MAGYAR TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA KÖNYVTÁRA
BIBLIOTHECA ACADEMIAE
SCIENTIARUM HUNGARICAE,
BUDAPEST, KELETI KÖNYVTÁR
BIBLIOTHECA ORIENTALIS
COLL. KAUFMANN, B 1.

WEISZ Miksa
Néhai dr. Kaufmann Dávid tanár könyvtárának héber kéziratai és könyvei. Összeáll. és ismerteti --.
Budapest, 1906. Alkalay ny. Pozsony. 199,80 p. 23 cm.

Chwudraham
(Religionsgesetze)

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA
B. 1.

Uler Frankel

Uler Frankel

Uler Frankel

הנני אני מירושלים ע"י ידידי אדעלמאנן
יהשעני ל"חנוכה תרנ"ו לפ"ק בראשר הייתי
אצל הורי שליט"א ירושלאת מראירשי
ט"ו בעיר מולדתי קייעסיין
אני דוד קויפמאנן.

Alter Frenkel

Alter Frenkel

Alter Frenkel

Alter

Ov.

הובא אלי מירושלים ע"י ידידי אדעלמאנן
והמעני ל' חנוכה תרנ"ו לפ"ק כאשר הייתי
בבית הורי שליט"א לרוץ את חג גירוסי
אחי שי' בעיר מולדתי קאיעסין
אני דוד קויפמאנן.

MTA AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

עור אלהי קדם שוכן מעונה: אחל לפרש תפלות כל השנה

אמר רב יוסף שם בר זוג נע בן אם ברכה. ברוך ה׳ לי אמן אברכה אשר
נחל ם ובורא יחריבו עד שלם: נבר מעטו מעשה ידיו כלם. ויקרבם נעם
קר סיב קטאיב. ומימיעם תרגם בלוחות מעמר. ועם בעמעת רבות תעלתם
לגדיל ובחם ותפלתם. ויסכן כסדו בתוך עמו. בעת אשר בחר לעמו
ויקיק כל אים אשר נעמה אתם. שון אשר חפץ לו הרבות בעמחסבתם. מעמ
חטאות לבפר על חטאתם. לו שלם על אים טובתם. ולם אשם אשם מעטה על
אשמתם. ובעת הקרבם קרבנם מעמדים מעט רבעת. ועתים יקרבה לתם מלון
בנבבה אשר נדבה רוחו. לאתם. ובחמלת ה׳ על עדתם. עה לקרב בכל יום
ויום כחוקתם. תמיד בשחר ותמיד בערב בהלבתם. ובשבתות ובראשי חדשים
ובמועדים. עה לקרב מוספים על הקמעדים. וכולם יעלו לרצון להכפר בעם
דיים. ולאת הקטרה אשר נתן המלך לאהליה. ועתה מעט חטאתם. חרב
בת קדשם ותפלתם ונגבם מלחמו ובעל קרבמתם. ולא לם יכולן לעלות
שלותם במעשה. המעדים כחדרן ומנוסמן כהלבתן. ולא חטאת ולא אשם
ולא עלה. ולא עבודה מכפרת על הקהל העלה. עד אשר כל אים מלאכי
כנסת הגדולה חקר ודרש. ומצאו בספר תורת הקדוש מעמדם. ובגדתם את ה׳
אלם. ושר ולבבו בכל לבבכם. ולמדתם אתם את בניכם תקנו
תקנו לבן בחזבה ותעלה. לאותם לד בן בחדן מעשיו. שנעלמה מדעם מעמדם
בכל יום שלשת תפלות מקודדים אתם כנגד שלשת המעמדים המכרים. ולאחת כנגד

לעבדים ומדרים בלבון בחק מעשלת מעמדים
ובשבתות ובראשי חדשים ובמועדים מוספים. קוסמים
תפלה רבעתם בנגד מוספים הקרבים. ושל קוסמים
תפלה חמשת שם כנגד חומש כדי לקוסף תחנה
ובקשה מעמד תעמת תשעם. ושל תקנו לברך
ברכות לאחרות בכל יום ויום. ולאחר ערב ובקר לא
מלא ולאים. ומעמד לורך הגלות ועל הכנות נשתנו
המעבנות בתפלות בכל המלאכות. ולוב הקמעון
מבאים קולם בהקהלם לעמד לא שלם והם מנגנים
כשר בתפלה ולאים מעשים דברי התפלה ונם לאים
יולשם סדר המעבנות ומעמיקם לבעמידם על
לאמעקם רק זה לומר ברכה וזה לומר ברכה ולפ
מעבר המעבנות נעמו. סגר עלהם מדבר הקהלה
ומערים לאן יוכלו לאין בלא תוך תלכו
ולאשר רלאים מ נגעו מערי הקהלה והמעבלה.
ונתמעמו יודשה לבנדק עלה בלמ לחבר זה הספ
הקמתן לאמרי ספר מהלמוד בבל ומלמלמ והבדי ה
הגאונים המעבדים לראשונה ולאחרונים. ולמעמיד
לקל בבלאור התפלות לבתפלה בלו יעמ הגלות
ולקיק מעמדי הרשם בלמעלות. בהדרים בדרך
ישרה הקולמם לאחרות עקלקלות. ונם לבלא מלאשר
המעמדים מעמדי הקן ומעמדי לאות לאשר הם לחכמים
הפרלאות. ונם לאכתוב סדר שמר הקשם לאשר
נעמד מדי חכמים הקנמים. ונם לבלא מעמ
לבעבות לאשר הנקים הרלאונים כמ לאשר לאמרה
בספר הבעמ הנוסף המעבנות ובחסמי הקדמונים
ולקרלאים לאחר מעשר ושם מלמספחה מחל לחכר
לת הלאלל לבות לאחר. עד לאשר לא יחסר לקולא
בספר הזה מעם לבעבנשם ומרום הקהלה על
מעבנות יעלה מהו ולם. ולאן נשר שבתלמידים
מלמת הכן לאשר לא יעשה הזה לבתהלה. מ לאמר
רק המעתיק מספר לא ספר ומעלה לבעלה מ לאן
בלשון מלה. הקם ברחמיו יאיר שמחו בגלאור
תורתו הקדלאה ויעבדו ויעלו מלל. שבלאה. ויורו
לאבדים ומדרים בלבון בחק מעשלת מעמדים
ובשבתות ובראשי חדשים ובמועדים מוספים. קוסמים
תפלה רבעתם בנגד מוספים הקרבים. ושל קוסמים
תפלה חמשת שם כנגד חומש כדי לקוסף תחנה
ובקשה מעמד תעמת תשעם. ושל תקנו לברך
ברכות לאחרות בכל יום ויום. ולאחר ערב ובקר לא
מלא ולאים. ומעמד לורך הגלות ועל הכנות נשתנו
המעבנות בתפלות בכל המלאכות. ולוב הקמעון
מבאים קולם בהקהלם לעמד לא שלם והם מנגנים
כשר בתפלה ולאים מעשים דברי התפלה ונם לאים
יולשם סדר המעבנות ומעמיקם לבעמידם על
לאמעקם רק זה לומר ברכה וזה לומר ברכה ולפ
מעבר המעבנות נעמו. סגר עלהם מדבר הקהלה
ומערים לאן יוכלו לאין בלא תוך תלכו

וכלאשר רלאים מ נגעו מערי הקהלה והמעבלה.
ונתמעמו יודשה לבנדק עלה בלמ לחבר זה הספ
הקמתן לאמרי ספר מהלמוד בבל ומלמלמ והבדי ה
הגאונים המעבדים לראשונה ולאחרונים. ולמעמיד
לקל בבלאור התפלות לבתפלה בלו יעמ הגלות
ולקיק מעמדי הרשם בלמעלות. בהדרים בדרך
ישרה הקולמם לאחרות עקלקלות. ונם לבלא מלאשר
המעמדים מעמדי הקן ומעמדי לאות לאשר הם לחכמים
הפרלאות. ונם לאכתוב סדר שמר הקשם לאשר
נעמד מדי חכמים הקנמים. ונם לבלא מעמ
לבעבות לאשר הנקים הרלאונים כמ לאשר לאמרה
בספר הבעמ הנוסף המעבנות ובחסמי הקדמונים
ולקרלאים לאחר מעשר ושם מלמספחה מחל לחכר
לת הלאלל לבות לאחר. עד לאשר לא יחסר לקולא
בספר הזה מעם לבעבנשם ומרום הקהלה על
מעבנות יעלה מהו ולם. ולאן נשר שבתלמידים
מלמת הכן לאשר לא יעשה הזה לבתהלה. מ לאמר
רק המעתיק מספר לא ספר ומעלה לבעלה מ לאן
בלשון מלה. הקם ברחמיו יאיר שמחו בגלאור
תורתו הקדלאה ויעבדו ויעלו מלל. שבלאה. ויורו
קדרך מיסר והטוב בעשו כלאשר מחל מעשיה מן
מלטנו. ולאמר פעמי הכן בלמדהן ולאל הקלם מ
כל לון. ולאיתי לבקדים שלשה שעריה בתפלה.
ולאחרי כן לאחל בפרוס הקהלה. הקשר הראשון
לבלאר ם מעמת הרבלאית בעמב. ערבתה ושחרית
ומעמקה. והקשר הקמ לבלאר מ הקון הקהלות
ומעמקה. והקשר הקשלשי לבלאר ם ברכת המעמת
ומשפטיהם

השער הראשון

לבלאר מ מעמתקרית המעמ ערבתה ושחרית בומעמ
מעמת עמה מן הקדרה הקדוש הם פעמים בכל יום
בערב ובבקר בעמלה ובשכב ובקומך. ולרשים
בתרקלא הקמ לברכות. בשעה שדרך בם לאים
שוכבן ובקומ שלה. ובשעה שדרך בם לאים עומדים
ובקומ יום. ובקרלאת פרשת המעמ ובפרשת ובקיק לאם
המעמ ובפרשת ולאמר הלא הבקרלאת בקרלאת המעמ
ולאמר בלאין מעמת בתבת מהבנת בשלה מלה ולאיתם
לאותם תרבו לבסות שלה. קורין פרשת בתבת בשלה
מעמשם שבה זכרון ישלאת מעבדים. ומעמה לאמר
ישלאת מעבדים בשם ובשלה. ובברכות שמ לאמר
בקמקה המעמ לאיקיק לאם המעמ כדי שיקבל עשו מעל
מלכות שמים תחלה ולאחר כך יקבל עשו של מעמת
ומקשי בנמר לאמו פרשת המעמ לאין בה של מעמת
ובלא כתיב ובקרתם ובתבתם. ומעמר בפרשת המעמ
ים בה שתים של מלכות ושל מעמת ובפרשה ובקיק
לאם המעמ לאין בה ם לאם של מעמת. ושל מעמ
לאחר לומר בנמר לבקדימת המעמ לאיקיק לאם המעמ.
המעמ ים בו לאמר ולמד ולמד ולעשות ובקיק לאם המעמ
ים בו לאמר ולעשות. ובקיק לאם המעמ לומר
המעמ לאם המעמ מקבלבן בים ובן בשלה ומלאמר
לאמר לאם המעמ מקבלבן בים ובן בשלה. ומלאמר
המעמ בה בעמת המעמקבת בן בים ובן בשלה לבנן
תלמוד תורה שלאמר ולמדתם לאתם לבנם.

ומחזיק בידו מקצה בין כיס ובין בשלב ולא נשמט
בתפלת שמע אין מקבלין לא כיס, אבל
בתפלת שמע אין מוסר בה מעמד לחתן לא
מעמד שמע שיעמוד מקצת לא כיס כמו שאומרים
למעלה. ושל טעם יחיד אומר בנערי שקמת
ויקיים לא שמעת לאומר. ויקיים לא שמעת יש ם
לעמוד ולעשות. ואומר אין ם לא עשיתי בלבד
וכתוב בחומשי לבנים שיתענה על זה שמעת
בנערי לעמוד קדמה שמעת ויקיים לא שמעת. ויש
לו שתהיה קדמת שמעת שבדם שמעת בתוכה ם לתשמן
ויחיד כך פרשת ויקיים לא שמעת. מקיים עקב
תשמעון. ויש לומר אבל לא הטעמים מוכרחו
משום פרשת שמע שקיים מוקדמת בתורה מכלן
ולפי אומרים אותה בלא חזרה ולכך קודם אותן שמע
לקדמת הקריאת על הסדר. והלא
כתב טעם אחר שאף שהיה מוקדמת בתורה
מוכרח לשמוע קדמה. מעמד שאין מוקדם
ומאוחר בתורה. והראשון משקר. והטעם
שהיתה תורה אחד לא הפסד יתברך בשבע
ובקומה לחוייבו שהפסד יתברך אחד. והוא בלא
הוא ולשלם ולשרות מלבם של כופרים שאומרים
שתי רשויות ים. לשכר ים לפי לאחד הפסד יתברך
בשתים הלא לומר שהפסד אחד. ואומר לא לך יום לא
לך לילה. ותקום הסתפא אל לבדך לשמע הקריאת
שמע ולאחריה. הוא מברך שתים לפניה ושתים לאחריה
שתים שלשה הוא בן יום אור ובורא חשך
ואהבת עולם אהבתנו. ואחת שלאחריה אמת
ויציב. שתים שלשה בלילה מעריב ערבים ואהבת
עולם בית ישראל. ושתים שלאחריה אמת ואמונה
הפסוקים ובראשונה שהוא נפלא בברכותיו שיהיו
בפסוקי ובראשונה שהוא נפלא בברכותיו שיהיו
ל שמעון בפסוקי לא יעבור בן לוי אל הפסד שלהתך וגו'

ל נחמן בפסוקי לא מעבר כל אמקיים שבע בפסוקי לתך
כמו קיים והבטחת ם יומם ולילה. והוסיף הראבד על
זה הטעם לשכר נתנה לת היתרה לערבית מעמד
שתפלת ערבית רשות ובשבת שמו סוף. וגרסינן
בברקת אמרו בערבית תשא בשחרית תתן בוקר
אור וסיים באמריב ערבים לא יבא בלי אומר יבר
אור ובורא חושך יסר בלבבו מעריב ערבים וגם
סיים בלי המעריב ערבים. פתח באמריב ערבים
וסיים בוקר אור לא יבא בערבית פתח באמריב ערבי
וסיים בוקר אור לא יבא. פתח בוקר אור וסיים
באמריב ערבים יבא. כלל אל דבר אבל אולך
יחד בחתם. ואמרתי ומן קבלה בלשון כתבן
מעשה שהכתשם נכנסין לשכול בתרומתן והיים
לת הכנסת. ולפי פרש ולא שקורין לת שמע
בבית הכנסת קודם לת הכנסת לין יוכלין חובה
לא בקריאת שמע שעל מטתם פרק ראשון. ואם
שלא קורין אותה בבית הכנסת כדי לעמוד בתפלה
מעוף דברי תורה. והבטחה בברכות הילמדו
הקורא לת שמע קודם לכן לא יבא. אם כן למה
קורין אותה בבית הכנסת. לא לחזרה לחרים ידי
חובתן לא כדי לעמוד בתפלה מעוף דברי תורה.
וכן כתב הרב ל יצחק בן לת הראבד. משמע
שלהם יבא ידי חובתם כאותה קריאה. ואיפו נראה
זה לרבינו תם שהקריאת שמע שעל מטתם
לין לפי קורין ם אם פרק ראשון ולא בברכותיה.
ובבית הכנסת לפי קורין אותה כלה ובברכותיה
שלא בזמנה. ואומרים בברקת קמא בברכות
ואם תלמיד חכם הוא אין לפי צריך לסגן בפסוקי
דזמרא. ואם אינה לת הקריאת שמע שעל מטתם
הוא הוצה לא תלמיד חכם הוא לא לקרותה לא שמע
מעמד לחובה חובה. ושל אם כן אפו מקבלין כל
יקומם בן לי לאמר תפלת בלחש בתקנם ואחר
קמא לן כל יחכן לאמר הקריאת שמע של ערבית
ואחר כך תפלה אבל קריאת שמע של בית הכנסת

מעות קשה יכול לומר כשבא וכן נלחם מלחמות
קרמנס ji. וכן כתב הרב ברשות מה שלמה
וקרלס. וקטנים שומר קיבעריב ערבים ולקבת
עשה ולמעה ולמעוה ולמה לומר כשבא. מעוה
לבקר סדר תפלת קוה מעוה מעלי נקוה לקבלם
ביום טוב בלמרין בסדר קבלת קוה מעוה לבל
כשבא לתפלה קוה לומר יכול לומרן עתה מעט
שלום ואין תחלת שבת. וברכה לבשלה קוה
ובקבל הרב בן יכחן בן נלת. המלך קרמנבלה
שלה יחמר ברכת כשבא מעה דכשבא
בלב קוה שלום יכול לומר. לבל מעוקבן בעבה
טובה ולחלך מעיחיב לומר לקס כן שהיה לאחרים
קיב מסכרים לה. וכתב קרלם ולין מסמע
כפרוש לקס כן קוה לה לתלמוד לברוש קלך
יומר הברכה כמו שפרש בפרק קיבה טפרה
נקלמן לה לומר לב לחלרים לומ ברך עמר לומת
ומפרש תלמוד שלומר הברכה כך מוגים לעשה
לך לחלרים שקוראתם מלכם ומרים וכו וחוקה
ברוך לתה לחלרים ונל ישראל. וכן קיים נעת לקרבל
ומלומתי ומן קריאת שמע ביום כתבן מסמר
בן תבלת ללבן. ומפרש בגמרא בן תבלת שבה
לבן שבה. פרוש מסמר בעשת בן חולה
בלבן שם לחולה בל תבלת שם. ובלם
לום מסר זה ס דבר לק קוה ומיום לומרין
בעמחות בפרק התבלת ולא יתפלל אותו ברכה לקה
מעה ומכר מעבה ולו זו זו קריאת שמע. קטן
ל מלמד לומר כלי סיסר בן ולב לבל לם ס שמקס
לומן וה לוק. ל עקיבא לומר כלי סיסר בן
חמור לעבוד. עבוד קוה חמור קבר.
לחכים לומרי כלי סיבלה לת חברו בבחוק לבנב
לחמות ומברכו. ומפרש בתפלתה חברו לקום לב
עמו בחברו. ולמרין פרושלמי בעה לבן קיומן
לו בבל שם לקס ריחוק כמה חמס לה. לו בלקום
בבל לקס קריב בשה לה חמס לה לה כן לבן קיומן

בחלוקי לבב ומבין סיום לבבין מבקלמן כלקס
שקוראין בתפלה וכל הקוה יכול לקרות בתפלה ומה כן
התפלה יכול להתפלל כל הקוה. וכתב קרלקס לה
לומרין בגמרא לומר לל שמעון בן יוחאי פעמים
שלום קוה קריאת שמע של שחרית. קוה
שלה עמוד הסחר בלומבר קוה לו נמי בשעת
הקיבה כמן מי שהיה מפסיק לבלת לבלה ומעמה ם
לבל להתפלה לה וכן כתב רשם הלמי הלל יבחן בן
בלת וקרמנס ji. ומה בן עמוד הסחר וכבן
הלומה שעה וחומה.

השער השני

לבלה ם תקון תפלות ועבטקס. מעשת עבה
מן הקתרה לעבר לת הקס בתפלה שמלמן ועבדהם
לת לה לבכם ולומן ולעבדו בכל לבבכם. ומפרש
בספרי ומרושלמי לברכות בפרק תפלת הסחר
לי זו הלה עבודה שבלבו תפלה. ומעלם בשרוש
שהתפלה בקריאת עבודה שה בעבד שלך לי לבת
פלה לה בתפילה. וקרבנם עבודה פלחתי. וזהו
שכתוב לעבלה מן הבעבן ומעבן הלתה בומלה קוה
בלך על בברכה ומלשמולה קלם שלבה. ולבן
לתפלה זמן קבוע מן הקבה הקמומה ולשב בשם
ועבדים חייבן להתפלל. מעבד שקוה מעשת עבה
שלם הומן בגמרא. ובם לן לתפלות מעבן מן הקבה
שלה כל לחד ולחד בכוונה בעובה מתפלל בכל עת
שרבה לם מעבו ולם הרבה עולה לרבן ורבה. וכן
הלה הלבר מעלות מבם רבם ומר זמן שחרב בת
קדשם ותפלתם ובו ישראל בן לומות. הבשלה
בעבר חבלם ומעלם ונתפרם בתוך הבמים הקס
כמו שנלמן ונתפרם בנים ולמדו מעבלה ומלבן
לם בנים בחרבתם. ולוקם קבנים לחר כמו
לחרבם הלבה שבתם מבוכבת ומעברת מלבם
בכריות מולבות עמולות לבומות בבשת הבות
כמו שנלמן ובנקם הבם מלבר לבלולת. ולבם
מעבים לבבר יקוומת ובלבון עם ועם. ולם הלה
יכול לחד מבקם לתפלל ולבבר כל ברכו. בלבון
עבבת ם לם בבבם ותבבות לבון בכבת. ותבי
לבון בלומת לבלה וחבן ותבחר מן לחבן. ובלבר
בלו לבבי כבבת הבבולה זלת הבעה הבלה לומרו
לבו ולבה בלור לבם ובלמה ברבסבנם לבבם
ובל הבלל עבבתם ולתבן הבתלה הבלבת עבבם
לחבר על הלבון בבבה בבפה בהורה ובלבון הבעה
זבה ובבה ובבה מבלחת לבון בבבה מבוהבה
כלי שתבה על הלבון הלה ובבה שבבה עד שבבה
כלם יחד מתפלל בבפה ם ובלבון לחד ומתבבע
כלם ותבם לתפלל לבע לי הבעלים לם ברבות
בבל יום שלם בעמים. ובשבת ובשלם רבעי ובום
הבבתרים תבם במבקום שמובה עבבה ברבות שבע
ברבות. ובלבם הבשם תבם ערבת ושחרית
ומעבה שבע ברבות ובמובם תבשבה ברבו ובתבע
תבם לל ברבות לבלם בבר בלבר. ובן תבם
ברבות בבת ותפלות לחבות לבר הם בבם כי
ישראל סבורות כלי שיבה עבבה לל ברבה ערובבם
לל הבורות בלבון בבה מלובבה ובבוחה. ומם לך
לבעתם לבון הבתלה הלה מבוסה בל לבון הבלבלה.
ולבן תמבה כתוב בבם הלה בל כל מלה ומלם בבוה
כמוה לו מעבה. ומלות מבעבים לם שלם מבה
לבם יסוד בבלבלה ולבן לחבה לבם יסוד מבבלבלה.
ומבי רבן בלבלם הלבן רבם הבמבם ולבן מבבים
לשראל ובבל הלה ושתבים. ובתבלן ברבה לחבת
סבבבבים בה מלתבלל לחבר לתבבמבם ובבבם
לובה בתפלה כלי שתבה הבלבה בם לל לבם ולבם
מבבלם. מבלה מבם הבבבות לחבר בכל הבלה
ערובות הבם עבבה ברבות. בלם
ברבות הלבלבות בבה הבבלה ותבבבן. ובלם
ברבות הלחבלבות בבל הבלבה לבמם. ובלם
עבבה ברבות הלבמבות בבבם ישראל בבם
כלבמבן בברבות בבבה לבן בבבבן. לבר רב

קודם לרגל שבת ומועדות לעבר שיעסיק שבת לפני
רגל. לאחר שבת ומועדות לעבר שיעקב פרש מרגל
לאחר שבת ומועדות לעבר שיעקב כל פרש מרגל ובולך
לו. ולא תאמר ולא נרגל ושיש שלש מעבקים קודם
פרש מרגל כמו בלאחר שבת. ושם עמו שלמו דומה
ב לאחר שבת כמו בלאחר שבת. ושלש לאחר שבת כלה
כסדר הבא כמו שעבדה שנעבדו. וכן הקודם לזה
קיים כמו וכן הקודם. ושל כמו הוא לרגל שהרגל
בריחן לו. וכתב מהרם ל"ר קמחי שבקרלית
מהמנהג ומקבל שהתפלה מלמעלה שמעבר
לין ומשמע. ונעשה ב מהתפלל מעבקים מלאת
הקדש שיסמכו ברחמיו ולא יצטרך לבוא מהשרת
ב ששבת ב מהמשמע הוא שישובו מעשיהם ולא
יהרגם לא כמו שאמר הנביא ישראל אל תרגזו אל תרגזו
אל בחפר בן תעשה. גרסינן מהרגל מבל
תפלת הקדש מקיים לעדו שלש תפלות ל שמונה
ברכות אין אמר כשבת פעמים שהיום מעשה
על הברכות. כשהוא הוא בריך לעדו מודה אתה לשבת
אל אלהינו אלהי אבותינו מלכנו לעבודתך
ביום שבת ובריך לעדו אל אלהינו לעבודתך
ל יהושע בן לוי אמר תפלת מלאכת לעדו. תפלת
הקדש מלאכה אמר שיסמיו ויסרם אבדקסבנקר
אל מקום אשר שמו שם את שמו". ואין מעמיד
שלא תפלה כמו ותמיד ויעמד מנחם ויפלל
תפלת המעבק מעבדק אמר שמיר ויצא אחר
לשון בארק לעשות ערב ואין שיחה שלא תפלה כמו
ותמיד תפלה לעבר ב יעבוף ולעבר" ישמר שיחו
תפסתה ואל לאמרים בעסכת יומא שלא לאמרים
לאבדקים אמר מהחי כותלי. ים לומר שהתפלל
אחתה ולא קבעה על מנהגו מר שמעון יחק וקבעה

עב. תפלת הערב מעבקב אמר שלמי ויבעב
בעקום ואין שם ב בא הקמים. ואין מובנה שלא
תפלה כמו מתמיד מבעב לא מ"ר נבלות. תפסה
והרגשה לומרים מימן לומבקים בלות שמיה
מעמותם. לבדקים בבנקי. יחק ל כבנר נהרים.
יעקב בשבע ערשת עב. ובכמן לומרין תפלות
מהמרין לעדו. תפלת הקדש מהעיר אל אחר לת
הכבש אחר תעשה בנקר. תפלת המעבק
מהמיר אל מקערשם ולת הכבש הקדש תעשה בן
הערבים". תפלת הערב לא מלאו
בעבק לתותה ושמו לותה מתם הלא היא דתמן
תפלת הערב אין לא הכבר. אמר ל' תמומלא עד
הכבש לותה כבנר לבנים ופרים שהיו מתלשם
על ב מהמזבח כל הלילה. ונם מיך לשלש תפלות
לו מהמר שאמר ערב ובקר ונקרים לשחק ולהמיק
ומעמד קוב. ופרש ל' לבדקים בן אומלון ב
ולהמיק עולה לעמן לו מעמן הברכות שבע תפלות
לו אם בכל תפלה יש לו ברכות. מעמן לשלש תפלות
לו ברכות". ויש לומרים ולהמן שהזכיר
בתפלות בתקנם שבכותם הוא נון והבא מזמין ל
מזומתו. תרע שהלי מעמן הברכות הוא זן
ולשבר הקדש יתברך בזכות ברכות לו הוא זן לוקם
ולת לבני בתו. ומלומרו ומעמד קול לעדם
שהזכיר בתפלות לו כתקנם ובברכותיהם שמובטח
ל שהקדש ישמע תפלתו. ולהם מאמר גדול אל בכר
מומתפלל עם הבנר ב בתפלה לחת שמתפלל.
עמקם נחשב ל שכר מתפלל ערב ובקר ובהרים
מחיר. מבר תפלתנלם מעבר הקדש עשרה
ברכותיהיה הלילה ושיכון לשמוע ברכותיה. ושומע
כשעה הלי הקדש עשרה ברכות לאחרות. וחייב
הלילה לעמות לומן לחר כל ברכה וברכה. ולמה
דרשתם אל גדול הקשה לומן יותר מן לעבדך הלי
כלו ברך הקדש עשרה ברכות לאחרות. מעמן ב

בתפלה לחת עם הבנר בתקנה מתמן אמר ן
ברכות. ובתפלת ערבית אחרן שלש נבר מיחוד
בתפלה לשבר תקנו לו אחר הקדבנו הקדש עשרה
בסוקים ותמימה בלוף. תמיה בהם מן לאחרות
ומן לומרים מעמן שמעה ולהבשם והקדש עשרה
ברכות אל תפלת לחם הלי שבעה ולומרים ברכות
בערבית. עד כאן דבריו". ובכל יום שם מקבן
מוסף תקנו תפלה יעבר כמנו מקבן מוסף וכן
תקנו בוסקבסור תפלה לחר תפלת המעבק מעבר
לשקעת בחמה ובקרלת תפלת נשלה. וגרסינן
בראש לעי בעבר תפלת הקדש מעמן לנשלה לומר ל
לו לא ב הרם תפלה לחנם שמעת. מבלן אל
המרבה בתפלה נעבה. ל' חייא בשם ר' יוחנן
בשם ר' שמעון בן חלפתא בשם ר' מאיר אמר ר' יוסי
ב הלבתה בתפלת אל". מבלן אל המרבה
בתפלה נעבה. ובראשלמי דתענית מקשי על
הלי מימרא דל לו. ואומר מילתא שמתיבא דל לו
תמן. אמר ל' אבא בריה דרב שמואל בשם ר' יהושע
דסכנין בשם ר' לוי בכל מקום יהיה מותר ודבר שהיה
לך לעיכבור. חנה על ידי שהרבתה בתפלה קבר
ימין אל שמואל שמואל ושבע בשם עד שלש והלא
לין שלמו אל לו אל חמשים שנה שנאמר ומבן
חמשים שנה יסוב מעבדת הקדש. ויהי שמואל
חמשים ותרתין שנה. ואמר ל' יוסי בר אמן אמר
שנאלתו הוכלה הוא אומר אמן. ומתרץ לא קשיא
כאן בנבר כאן בחיל. מעבלו הקטלות בכל יום
שלש ערבית שחרית ומנחה. ובשבת ובמועדים
ובראשי חדשים אבנע שלש אל כל יום ויום ותפלת
המוספין. ובים הכפרים חמש. ארבע לו
ותפלת נשלה. ובתב הרמבם אל תפלות לו אין
פותחין מקם אבל מוסיפין מעקם אם רוצה אדם
שיתפלל כל היום לו הקשות הרו. וכל אותם
הקפלות שיום ל' כמו מקריב נכסת לפיכך ערך
שיהיה דבר בכל הברכה וברכה מן הראשונה
מעמן הברכה. ואם חדש בברכה אחת דין כלי
שהיא שהיה נדבה ולא חובה. ושלש לאחרות
ושלש לאחרות לשלש אין מוסיפין בהן ואין פוחתין
מקן ואין מעמן בהם שום דבר. וכן כתב הרמבם
הלי הלא לאמר ל' יוחנן ולאי שיתפלל אדם כל היום
לו הייבו דוקא אחרות אבל בלא אחרות אסור והשלה
ראיה מדאמרינן בברק מי שמעת אמר בקורה
אמר שמואל הקפלל ובכנס לשת הכנסת ומנה
בבר שמתפלל אם יכול לשבם דבר בתפלת כלי
שיהיה תפלת תחנונים יתפלל. ואם לאו אל בבר
מעמדים על ידי נשאל ומעמן תלתה בומלה ועמד
ובלי לא קל מינבשא לה אם חובה שיתפלל
אדם כל היום כלו אל ולא תפלת הרשות קל
מינבשא לה". והשיבו אל אל יתפלל אל שלש
פעמים. אם כן היה קאמר ל' יוחנן שמותר לתפלל
כל היום אל ולא אמר יוחנן לא קאמר אלא ב
שמחדש בה דבר ולא בדרך אין שמעמין הם קאמר
יכול יתפלל אדם כל היום כלו אל אל חדום והשיבו
לאסור שנומה כמו שמתפלל שובה הוא ולא
משמה תפלת תחנונים לאדם בה דבר. מעל
כתב הרב רבנו יונה הלא לאמרינן שאין ל' לתפלל
אל אל חדום הייבו הוא אומר שלא אל תפלל
אבל אפשר לתפלל אפשר לא לתפלל כשחוזר ומתפלל
אין בדרך חדום שמן אחור ומתפלל על הפסק אין
לך חדום גדול מזה. הא לאלא בתשובה שום
לאדם שהיה אל אל לתפלל תפלת נדבה אם לא
שיכל לאדם בה דבר ושיהיה מסר חדש ומעמר ב
בעת לאין בתפלה מראש ועד סוף הלא לאם

קדמה לעיה לרחבו ביתיה ועלי שיוכל לכון
בשלם תפלות שתקנו בסתיה אל כת קדמונינו
אין מנהגו מתפללין תפלת נדבה אם אין מנהגו
מעלין קרבן נדבה וכן כתב קדמוני אלף. וכת קדמונינו
ציוות כך אמרו קבלוה אבל מנהגו נדבה נבסר
זקיל שלא הבלה מן המיוחדות שהיה קין לנחבה
לא שלם קיהה מעמיק ומי הקטלו כמנו חוכו המעמיד
תקנה לה כמנו הכלבות שאינן מעשות. קילוך
הנבסר אין מתפללין נדבה מפני שנלחין כמקרבין
שלם המיוחדין כיום. אבל תפלת היחיד מסמכת
הנבסר ראיתה לה מעקר התקנה. קילוך כמה
שיבה מתפלל. ואיה חייב לבקוק לא לחבים פרקן
עד כאן. וכתב בעל הקשלמה מה שכת הרב
שאין הנבסר מעלה קרבן נדבה אלא שמתפלל מן
מעתות לנדבת נבסר אחר. מיהו אין נבסר
מעלין שלש בתחלה שהלה כוונתם שהקרבן קרבן
נדבה ואם מתעלה נסתרין הקרבן מלאה שהנבסר
מעלין קרבן נדבה הרבה אמרו לשבה. אבל
לתחלה אין מעלין שלש קרבן נדבה עד כאן.
וכת הרלב"ג מה שכת הרב שאין היחיד מתפלל
תפלת המוסף נדבה אם שאינו מתנדב קרבן
מוסף. ומקרבים עלו אלף שאינו מקריב מוסף
אבל מקום מקריב שלות שאין קרבנו מוסף כמו
יחיד שאינו מקריב תמיד לא מתנדב עולה כמו
הקטנים שאינו. ומתרבים מעבר שעבר
חטאת שבמוסף שאינו בא בתורת נדבה. ומיהו
קשה ממוסף של שבת שאין בו שעיר ולמה אמר על
כל מוסף שהם שאין היחיד מתפלל אותם נדבה.
ויש לתרץ אלף שיבול לקריבו קרבנות של מוסף
שבת בתורת נדבה אבל מקום אינו יכול לבחור
בשבת. ולפי תרוץ זה אם תפלת יוצר אין לו
לתפלל נדבה בשבת. אם אין שום קרבן קרב
נדבה בשבת. עד כאן. וכן כת הרמבם ז"ל
וזה לשונו ויש מן הגאונים מי שאומר שאינו

לתפלל תפלת נדבה בשבתות וימים טובים לפי
שאין מקריבין בהם נדבה אלא חובת היום בלבד
עד כאן. אבל ראיתו הלחי כת שהיחיד מתפלל
תפלת שבת נדבה בן אל שחרית ומעתה בן אל
מוסף. והשובה לרלב"ג נראה מדי מה ומה
ויטלה בשבתות דלעולם הוו מיכנסת בעשרה ומעלו
ובדר חול לם בכנסתו ומעלו בהדי בסלה
ושאת ובלה אין מתפללין תפלת נדבה בשבת
דקיימה לן תפלות כנגד תמידין תקנום וכשם שאין
מעלין קרבן נדבה בשבת כך אין מתפללין תפלת
נדבה. תשובה לה דחיתי לגאונים בנגד זה לפי
ראם אמרת הלבר הא דקאמר ומעלו בהדי בסלה לא
שהיו מומשין ושמן אמרו בלבד ואם אין הבנר
בכון ויכול להתפלל תפלה שלמה. וקשים הוחיל
ויחיד מקריב נדבה בכל יום מתפלל נדבה ואפלו
בשבת לפי שאין מעמדות קרבן נדבה בשבת לא
מצוה חול שבת ואין חולל בתפלה. גרסינן בתרא
אין שמעון אמר שעיר נדבה תפלה יותר ממעשי
הוטה שאין לך נדבה במעשים הוטה כמעשה רשע
עלה ואעפ"כ לא נעשה לא בתפלה שעלה ל העפר דבר
לא שוה בדבר הזה. וכתב בתרא עלה ראם התפנה
פי שמעשים הוטה לבדם אין מספקין בלא תפלה.
ואמר ר' אשר נדבה תפלה יותר מכל הקרבנות
שנאמר למה לי רוב זבחיכם יאמר ה'. וכתב בתרא
גם מ"ה הרבה תפלה אינה שומעת. תרוץ לא
שתפלה נדבה לא אמר גם מ"ה הרבה תפלה אחר
שאמר למה לי רוב זבחיכם. שד
גרסינן מתי יכול הקדמון לחדש כל הדבר כנגד
מעמדות על ידי הנשאל ומתן תלתה בדעתה הוא
בדיר על בדבריהם ומעלו ומודה הקדם לחדש
יכול מסבה לעלה הוחלה מי הנשאל לעשות זה מעבר
הדרת המלכות. אבל בהיות הקדמון שלמד מקום
בארץ ישראל הוא מתפלל הדבר הלכה לכל מי הוא
עבר מן הקדמות הלה. יכול הקדמון לחדש לכל הדבר

שיבנה הלל ולכן מתיקן לתקנה בנבואה ראשון
יכול יהיה מתפלל כל שעה שיבנה כבר מעמדות על
ידי דור ערב ובקר ובהרים לאיחה ולקמיה. יכול
ישמיעו קולו בתפלה כבר מעמדות על ידי אחרים
וקולה לא ישמע. יכול ישאל לחדש בבכו ולחר כך
יתפלל כבר מעמדות על ידי שלא לשמוע אל הרעה
ואל הרחמים. רבה ותפלה. ותנא ו פקיה. דרש ר
שמעון ישראל יחדש שבחו של הקב"ה ולחר כך
יתפלל. מנין לן ממקום דכתיב ה' אלוה אתה
החלת לבקשות את עבדך את גדלך וגו' ואתה
נבדק לעבדך לעבדך ולחר לכן." גרסינן
ברבוני בנרכות תפלת הקחר לעיה תקנו שמעה
עשרה ברכות. ר' יוסף בן עי אמר כנגד שמעה
עשרה מזמורים שבתהלים בראש התנים על יענך
ה' ביום צרה. ואם יאמר לך לחדש תשע עשרה אם
אמור לו שלא כנגד עלות הוא ממשנה מכלן אמרו
הקמתפלל ואמר נעמה ברך תבנית. אמר ר' שמעון
כנגד שמעה עשרה חלשות שבתורה שבעה
שחדש שמעו ומתפלל ברך לשוח בטלן מלאי טעמי
כל מצוותיה דאמרה ה' מי כמוך. ובתלמוד דיין
אומר שברכת המינים שמכוה כנגד חולה קטנה
שבסוף הקדרה. אמר ר' אי כנגד שמעה עשרה
הזכרות שם בקום לי בנ"ט. ובתלמוד דיין
אומר שברכת המינים שמכוה כנגד ל' הכתר הרשע
ל' חנטה בסם ל' בנ"ט אמר ר' אמר כנגד שמעה עשרה
פעמים שלשת כתוסה בעמיקתו אם אמרה לך אנס
תשע עשרה קם אמור לו ראה נגד עשה שלא
קוה מעמדה. תרוץ מעבר שאינו סכנה שם שעקב
עמקה ואם אמר לך שבע עשרה קם אמור לו
ויקרא בקשמי ושם אמתי אנרקם ומחק ממשנה
פי כמן שאומר ויקרא בקם שמי הרי כלו מוסר שם
יעקב. ואם שתפלות שמנו אומה מן הראשונה כמו
שאמרנו לעולה הוא אומר שנתקנו שמעה עשרה
ברכות כנגד שמעה עשרה פעמים שלשת כתוכן

בתרא. ל' שמואל בר נחמן בשם ר' יוחנן אמר
כנגד שמעה עשרה שנים הכתובים בתורת משכן
שם. אמר ר' חייא בר אבא ובאחר מן הקדמונים
בן אחיסמך לעמה בן עד שוטה בשבעה שרוש ט
הנעלם בשוף שבר ושה שמות כתבו עשה ל' אחרת
מעשה שמנה עשרה פעמים. ואם שתפלות
נתקנו בזמן שת שם כמו שאמרנו לעולה הוא
אומר שנתקנו שמעה עשרה ברכות. כנגד שמעה
עשרה שוים הכתובים במשכן שם. ובתלמוד
דיין בתרא תפלת הקחר אומר שנתקנו בה כנגד
שמעה עשרה הזכרות שבקרית שמע. ל' המלך
בקרית שמע בן ל' ובן שוים שמעה עשרה הזכרו
וברכת המינים שמכוה כנגד אחד. ומיקרא רבה
אומר שנתקנו בה כנגד שמעה עשרה הזכרות
שבתורה מעשה. כתיבה בשבת עשרה
הזכרות ויק ואל הרי אחרבעה עבר. ובוחסב
ל' שהוא קוים הקדמה אחרבעה הזכרות הרי שמעה
עשרה הזכרות. וכמדרש אומר
שנתקנו בה כנגד שמעה עשרה פסוקים שבקרית
הים. וכנגד שמעה עשרה המוקים שבתורת
הזכרות ונמצא כ שמעה עשרה פעמים בבר
שבעה אם מתפללין שמעה עשרה ברכות
עד אמרינן ברשלמי שבעה ברכות של תבנית
מנין אמר ר' יחיא כנגד שבעה קולות הכתובים
בשמואל הבן ל' בנ"ט. אמר ר' יוחנן כנגד שבעה
הזכרות הכתובות בשמואל שר לים הבנת.
הבנת ברכות של ראיה מנין כנגד תשע
הזכרות הכתובים בתורת אחת. וכתב בסופה ל'
ידיו אמר הרי שמעבר בים הדין.
ואם בן בן נעקדה בראש הבנה כנגד אחת
קולה בראש הבנה." טור אמרינן
ברשלמי עשרים ואחרבע ברכות של תבנית מנין
ר' אלעזר ל' שמואל בר נחמן הרבה אמרינן כנגד
כל פעמים שכתובים שלמה רבה ותפלה ותחנה.

אלו זמנו כשהכהנים הראשונים לבית הקדשים ונעשה
בית העולם ריקן כפרק תפלת הקטרת הראשונה כל
זמנה עני מעריבו שרוש כבר לעקרים לו כבר
לשרוף ואיתר כיון דשלקה בשעת ריחני מעריבו
אף חכן בשעת ריחני מעריבו שרוש שמעמיד
לאמרן כשהבקר הקטרים והבוקר ולא יכלו לעכבם
הראשון לשת הקרבנות הקדשים כל שיהיה נפרק מעה
מלשקין ונפרקין קמיע לאמור קמן.

ואומר מערבים תשם אמר אמר לעתיד ר יוחנן בשם ר
מנחם בן גלא כל הקטרות בטלה לעתיד לבא
והקורא אינם בטלה כל הקרבנות בטלו לעתיד
לבא והקרבן תודה אינם בטל. ושרש אחרים ר לוי
קמיהי אמרה אמר ראינו כ הקטרות בטלות שלא
יבטלו לעולם ברבה אשלה הוא כ כתובה נדולה
יהיו כל קמיעים. ואין להם אלא אבן והוא אבן יה
וכן לא יהיו חוטאים לעתיד לבא ואין לה יבטלו
לקרבן חטאת ואשם כ אים הקרבן אשם אינם בלי
על הטאת. והיה אלמר מערבים יזכור כ כבר
הקיר רוח הולך ולא יבוא. אלא יבוא לנחמו ולבר
הרבה לעמות הקמיע"ר

השער השלישי

לבקר ם ברכה

קמעות ומעשיהם. ברסיכן בתפלתה דברכות
קשבשה מעה ברוך לבדך לעבה ושרשלמי מיהי
לה מקרא דכתב ואתה לך את לאחות לאחנן והשל
ומעמה: מה תהיה עשרה ברכה אף מעשה עשרה
ברכה. ותהיה מעה לן דברסיכן בברות פרק מי
שמתה בקורא בתורה מעבד לבעה ולאחרים לבעה
מעה לן לכתובים אם אי אקרא הם בגל לא לאמר
ברוך אתה אי לעולם חוקיך. ומתורה נקרא אם
אי אם אינה מלאה כבר אמרו וכן כתובים הקמיעה
לעמות את כל דברי הקדש לאחר שבראה את אדם
הראשון ולבקר הקדש את אי אליך. לאחרים מכן
ברכה אמרו אמר אמר אמר

שיאמרו אמן אחר הברכות. ואם אינו יודע לברך ברכה אחת מן הרוקח
קודם לברכת המזון בחתימת הברכה הכתובה מלמעלה
והם מוכרח שהוא אמן לברכות בברוך הוא וברוך שמו
ברוך אתה. ולא אמרינן אתה בכל הרוקח אלא אמן
אמן לקבל שמיעת הרוקח. אתה אמן לאמן ביחוד
הקטן הכתוב מלמעלה. אבל אמן לאמן ביחוד
הפסח הכתוב מלמעלה. וקלי לא אמרינן לאפוקי
שאר מעשה מנסוס דברי אתה אמן אמרינן כלומר אמן
הקטן לבטן ואין בטן לאחריו. ואחר מעשה אמן
אמן אחר שאר יש מקום בטן ברכה לאחריהם
יש מקום שאין בטן ברכה לאחריהם. אבל ביחוד
כולם הם אמן אחר שאין בטן ברכה לאחריהם.
וכבר פסק הרמב"ם בכל הקטן אלא לברך אחר
עשיית המעשה. וכל הלבה שאין חפצת הדרך
אלא אחר המעבר. והם אמרינן ברוך שלמי דמשבר
שם אמר לי יקוסט בן לוי. כל הלבה שחפצת בבר
ואחר ודבר מה טיבה לא ולא אמרינן בבר בבר
ובוא. וקטנים שתקנו בכל מעשה אמרינן ברכה
לאחריה בין בגדולים שאין אמן. אמנם בבן אמרינן
שמע בין בגדולים שאין אמן בגדולים ובכל.
והקטנים ופסוקי הזמירות יהיו מעשה לפי
שבגדולים אמרינן בבר אמן לעדין ברכה לאחריה
מקל ותומר מעמון כמו שאמרנו לעמלה. ובן
תקנו בכל מעשה אמרינן ברכה לאחריה לפי שאין
בבן אמרינן אמרינן בבר. אבל בגדולים
ונשמע מעשה בכל הלבות גדולות ורבי אמרי
שאחר אמרת שרות וכולם בבן בבן לבר אמרינן
לברך אחר אמרת ברך הוא בן לעשות אמן אחר
ברכה אחר ונה כמו שהוא סוף הקטן. וקדמון מלמעלה
כתב שאין לעשות אמן לא כשאומר שתי ברכות
לו יחד. אבל בברכה אחת אין לו לעשות אמן
אחריה ואפילו בסוף. וכן היה מהגאונים. גרסינן
בבא דפסחים אמרב יהודה אמר שמואל כל המעשה
כלן מברך עליהן שבר לעשייתן אמרינן אמרטלה חוץ
מן אמרטלה דאמרת לה יהי בברי. תנא עמי הם אבל

ונלך בטלת אומר בלי אומר אמן על אמרטלה.
וכתב הרוקח ומפרשים דבבן בטבילת בר בלבד
אבל שאר חייבי טבילות מברכין ואחר כך טובלין.
דהא קיימא לן בדבר הוה חלה ומייחינא לבנות
לפרים חלה. ובבן אמי זב שראה קרי ובדק שבלת
שבבת ורע והמעשה שראתה בדבר מרכין מטבלה
מעמדה דוב שראה קרי. ובדק שבלת שבבת ורע
הוא דמרכין מטבלה הא ובשאר לאחר קרי ובדק שאר
פלגה שבבת ורע הוא ומקטלין ואין מרכין מטבלה
וכן פרש רבי חננאל. וכן כתב הרמב"ם גאון
והרא"ש. ולשון פרש מקום בבעל קרי אסור
לברך אמרת מטבלה ומטבלת בעל קרי שאחר לבך
בבן בבל מטבלות לברך אחר מטבלה. ואעפ
שעתה בעל קרי מותר בדברי תורה לא בשתה
המעבר. ואמרינן בברך עלב המזון ובבר הקול
את המזון שאמר ובברך עד שבטרחים: מאלי
מעמעב דאחי שבר לשם לאקומי הוא אמר רב
נחמן בר יצחק אמר קרא ורץ אחיעם דבר הכבר
ויעבר את הבטי. אמר אמר מקבה והוא עבר
לבטרים. ואי בבן אמר מקבה ויעבר מלבה לבטרים
ולא בראשים. ולשם אמר שבר לא אמר קודם
מנסוס דקודם מעמעב בן אמרינן בבן מופלא. ושבר
מעמעב אמרינן בלא שום הפסק. ובכל כלן אמרינן
כל המעשה כלן. אבל אחר ברכות בבן ברכות
הבנה ואלו קודם שיהיה יבבר אחר לאחר שהם ת"ל
הנשמה הוא בלא ברכה. ואם ברכות שבח הן בבן
הבוראה את הסיפגדול והקשת והלבנה וכולם בבן
ואלו אמר מבבר שבר לעשייתן לא לאחר כבאין
ראו אומר כשהיה לראות הסיפגדול והקשת
והלבנה שמעשה שבו תחלה ומבבר ואחיה לא
רואה ומבבר. ואם תאמר הרי נטילת ידים שמבבר
אחר הנטילה ולא הוי שבר לעשייתה. ויש לומר
מעמד שהיוצא מעשה הכסא אמר יכול לברך קודם
נטילה בבן בבל הנטילות הרי אלא יכא לברך
לבמעים בלאיסור הוצאה מעבת הכסא. אמר
אחר נטילה הם בן ים קבת שבר לעשייתן כי
זמן אלא בבר ידיו. לאמרינן בברכה אמרה לבוטה
כל אחוכל בלא בבר ידיים כאלו אוכל לחם טמא
שנאמר ואמר ה' אל אהרן יאכלו בני ישראל את לחמם
טמא בגויים אחר לאחיהם שם. וקורא בבן עם הפסח
שלמעלה שנאמר וקורא בבלא בעלת אחת אחרים. ומעבר
שהיה מבקשת הם ומבעות בטיפוס הבריכה
תורה לבחנם ואם לא יבבם הרי הוא כאלו אוכל
לחם הבלים בבלא בעלת אחת אחרים. ומעבר המעשה
לבמעים בלא אמר אמר יהיה. ואם תאמר הרי הוא אוכל
לבמעים בלא אמר אמר יהיה. ומעבר המעשה
אחר הבבן ובבר לבבר בבריתו וכן לאחר המעשה
ולא הוי שבר לעשייתה. ויש לומר מנסוס אמר לי
אמר לבמעים. ומעבר מנסוס בבר אמר אמר
לבמעים. ואמרינן בברך עלב המזון ובבר הקול
את המזון שאמר ובברך עד שבטרחים: מאלי
מעמעב דאחי שבר לשם לאקומי הוא אמר רב
נחמן בר יצחק אמר קרא ורץ אחיעם דבר הכבר
ויעבר את הבטי. אמר אמר מקבה והוא עבר
לבטרים. ואי בבן אמר מקבה ויעבר מלבה לבטרים
ולא בראשים. ולשם אמר שבר לא אמר קודם
מנסוס דקודם מעמעב בן אמרינן בבן מופלא. ושבר
מעמעב אמרינן בלא שום הפסק. ובכל כלן אמרינן
כל המעשה כלן. אבל אחר ברכות בבן ברכות
הבנה ואלו קודם שיהיה יבבר אחר לאחר שהם ת"ל
הנשמה הוא בלא ברכה. ואם ברכות שבח הן בבן
הבוראה את הסיפגדול והקשת והלבנה וכולם בבן
ואלו אמר מבבר שבר לעשייתן לא לאחר כבאין
ראו אומר כשהיה לראות הסיפגדול והקשת
והלבנה שמעשה שבו תחלה ומבבר ואחיה לא
רואה ומבבר. ואם תאמר הרי נטילת ידים שמבבר

לברך בשעת קיומן ולא שבר. וכן כל כיוצא בזה
ולא יוצרך עוד לברך עליהם שהיא בשעה שהו לא
שרך קודם התחלתן אוב היה יכול לברך בשעת
קיומן שהיה מתחלתן אוב היה כמו מילה ופדיון הבן וכסוי
הדם ותקיעת שופר אחר תקיעת לתקוע ולברך
אחר וכן כל כיוצא בזה צריך לברך שבר לעשיתן
עכ. וכן כת הרמ"ל בהלל השלם מעתה ולא הרב
יש מעתה שעיין עשיתה קיימת מברך אחר
עשיה. ואם בבר שבר הוא היה מברך. טבר
הרי שהתעלף בשעת או שלבש תפלין או שישב
בסוכה ולא שבר תחלה חוזר ומברך אחר שהתעלף
בשעת או אחר שלבש תפלין או אחר שישב בסוכה
וכן כל כיוצא בזה. אבל אם אחר או כסה הדם או
הפריש תרומות ומעשרות ולא שבר היה חוזר
ומברך אחר כן וכן כל כיוצא בזה. שב כתב
הרמ"ל בהלל כל מעשה שעשיתה היה נאר חיובה
מברך בשעת עשיתה. כמו שחיטה וכסוי הדם
והפרשת תרומה ומעשרו ושביתת מעקה וכיוצא בזה
וכל מעשה שם אחר עשיתה שוי אחר מברך
לא בשעה שעשה אשר אחרון. טבר משעה
סוכה או לולב או שופר או בשת או תפלין או מזוזה
היה מברך בשעת עשיה לעשות סוכה או לעשות
לולב או לעשות שופר או לעשות בשת או לכתוב
תפלין או לכתוב מזוזה. מעתה שם אחר עשיתן שוי
אחר. ואיתה מברך בשעה שיסב בסוכה או
בשנעבר הלולב או בשעה שיתקע בשופר או
בשיתעטף בשת או בשלבש התפלין או בשיקבע
המזוזה. כל מעשה שהיה מזמן לזמן כגון שופר
וסוכה ולולב ומקרא מגלה ומר חמוכה. וכן כל
מעשה שהיה קבוע כגון בשת ותפלין ומזוזה ומעקה
וכן כל מעשה שהיה תדירה ואינה מעשה בכל עת
שהרי הוא נוהג לעשה שהיה מזמן לזמן כגון מילת
בן ופדיון בן מברך עליה בשעת עשיה שהיה
ואם לא שבר על סוכה ולולב וכיוצא בזה שהיה

בשעת עשיה מברך עליהם שהיה בשעה שיצא
ידי חובתו בזה וכן כל כיוצא בזה. אבל לברי הרמ
ב"ל. והשאל לא הגה כן לברך שהיה
כל המילה מעתה שהיה יותר תדירה מהברון הבנים
אין לו עת קבוע מעתה לשבר. ויש לומרים שעה
מעה הקטנה אין מברכין שהיה על הטבור אחין
מעתה שאין קטנה לו זמן שהיה בתדירה קולם
שלשים יום ולעתה לחזור חייב לברר. וכן הקטנה
הנעלמה. ויה הקטנה אינו נכון בשעה שהרי
הרבה לעשות סוכה ברים אחת לשם הה. שהיה
בשבת לעה מברכין שהיה והרי אין זמנה קטנה
והקטנה הנכון בשעה הוא מה שבשבת בתשובת
הגאונים שאין מברכין שהיה אחר על הבר שיש
מיחה והנאה לנף. והה אומרים הנהגתה
לברכות הבורא להפרש תרומות מברך שהיה
מלה מעתה שהוא מעה ונהנה בחיטת הבורא.
וכן מברכין שהיה על מקרא מגלה וכר חמוכה
שהה לשמחה ניחם ריחוק עלן ומרוקין וכן
נטלת לולב ים ם מיחה והנאה לנף. שמרה כיה
טוב. וכתקיעת שופר ים ם מיחה לשם שהתקיעת
שופר יעלה זכרונו לטוב לבוכה. וכן פדיון הבן ים
ם מיחה שהיה בו מכלל בכל. אבל בדיקת חמץ
אין בה מיחה והנאה לנף אבל מבטר הוא
נאמר חמצה הבאלה לו ובאריות וספרת הטמיר
גם כן אין בה מיחה והנאה לנף בזמן הזה. ונף
מזה הקטנה אינו מברכין שהיה על המילה מפני
דאיכא מצרה דיפוקא. ואם תאמר והרי מנה
ומחל ואלבעה כוסות ים בהן מיחה והנאה
לנף ואין מברכין שהיה. ויש לומר שדי לו
בברכה אחר הקנוק שמחבר בה. והבשר הלבה
הזה לאכל ם יבה ומרור אי אמר דלא בזמנה אבל
תמוה בזמנו. ונף מזה הקטנה אבל לבר אחין לברך
שהיה על הטבור אחין שהן שבריק הוא לבבר
הזמן לברך הזמנה. דלא בזמן שאומר על הכוס

עביפה. ונתינת בכור. ולאסית הגן ומעשה והקמה
שקל והקמה הזה והזן. והקומץ. והמלוה כסף
לעבד. והלוחת חסד לעבד. והכלת עלה. ומזרע
וכסה לחם ולחם. והמוציא חטרו והשמיטת כספים.
ושלח עבדים. והקטנת בחלי חדשים. והשוב
הקוטו ומי שמעמיד בר יתום ואלמנה בהגל והקבת
לאה הטשבה ופריקה. ומעשת חשבה ויסה. כלו
על לבר מכל אותן מעשת עשה שמעלן בגלה כלה
גדולות מעמ מה מברכין על מקצתן. כגון סוכה
ולולב שופר ומשת תפלין ומזוזה וספרת הטמיר
וכר חמוכה ומגלה והדומה לבן ומקבת לאין מברכין
עלהן ובדיק לא מסירה מעתה מעמ מה מברכין
על לולו ונה על לא. ים נאמר אין מברכין על
מעשת עשה שים בה לזהרה. כגון לא תקח הלה
שלח השלח. לא תכלה. תשוב לאחיך. לא תראה
חמור אחיך. שוב תשוב אמנו. לא תראה את
שור אחיך. הסב תסיבם. לא תראה. הקם תקים.
לא תחרש עם חמר. הוכח תוכיח. אל ירע לבבך.
נתן תתן. חשבה ויבם. לא תהיה אשת מתת
והרבה הדומה לאלו. ואם נסמוך על זה הקטנה
מה נאמר במוקל את הגדול. אם גדול שמוקל
מברך לבדו. ואם לא מקל עמם כרת. וכן
הסוחט את הפרח או הלוקח שהיה מברך ואם לא
עשאו עמם כרת. ואם תאמר פרח ומילה מעת
עשה הן ואין בהם לזהרה. והני אחיטה שהיה
מוזהר אם לילכל נבלה ומברך עליה. אם דילמא
בהיתר בעלמא היה בעל מן הנבלה מלחר אם
מתה מעצמה והשחיטה היתה מעשה בהם בעמה
בלותה שעה שהיתה בר בדיקה מוחרת. ולמעט
שבשיו ים בהיתר מעשה נבלה הן הוקבעה
לותה ברכה מוקבעה. כל שהקר ברכתו אם לא למעתה
על שבן זה ומכלתי בהלכות פסוקות ומי שעשה
מעשה מצוה לברך אלא שכתוב בו ולא הגיע זמנו
בשתר. תשובה

בזמנו. וכן בפרה אדומה שמר שהפרה אינה
לא לעבד אבות ובריות הזמן מעת מצוה לעשה
עביפה. ונתינת בכור. ולאסית הגן ומעשה והקמה
שקל והקמה הזה והזן. והקומץ. והמלוה כסף
לעבד. והלוחת חסד לעבד. והכלת עלה. ומזרע
וכסה לחם ולחם. והמוציא חטרו והשמיטת כספים.
ושלח עבדים. והקטנת בחלי חדשים. והשוב
הקוטו ומי שמעמיד בר יתום ואלמנה בהגל והקבת
לאה הטשבה ופריקה. ומעשת חשבה ויסה. כלו
על לבר מכל אותן מעשת עשה שמעלן בגלה כלה
גדולות מעמ מה מברכין על מקצתן. כגון סוכה
ולולב שופר ומשת תפלין ומזוזה וספרת הטמיר
וכר חמוכה ומגלה והדומה לבן ומקבת לאין מברכין
עלהן ובדיק לא מסירה מעתה מעמ מה מברכין
על לולו ונה על לא. ים נאמר אין מברכין על
מעשת עשה שים בה לזהרה. כגון לא תקח הלה
שלח השלח. לא תכלה. תשוב לאחיך. לא תראה
חמור אחיך. שוב תשוב אמנו. לא תראה את
שור אחיך. הסב תסיבם. לא תראה. הקם תקים.
לא תחרש עם חמר. הוכח תוכיח. אל ירע לבבך.
נתן תתן. חשבה ויבם. לא תהיה אשת מתת
והרבה הדומה לבן ומקבת לאין מברכין עלהן

פס יום תברוך לן דקם מעשה עשק ולא יברכנו
עליהו לא תלין בחד טעמא בלחוד אלא כמה טעמי
אית בהו. חדא מישהו עשיית דין לעבד המעשה
עשק מה דלא לכתב ופסחים נדק לא יברכנו עלה
דלעיל לא מקבל בעל דינן הקדוש ביתו עליהו
לי נמי מחל להדדי מילי דתבעו ומיעקר שה עשק
ושתיק כלל. וקדוש הדין לשבה וסריקה וקסמיסרת
כסחים וקרקשת ושלוח עבדים וקטבתן ובעיקה
מעטה הכה ומורה. וכבר יכוחים. ומתנת נדקה
לעם. וקלות לכוין. וקבת גלה וחורת נסת.
וקבת לבנה ושיטלקט סכחה ופחה. ופרט
ושלוחת ונתנת מעשר עם. ומי שמחיה נר יתפס
ולמיעה וכקוד יולש. ומתמת לבלי. ולוי המרת
וקבנתתן. ולא לחופה. ומרפת בסל חמור
וקבנת עמט. ונתנת נבלה לגר ומשרתה לגרי
ומרפת בתה. ושלוח קדן לו כלן אין מברכין עליהן
מכמה טעמים. יש מקן מעט שאין בהם מעשה
כגון קסמיסת בסחים וקרקשת ומילי דלמי נמו
אית בהו נמי מחל להדדי מריהו ומעקר לה לעשה
ויש מקם מעט שאין מעשה כלה בעבירה
כגון קבת גלה וכשה. ושיטת לקט סכחה ופחה
ומילי דלמי לנו דכתיב לכמיך לא תשלם. ונמר
ולא לקבת לגבר ולגר תשוב חוטה לא תבלה פחה
שרך לקבר ולא כלת וקבת לחתה לגבר ולגר
תשוב לחתה לא לקבל ולא כלה לא תשב מעשקל
לבית בהו עבירה לא מברכין עליהו מחל לגרת
בהו מעשה לי נמי מחל המלא עשה בהם
ומעקרי לה לעשה וכגון קבת קשבע. דכתיב לא
תבא אל בת לעמיו ולא בחת לשתונלת עמיו
קבב תסיב לא לת קשבע. ולא מסכנו על
שלח בת דין לשבה עבדה לא מברכין מחל
דמחיל נבה לוק מדיה דמסכנה ולא בעי
ומעקר לה עשה דקשבע ושלוח קדן נמי
מעשה קבלה בעבירה קלת דכתיב

הנקה. אלא קלת לא מחוברת אלא נפלה על מנרת
לשלחה מילי עבירה לוכלה מכ. ודכתיב לא תקח אלא
על הבנים. ולא לקחת שלח קפלה. וכן עבדים
פגל דמחוור תפיק בסה ולא לא הקיק ומרפת. וכן
סרפת בסות לא תשבו וקפוהר ממנו. לו כולן ומילי
דלמי לנו מחל לקדוש ביתו מעבה הבלה בעבירה לא
מברכין עליהו. ולכלה נמי לא מברכין עליהו
מחל לה בבעת אחרים דרחמנא לחזיר לאחריו
לנו. וקולל ולוסר דמיומנא מקקיל הבלה לו
ומחל לה ומעקר לה עשה לא מברכין עליהו
כגון נתנת נדקה לו מעשר עם לעם. ומסמיה גר
יתם ולמעה ברגל. וקטבת עבדים. ומתנת
נבלה לגר ומשרתה לגרי. ולרבעה ועבדים
מתנות נמי לין מברכין עליהן מחל לנו
לא יביב לה יסרל לבקן מדיה כלם לעבדיך לתת
לבקן לא דחמנא מילי דיהיב לנו לבקשם. דכתיב
מעולם נבה קלי וכו כל לחמרין בבמה דוכתי אלא
מתנות כהונה דכתיב מעולם נבה קלי וכו דכתי
ולא תקה נתנו לך לא מעלת תרומות ומעל וכמן
לרחמנא לא מה לברוס עלהו דומיה לנתנת
שקל לבקה שלוחו מעבדך פנלו לתת לבקה. וכל מילי
דלמי לנו מחל לא יביב לה מדיה כלם דכתיב לא
קלרן ומעלה. וכן קולל לומר בדוד כסקדים
קנסאוקדב לבת המקדש ס מעבד הכל ומיעבד
נתנו לך. אבל פדיון הבן לעם שהוא מתנות
כהונה מעבדך על פדיונו ולא על נתנת וקה לפדיון
פסר לומר מעבדך על פדיונו ולא על נתנת כמו
שהוא מעבדך על הפרשת תרומות ומעשרו והפרש
חלה מן הקשקה ולא על נתנתן מתנות כהונה הן
ולין מעבדך עלכם מחוס מלבמיה לומרים. ולי
לומרת לומרי מעבדן על פדיון הבן ועל הפרשת
תרומות ומעשרות וחלות ולא מתנות כהונה הן
קיימו מלבמיה מעבדן עליהו מחוס לבדו בפו לתקן
תנ לתת ושמתת לוקרים רחמנא ושלח פדייה והפרש

מעתיה דקלי תלה בה וקבעה שלוחה ונתנה תלה
בדעת לחרים ולא לא מעתה כהונה דוקא שם לא רחמנא
בעיהו וכל שכן שמעבדך על פדיון כרם רבעי ועל
הפרשת מעשר שם מחוס לא תלינן דעת לחרים
ולא בחלתן לכל לתקנו כרמו ותנלתה קולא לעבד
דרמיה עלה לחוריה וכן מעבדן על הפרש מעשר
עם לתקנו קולא דמיחיב לא תלה בדעת לחרי ולא
בחלתן ולוסר דמיחל לה עשה ולא
מעבדן על הלשבה מחוס דמעבה הבלה בעבירה
קלת דקלי עבר על עשה דמחוס. וכן לין בלשה
מעבדת על הלשבה ולא על מחוס דלא
מעקרין לחריה וכשה. וכמן שלוחה בדמחוס
לוכה בדעת חלבה וכל יומי דלמי לא תשלה שמס
שלה לשבה וכו דלמלה חלבה ומסלתקו לבדי
וכן לין מברכין על הברכות דשלוי דמלה ולחת
בה עבדה. ולא נמסר לומר לבדך על הבר נמי
דמעשה לברכן ולת בהו עבדה כגון לחתן שכופן
לחתן לחוטה. וכן מי שהתה מבר שמס ולא לבדה
ומילי דלמי לנו שלוח בבלוסקן עבדה. מ לומר
לא פלוגלנן בבלוסין דנמי הם לחו הם. לי נמי
מחוס דמי שהתה מבר שמס לחת בה מתקה
דלמלה מעשה הוא ולא לכה לבעת מעמה ולא
מעשה עבד בנחוסו. אבל על ברכת כהנים ועל
תקיעת שופר מברך ועל שאר מילי דמבר ועל
עשיית מעקה מברך מחוס דלמלה שה ולא לחבר
למעקה כהנך דלמלין בה לחרים. ועל קריאת
המגלה מלן שלא לן לא מברכין שם דן בחרן
שכל על הקשבתן אבל לדין ולת לן סוד הקשבר
לא תלה מעשה קשבת הנשים בלמן. ומלא לא
הקשבתן ולא מילי אלא כתר הקשבן הקשבר לחלבן
ולי לומרת לברך מחוס לא תבור לו מחוס שלא
אבל ומברך. מחוס ולת בהו מעשה דלא הלן הקשבן
בעלמא הוא ולת שה מעשה

קנקה

מעתה דקלי תלה בה וקבעה שלוחה ונתנה תלה
בדעת לחרים ולא לא מעתה כהונה דוקא שם לא רחמנא
בעיהו וכל שכן שמעבדך על פדיון כרם רבעי ועל
הפרשת מעשר שם מחוס לא תלינן דעת לחרים
ולא בחלתן לכל לתקנו כרמו ותנלתה קולא לעבד
דרמיה עלה לחוריה וכן מברכין על הפרש מעשר
עם לתקנו קולא דמיחיב לא תלה בדעת לחרי ולא
בחלתן ולוסר דמיחל לה עשה ולא
מברכין על הלשבה מחוס דמעבה הבלה בעבירה
קלת דקלי עבר על עשה דמחוס. וכן לין בלשה
מעבדת על הלשבה ולא על מחוס דלא
מעקרין לחריה וכשה. וכמן שלוחה בדמחוס
לוכה בדעת חלבה וכל יומי דלמי לא תשלה שמס
שלה לשבה וכו דלמלה חלבה ומסלתקו לבדי
וכן לין מברכין על הברכות דשלוי דמלה ולחת
בה עבדה. ולא נמסר לומר לבדך על הבר נמי
דמעשה לברכן ולת בהו עבדה כגון לחתן שכופן
לחתן לחוטה. וכן מי שהתה מבר שמס ולא לבדה
ומילי דלמי לנו שלוח בבלוסקן עבדה. מ לומר
לא פלוגלנן בבלוסין דנמי הם לחו הם. לי נמי
מחוס דמי שהתה מבר שמס לחת בה מתקה
דלמלה מעשה הוא ולא לכה לבעת מעמה ולא
מעשה עבד בנחוסו. אבל על ברכת כהנים ועל
תקיעת שופר מברך ועל שאר מילי דמבר ועל
עשיית מעקה מברך מחוס דלמלה שה ולא לחבר
למעקה כהנך דלמלין בה לחרים. ועל קריאת
המגלה מלן שלא לן לא מברכין שם דן בחרן
שכל על הקשבתן אבל לדין ולת לן סוד הקשבר
לא תלה מעשה קשבת הנשים בלמן. ומלא לא
הקשבתן ולא מילי אלא כתר הקשבן הקשבר לחלבן
ולי לומרת לברך מחוס לא תבור לו מחוס שלא
אבל ומברך. מחוס ולת בהו מעשה דלא הלן הקשבן
בעלמא הוא ולת שה מעשה

כת לל גרשוס בר שלמה שקשה לברכת
ספרת תשמיר שקוד חסדן ומברכן עלו. וכן לא
מברכנן על הרבת
מעתה בת דין ולא
על מלקות דקדשה
בדיך קוד הם על
בריהתו כדגרסי בם
קלת חלם תלי. לר
מלוד מלי לבנון
וקבת לומרת קלת
מעשה וכו וכדגרסי
בלא קבב וקב לו וכו
וכלומרי שלון לומר
קלל ברלם הבנה
מעטה שקוד מעבדת
הדין. וכלומרי נמי
לין מפסיקין בקלות
מעטה שלון לומרים
ברכה על הפרד עבות. וקוד הדין שלון מברכין על
הקשקלת סוסק לבל על מרית עבלה מברכין וכן
על הקרבת הקרבנות ועל סמיכה ודיקה והקפר
לומרון ושלר מעשיהן וקוד הדין לעסקת שמן על
הפוך לחן מעבדע ועל בהן ידו ומילי דלמי לנו וכל
מעשה מעבות דקון מברכין עליהו. ולא דמיה
הכנסת כלה לחופה לבדין הכן דמברכנן עלה ולו
לבדין הבן לבל דמיומנא כהן מלבות לחכמי דמיל
מעשת פדיון על הלבה ומיחייב לפ:ות לת בנו לו
לבדות הבן לת עבמו לבל הכנסת כלה לחופה
דמחוס בעלות חסל מזדקקין לה לי מיומנא ולא
בעב לן לשלבה לחופה מעקרין לה הלי מעשה
לבעי מבן ולחי לבה לעיל בעים ומשולין לאב
דלא בדע לחרי ולחס דמיומנא הלשה לא מעקר
הלי מעשה מקלים לא לכה דמיל מלבה מלבה מלבה
ומשולין לב מסכה מלי לבה לבמיל הם בהכנסת

פלג ומתנת בקיא ומלי נלמי לו לעשוה מתנתן חייבים רחמנא לנעול לה חסד וכין לא בשם מעקר
לה מלי מעה מעבה ומוח מדין לבקר חולה ולעשוה עלה בן חוס לחסדו ותנחומי לחלה שלין מכרך לנפש
לחלה ולעוה עלה ולבקר חולה דקא בריה לעיקרא לשלי מעה · ולא על קוכחת חברו מי לא מברך
דקא לומרים מעה חס יש בדור חזק מי שרלוי לחוסה ומי שמקבל תוכחה · ולכה בשחיבה יה מקבל
טעמי לשמיה לא לעברך עלה דקא לא תלה בדעת לחרים פ הקר · ולו מעה הבלה בעברה פ הקר דקא
לא תלה כל בגלה לו מעשה עשה הנתה לעשה הוה פ הקר לשכה לעמיד לא תלה כל בגלה ולא תלה כל
הבחוה מעוה ללו לנקום לו זה לתלה מעשה שחיבה כמו לקה ופלה ולשבת הבעה ולעה הקן
מעוה לקה לו שלקן לעשה ולה מעשה הה והוה לו מעשה הבלה בעברה ולו הבלה לו חה מעשה
הוה בהלי מעשה שחיבה לקה לו לנקום לו זה לתלה מעשה שחיבה אלבר הוה לא מעשה עשה לחוה
שחיבה בלה בעברה ומעוה הה מבלה עלה · ומעה עקה מי הדן מהן לא מברכן עלה ולו על
מלי דלמי לה מלי דלמיה לעשה מעוה לבי לחלן ומלחה · והוה הדין מהן לשלמי נזה בן סה
הנה בן בוקי הימון לחלו שלים הימוק ילדעת וכן שני הבלמי כפל ותשלמי לרבעה ולחמשה שחיבי
מברך עליהם מעוה לחמשה הבלה בעברה הה · ומעה לן לא מברכן על מעשה הבלה בעברה לתשלם
לישראל בן יעקב לומר הרי שבל בלה על חטיב טחה לנה לפלה הבלים מעמה הלא שבל מברך לן זה
מעבר לא מעה ולא הבלו לומר ומשבר לך לן" · ולמלמר לבלה לבעמה דל לישראל בן יעקב מעוה
לקוים לה מעשה הבלה בעברה

הבלה

ומן עמ בלמסכת ברכות לכל לא לומה לעבור לותה מן הברכה ונם לא מי שלכל
טבל ומעשר לרשון שלא נטלה טבל שיהה פטור מברכה לא שלן מזמנן עלה לפ שלים בעברה
תרומת לן מזמנן עלה ולשלו קפטות · וכן דבריל לישראל בן יעקב לא לבארו מעבילת חלה ולא
בטבל שטל מרבנן · ומעמה מברכת הלה לא לים עברה עם מעמה לשלו כמברכן לחלים על
דקה מלה מעוה לקוים לה על בעת שהלכל טבל לרבנן יהה פטור מברכ
מלמון לחוכיה וכן מעה שלמה מברכת המזון לא לפ שלן תמיד חסם רשלי
לקטע עמו חברה · ולותה הוכה שהיה רם בלותה ולבנן מתבנה
שהיה בולה לא הה מברכן עלה בשבל שבלה בעברה בלקומות לחלים
בולה · המלה לבל לים מעה הבלה בעברה בלקומות לחלים
שמברכן בלה המעה הבל שבן הברכה · ודק ·

חברת ולשלו סומה ולשלו מוכה לכל לסמעה לבר מרוב לו שלמה לבלה לבל בשלל לשלו רשלי
לקיימה שבמיר לו תהיה לשה לשה הבלוה ל · ולמרכן עלה בנמ ולתי בהלה

עשה ולבלה לא תעשה לומר לה הבלה לומרכן לתה עשה ולבלה לא לפסר שהטעם לבלו לשמוך עלה
לא תעשה כבן מילה בעבת לו מה סדין בעבת לא לפסר לא לבל הרלוים לעה כלם לטו לבשה
ולא לקיומי לעשה לבל הבלה לו לומרה לא בעבת לה מי הרלוים בל לקיומה מי לעבה לעשה ולעבה
לומרה לעשה כל לא לומרכן לפסר לקיומה לעשה לבל דמעה לבלה לקיומה ·

לבלה חייבה רחמנא לקיומה וכן לבלה לא בשבה לה לבלו מעקר עבה · ומרכן מבלה לעבר לה מעבה עבה
מבה · ומרכן מבלה לעבר לה וכמר לבה ולבה ולקיומה
מעבה קולה לבל לפסר לקיומה לבלו עבה
לבלה לבלה מבלה על בעבה כבה מבלה הבלה
לה מבלה לבלה לה מבלה לבלה לבלה ולבלה מבלה
לבלה הבלה מבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה
לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה לבלה

קודש וכמו שכתוב אם תשיב משבת רגלך עשות חפצך ביום קדשי וקרא לשבת עונג לקדוש ה' מכבד ונכבדתו מכבדו ולא עשה דרכיך ומצא חפצך ודברר דבר ואז תתענג על ה' והרכבתיך על במתי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך כי פי ה' דבר ואמר אל תירא מפחד פתאם ומשואת רשעים כי תבוא ועצו עצה ותפר דבר לא יקום כי עמנו אל ואמר אל תירא ואני אעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ הכנעני והחתי והאמרי והפרזי והחוי והיבוסי אל ארץ זבת חלב ודבש ואמר אל תירא כי אתך אני אל תפן אלהים אני אחזקך אף עזרתיך אף תמכתיך בימין צדקי ואמר אל תירא כי אל רחום אל יעזבך ולא ישכחך ואמר אל תירא כי אל חי

שלא שלשין מעשה חפלות חולות אלא יוצא על כל
לחת ולחת לבד . ומקצי על הארץ ועל המזון
הארץ ועבדיו מזון . על הארץ ועל הפרות . הארץ
ועבדיו פרות . מקדש ישראל והזמנים ישראל
ומקדשי לומעט . מקדש ישראל וכהני הדשים
ישראל ומקדשי לבני הדשים . ומקצי מקדש
הסנת הישראל והזמנים . מקדש הסנת וישראל
וכהני הדשים שרוש . לאל תשמה לומר דקדוש
דישראל והמעט לו כהני הדשים הנה הוא . מכל
מקום קדוש הסנת וישראל ומקדשי לה לומעט
תרתי שנו . ומתרץ אתה מני הנה הוא אלא מטעמא
סנת הוא מקדשה וקיימא ומעט וכהני הדשים
ישראל הוא דקבעי לה . והכא קאמר מקדש הסנת
וישראל ומקדשי לומעט לו לכהני הדשים . מה
מה שנתן לשוכר סנת עם קדוש ז' הדשים בחמשה
לחת הוא לו מחד מינה שני . הסנת הנשמר
מעיים ויום טוב הנשמר הת הין . אלא הטעם
שנכרה כלן מעמד מעמד הקדושת שבת הוא הסנת
הקדושת ישראל שנמצא בה לחוד הוא הנשמר
לעת ה הנ"ל מקדשים . הלבד נכרה כלן
מעמד שהוא הקדושת ישראל כמו הקדושת
ישראל הנכרת בזה טוב בלא שבת לא עם הסנת
הקדושת הזמנים ובין היה לשוכר שבת לא הנה טוב
בלא שבת אלא מעמד הקדוש לבד לשוכרה הנה הנה
הנה לו ומחד הנשקלין . הלא לגזרת הדרא הדמיה
מילה לכל בני ישראל ומה יהושע ישראל
תלוה זו הנו שלא שבו הנשלם בריתו ישראל הנשמר
בם חוק שרשם ובנלה הם בריתו לחתם ולא כן
הוא הדמיה בשתים . ולא הדמיה הבחר הנשמר
בחמשה שבו ומשראל עמו ובנשלו הלמות ולבדיק
הרי שחתנק בחרבם . ויש לומר דלמו חנלו מילה
הוא שמנכר לשבנה שבחר בחרבה שנתנה על הי
מחה שבו לישראל עמו ובחר בנשלים הרי לשומה
לת עמו . כל ישראל חייבים בכל מעשה המצות

בשבת לחד מעשה עשה ולחד מעשה לא תעשה .
ובנשים חייבות בכל מעשה לא תעשה שבלאשה
הוקשה לאיש לכל שנשים שבשבת שלמר לים לו
לאשה כי יעשו מכל חבלות הלחדם הקיים חיים לשון
וחיים כמיתה . וחיים מישבת בת הין חוץ מכל תקיף
וכל הבחרת וכל הנמלה לאתם . כל תקיף וכל
הבחרת שלמר לא תקיפו פלת הלאשה ולא הבחרת
לת פלת . ובכך . כל שיש בהשתנה ישנו בהקפה
והכנסי הוא הלו ולשנה בהשתנה מעשה לשת לה
זקן שתנה בהקפה . כל הנמלה לאתים שלא לחוב
לל הכתוב בת הארץ ולא בחת לחדרן . וכל מעשה
עשה שלא הזמן הנמלה כשיש חיים חוץ מעבדיק
והכא והתנור הנרה . פריה והכא שלמר הנו ומם
ומלא לת הארץ והבשוק והבשוק הנב הלים
הרכו לבבם ולין הלאה הרכה לבבם . ושר הנם
יעקב הסכן לא ב' הני פרה והכא ולא הלמר הנו
ומם . והנמוד הנרה שלמר ומרתם לותם לת הבשמם
ולא לת בהתבם . והזמן הנמלה כשיש פרוכות
הדילפנן הנמכרת הדוסין מתשלש הנוקנו הנמוד
הנרה הכתב בה והוכרתם לבנר ולא לבמתך .
והכתב שנפרו הנשים ממעשה עשה הזמן
הנמלה לא הלאה מעשה מעשבת לבנלה לעשות
הרבו . ולא הלאה מחוייבת בעשה עשה . הזמן
הנמלה לא תבר הבשבת עשיית המעשה ישנה לותה
הבנל לבנות מעשה . ולא תעשה מעשה הבריה
ונמה מעשה לאי לה מבנלה . ולא תעשה מעשה
ותמה מעשה הבריה לוי לה מובנה . לעבך פטרה
הבריה ממעשה הדי לבוה לה שלש עם בעלה .
ובולה מולת מלאו שהשם הנבול הנכה הלבוה
והבתרה נמחה על המים הדי הבטול שלש הם לים
לאשה ויש שבב מעשה עשה הזמן הנמלה ונשים
חייבות בהן . ולא הן שמחה והקבל והקום הוא
ולחלה מעה בלא הכסה ומקרה מנלה ובר חמכה
ולרבנה הוסות שבל פסח שמחה הוא נחת הכתו

בעבר לחד מעשה עשה ולחד מעשה לא תעשה .
ובנשים חייבות בכל מעשה לא תעשה שבלאשה
הוקשה לאיש לכל שנשים שבשבת שלמר לים לו
לאשה כי יעשו מכל חבלות הלחדם הקיים חיים לשון
וחיים כמיתה . וחיים מישבת בת הין חוץ מכל תקיף
וכל הבחרת וכל הנמלה לאתים . כל תקיף וכל
הבחרת שלמר לא תקיפו פלת הלאשה ולא הבחרת
לת פלת . ובכך . כל שיש בהשתנה ישנו בהקפה
והכנסי הוא הלו ולשנה בהשתנה מעשה לשת לה
זקן שתנה בהקפה . כל הנמלה לאתים שלא לחוב
לל הכתוב בת הארץ ולא בחת לחדרן . וכל מעשה
עשה שלא הזמן הנמלה כשיש חיים חוץ מעבדיק
והכא והתנור הנרה . פריה והכא שלמר הנו ומם
ומלא לת הארץ והבשוק והבשוק הנב הלים
הרכו לבבם ולין הלאה הרכה לבבם . ושר הנם
יעקב הסכן לא ב' הני פרה והכא ולא הלמר הנו
ומם . והנמוד הנרה שלמר ומרתם לותם לת הבשמם
ולא לת בהתבם . והזמן הנמלה כשיש פרוכות
הדילפנן הנמכרת הדוסין מתשלש הנוקנו הנמוד
הנרה הכתב בה והוכרתם לבנר ולא לבמתך .
והכתב שנפרו הנשים ממעשה עשה הזמן
הנמלה לא הלאה מעשה מעשבת לבנלה לעשות
הרבו . ולא הלאה מחוייבת בעשה עשה . הזמן
הנמלה לא תבר הבשבת עשיית המעשה ישנה לותה
הבנל לבנות מעשה . ולא תעשה מעשה הבריה
ונמה מעשה לאי לה מבנלה . ולא תעשה מעשה
ותמה מעשה הבריה לוי לה מובנה . לעבך פטרה
הבריה ממעשה הדי לבוה לה שלש עם בעלה .
ובולה מולת מלאו שהשם הנבול הנכה הלבוה
והבתרה נמחה על המים הדי הבטול שלש הם לים
לאשה ויש שבב מעשה עשה הזמן הנמלה ונשים
חייבות בהן . ולא הן שמחה והקבל והקום הוא
ולחלה מעה בלא הכסה ומקרה מנלה ובר חמכה
ולרבנה הוסות שבל פסח שמחה הוא נחת הכתו

מצה ומרור בחבר לחה ובחר ובחר . והקבל הכתו
בה כן מצה הקבל לחת הנשים הלחמים והנשים והקטן .
הקום הוא וכו כלל מרים בברכות הנשים חייבות
בהקום הוא נבר חבר הרבה לחמר הלילה זכר ומיוחד כל
בישבו הנמרבה ישבו בחבר . והא הני הוחיל
ולחתנו הנמרבה לחמר הסבר . ולחלת מנה
בלשה הפחם הם כן מוזה הטעם מצה לא הלחל מלא
חמץ שבעת ימים הלחל . מלא מעשה לחם מצה .
ולחמר הנחמים כל שיש בבל הלחל חמץ לחתנו
בקום לחטל מנה . והא הני הוחיל ולחתנו בבל
הלחל חמץ לחתנו בקום לחטל מנה . ומקרא
מנלה ובר חמכה ולרבנה הוסות שבל פסח מעבר
שלחמר לל בשלשה שלא הן הוא בלחתנה הנם
ופרי הבשם הנה יבחק הוי בחמר הלילה מנלה לא
מעשה הנם נעשה מלי לחתר המלכה . וכן
בבר חמכ מעשה הנם נעשה מלי לחתר מעשה
יהודית מקבנה לחשו שבל הנטוחים . וכן מרים מר
הוסות שבל פסח הלחמרין בברקה הנמה לסומה
בחבר הנשים מרקדות שבלות הלוד מנלה ישראל
מחמרים מלחמה מתחה הלחים בהבשרות לא הקבי
בהוסות לא בהבשרות הנות הנשים הבשרות . וכל
הל יבחק בר לבבקים לשמה לשה הן הוא הנמחה
שהן מלות לא לחי מחבר לחם מ לשי לבוה לשה
לחמה הוא הן שמר הנם . ושר הבשלה הנמלה
לא הנמחה הוא שמר הנם . ושר הבשלה הנמלה
ויש שהן פרוכין לפ מעבר הנן הבלה והנשים
בחמה והנמחה . הבלה שלא יכול לחנן לת
הנתה הנמוד מן הנמחה הבריה הנוה . ולא הבבר
מלא חולה לחם כובר חולה יבחק פרוכה . והן חולה
ומחמה יבחק פרוכין מן הנמחה . והנשמר בחמה
פרוכ מן הנמחה . והן חתן פרוכ מבלילה
הנמה בלשה הבלשון . והנלה ל יעקב הוחיל
כתב הספרי הנשלם והנוחות והנבלים והנבר הנבלים
ולל הנשמרים בחלמה הנמה לא יהיה מוכרי הבלה
פרוכין מבלים ומן הבלה ומן הנמחה ומלל הנמה

כן הוא בספק . הלא בבר הבלה הבלן לא בלילה לא הנשים
חייבות בלבר ופליגא על הירושלמי . ולל הנשים מן
הלילה הנמה לא הנשמר לא הנשמר מלא הנמה הנמוה
הנמה הבלה לא הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה
לבל הנמה הנמה לא הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה
הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה
הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה
הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה
הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה
הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה
הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה
הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה
הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה
הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה
הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה
הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה
הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה הנמה

בלילה ובתרא זכו מי שאינו מלא ומי שאינו
לא קימת וקסומלא תשא נגבא קמלא נפ בלילא
ר יקודא לוויר סומלא לין ל בשת וכן מיה ר יקודא
פטרו מכל מעשה שבעה. מלי מעמלא דכתי שלא
קעבות וקחוקים וקמשפטים. כל מכה ולחיה
במשפטים לחיה בעשה ובחוקי וכל מיכה ולחיה
במשפטים לחיה בעשה ובחקים. ולמרים בטן
ניקבוטין לחלבן יוסף מרים קוק לחיה מלין לחיה
לבלילה כל יקודא. לחיה סומלא פטור מן המעשה
עבדה יומלא טבא לבנן. לחמלא לא מיפקדנא
ועבדה טן דשמעתא לא לחיה לחיה גדול
מעשה ושבת מי שלא מעבד ועבד לחיה
מלן לחיה לא לין בלילה כל יקודא. עבדה יומלא
טבא לבנן מלי טעמלא מ מעקדנא לחיה לא לחבלא
טפ. ולא תלמד מה סבריא מלא לחיה לחבלא
שלא מעשה תשוב יותר שלא פשלא מעשה קולא
עבדה. ולא שמעשה לחלמיד ומקוד לקיים
מעשה. ולא לחבלא לא לחבלא לא בא לבו
לעשה ולא שלא לא יעשה. ולא נפש נגבלא
לבלא. לחבלא המעשה קולא ונעבד לא לא יעבד
לין קולא כשעבד שיכל שכר גדול. לכל שלא
מעשה טין שלא נעבד נפ שכר כל כך לא יקבל.
ושל גדול המעשה לא שקולא מעשה רשן קולא
ומקיים מעבד שהו לכל שלא מעשה לא מסלא
רשן קולא טן שלא עבד. כל לחלמנס לל נפש
ושבבים וקטפס פטורין מן המצרה.
ומלבי חכמים שכל קטן שיודע להתעטף חייב
בטשת כדי שלבו בטשת. ונשים ועבדים שדע
להתעטף בטשת מתעטפן בלא ברכה. ומן שלא
מעבד עבדה שבבים פטורה. מקם לפרש לעבדה
לוקח בלא ברכה לין מעלין פקן. ומלבל קטנ
עבד ומה לבוש לחיר לבבקה רוקא בטשת שלבנה
כלאים. ויש שחלק ולחיר לא בברכה שבברכה
בא מלא בשות. ומעבד מעבד לבבלא מלבנן יוסף

ולחיר מלבים בוא לחיר מלא לחיר לא לבלבה כל
לבלבה לחיר סומלא פטור מן המצות עבדה יומלא
טבא לבנן לא מעבד עבדה. ולא לחבלא
מלן לא מעבד לא לחיר לבבוה לא לחבלא לא
פטר לחיר בברכה עבד שו "על" וכן כתבת
מתבשים יכולת לברך על כל מצות עבדה שבלבן
בלבלה לחבלא בברכה בטרק מי שמתבבשים
חייבת בקדוש בלא בבר תבלא. ולא כלן מבשים
לא בלא לחת שם מ לחבלא לא לחבלא לא מבבלא
בלבלה ברכה. ולא לבבלא לחבלא בשלמלא בלא
בלא לחבלא לבלבלא לא לחבלא לא לחבלא לא לחבלא
לא בלבלא יחוור ובלבלא ולא לחבלא מבבלא מבשים לא
בבלא. בלבלא טן שמתבבשות לבבלה לין כלן מבשים
לא בבלא ובבלא לחבלא מבבלא כלו שלבבלא. ושל
בבלא לחבלא מבלבלא בבבלא לבבלא לבבלא לבבלא
בת כלבי בלבלה מבבלא בבלא. ולא מבבלא לבבלא
לחבלא מבבלא מבבלא. ומבבבר לבבלא לבבלא מבבלא
מבבלא בבבלבלה מבבלא בבבלא. לחבלא בבבלבלה
ושל בבבלא לבבלא לבבלא בבבב

שנתת לי עשורי. קשתן לשכי מעם. פקח עורים
יתר יסורים. מלבש ערומים. וזקף קמעים.
מעשה שפלם. רוקע הארץ על המים. שעשה לי
כל צרכי. חוזר ישרים בצדקה. המכין מצעדי גבר
אשר עשה לי. אשר עשה עבור. אשר עשה לאיש
המעבר חבל שיבה מעשי. על דברי תורה הערב
לי. יסר סחר בפי מכל הטעים. ברכת עשרת
ברכת תשלום. ברוך שאמר. כל זו שלשה ותשרים
ושנים ברכות על קש שחרית ותרבות לשנה
ולאחריה. וברכת ירחו שבע שבוע בברכת
הרי לחת ולשבוע. ושלש תפלות שבכל תפלה יהיו
יום ברכות עם ברכת המינים שבוע הרי המוצה
ומיוחס. וכשהוא לוקח אחת שבוע על כל יום
מעבר יב ברכות שבה בכל עשרה. לחת כשמוסל
ויהיו תחלה. וברכת המוצה. ול ברכות על ברכת
המזון הרי מלא חוץ מברכות המים ומזון ומחרות
ושאר פעמים שחייב לברך כשמוסיף שבת
גדולה לו קטנים" ובשבת וימים טובים חסר
הלל המלא ה לין בתפלות הבשבת והמינים
ה לא שבע ברכות בכל לחתו בתפלות בחול ש יו
ברכות בכל תפלה הרי חסר שהיה עשרה בכל
תפלה בשם שבה ושלשים בשלש תפלות. וברכת
הקדשה וברכת ירחו שבע שהיה הרי לה. וכבגדן
הפעם הקדשה בשבת וימים טובים הנה בלא
שבת וימים טובים לומר ברכה לחת יעשן שבע
ומקדשין קדוש בשתי. ומוסף שים ם שבע ברכות
הרי תשע. ובשביל הקדשת בשבת. על נטילת
ידים וברכת המוצה וברכת המזון שים בה לברכה
ברכות הרי לו. חסר כנ. וברכות מין והמינים ושבר
לומרים בפרק הקבלת. לומר בה חייב בריך ברב
לוחן בשבת וימים טובים ולא נשאר ברכה
ימלא שו בלספרמקי ומנגי. פ לספרמקי מים
בשמים. ומנגי מים ברות. כגון עשה מדיח כיח
זה ומברך לעשה. וחוזר ומדיח כיח זה ומברך לעשה

ברכה הראוה לכל לחד ולחד. ולוכל מעשה יבא
ומברך לעשה ולאחרין. וחוזר ולוכל מעשה מפלי זה
ומברך לעשה ולאחרין ומוסה כל הברכות על
המעשים מלא ברכות. ונם יכון בשבת וימים
טובים לברכת הקורא בתורה והמפטיר ושבה
לחדיקים לומן פ לומרו כל גדול אשר לומן יותר
מן המברך ושאל להשלם מלא ברכות ולא יכול
להוסיף על מלא ברכות הרי זה מסובה כמו שלמ
זה ומוספתי על כל תהלתך. ולומר שבר פ יסבר
מקור כל קיום תשובתך פ לא ידעתי מפרחת.

ועתה אחל לפרש על הסדר הברכות והתפלות בעזרת אלוה יושב תהלות המלמד אדם דעת הנכנס

שבן על מעמת בשלהמברך
כלו לאיל המעבל חבל
שיבה על שבע ותמימה על עבמתו. על שם לא תתן
שיבה לשבר ותמימה לעבר עמך. ולומר המעבל
חבל על שם חבלים נפלו לי בנעמים וגם וכתי בתריב
לברך לת מ לאשר יעבר לף שלות יסרוב כלומר
ומי חבל שיבה חלקים מחלקי הסיבה. ומי חבל
שיבה כמו חבל שלדק שבקרלדם שמר לא ומן רב
ולומר יש חבל שיבה ושרים לוחוק לוחם וקיים
לומרי בגדים הנכנס שלם יש שלשה וימים מכן
לוחוייבן לחלהר. ולמו מברכן על הסיבה מעבר
שקיל מעברם בגד לדם כלומרין בבל לא שמשן
בן לשר וקנה טוב מלא זו שעה. וכ יש שיבה טובה

מלא לא כן תשבן יון שבה לבשעל מלא לשם וקנה
לשלם לא מלבר שהרבים בן קימעה ומעמ ובנעמה
. וקמלחיל לחיבן בת שבן. עשרשה כלחיבן שבע
וקנה לומן שבבקה. ם חבן מלא לשם מלבר לחיבן
בת שבע וכשיבן הרבה ומקר מלא לחיבן בת שבע
יקיר מלמלבר לא לא ולא לחתי שבבבע
לשלם על שבבלים יחדין לבבבה ולחיבן ומבמלא
לחיים ולשלם בשתי לשומת לו כל שמירת הבשמה
ומבלם לומן לחיים על הבשמה שבבקה לבלר לשבן
הרי קולו כמות ומפקיד נשמת בבבה ומחזיר ל
מבקר וקרי כלו לחייבו. ולומר לשלם על הנלם
שבשלם ממלא נוקים ומבשם רשם יתר מעשים
וקולו מהבל שמעמידם שלם בנעם. ולל יבה לעם
חלמות רשם ולם הרקורים רשם כלומר שלם לבה
לרי הרקול עבריה לם בחלם ותקיק מלמת שלמה
לבבר. פ לם לשמים מלמתי יקיק קולם הקולבר
שלם בנעם ולא לבה ומעם שום ארב נסול. כמו
שלומרו רבמלל בעבק בשתה מלמת שלמה שלם
מלבה פסול בזרעם. לבל לבבקים ויבקק מלבה
פסול בזרעם. ולמלבה שבבן לשן לבמת. כלומר
שתחזיר ם נשמתי ולא תקח שמתי שמת שלם. נלא
קמלחיל לשלם כלו בבבדו. שמעמידים ממלמתם
לחזר מם לבת לל עבקים. ולקלא פרשם
כלחלוקם מקרלת שמע. לנרסין בפרק הבולקם
הנכנס שבן על מלמת לומר משמע על ולקיק לם
שמלבר ולא כתבשבריך לקרלת נם ולקיק לם שמלבר
לבשים בם ובשבר ובקומר. וכתבלרלם לבבם
שבבם לא שמע ולקיק לם שמלבר. ולומר יושב
בסתר עלבן עד ם לתבה לא מחסי. לבם שים עד
מחסי שים תשבת כבבר שים לחתבות שים
בברכת כלבם ומלבם לומר הבה מלמת בל שלמה
שים בבבים סביב לה ובן זה מה בת מקבבים
ומבבים בם לחתבת שבברכת כלבם כלם לחזר
לבב ובן לומרו לל כל הפסוקים לומר בהם הזכרת

הקם יברך לא. ולא לא. ולא לא. ולומר מזמור
לדוד בברכו מעמד לבשלם בם לא מלא רבן בבבן.
עד לא הקשבה. ולומר הקשבו עד ומזמור לתפלה
ובלם מתבה ובד שלם ולם לחתם. ולומר ברוך לא
בשם ברוך לא כלם ברוך לא בקומם
בדך בשבת בחיים ובמתים לבבר בב. נפש כל חי
ובלם כל בשר לים שבך לפבלל רוחי פדית לחתי לא
ל לומר ולומר ולומר לא ל הקסן ובן ולומר לבבהסכב
לם תבחל ובן לא לבמור כלתך ומלך ולומר הקב
מעמת שלם שלמה ובן כלם לחזר חבב ובן ולומר ברך
לא ומזמור ובן עד ומם לך לם שים ומן לבתה. ובתב
רבי מלם שבלו לבקים הבבבה לבם ולבמומים
ולבל מבבוקים הבן כבי מבשן מתבר הקבלם.
ומבבה לבם מבבו ולמר לבמר לב ומבלם בוק בבי
לת בבמב. ומוב ובקרל עד לבוק מבבב מבשב לם
מבבה. ולמרי בבם לבבבות לל לבבר כל הבקול
בם על מבמת הבן לבלם לם שבת מבבת הבן
מבלם שבן מלבות בבבם ולבבב בם. ם לבבם
על מבבבתם. כבלבבן בבר מבן לבן הבבבה
בבבם מבבה ובבבבן לבלר בבבם כל הבקולם
בם על מבמת מובבם בבלן בבבם מבלם ובבב
ובבבן שם. ולבן בשם לם מובבם בבבם לבב
ולבבם לבם. ולבן בשם לם תבבם מבלם לבבם
מבבר ם ולבבם. ובבן לם בבבבם לבבם ולבבם
לם מבבם בבבם ולבבם. ולבן בשם לם מבבם לבבם
בבבם ולבבם. ולבן בשם לם מבבם לבבם
בבבם ולבבם. ולבן בשם לם מבבם לבבם

ומעמת קול מים מפני שקרית שמע שאומר בשת
שכנסת שקר לפי שאומר חוטא בברכותיה וזו היא
לא רשות כמו שהיה ביום למעלה. כתוב
ביחוד ויהי היום ויום אחד לפי שהוא מתחיל
מעל ויש נטה מברך
אשר יצר וכל הברכות של יחידו ומברך על התורה
ואומר יי זכו מקומן זר ישמעאל וכשהוא הולך לשת
ברכות להתפלל מתחיל ממקום שפסק. וכתב
אם הוא יודע לא הפסיק לקרות בתורה קודם שיעבר
קשה יברך הברכות לכל הקדמונים לא יאמר שלש
אין מקדימין הקדמות לא כדי שלא יאמר כדי שת
את בני ישראל שקדים את הקדמונים. ואין לומר
הקדמות לא כדי שלא יקדים הקדמונים. ואם
אינו מקדים הקדמות לא כדי שלא יאמר שלש
קודם שיתפלל לבקש רחמים לבני ישראל
ברכת התורה כמו לאור כי אם לא יהיה בהם
תהלות. ובפסק הברכות יאמר רב הונא
אמר שמואל הפסק לשמות עד שלש קדיש קדיש
אלהיכם ברך ישקדיש קדיש שמע. אין ברך
ברך מי שעמיד אבר נפשי ביהוה הבה כבוד
ואמרינן עלה ברוש אמר לי רבא והוא שמנה על
אחר. וכתב הרא"ש בריש הוקיר הברכות
אבה רבה לא שאינה גדולה לשם ברכת התורה
לא כשהם לאחר. ואם שנה לאחר לא היה גדולה
ברכה לשם עסק התורה כמו לשם קדיש שמע ואם
לא יברך לברך על אחת היום אפ יפחות ויעמוד
ויחזור ועמוד. וכן המעבר על התורה ואינו אין
ברך לחזור ולברך אם הפסיק באמצע לברך ובעבר
עמד והוא שנה על אחר לא הפסיד. ואם לא
רבה ולא על המברך ברכת התורה. ואם לא
תמיד בחיים לא לשמיעה בעלמא דקפסק שבאמצע
העסק הוא הפסק וברך לחזור ולברך. וכל שכן
הפסיד באמצע רבה. ואם אמרה לעמוד לאין
חיוב בן הפטר בברכת התורה. לפטר באמצע

ובעת אכל מקום מעמד שהר אם שבעלן תמיד
לעסוק בתורה לאחר כשיוכלים לעסקיקם ממקום
לעשות ברכתם כדי לחזור ולעמוד ולהמיד בתפלה
לעבודה לא הפסיד הפסק לעמוד ברכה. ואם אם
בשנה הלא הולך אחר הדם ואין ברך לברך כל
מין אלא יין. וכן מי שהבדל לשון כיוס שמת הבדל
מל מעמדות הפסק ובריך לחזור ולברך על
ואסור לאכול ולשתות בבקר הדם שתפלל. כדאמר
בפרק הברכות אל יוסי בר חנינא מנסה ר' אשר ב
יעקב מיאי דכתיב לא תאכלו על הדם לא תאכלו קודם
שתתפללו על דמכם. אל יבחק אל יוחנן מנסה ל
אשר בן יעקב כל האוכל ושותה קודם שיתפלל
עלו הכתוב אומר ואותי הפלת אחרי גוך אל
תקרי גוך אלא גיך ש שאותיות אלו מתחלפות
אמר לבא אחר שאכל ושתה והתנמנם זה קבל עלו
עול מלכות שמים. מנין פסק אבי הקשרי
שמותר לשתות מים בבקר קודם תפלה הלא מים
מים נחוק. והלא כת לאחלו מים אסור כיון
שמלאו נפשו ורעבו ממנה שהוא ערי אחר שהתנו
קרון שה וכתב רי שאם הקדים לאכול קודם שיעלה
עמוד השחר כיון שעלה עמוד השחר פסק אבל
לאמרינן בהפלת המעמד אם מתחלו אין מפסיקין
אלא הכא לאסמכוה אקרא ואיכא לו הלא תאכלו
על הדם. וכתב אל יעקב בן הלאם ובריך אדם לקום
בחצות לעבודת בוראו ואם יש יראה ברוך
לאמר אחר תעבוד מאמתיך ובקור נגול לו שיאיר
בקין לאמר אחר תעבוד ועדין לא שבעת מבשרך
מתבגר אלא לקום כדי שתהא אתה משרת השחר
ולא יקח הוא משכר כמו שאמר דוד עד שיריד
פסדי שדה הנגל וכאר אשרה שהר אחר מעשר
השחר ואין השחר מעשר אותו. ואשור בלא
לא היה בעבודת מלך בשר ודם ואיכו לשמשבאחור
מבקר לעבודת היה אחר ואין לעמוד לעבודת
אשר עמו כלו ובקו לעבד מלך המלכים הקב"ה עב

ובעת הקומו לא הוא ברך לבקנו אומר הקודש שיבנה
לעת הבשלה. ברוך ד' יומות התכבדו מכבדים
הקדוש לעלמים המלים אותה הוא אומר הנרשים
בבשת. ר' שלא אומר שם מלאם הקדת המלאן
לא לדם הם מעשים ם שמיר ם מלאכו ישראל
לשמורך בכל דרכך לבדיש הקדש לא לדם טוב
הוא שומרן אותם ממם ואם לא יחזיק הקמיר
ליחיד ובעות לשמור ולבלות מעשיו אל הדם שיעבדו
לבל הגדול. והוא אומר לשלמים אל שאו כבוד
לשמעכם ם אינם כדאי לשלח לם כסל. מעדתי
פלון כלומר בסבל איות הקם אחר עמי. שבא
אתם לזות אותי תבא כסל לשי ישראל ויבא הכבוד
שמרוש שמרוש שרוש שרוש. הימתנו לעד
שאכנס ואחר ם בן ודכם שלבם אדם. וכתוב
בחזוני ובא שברכה זו אין לברכה אלא אחר אם
ואסיל שהפסנה שרוש עלו אבל אישה אחרינה לא
מקום דמיאוי טהרה. וכשנטה אומר מקנה אל
בשמעל הנגסי בשלהי ברכות אל עקיבא שמם אחת
בבנסתי אחר ר' יהושע לעת הכסא. ושלהי מעמד
שלא הנרים. שלהי שאין נגרשין אל מיומב.
ושלהי שאין נטבן מגרש ומתרב אל נטן ודרוש
ומפרש בבוסלמי ובלבד שאין שם כתל הילדך בעי
כשאו שלו שיש לפסמיאשת אין לשקפרה ומהרה
שאין מקטין מאין אל בשמעל. אמר לו בן שאלי
עד כאן הנשת בעבד אמר לו תבא אין לעמוד
אם עריך. ומעמד אם אין מקטין מאין אל בשמעל
מכבד תבא שמתנה בה שאמר מיימים אם דת לשון
רבה בר בריעה אל יחכן מעבד שקרובה לבה. ריש
לקיש אומר מעבד שקושר בה קשר תפלין. רבי יוחנן
אומר מעבד שמרחיק בה טבעי תבא בשן ודקן ושל
גדול ושלמת שמרחיקו אותן שם לתמקו בקרייתה
מעצלן ומודיעין לשם בריבים לבן לשם קרייתה
ובריך לעקותנה בגדול לו בבגד כדי שלא יאחר ם
יוסף. ובשעת אמצע הדם ומברך

ברוך אתה

על שם ברוך
אתה ה' לעולם
יחיד. וברוך אומר לשון פעמל אל כמו ברוש ואמן
פעמים עמנו הוא מקום הברכות. ואומר מקבל
מאחרים. אומר על שם אמת ה' אלוהיכם אמת
ועל שם שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד.
מלך מושל על שם ומלך עולם. אשר קדשנו
במצותיו על שם ואמתקדשתם והייתם קדושים. ועל
שם להיות לעם קדוש ולשמור מצותיו. ויש
מפרשים שהוא לשון אומרים וקדושים שקדשן הבא
לשבילו בשת שבר מר ואיר שמקדש לא בחמונה
והמעשה עקבו אומר שלמר כל משתנו אומר
ועם על שם הבדל עה לנו. וכתב לבן אדם
נאמרו על מנין הברכות שבתפלתן מדבר כלפי
הקם כאלו הוא כפנדו ובסוכן כאלו אינו כפנדו.
מבאתי בשרש טעם לבוש מעמד שמונה
עשרה ה' לבני תמיד ם כשמחבר את הקם ואומר
ברוך אתה ה' הוא שמיר לפנדו. וכאן אומר אל
מלך הקדוש מעמד אומר לפנדו שרל אלוה
אומר שהוא מלך הקדוש הוא הקדשם במצותיו ועם
לעבודתו והרבינו כלו כתב שהקדם הברכו
בלשון מכה ונסתר מעמד שהבא מלה ונסתר מלה
מעד מעשיו ונסתר מעמד לאותה ונם הקדמה גדולה
ומעלה לבן הנעם מעבדת בנכה ונסתר. כמו
שמאמר ברוך נגמי אתה ה' וכל הדבר אם קדשו
ברוך נגמי אתה ה' אל גדלת מלך ונם. שעמד אור
כשלאה ונם כשמע. מן נעבדתך יפסון ובברכה הוא
בעבר הקם ומחסת הלב. הלב נעלה והקול
בשמע. ומאמרים מורכב נמם ונשמע ואלוי אמר ל
לבבך בקום ולשמור בכיו תמיד מעד נשמע אל
שאינו יכל מעד נמם לבך בברכתו בכה ונסתר. וזה
הסעם נכון הוא יותר מן הראשון. ואם תאמר מה
יעשו לברכה ברכתם. ולל אין ברכתם אלא כדי
לעבדו בברכתו כאמרם אל כל אמתך מלבד

וכן מעבר שליח ציבור לפני התיבה ובירכו את ה׳ יברוך ה׳
מעתה ועד עולם כל ברכות שנתוסף לברך את
השם על כל המעשה אשר ברא בו וקדשם בעשרה
דברות על המון ועל הקטנות שנודעות לו על הספקו
לו את נרשם לחיות בעתותיו בחיים שיחיה ו
נפשותיו חיים לשבחנו חסדי השם ופרק לשון
ויאמר על נטילת ידים. לשון נטילה קודם
שבריך שמול מן הכל והכל שמו נעשה בלשון
הלמוד. וימ שקוד לשון הברכה כי מתברכים
ומשלחים רוחם ונטלתם רוחם. ומעבר וינטלו וינטלו
כל מי שלא. וקיים ויאמרו בכל דבורה שהפסל
ידיו ברך לחבריהם לעולם שלא יבאו חיים שחוץ
לברך ויחזרו ויטילו את ידיים. ויש סדר לנטילת
ידים מן הקדרה שמלא וכל אחד יגמר הזכוריו לא
שמה בחיים מעלה הוא מלא לא שמה טהור
ויאמרו לו כל המולל בנטילת ידים אוף בלי
עבודה. וסימן לא הל נטילת ידים. לא עבד
ויחתך כך אומר

בריך אתה

ה׳ אלקי אבהתינו את הלחם ברכה
ו לא יבא לא ברכה הקמוכה לחברתה שלא לשמה
בה בברוך שקדי על נטילת ידים אומר כמה מעלי
בלא אחר יבר. ואין לון ברכות הקמוכות שלא
לברך בברוך ה׳ אם הקרשוק לא כשהם קמוכות
לשלם שאין אומר ו בלא ו לשלם. אחר יבר את
הלחם על שם ויבר ה׳ אלוה. בחכמה על שם ה׳
בחכמה ידע לארץ ושלא הלא מחיבם ומבטח
הקשרים ברא את הלחם מרחק מכוונה
בחכמה. ובראם בקשם כדי לחיות. עשה ו
הקשרים לחטא ולרות בהם. עשה ו מעמדים
לנשם שמו ושלון ושלם לשם ברא. כמו שנאמר
ושמם שמו מרחות ברא. עשה ו נקב הקשרים
לשמות בהם. עשה ו נקב הצירים לקרים בהם;

ולהתבשם בהם ולהוריד בהם הערבת לחות הרחם
עשה ו הפה למלכל הטר עשה ו שישמו מלאות
לבחון בהם המלכל. עשה ו הלשון לוחם
המלכל בתוך הפה ולתוך ם הדבר. עשה ו את
הבשלה ומוסם לטוב המלכל והמשקה.
עשה ו הגרגרת להשות ולהוריד רוח
כמאת חיים מן הלב מתוך הריאה לכל הבריות וב
הכה ולהוציא קול הגבורת הדבר. מוצא מתוך
המעמד הריאה הבא מרוח נשמת חיים. עשה ו
הלב לחיות שם מקום לרוח החיים. ולהשוב כל
מחשבות. עשה ו הכבד הראשון מים מלבנונים
לקבל המלכל והמשקה ולהתבשל בתוכו. ולבלל
מעמד המלכל והמשקה כל הנפש לחיות. עשה
ו הכבד בגד הימין עם הכבד הלחומה. והקדש
בעקומות הכבד לחיים את הכבד הראשון. ומחוש
הכבד והמרה מתבשל המלכל והמשקה בתוך
הכבד הראשון. עשה ו המעשה לקבל מעמדות
המלכל והמשקה ומתבלבל בתוכם בעקמומיות
עד מקום קורות גדולים וקטנים. עשה ו את
הכלות מים ומלכל לחיים את הבטן הרחתן
בחומה לחיות ולחזק ולהוציא גדולים וקטנים מן
לבם ושל לחזל הלב מבין והכלות יועצות. עשה
ו הסחול לבד המלכל עם הכבד הקשורה לבד
בקרום הקרשם והמעשה והבטן. שלא יתיבשו
ויחזרו המלכל והמשקה. מעמד חוט רחב הקרשם
הקרבמיים ובהתחיל מחוט הנה והכבד והמרה
הלחומה. ושל הלזל הקשרות שוחק. עשה לכל
ובקבה לחבר המלכל כדי לחוריב בחם ולהוב
עשה לבקבה הצירים לחיות בחם הלב להשקה לדם
הלב. עשה ו הבעמות לחות בבטן הנמל חוק. סם
בבד על הבעמות כדי לחיים קול הבעמות עשה ו
בדי חוט וקשקולין לחשקות בכל הנמל בהסוקות
מבד בד עשה ו עבבים לחוק את הבקר הבעמות
והלחבים. עשה ו לחבריסוקסרים בדבקים ולחות

של שדרה ובקשי לחבשות הדים ולבלם ולחות
הדים ובדבים ושוקים ובקפולים ובשות הרגלים
ולחות הדרוסים כדי הכתפים כדי שיוכל לשמשם
ולהכבל לבתפה ולהזקף לעמוד. ולשב לבדוק
ולהשתחוות ולהוב ראשו ראה והבה. קרם ו שדר
מלמעלה לבבר ולבעמות ולבדים לבבים כדי
לבשות את הנפש. לחיות חם מלהתקרר ולהבן על
לחות הנפש ולחבריים הקטמיים. עשה ו בגד לחות
לחיות מלך על כל הלחבריים ומוח הרחם ששם כח
ייסוד הרעת והגמיה החכמה. עשה ו לחוד
מסביב למוח הרחם כדי שלא יחבם המוח ולחשב
מחוש הקרבים הקשה מלמעלה לחלה לחלם
עשה ו שברות הרחם לחיים את הרחם שלא
יקרר על אחר אין ו בבר בין הבשר ובין עבר
הבגלית. עשה ו שברות הקבן מעבר אחר הרחת
טוב ולחיות מוכל מחל לחיות מן הבשים. עשה
לבבר ולבקבה בבר כדי לקבל מחיה בשרים בעמד
לחשם עד בחתם לחוד הבשל ם לא יוכל אחר לקבל
מזון ומחיה מן הפה מעבר שהוא שם עד בחת
לחוד הבשל. עשה ו הדים לבעמים ולתבשם
ולחוד ולהחזיק ולבעמה מלאכה כדי להחיות. עשה
לבבר בדים כדי להיות בגדל מכל בר יהולהבר בדים
עשה ו הבשם כדי להבמיר עלבדים הנפש
ולהשבו בכל מקום. ומה כל מה שברא הבא
בדים לא כריחו אלא לבבר הדים ולהחיות. וזו מדה
חכמה גדולה לחן במוק. ולחרין בחיבר הבר
הדים בטלת. פעולת שלמה עם כל בדי שלא ולחן
להבר לחבר מעשה לחלו ששם שלבוש. שמה
הבמר אז הדים לבשה בלבה ששם. אלו
הדים מהלך על רגלי. אז הדים בדים לחבור
הדים יותר בלא לבל הדים בטלו. ועתה
לחבר מלמר הדים לו לחמר לבשה מחבר בעת הבשל
יולדת זכר לדים מוכרים הבלה יולדת נקבה. פ
שבעבל הבבר הדים הראשון כמו הדרן והבבר

ל שדרה וקשי לחבשות הדים ולבלם ולחות
הדים ובדבים ושוקים וקלפולים ובשות הרגלים
ולחות הדרוסים כדי הכתפים כדי שיוכל לשמשם
ולהכבל לבתפה ולהזקף לעמוד. ולשב לבדוק
ולהשתחוות ולהוב ראשו ראה והבה. קרם ו שדר
מלמעלה לבבר ולבעמות ולבדים לבבים כדי
לבשות את הנפש. לחיות חם מלהתקרר ולהבן על
לחות הנפש ולחבריים הקטמיים. עשה ו בגד לחות
לחיות מלך על כל הלחבריים ומוח הרחם ששם כח
ייסוד הרעת והגמיה החכמה. עשה ו לחוד
מסביב למוח הרחם כדי שלא יחבם המוח ולחשב
מחוש הקרבים הקשה מלמעלה לחלה לחלם
עשה ו שברות הרחם לחיים את הרחם שלא
יקרר על אחר אין ו בבר בין הבשר ובין עבר
הבגלית. עשה ו שברות הקבן מעבר אחר הרחת
טוב ולחיות מוכל מחל לחיות מן הבשים. עשה
לבבר ולבקבה בבר כדי לקבל מחיה בשרים בעמד
לחשם עד בחתם לחוד הבשל ם לא יוכל אחר לקבל
מזון ומחיה מן הפה מעבר שהוא שם עד בחת
לחוד הבשל. עשה ו הדים לבעמים ולתבשם
ולחוד ולהחזיק ולבעמה מלאכה כדי להחיות. עשה
לבבר בדים כדי להיות בגדל מכל בר יהולהבר בדים
עשה ו הבשם כדי להבמיר עלבדים הנפש ולהשבו
בכל מקום. ומה כל מה שברא הבא בדים לא
כריחו אלא לבבר הדים ולהחיות. וזו מדה
חכמה גדולה לחן במוק. ולחרין בחיבר הבר
הדים בטלת. פעולת שלמה עם כל בדי שלא ולחן
להבר לחבר מעשה לחלו ששם שלבוש. שמה
הבמר אז הדים לבשה בלבה ששם. אלו
הדים מהלך על רגלי. אז הדים בדים לחבור
הדים יותר בלא לבל הדים בטלו. ועתה
לחבר מלמר הדים לו לחמר לבשה מחבר בעת הבשל
יולדת זכר לדים מוכרים הבלה יולדת נקבה. פ
בבעמים מוכרים הבלה קולו קולו לחבר והבבר
מחבה לחבר כן קולו מוכרים ולבן יולדת נקבה. וכמו
כן בבעמים מוכרים הבלה יולדת זכר יחזק הבשר
ולחמרלין מבשלשי ומקרלו לבבה לחלם
לבבר בדים בחבשם ובדים זה לחת זה. וזה בר
מבתם אל וזה בר מבתם אל זה. אל לחבן את
ספר במספר לבדים. כלמלי לחלים במספר זקן
לחם כלום בר אבן לחבר ומספרו ל. וכמו כן יהוה
ם מוכרים הדים בחבה לחבה ומוכרים הדים כדי ו
אל בבחבה בדים בחבה לחבה לחם הדים
מלחבר ומבבל לחת הדים. וכה הדים לבבן אל לחן
כוונת רחל שעשה הולד מוכרים הדים ם הדים
לחבר בבבר בבבר הבבר לו אל בבבר בבבר
זכר כל. לו בדים הבבר הבדו הבבר ולא עשה
בבר בשבר לבל לחמרם מוכרים אל בבבר בבבר
מתבלבל בבבר בבבר הבבר בבבר ומתבלבל
הבבר אל בבבר מבר מבר הבבר הבבר ומתבלבל
מדים ולבבר יבבר הבבר. וכן לחמרו אל הבבר
הבבר ים ם בבבר לים מוכרים לבבן בבבר בבבר
ובבבר לבבן בבבר. הבבר מוכרים הבבר בבבר
בבבר ובבבר ובבבר בבבר הבבר הבבר הבבר הבבר
בבבר בר הבבר. ובל הבבר אל הבבר הבבר הבבר
כל הבבר ם בבבר מבבר הבבר הבבר הבבר הבבר
הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר
הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר
הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר
הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר
הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר
הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר
הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר
הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר
הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר
הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר
הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר

אותה. פי לרך הסיבר הקפתה. ואיפו מודעת כמה
שלא יקרבנית לאיזו פי ולבר נקבה הכרש אותה ושל
מילכו לים ששה פעולת יכל הוא מעתה
שיטרך. וכן כה רבים שמוילבן חסד. וטן
שיבה לשויר הקשל נתתה הקתה ונסתה הקתה
שמעלה כן לים יכול לשות שעה אחת. וגרסינן
הקתה תה רבנן שלא הרגיש הרגשותם ולב זל
באיזור הקתתון לימנשיס באיזור הלימנשו לחכוע
באיזור הקשן. וכמן שהעבר זיפו בלית מתחסך
ויהיל זה הכלה של לשה תחלה חבל נקבה מהוכן
מחבלוכר מלי טעמלה זה לרך הסימנו בלי זה
לרך הסימנה בלה. הלי מיחסך ולמי לא מיקסך
פי בן זכר פלב עשו לעמה כדרך הסים הזכר.
ונקבה טבה לשמלה כדרך הסים הנקבה ולעבר
נקבה בריבה לשתהר קדקדה פי כשהיה בשם
לעמה פעה לעמה. הר שלא הרגיש הרגשותם
הסים הנקבה לשה ונקבה ולב. פי מעבר ל
באיזור הקתתון. לימנשיס הנקבה ליפה לבר
לבי לא ידעבה בלילי לחרבע יפה לשה ופה
לב. שמתוך כך הלה לב מלבן ומזורה. מלבן פי
הזכרה מלבן הוא מנשלן. ומזורה פי חזק ובריה
וכה רבי הבעיה בשם הכמי הנסיון פי מקום הרבה
הוא בהם הקטנה הוא רחב וכחם הקמיש הוא
בר ובחם הקטנה הוא יותר רחב מכלן לעבר הוא
חי בן שבעה ושמנה ולא בן שמנה. ואיפו רחוק
שיהיה מקום הכנסתו ויעלתה רחבה. ולמעבה
שהיה בר. ולעבר לימו נמולבן שמנה בשנת עב
תר ברלשוה הו לומרים לשה מולבת
הלה יולדת הכר. לים מזרע הלה יולדת נקבה
ולא פרשו הכמלית הדבר עד שבלר ברוק ופרשו
שהיבר לא בא לשה לשה בשבן לרס
ולה בהם הקטנה הוא רחב וכחם הקמיש הוא
בר ובחם הקטנה הוא יותר רחב מכלן לעבר הוא
חי בן שבעה ושמנה ולא בן שמנה. ואיפו רחוק
שיהיה מקום הכנסתו ויעלתה רחבה.
ולמעבה שהיה בר. ולעבר לימו נמולבן שמנה בשנת עב

תר ברלשוה הו לומרים לשה מולבת
הלה יולדת הכר. לים מזרע הלה יולדת נקבה
ולא פרשו הכמלית הדבר עד שבלר ברוק ופרשו
שהיבר לא בא לשה לשה בשבן לרס
ולה בהם הקטנה הוא רחב וכחם הקמיש הוא
בר ובחם הקטנה הוא יותר רחב מכלן לעבר הוא
חי בן שבעה ושמנה ולא בן שמנה. ואיפו רחוק
שיהיה מקום הכנסתו ויעלתה רחבה.
ולמעבה שהיה בר. ולעבר לימו נמולבן שמנה בשנת עב

לימר רבי פתח היה לימר לימר פי מילה שלי
לבלה. פי קתן המלה מן הכבר והוא לימו רחוי
לא לבלה. ולימרינן בחמה לר נתן כל בלי שלש
בלים בבמה ויוצלים בבמה בלין בלים קמוסת
והולבן בלים פעולות לעלה בלים קמוסת כלומר
כל השלש שלא קוה. בלים פעולות כלומרה לבם
כל מה שקטה. וגרס ם נקבה נקבה מלבם
מלכת תמך ונקבך בר בוש הבלך בוש
חלם חלם מלבם ובמילות עבר. ויקרין
חלשה חלשה ועשת קוה ם חלשה קוה שם הפעל
וחלם לוה שם לבר בשקל מלם. ונבלעה הלבר
הקטנה בלבות הלבר הרלשוה. ולב בנקבה
הם בלים ולים לחם וחלם הם רחבים. וגרסינן
בברק שם לחלות מלתים ולרבשם ושמה לבלי
בלים ל בפסת הרגל. שם בכל לבבה. עמרה
בהמות. שם בשוק. הימה בלרבוכי לחב
בלך שלא בקטלת ולחת עבר לבות. שלים
בפסת הלי. שם בכל לבבה. שם בקנה. שם
בעפרק לחב בוחות. לבשה בכף. מלה ולחב
מזק ומלה ולחב מזק. שמנה בבלך חולות
בבלרק תשה בלים. שמנה בחלר. שם
בעמתה שלב ולחמה בקבוכים פסת הרגל כף
הרגל כף לים מלה לים הבמן כבסת ילה
קלמות הבלק הלשון הקמוך לבקב. קטלת כף
קלך. בקה לחמלה. מקום תבר הלך וקנף
בקנה בנם הקמוך. מלרק מקום כמפרש
הוחות מלבן וקבר מפקת מפתה שלבחוה
לפי שבבמה הלוה מתה פלת הלילה מלבלב
ומנה שהלוה כמו מפתה לבר. שמתה לדרך
לבבה לא לחוד ולחוה לבבל נקבו כלחבע
והזכרת. גלוי ולחוה לבבה כמה כמך לך הוא
לבן לזל בהבה מקומו והוא עלבסנל מקבה
ומסתרתה ידע מה בחבוכה. ולמר לבבה כמה
כמך. ולא לבר לבבר כמו שרבל לומר בשלב

מקומות לבי שהוא דומן ם מקום הנפשות הוא
לבבה כמה כבדו שלם ישתה לחב מקם לו לסתתה
לחב מקם כלומר לם ישתה לבר מלמה שרבו לחיות
כתה כבן בת הבלעה ובקב הבתן ובכבש לו לם
ישתה לבר מלמה שרבו לחיות כתה כבן הטיבל
ובב מעשה לימו יכול להתקיים לם שעה לחת
והלמילה מלוטנלבן כה שלילמו לם שעה לחת
שהלי שתה לת טו הרבה שעות ויכול לחות
בלו הופה כל בבר על שם מחסנו ולא לחפה
ומפלה לבבות הבלות. הטמה נפים בדלשה
שהה עמו הבה בבבן לימו ם בשלילם ובבויס
לחב בלמקום בר ולחב נפבו הבה עלו והתבוה
נהלה בלמה לימו תבעה הבים ולין נפבו הבה עלם
מנה שהוא מלה לבבו ל ברבלת שלא נתרבק
בבת הלילה. ולמרחה כל בבר על שם הבבים
שברלו בו לשתה פעולת מלכו ם לסתתבה בבבן
לבות ולחבתה הלה רשלה והה הלבבר ולמו
ומלבל לבבות. על שם שברל הבה ם טוב המלכל
ולחבה הפחולת לי מו ומלבל לבבות. עם הרגלים
בבלה בם המלה לרם ל לשלה בר פתה מלה לבל
עשה בדולות. לר לין הבה ובלבות בר לין מספר
בלי ולילה שלא כמלת הבה מלת בבר ולם. מלת
בו מתן לבבה בלמלת ערלה ופה לבלה ספן
מבתמר ספה לין מבתמר ולו הבה בר לת הבבר
בלמש לבבה פתבה ופה לבלה ומבתמר. לא
לים מתן לבבו לבה מלחבים כל זמן מלבבה ולל
לבבה ולו הבה בר לת הבבר בלמש לבבה כל זמן
מלבבל שלה לבלה פ שבבלבה הבבי לבולבים
ולב לל בלבלר הבלבן כמו שלמלל לבלה ולמרי
בבל ל תבלמלה פתה ם בבל לתה ולבבה נבלות
לל תבלמלה בבם ל לשלם. הבמן בבה ולבבה
כלולה שלבל בר לת הבבר בלמש לבבה כל זמן
מלבבל ולו הבה בר לת הבבר בלמש לבבה
לבבה כמה כבדו שלם ישתה לחב מקם לו לסתתה
לחב מקם כלומר לם ישתה לבר מלמה שרבו לחיות
כתה כבן בת הבלעה ובקב הבתן ובכבש לו לם
ישתה לבר מלמה שרבו לחיות כתה כבן הטיבל
ובב מעשה לימו יכול להתקיים לם שעה לחת
והלמילה מלוטנלבן כה שלילמו לם שעה לחת
שהלי שתה לת טו הרבה שעות ויכול לחות
בלו הופה כל בבר על שם מחסנו ולא לחפה
ומפלה לבבות הבלות. הטמה נפים בדלשה
שהה עמו הבה בבבן לימו ם בשלילם ובבויס
לחב בלמקום בר ולחב נפבו הבה עלו והתבוה
נהלה בלמה לימו תבעה הבים ולין נפבו הבה עלם
מנה שהוא מלה לבבו ל ברבלת שלא נתרבק
בבת הלילה. ולמרחה כל בבר על שם הבבים
שברלו בו לשתה פעולת מלכו ם לסתתבה בבבן
לבות ולחבתה הלה רשלה והה הלבבר ולמו
ומלבל לבבות. על שם שברל הבה ם טוב המלכל
ולחבה הפחולת לי מו ומלבל לבבות. עם הרגלים
בבלה בם המלה לרם ל לשלה בר פתה מלה לבל
עשה בדולות. לר לין הבה ובלבות בר לין מספר
בלי ולילה שלא כמלת הבה מלת בבר ולם. מלת
בו מתן לבבה בלמלת ערלה ופה לבלה ספן
מבתמר ספה לין מבתמר ולו הבה בר לת הבבר
בלמש לבבה פתבה ופה לבלה ומבתמר. לא
לים מתן לבבו לבה מלחבים כל זמן מלבבה ולל

וכל קיומי מצות שבתורה יש לומרים שלא מפני
מברך לאבי יבר לבר ולבנותם על בטולת לים
ויש לומרים שבין לבנותם בין לקטנים מברך על
נטילת ידים ואחר יבר שכון שריך לברך אחר יבר
שקוץ ובר על קיומה צריך לברך על בטילת ידים
וקריאת התורה שלה ויש לשום לה
עצה לדם ברכו בנקר וקטן לו קמטם ומטלף
ולוקח לקטלה יהול ידיו ויברך לכל כל מיה כשמש
ברכו לו ישיל מים לף לה לוקח לעמוד לין ל לברך
על נטילת ידים ס לה לאחר יבר על כלן ~ ומתה
מנה לברך בשחר על נטילת ידים ואחר יבר כן
מנה ברכו כן ל עשה ברכו מפני מרדה דעה
מרדה על הדמים. ועוד שהיה מעקרות ק ולו
ליפסר אלה יבר בדבר מטונף נשלה ומשל דומיל
לכלן גדול שמקדם ידיו קודם הטבילה. וכן צריך
שיקדם לדם ידיו קודם שיעבר לת הסדר יברך
כי שיעבדו מרים נקיות. ועוד כן מנה בדרון פרקה
מעבר הדיבין מנתכו שצריך לחזור לת הקפ
מרים לבקרוסה ובסרקה. וכתב הלי לקבל כן
הדלים שצריך לברות המים על ידיו ג מעבר מעבר
מרדה דעה מרדה על הדמים קודם נטילה ולוקח
מרדה עד שיעלה שלה מעמים. וכל כן צריך
לעמוד מקבעת מרדה קודם נטילה לעבר ולבתם
ולחזור ולעשות מעבר מרדה דעה מרדה עלהם
עד. ולהרבה דברים הם הטשמן נטילת ידים
מילון לפם וסמלת מפלתנו. מרום שמשם. מעלו
בעמקין. מת. הטלם. בריכון נטילת ידים
ולמרבין בשנת נמרק ל שיעור דמילה לומר שמוכ
הלי מלקומים לחבה ולה מנגב מקרי לפה חמטמה
מלי מלקומים לעשי בגיה נמלקה מרלי הכמטמה
מעו מלבקעות. ולחב לומר שקוה מין שחין וקוה
וכחדם שהכתוב מדבר. חמטמה הנשם של חדם
עד. ולין ל לשמוה ידיו מימי שלה נטל בדלתה
נברכות בפרק אלמה שלה ל הטול ידיו שחרית

מימי שלה נטל ידיו לקמה לרוח נעמה. ובריך שיהיו
הדמים בלילה מכה לדם ולה לילו מים ולקה מעבלה
מלה יעבר ומן הטלם יכול לקות ידיו בברוך לו
נעבר ומברך על נקיות ידים עלם לדחן בנקיון
כפ ומלו כן כתב הרלה. ולחב כל לומר

אלהי נשמה

ברכה זו לחבה פתחת בברוך
ולה מעבר שהיה מעוכה לברכת לחבר יבר הלה
לומרים בפרק הרולה ס מלקעבר לומר הם
לי נשמה וכו וברכת לחבר יבר לומרים לברה בכל
עת ששמה ברלה. לה פרם הלרבר מעבר שהיה
מעוכה לברכת הלמלל בכל מלה על מעבם ומלה
לחבה הפקקה מעבר שלה מעבם. והשלה ל
לברו. מהרי לי לחבר שלה יקיים מעבר מעבה
ובריך שיהה קודם שיעבר מעבם כלילה בברכה
הרולה. והנכון כמו שמרם רבינו הם לחבה
פתחת בברוך מעבר שהיה ברכת הרולה מעבר
לבם שהחזיר ל נשמה להתפלל בה ולקום בבקר
ולעשות ברכו שלה לחבו מקרים תהלה הרולה על
מה שהחזיר הברכה הרולה ל ברכה לבלה. וכן
ברכת הנשמה לחבה לומרו מודים אנחנו לך על כל
טובה וטובה וכו לחבה פתחת בברוך מעבר שהיה
ברכת הרולה על הטבלה הטבלה לבה מלקומי
ובריך להפקה מעבר בן לי לבמה כלי אלה יקה
כחזר לעבלה הלה וחם. שמתה ס הרולה. ס
מלקום מקום בברכה. ולחבה בפרקה קמלה
ברכות נמלקו סימן. מה הבה מקום לה
הנשמה מקום. לחבה בלחבה על בם מלה רוח
ועל בם ובריה לי לה הרולה. לחבה ובלחבה על
בם יבר רוח לחבה בקדם. ועל בם ויבר לי לי
לה הרולה. לחבה נפחתה ס שלמה ויפה בחטו
נשמת חיים. ולחבה מלמרה בקרם על בם שומר
נשמות חסידיו. וכתב ישמור לה נפשך כלומר

מלמרה שלה תבלה עד עת בה ובכו. ולחבו שלומר
ולחבה שהיה שבלה מלמר. פרום בם מלחבה שבלה
והרוח תשוב ל הלים לאחר מתנו. ולהחזיר ס
לבתיל לבה. פ לבתחיית המתים שבלה ומתה רוחי
בכם וחייתם. ולחבשה שמות בקרלה לה. רוח נפש
נשמה. הלה יחודה סימן לם הבן חי. ומעבר בבר
רוח שהיה שבלה ורדת. שבלה ומי יולב רוח בב
הלים מעבלה הלה ומלי. נפש זה הבם שבלה ס
הבם הלה הנפש. נשמה זו הלחבה הלה לבריה
לחבה מלמרה יהיה שבה. ומעבר בברוך הלחבה
שבל לעבה. חיה שבל הלחבים מעבם והלה הלה
בנפש. יחיה שבל הלחבים מעבם שבם והלה
יחיה בנפש הבל הבל לם ריחו ונשמת ל
יחבה. וחזר ולומר מעבה לחבה הברכה על
הבלחת הבלה. כל ומן שהנשמה בקרבם מודה
לחבה לבבר הי לחבה על הבל הבלה לבלה יה ומלי
ולחבה בברוך יה ולא. לבן כל המעבים על בם לחבה
לא שבה כל לה ועל בם ריחה לת כל המעבים.
לחבן כל הנשמות על בם הבה נשמה לבה שלה.
והמלן הבה לחבה לומרים לחבן כל הנשמות. ומם
הבשם ס בבלה לומרו כלי לחבן מעבה לחבמה הבלה
לחבמה ובה רב מעבה ולבה מעבה ולחבמה
כתבו. בלה המחזיר נשמות ס בבקר מחזיר לם
נשמתם כמו שלומרו לעבלה. לבבים מעבים על
בם בבים מעבם. ס הבשם הומה לבות ובן כבה
מכתוב המות בבשה שבה ס שבה שבבה ולבבים
שמתם ולא. ובן לומרו רבמה בלה לחבה בבות
בשמות בקול תבלבל מבבה בלה לחבה בבות
לבבי בבה לבה בן יה ובן שלה. ברכות לו לבבה
לבבי בבה לבה בן יה ובן שלה. ברכות לו לבבה
בבן מבבה בקן שבחות בבבה מבבה שבן מבבה
בבה. ובם לי לבבבר לבלה בבל בברכה לחבה בבל
לחבה מבבה בלה בבבה בבבה עבמו. ובריך לבבר על
בל לחבה ולחבה. הבלה לבבי בבה בבלה בלה מי
מבן לבבי בבה. ובבי בלה לבבבה בלה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה

שעשה לכל צרכם לפון חכמים קוה על שם ויהפך
ברכות עשה מן הלבנון כל ברך. ועל שם עשה
לו חת חדל קוה והקטעם לברכה זו שכל זמן שקוה
יחף לים יכול לבלות ולעשות ברכו וברכם פתח ושון
שלכם מעמלש כאו נעשו על כל ברכו. לומן בנעל
פ לחסר קמיעה מכרך לחוד ישראל בנשרה.
פ קרלבר קמיעה על לטשת קמיעה שישראל
חיבן ם מעשה ולא ילחק כך ערות דבר. ולמלכים
לל פרם קמיעה חנרת וקוה על שם לחוד בנבר
ועל שם לחוד ם כבר ילבר וקוה רומן לעמ שנה
פ לחסר ילבן לחוד לל מעמ מלים כן לקבקת
לי לחת כל לת ישראל וגו'. ולמן בנברם ם בלחוד
מלוה בנמרם קנבר פ ם מלה כלמן שלו. ומלשון
שנברו בנעל לו הברכות נרלה כפ הלמלכים לל
מיוסר שם פ לחסר קמיעה לחת פ מעי ילבן
ולמן לנם לנם מכנסים שלו לחר מיטול ילבן.
כשלכה לנבן מכרך קמעמן מנעני נבר על שם
מנלי מנעני נבר כנמ שהכן לבלה בפשטת בנלש
שבת כל עשקין. ושל מוסף בנערל כפמטר
פרים על ברלשו מכרך שטר ישראל בהפלרה על
שם הקמעברם לחסר ברחמים ועל שם ישראל לחסר
בר לתעלר. והקטעם לברכה זו לם שהיו שעברים
מנגפת כלי שלם ילבו בנלי הלחם. ולמלכין ישראל
לפ שהשכנה מורה עשהם ולא על הנים.
ובכל לחר ן ישמעלל מקבן לשמרה מעמ
שקה מעשים מנגפת על לחסם. לבל כלו
מלרשת לבן מקבן לשמרה ם לחים מעשי מנגפת
לבל מקבן לומר ברכה לחרת שלחים טרכת
בנגן ולחיל בלו לומן מנגפה שפלם. והקטעם מנו
שפרשם ברכת וזקף כשפם. ומם מקומות
מנברכן מתן שנף כם ומקטעם לחרשם בנגלם
-זקרים מוסם. ומנברך לחים בכל יום שלם ברכות
לל. הרלשונה שלו עשם לי מעמ שלבן בנים לנם
שלם לל הנים כלבן בנגו מלפם ותשו מלשם

ל זקשמת שלם עשה עבר מעמ שלבן עבר מעשה
מעשת עשה שקומן גרמם ושר שלבן ל זכות
לחמת שלם מעמו לחמתו על הר סיני. ושר שלבן
מלמיטן ם לומנה עבריס מנבה על. ושר
שלחור לילם בת ישראל וקרוב לני. כמלל
הרמקה לם יכול לברך בר שלם עשם לי. ומסי
שלם עשם עבר. וקשיב כך לילם שלבן הברכה
לם על תחלת ברייתם על לחדם לפ לבן מנר מנבר
שלם עשם לי לם לל זמן שקורת ולבת בקדושה
לבל הסמי מנבר שלם עשם עבר שלם תקם ברכה
זו מעמ הנברות עמנה לם מעמ שלבן הבר חייב
בעשת הסדם ולילם לילי לבת בקבל ומסול לכמה
ברים. והשלבת שלם עשם לשה מעמ שלבן
מעשה כמעת עשה שקומן גרמם כמו שפרשם
בקבלמת הסבר הזה. לילים דומה לשעל שבנים
לשלה חברו ונעמה ברשות. ולשה דומה לבנים
שלם ברשות. ושר שלמת בעלם עלה ולמה
יכולם לקיים לפ מה שנעוית. והנסים מעמת
לבנר בעקום שלם עשם לשה שעשם ברשם כמי
מעבר מה לת הבין על הרעה הבלה עשו. כמרחק
מם מבנר המעבר שום מעשם ותמו לעמעם
לם שבשבטר ילבן על. שם ושרר מקה שרים
הבטר קמת שנים מעשם וקמת מעמעמו ומלין
שנים שם לם המברו לו על שלבתם בנים.

יהי רצון

מלפנך מ לה על שם ויפק
רצון מלל. ולה לחתי ברוב
מהמלות מחשבן וכות לחמת. ולם תלמ נברה ו
שמה לבה מתחת בנבוך ולמה לבן ברכה מעוכה
לם שלם הברכות הקמעות לבים מעוכות לם שכל
לחת מבקן עבר לחומרה בשמה כמו שלמרם
ולמלם בים שמולרין לחתם מחר לעבם לבן מעוכו
לם כמו ברכת הבלה שהיה מעוכה לברכות
שלבשה ולשלו הם מנבוך מעמ שם
מלשרין לחתם ולם מבנבן מתה בבן בנבוך

ויש לומר שהיה מומה של ברכת המעבר שבה
וכן הוה כתבה בנגן כמה מחלות מהמקות מעוכה
לם בלם מרחב וכן מלחתה בסדר רב עמרם ורשם
מעבה וכן הוה לעת הלילם וכתב שם מבנבן לומן
ולבן רבן מו ולמקבי מן המקומות שמקבן לבתה
בבת הכנסת מלבי רבן ולם יתכן. מתבולם
בשרתם על שם ולם מרה תרבן תמיד לבשמעב
ולמלם שהבוב וקרב מסולין מה הלדם הלמלמלל
לשם לסיים לעשות טוב ולהתרחק. מלקרב.
ותמקב בלמעתם על שם לבקה נפשי לחרבן
וכתב הלבכם בתבב מעשתם. ולל הבשלם לבי
חבלם וכן על שם ולחבוב בם לחבם לותם ולחבוה לם
ולל זה בלמן עם מכל לוחם רב בשתרבם ולבשבה
רבם לל מלוחם. ולם לבי בבלן לם מלם לם לחבל
לבמות בבלן. ולם לבי בלן יהוב הולם. ולבלבקם
מבר הרב על שם ם יבר לב הלדם רב מבשרו.
ותבלה ם יבר רב בבלם רשב. לבן לך בבל הבולך
לחרי יברו בעבה רשב וכשם שבלך לחר מבה כן
לבלך לחבר מבה. ולמרבן ברהלמי רשבת בברק
שמבה ברשם ולבלר מ מבלך בל חבלם לם יבר הרב
שהחלת מבלה ומלם מבל. ולבה מבלם שבר הבלם על
שם חבר מרב ועבה טוב ומבם לבן לחבר ולבמלי
בשבר ומשבם בל הולי על שם ומבלה ולם בל חבר
בשבר חלבם ולחדם בלמי מלבלם לבבה לבמי ולבלבן
ובמלם חבלים מובם על שם בלמל על מבלך
לחבה ם בבלב לחדם מבה ומבב ולבלך לבן
מבה לבלם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם
מבלבם ולבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם לבלבם

דמותיה בריתך מאכן רב ומעלתיה כתוב ומעבר
ישמכריזו שם שמים לעתיד ומעתה וכו לתרגם בסמוכות
יקשה רבים עלי , ובמה ריחוקן ונתן ותסרים לקו
בסמוכות קרוב ומבלעדי מחלקן מלמדן מלמדים
לוי לבשר ולוי לשכן , וכתב סודו לא מעל לחזל
בלחמים קרבים שם קדש ולא תבטל כל אסר לשם
כן תתפרנס כל חפצתם ומיחבר רבי אלי
אלימוד מעשיו הרשם ומימרו כמעשיו ומ מתחבר
לרשע , וכתב לא תקרב את נמל חף ואת לוים
חמות לא תבא כן תלילי לוריחותו ונקרת מוקש
לנפשך , ומעבר רבי אם קורות הזמן ותמצאתיו
ומפרוק קרן אורתם יב יוס מדין קשה ומבעל
דין קשה שאין חכמים בוא , אם כן ברית וסר
שיחיבון ברית שרוש בן שיקיב יהודי שקוה מקבל
ברית לכרקים בן מי שיחיב בעל ברית , נראה
לומר לקום על דברי תורה שמאמר ומצות ם ימים
ולא כך לומרים בספרי ים מקומות שלומרי
לעסוק בדברי תורה ומעבר ספרי יותר כמון
שבעל עשק תלמוד ועשית מלאכת וכן כתב לחמן
קדרי ומבן ישראל להתפרנס בשעה שקורין
ם כשמתבה אתרה נרקש כלפ שמאמר ויבא מעש
ומעשה , וכתב בעל מנחות תלמידה מ מי כמוך
לחוריה ם קוה וכל מצוותיו עמוקין יחד לעל
ולשמח לשם ". הערב מ"ר לנפ
כתב רבינו תם שאין זה ם
יום פרוס ברכה לישוה ובריך לעמר וקבר בעה סו
ולשיתה לפ בעל מקום שבברכות קבעות ולחפ
ברכה בסמוכה לשרתה פרוסה בברך כמן
פיבוד בל מקרם שחל בברך. ולא
מקרים בסמוכה לברכת הכמים ולחם שמוסר
תחלה , ומה מבבר ברכות בעל חופה שבחות
בברך ברכת אחר יבר ולא מקרים בסמוכה לברכת
מקבל ברא לכמנו ויבר מלים שמחזר תחל
מעוס ומעבר קבר בן ומעבר לרוך עם מעבר
קבר לא מרים בסמוכה לשרתה לא לרוך עם לרוך
שקם מעבר לחד. ולא כן מלך בעל ברכה ו
תמלא פרוסה בברך שלחנה בלפנה מלא קבר
ולכך לרים ם לא פרוס ברכה לרשות לבל מלמ
בחל מקום ם מבבר ברכה בעבר עמוקה וכן שקר בן
שלמן מלמדה ומבבר לבלו וכך מחנה לומרה
בלא , ומה שלמר לא המבבר לרוך שם מעבר
קבר לא מרים ברכה בסמוכה לשרתה כתוב
בחלמי רבנו ריקח לעלה ומנכה לא מלמדים לקבעה
לבל ברכות פרחין בברך חוץ מברכה בסמוכה
לשרתה ומקבי ולכי רבנו לומרים בה כמה
ברכות תחלה ולחפ אם פרחה בה בברך ומקבל
שמא מלא דל מעבדן לומר שלא לומרן על הכוס
לא בל לחת לברך שמ לבי לא דל מעבדן לא מרים
פרחה בה בברך ומעבר לבלו בסמוכה לשרתה מקרים
ולחבר לקוים עם מעבר קבר ולכל שם בחברה לא
מעוס בבר לרים בה בברך לקוים עם
מקבל לשמה. ולא תלמיד בחבר ברכות בל חופה
לעמ פרחה לחבר יבר בברך ולא סמוכה מלא
לעמ שלשה. ומ לעמ סם מעם לחר כמו שברם
מקומה. וכל לל ולדים קלי ותקם חכמים שלא
ברכות לא כבר מקרים מקרים פרסת ע ומעבת
לי זמן מקומן ותלעור ר שמעאל שקם שלשה
מעמם בל תרבה ובקשבן בעלו מלאכל וס מכבן מעבת
מבבר תחלה על מעבת הרבה בחר ולחבר ישבת
לחוקם לרבה מקם לא לעמר מקרים כמדר ברכותיו
יבר ומקרים יבר ומקרים. וכתוב בחלמי רבנו
בלא לחן קוים מלא מלכל מקום אבפ שקם שלשה
מעמם כלמן תרבה מקרם ולכל חד וחד מ"ם כל
ברכות ומעוס בכי לחן לפ קפים לבבן ונקרת
בל מדר ברכותיו ". ועתה לחזור לברם ברכה
מברב מ"ר לנפ בל מעם ומברבה מ"ר. ובל מם
ערוב מבבר לטוב. לת דברי תרתך בשם
ובמתמות עמך בת ישראל וכו בל מעם לא ימנו

מעמך ומעמ ומעמ ומבר ומבר לעמר מעבר
מעמם לבבי תרבה לעמוק בבן מלחבה. ובלחבה
מם ומלחבי מעמר בספר ברבי ברבלחם ובלחבי
מבבר בת מבר ולחבן מלבי ברבי בבלחבים ובלחבי
בלחבים ובלחבי מעמר בת ישראל כלחמרים
בבבר מבבר בברבר הסוכר לת מקמלם לחמר ל
מבבר לחבר ל ומחבל מקום תלמיד חכם ובם תלמיד
חכם ובן בם תלמיד חכם סוב לחן תבבה מקבר ל
מולבם מבם לא ימנום מעמר ומעמ ומבר ומבר
ומבר לחבר מ"ר מעמתם ומבר מבם. מלבי לחבר מ"ר לחבר
בבלחבים לחבר בבל מבבה מבבה לחם מבבבבר זם
. מלבי מבמתם ומבר מבם. לחבר ל מבמבי מבבר
תבבה לחבים ומבר מבם לחבר מבם ומם מבבחבי כתוב
בבם מבלחם לחבר מבמבתם לום מבמבום לחבר מבם בל
לחבר ומבבר ומבר ומחבר לך. ומבמבר ומבבר בבבבבר
מבבבן בבם ומבבן. לחבר בבבבבר ומבבר מבם לך
ולחבר מבבבם. ומבבבבם לחבר מבבבבם לחבר מבם
לבבבם מבבבבם לחבר מבבבבם. ומבבבבם מבבבבם לחבר
ומבבבבם לחבר מבבבבם. ומבבבבם מבבבבם לחבר מבבבבם

לפשוטו. חלק הלבן שלאחריו ויש משלעת ימינו.
ושני ים בזרוע הכנעני לב יהודיין שורין שהיה
הרבינו סר טעם לא בכתר הכסף וקודש יעקב
ולרבינו טעם לא יחד מעם אחד ולרבינו. בריך
שתין ולרבינו אחר. וכן תמצא סר תנחת אין דבר
אל בני ישראל ועשו לשם ששת. עד אחד לא אשה
לרמוז כלו השמש כולו. ומה אומרים בשבתי
ומרושלמי שכל המקיים מצות ששת כלו מקבל
פני שכינה. הנבראים ולרוחיה אותם. ושבע הוא
לת יי אלהך תעבד ולאותה תעבוד

כשמניח תפילין

מעשה תפלה שלא ולאחר כך שלרגלים שמאיר והיו
שלוטשת בן ששך כשתפיס אותם שלבן ששך
יהיו שמש. וכשהולכן חולק תפלה שלרגלים ונעשה
ולאחר כך שלא לא שבכשרבה שקחים ימנה תפלה
לפני שלא יה ולא שעבר על המצות. אמר רבה בר
שילא אמרי חסדא מה בן תפלה לתפלה אחר
המברך. מה אין לא מה לא, ואין רב הונא בר יהודה
אמר לא יחכון על תפלתן שלא יהוא אומר אקבו לשמה
תפלה ועל תפלתן שלרגלים הוא אומר אקום על
מעשה תפלתן. אם ורבה דאמרי תרוייהו לא מה
מברך אחת. מה מברך שתים. מ"ר אמר לא מה
מברך אחת על שלא ועל שלרגלים. מה מברך
שתים לשמה שבבר מרך על שלא. ואחר ומברך
על מעשה על שלרגלים ואבי מרך שתים. וכן כתב
אריה והקלבנא לי. ולא פרש לא מה מברך אחת
על שלרגלים על מעשה תפלתן, מה מברך שתים על
שלרגלים שמרך לאור ולמברך לשמה. וכן כתב רב
שעיה גאון. אמרה מה בן תפלה לתפלה מברך
אבל מה ואחרון עלה מאשר המלאכה שעל שם
קיום מעשה תפלתן כמקום בורשו ובקרקע ותקיים
בלבבי המלאכה ושרף ולוע אף קרקע ואף לעמה
אמר יהא אמרה רבה ולקרושה אין לתפסיק. וכתב

מלאים שמנה בהלכות תפלתן מעתיקה מה בן
מעלה שלא שלרגלים אם שם שיחת חולין
אחר עלה מעשרה המלאכה. אם בקרוסק ויהא
שמיה רבה שם אין אחר עלה מעשרה המלאכה.
לבל מעבר קיים. הר תפלתן מלאמרה מברך עלתן
מסבת הנתן. פו מעתה לא לקטסער שיקנקס
בורשו ובראשו כדי שתקיק הברכה שבר לעשיית
קיים רוצה לבלות לברך מפרש וכשנעשה ומן
הנתנן מנמסמס בתן ומברך ולאמר מעשקן בשמלא
ולא שמינו אות חשוב יותר מקשמלא לכל דבר.
מעשה דבר וקרא לאות שלא יהבה זה שמע אתה אומר
שמלא לו אומר אל אמן. הל לף ודי יסדה לבר
ומעמד טפחה שמים. ואומר ידה ליתר תפלתה
ומעמה לשלות מעלה. ואומר לנה הביבדך
ומעבר. ר' יוסי אומר מעשו יה שקדלת ממן שלמי
ושלא ישראל יה ומעבו. ובטן יה ומעבו אוקבי יה
שתמה לא אוקבי. ר' נתן אומר אומר בדיר מרי קוה
אומן וקבלתה וכתבתה מה כתבה שמן לף קשל
שמן. ומן נקבדיה שמן הבאה בשמלא. ור יוסי
מאמר בשמלא מעה שה מקבה נפקה שה לר נתן
רב אשי אמר יהבה זה יה בהה. ובקוריה שמלא שמן
מעמדם בה. עד שעה אחר מלא לאדם מבה
לבאוק עד חבר. באה זה יה קוה מאוק באוקה
סנכוה לו שמן שלו כבר שמלא חבר. מר בבה
מעמדו בחוק יה מעבר. ולא בחוק עד שמלא
שלישראל ובעלה ובה סכתוב ובה לאה שלבה
ומר הבמעלה. ע בחוק יה המעלה בעלה מלאמ
מעבדים ובה תפלתן שלא ובר לחוק יה ושלרגלים
ובר שלאה מעבדים לאבר בלו בשמלא כמו שבתו
ומן מ לאותה ומעמדים גדולים ובשם במעבדים
בברבה ובכל שתה לשמע. מר אמר מעשה
תפלתן בשמלא שהוא ומן כל לדם ובה מעה מעשה
בשמלא שהוא שמע כל לדם ם מעה בקיא בשלא
בשתיה. ולדם בבשמע ושלר רוב מעבו

עשה בשתלא מהבנשל מעבומות ובה מבלל ישה
תפלתן עד תפתבה כרב אמר לדים יבה זה יה בהה
ולא חולקן עדר מעבה. מעה דם מבשה שלא יבה
זה קיבדה ובוא לשון קבר כמו קיבדה לבקש
ובוא בעבה הבשר שבבדק שם בקה לבקש ויבה
אותה מעבו לבר מין בשמן שבשיבוף ובלשם לבשה
מבה בבה לם. ולא יבה לבר אחרן שבשם לבשה
ובדיר שיבה בה שהוא בקוס שבלה בלה כמו
לבר אחן ולא לבר מבתף. והבעה יבדוך אותה
סביב ובלשבר שיבה לשבבר בלמעבה. ובלבה
סביבו נפ. ובלבה בשבה קבר תפלתן שלא של
בדבה. בה מבה מבה שלרגלים קבה שבה טרך
הבעה סביב ובלשבר שבה לבמן בלבה שלא לשבבה
בשמן ים לעבה מבפשה בבל בה שלבל ובבלבה
סביב בבלשבר אחה מן מעבה מילבל טוב לאחר
אותה עד אחר שבה שלרגלים בן מבמן מבתלה ;
בן מבבר זה בבבל בבלה לבלה בלבה ובלבה
לבמן בבלבה בבלבה ובלבה בבלבה בבלבה ובלבה
בבלבה בבלבה בבלבה בבלבה בבלבה בבלבה בב

ואנשים אל תקרי ואנשתם לא ואלשתם לשון
אנשים שיהיו אנשים במקרה שלא בראשונה
ואלה בתלמוד · ומקשי ומי יודע כמה הוי ומתרץ
לא בריבה לא לעולם לומר לעולם עדיך בכל יום לעולם
מעלותיהן וכך היו מתנין בתחלה מקרא דיהיה
ברשות ואחר כך מקרים כל ברית זר ישמעאל והוי מתקנים
תלמוד שאירעם בתלמוד ושל עם שהיה תחלת
תבת כהנים שהיה כתוב לכל הקרבנות קבשה
אל הקרבנות · ואת הוליך קורין בר בשת בוסקוקי
קוימרות וקם עליה והיה קיימין לן דברים שבבת
לי אתה רשאי לומרים עליה · ויש מתרגמים אל
דבר ברנשא ם ושבר בשם הכל לוקם ימנו מעוש דברים
שבבתב לי אתה רשאי לומרים עליה
והלא כת לא לומרים דברים שבבת לי אתה רשאי
לומרים עליה אלא לאודיע לחכים ידי חוסנן לבל
כל אחד לעבמו מוחר · וכן כת הכלים ושבוש לומר
לי לומרי דברים שבבתב לי אתה רשאי לומרים
עליה שקולין בקולין כתרגם שיר לומרו חסר
מקום אל וכחיב פלוני בלי

אי זהו

זה מקום מוכר לשחוט הזבחים הקדשים · הקדשי
הקדשים הם נקרבין חטאות ואשמות ושלמי
נדר ונדבה כמעט הקדש קדשים הם ובשם
בתי קדש קדשים הוא ומזבח הפנים הוא
ומזבח הנחשת כמעט הקדש קדשים הם
אלא הקדש הוא מזבח הפנים הוא לבד
אלא מזבח הנחשת כמעט הקדש קדשים הם
ול

מפחדת על מזבח הזהב. אבל בני אהרון לא היו כתובים בתורה ובספר ובשבר על אם הכפרים
ולמדו מתן דמים על הכפרת ועל מזבח הזהב ומעשה איתה ובמי הדם על יסוד מערבי מזבח כדמאמר
שמאי ם ובזה מן הדם שבע פעמים לפני ה׳ לת פנ כנגד הקדש ובתן מכהן מן הדם על קרנות מזבח
הקטורת הפמים לפני ה׳ אשר באהל מועד ואת כל הדם הנר ישפך ל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל
מועד. וכתבתן זה כתו נפר הטאם. ולמדנו גם כן בשבי ש מבר כהן מביה שלם ואת כל חיב
מחטאת ביום הזה. ואמרו בפרי הקטורת לבית שבתי שלו לבל הלמוד בתבן כל הלילה ובקר
ובקטרת לומרין ובריתת הבשר ל מיחוק לעתה. לו ולבנרתן בבית הדשן כל לעקום שמוחלין בם
דשן המזבח שלו ובתיה לת הדשן ל מיחוק לעתה ובתו כפר כהן מביה על שבר הדשן שבלה. ובר יש
הכפרים בוקם לבר הלש שלו ם ובשה לבר כלבר עשה לבר הדשת. ואמרי לבר זה יום הכפרים
הנבר ובחיל לו הן הטאות הנבר הבשר הבשר ולו הבטחיות שלו בבלה הזכר ולו הבטחיות
כבר נפש. שבעי ראשי הדשים ובל מועדות הלמודים בפרשה ובחלות מיחדי
הם הבלים על שבת חיים בבתשבת שבל לבר שחיים בל הלמוד הבת חטאת הם בם
ובתחלת בריאת מעה לותם ולבל לו מעה לותם כלן. שחיתן בנתן ובתן בבל שרת בנתן בבר
לומרים למעלה בתן חב לבל לבר שמנו חטאת שבתן בתן בשחיטה ובתן בל ומקבל. ומן בתן לבבר
מתחת על הבבר הבמת שלו הבמת מלו מבמעה מבי הבבר הבמת הבבי הבבר. בבר עלה
בבבם ובבה לבובר לומי מילך מיה מתן מתחת מיה מעלה בבבם שהיה בבומן בל מזבח ובבה לבובר
בלומרי בנו עלה לומה ובבם לומה ובה מיום. עלה מיום ובבם לומה ובה הבובר. עלה שלם ובבם לומה
ובן מקום הבקרבת ומקום הבקרבות לומה בבי עבר לומות ולתבן לה מנו הבבתב הבבר מבמזבח הבובר
בתנ הבלה במזבח בבי מבן חיבם לומות לבל ומבם לומות רובה הבבתב הבובר לומה הבבר
ולומה בבם הבבתב ולומעבי הבבמן. מה לבלן בבבו ם שבם בבבם.

קבן
קבן
לומה
לומה
ומה לם מקבים ושלם
ולמעלה. והבה
הבבם ומקום
והבקבת
מיבה
עבבים לומה
מזבח
לומה
לומה
חוט של מיבבה לבבל בבן
מבמיבה מלבים לבמיבים מבמבה מבמבים
לומה
לומה
יסוד
יסוד
לומה
לומה
לומה

ופשטו מעטה ונעשה וכלה לעשים. מעטרת בתוך
ומימן מעשה קורבן לעשים מקצין כשיר וטעמת מזה
מלקריאתם יקיר מעמעמו מעמן לעשים לעשים
לקרבן. וקבצון לקרבת מקצין לעשה שהוא מעמן
ולעשה לו קבצה. ולבן לקן לבתו ם יוד בקיבלו מקצין

הזבחי

שלמי בסר קם שם בבני עברת
מעטמן לוחם עם שתי קלאם
ומקום לוחם הבתוב עם הקטרת שמיר ועשיתם
שמר עשים לו לחטאת. ושם בבשים בן שנה עבה
שלמים. ומקום לעם שוב כדין חטאת חון מעמן
לרבנו. שלין טשון מתן לרבנו בשום קרבן מ לם
בחטאת בלבד. לעם נעות הוא מן שים מדו מעמוד
פרוסה ומעלה מעמון ישרל בן שנגם בקשלהו
בן שופקר לחלו לו מעוס שופטת. לו מלאר
רבים וכבר ם ובשבת לבקר מעמ לוא לעם על
חטאו ומוא מקרבו לעם נעות. לעם מעשות מוא
מי שמשם מעוה מרוטה ומעשה מן מקקדם מעל
ומעמ לוא לעם ומוא בשנה לבלאוד לוא חייב
קרבן מעשה מ מקקדם לוא מתחל בנעוד לוא
יחיד בקרבנות. לעם שפחה מבופה מוא שפחה
בנעשת מעוחמת לעברי ולם בו מעמה לחד בן
בשנה בן מעות מעמ לוא לעם ומקרא לעם
שפחה מבופה ומם מקרא לעם ולוא לעם מוד
בעוד בעומעו מעמ שתי תרים לו שם בבן יומה
לחד לעמה ולחד לחטאת ובבשם בן שנת לעם ומוא
מקרא לעם עוד. לעם מעברת מעברת בעומעו
מעמ שם בבשים ובבשם. בבבשה לחטאת ובשם
בבשים לחד לעמה ולחד לעם ומוא מקרא לעם
מעברת ולם כל מוא ולון ולו מעמה מעמ שתי תרי
לו שם בן שנה לחד לעמה ולחד לחטאת. ובבשם
לעם. לעם הלו מעמו לעם שנמתבק לו לם חטאת
לו לם מוא כבן מי שבא מפה בית עדו ולם לבד
לם עבר לם לו כבן לם מי לבנו חלב ומומן ומוא
סמר מ שמקריבו ולכל לחד מקם לעמו לחטאת

מלחבמתה לם ולם לבד לכל מעמ
לעם הלו ומבן מלו כל ומן מלם לוחד מוד
ולם ולבד לו לחד ומן מעמ חטאת מקשה. ומוא
הבקרו לעם הלו עד מבוא מולבת לו לחטאת. ומוא
שמקרבו לם ולם נפש מ מחטאת ומבן לם לבד
ובמלו עמ. ומעמ לוא המים ומבן בבלשת ומ
מכלל כל דבר מחטאת מן מלבן ומן מלבנת
חטאת מקרבם מעמ מלם מולבת מלו לעם הלו.
ולוא כן מבם לבמות מחטאת מבלבלו לם מלשם
מבומם ולבד מקודש מלם ומבם לבל מבם
לבד מחטאת מבן מלבן ומקבל לבן מבשרת מבם
מלמד כבחי מלמי מבור מל מלמים ומל מבחי
מלמים. ומבם מלם מבמה מבן לם ומבם מלמי
מבור מ מבחי מבן מבמה לבן מבמה מבן מבמה
מלמים. מ

חרבכור

ויום. ומעשר מעשר בחמץ
והפסח יום קדשים קלים
שרשומו ודמן מעשה לא מעשה שלא נתן
סביב לא כתיב בבכור ולא בחמץ עדוק על קמוצה
ומעשר ופסח לפי לעדין מבכור. כדאמרינן בגמ
תניא ר יוסי הגלילי אומר דמן לא מעשה לא מעשה דמים חלבו
לא מעשה לא חלבו לענין מבכור ומעשר ופסח
שמשמן מתן דמים ואמורין לגבי מזבח. פגר
חיסור דלמטן ומיקה ומיקה מעשה מקבלה
מעשה יסור לפי לא מעשה יסור ומעלה מעשה שלא
לשמה מזבח הקטרה. והרי לא עבדינן מתן מעשה
שמן לחבבא. מקום דקוו שלה ושלמים לשם שלמים
פתוחים הכליה כלחד ולא מלמעלה. ואמר בגר
שמן דגר חיסור למעבד לרוח ומזרק שמה בחטלת
לעבד שמתן דמים שוה מקומם הם בחטלת. הבבור
מחבל לבהמה שלא ובמרם יהיה לך כחוק מתפקה
וכשוק דמימין לך יהיה. וכבר ידעת מ חוק ושוק
דמו שלעיה מתנן דמורים מקום דמוקה בקוקים שלמי
לחבלם לבהמה לשם ימים ושלה לחד. וכך הבבור
מחבל לבהמה לשם ימים ושלה לחד ומעשר בחמץ
מקבל בדמימו מלמעלה ומלמטה ומלמטה לחוק
ולא לבהמה מ חלק ולא חוק ושוק. חוק שלמים לבל
חלם. ומחבלן בכל אשר בכל מלחבל בן בל בן
מעשה. ומקרים מבלן לבל חלם טוהה מוה לבלה
מקום שם מחבלתם הבבור מחבל לבהמה ומעשה
לבל חלם. לשם ימים ושלה לחד שהבתו מקישן
לחוק ושוק דמו שלמים. הפסח לפי מחבל לא
בלשה שלא ומחבל לת הבשר בלשה חוק. לפי מחבל
לא עד חשת. מתנ ר אשר בן שריה מלא אלף
בא שלא ומחבל לת הבשר בלשה חוק. ולהלן כתיב
ושבתי בחלבן מעבדים בלשה חוק מה להלן עד חשת
שלא בחשת אלא אף כאן עד חשת. לפי מחבל
לא לעמוד שלא מבכרת נפשות. לפי מחבל לא לא
שמתן בא לא ומחבל. ולבם כל מה שלמים בם

מעבדים בדרך ודמן מתן לבבר מתשות על לבבר קרבת
ושתי מתשות שבן לבבר. זה לעבה מן המובחר
אבל לא נתן מתנה אחת בלבד לבל קרבן מקום
נתכפר שנאמר ודם ובחיר יסתר על מזבח לא לך
ובבשר תאכל. בשמחה אחת נתכפר. ואומר

ר ישמעאל אומר

בשלם עשרה
מהות מתבר בלבשת. ובמקרים הבשם מבדם
מעשה עשרה. וכן כת רבו שעבדה. מקו כמו שלא
ולמה ידוק ידק בטבה הלא תכלה שבעת ימים קו
לשבה לבבעה עשר יום שלא ניו לבה מן קדן לשמת
כבדון. הסגר שבעת ימים מחון לעתה וב
שלא לפי בשלן לבחמיר יוהר על הבדון. וכמו שלא
מתרלק המור שוקר ולא פרם קלוקב מ לפ
מסוה שלא רבה מכתו לבלרבלשן ומתה בשלא
כדי לעמוד לקלוקב. ולא לפי בשלן לבקדים המור
מלוקב מקשה. לא שדיו לבלא מן קדן לשמת
בגדון בכל מתבר בלה

המדה השנית

מגזירה שוה כמו שנאמר
ערות בת בנך לא בת בתך הנה אסר לך את בת
אבן ואת בת הבת ולא אסר את הבת. והא אחר
אומר ערות אשה ובתה לא תגלה את בת בנה ואת
בת בתה. לענין מה אמה לבתה שוה. מה שלן
אשה ובתה ובת בנה ובת בתה אף כאן בת ובת בנה
ובת בתו. וכמו שנאמר בשריל ולא הטמאו
קרבה בן שבטם ונאמר בבשם לא יקריבו קרבה
בלשם לענין קרבה קרבה מגזירה שוה מה לשם
בבל קרבה אף כאן בבל קרבה

המדה השלישית

מבנין אב וכתוב אחד

מבנין אב מעשה כתובים כמו שנאמר בחבריעת
אך אחר יאכל לבל נפש אשר לבדו יעשה לכם
שהיה לו הכתוב אוכל נפש בלבד בחבריעת
ובאחר הקומעדים לא תהיה לעשות אוכל נפש אלא
אומרו רולל זה בנה אב לבל הקומעדים. וכמו שנאמר
ועד אין בה וקיים לא נתפסה. והשלו ועד אין בה
בשם עדים הכתוב מדבר אם אינו שלא עד אחד קל
לא יקום עד אחד בחיים. ומה קל ועד זה בנה אב
כל מקום שנאמר עד אחד כאן שם עד שבדבר לך
הכתוב אחד. וכמו שאומרו רולל כל מקום שנאמר
דמים ם דמיקה בם אינם שלא מקילה קוחיל ושרם
הכתוב בחד מקסקילה שנאמר אים לו אשה ם
יהיה בהם לובו ולא ישנו מות ומתת. בחבן ידעמו
לותם דמיקה בם אף בכל מקום שנאמר דמיקה
בם אינם שלא בסקילה זה בנין אב מכתוב אחד.
מבנין אב מעשה כתובים כמו שנאמר בחמי אדם
לו בבן לו בן לו תבול בשבו ולא אינו לא הסתו
יבלת לך בחמי בחמיה כתוב שרת. לו שבר לו
חכון לו יבלת. וחמרו רולל כל מקום שנאמר
בשרה מוס שתם מתנן עלו חמי אדם וחמי
בחמיה. זה בנין אב מעשה כתובים

המדה הרביעית

מבכל ופרם כמו שנאמר אדם
יקריב מכם קרבן לא מן הבהמה כל שיה שחיה
בכל בחמיה. ואחר כך פרם מן הבקר ומן הצאן
ומתמעטה חזיה מן הקרבן ולא בכל. שלא מיד
שבפרם. וכמו שנאמר לא תאכל שבעת כל
שאסר כל שבעת שבוה מעשה מתן ואחר כך פרם
מעד ומשתים יחדו מעד ומשתים אסור לבל לא דבר
אחר. אף בכל מקום שנאמר בתרה כל. ופרם אין
בכל אלא מה שבפרם

המדה החמישית

ופרם וכל כמו שנאמר
בחבשת אבדה וכן תעשה לחמורו וכן תעשה
לשמלתפרם שמאמר שלא אתה חייב להשיב
בלבד אבל לא דבר אחר. ואחר כך כל. וכן תעשה
לבל אבדת אחיך כל אבדה שבשלם ונעשה הכל
מוקף על הפרם אלך אחר הכל. וכמו שנאמר לא
תחמוד אשת רעך ועבדו ואמתו ושורו וחמורו פרם
שמאמר אלא אין לך לחמוד בלבד אבל דבר אחר
כן. ואחר כך וכל אשר לרעך חוד וכל. ונעשה
הכל מוקף על הפרם. אף בכל מקום שנאמר
בתרה פרם וכל. אלך אחר הכל

המדה הששית

כלל ופרט וכלל אי
אתה בן לא כשן הפרט כמו שנא על כל דבר פשע
שבשלם ואחר כך פרט על שור על חמור על שה
על שלמה כמאמר שעל אלא אתה חייב בשבע
בלבד אבל לא על דבר אחר. ואחר כך כל על כל
אבדה כל אבדה שבשלם כל. ופרט וכלל אי אתה בן
לא כשן הפרט. מה הפרט מעבדים דבר המעלה
ונעשה מימון אף כל דבר המעלה לשם מימון. יצא
קרקעות שאינן מעלה. יצאו עבדים שהוקשו
לקרקעות שנא והתנחלתם אותם לבניכם אחריכם
לבשה לאחוזה יצאו שדות שאינם מעלה שאין מעלה אין
בהן מימון. וכמו שנא במעשר ונתת הכסף בכל
אשר תאוה נפשך כל. בבקר ובצאן ובשכר
פרם ובכל אשר תשאלך נפשך חוד וכלל. כלל
ופרט וכלל אי אתה בן לא כשן הפרט: מה הפרט
מעבדים פרי מעבדי וגדול הקרקע. אף כל פרי מעבדי
וגדול הקרקע. ומה לגדול הכן מעשה שהבקר והצאן
הם בגדול הקרקע. לא ממה שבתו שנא לאחרן נפש
חיה לעיה בהמה ורמש ועוף. לא יש עוד שום
בעלות על ידי גדול הקרקע שום הבעלים

המדה השביעית

מכלל שקוץ נדיך לכלל. כמו שלא פקוד כל בטור
ומעבר שקוץ נדיך לכלל. כמו שלא פקוד כל בטור
זכר וחס לומר פקוד כל בטור ולא לומר זכר שיהא
לומר כל פטר רחם חס וחלילה אבל לומר זכר
שמשמע זכר ולא נקבה זהו כלל שקוץ נדיך לברא
וחס לומר זכר ולא לומר בטור שיהא לומר כל זכר בין
בטורים בין שאינן בטורים לבד לומר בסח וזהו ברא
שקוץ נדיך לכל

המדה השמינית

וכל דבר שהיה בכלל
ויצא מן הכלל לדון לו לדון על עצמו יצא לדון
לומר על הכלל כלו יצא כמו שלמר בדרוך היום
יום מעשה ישראל ומן הבר הבר בשראל אבל יקח
מחרש לעולך מות ומת. ומעולך בכלל אחר
הנשבין היה לעבד שר עצמו יתר מכולם לא לדון
על עצמו יצא שהוא בשקלם לא לדון על הכלל
כלו יצא שאחר כל הנשבין הם בשקלם

המדה התשיעית

וכל דבר שהיה בכלל
ויצא לנושן טשן אחר שהוא כעצם יצא להקל לא
להחמיר כמו שלא ואחר יצא להרשות שבר לא טוב
עשה מכה בחוב בכלל חוצה היה שלא ומכה חוס
יומת בן בחוב בקבוץ ומכה בחוב מן הכלל
לנושן טשן אחר שהוא כעצם של מכה בחוב
שזה קטנה וזה גדולה. ויצא מן הכלל לקל בר
עצמו שטעל בעדי מקלו וזהו להקל לא להחמיר

המדה העשירית

וכל דבר שהיה בכלל
ויצא לנושן טשן אחר שלא כעצם יצא להקל לא להחמיר

כמו שלמר פ תקנה עבר עבדי שם שהם יעבד
זו וזהו לא לומר שעבריה מן הכלל שלא לומר ומי יכול
היה בתי לומר לא הנה כבית העבדים. ומה
לומר שעבריה בכלל עבר עבדי מיתה שלא לומר
לך לאחר שעבדי לו שעבריה זו. ולמה כלות מן
הכלל לנושן טשן אחר כעצם שעבר לומר
יצא בסימנו לומר יוצא בסימנו לדון ולומר יוצא
בסימנו ובמיתה לדון חשלו בתוך שם. ומה לקל
שבבר שוקל עצמו שיוכלת בתוך שם. ולחמיר
שלדוקה מקדשה בעל כרחה

המדה האחת עשרה

וכל דבר שהיה בכלל
ויצא שדון בדבר חדש לי לתה יכול להחזיר לבלו
עד שיחזירו הכתוב לבלו נפש כמו שלמר ונקום
יקנה נפש קנין כספו הוא יאכל ויגר בתו הם
יאכלו בלחמו. ובתו בכלל יגר בתו הייתה בין פמיה
בין בשוחה. ויצא שדון בדבר חדש שלחר שנשלחת
לחיה לוכלת בתרומה שלמר ובת כהן כי תהיה
לאיש זר היא בתרומת הקדשים לא תאכל. ומה לדון
ובנלה הכתו מן הכלל לי לתה יכול להחזיר
לבלה לחלו היא לחמה וגרושה חס לא יחזירנה
הכתב לבלה בשרה שלמר ובת כהן כי תהיה
לאיש וגרושה וזרע אין לה ובנה לא בת אחר
כבשריה מלבד אחר תאכל

המדה השתים עשרה

ודבר קלעי מעצם ודבר קלעי מכוסה כמו שלמר
בשבן שבת שם אים תחשב לא יצא לים מיקומו
ביום קשבת לים לא שיבם תחשבם כל חיום כלו
לא שלא יצא לים מיקומו אמם לחמה שהוא לעד
מעצם. וכמו שלמר בבהן גדול ומן המקדש לא
יצא לים לא שלא יצא מן המקדש לשלם לא
יצא להמיר לעת והוא לעד מעצם שהבדשה

מעצם מלבדת בבומלחמה. ודבר קלעי מכוסה
כמו שלא בשבת בבומלחמה אבל שלא בשבן לא
תקבנו לגאות עבדוק. אסר לפוכל שלא שבשלם לך
בפ לעשות שרם לו לת לא לסורות שלמר עבדות
פלוס ופלוס לא תגלה ומקם מכל לעד המוהבות
וכמו שלמר בשבת בדרך שלא מעבר בדרי
בתוכבל בדרי לשת שמשמע בן דברים שים
בהן עמי נפש בן שלין בהם עמינפש. לך בפף
הקטן שרם כל בדר וכל שמשת לסר לעבת נפש
לעד שלא והבל לשם שלשם לבפר לא בדרים
שים בהן עמי נפש בלבד

המדה השלש עשרה

ומה בהמה המעבדים זה
לת זה עד שיצא מכתוב הקלש ומכריע בשקל
כמו שלמר לבלה בלבלה ומה לבלה שלמר ולת
לקרן שמעמד שהשמים בדרי לוס לת הבשמים ולת
לקרן בדרי לוס לת הבשמים בדרי לוס לת הבשמים ולת
לקרן בכל הלבלה ומה לבלה לת הבשמים ולת
לקרן בכל הלבלה ומה לבלה לת הבשמים ולת
לקרן בכל הלבלה ומה לבלה לת הבשמים ולת
בשקל לעד בדרי לוס לת הבשמים ולת לקרן בכל
הלבלה ומה לבלה לת הבשמים ולת לקרן בכל

מיתות לא מעצמו על כל העברות ופתן לו שכר
על כל מצות וכן מצאנו במשה רבינו שנפרע
מעמו שנגם קלם שבקלות בקיים מצות מקומיים
ולא קרעה עברה כנגד מעשה. וכשהה מן מישמן
ברוך מעמיל מפחד לעמו ישראל שלא לאומר
לא נתן לנו השמה. לכן ולא לאחרים. וכוס טוב
לומר ברוך אשר נתן מזמנו לעמו ישראל שלא
ויבר מקבל לתמו עדי לא לבב ישראל ולומר שמעה
על עם ושמרת בחנך. ובריאם קשה לומר ברוך
אשר נתן לת יום הזכרון הזה לעמו ישראל
ובוס הכפרים ברוך מעמיל מפחד ומלחמה וכשר
תעה לעמו ישראל. תעה עם דבר ולא כפרת
הקשת מעמו ולבבר אל לא תעבה. ברוך הוא וברוך
שמו על עם לא אחד ושמו אחד. וברוך זכרו לעולם
עד על עם לא ואבדך לדור ודור. כלי לאמר ולון לעבר
הא ליקר לאמרינן לעמו. וכן כת רבעירים נגרבה
אחר מעמלה ומוסר כלון מו פעמים ברוך כפבר
מו תעמה שבברכת כהנים מלך על עם לא מלך
הגדול על עם גדול לא. וקדוש על עם הקדוש
לא לא. קדוב הרחמן על עם ברחם לבעל נפשם ומ
מהולל בפי עמו על עם תהלת לא ידבר פי מעוכה
על עם דור לדור יבכה מעמיך. ומעלה על עם
ומבריל לתפלה. בלבון כל חסידיו על עם
וחסידיך כלן יעמו. ולמדו בלבון על עם ולחמם
תחת לבוש. ובגדיו על עם קלו עבדי לא. ובשרי
דור עבדך כמו שלמה דור ומשיחי לקודש. ולמדו
עבדך על עם ודור עבדי. שלך לא לעם על עם
קלו לת לא. בשבחו פרוש בשבח על דור ושרו
עם שבחי ישלם לה לא. בומיריו מבו מרמי על דור
ולוה עם ומבו לא. ונגדל רב עמרים כמו בשבחות
ובמיבות. וקמון מעם חסדו עם מהלוין שבפוף
וקולין בשבחו ובומיריו ולשם נכון. כשוכך על עם
קורו לא. כשכך על עם עפתי שבחוכך. נפלאך
על עם פ תפלת שומו לתם. ונלומיך על עם

ובכומיכה שמו יחדיו. ונעלבך על עם לא מלכם.
ונקדישך ונעריצך על עם ונקדישו לתקדוש ינקב
ולת לילי ישראל יעריצ. ומטר שמיך ובו על עם
ומה וכבי לבוד לוד. יחיד על עם לא לחד. מי
משלמים על עם מי לחנם לשלם. מעוכה ומפחד
כבר וכרמקו. שמו עדי עד על עם בשמו בלא עדי
עד. כלו מלך מהולל בתשבחות לבו שלומר לחד
ברוך שלומר תשבחות ולעם מפייס לחתימה כן
ובמלאיעמר מרב ברוך שלומר ומיה קשלם.
לא לומר ומשה קשלם פ מעמה לומר על תקון
הדבר ונתנת קשרים ם ומגלות קשרים קמיה. ומה
לא מיה בלומר מרלאון לא בתפלה מלומר
שלמו ביום שני. ולוי מעמה לו תלמת לומר על
המכון בעמה הקול לחד מגלות קפרה. כמו
שלומר שמלא בקשת שיסת מלדים ם ומה לא תכן
כלות ששקר מלומן ם. ולמה מה הטעם לומר
ומכל לוים ביום הקשבת. ברוך לומר ומשה
לבורות שקול מעמיד מויית קשלם בלומר
ובמעמה שלא מלת בבר ולם מלת לבלא שמקבל
קשלם מלומר לומ ששקר ומשה לומ לומר
לבל לבלא הול לומר ומשה לשלם כל מעמים.
ומה שלומר בהתפל ול מלומר שלבלא מעמה
הול. ברוך בבר ומקיים לומת שומ מטבע ומחבר
מגפלות ם בהתלמת מה שלומת מדת. לא
מבנה לומר ם מלים מבר מלבלא על הכל נם על
מדברים שלבו מעטבנם שלא תלומר כבר בבר על
הסמים לשבר תמיד ומל המים לבוות בברים ומל
מלם שמשרוף כל בלוק ומוכה בוה ומה מקיים
לומ כך. שהרי הסמים עמד בבבשן ומים נבקע
ומעמדו מימו. ומבשר מסלול ומשלק בלו בבבשן
מלם ולא שלמה בשם. ולשבר בלו ולעלך הבלו
בבר עלהם מכל מלים מלומר בלומר רמתו מבלים
מתבה לקבלא בעמה בלומת שמם לומר
שמבלות מבלים מלה מתבה לק שבלולו. ומם

ומקום כבר שלם מלומם שהם קלומים
ומלמקו שבר מלם מלומן כמ מלה שומם שהבלו
מבנה ומלים עלבו מלים לב על בבם. מלבלל
בם עמו מבובה ומבלר בבבן כל חסדיו ובבלו
לבוליב שהם מלבלם בבם כבבן בם לומם לו שהם
מלבלם בבחינת עמו. לא שהבלה מלבלם לבם
לבלו כלילמת מלבלומ בבם ומה לומבר
מבלילו מלבר מבלבלו ומלבלבם כמ לבן בם לומם
ועל לבלך שלומבו לו לבן לתלו מבלה ומלבלבה ו
ולמה לבנמ כבבמ בבן ולם ומקשבו לבן לא לבלבן
לבלבלו בבלבלו ם על מבלבלומ. ומלה טוב
לומר לו מבלבלים כבבן מבלבלומ. ומלה מבלבלו
חבלבם ומבלבם. ומה בבלבלומ מבלבלו מבלבלו
מבלבלו. ומה בבלבלומ מבלבלו מבלבלו מבלבלו
בבלבלומ מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו
מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו מבלבלו

יהי מלאכות ברקיע השמים להאיר על הארץ
ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור
ובין החשך וראה אלהים כי טוב ויהי ערב
ויהי בקר יום רביעי ויאמר אלהים ישרצו המים
שרץ נפש חיה ועוף יעופף על הארץ
ויברא אלהים את התנינים הגדולים ואת כל
הנפש החיה הרומשת אשר שרצו המים
למינהם ואת כל עוף כנף למינהו וכי טוב
ויברך אותם לאמר פרו ורבו ומלאו את המים
בים והעוף ירב בארץ ויהי ערב ויהי בקר
יום חמישי ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה
למינה בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה
ויהי כן ויעש אלהים את חיתו ארץ למינה
ואת הבהמה למינה ואת כל רמש האדמה
למינהו וירא אלהים כי טוב ויאמר אלהים
נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו בדגת הים
ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל
הרמש הרמש על הארץ ויברא אלהים את
האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אותו
זכר ונקבה ברא אותם ויברך אותם אלהים
ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את הארץ
וכבשוה ורדו בדגת הים ובעוף השמים
ובכל חיה הרמשת על הארץ ויאמר אלהים
הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע אשר
על פני כל הארץ ואת כל העץ אשר בו פרי
עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה ולכל חיה
הארץ ולכל עוף השמים ולכל רומש על הארץ
אשר בו נפש חיה את כל ירק עשב לאכלה
ויהי כן ויראו אלהים את כל אשר עשה
והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי בקר יום הששי
ויכלו השמים והארץ וכל צבאם ויכל אלהים
ביום השביעי מלאכתו אשר עשה ויבדל
אלהים בין האור ובין החשך ויקרא אלהים
לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי ערב ויהי בקר
יום אחד ויאמר אלהים יקוו המים מתחת
השמים אל מקום אחד ותראה היבשה
ויהי כן ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקוה
המים קרא ימים וירא אלהים כי טוב
ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב
מזריע זרע עץ פרי עשה פרי למינו אשר
זרעו בו על הארץ ויהי כן ותוצא הארץ
דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עשה פרי
אשר זרעו בו למינהו וירא אלהים כי טוב
ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי ויאמר אלהים
יהי מאורות ברקיע השמים להבדיל בין
היום ובין הלילה והיו לאותות ולמועדים
ולימים ולשנים והיו למאורות ברקיע
השמים להאיר על הארץ ויהי כן ויעש אלהים
את שני המאורות הגדלים את המאור הגדול
לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת
הלילה ואת הכוכבים ויתן אותם אלהים
ברקיע השמים להאיר על הארץ ולמשל
ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך
וירא אלהים כי טוב ויהי ערב ויהי בקר יום
רביעי ויאמר אלהים יבשו המים מתחת
השמים אל מקום אחד ותראה היבשה
ויהי כן ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקוה
המים קרא ים וירא אלהים כי טוב
ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה
למינה בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה
ויהי כן ויעש אלהים את חיתו ארץ למינה
ואת הבהמה למינה וכל רמש האדמה
למינהו וירא אלהים כי טוב ויאמר אלהים
נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו בדגת הים
ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ
ובכל הרמש הרמש על הארץ ויברא אלהים
את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אותו
זכר ונקבה ברא אותם ויברך אותם אלהים
ויאמר אלהים אליהם פרו ורבו ומלאו את הארץ
וכבשוה ורדו בדגת הים ובעוף השמים
ובכל בהמה רומשת על הארץ ויאמר אלהים
הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע
אשר על פני כל הארץ ואת כל העץ אשר
בו פרי עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה
ולכל חיה הארץ ולכל עוף השמים
ולכל רומש על הארץ אשר בו נפש חיה
את כל ירק עשב לאכלה ויהי כן
ויראה אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד
ויהי ערב ויהי בקר יום הששי
ויכלו השמים והארץ וכל צבאם
ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו
אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל
מלאכתו אשר עשה
ויברך אלהים את יום השביעי
ויקדש אותו כי בו שבת מכל
מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות
אלה תולדות השמים והארץ בהבראם
ביום עשות יי אלהים ארץ ושמים
וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ
וכל עשב השדה טרם צמח כי לא
המטיר יי אלהים על הארץ ואדם
אין לעבד את האדמה
ואד יעלה מן הארץ והשקה
את כל פני האדמה
ויצר יי אלהים את האדם עפר
מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים
ויהי האדם לנפש חיה
ויטע יי אלהים גן בעדן מקדם
ושם שם את האדם אשר יצר
ויצמח יי אלהים מן האדמה כל עץ
נחמד למראה וטוב למאכל
ועץ החיים בתוך הגן
ועץ הדעת טוב ורע
ונהר יצא מעדן להשקות את הגן
ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים
שם האחד פישון הוא הסבב
את כל ארץ החוילה אשר שם הזהב
וזהב הארץ ההוא טוב שם הבדלח
ואבן השהם
ושם הנהר השני גיחון הוא הסובב
את כל ארץ כוש
ושם הנהר השלישי חדקל הוא
הולך קדמת אשור והנהר הרביעי
הוא פרת
ויקח יי אלהים את האדם
ויניחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה
ויצו יי אלהים על האדם לאמר
מכל עץ הגן אכל תאכל
ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל
ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות
ויאמר יי אלהים לא טוב היות האדם לבדו
אעשה לו עזר כנגדו
ויצר יי אלהים מן האדמה כל חיתו
השדה ואת כל עוף השמים
ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו
וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה
הוא שמו
ויקרא האדם שמות לכל הבהמה
ולעוף השמים ולכל חיתו השדה
ולאדם לא מצא עזר כנגדו
ויפל יי אלהים תרדמה על האדם
ויישן ויקח אחת מצלעותיו
ויסגר בשר תחתנה
ויבן יי אלהים את הצלע אשר לקח
מן האדם לאשה
ויביאה אל האדם
ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי
ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה
כי מאיש לקחה זאת
על כן יעזב איש את אביו ואת אמו
ודבק באשתו והיו לבשר אחד
והיו שניהם ערומים האדם ואשתו
ולא יתבשו

ונחש היה ערום מכל חיתו השדה
אשר עשה יי אלהים ויאמר אל האשה
אף כי אמר אלהים לא תאכלו מכל עץ הגן
ותאמר האשה אל הנחש מפרי עץ הגן
נאכל
ומפרי העץ אשר בתוך הגן אמר אלהים
לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו פן תמותון
ויאמר הנחש אל האשה לא מות תמותון
כי ידע אלהים כי ביום אכלכם ממנו
ונפקחו עיניכם והיתם כאלהים
יודעי טוב ורע
ותרא האשה כי טוב העץ למאכל
וכי תאוה הוא לעינים ונחמד העץ להשכיל
ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה
ויאכל
ותפקחנה עיני שניהם וידעו כי עירמם הם
ויתפרו עלה תאנה ויעשו להם חגרות
ויקולו את קול יי אלהים מתהלך בגן
לרוח היום ויתחבא האדם ואשתו
מפני יי אלהים בתוך עץ הגן
ויקרא יי אלהים אל האדם ויאמר אליו
איכה
ויאמר את קולך שמעתי בגן ואירא
כי עירם אנכי ואתחבא
ויאמר מי הגיד לך כי עירם אתה
המן העץ אשר צויתיך לבלתי אכל ממנו
אכלת
ויאמר יי אלהים אל האשה מה זאת עשית
ותאמר האשה הנחש השיאני ואכל
ויאמר יי אלהים אל הנחש כי עשית זאת
ארור אתה מכל הבהמה ומכל חיתו השדה
על גחונך תלך ועפר תאכל כל ימי חייך
ואיבה אשית בינך ובין האשה
ובין זרעך ובין זרעה הוא ישופך ראש
ואתה תשופנו עקב
ולאדם אמר כי שמעת לקול אשתך
ותאכל מן העץ אשר צויתיך לאמר לא תאכל ממנו
ארורה האדמה בעבורך
בעצבון תאכלנה כל ימי חייך
וקוץ ודרדר תצמיח לך
ואכלת את עשב השדה
בזעת אפיך תאכל לחם
עד שובך אל האדמה כי ממנה לקחת
כי עפר אתה ואל עפר תשוב
ויקרא האדם שם אשתו חוה
כי היא היתה אם כל חי
ויעש יי אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור
ויאמר יי אלהים הן האדם היה כאחד ממנו
לדעת טוב ורע
ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים
ואכל וחי לעולם
ויגרשהו יי אלהים מגן עדן לעבד את האדמה
אשר לקח משם
ויגרש את האדם
וישכן מקדם לגן עדן את הכרובים
ואת להט החרב המתהפכת לשמר את דרך עץ החיים
ואדם ידע את חוה אשתו
ותהר ותלד את קין
ותאמר קניתי איש את יי
ותוסף ללדת את אחיו את הבל
והבל היה רעה צאן
וקין היה עבד אדמה
ויהי מקץ ימים
ויביא קין מפרי האדמה מנחה ליי
והבל הביא גם הוא מבכרות צאנו
ומחלבהן
וישעה יי אל הבל ואל מנחתו
ואל קין ואל מנחתו לא שעה
וחר לקין מאד ויפלו פניו
ויאמר יי אל קין למה חרה לך
ולמה נפלו פניך
הלא אם תיטיב שאת
ואם לא תיטיב לפתח חטאת רבץ
ואליך תשוקתו ואתה תמשל בו
ויאמר קין אל הבל אחיו
ויהי בהיותם בשדה
ויקם קין אל הבל אחיו
ויהרגהו
ויאמר יי אל קין אי הבל אחיך
ויאמר לא ידעתי
השמר אחי אנכי
ויאמר מה עשית
קול דמי אחיך צעקים אלי מן האדמה
ועתה ארור אתה מן האדמה
אשר פצתה את פיה לקחת את דמי אחיך מידך
כי תעבד את האדמה לא תוסף תת כחה לך
נע ונד תהיה בארץ
ויאמר קין אל יי
גדול עוני מנשוא
הן גרשת אתי היום מעל פני האדמה
ומפניך אסתר
והיה נע ונד בארץ
והיה כל מצאי יהרגני
ויאמר לו יי לכן כל הרג קין שבעתים יקם
וישם יי לקין אות
לבלתי הכות אותו כל מצאו
ויצא קין מלפני יי
וישב בארץ נוד קדמת עדן
וידע קין את אשתו
ותהר ותלד את חנוך
ויהי בנה עיר
ויבן לחנוך עירד
ועירד הוליד את מחויאל
ומחויאל הוליד את מתושאל
ומתושאל הוליד את למך
ויקח למך לו נשים שם האחת עדה
ושם השנית צלה
ותלד עדה את יבל
הוא היה אבי יושב אהל ומקנה
ושם אחיו יובל
הוא היה אבי כל תופש כנור ועוגב
וצלה גם הוא ילדה את תובל קין
לטש כל חרשת נחשת וברזל
ואחות תובל קין נעמה
ויאמר למך לנשיו עדה וצלה
שמען קולי נשי למך
האזנה אמרתי
כי אנשי הרגתי לפצעי
וילד לחבורתי
כי שבעתים יקם קין
ולמך שבעים ושבעה
ידע עוד אדם את אשתו
ותלד בן
ותקרא את שמו שת
כי שת לי אלהים זרע אחר
תחת הבל כי הרגו קין
ולשת גם הוא יולד בן
ויקרא את שמו אנוש
אז הוחל לקרא בשם יי
זה ספר תולדות אדם
ביום ברא אלהים אדם
בדמות אלהים עשה אותו
זכר ונקבה בראם
ויברך אותם
ויקרא את שמם אדם
ביום הבראם
ויחי אדם שלשים ומאת שנה
ויולד בדמותו כצלמו
ויקרא את שמו שת
ויהי ימי אדם אחרי הולידו את שת
שמנה מאות שנה
ויולד בנים ובנות
ויהי כל ימי אדם אשר חי
תשע מאות שנה ושלשים שנה
ויחי שת חמש שנים ומאת שנה
ויולד את אנוש
ויחי שת אחרי הולידו את אנוש
שבע שנים ושמנה מאות שנה
ויולד בנים ובנות
ויהי כל ימי שת
שתים עשרה שנה ותשע מאות שנה
ויחי אנוש תשעים שנה
ויולד את קינן
ויחי אנוש אחרי הולידו את קינן
חמש עשרה שנה וחמש מאות שנה
ויולד בנים ובנות
ויהי כל ימי אנוש
חמש שנים ותשעים שנה
ויחי קינן שבעים שנה
ויולד את מהללאל
ויחי קינן אחרי הולידו את מהללאל
ארבעים שנה ושמנה מאות שנה
ויולד בנים ובנות
ויהי כל ימי קינן
עשר שנים ותשע מאות שנה
ויחי מהללאל חמש ושישים שנה
ויולד את ירד
ויחי מהללאל אחרי הולידו את ירד
שלשים שנה ושמנה מאות שנה
ויולד בנים ובנות
ויהי כל ימי מהללאל
חמש ותשעים שנה ושמנה מאות שנה
ויחי ירד שתים ושישים שנה
ויולד את חנוך
ויחי ירד אחרי הולידו את חנוך
שמנה מאות שנה
ויולד בנים ובנות
ויהי כל ימי ירד
שתים ושישים שנה ותשע מאות שנה
ויחי חנוך חמש וששים שנה
ויולד את מתושלח
ויתהלך חנוך את האלהים
אחרי הולידו את מתושלח
שלש מאות שנה
ויולד בנים ובנות
ויהי כל ימי חנוך
חמש וששים שנה ושלש מאות שנה
ויתהלך חנוך את האלהים
ואיננו כי לקח אותו אלהים
ויחי מתושלח שבע ושמנים שנה
ויולד את למך
ויחי מתושלח אחרי הולידו את למך
שתים ושמנים שנה ומאתים שנה
ויולד בנים ובנות
ויהי כל ימי מתושלח
תשע ושישים שנה ותשע מאות שנה
ויחי למך שתים ושמנים שנה ומאת שנה
ויולד בן
ויקרא את שמו נח
לאמר זה ינחמנו מן המעשה
ומעצבון ידינו מן האדמה
אשר אררה יי
ויהי אחרי הולידו את נח
חמש וחמשים שנה וחמש מאות שנה
ויולד בנים ובנות
ויהי כל ימי למך
שבע ושבעים שנה ושבע מאות שנה
ויחי נח חמש מאות שנה
ויולד נח את שם את חם ואת יפת
ויהי בהחל האדם לרב על פני האדמה
ובנות ילדו להם
ויראו בני האלהים את בנות האדם
כי טובת הנה
ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו
ויאמר יי לא ידון רוחי באדם לעלם
בשגם הוא בשר
והיו ימיו מאה ועשרים שנה
הנפלים היו בארץ בימים ההם
וגם אחרי כן אשר יבאו בני האלהים
אל בנות האדם
ויולדו להם הגבורים אשר מעולם
אנשי השם
ויראה יי כי רבה רעת האדם בארץ
וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום
וינחם יי כי עשה את האדם בארץ
ויתעצב אל לבו
ויאמר יי אמחה את האדם אשר בראתי
מעל פני האדמה
מאדם עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים
כי נחמתי כי עשיתם
ונח מצא חן בעיני יי
אלה תולדות נח
נח איש צדיק תמים היה בדרתיו
את האלהים התהלך נח
ויולד נח שלשה בנים את שם את חם ואת יפת
ותשחת הארץ לפני האלהים
ותמלא הארץ חמס
וירא אלהים את הארץ
והנה נשחתה כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ
ויאמר אלהים לנח
קץ כל בשר בא לפני
כי מלאה הארץ חמס מפניהם
והנני משחיתם את הארץ
עשה לך תבת עצי גפר
קנים תעשה את התבה
וכפרת אותה מבית ומחוץ בכפר
וזה אשר תעשה אותה
שלש מאות אמה אורך התבה
חמשים אמה רחבה
ושלשים אמה קומתה
צהר תעשה לתבה
ואל אמה תכלנה מלמעלה
ופתח התבה בצדה תשים
תחתים שנים ושלישים תעשה אותה
כי אני הנני מביא את המבול מים על הארץ
לשחת כל בשר אשר בו רוח חיים מתחת השמים
כל אשר בארץ יגוע
והקמתי את בריתי אתך
ובאת אל התבה אתה ובניך ואשתך ונשי בניך אתך
ומכל הבהמה הטהורה תקח לך שבעה שבעה
איש ואשתו
ומן הבהמה אשר לא טהורה הוא שנים איש ואשתו
גם מעוף השמים שבעה שבעה זכר ונקבה
לחיות זרע על פני כל הארץ
כי לימים עוד שבעת הימים אנכי ממטיר על הארץ
ארבעים יום וארבעים לילה
ומחיתי את כל היקום אשר עשיתי מעל פני האדמה
ועשה נח כאשר צוה אותו יי
ונח בן שש מאות שנה והמבול היה מים על הארץ
ויבא נח ובניו ואשתו ונשי בניו אתו אל התבה
מפני מי המבול
מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהורה
ומן העוף וכל אשר רמש על האדמה
שנים שנים באו אל נח אל התבה זכר ונקבה כאשר צוה אלהים את נח
והיה מקץ שבעת הימים
ומי המבול היו על הארץ
בשנת שש מאות שנה לחיי נח
בחדש השני בשבעה עשר יום בחדש
ביום ההוא נבקעו כל מעינות תהום רבה
וארבת השמים נפתחו
והגשם היה על הארץ
ארבעים יום וארבעים לילה
ויגברו המים וירבו מאד על הארץ
ותלך התבה על פני המים
ומים גברו מאד מאד על הארץ
ויכסו כל ההרים הגבהים אשר תחת כל השמים
חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים
ויגוע כל בשר הרומש על הארץ
בעוף ובבהמה ובחיה ובכל השרץ השרץ על הארץ
וכל האדם
כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה מתו
ויגבהו המים על הארץ
ויגבר המים מאד מאד
ותכל כל הרים הגבהים אשר תחת כל השמים
ויגוע כל בשר הרומש על הארץ
בעוף ובבהמה ובחיה ובכל השרץ השרץ על הארץ
וכל האדם

לאמן בקול שמיעה רבה ליתברך. כן נהגו לתפלה
ולא שנו לא אחין תפלת נפשות לבני המקום
שמאיר ולא לאותי קריאת שמע. וכל הענינים
בתפלתו ליום מדבר לין תפלת יחודות ביקום שנא
יתן לנו תקשוב לזוכר. וכתברב עמיס
ולאחר מכאן לא יעשו לתחילה בריות שמע
ביום לזוכר לאור. ומלמדי הלו ברוש כבר קוה
לכל בגדפנבר לו לעדך מי שבח להתפרנס מן
הקרקע ובמו למתפרנס שה שמנה מלמי. והכב
ל מחיר מבדנטברק כשהיה ברך שפתיך בן
ברוך שאמר לשתבח היה לומר קודם שיכבר לו
הקפקיס ברוך ל לו ישראל מן המשלם ומב
המלאה ויאמרו כל העם אמן והלל לא. וברוך ל
לעולם אמן ואמן. וברוך ל מציון ומלי. וברוך
ל אלהים אל ישראל ומלי. וברוך שם כבוד לעולם
ומלי. וכשחוזר להתחיל ממקום שפסק מוה לומר
גם לן הקפוקיס לפי שהיה כמו ברכה.
ושתה מחזור לברם מברכה. ושתבח על שם
לשתבח שהקליתך. שמך לנו מלכנו על שם
ומברכה שמך לעולם ועד. הא על שם והא הקדוש
ושמנה ם שמך לעד מלכנו הא ל רחמי תבשה לעולם
ומיפסר ם בחסד שחבר הקדוש שמו כן ועשה
לטוב שלמה המלך. המלך על שם הרוממך אלו
המלך. הגדול על שם גדול אתה וגדול שמך
בגבורה. והקדוש על שם והא הקדוש הקדש בגבורה
בשמים ובארץ. על שם אשר מי אל בשמים ובארץ
אשר יעשה כמעשיך וכגבורתיך. כי לך יפה ל
אלהי על שם מי לא ירא מלך הגוים כי לך יאתה.
שיר ושבחה הלל ומזמרה עוז ומלכות נצח והנצח
גדול תהלה ותפארת קדושה ומלכות. ברוכות
והודאות לשמך הגדול. כל הנשמה תהלל את ה. שבח
כבוד חמשה עשר שיר המעלות שאומר כל הכבוד
חמשה עשר מעלות הקדוש בהגדת פסח

ומעשה עד שלא אתה לפניך הוא. בזאת מלך
גדול ומהולל בתשבחות. על שם גדול ל ומהולל
מאד. ומה שאומר בחמשת ברכה זו מלך גדול
יותר מחמשת ברוך שאומר וברכת יהללוך שלחל
הקדל. לעולם שבח ברכה זו הוא גדול ומעשה
משבח שתי ברכות הראחרות. ט בכלן מבחת
הקשה בחמשה עשר לשופת. על שבח שהקב"ה
מן המברך ומן הכתוב כמו שאומרים למעלה
וכתב הרלב"ש שאין לשנות אחין אחר בלי מלך
גדול ומהולל בתשבחות שאין זה סוף הברכה. ל הקדוש
אחר הי הקדוש שהוא סוף הברכה. ל הקדוש
על שם הודו לא. לחזן הכפלות על שם עשה
פלא. בלא כל הנשמות לחזן כל המעשים כבר
וברכה למעלה. הבחר בשירי זמרה על שם
בחרתי בשבט הלוי לפי שאומרים הקדש בהקדש
ויש כלן בל הקדוש חמשה עשר תשבחות כנגד עו
מעלות שבמקדש שמשם מעשרת בשיר לשבת
ישראל שמלאה מעמדים הלוים בשיר. וכתב בעל
הקעבעות שהאומר הקדש בשיר ובזמרה שאינו
נכון ם מלת ומרה הוא שבח כמו ומרת הארץ.
ולל הקדש בשיר על שבח ולא בשיר שאינם על
שבח. והאומר בשיר ובזמרה מעמיד שהוא בשיר
בכל שיר אמר שאינם על שבח. והלא יתכן. וכן
מומור שיר. שיר על שבח וכן שיר מזמור שיר על
שבח. ענ. הי השלמי על שם ושבבו בחי השלמ
ואומר הי השלמים ולא לשלמים ולא בשלמים לפי
שכן מנהגים ומן ונבל ומקום. והקול הוא הקלנת
מקוים שאין לה תחלה וסוף. ואומר שקרים על
לשלא. ואין לאומרו בתחות מעשרה שכל הבר
שבקדוש כגון קדוש וברכו וקדושה לו הקדש על
שמע. אינו בתחות מעשרה ושלא בבוד מן המעמד
שמאמר והקדוש ברוך בא ישראל. שכל עשרה
מישראל מקדישים עדה שלא עד מתי לעדה הקדמה
קדושת והקדוש הוא שמש עשר ישלו מקש יקדשו וכל

נשלמו עשרה. וקדוש הכתוב עדה
חדוש במקלות ברכו אלהי. במקלות בעמידה
בעשרה. ושרוש הקדש על שמע המברך
ברכות שמע. ה הוא יברך הזכה תבעם יהי שלמי
הרי הוא מפרש על נכסי. ויש מפרשים
פרש לשון פרוסה וקדיש כשאינם בא לבית הכנסת
לאחר שקראו הנבר את שמע. ושמע יחד ואומר
קדיש וברכו וברכה ראשונה שלפני קריאת שמע
ואומרים הרוש לאי דינלה שיש מתקלו בעשרה
והלכו מקדש בעמל. ועל כלם הוא אומר ומזמר
שלו.
וכתב הרלב"ש בהסוסר שאלה
מתחילו בעשרה ברכות. בר אחר ובלבו לשם מקבץ
מישלמין ואומר מקדוש שלבנר. וכן בקדוש
שלתשלם יהבל קדיש לא יאמר עד שיהיו שמעשרה
שאין הקדיש חלק מלאכר מתחילו ם בעשרה
וכתב הרשב"ם לא יש שמה בנ הדשלא שמע
קדיש וברכו אלא שהחרים שמעשה ישלן ומר
קדיש וברכו מעמיד. וכתב שבן מנה כתו
בהגדה שאין אומרים ברכו לא יש ק ים שם ו שלא
מתפלל שלא בפרוש מרשת בשרל בהגדה שם
ברכו ל פרוש שהתבא הקשית הוא ברכו. ויש
נפמתן על זה הפרוש במקלות ברכו אלהים ל
ומקור ישראל. ויש ם שמתחיל. שר הטוב
רשבו תשלמנה לא הקשה הפרוש ולהיכן
לל בעת הקיל שמר ויש ם שמה תעמד. ונם
לאותה ולתחנן שמה. ונם לות ראשונה שמה
וכן נראה מדברי הרב מאיר שעבר שמה שלא
שמעו קדיש וברכו. אבל הרב כתב בשתלמי
רבי כתם בשמו אחר בשלאחר פרסיעל שמע
וכן כתוב בעסכת סופרים במקום שיש תפלה לו
עדה שמעבר בקדיש בן ברכו ולאחר תפלה
עמד יחד בן אלו ואומר ברכו לו קדיש. ושם אלו
לאחרי יבא לי חובת וסברל גדולה קדיש לא
ברוש הקדש שמעשה עם קדיש שלא שמע. ם

שאומר קדיש בבר שמקדשים קדיש הוא
יעקדים לאת
שמה שבעשרה עבל". ואם שרוש הקדש שלא

יתגדל ויתקדש

על שם הקבלתי והתקבלתי אתה ופדעת לשמה בנים
בשם הרשב"ם לא אומר במלאת בנ. אחר
יתגדל שמו שלהבא כמו שאומר ועל מזמר שבעים
בחר שן לשמם לת הר וכו'. והתבנתריק בשם
הקדוש יקיר לא לחד ושמו לחד". שמיה רבה יש
מפרשים שם יה רבה שאם מתפלל על שם יה
פלאים שלא שיתגדל ויחזור שלא. ואם לשת הגדולה
שיתקדש מעמלק שהוא מורשע שלעשו שנשבע
שלא יקיר שלא עד שיתקדש מעמו שאומר ם יה על
כם יה. לא לא אומר פלאים. וכאן לא אומר ם
לא כם שנשבע לא שמים ובכסאו שלא יהיו שלשים
עד שומאה שמו שלעולם. אבל לאחר שיתבקש
מעמו יקיר הקשה שלא ושם הכסא שמאל הלו בתמו
חכמת לבה ומלי. ומתבתריה ולא לעולם יהב
כמו לשמם כסאו. הרי הקשה שלא והקדוש שלא.
ולוה כמו הכתוב בלומרו לוה לעולם לא.
אלא
לשלא הכסא ולא לשלא הקשה. אבל לעולם
שלא לת בשו מעמד הקדוש ומה מעשה ובלי
מולך לבל לבנו ובלעמנו הדרך פ"ם לתתם
ובוכו כל בנסו ובקש לת לבנו. כשה עד תמיד
חרב לו עד מות ולא לא ייכבה שבלבב שבלבב הגדול
בלא שלו לתם לתתם ובוכו לת בנסו ובקש לרב
לעבד. מיד בשלב יהתמו מדו ובשבע שלא יקרא
בשמו ולא יכבה מלכות על שיתקדש מלאות שבר
ולאחר שיתקדש מעמו יקרא בשמו ותעלה בהא
מלכותו בשבע בקבל כמו שאומר. ולא
לאך יאמר לחם הקשה רבה. ובל לאחר מעמד שאין

לא מי שנו כל מעלה פ"ה רבי וכל מנהגיו בהוה
הקדים שלחר שנלקים נמס קרין לחנה
רבי שלמה ולחבלו מן הכוח לחר עלר. ומתרגמי
ולכבו מן כוחה ועלר. כך מרבו מקבת הלעבר לו
ולים פכון בשנה פ"ה מיק רבה הוה מרגש לל שמו
הגדול פ הקדים מתקן בלשון הרגש בעבור עמי
מחרן כמו שנטר לקמן ושנה פ"ה מינלתו בשמחות
ישמות ומדוייקות בפה לבבות שמרים בעבר
שנשנו למן יהי שמו הגדול מעתה הנה מנעבר
ריחנו וכו' בעלמה דברי מרשתיה לפ שבשבח
לת קשלה הזה לם היה שם עדיין עם מי יהיה
מלך פעליונים נברו לו המלכים עד יום שם לבל
כשרתה לברוח לת הלים מלך עם המלכים שנה
ויחמרלים נעשה לחם בעלמו וגם ולמרו בעבדו
שמלך עם פמלה לל מעלה. ומלך מלכותיה
כומר שרלה מלכותה עלמו ובמה פרקשה הגם
מעמיד ישועה. ובח הקן מסיחיה לל ויחיים פחת
הקנה וחם עתידות מתנבלי ומבנה ויסבל חילה
פ ובנה חילו על שם לבלם הילה. בחיסון
ובומיסון וכו' ולפ שמין הגאולה לם ישלחו פ"ה
לא מעבר ושנם ממשחה לפו מהבנמן כלן בחיים
וגם ומי מלל לת יוסלו ומי הישמה בהלחות
פ הלו כלים מעבדם ומכבים מכבים והיכן לומרי
מה לם לחמשה מרוב הגבו הנעשות לבן בלחות
זמן ובלחתה מלחמה תהיה מיתה לעמלם וחיים
ולרך ימים לעולם וכה יהיה גדול הקדש. בעמלם
פ מקבה כמו פ"ה מים לשתיה בעבל ומרבי של
מעשה לשתי נעבלם. ושמן הקבל לחמן יהלם שמו
רבה וכו' ובדמין בשבת נעבה כל הקדש
לחמר יהוסבן עי כל הנשבה לחמן יהי שמו הגדול
מעורך בכל כחו פ בכל כוחות שלם יחשובבבר
לחר שלם שיהיה כל כח שבמה עמו קולמן ל"ג בל
ריבו על שבשם שנה מרעה לבוכה שלמו בגרוש
מרשת שבשל בהגבר עם ברכו ה'. מה בעבר

בברוש מרשת מעשה ברכו ה'. פ בברוש הוה
מלבון פברוש הוה ומתרגמין לרי בעול הוה.
ופרשת הוה מלבון מרשה. וכן הוה הנה בהבטל
הקרבנות מישראל מעבר שמתבשם הנה לבך
לת ה' הוה. לחמר חיי בל לבה לחמר לת יוחנן לחנו
ים ם שמין שבוה ורה מוחלן ו. כתב הנה
בברוש מרשת. וכתב הנה פ מרשה לחנן
וכן הוה הנה בהבטל מרשת עבדה ורה שהקבה
ותבכה שלם יכר שנה מעשה והתבכעם הוה
לעלם ולעלם עלמיה. בל שם ויחסמן מלכותה
מן עלמיה ועד עלם עלמיה. יתברך על
שם יתברך בחלם לחמן. ויתפאר על
לשתבח מהלהר. ויתרומם
שם ישראל לחר בר יתפחר. ויתרומם
ויתנשה על שם מתה לרומם מתה לנשה. וכתב
ויתרומם ויתנשה על כל מ"ל ושבר ויתנשה
על שם ומהתנשה לכל לרחם ויתהדר על
שם מבבח ומרומם ומקבר לעלך שמיה
ויתעלה על שם מלך נעלה על כל מ"ל. ויתהלל
על שם מלך נעלה להתהלל עם נעלה. לעלה
מכל ברכתה שירתה תשבחתה לומר לעלה מכל
שירות ושבחות שלם מהלל. ומבבח לעלך בשר
ודם יהיו שבחיו של הקב"ה. ומלכותה לומר יתנשם
בעמלה שון יותר מלחר מלחות של בעל הנס
ומבלחם שלבה מתבשם בעמלות שמלמי ובהמי על
הנשר הוה לחמר לחושעה לעמם ולעמן דוד שבריכון
שלמה לעמם לעמם מלחמה הוה מתבשם בעמלות. ומם
על שם לחמרים בלק לברכות בשנה שלרלל
נבנסין לבה בנשיות ולבה מנרכות. ושמן לחמן
יהיה שמו הגדול מעורך הבה מנעבר לרחו ולחמן
לחרי המלך שמקבלין לוחבשתך חוה לבה
שבלה לת בנו חוה לבם לבשם שנו מעל שולם
לחרים. ולבשלין שמחה לבנו בלוחה שבה בלה
כמו לרחה על חבבן הנשת ועל נלותיה לחם מקבלן

שיתבשם בקרובתה לחנה ומעקר לבלה
לחמרים בעלמה כלומר לחמרכות בשלה לבב לרם
לבבים בבשם ולחמרו לחמן על שם ולחמר כל הנשמה לחמן
ובשלומן קדים לחר סדור כל הפלה מוסיפים בסוף
תתקבל לוחבון ובשתבון כל ישראל על שם לחר
לבחתה מיה בלחמרי בחרם ובקשתו ומתבשמין ב
בתרגם ילמלי בלוחי ובבשתו ובן מבבוה לוה
הבנים לחבקני בשמיה ולחמרו לחמן חכמים הוה
שלומן בבמה מקומות לבבו לחבשם שבשמים
ובשלומן קדים לחר קבילת תלמוד לו מרבם לומן
במקום תתקבל לוחבון. על ישראל ועל רבנן
ועל תלמידיהן ועל תלמידי תלמידיהן. על שם לם
ישמו יעבר ומעם ולבר ומעם ולבם ולבר ולמר
ובלומו שמרשמו בברכת הבלבלה. לעבקין בחוכי
קדישתה על שם ובתבם ומעם ולבם. ולוכ שלחי
בבר לחמרים בחודיתה קדישה ולעבת בלה לחמרי
הוה לשון נקבה וקדישה לשון זכר. ולבן ערך לומר
קדישתה. לי בלתרה לבן ולי בבל לחבר ולחבר
חמו חוזר על הקדה לם על הכמים שוכר. וכן
הוה שמשרו על ישראל ועל רבנן לי בלתרה לבן
וכו' יקה חתה וחסדה על שם ובשה חן וחסד לעבן
ורחמים על שם כשם לרחמים. מן קדם מרי שמיה
ולרעה ולמרו לחמן על שם בי לי הבמים ולי
לחרן. ובן לחר שתבלה וכן לחר קדישת הלמוד
לו מרבנם לומן יהה שלמה רבה מן שמיה על שם
יהי שלום בחיילך. והעשה שקבע בשלום בלחרחם
לבו שהוה שקול בשבר הכל. וכן הוה לומר בעבי
מעשה שלום ובריה לת הכל. ותשה בעבת בהמים
ומיה לתמר בבי מילכל לבי מסבה לם לחן שלום
לחן כלום לבל ובתה שלום בחרן ומיה מנבר שהשלום
שקול כשבר הכל. גדול הלום שבשם הגדול הנכבד
בקדושה לומר הבה מן מחה על המיסבי לשום שלום
בן לים לעבת. גדול הלום שמבבח לת הבבה
בשלום שבמיה וכל נתשבחיה שלום. גדול הלום

שמה שלום וכו׳ יש לחכמים שיטה לומן יקר
ומיקר רבה מעבר וכו׳ עד ואמרו לומן. ולא קבלת
מרבותיו שלין לעשות לא לומן יקר ומיקר רבה
מעבר לשלם ולשלם עליו לבד. וכן נראה מדברי
רש״י ז״ל. וכן מכתב כתוב בשם מרא״ש
ומטעם הים עד עליו ז׳ תפלות וכל אותן ומילת
לומן לאיה מן המעבר ס״ה אותו שנה עליו שלא
יתגדל ויתקדם. ולשון ברך עומר ולשלם עליו
כלי שיהיו כל אותיות ושור ס״ה אותו לשון הפסוק
כמו שאומרים לשלם. ומעכשיו אומר קדיש ז׳
פעמים בשם. וכן תעלה ובקלת ז׳ פסוקים מעת
לעת עד ועת שלם. ובכל פסוק מקדש ל פעמים
עת ובכל יום כל מעשה שנה שנעשה ימי הפסוק
שיש בהם כל מעשה מלאכתם מעשה מעשה בכל
יום ולא יבקבק עד חצי הפסוק עד אחר. ומיחד
קדוש עד קדוש עת שם. ומתחלת מלא עד חצי
עת שלא ומחצי הלא עד הבקר עת רשע
ובגדן ז׳ כוכבלת ולא מחות מלבנה. וכן
תעלה בפסוק ״ בחכמה יסד ארץ ז׳ תפלות ולא
לאותות. וכן בפסוק בראשית ברא אלוה ז׳ תפלות
ברא לאותות. וכן בפסוק ויברא אלוה את כל הדגים
הגדלים לומר ז׳ תפלות ולא לאותות. מעתה לומר
הגשם לומן יקר ומיקר רבה בכל כחו כלו נעשה
שותף לבנה בעשה בראשית. ובדברי בפוכה כל
לב הגדול לומר רבה לא שלא לומן יקר ומיקר
רבה ומלר מעבר לא יקר ומיקר רבה מעבר ולבל
לעלה לומר בספרא מסה שבר קדומרת לאלהה
וקדוש לומר לסוקי מלהה ושת לן בה. ומה שהקדמו
הקדמים בלשון ארמית יש לומרים מעבר מלשם
תפלת שלא יקבלו בה שלא מסכתין. שבח עלה
הה בהם לומרו בלשון ברכו אשר המלך שמקבלי
לות בתפלת. ובלא שבעה שבת כל שנה
לומן יקר ומיקר רבה מעבר הקדוש ברוך הוא
מבר לחדש בקשת ובלות ישראל שלו לומר

מעתה ולא יבא וזה מעלה עבדת יקבלנו עלה. ולכן
הקדמו לומר בלשון לומר ומיקר לא המלאכים
שלים מעבדין בלשון לומר כל ליתה בפוסה בעבר
ולא לומרין והקדמו בתפלת ולא לאלו מהבשת
לדם בקש יודעין ומכרין לא בלשון זה הוא מעבר
מעבר בקדוקן. וכי מבדם מעשה לומר לאלקים
בלשון לומר לא שמה בלשון לומר לאות לומר
מבדם כלומר בלשון בשלו לומר מלאכים
יעלה לומר בלשון לומר לאות לומר
לומר לומר בלשון לומר לאות לומר
מעבר לומר לומר בלשון לומר לאות לומר
מעבר לומר לומר בלשון לומר לאות לומר
מעבר

יוצר

ברוך אתה ה׳ אלהינו מלך העולם
יוצר אור ובורא חושך עושה שלום ובורא את הכל
ומאיר לארץ ולדרים עליה ברחמים
ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית
מה רבו מעשיך ה׳ כולם בחכמה עשית מלאה הארץ
קנינך אל מלך רם ונשא לבדו מאז היה נורא
תהלות עושה פלא מחדש בטובו בכל יום תמיד
מעשה בראשית אמר לפניו קדוש ה׳ צבאות מלא כל הארץ
כבודו משרתיו שואלים זה לזה איה מקום כבודו
לעומת שרתיו ברוך יאמרו ברוך כבוד ה׳ ממקומו
מקומך מלכנו אמת אתה הוא אלהינו אמת אתה הוא
אדוננו אמת אתה הוא מלכנו אמת אתה הוא גואלנו
אמת אתה הוא יוצרנו אמת אתה הוא בוראנו אמת אתה הוא
עושנו אמת אתה הוא מושיענו אמת אתה הוא רחמנו
אמת אתה הוא עוזרנו אמת אתה הוא מלכנו אמת אתה הוא
אדיר אמת אתה הוא אמת אתה הוא אמת אתה הוא
אמת אתה הוא אמת אתה הוא אמת אתה הוא
אמת אתה הוא אמת אתה הוא אמת אתה הוא

ולשון בן סרוים קסמים ואחר המלאכות וזיים
לא כמעשה הרוח יתברך שמו שהכל נברא
מעשה מקדישין ומיחדין לותה שהוא ברוך הקב"ה
והוא מושל בכל. וזהו שאומר הקהל בעד מתי שלום
יחדף עד יעלה לאויב שמך לנגד עם לוחות שלם
לעבל. כלומר שהאויב יאומר שכבר לקח המלכות
ולשבר הדלים על הדל שמך לנגד לנגד. להשמיעם
שהאויב מתן לקח המלכות שהוא לשמו המיוחד
לבד. לא ברוך. מלת ברוך פרשמוק נברכת
נטולת ידים נשמעות הוא עם נשמעות בשמיך כמה
לעולם לא חי. על שם קוראלשם חיים ומלך מלא
וקיים עם ותנור לעבר ויקם לך. ומיבות ילמדו עם
ונשמ מיבות שבלל. וכל כלן בלשון נשמעות
ומיבות ותפסחות כמנו קנום קנום קנום שלמעל
לעולה. פיהוא לבדו פעמל נבדות על שם פעמל
פעלת מעשים שמי קדם וכתי כתריב לתה יבך עם
מורכות והמטעם ולמוך כ הוא לבדו על שם לא של
מלבדו. ולעתיד כתי ה' כבדר יהי. עשה חכמות
על שם חכמים לבקיים ולעתיד כתיבורים חכמים
לתן בקדבים ושל לעתיד כ הנגבורים שמים
חכמים ולתן חכמה. בעל מלחמות על שם ה' לחים
מלחמה. ולעתיד כתיבורים ה' ולחם בעים הקם
ורע בקות. על שם זרעלים לבדקה קבו לבו
חסד. ולעתיד כתיב שמרו משפט ועשו צדקה כ
קרובה ישועתי לבא וצדקתי להגלות. מגמיח ישועה
על שם מושיע בעת צרה ולעתיד לבא כתיב מגמיח
צדקה ותהלה וגו' וכתי עד יהי כבוד בקה ושמרה
ומגן. מלת רפואות על שם מחמתו ורפא לרפא
וכתיב בריחה בהשיתה שמן ולחמם בריחתי מעבחי
לשבל. ולעתיד כתי ואת הרחוק לחזק. מלת תקלות
לתון הקטלות על שם מלת תקלות עשה פלא
ולעתיד כתיב ומגמיח צדקה ותהלה נגד כל העמים
ופלא לעתיד. שמלמד ויהו שמים מלך ה' המלכות
הוא בכל יום תמיד מעשה בריאות. מרשמוק

למעלה. ויש נברכה זו כמו לחל מכבנים שמן מימין
לבחי מימים. כבר טוב גבורות כבוד מימה שלא
כבלת הקמים נגבורה. מעשה הבלות כבוד לעבד
מימתחלת בכל חכם בעל מלחמות כבוד מלחים
שמעמוד על זה מעמיד ישועת כבוד כוכב. שלא
נרך טבע מעבר. ומרע בקות כבוד מרק.
רפואות כבוד פנה. ומנה קוה כמחמה ורחת
וכתיב שמים נקה ומרפא בנגפה. מלת תקלות
כבוד שבלל ישמשים בשבת. ומעלה מיר בשבת
שמלמד מזמור שיר לשם הקבת. ומה שהקדימו
ורבי בקות לעמיד ישועת לשם שבתלה ורבשן
ומחר כך שמע הבנשן. כלומר לשבה לוכים
גדולה ומלמ כלו יבר המלחמות. שמלמד ומעם שלום
לת שם המלחמות ומלמ ומטעם שמברך על ישרת
מלוך ביום. ועל הערבת הערב בשלה. לא שבוים
מומר שבלל הכל ודבר הבדרך. לבל שהוא מלוך
לבעות עסקו ולבקש מומתו. ובלשה מבדר
בעבריב ערבים לשון מעמלו. מ לא יהיה מלוך
המלך לא תהיה לבם מעמחה. בלשון בברקה קמלת
ברכות ברכה שמה מלי הלל לומר לב יהודה מלך
שמוחל לתבה רבה ובבנן לומרן לתבה שלא
קבלת נמי הם לון לומרן לתבה רבה לא לתבה
שלא. וכן הוא לומר ולתבה שלא לתבתך וקיימ
לן כבנן. ולא לומרן לומר לב יהודה לומר
שמוחל. הסמים לבלה קודם שיקרא קרית שמע
ברך לברך. לתר שקרא קרית שמע לומר ברך
לברך. מלמ שמעלה שבבר נמטר בתבה רבה
מבלה מלמלה בשמוחל הלא יבלה מלתרה בשמעת
קמלתו ובבנן פלגו עלה. וכבר לתלוה לבשמוע
ונתנה כותבה לבבנן. וכל מלמ דמשבחת בתר הם
לתבה רבה לשבקרא בשמוחל בריב. כך כתב
מרלה. וכתב מר בבבלן בבבלן שם לקים בבלי
שבתה לומר שחרית לתבה רבה. ומרבת לתבה
עלה וכן כתו בבלה בב עמלים וכבתמר שר שלם

שבעה מבלן ולילך בשבה כן. ולבשה שבלה לבבי
בלבי לבשה שבלה ולבשה בלה

אהבת

ולתבת שלם לתבתם ה' אלם על שם
ולתבת שלם לתבתך. המלך
גדול ומבדר המלך בעלם עם ומלמלה מלמלה בשמוחל
המלמוחל לים על בשה בשבר לומר בשמוחל המלה לתל
לתבה על שם בלתבת ובתמלת בלה נלה; לבשה
מלבשה בשבר שמר בבר לבל שם ולבשה לעמבשמי
ובשבר לבשה שבבלה בך על שם וכבלתי לך חסד
בשמרך לבשת לולתך לבלתי בלבר בלבן
לן בלבם. ולמלמלה לבלתי לבלמלה בלבן
לבלבה שבלה בה לבלים ומבשת בלבם לבלבן
לבלבה בלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה
לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה לבלבלה

ולמה בעל המעמדות מה שסימנו לקבוע עצם
לעבר מה לאורות לפי שבת מוסר יחוד שמנו של אבא
ולעבת הקדיש המלוכה מכל המלאורות שהשמש
לימן מלאך לא ביום הקדיש ביום ובלילה · ולחזו
ברך המעשה מן המזמור הקדמים מפסדים כבר לא
שחוטר ישרת המלאורות וסמוך לזה תפלת
תמימה מעיבת נפש ולחלכ בעדות מה נמעה
שלא חיבון לבשר על יחודו הלחמתי ולשבר הקדוש
מה הקב שהיה יחוד הבא על כלן · ובשם נפש לחם
לבקשה לו לברכו מה לחמר בלהבת עצם על
ערבת שהיה סמוכה לשרביב ערשה · יש מחבון
לומר לא מלך נמלן בתחלת הקב · ולחזו להשלם
המלה תפלת שים בקריאת שמע · ולחמרים בלה
מהבים לבא שמור מעשי וחזה שמור המלה
שבקריאת שמע · והבה ישמר המלה לחבריה שלך ·
ותמנה שחסר מקום שלם תפלת שבברכת שמע
יש לחבעה וחמעים תפלת · שם ברוך שם כבוד
מלכותו לעולם ומוסיפן · ובברכת בשת שבו תפלת · סך מכל
המלאכה חסר שלם תפלת · ועם לא מלך נמלן יחיד
המלה ולבן הוסיפו מ מלך נמלן לפי שהוא מטריקון
של חמן כל לחלה בשבת · והלה לחסוה לחסחר
בעמן ישראל בחבבה · ויש לחמרים לחמן מ מלך
נמלן · והלמה הקדמה מל בתשובה · וכתב ולחי
לם הקדים וסיים הקדחל בעמן ישראל בחבבה
הוא שלם בשר · יכל לבעות לחמן כשיסיים שלם
בשר הלו שעה לחמן לחל ברכותיו הוא לא לחל
שלם בשר · והתפקה לבא הלם גרע מחלת שלם
לחמפסקים בין שבה לשמע · לבל מה שעה לחמן
לחל ברכת עצמו · מן חזיר בין בעל הוא מוסרת
והקלה בר והוי הפסקה בדבר שלא היה לו לפסיק
וכל שכן הלמפסיק בחמן לא מלך · בחמן לחיכה
תלת לחמפסיק בין ברכה לקריאה · ושל לחמפסק
בם שמעם לבטלם ושבר על לם הבא לחקרבת הבשם
הכלה שת מה עשה לחמלכר שה לם לבסחל בעמו
ישראל ולם לשמע ישראל הוא לבטלם · ושר כמן
הלאו לשבר ברכה הוא לא לשלמי · לחלה תפלת
הוי עה תפלת בקריאת שמע · והלי תפלת לאו
יעקב לחמרה הלם בנו הלם משה לחמרו · ולם כן לחם
כיה לחמרים עה הבהלה בלוה לם כבר מלבות לי
לאו לחמרה יעקב הוא לחמרו לחמר עה ולחבב לחמרי
יעקב לם לחמרים עה לא בחבלי ולחם בקום ומלה
מרבעקמידי הלם לחמרה יעקב הלם משה הלם לחיה
הלם בחבתקום בנמר לא מחוורתא דלחי מעבנה
שת עה שבר · ומלחן לחמל לבלקיה הלא מל מי
מחלוקת לא בחבתה שבת לחת בלום שבר
לחמי ומלחן הלם לחמל לבלקיה לבלקיה לחמפסיק על
כלן בבריו · והבשם לחמלה הבסת לחומר בחמלה
בת לא בהלחי לא בחמיה בקם לחמלה הבסת
כמלחן לחבריו של לחם והקולה קריאת שמע
כתקנה · כל חבר לחבר מבל הבנה ומתרלה בה
ובקו שלחן מכתוב בתלות תבל לבבך · לחקה מלה
הקולה יבקה לם מלאורחה ולבבה קבלה שמע לחלם
מלחן קם על בנלה לחמר והלם בקריאת שמע לחן
בם לא לחלה הבסת לל חלם הבר בחבר יתן לל
בחי שמעה בקלי מלחי לחמר כך שמשת מלחה בקם
לם לחלה הבסת חסר הלת לבבלם מלחן לחבר לל
לחם ומעבם הלא הקלבן שלה שבר חזור לבבם
הבסת ומלחי שבו · לם לחמר לחמת כמי לבבלם לבל
הקקל לחלה הבסת וכלי שלא יפסיק לחמת ל
פחות ולא יהי מבלבל · ועם כל לחלה הוא לבא
קי על לחלה וחסכון לם יוכל לבמעמת הבהו ל הבסת
המבלם שבר בבר לם יוכל לבמעמת הבלבל לחלה לחלה
כבחר בבבר · לחקם לחלה לחקה בבלם בבב
בבחם ולבבלהבו · לחמר לבו בלחי עבקבה לחמרו
לבבמלבל בקריאת שמע · והבקם לחמר הלבלבקה
לחמר ולחי הבם הוא · והבם לחמר לחבלם לחמר בבמעקה
מבמעה לל עבקבה · חסלים הבלבלים הבקם הבם

בבבל עבבת הבבלות והבבלמבן לחבבה לחל בבבל
והבקם בבקה בבלה לחבר חוזר ומבלים לחם ומלחי
מבבו לחלבם לחמת · גרסינן בבבל בבקה הבה הולה
בחבבה לחמר בבבל הבלה בבבלה בבבל בבבל
בבבלם כבל בבבלה בבבלה בבבל בבבל בבבל בבבל
ומבבל וכן כמי בבבלת וכבל בבבל שבם כבבלין
מבבובבת מבבל לבבבבלם בבבלתו לבבל בבבל בבבל
יבל מבבבבם בן ומבבל · הבבלה בבבל
בבבבבה בבל · וכן כתב הבבל בבבל בבבל
וכל לבבל בבבל · וכן פרבם · וכן כתב הבבל בבבל בבבל
בבבבבבם בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל
לבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל
בבבבבבם

לומר לו לתפילת קריאת שמע. ומוקדם לה בשבת
ביום שהוא רמוז לה עליו. ובשני אחרים
ובכולם. בם ולא בתפלה. הברכה בם שלא
רשות לדבר ולא כברכה אחרים. וברכת בם עשה
אותם קבע. וכל תקנת עליו. ולומרים ברוך שאמר
לישב. מקום כל שמתפלל ושמע. כפרוזבול אחרון
בשלו פרוזבול לקוראו לא נתקרא עליו למטרח עליו
ברכו עמי מה שמתיך ומה מלאכתך עמה ב מיני
מה מלאכתך לומר לו ברכה מלך בשם פרוזבול
שלו לפניה פ שמר עליה המלך על המשר מה מה
מעשים כל בני המדינה שמרין על הנהרות ומרבעים
אות בראשיהם ומקולקלין אותה ברוח בדרך
ומיטב. אבל מקום שהבית שלו ומעשה וכבו לומר
לה לשרל מלך מה פרוזבול אחתה דלי מי
לא מטרחתי אתכם לקרותה לא שמרין על הנשים
ולא מרשין אתר אחיכם לא בשבתך בבתך ובלכתך
מזה שכל אדם קולין כדרכן. ובתב אלעזר מפרש
נחון ומקלך ברוך לשמוע עד על לבבך כי אחרינו
בתוך ליומה לבתרך לאחון לון ל בלומו בשני. וכן
כתב אליף לאחור לומר כל הפרק מפרש ראשיב
קריאת עליו. וכן עמי ברוך מעמיד מפרש לא
לאחיב קריאת עליו. ואחי לא בשבן עמיד
בכל הפרק מפרש לבתוך ובתריב כל ולמתך
בדרך אלעלי ובקולא בלילך. כך כל אלא מבל
כתב כלא בלילתה לעמן כוונה בשבן בתוך לאחר
ולעמן לא לשון עליו בשבן מלא פרקי. ובתב
בעל הקשלמה דב מ אלבנב כוונת חלוקתו מנו
בקש טוטת אלב. וכוונת קריאה. וכוונה לקרב.
וכוונת קבע. כוונת אלב לא בשבן לא בתוך
לאחון. כוונת קריאה בשבן בכל הברכות שלא
מה קולא לבנה לא יכל. וכוונה לכלת לא בשבן
אחר בתוך לאחון שלא שבן לם לכלת יכל
לימעת אין בריבות כוונה. וכוונת קבע בשבן
בברך לאחון שלא יעמוד בלילה ובקרא כמו שלא

תקרא קריאת קריאת שלי. יש לשאול למה אומר
סב ברכות קם בקול רם כדי להוציא את מי שאינו
יודע. וקם אומר בלחש אחרים שומעים. אל
לעמוד אמיתה הברכות. ואל תמברכת קם יכול
סב לעמוד את מי שאינו יודע. מטה שם: בר תלוי
באמיתה מאן בקריאה. אבל מקום אינו יכול
לעשות מעשה אבל והברכת בם מה אחרים כן בקריאת
התורה בבשל שאינו תקנת שחרית וקריאת מגלה.
ותקיעת שופר ותפלה. מטה שהבר תלוי באמיתה
כמו בקריאה ואם יכול לעמוד מלא אלף אים. אבל
מהלעוד שהרב אין אם יכול לעמוד לעשות אדם. ושל
מ אין אם בשלא אינם יודע. לעמד פסוק שמע
ישראל. ובכך יכל ידי חובתו ואם אמיתה הברכו
וקשה אחרים מברכים. נאו אמרו אלם על קריאת
שמע. כמו בשאר מצות. מטה שעשן הברכה כלם
אות לקבל מלכות שמים עליו. כדאמרי בבל
מבר מברכים אבל ברכה אחרים בה הזכרת הקב
ומלכות אינה ברכה. ופסוק שמע יש ם הזכרת
הקב ובה כן הוא בחשבון מלכות כדאמרה ברכ.
וזכי הוא חשוב כברכה ואומר.

שמע

ישראל. ואמנו לאומרו בקול רם
כדי לעורר הכוונה בפסוק הראשון שם שקר
הכוונה. ובה הוא דרך עבות. כאו כל אחד אומר
לחברו שמע אתה מאומרים מ אלף הוא יחיד
בעולמו. ולכן תמצא ענין של שמע גדולה
ודלת אל אחד בה כן גדולה שהוא שומע עד כמו
לעולות. דבר אחר שמע מטריקין אלו
מעוה ששמה. לעמי מלך אשר. אומרים אחרי
מעריב ערבים. ואם תעשה כן תקבל עליך מל
מלכות שמים שהוא שמע לעמרם. לא שמע
יתברך לא עשה מעריב זה מזה. קל מכנסת הקול
בחוש שמע כמו ושמע יקרו. ובא בגרר אחר
הקמע והוא הקבנה כמו מי אשר לא הקמע
לעמוד. ובא בגרר אחר הקבנה והוא הקבלה כמו

ובקה לא שמע תשמע. ולעתנים בבסוק הזה
שמעתה מלכל לא ישראל לשמוע הדבר הזה
ולהבין אותה לעת מ אלף הוא לא ישמע מלכו
ולקבל עליו מל מלכות. ובספרי מעבר אלף
בעשה הזה אחין מיחד שמו לא עלמ.
לאחד
לעשה אמת מ אלף ולעבדו שם אחד. ואתה ובה
אלף לפי בשם אל אחד. ואתה ובה
אל לעולם על כל הארץ כיום הזה יהיה אל
ושמו אחד. כל כל לא ישר מגדמים מטה מה בן
לשלשה שמו שלבא בלשון מגדים שאומר שמע
ישראל ולא פתן בלשון הסכת אחד בלשון אבן סכר
פרשו אל שמע הבא אל הקשלו אל אלף
אחד. מקלו מקל לעה הבר דומה לעולם שמן כל
עבדיו לשרתה והוא שבים בקבריו אל והבו והקלש
לה כל מעבדים ששל בם שלחמת אל והבו והקבן
לעבדו שלחן אחד קטן אל והבו כמו שבדו לעבדיו
והעלה עלו מלאתם מעבדים שקבן לעבדיו. אחר
מלך בעבר יהיה סבר אחת מלך אמר לא אחד
מעבדיו לך והבא לשבת כוסות אל מתנות שם ל
בשר בגדו ושים אותם על שלחן והבא ישרה כל
הבנים שיהיה מלך מלך מעבר לבשר שם הכוסות
וכשהוא הבא הראשון מן התבה נפל מכסה
מתבה ונשבר. כתרשלו יהיו אל עבר. אומר מלך
ומה הבר מעבר אומרו לו לדוגמה מלך בשבר
כוס לא שבדיו אומר לה יבא בכוס הקשה ואתמשל
ם ושבחו שיהיה מלך. ומלך זה לבא. והעבדים
לו ישראל שומעים לבשרה בחר שיהיה. ביום מתן
תורה והקרב שבעת עלבים. והם אומרו בעשה
ונשמע נעשה ונשמע. ומרו הבים עשה לנו אלף
ואנחנו ובות אל בעבל ואומרו הבים עשה לנו אלף
ובות אל בעשה אומר לבא בעבר שבחר בשם
ובות אל בשמע ם יהיו מיחדים את שמי בכל
יום ותעמוד לם זבות לדורות. לשבר מתן לם ייחוד
שמו הגדול בלשון שמיעה. עכל. ועדיין אלף
ירחק בלף אל אחד כדי שלא יבחר כלומר לו אחד.

והיה אם שמוע תשמעו. ולעתנים בבסוק הזה
שמעתה מלכל לא ישראל לשמוע הדבר הזה
ולהבין אותה לעת מ אלף הוא לא ישמע מלכו
ולקבל עליו מל מלכות. ובספרי מעבר אלף
בעשה הזה אחין מיחד שמו לא עלמ.
לאחד
לעשה אמת מ אלף ולעבדו שם אחד. ואתה ובה
אלף לפי בשם אל אחד. ואתה ובה
אל לעולם על כל הארץ כיום הזה יהיה אל
ושמו אחד. כל כל לא ישר מגדמים מטה מה בן
לשלשה שמו שלבא בלשון מגדים שאומר שמע
ישראל ולא פתן בלשון הסכת אחד בלשון אבן סכר
פרשו אל שמע הבא אל הקשלו אל אלף
אחד. מקלו מקל לעה הבר דומה לעולם שמן כל
עבדיו לשרתה והוא שבים בקבריו אל והבו והקבן
לעבדו שלחן אחד קטן אל והבו כמו שבדו לעבדיו
והעלה עלו מלאתם מעבדים שקבן לעבדיו. אחר
מלך בעבר יהיה סבר אחת מלך אמר לא אחד
מעבדיו לך והבא לשבת כוסות אל מתנות שם ל
בשר בגדו ושים אותם על שלחן והבא ישרה כל
הבנים שיהיה מלך מלך מעבר לבשר שם הכוסות
וכשהוא הבא הראשון מן התבה נפל מכסה
מתבה ונשבר. כתרשלו יהיו אל עבר. אומר מלך
ומה הבר מעבר אומרו לו לדוגמה מלך בשבר
כוס לא שבדיו אומר לה יבא בכוס הקשה ואתמשל
ם ושבחו שיהיה מלך. ומלך זה לבא. והעבדים
לו ישראל שומעים לבשרה בחר שיהיה. ביום מתן
תורה והקרב שבעת עלבים. והם אומרו בעשה
ונשמע נעשה ונשמע. ומרו הבים עשה לנו אלף
ואנחנו ובות אל בעבל ואומרו הבים עשה לנו אלף
ובות אל בעשה אומר לבא בעבר שבחר בשם
ובות אל בשמע ם יהיו מיחדים את שמי בכל
יום ותעמוד לם זבות לדורות. לשבר מתן לם ייחוד
שמו הגדול בלשון שמיעה. עכל. ועדיין אלף
ירחק בלף אל אחד כדי שלא יבחר כלומר לו אחד.

כלומר לו אחד. ולא יחסוף בחיות כדאמרין בתחוק
בערך הקומן יחסרי לה לבנה רחות כלומר עשו
לה יחסורת בתמנשתה שהיה שהיה חיובתמו
אל אשלם. ובה כן ברך בקריאתה לאחרך מעבר
שהיה שהוא חי ובדומו אל אשלם.
ויחרך בגלת כשישר שמעבוקו בחרבת בחות
בשלם כהשמן ה שהוא לבנעה. ום לומרים
שיבמו בשבו כבנו בשמים ובחרבת בחות
בשלם. ותמצא ם בשלם לותות אל אחד בלבנם
בשלמות שיבין בלף לבנה שהוא בחות ובחות
לשמוה בלבים. ובגלת לה יחוות שבשלם הוא
מיסר בלם. ום לומרי שמבעבשם בחשן לעבלה
ולעבוקה לה בחות בשלם כדי לבנבר לת הלב.
ויחן לשם לה לתשת בעבק ביומן הקורא לת שמע
לא ידמוד בשבו ולא יקרון בשבתו. בבמיוק
והקבינה הוא לערך דבר אחר אבל הכל נעבוד
הוא לערך הכוונה. ובשבן בשבחים בלא מלכות
שבבו מלו מעמד מוסבן בשמלו ולא שמעון
בן מי ויקרא יעקב אל בנו ויאמר הקשבו ותבלה
לכם לת אשר יקרה אתכם באחרית הימים. ובתב
הקבנו ואמרו ומר בקש יעקב לגלות לבנו קץ
הימין ונסתלק מעמד שבבה אמר אחר ואלם שמע
ים בשמתי פסול כלבבקש שהיה מעמד שמעבאל
ובחיק שהיה מעמד עשו אמרו לו שמע ישראל. פ
אחבה. מ אלף מ אחר בשם אחין בלבב לא אחר
כך אין בלבב לא אחר. שהיה חזקן ואמר בדרך אם
בבר אלהות לשלם ועד. פ וזהו אמרו פשר שהיה
ומעבר אל ישראל אחבה. לומר מעמד זה שהוא
בדרך שם בבר אלהות יהיה קבלה בהבה ועבר כלם
ואמרו כן אמרי רבנן היום נעבד מעריב לא אמריב
מקבל לא מעריב אמריב יעקב. שהקשו שיהו אומר
לותה בחשלי. ואמרים בלא הבריב רבנה עיה
ישראל אומרים בלבלו בלשם בשעה שעלה מעלה
לעבוד בגם מן המלאכים ואמרו שמע ישראל. אל שמעו

בר נחמן לכן בת אל מלך שמיתה לו בתבלה
ומיתה רוחה בנביא ציים ואומרת לו קח לך הנביאים
כלו וקיבל עקה לך מעשה אחת נכנס לפלטין של
מלך וראה קומרון של מלכות סם. פרוס נגד
שמש ומשוב. מה עשה נבר אותו ונתן לבת
המלך מעשה אותה ואומר לה כל הנביאים שלקחתי
לך לסם אחד נפרקסיה אבל קומרון זה נאוב
קוה אל הלבי אותה שלא מן הדלת ולעשה כך אמר
מעשה שהרג כל המלכות שנתתי לכם מעמה שקבלתי
מלכה. אבל הסם הזה שלא אותן לכם קוה מעמה
שמלתי מלמלאם הסרת שם הם מעבדים לנבה
ונפלתי אותה מהם לכך תהיו אומרים אותה בשמה
ומעמה אומרים אותה ביום הכפורים בנרקסיה לפ
שהם מלאים עבדים לעשם ולא אוכלים ולא שותים
ואין בהם לא חטא ולא עון. ואומר במדרש כשאין
יעקב לבנו שיגיע ים במעמה פעמון אמרו לו בשם אין
קץ בשמותיו ועל כן לא זכו לגדע את הקץ. ועם
חטא אין בשמותיו. ולו הן הנבריים שברוך הלום
לשוכר בהם בקש ברוך שיעבדם יוד אל שמע ישראל
שלא תבלבל. וצריך להפסיק מעט בין אחד לברוך
כי אמרו בפסחים בברק מקום שמשם. בשעה שהה
רבים עמו אבא יהושע. וטרפן את שמע. היא
עבדי אמר לב יקוק אומרים שמע ישראל יי אלהינו
יי אחד ולא היו מפסיקין. וכלשון שלא היו מפסיקי
בין אחד לברוך. משמע שצריך להפסיק
והתפסות פו ולא היו מפסיקין בין שמע ישראל לשם
לשמע ישראל ישמע הסם לו הסם ישמע
אותם. ומדרשני משמע כמלשון אמר מתשל יוסי
ור ושרק בסם ר שלא היו מפסיקין בין אחד לברוך
וצריך להפסיק בין לשון ועד לאחבת. וצריך
להבנים יוד אל והיו שלא יהיה מקודש והיו. וצריך
להפסיק מעט בין היום לעל לבבך שלא יהיה מרחב
היום על לבבך ולא לאחר. ומזה הטעם נמי בין
צריך להפסיק בין אחר לגם מעמה אתכם היום ובין
כפוף הלות שלמעה בין בכל לבבך של לבבך
בכל לבבכם. עשה בשרך. ואבדתם מהרה. על
לבבכם. הקבף פתיל. ואבדתם מהרה. ואבדתם
דור קיימו אל בחלק הדקדוק מה שאומרו כשתיה
שצריך שתן רווח בין הדבקים בין בכל לבבך בכל
לבבכם לא אומרו שהפסיק שלא לתת מקום בין שם
הנעדרים כאשר הוא לא אעפ שיקראים באמקום יהן
רוח ואבל בשעה בשעה בשון שיומיה ם שם לעדין
קרא ם הנה בכל הוא עקוד בקמץ מעט המקום
ואם יקרא אותה בלא מקום יהיה נקוד בחולם וזה לא
אמרו רז"ל בהחלף התאשית אשר שהו לעשה
בשיב. וצריך להפסיק בכל אלף שביה אחר מים
כמן ומתתם אותם. כי שלא יראה כקודש מומה,
ושמתם את. ולמדתם אותם. ולמדתם אותם. וצריך
שתן רוח בין וחרה לאף שלא יראה כקודש וחרף.
וצריך שהיה בפה יפה עין אשר נשבע. שלא
יראה כבלא חולה וחם. ומה כי שלא הבלבל האף
אל ספקנון. וצריך להיות זן אל הזכרתם שלא
לשתעבד כמלך. וכן זן אל תעבדו. כי שלא יראה
כקודש הסכרו כלומר על מות לבל אבר. וצריך
שתן רוח בין אלהים לשמות. כי שלא הבלבל האף
חלילה וחם. וכתב הרמב"ם אל אבר יקדקדו יזהר
שלא ירפה בחזק ולא יחזק ברפה ולא ישר קטן ולא
ישר הגל. וכתב הרלבד לא יהעתי מה הוא מה
הפתח יש בם אם יאמר לבבך בחר בבית. הקשת
כי הטעמה שלא תראה לו. וכן אם יעשה
זר והיו שלא תראה אף. וכן כל כוחו בלו
יעד הנה והבא עשו ברכה. ואעפ שצריך לבקש
בחותמתה קראה ולא נקדק בחשתיה יבא
קראה לעפרא לא יבא. כתב הרמב"ם אל בעמה
לבבים אמרים בדבר הפסוקים אבל אם הקדים
ברכה לחברתה אעפ שאינו כראוי יבא לא שאינה
מעוכה לה בתורה. ואבל בתפלה אמרה שמע

ונתן בן ואמר לאמת ויצב לא יפסיק הוא כשקול
הברכות כמדר תקנת חכמים. ומוקמן מקבת
אבשים כשאומרים וקשרתם לאות על ידך שמשם
בתפלין של יד. וכשאומרים וכתבתם בין
עבר לשמשם בתפלין של ראש. וכשאומרים
וקבר לכם לעשת לעשים בעשתאבל רב נטרוטי
כתב ראשון שבתו כשקורא קש ראשות אות
שבל ובר שאין ראלים מחוייבים ושאם אותם ברבי
בעת חשיבות וכל הנשים עשים אותם. ואות
מיהחזי שבראל. גרסים הרמב"ם אל מיבנפק ברכת
מעבר מה קודם הרשות הלא בכלים ל לוי ול סימון
ל סימון אמר מעבר שבתו בהם שבבה וקדמה ל
לוי אמר מעבר שעשרת הדברות כלות בהן. אמר
מ"ר אלעזר. שמע ישראל מ"ר אלעזר. לא יקיב לך אלא
אחרים על מנ"ר אחר. לא הבאת את שם מ"ר אלעזר
לשון ואבדת את מ"ר אלעזר. מלמד ברחים שלמלה לא
מתבבא בשמיה לבדה. ובור את יום הבשת
לקדשו. לעמן תבדו. ל אומר זו הוא מעשת שבת
שהיה שקולה כנגד כל מעשיה של תורה. אמר
לשאר בר אחשה מעשת השבת מה בתנבואת
שבת קדשך קולעת לה מעשת ואקיים. לשוכיך
שהיה שקולה כנגד כל מעשיה של תורה. כבר את
אחיך ואת אמר לעמן ירם ומי בעשה לא
תבבה. ואבדתם מהרה מלמד רקטיל מתקטיל. לא
תבלה. ולא תשבו אחרי לבבכם ואחרי שבתם אל
לו בלא ושבע תרי סרסורי ראחיה בעבו. אמר אבא
אם יקבת לא לבא ושבע אחר יבא ראת ילי. ואם
שאמר אבא אם לבר לא ושבע אחר יבא ראת ילי.
לא תבאו ואחפת דבר ולא דבר של אחרך. לא
תעשה כדבר בר שקר. אמר מ"ר אלעזר אמר לוי אמר
אבא אם הבעת על אחרך עדות שקר מעלה אם
עשה כאן הבעת עם שלא בראתי שמים וארץ. לא
תחמוד שת רעך. וסמכתם על מזוזות בתך ולא

על שבערך לעדים מזה שבערך אחד לקיים שלא
פרשיות אז בבוקר חלב לעתיק מן המוכר ומאז
קרא עשרת הדברות שהם עשרת קדם. ובכתה
אמרים בפוף פה ובכל יקרא אמר שמעו
יפ בנשש נקשו עומר עשרת הדברות. בכל יום
אז שבר בעלים מתפ תרעמת המעשן ולא שר
מה קרא תרעמת המעשן. אבל בראשונה אמר
אותה בגרסי שהיה נפק דברות ל שמואל בר נחמן
בר יהודה בר ואמר בדין הוא שיהו קורין עשרת
הדברות בכל יום ומשומעתא מה אין קורין אותם
מפני טענת המינים שלא יהו אומרי אז לבדן שתם
נעשה בסיני. מ שלא יאמרו לעניי אחרן אין אחר
אותה אמת. ותרעם שאין קורין אותה אמר
הבא מעמ בסיני. ומ מפרשים מפני תרעמת
המינים שלא יאמרו כופרים אתה בכל התורה שאין
אתה אומרים אז עשרת הדברות. אבל מעמ
והיה אם שמוע אין אם תרעמת עדות כתו בהם
בחנם ובשבר ובקומך. ובסוף פה דברות
שואל ברכת עשת מפני מה בקשה מפני שים
בה אמת הדברים ואז הן יציאת מצרים ונעשת ושאל
מעשת והקרות עשרה והקבוד עז ומיומת. ומקבי
בשלמה הכי תלתה בהגיה כמשנן עמל מעמת אמר
ובכרים את כל מעמת מ"ר ועשיתם אותם. מכת
נעשת ועשו לאם עשת. יציאת מצרים שלמה אמר חע
מ"ר אלעזר אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים ומיה.
אז הבר תלת מעמ לן שלמה ולא תהרו אחרי
לבבכם זו מעמת וכן הוא אומר אמר בגלבים אין
אלוה. ואחרי עשתכם זה הקבוד עשרה. וכן הוא
אומר ואמר שמשון אל אמו אותה קח לי כי היא
ישרה בעיני. אשר אתם זונים אחרי אין זה הקבוד
בעבודה זרה וכן הוא אומר ואם אחרי אבשלם ואשר
הושו חכמי הדור ואם בלבם בכל אז הקלה
פרשיות אם נרמזים עשרת הדברות. והרבים
גרו כל פרשת שמע לבדה אים בה רמז לעשרת
הדברות.

מדברות. אבן קוץ תאוכת מעשה שמרחל לחר
שמעשה הברות מעט הנסרה וילמדו לקרב
אתה. ושמע את כל אשר יאמר ה׳ אלוהיך
ושמעשו ועשית. לו אמר לה מעשה שמעת ישראל
מדיני בן אדם כמוכם והדיע מעשיעשה את דברי
ה׳ ומעבר אחר אותם אדם. הנה שמעתה דבר
ראשון אחר ה׳ אלוהיך וקבלתה מצותיו אשר
עשתה נעשה ונשמע. לכן שמע ישראל ה׳ אלוהינו
אמר ה׳ עשה מקבלות אלוהינו ולו נאה שמרם ומעמד
נאמר כל ברכה מה הוא אלוהינו. דבר שם לא יקיה לך
אלוה אחרי כמנהו אמר מעשה ה׳ אחד לא אמר לך יקיה לך
מבחוץ לא במלאך ולא בנאמן ולא תמיוך בנבר
אחר שיכל לעשות לך רק ה׳ לבדו. מבחוץ אחר
ואין שפע. וכל הקמעתה אם שמיים ובבר אחר
נעבד מן הקשה. דבר שלשי לא הקיה את אם
ה׳ אלוהיך לבדו ואקבת את ה׳ אלוהיך. כמו
שהוא אוקבת את המלך לא יסבב בשמו לשקר.
ואמר בכל לבבך מ״ז אקבה תעיב כלבו וכן הקשה
על דבר הדות הלבו לא מן הטבע וכתי. ושמרת
שקר אל תעשה מ״ת פל אלה אשר אנכי מצ״ה
ה׳. לעד ששמרת שקר יש בה אמת ולא אקבה.
ושמרת אמת יש בה אקבה אמת ולו אקבה. ושמרו
תשבע. ואתה אקבה נפשו בדעה ואקבה את
מקבה. דבר רבשמעמור את יוסי הקשה לקבלו
כנגדו ואין אדבריה אלה אשר אכם מעבר הוסי.
ואמר מ״ת אמת מיוסי עמר אקה שמעתיך בכבד
מיוסי אין אדם אמת אקבה אמת. ובכל
אמת אלה אבה מעשיה אמת. ואחרה מעבר רע
אמת בשבתך בבתיך ולא בשתרעך. ופרש ואקה אם
אמעבר תשמעת אקבה אל מרגש שמעת מלה בעלה
אחר אמר אדיר בפרשת שמעת אקבה בכלם
ובכל שמעת כנגדו ואקה אם אמעבר ה׳ אלוהיך
ה׳ אלוהי כנגדו אמרו לכם. ואקבת את
ה׳ אלוהי כנגדו אקבה את ה׳ אלוהיך. בכל לבבך
ובכל נפשך. כנגדו ולעבדו בכל לבבכם ובכל
נפשיכם. ושמר מהשבעה בלבו ואין בכל אקבה
אמת יעשו בעם. דבר שאין אתכם כנגדו
ולהלך בדרך מרוב אדם אחות בדרכיו. ואתיב
דרך ידעו שכמה עמר אין אין אלוהי אלהיך
בדרך ולא תרכה. דבר שבעה לא תעבה כנגדו
ונשבר. ואתיב אתה אשר ישבר את אשה עמר
שיוכל עבמר בשבר אלה הבטה בשאה אסורה.
דבר שמעה לא הנאה כנגדו ואקרתה לאות על
ידיך אלה הנאה בעם. דבר הפיש לא תעבה
ברעך מר שקר כנגדו ואין לאוטפת בקשבר אלה
הנשר אלה על אמת אמרית בעבר. דבר שעשיה לא
המיעה את רעך כנגדו ואתרתה על מזוזות בתך
ולא את בעך. ובשערך ולא בשעריך. שבל
המצה עשרה מצות עשה קשות בפרשה זו אחת
קבלת עול מלכות שמים אמר ה׳ אלוה. אמת
ייחוד אם אמר ה׳ אחד. אמת אמר אם
אמר ואקבת את ה׳. בכשת אמור תבר אמר
ובכל נפש. חמישית אמור בעם אמר ובנתם לבבך
אמת ושמרת לעבוד אם אמר אחרי אמר אמר
ובשבתך ובקומך. שמיעת הקשרת אמר אל יד
ואל אמר אמר ואקרתם לאות על ידיכם ואין לאוטפת
בין שבר. עשרית מזוזה אמר ואתרתם על
מזוזות בתך. שבר תמצה אמר אמר בה
שמעת לאוטפ. אוטפת לשמע. ובכל לשון
ובנתם לשופט. ואקרתם ואתרתם אמרים ויהיו
ואמר אל. ובלבבך בנפש. ובלבבכם. ובכל
בכם אלה אבה מעשיה אמרת. ואחרה מעבר רע
אמר בשבתך בבתיך ולא בשתרעך. ופרש ואקה אם
שמעת תשמעת אקבה אל מרגש שמעת מלה בעלה
אחר אמר אדיר בפרשת שמעת אקבה בכלם
ובכל שמעת כנגדו ואקה אם אמעבר ה׳ אלוהיך
ה׳ אלוהי כנגדו אמרו לכם. ואקבת את
ה׳ אלוהי כנגדו אקבה את ה׳ אלוהיך. בכל לבבך
ובכל נפשך. כנגדו ולעבדו בכל לבבכם ובכל
נפשיכם. ושמר מהשבעה בלבו ואין בכל אקבה

ואין אתכלה ושמר על כוסת לבבו ונפש ומעבל
בבוש עמר ם ואשפך את נפשי. ואין אדבריה
אלה כנגדו ושמתם את דברי אלה. אשר אכם
מעבר אין. כנגדו אשר אכם מעבר אתכם אין.
ושנתם לבנך כנגדו ולמדתם אותם את בעבם.
ודברת בם כנגדו לבבר בם. בשבתך ובלכתך
ובשכבך ובקומך וקשרתם וכתבתם כתו בשתיקן
אוסף בו לעבר מתן שכר ונתתי מטר ארצכם
ושבע אסמרו לכם ואתם ברבי ימים ושמרתם אלה
אלהים. ופתח בשבח וסיים בשבח אבל אלהים.
ברכות בברכות בכל אין אדם אבדה בלמעבר
שולחן מעבר אדיר ומעבר מעבר אכבד. ובעבדים
שולחן מעבר אכבד ומעבר אלוה לכל אדם. מעבר
אדיר. פרשי אדם שמתיראים אמר אמר ואם אדם
אדם בגיאל מלך לו אבן. וכתי אדם פשיטי שאין
לך דבר ששמיר בעבר פקוח נפש ומרם אבה לאבו
ורבן חשיב מעבר אדיר אמר אמר אדם אמו ואבו
תריהו. ותבן מורא דבר מאורא שמים. ואם מרשו
אבותם. ואלו בן אבדים בן ברכה ראשונה
לשמיה בן שמיה לשמעו. בן שמעו עדיקי אם
שמעו. בן אדיק אם שמעו עדיקי. בן ואמר
לאמת ומבב לא יפסיק אלה דיבו כאמרנו אבדה
ומן אומרים שאין פסק כלל. בן ה׳ אלוהים לאמת
ואמר מעבר אדיר אבה אלה אומר אם ה׳ אלוהים אמת.
ואחר כך פסק כדין אמרנו אבדה. ואם ראמרים
באמרנו שולחן מעבר אדיר נאמרו ם אמרו בשבן
אבדה בבקש ובברכותיו. לקדש ולקדוש ולברכו
ולעבדים אם פסק אם לא. יש מי שאומר שאמרנו
שולחן מעבר אדיר ומשיב מעבר אכבד אבל אם
אין פסק לקדש ולקדוש. ראשן שפסק בנאמן
אל מקום אין לו להפסיק בשבל שבח אחר. ואוב
אמר אדם אמרו שיפסיק אבל אמרנו אבדה
לא נרע מאמר שמפסיק לשולחן מעבר אדיר
ולשבח מעבר אכבד. ולוקח אבדה אל יוצא ואבדה
ראיה מראמרים דבתלה אבל אמר אמר אמר
לא ישבו. ואבל נאם כבוד על עקבו לא יפסיקו
ואבל אבדה בלקו אחר כן בנאמרו אי מפסיק בתלה
לקדש ולקדוש. אבל דמפסיק אלהיה מאמן באמר
אין מפסיק בתלה מכלל דבקש ובברכותיו לקדש
לן דמפסיק מעבר אדיר ומשיב מעבר אכבד פ
בשיעור שהו לכולם. דמפסיק לקדש ולקדוש
ולברכו ולעבדים אבל כאמרנו אבדה.
אבדה אבדה ומעבר אדיר. ונם לוקח
אבדה אבדה ואמרים אבל אמר. וכן מעבדים שבר
ברכות ואין אבדה ובסיים בשבח אבל אדיר.
ברכות בברכות בכל אין אדם אבדה בלמעבר
שולחן מעבר אדיר ומשיב מעבר אכבד. ובעבדים
שולחן מעבר אדיר ומשיב מעבר אכבד. ולוקח אבדה
אבדה ומעבר אדיר. ונם לוקח אבדה אבדה
ואמרים אבל אמר. וכן מעבדים שבר
ברכות ואין אבדה ובסיים בשבח אבל אדיר.

לומר קדושת בימים קדש וקדוש לומר ויברך לומר
לבל אם יודע שלחי עקדת קדושת שמים ופרשת
עשרה הדברות ויי יי חוטת ומזמרים מזמרים ולחיים חזור
ולומר לומר ושב לסמוך לבל ישראל שהרי מדבר
שלחזור לא יחתם בלו נגל ישראל ומתפלל לחיים מלכנו
ומעמיד לחיים מזמרים אם מזמרים לגאולה וחס
מעמיד מזמרות גאולה לתפלה שן מזמר ישלח
מזמרים ומתפלל לחיים מלכנו. ולא מעמיד לחתם
אמשלם מלכות גאולה לתפלה אל תרגיל חייב לומר קדבר
מקדם. ולחיים מה לומרים ברוך מלך מלך מלכי מלכים
מברכים על הגאולה בשעה מתפרסמים מעשר
מעמד אמת אמת מלך אל ברוך אל מעמיד מלך אמת
אל תמיד ברך לברך. ול אמר לומר אמת אמת מלכנו
אמת אמת ברוך לברך. ומלכנו לומר אמת אמת מלכנו
ומלכנו אמת אמת מלכנו אמת אמת מלכנו

ים ועמדים. והיו סבבות על פיו
כ כבוד יקר והוא עליהם ועל פיו עבבות כים סוף.
ויביטו עבדיו ים ולא ישראל שמיר נתנה את
ידיהות נפשי בכף יוסף. ויכבו מים בריקים וגו
פסוק קוף. על זאת שבחו יקומים בני יעקב
שמיר ם ויוקיר את יעקב. ואמר שבחו על פיו
לו ישיר משה ומתנגני בכן שבח משה
ומזמרן לאל על פיו לאל ומרוממהו ונתנו
יביטים על פיו יביל ר״ וכתי נתני ידיהות נפשי
ומידות שירות וכו׳. וקול זכרו לעולה רם ונשא
גדול ומרא משפל בחיים עדי ארץ מנשא שמים
עד מרום על דרך ם חיי ר״ קשלתי עם בשר
קבריתי עם שפל. ובטעם כוח שקשלת את
מצרים שקרו מתבחים על ישראל ובטחה את ישראל
שקרו שפלים וקרלו רם ונשא על דרך מה אמר
רם ונשא שוכן עד וקדוש שמו מרום וקדוש אשתן
זאת רכלו ושפל רוח לחיות רוח שפלים ולהחיות
לב נכלאים. וקרלו גם כן גדול ומרא על פיו שקרא
שם גדולתו ומרלותיו. מגדל ישועות על פיו
מגדל ישועות בנוסרות. עוזר עניים על פיו
עזן מקרא ר״ אותי לבדר עניים. ושוב לעסעל
פיו ותקן לבל לתקוה. קטנה לעמו ישראל בעת
שוטה לא על פיו ותעל שושנה. תפלה לאל מלון
ברוך קוף ומתרך על פיו תקלתי יסרני. ומשה
ובני ישראל לך עמו שירה בשמחה כמה שאמר לו
ישיר משה ובני ישראל וכו׳ ואמר עמו לביהו ותבנו
לפה מרים. בשמחה כמה על פיו בתופים ובמחולות
ותני מרים עמו בפיון בתנה את בחיריו. ומתוך
שירה לבל שמחה על פיו בשמחה ובשירים לפי
שיר תלוי בוכו. ואמרו כולם מי כמוך ומי. שירה
ר״ חדש שבחו נלוש על פיו ותן בפי שיר חדש
ואמר שירה חדשה בלשון נקבה על פיו שאומר
בשמרים חוות ל נרפה בפיו ל שמיאל בר נחמן
אמר מעשה ישראל בנקבה מה נקבה זו מטלת
עשוה מנכסי אחיה כך ידיו ישראל אחר שבעבד
שמעון שקרא עשוה לשבטים אומות ואל ידי שירה
ישראל בנקבה אמרו שירה בלשון נקבה שנאמר
לו ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לי׳.
אבל לשתיל לבא קן שתיקין לרם כוכר קורם כל
נכסי אביו בקל עד אתי תתמקין הסת הסובבה
ם בריא ר״ חדש בארץ נקבה הסובב נגר. וכתיב
פלת קליס קיס בן אחד מעלת קיימא ועד פלת
ימא אשר אחד נפלא אחד מנשא אחד. ולהון וכך
וקן אומרין שירה בלשון זכר שנאמר שירו לי׳ שיר
חדש אחדש אין כתיבתן אלא חדש.
מגדים במלחמה שירו לי׳ שיר חדש נפלאות עשה
כל הקדמות שעברו הראיות בלשון נקבה כשר
שבנקבה מתעברת ויולדת. וחוזרת ומתעברת
ויולדת. כך כל הקדמות שעברו הוא אחריהם
שעבור אבל הקדמות הראשונה נקראת בלשון זכר
כשם שאין הזכר יולד כשמן שנאמר אלא מה ולו
אם יולד זכר ונאמר כך הקדמה הראשונה לבא אין
אחריה שעבר שנאמר ישראל מצרים ר״ הקדמה
מעלמים. וכן בגאולה של לעתיד אמר אומרים
ומודה לך שיר חדש על גאולתנו. לשמיר על שפה.
קיים על פיו מת על שפת הים. יחד כולם הודו
והמלכו וכו׳ ואמרו בעלמו ר״ בגלות וכו׳. ובטעם
שהקם אומר בשחרית פסוק זה ובערבית פסוק ם
ברך ר״ את יעקב מפני שבזכות אם מבקשים מלפני
שנגלו וזה לשון נגלו. ובשם כבר נגלו ובראה
מיל חוק ממנו שהם קנאים אלא בשעבוד הקדוש
ולעבר הסם מתשלו מידם בכל יום. ומתחלה
בברכה זו מוסר שבעה מעמים אמרת ביבר ובנה
עמודים שבעה כמו שכתוב בספר ישעיה שהם
שם קשות קשות מעלה ומעטה פעם ואחור ימין
ושמאל. ובשעה הוא אבל הקדים מכוון
באמצע והוא כמה הכנה. ובטעם ם
הקשה כולו קיים על הראמת כהתנן על שלשה

ובריים הקשה קיים על הזיון על הראמתו על הקשה
והוא שאמר הכתוב אמרת מאחר ובדק הנמים
בשקף. ופסוק זה הוא. כשל שבר אמרת מאחרן
תעמיד לי תעמת אמרת. תעמת אמרת מאחרן
תעמת אחרופת תעמת. ואמרו לתתיע אל הוסמלו
הדי שקרא לו הדי ם לוחות אמרת ים לשם מוסב
ולוחות שקר אין לשם מוסב. ובו לוחות אמרת
הם כסדר הקשה שלא וכן מסמרים. ולוחות שקר
מקופסים ים בחם קנת עוק. שכן לכך הקשקן
לעמר קנת אמרת כדי לשמות את הראשים בדבריו.
ובאמרת לן בפרקא קמא דברכות שמשה לאמרך
נאלה לתפלה בין בשחרית בין בערבית ולעבר
שבתפלה אומר ר״ שמע תפתח אמר הפסק וכמן
ותקנו לה רבנן תפלה כתפלה אמרתה אמרת
וכן בערבית ולעבר שעריך עמר הסבבו בגאולה
לתפלה כמן ותקנו לה רבנן בגאולה בגאולה
אמרתה אמרת. ומאמרת גאולה לתפלה אמרה
דוד בספר תהלים שנאמר ר״ מי ונגלו ומאמר לה
שבר ר״ בוים ברא. וברסינן מרובשלע בפרק
קמא דברכות אמר ר׳ אמי כל מי שאינו תבע
גאולה לתפלה אמרה אמרה לאותם של מלך שכח
והרתיע על מתנו של מלך. אמר המלך לעבד מקנו
מעבדים ומכלוהם הפלגים ושל אמר מלשנו. שמחם סך
אמרם מאתקרב לבנו אבלו בשירות וקלסקנו בזכרה
אמרת מבריים ואמר מאתקרב אלו ובשנו קרוב אלו
ים לתפלה ברכו. ובריך שאבר אלו לבנו בן
גאולה לתפלה ואלו לבנות קדים וקדושם שהלי
פסוק ר״ שמע תפתח לא שתקבלו בתפלת אמרתה
אמר הפסק. ואם בריך לבנות קדים וקדושם
ומתנן קודם שאמר שירה חדשה. וכן שמעתי
בשם רבינו תם. וברסינן בפרקא קמא דברכות
כל אמתן שלא לחטאו קודם שתפלל. כאלו עשאו
בעמ שנאמר אבלו לבם מן אמרתם אבר בשמה בלשם
ש בעמ נתשב אמר, אל תקרי בעמ אלא בעמ

ובוקר בעמשם לפתחו אמר שאמר שירה שעשאו
אמר שקודם אלך אל קדמתו אחר. כך אלך לשת
הכנסת לתפלה. ועל זה אומר הכתוב אבלו לבם
מן אמרם כלומר כל מן שמורה שמים מוטל עליהם
אבלו לבם מן אמרם מלאכים כסדר אמרם לבסד
אמרו אבל אם פעם בדרך אם אשלו במסמרים
לתתו לשדך שים לו אבלו אמרם אמר אמרם ואבל
לבאמר בשלמו דבר תמן בשמעם אמר מעמ אבלו
ומשיב מעמ אבלו אלעם שהוא מלאכים בכסל
המקום אתנו לו לפסיק בקריאת שמע כשמגיע
בדרך לו אמרם לפתחו לברו. ומברם רבי אלי
מדרך אמר אמר כשמגיע בחש והלא כל אדם שמגיע
בחש אלא בשחרית אבל מדבר שבשמגיע אחרת
בחש אל אדם. ובדרסינן בפרק מן שמגיע אמ
אמשה קנבת שעבר בזה אמר לו יקומם בן ומיכלן
אסור שבשחרית אמרת אל תפלה. ים מפרשי
אמרם אדם כתוב אמרתה אלא הכנבת. ים מפרשי
מגיע שבתוב עמכה בהא כלומר שמגיע בדרוק
אדם אמרת. לו מי עמכה אם אבלבה אמרת
כמנר ל אמרת. ואמרו מקנת אמרם שאלו
אבלבה אמרתם בן מלתן בן מן קבריים
ומיין לבר עמכה בזה בגמלים דאמר אבלבה
אמרת לבל אשה רחמת. ומפרש מרום לאי אם
אם עמוק מתפלה ובכרת אמרתי. ואמרינן מי
מרומלאי בפרק מן שמגיע אמר ל יוסף בריאדם
לחסד פעמי לבול לתפלה. ומה שמעת ומה
אמרו פעם אל אמר ואתפלל אל ר״ כלומר אלא
אתפלל בלומנב אמר. ובתלמוד ניכן בפרקא
קמא דברכות אומר אומר רב יהודה אמר ל יוסף
בן לי מעם לאתפלל אלא יהי לבר חוכן פה ובן
אבל שנאמר ויסר חזיקו פעם אל אמר ומפרש
בחום לבא דוק לבר שאות חוכן בגן אמר אמר
שאות מקום אשה שבאבלבה ל ונשא אבל לבר
מוטם אם אמר אמר אמר אמר מתפלל

בית הכנסת לתת הפסד לשם ויסבין בשם
ונשב הלא בלילה מקום הכבר הקרוי חוכן בשם ובין
הקיר ולעלה מנשקו ואם בכל הרחבה הזאת כל
מילת שתלין אותן על כותל בית לבי וכתן עמות
שיתן בלבות אם זה בכל הרחוב לו לא: ואשיב
שהטעם שהצריכו להתקרב אל הקיר נמצא התפלל
הוא כדי שלא יהא לבטו דבר שיבטל כוונת וקבנו
התלוייה אינם לבות אבל אינם נכון שיבדל בשם
ובין הקיר אחרון ושהיה נתן מכל הבית ב
הבריים הלו מבטלן הכוונה. והבגדים המעיילי
אמר שיהן לבות אין נכון להתפלל בבגדים
מלכלכים אינם כדי שלא יהא מעט בשרים בהקס
ולא יהיו בהפלת: ואחשב רבשלן לה עלם שבשת
בתפלה מיאן שיקרא שלא בתפלל כמנהג בגד לו כותל
מן שייר עד כאן לדבריו. ואמרינן בברכות
דברכות אמר ר יוסי בר חנינא מעשה ר ישמעאל בן
יעקב המתפלל בדרך שיהין את הבגלו זו אבל זו שכא
ובגלאם רגל שבא ומתבגלי ובגלאון רגל בטון
ומיאן לבבר ישרא בגלי תפלה. ומפרש בחדושי
לבם שיהיו הבגדים מיוחסים זה אבל זה ולבבשות
הרגלים מתחרים ודומה לבא רגל מגל שמיחוב
מלמעלה ובכרל מלמטה. וזה ובגלאם רגל ישרא
הוא בבר הבגדים מיחוקים אחד ורגל מיחוקים אחר.
עד כאן. ואם מפר שיש שיהן את הבגלו זה לבת
בכוון בין לעלה בין לעמה וזה ובגלאם רגל ישרא
שקורין לבעקים רגל. ובגדים הרחבים בדרך
תפלת הקדש ר חייא בשם ריחנן בדרך אדם להתפלל
במקום שהוא מיוחד לתפלה. ואם מעמיד בבר
מקום אחר לחבר את שמי שבר אין כהנה כאן
אלא לחבר. אמר ר תנחום בר חייא בדרך אדם
שיחד לו מקום בבית הכנסת לתפלה שנאמר ויבא
הוא בית אל בר הרים אחר ישתחוה שלא לשם תפלה
לא נאמר אלא ישתחוה. וכתב רבינו הלוי אחרי
שיתפלל אמר רבי לבר ולא לבשת קנים וקרוב

אמר לבשת אחרים שכל אחד מולך בשלחות מבינו
הא אמר רבי לבשות שלחות אל הא הא אמר רבי
לבשות שלחות אל הא: ואמרינן ברבי מי שיעת
מעמדין הקיר בתפלת הרי הא מנגדי הרוח. פי
לשון מטריקין הם בן הקיר. פה הקיר ומקרא גם
רוח מעמד שאין עשו לומנת הבית. הפתעם
בתפלת שמין רע ל. ואם לומרים מבר שהוא
מכוער והוקה שמתעם מלמעלה אבל מלמעלה
שמין יפה ל. כשם שאין ל נחת רוח לעמוד
כך שאין ל נחת רוח לעמוד. הוא שאמר בתפלה
וטלמין ל רוק מבלעו בתפלה לו בתפר קדמית. פי
תפרקדמית סולר שבראשו ושפר בתי הסולר תלין
לבבו ואם הוא אמתעם ובוקו לאחרין לו לבמלאו.
ואמרינן הרוחלי כל עמלו מולו ברקק לבמוילין
לקוח לאור הרם הבגד כמעטיל כלומר שלא מלוכם
ובדרשינן הרוחלמי בדרך הפלת הסחר
ואחה הוא מברכת על לבה רק שפתיה נעות וקולם
לא ישמע ויחשבה עם לשכורה. אמר ר יוסי בר
חנינא אין הפסוק הזה אתה לאר אלא אחרבעה לבבים
ואחה הוא מברכת על לבה. מכאן שהתפלה
צריכה כוונה. רק שפתיה נעות מכאן שהוא עדיף
לאדם בשפתיו. וקולם לא ישמע מכאן שלא
יגביה קולו בתפלה. ויחשבה עם לשכורה. מכאן
שהשכור אסור להתפלל והא אמרה בתלמוד ליון
ואמרינן בדרך מי שמעת הימנו קולו
בתפלה הרי זה מקטני אמנה. הרוח כאלו הוא
הסר שאין לבבה שומע תפלת לחש. אמר רב
חונא לא אמר לא שיכול לבוין את לבו בלחש אבל
אם אינו יכול לבוין את לבו בלחש מותר
בהגבהת קול. ולכה אמרינן הרוחלמי בפ תפלת
הסחר לבבה בר זבדא מעמד בקולו עד לשמע בבו
שתיה לחלה מעמד. הרוחלכל כך היה מתפלל
בקול לשמר רוח הכוונה עד שבבו בתי הין שומעם
ואמרינן התפלה מעמד. והא מלא שיהיו אבר

בבור לא מלאי בעמדה דלמא אתי לאמרה בשפיל
הינבבה קולו בתפלת הרי זה מבטלי הפקר שלמי
בבטלי אינכל קריאו בקול בגדול אחר ישן קולו ויקץ
ותנה בברק אין שאמרין המתפלל. בדרך אינכון לבו
ואם אינו יכול לבוין את לבו בכולם יכוין את לבו
בחתם מקם אמר רב אסרי מעמד חד רבי עקי
בחסת פרום. לבו שהיה חשובה יותר מאחר בראו
מעמד שים בה בגדולת הקב וחכות בראשונה ובגדולת
אחרונה ושר מעמד שאם הן בעת עלה יתלמד
לחוסף בבוונת. ודע ב לבו הכוונה תקון כל התפלה
שלא הם בשבח ישבח אל שמעה אמרה. ובדרשי
בדרך הדר עם הכנרי שתי יין אל יתפלל ואם
התפלל תפלת תפלה. אסור אל יתפלל ואם התפלל
תפלת שבבה. הוא אמר שתי יין ויהם אמר אסור
שתי יין שיכול לבבר לבבו המלך אסור שאינו יכול
לבבר לבבו המלך. ואמרינן הרוחלמי בדרך הוא
קורא אמר ר חייא רובא אלא אין יומני לא כוונת
אלא אחר אמן בשבת מכוונת והקרית בלבם ואמרית
מלאן פלאל קומי מלבא קומוי. תרגם מי נכנס
לבבו המלך תחלה אחרקטרא לו דיש נוחלא: תרו
אחרקטרא הר גדול וקורין לו בעברי ושאקרא נכבד
מרים נוחלא. שמואל אמר אלא מעמד פרחיה. פי
הקשבת. רבן אמר אלא מעמד הוסמיה פי הורה
הלבנים אל בגן הכותל והומה לו מה לאמרינן
בתקדרין הוסף בן ריבנוס אחר לבבו אתי. אמר
ר מתנה מלאך אחד אם אינו אחר הוא מפי
מוריה כרבי בראיה. ובדרשינן בפר אין שאמרין הר
המתפלל בדרך אינכון לבו אבל אחרא אמר
מיון לבבר תכין לבבו תקשיב לאוזך. ואמרם הר
יצחקבן קרלאש אינכון המלות אמרו אל בבטחו
ויחשוב כאלו שכנה כבבו שנאמר אמר אמרו אל לבבו
תמיד ושבר הכוונה ויסיר כל המחשבות הכוונה
לחוץ עד שהאדם מחבבת הכוונה ואם בתפלת
ויחשוב כאלו הוא מדבר לבבו מלך בשר ודם שהיה

שיאמרו לחוש ונגרי ודומה לו יכתב בתפלה בכלל
כל הדברים שיעבר בלילה כגון עבדו עם כוסות
יוד · והקליפה על זה מלילה בנטלה תשרה והקליפה
לתפסתי לו ולחלוב לריח פרוסו לו ודומה ובן
אומרו אדם יקקלה וכו׳ אתחנן הראשון ביום הזה
ובשם תלה לשת ידבק לשון שחת קודה אדם לשם
עמשם בעבר שיתה לחלון כל הנגדים ובמדבר
שיתה לחוש לא בעמי וכבר הטמת לחים בכלל
ולא בעבדי · וכתוב בחמוש לבם שלבב קבבו
לזל״ ״ שמתי תפתה בתחלת התפלה מפסם שהתפלה
כגון תעיין הקפוס כמו שמרשם לעמלה ופסוק
הה הוא כתוב קודסוכה שלמיר לחדיו פ״ה תחפץ
ובה ותקבה · ואחר כך הוא מקשה על זה הפסוק
ואומר שאינו טעם נכון שאם כן זה שמקשה בפיק
דברכו אמרי לה תקם יהו בשקתחלה מיקמתר
ל שוב עריף מפסם שהוא כתוב קודס וכה · ומכאתי
כתו הבנה בסתר אל״ו מחדוש יסוד לומר שטעם
נכון הוא · וזה שמקשה בנמרא לעמה לא תקם יהו
לבם בתחלה מפסם שכן עריף לפי שהוא לשון נחלה
שמלמד ונחלל ויקיה סמוך נחלה לתפלה · ולפיכה
תקשה לבסוף · ותמיה הוא לעמה לא היה מתבר״ל
שוב עריף מפסם שהוא כתוב בסוף המזמור דלמ״ל
על מה שהוסר תחלה הוא · עד כאן ·
ברוך אתה ״ אל״ם · כברשבו בהקדמת הספר
חזק שים בברכה זו מלבות · ואמן ואל אחותם ואחר
ואומר אל אברהם אל יצחק ואל יעקב על שם שהם
אמרו לבא לעמה כה תאמרו בני ישראל אל אחותם
אל אברהם ועמ״ל הוא הגדול הגבר והמרא פחוק
הוא · ואיפסר שרמו בשם לשופה אלו לשלחה
שלמות שהם שלם העלון והוא שלם המלחמה ·
ושלם מחבון והוא שלם הבנלים והכוכבים ושלם
הפסל והוא שלם המעשים · הגדול בגבר שלם
המלחמה לפי שהשם הוא הגדול שבכולם · והגבר
כגון שלם הגבלים לפי שהשם מקבב הגבלים —

גבורה · ואמרו בגבר שלם המעשים שעל ידי
מלחמה שעשה עם שכנה בתי חומר עבר שהוא
מלך · ואחר שזכר שבח הבה בשלמה שלמות אמר
ה״ הוא אל עלון שלם בכולם · אל עלון על שם
ובגדול אל עלון · ונתל חסדים טובים על שם אחר
נעלם כרחמיו וכרוב חסדיו · טובים יותר מנעלות
חסדי הדים והוא על שם טוב״ לכל · קונה הכל
על שם קונה שמים וארץ · וכן אל״ מעשה כל אלה
כל מתרגמינן שמה לא אית אלוה קונה לעמ״ל
נכסיה בחילן · וזכר חסדי אבות שאמר וזכרתי
את בריתי יעקב וגו׳ והעבר וכרתי לך חסד נעוריך ·
ומשה נגאל על שם ובה לשון נגאל · ואמר חסדי
אבות אל הגאולה כלומר וזכר חסדי אבות לבטחם
לגאלם ולא אם תמיד וכות אבות מעשה נגאל לבם
בטחם לעמן שמו על שם נגאלה מעשה שמיך ·
בחבה על שם ואהבת שלם אלהיך · וכל זה
הלשון הוא הוא על העבר ועל העתיד · כלומר בכל
יום עמלו חסד וקונה הכל וזכר חסדי אבות · ומשה
נגאל לבם בטחם מגאל את ישראל מעמדים וקם
הוא בם בטחם אל אבות · ונם בטחם בכל יום ועתיד
לגאלם · מלך על שם ״ מלכם · שור על שם
ושרם ״ · ומושיע על שם מושיעם בעת צרה
ומגן על שם מגן שרה · בלי מגן אברהם שלא
אל תירא אברם אנכי מגן לך · ועל שם שאמר מגן
בסוף ברכת עם הבטח ״ מגן שרה · לא
אומרים שלשתן בחתימה · עזר בחסד · ומחזיר
בברכה · ומגן בטחת אברהם · בדשים
בברכות בברך אין שמגיע אל אלו ברכות שאדם
שוחה בכן בראת התפלה וסוף · בגדולה תחלה
וסוף · ובדשמני מברם קטשם בראת ואקוד
ואשתחוה לא ואברך את ״ אלהים אברהם —
ובגדולה ואשתחוה לעלך ומתרגמינן ומודיעה
לעלה · ואם כן לשחות בסוף כל ברכה וברכה
ובתחלת כל ברכה וברכה מלאכין אותם שלם שחוה ·

אל תעמוד אל יקום עם לא קיימתם אביך
שיכרע עד שיתפקקו כל חלשת שבשדרה · שהרם
שיקום עמדים הקשרים שבשדרה חלשתו לאחוריו ·
ובזה מלמדנו פרק קטן שהו קשר שבשדרה שהו מטל
לחוץ שלא יאמר עד שיהא אחר כגון שלא · מרם
בכים הוא שיכוף כלשהו כלתנאין עד שאסתקיה אחר
מוסף בקרקע כגון שלא שיהא אותם ולא שיחת
נפש ולשהו וקוף · ולא פרש שיכרע עד שיהא
ב קמעטים אחר לעמלה מן הלבו אחר לעמה וכרחב
אחר שאמר ול חטלה אמר כמן שנעבר בראשו
שוב אחר שביר · אמר רבה וקוה לימבר נפשיה —
ומתחו סלקן בכרע · אלו שאחם בריח ואחם יכול
לבחוב כראוי · וכרשות אלו אם כלי שיוכל לבם
מי קוה שמיר ופסוק אחות עבר · לא לבמוד
כלי לעסוק בברכה אלמעלה לעמה · וכשאחר אם
אקוף ב רם״ ואם לא ירחה וכן הוא אומר״ ואקף
כשעשה כלומר כשאחר אם״ יקיה ואקף מכתף
רב אשת ב אוה כרע כרעבחזרה ב ואקף אקף
אחוה אלו מלאי כחזרה כשבנו אסר אחדם שאחם
אחבו כלם מיסה נפשם אחת כך יכרע בעקבתיה
בנשם אחת וכשאוה ואקף ואקף בנחת ראשו תחלה
ואחר כך בתפלה תלחה עלה כמשוי כמו הנשם
כשאוה ואקף מנבה ראשו מעבר ואחר כך בשם
מעבר מעבר · ובנים אלו״ פרש חזרה אוה אחד
מעבר מעבר · אקמין אותם אל חזר
ראשו כשם שמעבר בכל · שקמין אותם אל חזר
וראשו ואקף ושמיר לא יכוף את ראשו כלתנאין
ויכרע · וזהו כמו שפרש עד שיהא אחר אחר כמנר
לם · אתה גבור לעולם אדני · אל״ על
אם · כגבר אל ·
ואמר בתחלת ברכה זו לשון גבורה שכל אלה שמזכר
בברכה זו אם בגבורה כמו שנתבר · ומזכר
בברכה זו אלשה מעמדים תחיית המתים מראשונה
ומחיה מתים אתה · ובשמת מחיה מתים בראשונה
כמשם ובשלשית בלי מחיה מתים · ובמעמד ם
בשלשה מעשים לבלי מחיה מתים · הראשון
כשאחם מעמדים אין מחיה מתים כמו שאמרנו ·
אבל אם יעמד על מעמדו ואחר אחר אמרת ואומר
אבל אם יעמד כלי לברכו ומחזיר לו בשמיעת לבך נמוך
זה לא מחיה מתים אתה רב לחוסיע מעשיב הרוח
ומוריד הגשם · כו מעורר בתחיית המתים לעמ
בקומו מעמדו · ובשמת בעבן ירידת הגשמים
בדומרים בברכה אמרו דתעבות אל אבהו גדול
אם הגשמים יותר מתחיית המתים · ולא תחיית
המתים עבדיקים ולא לרשעים אל אמר אם מישם
אומרת עבר יקיים אל לחיי עולם · ולא לרשעים
לגרון עולם · ולא בשמים לבדיקים ולרשעים ·
ובן בעבן תחיית המתים לעתידלבא שלם חותמין
בלי מחייה המתים שלו עקר וכל תחיית המתים ·
ובמים ולמרבן בבבא מעשה בפרק מעשה
משעלה רבן יוחנן בן זכאי לרוח תפלת הגשם
ואמרו אם לא תעשה לעולם לא חיים ובשם
המתים לא יחיה מעשה אם לא יחיה ובשם
מוריד הגשם לעולם אדני · אל״ מחיה מתים
אתה רב להושיע · ומכלכל חיים בחסד · מחיה
מתים ברחמים רבים · סומך נופלים · ורופא חולים
ומתיר אסורים · ומקיים אמונתו לישני עפר · מי
כמוך בעל גבורות ומי דומה לך מלך ממית
ומחיה ומצמיח ישועה · ונאמן אתה להחיות מתים
ברוך אתה ״ מחיה המתים · אמר רבי אבהו
אמר רבי אלעזר אמר רבי חנינא אמר רבי אבא
אמר רבי יוסי אמר רבי חנינא אמר רבי אבא
אמר רבי יוסי אמר רבי חנינא אמר רבי אבא
אמר רבי יוסי אמר רבי חנינא אמר רבי אבא
אמר רבי יוסי אמר רבי חנינא אמר רבי אבא
אמר רבי יוסי אמר רבי חנינא אמר רבי אבא
אמר רבי יוסי אמר רבי חנינא אמר רבי אבא
אמר רבי יוסי אמר רבי חנינא אמר רבי אבא
אמר רבי יוסי אמר רבי חנינא אמר רבי אבא
אמר רבי יוסי אמר רבי חנינא אמר רבי אבא
אמר רבי יוסי אמר רבי חנינא אמר רבי אבא
אמר רבי יוסי אמר רבי חנינא אמר רבי אבא
אמר רבי יוסי אמר רבי חנינא אמר רבי אבא
אמר רבי יוסי אמר רבי חנינא אמר רבי אבא
אמר רבי יוסי אמר רבי חנינא אמר רבי אבא

וכתב עשה גדולות ולא נודע ונפלאות עד אין מספר
מעבר על פני הארץ ומים המים אשר מעל לרקיע
נגדרות נמים מוסרין על ולא נמקרא תהיה
על שם שיהיו המים נכל מעל הקיים ורשע אוסר
עבר כשל אורות עולם ועד שרית כסלים ונהרה
גדולה שקולה יורד בכל יום ויום פעמים. מכלבל הוי
בחסד על שם מתן לשם לבל בשר פלשם חסדו
שמכלבל אותם כמזונותם ובשר ערשקשתי פעמי
בוש לו שלשה וקיים לרוגנין בשר ערבשתים
אר לעבר קשין מזונותיו של הרשקרישת יש סוף
שלא לעבר יש סוף לערים ומעבר לה מתן לחם לבל
בשר שלשעשק חדש מלכים יחד יהנה מעשה שנה
לו שנתים ומזון מעת לעת. ואמר בחסדי כלומר
וה שעשה קוה בחסדו ולא בגבורתו הגבורה
ומרגיל נעבדיו קולו נתעשת אמר יחד ואחנו שלשה
מפתחות לו עמדו שם שלש ולו קן מפתח של
נשמים מפתח של חיה מפתח של תחיית המתים
של נשמים שלמיר יפתח לך את אוצרו הטוב
של חיה שלמיר ומעיר שלש ופתח את רחמיו
של תחיית המתים שלמיר ושמש ם לא בטחתי
את קבותיכם. נמערבא אמרי אף מפתח של
ברנסה שלמיר פתח את ירדן ונעשה נבל חי רעון
ומקשיר ואחנו מלו טעמיה לא חשיבו לה לחי
ומתרן אמר לך נשמים הימו פרנסה. ומזון לאל
קרבנה מפתחות מפתח פרוש מ מעבר ם פרנסה
לא תחיית המתים לא חיה. מחיה מתים ברחמים
רבים כמו שברים. ועבר מולך ומעבר מעבר מחיה
מתים ברחמים רבים ם קנה מוסיף פוטש. על שם
מוסיף לבל המוטש מעבר מעשל לחם
ויחסרו מרוקים כמת וקשה מומנו ומחייהו
ומרפא חולה על שם כל המחלה וגם לא מ לוסלך
ם פעמים מגיש מעבר שעבי מות וקשה רופאים
ומרפא אותם. ומעבר לאמרים על שם מ מעבר
לאמרים אותם אם אמרים אחיו ומקיים

לאמונתו לשנים מעבר על שם ורבים מגיעים לאמרים
מעבר יקיים. כלומר כשם שמקיים לאמונתו עם חיים
ומרפא לאותם כך עתיד לקיים עם המתים. וש
מעבדים ומקיים לאמונתו לשם מעבר מאמר
הנשמה שנשבע שבריקה יבחק ויעקב שנקרא
ישם מעבר. ומה לאמון עבד. מי כמוך בעל גבורות
ולא מלכים, ומה מעבר שם ומי כמוך מלך
רומם לך על שם ולא מי המתים לא. מלך ממית
ומחיה על שם מ ממית ומחיה שקות ומחיה
בהרבה עגמים כמו שאמרם ומעמיד ישועה על
שם ומעמיד בנקה ותקלה גם כל הנמים. ומאמן לחתה
להחיות מתים. כלומר ומסתתים להאמין שאתה
מחיה המתים. ברוך אתה מ מחיה המתים. אמר
בתכל לאמונה פנר מ שלמעבדים לאמן בלאמונה
לאמלשה בנר מחיה המתים וה שעתן לאמונה
לה רחמים המתים. אומר בגאל ישראל וה
שעתן לאמן ומבין לה פנלא ולאמר שבגלא כרי חזרו
ונשתעבדו. אומר בנה ירושלם וה שעתן לאמן
לאמר שבעין מלא בחורבנה. כמו לאמרים פנר מ.

אתה קדוש

על שם שקדוש הקדוש
קדוש בנבקה
ומעבר קדוש על שם וקדוש שמו וכבר זה וקדושים
בכל יום יקלוך סלה שלו ישראל שלא קדושים תהיו
ם לא מלך גדול. שלא ם מלך גדול אמר ומתבנדל
אתה. וקדוש אתה כמו שאמרנו. ומאמן קדוש אתה
לומרים ם לא מלך גדול וקדוש אתה. ובשורי
הנלחומים ישמו ונכון לאמרו מבטשים שאחרים לקמן
בלא הלא הקדוש שלמעבר ם קדוש אתה מ לא מוכח
ם לא נתקן לאחר מלך בחמיות שמעה עשרה
ברכות כלא לא נחרבים ברכות בבר. וקן שלא
ריאשונות לא. וברכת הסיבה שופטים. ובטשם
מעבר שחמיות שלא ברכות ריאשונות לא רומזות
לשמות. ם חמיות ברכה ריאשונה קיים מנגן
לאברהם. וחמיות ברכה שביה מחיה מתים כנגד

יצחק. עם שלקח יצחן הנה הקטן לשחטו כמעשה
הקטן והיה חשוב כמת. ואחר כן לא הטחו הקטן
לשחטו והקיבלו הקיה לאות. וחמיות ברכה
שלשית הא הקדוש הנגד עקב. עם שמחה מעות
שלמיה וקדושה שלא יש מעמיד והב פדות. וחמיות
מלך יושב ברקה ומעבר רומות לדור מלך
הישב על המעבר ולמבר תקע בקוף לרבותנו
מלכות בעבר חמיות סדר רומות לשמות ולדור
ובקוף על שם מה שלמיר לדור ומשיחי לך שם גדול
כשם הגבורים לשר בחרן. כך מרחק לא. ואחר כך
מחלתי שמרים הרבה נגו מעמד שלא ריאשונה
מה כבר שלא לשמה לשמות ולמיר בשם לשמות
כבנים שלא מלמות. ומלך לחוקה בנקה ומעבר
כבנר מה שמטוב לא לדור לחכר וכן כתב לרומיך
לא מלך ולחברה שמיר לעשות ועד. ולומר מלך
לעשות לא לך שון ומי. על

אתה חונן

לאדם דעת. עם המלמד
לאדם דעת ועם ומחנה
לאת לשר לחון, ומלמד לשם שם על שם ומנן
אלה חכמה לשמה ותבונה הדבה מלר,
מלמד לעבה ושמה וקשל על שם ורשע לעבה
והשכל. חשבנו

השיבנו

אבינו לתורתך על
תורתך לאמרו לא ולמר לאמר שמשיב חכמה לעבר
כבן. ושבר הקרבנו אבינו לתורתך על שם לאמרי
בפרי ובשם שמות רבה, תורה מה לא מעשה
מורשה קהלת יעקב. מהל לבן מלך שבשבה
לעמיה הים כשקרא קבן לא מעבקה לחזר לשלו
לחר מעמ שמה לאמר שם לחזר. מעמ שלומר
לרחמתי לא חזר. כך תלמיד חכם כשהוא פרש
מרבי תורה ומולך ומקבעשה בנרים נפשה לא
מעבקה לחזר לא לחר כמה שמה לאמר שם לחזר
מעמ שלומר לרחמתי לא חזר ולכך לא לאמר
שהקן חזר לרחמתי לא חזר. וקרבנו מלכא

לעמדתך שהיא עבודת המעשה שחייב לדם לעבר
לאות כעבדים, ולכך אמר מלכא. ומכחנו מעמד
מקרית עמדיה תחת לשר לא עבדת לא
מ לא לומר לא לא קיימת המעשה. שהוא לחר
ובקרבנו מלכא לעבדתך. לא לשמה לעבר כמו
שאמרו זל ולעבדו בכל לבבכם לא זו מלא עבודה
שבלב זו תפלה. ומיד קרבנו בתפלה על שם לחדי
הבחר ותקרב ישמן חבריך. ובחרבם בתשובה
שלמה לעבר על שם קשבנו מ לא לך ונשובה לומר
לא מתחלה לשוב. מיעבר לבית בתשובה שלמה
לעבר. ובחו על דרך מה שאמרו זל בא לעבר
מעשיהן לאות. בא הרוצה בתשובה שלמה לא
לחטאן בחרבה. מ לא בשוב רשע מדרכו
ובחיה. וכתי בחטאן לחטאן מות רשע מדרכו מ לא
הלא בשום מדרכו ובחיה.

סלח

לנו אבינו
מחלנו. על שם ומלכנו
לעבר לשר חטאו לך. מחול לנו מלכנו מ בפעמו
על שם ולכל בפעמים לשר בפשע לך ומעבר פלחה
ובחטאו לשר ומחלה ומשבר לאל מעבר שכל. ובזמות
בשעה הבן דומות לפני בלה כשנות ובקשה יבין
בשנו לשלם כמו שחטאו בקל מעבר. ולמה
מלך דומות שנות בעה כזרומות כמו שלמיר
מלך מעבר ומעבר לרבן ולכן ים לומר מ בשעה
לבו שעשה גדול מחטאו. ומחלה ים לבקש מכל
אדם המקבר ומבקש על חטאו לו על עבדו
מחלנו לעלמו, אבל אין אומר שיבלה לו עלמו
ולכן ים לומר לאב שלמו מקבר ומבקש כל כך כל
לא לומר שלא מקבר מעבדות לא תשלר. ים
מעבדים שלא לא אבא לעבר שחטאו מחול לא
מלכא אמר שבעבו. מ לא בוכלה לא אתה עם
מ לא. בוכלה. לא חכן שלא חכן ובחו מ
מלכא לשוא שלמיר ולא לומר מ מבא בשוא
ראה נא

בעוני. על שם ראה עני
ובנה ירושלם. על שם מ

יביבים. והביאנו לשלום מ׳ ארבע כנפות הארץ. ונלחמו מלחמה לעמו עמך
על עם עמלק מ׳ בגלות עמנו. פדנו מיד חזק ממנו
על עם ה׳ הגה מ׳ בחזק ידו

רפאנו

מ׳ ורפא חולינו ושבר
הגלותנו ותקוק חזק שרידינו
בלאו״ייחיד. ולמען דחמי. שפעת כל הכתוב לרשע
לין מכבן לחתם שחיר שחיר לין מכבן לרשע מ׳
לרמיה דוק בינתרנו המתרנו הפסוקים לו הקורה
פסוק בכתם בחמן מיכון לקדותיהם רשיר לשמוק
ומרשע שחיר לו מיחיל לרשע. לכל סחוק על תפלה
שלין כוונת הכבר לקרותם לא לתחם לדך תפלה
ובקשה הכי הן כפלה תפלות. ורשלין לשמוק כפ
ערך הקשה ולפ עמן הקשה ובקשתי. ולל
יוקה פרש דוקה הפקורה כל המזמור לו כל הענ
כפרד לו לין לספרה. לבל כשמתפלל ולומן פסוקי
מעוריס הנה והנה יכול לשמוע מרמה לשיר ומיחיל
לרשע. ולזה הקפדס הרשע. והתלה רשיר שעיקר
לכל תחלתיהם על עם הרופה לכל תחלתיהם. ולכל
מרפאיהם על עם ה׳ הוא יכריחבם. הא רופה
ריחמן ונלמן לתה על עם ה׳ לא לרופה. כפנר
חלמים רעם הוא רופה ריחמן. וכפנר נחמים הוא
רופה נלמין וכן הוא לומר וחלמים רעם ונחמים
בלא רופה חולה עמו ישראל. על עם מחטא

ברך עלינו

ולא לרפה.
מ׳ לנשמ לת הקשה
בוחת על עם ושתי לת ברכתי לפ ועל עם
וברכתי לכם לת הקשה. ולת כל מיש תמחתה
לטובה כל מיש שרות נקרלין תמחה על עם
ותמחתה מרבה נמלכם. ונן על ומטר לברכה
על פני הארמה על עם לה יהיה הקשה הלא כל
ומטר. וכתב ולתנה מטר על פני הארמה. והוא
פנ הבל על עם תלמיד רוה. וכתב לה מאוד
לת הארץ. ונתנה לת הקשה לו מטוב על עם

ויאכלו ושבעתם ושמחתם בטובך הגדול
ומלא ידיהם מברכתיך ומעשר מתנות ידיך. על
עם פלגלגים מלא מים ועל עם רעת תעבדה
ועל עם לים כמתנה ידו כברכת מ׳ אלוך. שמרה
והשלם שנה זו על עם עטרת שנת טובתך ועל עם
תשיב שנה מ׳ אלוך בת מרחשית הקשה ועד לחרית
הקשה. מכל ועד רע. על עם אל תעב לרע רע
ומכל מיש מרחשית. על עם ולא יתן הרחשית
לרע. ומכל מיש פרעשות לשון חכמים הוא הוא
על עם בתרוע פרעשת מעבד. ושבח לה תקוה
על עם מקוה ישראל מ׳. ואחרית עלם על עם
פ אחרית לים עלם. חום וכיח על כל תעלחתה
על עם ועשת לת הקלח לשלם הקשה. וקימון
הקשה קולין חום וכיח עלמו ועל כל הקלחתה. ולזה
נכון ה ברכה זו הקלה לבקש רחמים על תפלת
הקשה ושבחותיה ומה לו לבקש מעמנו בה ה הוא
מלא ברכות הקלה הקשה לבקש עלמו. ושבחותיה
על עם פ עין נשא פרון. וברכה נגמרת רשן ברכה
ובלבה על עם וקוראתי הקשה בעתה נגמרי ברכה
יהיו ועל עם נשא נרמת הקלה לאלים. ושובב
על עם ולכלתם לחיים לשובב. ושלם על עם
ובעתה אלים בארץ. הקשה הקומת על עם נגמרי
ברכה יהיו הקשה הקומת. ברוך אתה מ׳
מברך הקשה על עם ושתי לת ברכתי לכם
ובספרד מקבן לומר ברכה זו שמות הגמרים
בשמה הזה שמרכם. ובאות הרחמים מתחלין
בה ברכה מ׳ אלוך בטל מעשה ידיהם ובדרך שמתחלין
מלמעלה רשן ברכה ונהנה וכו׳. ומעמדות שם
מקומות שמתחלין ברכה זו לתלה ברך עלמו לת
שמשמן בה בן על לנשם כלבר

תקע בשופר גדול

על עם וזה בוס הקול יתקע בשופר גדול
לחירותנו על עם לקרוא לשמיים דרור. ותנשא
לדור ויבוא ושמחים ומגלים ומגלים בטובך הגדול
ומלא ידיהם מברכתיך ומעשר מתנות ידיך. על
עם פלגלגים מלא מים ועל עם רעת תעבדה
ועל עם לים כמתנה ידו כברכת מ׳ אלוך. שמרה
והשלם שנה זו על עם עטרת שנת טובתך ועל עם
תשיב שנה מ׳ אלוך בת מרחשית הקשה ועד לחרית
הקשה. מכל ועד רע. על עם אל תעב לרע רע
ומכל מיש מרחשית. על עם ולא יתן הרחשית
לרע. ומכל מיש פרעשות לשון חכמים הוא הוא
על עם בתרוע פרעשת מעבד. ושבח לה תקוה
על עם מקוה ישראל מ׳. ואחרית עלם על עם
פ אחרית לים עלם. חום וכיח על כל תעלחתה
על עם ועשת לת הקלח לשלם הקשה. וקימון
הקשה קולין חום וכיח עלמו ועל כל הקלחתה. ולזה
נכון ה ברכה זו הקלה לבקש רחמים על תפלת
הקשה ושבחותיה ומה לו לבקש מעמנו בה ה הוא
מלא ברכות הקלה הקשה לבקש עלמו. ושבחותיה
על עם פ עין נשא פרון. וברכה נגמרת רשן ברכה
ובלבה על עם וקוראתי הקשה בעתה נגמרי ברכה
יהיו ועל עם נשא נרמת הקלה לאלים. ושובב
על עם ולכלתם לחיים לשובב. ושלם על עם
ובעתה אלים בארץ. הקשה הקומת על עם נגמרי
ברכה יהיו הקשה הקומת. ברוך אתה מ׳
מברך הקשה על עם ושתי לת ברכתי לכם
ובספרד מקבן לומר ברכה זו שמות הגמרים
בשמה הזה שמרכם. ובאות הרחמים מתחלין
בה ברכה מ׳ אלוך בטל מעשה ידיהם ובדרך שמתחלין
מלמעלה רשן ברכה ונהנה וכו׳. ומעמדות שם
מקומות שמתחלין ברכה זו לתלה ברך עלמו לת
שמשמן בה בן על לנשם כלבר

השיבה שופטינו

כבראשונה ויועצינו כבתחלה. על עם והסיר
שופטיך כבראשונה ויועצך כבתחלה. והסר
ממנו יגון ואנחה על עם ונסו יגון ואנחה. והמלך
ואדנות עמנו ישוב מעל כל הארץ. והוא יחודו על
מה שלמעלה ממנו. על עם ובמעשה לשם יחוד
עם ויעקוד שמים שופטים הקשה כהשבה
אותה הקנחה לשון ולמחה. ונשיבה לבבם
מתוך שנעשה דין ומספר הקשה. סר מעמנו יגון
ואנחה. ומלך עלמו אתה מ׳ לבדך. שמיר ודוק
מ׳ למלך על כל הארץ ביום ההוא. יהיה מ׳ אחד
ושמו אחד. ברחמים נגדך ובמשפט לת שכתוב
ובחמים שמרה לעלוך עלמה אם מנקשין מלטה
שלם ומלך עלמו בחמים לא ברחמים. בגדך
ובמשפט לת ואדנתך לנגדך ובמשפט ובחסד
וברחמים. בלו מלך אוהב צדקה על עם
לחנה נגדו. ומשפט על עם ושמו מלך משפט
אהב. כתב מלך ישראל בן אלהים תמיד אם על
חתימת זו הברכה לעם הקשה מלכל חתימת ברכ
סמוכה עשרה לעמן מלכות. הוא קיימת לן ברכה
הסמוכה לשבחתה לן בה מלכות. ושנו לכלוכה
אים יודע מה הקרב גדול בן מלך אוהב צדקה
ומשפט ובן המלך המשפט לשמן שבגדך שווה
לרחם לם שכח אך שלחם רשלי לשמה מה שהרבל
בכל. לחנם שמעתי שבברכה שמלה לן אומרים
מלך ושר בשבת. שוב מתחלת בשוב מקרא

לרוב חרחתה וזה מעבר על בת שלת הקשה שלנה
בתחרה מלים להושלמו מלמלכר בלחומות. ומלה
בה לקבן נשלחים וקבנה יחד מלכה מלכרבה
כנשת מלכן. בלמלכן נרחי עמון ישרל על עם
בקבה לת שת שרל ועל עם ולקף נרחי ישרל

השיבה שופטינו

כבראשונה ויועצינו כבתחלה. על עם והסיר
שופטיך כבראשונה ויועצך כבתחלה. והסר
ממנו יגון ואנחה על עם ונסו יגון ואנחה. והמלך
ואדנות עמנו ישוב מעל כל הארץ. והוא יחודו על
מה שלמעלה ממנו. על עם ובמעשה לשם יחוד
עם ויעקוד שמים שופטים הקשה כהשבה
אותה הקנחה לשון ולמחה. ונשיבה לבבם
מתוך שנעשה דין ומספר הקשה. סר מעמנו יגון
ואנחה. ומלך עלמו אתה מ׳ לבדך. שמיר ודוק
מ׳ למלך על כל הארץ ביום ההוא. יהיה מ׳ אחד
ושמו אחד. ברחמים נגדך ובמשפט לת שכתוב
ובחמים שמרה לעלוך עלמה אם מנקשין מלטה
שלם ומלך עלמו בחמים לא ברחמים. בגדך
ובמשפט לת ואדנתך לנגדך ובמשפט ובחסד
וברחמים. בלו מלך אוהב צדקה על עם
לחנה נגדו. ומשפט על עם ושמו מלך משפט
אהב. כתב מלך ישראל בן אלהים תמיד אם על
חתימת זו הברכה לעם הקשה מלכל חתימת ברכ
סמוכה עשרה לעמן מלכות. הוא קיימת לן ברכה
הסמוכה לשבחתה לן בה מלכות. ושנו לכלוכה
אים יודע מה הקרב גדול בן מלך אוהב צדקה
ומשפט ובן המלך המשפט לשמן שבגדך שווה
לרחם לם שכח אך שלחם רשלי לשמה מה שהרבל
בכל. לחנם שמעתי שבברכה שמלה לן אומרים
מלך ושר בשבת. שוב מתחלת בשוב מקרא
מחזור ויטרי הוא מנהגים בטרקא הוא דנהגו
כל הסמוכה לה אומר הוא הקדוש הוא המשפט חון
מעברת מה תקנוכה שלומר המלך הקדוש המלך
המשפט לשבעבוי ישבע על המשפט לבין כל
משלם. ומה יומרים כל הסמוכה לה
המלך אוהב צדקה ומשפט ובמשפט שיך לומר
מה כתת סמוכה מתחלת ברכות כמו שמתחלת מלך
המשפט ישמיע לחדן ולרחם תחנות ברחמים
והמתים ובמתי בבר לפני לחם לחם לרשע וקבל
ובבר. על כן. וכבר פרשם לשמה טעם
בבן שתמיד ברכה זו לומר הקדם להוסר בה מלך.

על הצדיקים

על עם שמ׳ אל צדיקים ואוהב אל שופטים
ועל חסידים. על עם על ואת יתמלל כל חסיד
לך לעת מעתה. ועל גרי הצדק על עם ורחמים
לת הגר ה גרים המשך בארץ מצרים. ועל
יקום רחמיך מ׳ אלוה על עם הקמן מעשך ורחמיך
לי הקדוקן. וקוטר כלן לבבנה כמשת
מעבדאל. צדיקים. חסידים. גרי הגרים. ועל
יקום לי רחמיך. כלילן מכלילן. וכן אתה אומר
בלבבנה כמשת שבת שמות. ואומרו לטב הקדוש
ברוך הוא יבוריים אמשם. וה יאמר לי לה
וה יקרא נשם יעקב וה יכתוב ידו לי ונשם ישרל
יכנה. וה יאמר לי לה אל
נתעבר מחשל. פרוש לו מבריקים שהם נבולים
מכלם שלם חטאו מעשים. ולא נגרם לשות בעל
תשובה ולקרותם חסידים וכלילו כעלי לים הם ושל
ולא אלים לם שהיה שבר לת הקשה מלילה
וה יקרא נשם יעקב לו גרי הגרים. וה יכתוב
ידו לי לו בעל תשובה. שרוש לו חסידים שים
נשם קבת לילה על המשרות בעבו. וכן אמר
דוד שמלה נשמים חסיד לה לומר ה בעל תשובה

אם שלא היה כשהי לקרות עצמו חסיד
ובשם ישראל יכנה בו ירחי אמיתי וזקו ובלבם יקבלו
מן רחמיך אמן שאין לא חסום כל כך בלא
ירחי אמיתי ואין לא מחזיקין עצמם כשנגיס
מלחמה. והפסוק הזכר גרים קולם בעל התשובה
מעבר שהזכיר תורה בעבים לחזקה לחזק. ונם
בשם לחזק לחזק. ובתפלה מכרו כסדר מעלתם.
ותן שכר טוב לכל הבטחים בשמך באמת
וחזה לומר שקם יודשם לחמיתה שמך. על שם
ובטחו בך יודשם שמך כי לא עזבת דורשיך ה׳
ואומר ותן שכר טוב על שם מה רב טובך אשר
צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני אדם
ושים חלקם עמקם. שם הבטחים בשמך על
שם שאומר בלעדי יקר חלקי שם הביקים נגד
שנן. ― ולשלם לאנשים. שרוש ממעשים.
מבר בטחם. חבר בטחון עם בטח על שם
בך בטחתי אל אבשה אל יעלו אויבי
ועל חסדך נשענו. על שם בשעה על ה׳ אל
אמתיקם. ואומר חסדך על שם וחסד ה׳ מעולם
ברוך אתה ה׳ מגן. על שם ולא יוסיף עוד
שארית ישראל לשענן על מכהו ונשען על קדוש
ישראל באמת. ומעבה לביקים על שם אשרי
קבר אשר שם ה׳ מבטחו ולא פנה אל רהבים ושטי

סב
תשכון בתוך ירושלם

שרך כאשר דברת שאומר ושכנתי בתוך ירושלם
ונקראת ירושלם עיר האמת. ― ונקה אותה
בשן שלא על שם שלא חסל הנה. נמחה
מעם לשון חכמים קוה. ― ברוך אתה ה׳
בנה ירושלים שאומר בנה ירושלם ה׳ נדחי ישראל
יכנס. ―

את צמח דוד

מעבר תעביר

לא אומרים קדם לדור. וקרבם תרוס בלא קרבם תרוס
בבבל. בשובתך על שם ובשובתך תרוס קרבנם.
ואומר בשובתך בבבל ירושלם היה שבעת הימים
מעלין ורחו כל אחד יחדן לחת שבעת אלפים. ― ם
לשובתך קוים כל היום על שם לשובתך קויתי ה׳
ואומר כל היום על שם אותך קויתי כל היום
ואותם נבוך אתה ה׳ מגביה קדן ישועה. שאומר
בזם אבות אומרים קדן לחת ישראל ―

שמע קולנו

ה׳ אלהים על שם ושמע ה׳ את קולם. ― וראה
עמלם על שם ראה ואחפן ה׳. וקבל על שם ושמע
ה׳ את קולנו. ומתרגמינן וקבל ה׳ צלותנא ―
ברחמים על שם לא על צדקותינו אנחנו מפלים
תחנתינו לפניך כי על רחמיך הרבים. ובראש את
תפלתינו על שם ואני תפלתי לך עת רצון אלהים
ברוב חסדך ענני באמת ישעך. ― כי אם שומע
תפלותינו ותחנותינו. כי קורין קימון קשה. וים
קורין כי אם שומע תפלות ותחנותם אותה. וקוה
קנטן כי אין להחזיק מעמידם כל כך בביקים ואומר
כי שומע תפלותינו בכל עת. ומלמטה מלבא
ביקש את תשובה על דרך אל יסוב דך בלא
ורוצה לומר אם לא ובמה הרבה אל תחזירם ריקם
ומכל ומשבה לא קמת מן בקשתינו. כי אתה
שומע תפלת כל פה על שם שומע תפלה עדיך
כל בשר יבאו. ― ויש אומרים כי פה בעמטרים
מלה. לומר ישראל שקם מקולם. ― ואותם בלא
שומע תפלה ―

רצה ה׳ אלהינו

בעמך ישראל על שם ולשמע אתכם עם ה׳
וכל רבם מעדיף ובמה שרילו שבתפלת המעבר
אין לומר שלא נמר רבה מעבר שאין מקבלים

משאין את כתיבה בשעת המעבר מעשה שברות
שבבר שעבר כל הקיים ומאין שתתבטלים יין וסכר
אסור בנסיחות כתם לא מתחיל ואיני ישראל
אבל במעבר אל תעבוד בתם שאומר אותם. ובאים
הכתרים במעבר לבד אמנם שאין מאחין כתבים
מנגן לומר רבה. ובכל אבל יעקבנן מראים אמנם שאין
נסיחות כתם במעבר מקשבן הא אלא לומר רבה
ואם מעשה ראינו בסוגה נם ולו נאמרים כל הנגן
שאין שלא נעבדה. ם ברבה אוב לא אם שלא מאלי
נתקל מעבר. וב בשבל אמר שלא ברבה לא לומר
אותם בשאין נסיחות כתם. ולתפלתם שמה על שם
ושמע ה׳ בכל נוגע מבחוץ. וקבל הקשבה לבבר
מבר על שם ובבר בתוך קבת. ואומר ישראל
ותפלתם מבחוץ בחבבה תקבל ברצון אמנם שאין
שתה עבודה מתפללין על התפלה שבאים מבקשים
הקרבנות שתקבל ברצון. ― ים מבקשים וקבל
הבבר לבבר שיר ואומר ישראל ואחר ותפלתם
מבחוץ בחבבה תקבל ברצון תחלת דבר הוא ולפ
פי זה אין להתחיל ואומר ישראל מעבר שאין תחלת
דבר. ― ותמיד לרצון תמיד עבודת ישראל עמך על
שם שלומיהם ובחיקם ישלו לרצון על מזבחי
ותפלה בקרית עבודה כמו שאומרים בהקדמת
קסבר הזה. ― ותחזה שבבת כשובר לשון בראים
על שם ותחזה בשון שבבת. וכתב כי שון בשון ראיה
בשוב ה׳ שון. ― ואומר בראים על שם ושב ה׳ אלהך
את שבותך ורחמיך. וכתב בראים אראמנא מאם ה׳
בלי המחזיר שבבת לשון על שם ושבבתי בתשבם
וכתב לשון שמו שם. ― ולשון המחזיר הוא מדברי
רז״ל שבחשבים ם הרבה. ― מודים
אתה לך וכו׳ מלשון אך
בביקים יהיו לאמר וחבן אחרי פי מודים שבחזים
כי מתרגמינן ואתחזה לא אמלך ומודים לאמלך
ואמרינן בברכות רבה כי לא שאול שבך ומי הוא
עובד מי שהוא יה ומשתחוה לזה הקשלים שבכתב

יה יה הוא יודך. ― ולכן אומר בסוף וכל החיים יודוך
סלה לפי שאין חיים ואתה יה מודים אתה לך.
ומעבר מודים שלא לעמן מאחר לרמוז שאתה
מודים לו בעבור ברכות בכל יום. ― ערב ויום על שם
ערב ― ומנן ישעה על שם ותתן לעמנו יבער
אתה הוא לבוד ולזר על שם לבוד ולזר קלשיה פרק
לך על שם אך בביקים יהיו לאמר, וכפר תהלתך
על שם תהלתי יגבר פ ומל שם ובגדולתך אספרנה
ומל חייהם מקומים בדרך. על דרך שבעתי.
ומל בשמותיהם תקבלות לך שאומר שבר אתקיל
ריחו שבשמות אלהים הם ברוח פקדון בכל נגלה עד
שיקן. ― ועל נסיך שבכל יום עמנו על שם נתת
לבריאיך נס להתפרסם. ― ועל נפלאותיך וטובותיך
שבכל עת עם לבת עשית אתה ה׳ אלהי נפלאותיך
ומיאסתיך אלפו. ערב ובקר וצהרים על שם ערב
ובקר וצהרים אשיחה ואהמה. הטוב כי לא
רחמיך המרחם כי לא תמו חסדיך עם חסדי אם לא
תמו כי לא רחמיו. ― ואומר לשון הטוב על הקודש
על החסד על שם הוא לא כי טוב כי נעשה חסדו.
ואומר שלשון הפסוק הוא הנמנו בכאן אומר פסל
לשון תמים אל תמו המים ברגם כי בפסוק יתברם
כרחמי הסעמים כי לא תמו אתם. אבל בכאן
אומר פסל שלום זה לך בדרך עולם תמו. כי מעשה
קנים לך על שם וכל רחמיך ה׳ וחסדיך כי מעשה
המה. ― ואל כלם יתברך ויתרומם תמיד שמך מלכנו
נעשה עמך לעולם ועד. ― ברקי הקילות הם וכל החיים
יודוך סלה על שם ושמך לעולם פרק סלה ועל שם
חי חי יודך כמוני היום. ― והקלו את שמך הגדול על
שם וקדשתי את שמי הגדול. ― ואומר לשון הלל
אל גדולה על שם גדול ה׳ ומהלל מאד. ― גדולתו
על שם ה׳ אלהים אמת. ― כי טוב על שם הודו לה׳
כי טוב. ― ברוך אתה ה׳ הטוב שמך שנאמר טוב
ה׳ לכל. ― ולך נאה לשון חכמים הוא על
שם מי לא יראך מלך הגוים כי לך יאתה.

שים שלום

על עם ויעם לרעהו טובה על עם ויתן
קטורת לשם. וברכת על עם וברך את עמך. יקן
על עם ויכבד יקר. ויחסר על עם ויחשב חסד
ורחמים עליהם ועל כל ישראל עמך. עשה ברחמים הרב
על כמה רחמים. על ידיהם. וברכת שלום כאחד
ביחוד מבך לומר אתה אל אחד ואחדם מה לזכרם
מעקרי אחד. שמע אחד היה אחד. וכתיב
אחד קראתיו. ואחדם מקרא אחד אחד שמע ומי
כעמך ישראל גוי אחד בארץ. אם כן ברכה לשם
בחרי. ואמר בחור מבר על עם ברכת הבשם שבתו
בת יחד. מבן אדם ועל עם. בחור מבר יקילכן.
מבחור מבר נתת לנו. מלא תברכ על עם
מבר מעשה ותברכ אור. ואור מלא בנו מבר. ואיש
מלא תברכ שמלא מרחמי חייך ואורך ימיך. לקבת
על עם לזכרת מעשה מעשיך. ואחר נקבל על
עם מעשך חסדך שומרך ובקשתך שמרי לב.
ורחמים ברכה ושלום מרשמים שמעה. ומוב
בשבר כלומר ויהיה טוב בשבר. לברך את עמך
ישראל בטוב ובשלום. על עם מלא לבנו יתן
יברך את עמו בשלום. כלומר ברך את עמו
ישראל בשלום אמן אמן ונתן שלום בחכן
ובקשה שתקבל לברך את ישראל בטוב לכל תמלה
לפ שמתפלות כנגד תעלין תקמה. ומאו שבכל
פעם בהשלם קעמדה מן מכמעם מברכן ארבע
ואל בשמו אמן ויש אחרן אתי ויהי אל הטוב
ומברכי ומן. ומתנ כה תברכו את בני ישראל וגו.
ואומר יהיו לרצון אמרי פי ומן. ואחר כך אומר
עשה שלום במרומיו וכו. ושאר שלום. פסוקות
לאחרון בכריעה אחת. פ בכל הקלם פסוקות
שבמה שורה ונתן שלום לעמו ישראל ותהלה כנגד מעשה
של מקבלי קשמר לבנו מלא שויתו אל לבני תמיד
ובמקום שלום שלום פסוקות עריך לעמוד. ולא
יחוור מיד לעמדו דברים כמו מלך בברק קושלו ל

לת הכף מעמיק ורב מרחם לעמי שן שפטם ל
פסוקות לאחרי ואתם חיבמ ל לעמיק מעל לעמיד
כנפטור מרבן לם חוור מיד דומה לכל ב שבב. על
קילו שבוט שוכת מל התלת. שם פסמ לאחרי
כי שבמר מרבם לם שחור מן מיד. וכל מלך
יחבמ לה לעמיק הקם מר דמתה מל ומלמתה שלח
נבר מלך לבוסיק. ויכלה מלן לעמיד דמעי
שלח נבר לקבוסיכן עמה. וכל הלילה שכשבוח
מתמל יחיה ממתן כי ישר זה. ואמרתה
לשלם פסוקות לו מבטוק ורגלתם כל ישרק
כלילים שמם ורבל לחד קרי שבת. ומה שלומר
לחד כן וכף מגליקם כלף רבל מבל שמם נכ שלמ
מם כחורת לעקומו. שם ל לחור בשלם פסוקות
כבתחלה. ומ יחיים שמקבן לומר לחד תפלתם
קולם שמפטם שלם פסוקות בקשה ו

אלהי נצור לשוני

מל עם נצר לשוך מרע ושפתיך מדבר מרמה.
ולמקלל הקטון והרבה. מקוים הם לחלקמוה מבקש
מלחת הקשם לעשות לעשות טוב. ולעקל נפשי
תהום הוה מוסיף מל נצר לשוך מרע לומר לה
מעבשה שלם שולל שתכם. שלה לחכף עולמ
תחלה לה לף לם שולל שתכם לבמל קלמת. והם
שומשן הרפתן ולים מעיכן. ונפשי כעפר
לכל תקיק הוה מוסיף מל ושפתיך מדבר מרמה.
לומר לה מובשה שלם שולל לעות כעבר לפנ הכל.
ומעמד לומו כמו שקעבר הכל דומסין לות
ברגליקם ושלם מל ריקוקם ונם לנוף הכל עליכן
ל כך המקמל מבמו בשלם קזה יקיה לריקם לשלם
מבה. ומר לחר כן מקם לם מתרתך כדומרי
בעקסת מבדה ולא נצר לשוך מרע. ושפתיך
מדבר מרמה. מלה תומר קולל ונברת לשוב
מרע. ושפתיך מדבר מרמה לך ולחבק בשלם.

תלמוד לומר לסור מרע ועשה טוב. לחן לשוב מלה
מרע שלם שלום לקח טוב נתתי לכם תורתי ל תעזבו
ולמען ולמען מקיים לעם לכך לומר ומעשיך
תרלוף נפשי. ושן שלחלוף מעשיך קשלמן
בחוסמים מל רעה והרמים לותי כמו שלומר כל
מעשיך לעוקה שקר רמים שרע כמעם לעם
בחרן ולחם לה שבתי מעשיך פרנתה מעמת
מעולת לבמל לרמת קשוטים ולכך לומר מלך
וכל בחוסמים מל רעה מקרק מבר עשם וקלקל
מחשמתם. ולומר פסוק יקיה לרצון לומרי פ
ובשן לם לפניך ה צור וגאלי. ומבר כתבנו
מבשם בתחלת שמוקה שמרק. ובקשה זו מלה
שמיק בברכות בסוף פרק מיה קורלן. ים
לבמי שמם מתנו שם כל ברכה וברכה מעמעם
עמרק ומבלו כסוקים מל כל ברכה מעמעם ם
שמלם תמתיקם כמקם תמות הברכה. וכן עמתם
לם בריאשונה מעמ כזה. ולחר כך נרלק לם שלין
ל יסוד ולם שולם ל תמלה מקום כשלם שלומ
שמוקה עמרק בנמם לחר תבכה כמבה מלה לים
מוקיפן תמות ומרשן ולם כן מקמלן קוק לים
מולשל מלם לם שבלקו לם לולת. ומלה כמלים
מל הקופרים לכתם. נרשין בברק מה
קורלן לת שמנלה הם רבנן מעמן שלומ לחמת שם
הם לם בם לשם. ומעמן שלומר בנרחת שמלמ
הם לם כבר ושנו. ומעמן שלומר קלוסת הקם
שמלמר הם לם כבר שמו ומקרחלו לם בחוכרם
הם. ומה רלו לומר בבם לחר קלוסק שמלמר
ומקלקלו לת קלוס מעבלות מלו שרלל מרים.
וכתב ולמם תמרחן שם ומלן. ומה רלו לומר
תבוכה לחר שם שמלמ ולבם יבם ומב ולמלם ל
לם הקם לומ רשלק לחר תבוכה לם לם שמלמ ומבו
מל ה ולרמעקו ומל לומ פרבה לפלח לומר
בבר תבוכה מלק מה ומלו חמה בפרמת לחלו
מנוך לחלו. הלם לחרמם הבל הסולם לכל

שמם הרוחם לכל תחלים. הנלל מבחת
ה ים. לנמרל ולנלה ולרמה בתר מלחק מלם.
ומלו כתו ומב ולמלם ל. הלמה רמלה לם ולחלים
מלם לת רמלם ומב ולמלם ל. ומה רלו לומ נלוה בשמו
פרום ולם לומר רמלה לחר מלחק כמו שמלמר
הסולה ומבולם. לומ ל חלם בר לבם מלבן שלם
שמלן לשלל בשמשת לפבר קבשה בשמשת
לומ ומלו לומ מר בשמת קולת. בשמשת
מלמות. ביומלו שמשת כן רוב בם. מלמק
מי מלמלה ולנלה מלם. ומלמלה ולנלה
מלמלו בשמשת קולם.. ולומרים
ברומלמי ברק מלם מלבן לומר לבם לומר מלם
לחלו מלר המעות בשוב לת מבלת מלם ברמלם
שמשת לומרשר מלם ישראל מנלמן לת בשמשת
מר כלן.. ומה רלו לומר רמלה בשמשת לומ
ל לחלו ולמלמר לי מלבן שמלמה מלם בשמשת
שבריכה רמלה לפבר קבשה בשמשת.
ומה רלו לומר ברכת הקשם מלמשת לומר ל
שמכבדי כבוד מלקים שבריס שמלמר שבו
ומלו רשע ברלם רשע כל תמלה. ולומר
כ לומר בברכת הקשת לומר. ולומרים
ברומלמי לומר ל שמכבדי מעמ מה תקם מברך
הקשם ברכת הקשת. כבוד קול מ שובר ברוס
שקולו שמר לשבר כל מלקים שבריס. מלום
ולולו הקשם הקשת בלומר: על כלן. ומה
רלו לומר קם בלן נשות לחר ברכת הקשם שלומר
ולמה מרי ישראל עמשם תמה ומרכם תשלו ל
לבמי ישראל מ קרם לכל: ושן שמקבת נשות
נעשה לן בלשם שלם ולשבה לי עליך ולבלוף
כבר מבלך ולשלבה ל בלך. וכתב בתרבה
ולשבה שופלוך בברלשום ולמבר בתחלה.
ושן שנעשה לן בלשם לו קומלן. וכולל ולים
שם קומלן שלמלן ובר פלשם ולחלים ולחלים ולן.
ושן שלו מלמם מתרומלות קרמות קבלקים—

שמעיר וכל קדם רשעים לגבר תרומעה קרמת
בריך. וכל גרים עם הבריקים שמיא מעם שיבת
תקוש. וסמיך עם וכ עבר יחיד גר וחיכן מתרומעו
קרמת מבריקים שרושם שמיא שמיא שלם יהושע
שם לוקבך. וכן שכלו שרושם בת דוד שמעיר
אחר ישום בני ישראל ונקשו את ה׳ אלהיכם ואת
דוד מלכם. וכן שבח דוד בחת תפלה שמעיר
והשלוחים ב׳ הר קדשי ומיחתים בחת תפלתי.
וכן שבחת תפלה בחת עבדך שמעיר שלחיקים
ובחיקים לרצון על מזבחי. וכן שבחת עבדך
בחת קדליק שמיא זוכר ושבר יכבדנו. מ׳ ושרש
ריחיים עבדך ואחר כך קדליק. ומה ראו עמר
ברכת כהנים אחר קדליק שמיא ושלם יקבן את
ידיו ב׳ הנשי ויברכו ויכר מעשות הקטרת והקטרת
ושמרה מקמי עבדך מי כתיב לעשות מעשות
כתב. ושמרה נתר עבדך מה כתיב זוכר תורה
יכבדנו מלי חזית לסמכת אלהי סמיך אלהי
מסתברא עבדך וקדליק תדיר מילתה קדיש. ומה
ראו עמר שם שלם אחר ברכת הכהנים שמיא ושמו
אתם על בני ישראל ואני אברכם וברכה נקודשה
בריך קדש קדיש שלם שמיא ה׳ יברך את עמו בשלם.
מכאן ואילך אסור לפטר בסכנו של לקבל פרחם
בקטנות ברכה. ואיתיה ראמר ר׳ אשר מלי וכתיב
מי יתלל גבורות ה׳ ישמיע כל תהלתו. מי מלל
מלל גבורות ה׳ מי שיכל להשמיע כל תהלתו.
וכתיב לך רומיה תקלה. סמיה לכולם מעתקה אבל
אם כן עמר אחר תפלת אשר כבדר ודוד יוסי
הכהנים אומר ובלא קטנות ברכה. מלמן ראיה
שהחתם בתפלות יש הכהנים בסוף סקילה שריפה
ריגה המילך הסולמן שנות טובה. ואין ראוי להתפס
והרי בא נרו קטן ראיה לבדר ברכות
לאמצעות מפרשת שובה קרו עמקם דברים הנגד
חוכן הדעת שלא קרו מוסרי ב׳ כסף ודעת. ושום
ב׳ הנגד הסיבה. אמרו אין לא תשא שון הנגד

סלח לנו. ראשון לא יוסיפו ולא אחר כך ירחיק יתפס
הנגד ראיה בעמיפו. הרפא מעשהם הנגד רפאם
אחיה כמל אשרי הנגד ברכת הכשים. ולמו
יעקותיו הנגד תקע בשופר וקבץ גליות שלא ועל
טוקן לטט. ויקי כוית קולו הנגד הסיבה שופטיה
שמיא ונתת מלכך עלינו ורחם עלינו כמו כמן לא מעמן
מבריחים ריחם. ישום יסמכנו הנגד על
הבריקים שמיא אבד בסתר עשן בכל שלי. יחיו
נגן הנגד בנה ירושלם שמיא בטוך ברמת חטים
ונמלא הסם נגדיך שלם חלב חטים יסמכך. ושבחו
בנגן הנגד את נמה דוד שלא ם אוסרי לנגן שרב
ואומר נגן מנגרים תמיד ולמיה ירושלם ודוד עלם
ויין קוה שלומן ומלם נדק מלך שלם הוסלא לם ויין
אם עשתי ואשרם הנגד עמנו. ומעמ פרך נמה
הנגד שומע תפלה. וכל שור ם ב׳ ברכות לומנו
הם שבת הנגד שבת ושמיע תפלה הנגד כלם שבת
ראשונות בראם עמנו. בתה כחון הדעת שקוה
שקר הראם שמיא ראית ה׳ ראשית דעת. ומכו
דמתו דעה קמת מה הסרת דעה חסרת מה קטת
ולא תמה הע מיאך בטלו חוכן הדעת בשבת שלם
אין בראם דעה מיאך קוה מתפלל וכל מי שאין בו
דעה אסור לרחמנו שמ״ם לא עם בשת קוה על
כן לא ירחמנו שמים. ואמר חוכן הדעת לומר ם
מתת אלם הם בדרך הן ותחמנם לתת לטוב לנו
וכן שקמן ומע יחזור בתשובה ואחר כך ישראל
שלחה ומחילה על אשר חטא ומרד ואחר כך ישב
לבשו מגבורתו ומסוגלו ם ברכת ה׳ ברכת לם
אויבו שלם אתו. ומה מתם אל הדם בדמין לבשלו
בשבע הברות. ולא שקם הקשבות קשים מתחלו
נעם הקרבים לאחל עלהם תחלה ואחר כך נפלאת נעם
ואמרו אשר הם חולם בשמתנו. וכן כתיב
דעתיה נפשי ם חמלתי לך. וכתיב ואמר
אם שמוע תשמע ובמר. כל המחלה אשר שמתי
במצרים לא אשים עליך כי אני ה׳ רופאך

ואחר נאולת נפשו ורפאת נגע שוב על הפרנסה
לחיות נגע ונפשו בברכת הכשים. ואחר שאכל
שבע כברים מחיה חוזר לאחל בשרך הרשע הקע
בשופר לרים בגל לחירותנו שהיה רחם הכר
לכל ישראל כמנר יחון הדעת. ואמרו אל כל אדם
שיש בו דעה כלו נגע מת המקדש בעמו שהמקל
נתן בן שם שמות שמיא ב׳ מקדש ה׳
ודעה בן שם שמות שמיא ב׳ הדעת ה׳. ואחר
כך אומר הסבה שופטיו כמנר הסבבו. ושמן
ם לאחר קיבן נשות יקיק ממי שופטים שמיא
ונקבע בני ישראל ובני יקולה יחליו ושמן לשרים
אחר. ואחר כך ברכת המינים כמנר שלחת ששות
ם הם המחטיאים והחשב בשופטים כבריים, ובכן
בריקיסיהלו ושמחו כמנר בגל ישראל ם הבריקים
רחיים בשם שמשה ומקטין לה לבגול אותם
מעבדים. וסמך ירושלם כמנר רפאם וכן כתי בנה
ירושלם ה׳ הרופא לשברי לב. ומה דוד אחר בנן
ירושלם כמנר ברכת הכשים שהיה נמה שלך
וכשים מלך טוב בארץ מתברכת כמו שמיר לב
אוכל עד כשים. ואומר עשה מספט לעשוקים
פותן לחם לרעבים. ואחר כך שומע תפלה על
כל הברכות. והע ם כל ברכה הקודמת לשבחתה
מעשה ממנה והעבר ב׳ גדול מלאחר לאחריה
לבן תחלה חוכן הדעת. אלם אין דעת אין תשובה
פלא יהיה בין טוב לרע יוכן אם לא יסוב מה תעשה
לו שלחת עמות הרי הוא חוטא ושמה שון בכל
יום. ואם אין שלחת שמות לו יסורו אויבו ובדחמו
כלא הוי אסור שבם אתם. ומה תעשה לו בריאותם
אם ירדפו אותו. ומה תעשה בעשרו אם הוא
חולה ומעשה הוא לעבדה גדולה שלא מן הפרנסה
בשלם מעלות וקבץ דעת בחיים. לבן ראוי לדוף
אחריהם כמו מעלתם. וכל הקולך פרסה אחרי
כדי לקמת סחורה הרי הוא חייב לברך ברכה
לעמוד תדיר. וכל הסובל עמל ומלאכה נפש כדי
שלא יוסיף בעמל נפשו כדי שלא יחטא
ואם הוא בעל הסובה כפלם מעמיס. וכתחלת
הגאולה קטן בלית. ובמתקבצים ימים אופטים
להשמיע הכשים. ובכן בריקים ירלו ושמיו
ותסכון שבח בחרב ולו בגדול בא ושלית שקטן
בלית קולם לעמיד דוד כברים רשע. עד כאן בכל
וכתב בעל הלכות גדולות אמרי בעברכ
אשכחן בתפלת חנה מעמן שמעה עבדך. ומעמ
קרבו כרי כמנר מגן אברהם. מ׳ ממיתי ומחיה
כמנר מחיה המתים. אין קדוש כ״ל כמנר אל
הקדוש. מ״ד דעת ה׳ כמנר חוכן הדעת. ובכשלם
לחזרו אל הבוקה בתשובה. מורה שאול ויעל חיים
המדבה בלעם. מ״ם שמחתי בשומעתך בנ״ ישראל
מקיים מעבר לו הרפא חולה עמו ישראל כלא מרוע
אתה בכה לבן המלך. ובעשה חלו מברך
בקשם כנלי חסידיו ישמור מקבץ נדחי עמו ישראל
ה׳ הן אפסי ארץ מלך אוהב צדקה ומספט ובשפ
בחשך הימו מכשב זרים. ובכשלם לחזרו אל מקשן
ומבטח לבריקים. ובכל כבוד ישלם מנה ירושלם
ונכם קבץ מגיחו את נמה דוד. ואין עד בשלום
שומע תפלה. אל הרם תזכרו בטבה בטבה
עבדיך. יבא עתה מקשם קולה. ויבן עוד לבלו
מבנך את עמו ישראל בשלם

ותמצאו

בשמונה עשרה ברכות חלו
תשעה מקומות שמשם אותם לו מוסיפן בכם
מעמם ירושם. ולו בן הראשון בברכת אתה גבור
שלומר מאות הבשמים מכיב הלוח ומוריד הגשם
ולומר לחיה המתים מוסף אל זם שמיב אל חב
הסובות עד תפלת מוסף אל יום טוב הראשון אל
פסח. ומגשם ולילך כל מאות הקמאה לומר מוריד
הטל. ומפרש הרוש לעי הרי שיהלו כל המעברים
בטל מעטה שהטל סימן יפה לשנה

זה מכתב לשם מפסק בינם טעם ביום ראשון של
פסח לשם יומם של גלות ראשון ומעשה הם לזכרון
טעמיו לחרמיו ל אומרים ברוש אמי ולבכר מעבר
את כל טעמיו תמים ברוש ומעמד אחר מוסר ואחר
שלום מוסר ויקח אתם לעבדות. וזה הכתב לשם שלא
עשם מוסר לשם כל בפסח לשם כל טעמיו שקטרוין
בעלם כתבו בעסקי מצה ומרור. אבל עם הראחרון
של סוכות שאין לה מלאכה וכל טעמיו תמים
בשחרית ראבריך לעמיר כדי שיבאו כל המועדים
בטל וקרא מעיב של סוכות. וקרא מקשי ברוש
ולבכר בתפלת יוצר אור קרא פעם שחשבה מבעבר
ברוש ואחר לעמש שמה הבראה וכון ליחוד לשרת
מוסר בשחרית בתפלת יוצר ידע לא חוסר
מבעבר. עוד נראה לא לפסח טעם נתן לה מראמי
ברוש לעמי דראים הקבה עלה דמתנו. הפעם בעופף
מתקיע. ראמרים מעמ מה ל יקשבו לי
בפס ל מנסנדי שמע לה מן הדא. שמעה
ערב זו קריית שמע. הקשבה בעמו זו רשן תפרש
בקרוש תפלת זו תפלה. לא פסח מלמה וד
מוסף מה מתב בתריה מלמטר מפמי יבא
שמע תפלת המוספין שקר. ולבכר הקם לשמו
בעופף. שעות הרמה טעמ ואמר מעשה
הכוח לשם חוזר לראים לא שאין הרחות נעבדין
ואין עריכין נקבה. ואם אמר מוריד הגשם
במקום מוריד מטל חוזר לראים לא שבגשם קוב
שמן קלה שעות הרמה. ואם לא חסר מל אין
מחזירין לותם שאין מטל נעבר ואין ערך בקבה
ומעות הגשמים טעמ ולא אמר מעיב הרוח אין
מחזירין לותם. ואם לא אמר מוריד הגשם ולא מוריד
מטל חוזר לראים. ואם חסר מל לשם חוזר מעמ
שקוד שמן ברכה. כתב הרי קשרי פאם שיש
ברכת מחיה המתים ולא חסר ועדין לא מתחיל
לתה קדוש אין ערך לחוזר לא אמר מעיב הרוח
ומוריד הגשם ומתחיל לתה קדוש. כראמרים

נפרק שלשה שאכלו טעה ולא חסר מל ראים חדש
לשמר ברוך שמתן ראשי חדשים לעמו ישראל. וכן
בשבת וכן בשם טוב לא שאם לא שלם טתם בקטוב
והמעמי יבל טתם בקטוב והמעמי חוזר לראים. וכת
קראנא ויש לעמל הקן לחוק דשלם הקם המוסר
בברכה אבל הכל ולא תקשה נא ברכה חוזר לראים
ואם נסתפק לו אם אמר מעיב
הרוח ומוריד הגשם אמרים ברשלמי בתוך שלמי
יום חוזר לראים שבראי לא אמר לותם הוחל ראים
רשלם. אבל לאחר שלשים יום אם חוזר לראים
מעמ שבר הוא רשלם ולא שכח לאמרו
וקר מלא דרומטברוק הוא רשל לעמר ביום שמיע
מל הגבהות תשעה פעמים מתפלת לתה נגור
עד מעיב הרוח ומוריד הגשם כאבר שלשים יום
פחות ערך לאמרו שלא פעמים בכל יום
ומשתה אם נסתפק לו אם אמר מעיב הרוח ומוריד
הגשם אין ערך לחוזר לראים לא שבראי לאמרו
ומכל ראים מה אמרים ראיתי לחיב קבר
בחותו לא כל שכן אף כאן אמרו שלשים יום שלשה
פעמים בכל יום ואחר שלשים יום אם הוא מעופף
אם חוזר לראים מעמ שבר רשלם ומסתעב
אמרו כל שכן בכאן הוא מל ואמרו תשעה פעמים
בשעה אחת טן שהוא רשל בם שאם חוזר לראים
וכתב הרב לא שבר לעמבר הם
לאין מכבון ומה לראים הוא לא בשור המעבר דמו
טעמיה מעמם לחתחזק לפנם והלבר אם מחזר
בשלשה פעמים רחוקות כל שכן קרוב. אבל
בעמ מעיב הרוח שהבר הוא בהבגל לשון אם
ומה מעמ מאמר שהרבל לשון לעמר מתחלת
לתה נגור עד מעיב הרוח ומוריד הגשם לבדו לא
ברכה ראשונה ומנן לא הוא חוקת הרבל כשמתחיל
לתפל בסדר ברכת המזון ואחר כן לתה נגור
כתב הרב מנן לא אלא תפלה טוכרת בשרת בשמים
לא בתפלה מרכתי ולעבדו בכל לבבכם ומה לא

ומתה מעמ לחברים בתתו לא מעבין לו זו הוא עבודה
שבלב זו תפלה ובקרא מר בשלשה המעמ יורד
ומעבר בתפלה אין שמעין נגדות בשמים בתחיית
המתים. מלמי טעמיה אמר רבי יוסף מנין שאין
בתחיית המתים לתכר קבעה בתחיית המתים
ובה אמרים ברוש שמי כשם שתחיית המתים חיים
לשלם כך ירידת הגשמים חיים לשלם. ל חיים כל
בלא שמעבלה מן הדא. יחיה מעמים בוא הקשמי
הקיצו ורנו לבעלי וכתב בתריה ונלעבה נרלה
לבית לת. כשהבלכון מוכלו. ויבא כגשם לפ
מלקוש ויורק ארץ. הקשב ברכת לתה
הקדוש שאומר בעבית ימי הקובה בעקוש הקר
הקדוש המלך הקדוש. ואם טעה ואמר הקל הקדוש
חוזר לראים. ואם לא מבר לא אחר שהשלם כל
תפלה חוזר לראים. הקשבת ברכת לתה
חוק שאומר בכל מוכלי שבת הבלה. ואם שכח
לאמרה בעמומה אם מבר קודם שומע תפלה
מבדיל בשומע תפלה. ואם מבר אחר שומע
תפלה מקשם תפלה ולא עריך לחוזר מעמ שאומר
על הכוס. וכתב בעל הלבות גדולות כמן שאם
הבר בכוס הבא שאין לו כוס ערך לחוזר ולהתפלל
והרב רבי יונה כתב אף אם אין לו כוס מזומן
בשלה אם יודע שימצא לאחר אין ערך לחוזר
ולהתפלל. אלא אם כן סבר שאף לאחר לא ימצא לו
ולא זה אף בהשעה כתב שחל לאות בלחד בשבת
אם טעה ולא הבדיל בתפלה אין ערך לחוזר ולהתפלל
כמן מבדיל על הכוס בעוכלי הטעה בלב
הרבעה בברכת הקשם אם טעות לבשמים שאל
לת הגשמים ויעשה מים שאינם שקופת תהרי על
לשפח. ומשמים יבא בכל יום מפבנגר אם
הוא אותה שעה פגריל מכלי יום. אבל אם הוא
פגריל מכלי יום הקדם הקשלה בכל מבנגר. ם
הקופת תהרי לתלה שבעה ימים קודם לחמבר
ואם טעות הרמה שאל לת הקל חמם מוסר לשון

אל בפה לר יום שבים בהקופת תהרי ויום שבים
אל בעבר שבים. כתב הרי לאם ראיתי בעבודה
שאומרים לת הגשמים מבעבר בעבר מלחמה ראשון מלל
בשבת תלמוד אל בבל אחר ולא אמרה בכל
ברכה לבים לבל כל הרחבת הלה ברכות לבים
בעבר ראם לא תקשה בתקופת
יבשו מחרב. ולפה לא בעבה בשבים בתקופה
בשבעה בעבר לחמן לת הגשמים. אבל
ולא אומר בגשמים ברכת הקשם אם מבר קודם
שומע תפלה שאל לת הגשמים בשומע תפלה.
ואם מבר אחר שבבר שומע תפלה חוזר לברכת
הקשם. ואם לא מבר לא אחר שהשלם כל תפלה
חוזר ומתפלל. וכתב הרי קשרי אם מבר
קודם תקע בשופר לומר לתן אל ומעמד תקע בשופר
בגדול וכבר כתבנו לעמ לראיה לא.
וכמי שבבר שאלה ברכת הקשם ואם אומר מוריד
מתעבה ומבר קודם שומע תפלה שאל תפלה לת
הגשמים בשומע תפלה. ואחר כך אומר עשה
לת הגשמים. אין יוכר חובה מעשה שהי אם
שכח לת הגשמים והשלם כל תפלה חוזר
ומתפלל. ואם שכח עשה והשלם כל תפלה אינם
חוזר ומתפלל. כמו שכפרים לקמן. ומעמד מבר
אין שמעמין שלה ברכת הקשם מלא מעמד אמר
ראיסף. מתוך שאין פרנסה קבשה בברכת
פרנסה. אמרים ברכת הקבה שופטים
שאומר בעבית ימי הבובה בעקוש מלך אוהב
צדקה ומשפט המלך המשפט. ואם טעה ואמר
מלך אוהב צדקה ומשפט חוזר לתפלת הקבה
שופטים. ואם לא מבר עד אחר שהשלם כל תפלה
חוזר לראים. ומי המלך המשפט המלך
המשפט. וכמנהג הראון הבית שלל
אחרון אחרון הבית. ואם הפלבמשלת
אחרון אחרון הבית המלך עקוד המשפט כלומר
שאמר אמרנו ואחר המלך לשפט הבל בצדק ואם

מקבל מזולת שמימר ויברכה מ"ר ברכות במספר
כשני בברכת הכהנים בתוך ירושלים שחוזר כמעט
בחג כמה פעמים. ושרשני אומר שצריך לאמרה
בקריאה. ובדפוסים הקדמונים בברכה לתשובת
ר"יבלומקה ל"ל פורים בעת קומי ר מוקה ולכן הוא
אומרים אומר לה כן אומר ר"ל ר"מ כמה רבי כר
ובר שקוה שבח אומרו בעמדה וכל דבר שקוה
לשבר אומרו בזולתה. ומתחילין אומרה כן מתן
קודלה לשבר ז שעיר לעתיד לבא. וכתב הרלב"ף
ושתה כתב הקשה לאמרו בברכת הכהנים לפי שקוה
מעין הברכה. וקומקן על הא ר"ל ר"מ רב יהודה
בריה דרב שמן בר שילת מפני דרב אמר שאמרו
שואל אדם בשומע תפלה אם כן אינו בסוף
כל ברכה וברכה מעין כל ברכה וברכה אומר
וכתב לה גרשום בר שלמה שאם טעה ולא הזכיר
במקום המגן שאומר אותה בהודאה שהוא מקומו
קמיותה לאמן הדין ואם לא הזכיר על מקשה תפלת
אם חוזר ומתפלל מפני דקימא לן כמרבי מאיר
מי שאין מ"ש שאין בהם קרבן מוסף כגון תענית
ומעמדות וחמה ופורים אם טעה ולא אמר מעין
המאורע אין מחזירין אותו אבל בשאר ימים בהם
קרבן מוסף כגון ר"ח חגים וחול המועד אם טעה
ולא אמר מעין המאורע מחזירין אותו והם אינם
בהדיא מתפרשין. המסמרת בברכת שמע
קולנו אומר שמע תפלתנו ומקום עצם וחקו בתפלת מנחה
אבל בשחור אם התפלל אומרו בין גאל לעמדה
מי שהכה לאמר עצם אם הזכיר קודם שעקר את
רגלו אומר עצם אמר עצם וכו' מ"ר מתה שומע תפלת
כל פה ושניה ומשל כבל עת ברק ושקה יהו לבטן
אמרי מ"ר ונמי אם עקר את רגלו אינו צריך לחזור
המעין בברכת רבה מ"ר אומר שאומר
בריאי הכהנים ובחול המועד ישלם ובכ'. ואם
הכה בריאי הכהנים לאמרו אם היה בתפלת השלה
אינו חוזר מתפלה אם אינו מקדשין את החדש

בשלה אלא בשם מעשה דבתתקש בחדש שופר. מתי
ומפרש לשון יעקב ובמפרש כתב אינו לבקר מפרש
אבל אם שכח בשם לאמרו אם זכר קודם שיעקור
את רגלו חוזר לעמדה. ואם נזכר אחר שעקר
את רגלו חוזר ומתפלל. ובחול המועד אם שכח
לאמרו בין בתפלת השלה בין בתפלת הים אם נזכר
קודם שיעקור את רגלו חוזר לעמדה ואם נזכר
אחר שעקר את רגלו חוזר ומתפלל. ואם היה רגל
אומר תחפוסה אחר תפלתו ונזכר שקשה את תפלת
קודם שיעקור רגלו חוזר לעמדה. בתפלת
ברכת מודים שאומר בחנוכה ופורים על הנסים
ואם שכח לאמרו בין בחנוכה בין בפורים אינו חוזר
בתפלה בין נזכר קודם שיעקור את רגלו בין לאחר
שעקר את רגלו כמו שכתבנו לעלה. כתב
הרא"ש וכן הלכה שכל אותם שאין מחזירין אותם
על הנסים בחנוכה ופורים ויעלה ויבא בשל ראש
חדש ובעבו וכיוצא בהם כגון שסיים אותם בברכה
אעפ"ש שלא הזכיר בברכה של אחריה אינו חוזר. ואם
חוזר הוא בברכה לבטלה. והר"ר יונתן כתב שכל
זמן שלא הזכיר בברכה של אחריה חוזר.
ונה כתב שאין לחזור. ובמה"ר אלי'מ מרמינין
בברך תפלת הפחד אל תעבוס אל יקומם בן לי
עצם ולא הזכר של ראש חדש בעמדה חוזר
לעמדה בחול המועד חוזר לעמדה. בשים שלום חוזר
לעמדה. ומשמע שמיד שמסיים ברכת עמדה
ישבון בטשת ולבך אמר לשון חוזר. ואפ"ש שלא
התחיל עדין בברכה אחרת. ובי"ר
לרשב"ם שאחר לאחר מודים בברכה אם לא אמר
אין מחזירין אותו. ותמיה הר"ר אם הכבר לא מסתבר
כל הכל הא הא ראיה עקר רגלו אינו חוזר ראיה בם
אם סיים הברכה אינו חוזר לעמדה. ואיפשר שהוא
היה מפל אין מחזירין אותו אינו חייב לחזור אבל אם
הכה יחזור ומיהו בם זה יתכן אם סיים תפלת שיוכל
לחזור לראש הלא בדבר מתפלת הדבה אבל בשמע

התפלה כמו שאינו מחויב לחזור בראש הדבר אם פסק
אם הוא חוזר. עד כאן דברי הרא"ש. ונחום הוא
כלל מדרך מי שטעה בא מעצם ברכות הרשות
חוזר לראש התפלה. ובלמעבות אם נזכר בזו
זו ברכה טעה חוזר ונמר מלותה ברכה שטעה
בה על הסדר ואם אינו נזכר אלא זו ברכה מעכב
טעה חוזר לראש החזן. ואומרים שהמי
בברק אין שמעין טעה ואינו יודע איכן טעה
חוזר לעקום הברכה ע. ובשלם אחרונה אם טעה
באחת מעקום חוזר לעמדה. וכל מעקום שאינו
חוזר ומתפלל שלא נזכר חוזר ומתפלל. אם טעה
כמונה בעת שמתפלל בקול רם חוץ מאחרית של
ראש חדש שאם שכח שלא בנו לא הזכר ישלם ואם
עד שהשלים תפלת אין מחזירין אותו מעצם סוף
נזכר שאינו מומכן על תפלת המוספין שעדין אינו
לבטל שמסתר בה ראש חדש. וכתב בעל
הלכות גדולות וכן אם טעה ולא הזכר במוסף אין
מחזירין אותו מעצם סוף נזכר ושני שהרי תפלת
המנחה לבטל. אבל הרא"ש כתב אם טעה
ולא הזכר במוסף שמחזירין אותו ולא נמר על
מה שמזכר באחרית. הדוקא על תפלה שעדין
לבטל אם מומכן. ולא על תפלה שהזכר בה כבר
ולא נמרך בם על מה שבטל אמר במנחה
דוק באחרית ומוסף שרגלו לתפלה כראש חדש
אינו מומכן מתפלה לתפלה אבל לא מתפלת מוסף
לתפלת המנחה עד כאן. אלא נזכר אשכח
ולא אמר עצם בין גאל לרפא לאומרו בשומע תפלה
בחול. כתב הרי"ז ובכ"ם לחיים וכתב לחיים ובסבר
חיים שמוסיפין בעשרת ימי תשובה אם לא אמר
מחזירין אותו בין בחול בין בשבת לימשה הוא
מעצם ברכות. וכתב הרא"ש תמיה אם
לעקר מחזירין אותו מלאחר שאינו מזכר בתפלה
ובמילך מקום ומלך המשפט אינה פלוגתא
ופסק הגאונים דלא יכול בזכרם ומי מעיר אם
הקבלה אין אינו מחויב לחזור בראש הדבר פסק
הקבלת גאונים אינו לאמרים מעין לן לאמרים
אינו מחזירין אינו
מעצם ברכות. מלחזור אם הזכר
בתפלה. וכן כתב הרמ"ן נמ"ל. וכן כתב
הרמב"ן ז"ל בשם הגאונים שאין מחזירין אותו בין
אחר בין אם נזכר. ומעצם שאינו מחזירין אותו בין
הקבלת גאונים
לאמרים לא משתנים בכל הרבים.
כתב בעל הלכות גדולות אם שכח לדבר
שבטרך לחזור בשבלו להתפלל יכון לעת ויאמר
מעצם אשר נבר כל שמעה עבדיה ברכות מלאים
ועד סוף ומלא ידי חובתו כלומרין בשני ראש
הבשם בשם אמרתי לת שאינו בקיבר מלאה לת
מבקי ולמנ לומרין הבשם אלא בטל בדבן נמלא
לא עם שבחות ראשי וטרפי אבל בשר ל
קיבו מלאה לא הפלל כלל. אבל מלאה שבר
הפלל לא שטעה מלאה לא מבקי. וכן שרגל
לחלי. וכן כתב הרב ר מאיר דרוסנברק
וחזר אלא נבר לת הפלה בקול רם לאומרו לת
מי אלא הפלל וכל שמרין ושומעין כל ברכה
וברכה מעצם ויעבו לומן בן לומר בשם אלהי ידי תפלה
ובן לומר אלא יצאו ובכוונה שיכון בלב לומר בלא
ברכה שבר המנבר ולא מלמדין בזה פ לומן
הלא לשון לומנת דברים. ולא יעבר לומן חטופה
שרוש שחטף ושבר לומן קודם שתבלה ברכה
מעצם המנבר. ויש מפרשים חטופה כלומר בלילה
בקונה בחטף. ולא לומן קטופה. שרוש שלא
מלחנן כל אלוהות. ויש מפרשים שפסק לומן
לבטל. ויש מפרשים אלא לומר לומן אלא מן. ולא
לומן יפמיק שרו אלא שמעה הברכה מעצם המנבר
ולא קולא יודע לו ברכה סיים לעם אלא שמעה
מעצם יכול לבטל. ויש מפרשים לומן יפמיק
אלאחר ומן מלמדנה שסיים הברכה ועבר לומן על
נבת אותה ברכה. ולא זכרוק ברכה מעצם
שרוש לא ימלא לחזרה הברכה מעצם אלא ענבר
בנבת. וכתוב בערוך לא לומרין אלא שבלומן

יעניק קשיר לא לרשע נסים מעיקר לומרי בסוכה
כפרק הישן. כמן שהגיע לעשות לימן הלא מעלה
בסודרין וכן שנן לימן ולא סמ"ל שיעשה הברכה
לא בהגעת הסודרין יכלשן שהגיע עמת לימן
ושנן לימן ישמיע. ובכלל לא נתפלא לא לשנן
לימן ישמיע מעבדי רבנן דבנו מעבדא שע
מי שהוא חייב לעשות לימן. ערך שיסמוך הברכה
ואחר כך יעבה לימן ולא יעבה לימן ישמיע ואם שהוא
שנן לימן בהגעת הסודרין היה בקריאת סדר
תפלה. אבל לא נתפלה ולא נהגה שלא נסר
יעשה לת קרבן יי חובתן. וכן מעבדים
בנמר דסוכה דבנו מעבדא שיהא אל עצן ביומבא
ואון הגעת שיהא עלה עמר לחד מקן לקריאת
פרשה היה קימעה מעמ בסודרין בר כמן.
מכמן שנן שלא נסר שנמר שנבה להמיעה
לרשע ולקרשמי שיהא בקי. ואעל שיהא אל
מעמוד לרם מקום נמה ומכל. עוב קוה אד
מיעבר. שלמלה כן לא שיעבר מלוב הקבר
מיתלסמס בסת הגעת. ובדסין בסת
מרק כל מתם מקדם לומר רם לקים כל הקשר
לימן בכל כמן מתחיל לו מעבדי נן מבן. שמיעמה
מעבדים ומבלו נמיק שומר לימנמס ל תקרי לימוד
אלא לומעם. ולומרין בברכות בפרק אלו
דברים גדול הקשנה לימן יותר מן המברך. יש
מעבדים מ לימן בנמיל מעלה לעמן לא ומה מעמן
מם מעמות יהד מלא מלא לילה. ומ מעבדים מ
המברך דומה לשמר שלא מתקיים בכל. ומל לרם
לתכמיו ואחר שהוא יגלוסר ומקוים מלו לא
לחוסף ומומב לא לגרוע כך לימן הוא קיים חומס
מברכה וכן עקל. וכתב הרא"ש בתשובה אלו
שחודין ולומרין מתפלה עם שלא נסר מלה בלשון
אמלו לרם חומנין עמו. ערך לגשר בנם שלא
נסר מתפלל לשומע לא מי שיהא בקי. ומקבל מ לם
לשתק ולבין לברכת שלא נסר. ולמי לימן וכשלא
מקבלה לא לשון לברכת שלא נסר בכל הקבר
ומעבדים בכמה בכמה מעבדים. ומעבדים לא לשון
מעבדים לא לשון לברכת שלא נסר. ולמי לימן וכשלא
מקבלה

ומי שיש לו שכל לומר כהנים עם קהל כל אומרים
בלחש כל שנים ובנו לא יברכו עם קהל וכן הוא
כתוב בספרי רב עמרם וכן פסק הגאון ז"ל. וכתב
אבן הגאון ומנו יהא שמיה רבא מברכתא לשמיה
דמרי עלמא ומנו יהא שמיה רבא מברכתא לשמיה
שמי קדישא לעלא לעלא מכל ברכתא ושירתא
ותושבחתא דאמירן בעלמא ואמרו אמן. ומי שאינו
יודע לברך לא יברך כהנים ולא יענה אמן
את ברכתו ואומר ברכו ברכה המעולה בתורה
וכו' ובבר אומרים המעולה. ומה לו לעולם שר
ומנו את שמי. כהנים אין לו אומרים מה תברכו
את בני ישראל. שהשם לבון עולם ולא לבון ברכה
כך כתב רש"י. והכל ויש לך שלם יאמר שיש
שלום רוב לעולם. אבל בספרד ובברכת
מנו לומרו ולא יתכפר כלל. ובמדינת רב עמרם
ורבינו סעדיה כתב ומנו יהא שמי ושלום סמוכו
בלו אחרת לומרו. תהום. ובכל ... ויאמרך
בעבר שלא שקורין בתורה כהן. יאר ... פט לך
ויחנך בעבר דמנהג שקורין בתורה בינוסר. ישא ...
פט לך ויש לך שלום בעבר שבעה שקורין בתורה
בשבת. ובשאר אלף לא בריכן הקהל לעולם
אמן כשאומר שלא נסר ברכת כהנים והשיב לאין
בריך לעולם אמן לא כשמשלא אכהן את כתו עד
כאן. ובשעה מפטר שאין שנים אמן לא כשומעים
מפי המברך. ובן יש מקום יחידים שישנן כן
יפי דבן בקהל אמן. ואסור שיהי אומר ברכת
כהנים בתפלה בעבר מתקנה בעבר כשיאו. כשם
שאינו לא בעשרה אומרים שלא נסר. ובשאר
פשאין את כהנים בדין שלא נסר לקרות קורם
שיתפלל ברכה ואומר כהנים ולא שקרין את הנשים
מפקומים לעולם לבוכן וכשקרין את הנשים
לעולם אומר יפי רבון מלכים לא שום ולא אשתבח
שתלא ברכה ו' שעיקר ברכת עמך ישראל
ברכה שלמה ולא יהיה בה מכשול ושון מעתה ועד
עולם. ואתה ברכו ושאין לשלח נסר לשמים

ולקרות כהנים דבר אחר בתוך התפלה לא מפסק
מלאכת קודש. ושלש לרוכן ושמיעין שם מעמד
כלפי הקהל לאחוריהם כלפי קדם. ואבנשתיהם
לתוך כתפם עד שמעמיד שלא נסר מודים ואם
מחזירין פניהם כלפי קדם ומברכין בלא אמרה אשר
קדשנו בקדושתו מלאכתו. ושם לברך את עמו
ישראל באהבה. ומבחין יהיה כמנהג המעמד
ומשמין יהיה ואם לקין לבנשתיהם כל אחד בעולם
מעמד מן אחרים שמעמד מלאכים
ומעמד מכון חרם לבנשתיהם. ומכוונין לעשות
חיים אחרים. כן שם לבנשת לשם לבנשת
אויב אחד וכן לבנשת לעולם וכן מלל לעולם לקיים
מעמד מן ה' אחרים. ושלא נסר מקרא אותם
יברכך וכם שמרך אחרון מלה מלה עד שיסיימו
פסוק לאחון ואז שנים הקהל אמן וכן אחר פסוק
שם וכן אחר השלשי. ואחר כך מתחיל שלא
נסר שים שלום ואז הכהנים מחזירין פניהם כלפי
הקהל ואומרין רבים אל שלא עשים מה שנאמר
עשה עמנו אתה מה שהבטחתנו הקדוש מימשן
קדשך ועמ. וברכין בחנונה נסרק אין הולכין
המעמד הקהל בשלא לבני שנו כהות נקשת ובשיר
ובכהנים. והוקן נמקום שם שיברכו את הנשים
בשם המעמדים ושבטם שורה על יחיד. אבל
בנשים ובזמן הזה שאין מברכין בשם המעמדים ואין
הנשמה שורה על יחיד אסור לא מפוסקים
הלעת. כדאמרינן מדוש לפי דמנהג עלה דמתשרי
מין יהיו נמשת אסמים לא ישא את כתו. מעמד
שהנשים מסתכלים בו אמר ר' יוסי זאת אומרת שאסור
להסתכל בכהנים בשעה שהן מברכין את ישראל
אמר ר' חנן כלום אמרו אין מסתכלים ולא מפסיק הפסק
הדעת אלא מסתכלים ולא מפסיק דעתו השתא שם שהן
שאינו מסתכל שמע כאמרה ומכוון לברכה
וכשמברכין הכהנים את העם יש לנגנים שאומרין
פסוקים מעשן כל מלה ומלה של ברכה. ואין ליחו

לומרים בהנהגה שאומרים. ואם אינה בנוסח
בדרך ואם לא אמרין הנשי נשמת ברכת כהנים מה
הם אומרים אמר רב חסדא ברכו ה' מלאכי ברכו
ה' כל בנאיו ברכו ה' כל מעשיו. אמר ר' חייא בר
אבא אמר ר' יוחנן כל הנאמרים בנשמן אינם לא
טובה. אמר ר' חנינא בר פפא הנה בנמקום
מי לא שבשם שמיעתו כלום ים עבר שמברכין
אותו ואינם מלאין. אל אחיה בר חנינא הנה לבנשמן
מי מבשר שמיעתו כלום ים עבר שמברכין אותו
ואינם מסבר פטם. אמר ר' אבהו אמרים
הוא אמרה שבו טון ראשון לר' אבא אמר לון
אמר לו אבא מי לא אמרה לו. מעתה אין
אומר אותן אבא בנשמן ואמרין בתפלה ברכות
אין שנים עם המברך. ר' יהודה אומר שנים עם
המברך קדוש קדוש קדוש ה' צבאות וברוך כבוד
ה' ממקומו. כל אם הוא אומר יהודה עם המברך.
נרשין מדוש מי ברכות בנרק אין שמעין אמר
ר' יהודה בן מי בשם ר' אשר כל כהן שהוא שמע
בנשת הכנסת ואינם פשה את כתו שבר בנשמן
פרוש בשעה שקורין שלא נסר כהנים
ר' יהודה בן מי כל הוא הוא ולא הוא הוזק מישיר
הוא קיים אחורים בעמודה. ר' אשר נמשך לבריאי
וכתוב בערוך בשאלה שאלה מן הנאמר כהן
שלא התפלל ומתה נסר שמתפללין מותר לעולות
לזכן אם לא. והשים לא מעלים דבר שמעבר ברכת
כהנים אלא נסילת ידים לאומרים בפוטה לברכן
שלא נסל ידיו לא ישא את כתו. אבל לא מתחיל
שהתפלה מעכבת ועלה וברך. נשאל ר"ל
מאל הקהל שהתפלל ואכל בקיאין בתפלה אם יכל
שלא נסר לפני הנהגה ויחזור התפלה בקול רם או
אינו חוזר כי חוזרת התפלה הוא אלא לשים את מי
שאינו בקי ובבאין כלם בקיאין ואינו חוזר מפוס
ברכה לבטלה הואיל ובבר יצאו כלם ידי חובת
עמים בלחש אם יכל לפני הנהגה ויחזור כדי שלא

הנבטל תורת הסדר. ואם תאמר כי לא תהבטל
תורת הסדר. אלא אם כן יקיים בקהל מי שאינם
בקיאין כמה יקיים שחוזרין בסדר. וקשה הוא
והקם חכמים אל שיכר שלא נבור לעבוד
לאדון את מי שאינו בקי. ולדברי הגאון ז"ל
שאמר אם הבקי שלא התפלל בא לבר עמו לא
הקיק חזרת שלא נבור ברכה לבטלה כלל. מעבר
שקר התקנה. ואעפ שלא יקיה בקהל מי שאינו
בקי כמו שהקבו הקדוש בנת הכנסת ויקיה שקר
זה מעבר קדוריים ונתחיים לאומרו בכל בית
כנסיות ואעפ שאין שם אורחים וכמו שהקבו
ברכה אחת מישן שבע בלל שבתבשמ המלחי
לבא לבית הכנסת ונתחיים לאומרה המר ואעפ
שהיו שם כל הקהל. וכן כל דבר הנתקן בשבל
דבר אחר אין עשוי שלא נעשית התקנה הקיים עד
שיקיה שם אותה הדבר שנתקנה בשבלו. רק שעשו
שנעשה התקנה הקיים על כל מעשי בדרך אמר
יקיה שם אותה הדבר שנתקנה בשבלו. ונגיד
שיכון זה הענין שאם לא כן הוא אחמיים מתנן
דבריהם לשיערן. ויקיה ערוך בכל תפלה לעשה כל
אם ואים שבבת הכנסת אם הוא בקי אז לא. ואז
יחזור שלא נבור התפלה ווה לא חוץ מעשן הברות
והתקפות עד כאן דברי". כתב רב עמרם
אם נכנס לבית הכנסת ואינו אומר כל
הזמירות שלא יוכל להשלים התפלה עם
הנבור שיאמר בדרך שאומר ומזמור של תהלה
לדוד בלבד ואותה נברכת ישתבח. ואעפ שתקנו
אומר מתפלה לדוד עד כל הקדמים תהלה. ויש
שמקר התקנה לא מתנו אלא מעבר הזמור של
תהלה לדוד כל אומרים בברכה אמרו כל
אומר תהלה לדוד בכל יום. מובטח לו שהוא בן
עולם הבא. ובשבל אותה מזמור תקנו לומר עד
סוף התלם הילך הוא הוא שילנו. כדי שיקרא
קריאת שמע ויתפלל עם הנבור. והרבה

יש כתב בשם רבותיו שיש נכנס בשעה ששליח
צבור מתחיל יזכר ואין לו שקות לומר אחר מזמור של
תהלה לדוד טוב הוא שיקרא קש בברכותיה ויתפלל
עם הצבור ואחר כך יקרא פסוקי דזמירות עם
הברכו שלפניהם ואחר כך שיתפלל שחרית
ומקובלת עם הצבור · וברשין
בירושלמי דברכות הנכנס לבית הכנסת ומכין
שמנין ומתפלל אם יודע שהוא מגיע עד שלא
יתחיל שליח צבור לעשות אחריו אמן יתפלל · ואם
לאו אל יתפלל · בחי זה אמן אמרו תנא אמוראין
חד אמר באמן של הא הקדוש וחד אמר באמן של
שומע תפלה · אל תטחם ולא פליגי מן אמר באמן
של הא הקדוש בשבת ומאן דאמר בשומע תפלה
בחול · וברשין בתרא מי שמתפלל אמר רב הונא
הנכנס לבית הכנסת ומצא צבור שמתפללים אם
יכול להתחיל ולגמור עד שלא יגיע שליח צבור יתפלל
ואם לאו אל יתפלל · אם שריך לחות עם הצבור
במודים שלא ירגיש כמו מי שהצבור מתחרים
לו · וכתב הרי"ף ואם יגיע הוא למודים או לאחר
מן הברכות שקודם בחם בשעה ששליח צבור אומר
מודים שאר דמי מלחר ששוחק עמו · ולא כשהיה
עומד באמצע התפלה ויש שליח צבור מגיע
למודים אין מתחרה עם הצבור באמצע ברכה ·
אבל לא בתחלה ובסוף יאמרו לאחר לאחות בתחלת
ברכה ובסוף ברכה אל בראשית ובמודים · וכתב
הרא"ש ולכתחלה אין לעשות כן אם לא שיבוא
אדם להתפלל כדי לסמוך גאולה לתפלה ואם היה
מתפלל ושמע שהצבור אומר קדושה או אמן יקרא
שמיה רבה או ברכו · כתב רש"י בסוכה בא לילה
קבוצל בשם הלכות גדולות שמותר ומכוין לעיד
שהצבור אומרין והוי כשנה וכן כתב רבינו שמעון
ורא אבל רבינו תם ור"י כתבו שאינו מותר שכן
שמוע כשנה הוא הפסקה בתפלה · ויש
אומרים דלא אמרינן שומע כשנה אלא אם כן הוא

יכול לעמוד אבל אם מתפללין אינו יכול לעמוד
לא אמרינן בהו שומע כשנה · כתב רבי אליעזר
הנכנס לבית הכנסת ומצא צבור שמתפללים בתחם
ימתין להתפלל עד שיגמרו וכשלא צבור חוזר
ומתפלל בקול רם ואחר כך מתחיל הוא עמו בלחש מלך בתפלה
ושאר הקהל עם הצבור במקומם ואין בזה הפסק
וזה שאמרו אם יכול להתחיל ולגמור עד שלא
יגיע שליח צבור למודים לא אמרו זה אלא כשהתחיל
קודם שליח צבור אבל אם התחיל עם שליח צבור
אפילו דמי כדי שלא יפסיק בין גאולה לתפלה
כתב מהרי"ל גרשום בר שלמה בשם אביו אם אם
בתפלה אם צריך לחזור אם לא ואם חוזר אם חוזר
לריש או לאותה ברכה שפסח בה וקשבת תשובה
לשומע אם צריך לחזור לריש כל שמונה עשרה
ברכות כברכה אחת דמי · ואחרכא מאי בבר
כמו שכתוב אלא בסיפרי תשובות שלות · על
כלן הבריו · כתב הרב שמשון מקום מקום אם תתפלל
ושכח באמצע התפלה כדי לגמור את כלה אם
שכח מעמדו בלא ריחוי ואונס שאם חזר אינו יכול
יכול לגמור אינו צריך לחזור לריש כהאיי דמגלה
שקרא לאירונן · וכן אמרו לריש אשה שמע
תשע תקיעות בתשע שעות ביום יש אבל אם
שכח מאמרת שקרו אנשים שותקין על ברכו ולא אם
יכול להתפלל בלותה שעה וזה ולאי אם שכח כדי
לגמור את כלה חוזר לריש · ולאחר שמקיים שלא
בסדר חוזרת התפלה אינו צריך לתשובה ג' פרשיות
לאחרון אם אם התפלל בלחש עם הצבור אבל אם לא
התפלל בלחש פעם אחת בלא פרשיות לאחרון
ומשלמין כל הצבור על פנקס בדבר המלאת
ומנשקין בב ימין ואומרי מזמור לדוד ה' נפשי אשא
ומנ' · ומנשקין בתחלה ראש וחשן הטלית לפנים
ראש עשה ומזמור זה חברו דוד בשלמה שלאחר
מיתה שלא אחשת שקן בוק לא שלמון בוק הוא
לשון ריקות ומורה על ריקות מתשובה ומעשים

 והיה מתשובה שאמר בתחזור זה יכולו
הבוגדים ריקם שלל ריקם מתשובה ומעשים
טובים · ולפי שהמזמור הזה חברו לאחר שנגמר בתשובה
להתפלל אותה תמיד לא רצה לחזור מן המנהג
ואמר חוד דוד ודפלה ברוח הקדש שכבל ב
המזמור זה שלשה אותיות שהם אחרם לשון רפאה
ומתחלפים בתשובה לשון רפאה שאמר אחרפה
מעשותיה אחרים כל אחד ואחד כפי רעתו ודעתו ·
ואחר כך אומר שב

אבינו מלכנו

אבינו אתה אבינו מלכנו אין לנו אלא אתה ומנ' ·
והטעם שמקדם לומרו אחר התפלה מעשה בר אישר
שירד לפני התיבה ואמר עשרים ואחד ברכות ברכות
לא כשנה · ידע אחיו ר' עקיבא ואמר אבינו מלכנו
אבינו אתה אבינו מלכנו אין לנו אלא אתה אבינו
מלכנו רחם עלינו ובעבור · ואחר כך אומרו ואחרים
לא הגיע כוח · והוא פסוק בדברי הימים · ואומר
פסוקים מעוזרים מהתלים · ובטעם שמקדם לומר
ואחרים לא הגיע אומר כבר עשינו כעבור שעשה
מעשה בכר בתלות לקבל התפלה שאומר שתחלה
ואשבבה בלשון ישוב · ואחר כך ואכם עמדתי
בכר ואחר כך ואתנפל לפני · וכן עשים אחרים
בתחלה פסוקי דזמירות בסיבה ואחר כך שמונה
עשרה בעמידה ואחר כך נפלת אפים · ומעתה
אין לא יזכר שם להתפלל בעמדו אחר ובזה ואחרים לא
הגיע · ואחר כך שמוע שב ואומר קדיש עד אשרי
ואחר כך אומר אשרי יושבי ביתך ומנ' ·
ובעבור לומרו אשרי שלשה פעמים
בכל יום כנגד ג' פעמים שבת קול יונה ואומרת
בשלשה מזמורות אלה אזי אחרתי את שתי
ואבקשתי את בקלי ובקשתי את בת מי אומרת

יה שמיה שמיה בן קשלש מכה וזקן מעתה ועד
עולם. ושל כלי סיסיים בהלויה והסמיך הלויה
הלויים שכל קמיומי ריסים עם על כל הכנעה תהל
יה מסיימין בהלויה ומתחילין בהלויה וברסיכ
נפק הברכת מעטה מה לא לימרה מן בחסרי
מעם סים בה מעלתן כל סולמיקים כל שראל סגה
נפלה ולא תסיף קום בתולת ישראל שרום לא רבה
דוד לבסה בה מעם סעמה ברוח מקדם סבחורת
זו עתיד מכסה שבח על מעלתן כל ישראל
במעבר מתרע לה לחי קרא מה נפלה ולא תסיף
קום בתולת ישראל. אמר רבי נתן בר יצחק אשו
מה חזר דוד ומימו ברוח מקדם שאמר מומיך
לכל המעלה לומר שאלף כן ומימיך מקבה אחר
נפלתה. ואומר בעבדים לעמה כל פרוקי חלפה
שתה בחמעב המסוקים אחרי מחתנות מתחילין
בוז חוץ מעם פרוקים שקם חמן וריחוס ומע
קדוב לבל מקליון. לעמר לך חק ל לאומרו בכל
יום. חית ריחמן קוף ומקרוב מרי חק. אלף ליחד
לעל לכל מרי ל. ואחר כך אומרים

למנצח מזמור לדוד

ומה שתקן לאומרו בסוף התפלה מעמד שאומר
בעבדים תלם אמר לי שמעון בר אבא אחה מוכה
לא מזמורים מרלים בספר ועד פרוק זה ואחרי
קדים ולמה בנאו מים חד קול כמנ יה ברבורים
שלים מתפלל בכל יום אדם אומר לחבר מעמד
לזהך כרחוד המלך לחד עשר יה שבחותשבחו
אומר יעבר לא בוס ברא וקם אומה מרוחלמי
מדבר זה המזמור בעמן הקן שמאל שבר לא בוס
ברא. וכתיב בישראל והיתה עת ברא. ישלח שרש
מקדם זה מעיה בן דוד. מתה ידעתם קומיע לא
מעיהו. אלה ברכב בעב ומעב. המה כרעו ונפלו
ואנחנו קמנו. ולכך נהגו לאומרו סמוך להדר
קדוש שמתחיל ובא לציון גאל. ואומר בעבדים

תלם תעמה פרוקים ים במזמור חזק סבר הקעה
חרבים שבאלה מתעברת בקה. לאחר שברא
שבאה מקבה שלב אמרן לה את לא ישאן מה
אמר לך לא מאן דעבד לאמיך בעמן קבותך
יעבה יתך בעמן קבותך. כך שעקב כתיב בקול
אשבה אותי ביום ברתי אמר לפה הוד שראל מי
שבה אתי עקב אחרים כעת ברק חזק ישבה אמר
בעת ברתים מי יעבר לא בוס ברא ישבר אם לא
יעקב. שר אומר אם המזמור חזק לאחר בעמיק
ופוף בעמיק. ראשו יעבר לא בוס ברא. ופוף
המלך שבנו בוס קראמי. ובשבחת ומעים מומים
אין אומרים אותו מעמד שהוא מזמור של תחנה
עם חוץ מתחיל יעבר לא בוס ברא ושבחת ומעים
מומים אין אומרים אותו מעמד שהוא מזמור של תחנה
ואומר סדר

קדוש ובא לציון גואל

ומע
ואחר זאת בריתי אותם ומע אם עם פרוקים המזמו
זה לחק משבח. ומה שאומר פסוק ואחר זאת
בריתי אותם עם ובא לשון נגאל מעמד אמר על
רוח נבואה אלה ימות מעמד. וזה יקיה בחלת
הגאל כמו שאמר וקיה אחרי כן אספך את רוחי
על כל בשר ונבאו בנים ובנותיכם ומע. ואחר
קדוש יושב תפלת ישראל פסוק חוץ. ומשבחות
מלאכים בקדוש שהוא ממתקומתעבר לתחלת
של ישראל קודם המלאכים כל אומרים בחולם ברוך
בר מבשר ומשמיע ישועה לעמו ציון בא לגאל
עם שיאמרו ישראל לעמוד אלה בן יחד כבני בקר
לו ישראל וקדוש ויבשר כל בעם לוס לו המלאכים.
עד לכשו לבתיכם בפסוק ואחר קדוש יושב
תפלת ישראל שבקה ממתן עד שתתפלל בנפש
אחרונה שבישראל ומקבל תפלתם ביחד. וקרא
זה אל לה ואומר ומע פסוק חוץ. ומקבלין בן מרין
ואומרין חוץ תרגומו. קדים בשמי מרומה את
אבתיה פרש הרבר מקבה כמן מובחל ומופרש

חוץ מעשה תגלגלה ם בעשה הגלגלה. אין לם
לם את שבתיה לומר בם לחם אין לה מי שירה
לחם עלו מלבר הנבחים ם לם הגלגלה שמתוך
תפעתה שהיה מסוגה זו ומו ים בחסר ממים יודע
שים לה מעביר. וזקו את שבתיה. ואמרו שאומר
אכתוב ביום בשמים וחלש שאין לו מעמד ולם
ישבה ם חוץ מובר לנפרם מעשה הגלגלה מכל
ולל. קדים על חרעה שבר נבוחיה אומר כל אבן
שהוא מובר לומובר מעשה היסודות אבל יש
בקה שבר נבוחיה שבחכם יבר בעלת הגלגלה
בקה וחיליך יתרבון המובר בם מקם מעבל שיבי
אחר מקם לה נעבר ויחבר ראיה הבלה חוק בעבלה
מבשרה הגלגלים כמו מקום קטן מקחרן הבלו
מעבים כמה מעשה שאינו רומים זה לה ושם כל
זה ים רומים לה במקומות אחרי והיתר המולבה
לותם אחת וקומים המסקים לותם אחרים. קדים
בעלה עלמה לומר בשלם המלאכים שהוא מובל
ומובר מקן. ואם תלמר הוא ומוחל מחברם כל
כך כל אבן שלה ישים שבן לראות מעמדי הרחם
אומר לא בבחות מלה כל אחרעה זו יקרא ואין לזון
מתחת ממסלתו הקבלת כמו שאמר אשר שבר
פקודות על כל הדם בם אדם ומע. עבל
ומומן אמה קודן קדים לעלה ולעמי עלמיה
ומשמת הוא. והכנן לומר בעלה עלמיה ובן הוא
בחדר רב עמרים ורבמו מעביה. ותחלה רוח זה
פסוק הוא. ובטלתה רוחה הוא תרגומו. לא
אמלך לעלה ועד פסוק הוא בתרגום. לא מלוחה
הוא תרגומו. ומה שאמר לומר זה בחדר קדוש
בלה בעבר פסוק לא אמלך לעלה ועד שאומר
מעמד. וקיה ראוי לאומרו ראשון ואמרו אחרון
כדרך סדר הקדושות שהמלכות בסוף. ותרגם
סבן הוא שבפסוקים הראשונה לומר שלה בבר
בקול בם שם תרגומים ופסוק לא אמלך לעלה ותרגומו
לומר לוחה בלה ואין לעמוד תקבל לומר בחדר קדוש
זה לא אמלך לעלה ועד שאומר מעמד. ובקדוש
שאומר מעמד לא אמלך לעלה שאומר זה.
לעמ שמתבטלין זה בחדר קדוש הקבל לומר אמר
שאומר מעמד לעמ שאין תרגום הקבל. ואמרתי
בחם מראים שאומר ם הבלה הבו שבל תרגום פסוק
אמלך לא לעלה ומע. יראה בת קול ואומרה שמקן
בעמי הוא זה שמעבה סתרי לעמ לחם מעמד סים
ם הקמאים ומה שתקבל חדר קדוש בסוף התפל
בעבר עמי הארץ המלאחרים לבא לתפלה של
יפסיקו שמעמד הקדוש לאומרים בלבי סוכ
אומרי אמי הקדוש ואיקה שמי
בבה דאמרתי. ובר הקבל לתרגום חדר קדוש זה
כדי שיבא עמי הארץ שאין מכרים לבר בלשון
הקדש לא בלשון תרגום שהיו רבנן בבר ם בלותם
זמן כמו שאומרים בשבת הקדים והקבל לבה כל
כמו תפלה קטנה בתפלה ישרי. ואחר כך קדוש
מוכרן שון ותלמוד תרגם כמו שהקבל בשבת
ברכה מעמן שבת בעבר המלאחרים לבא. ובם
מעמד הקדוקות שים בחדר קדוש זה ומלאתם לם
הזכרות כבר שמוש עבדה: והטעם שאין אומרי
אותם בשבת ומעיסוסים בשחרית מעמד שכל
בא ירושלים מכנסת בתפלה לאחוה. ומבן לאומרו
בשבת ומעים מומים בעמדה. לם שהיו רוכבין
מים לא קודם תפלת שמנה. ובלות הוא לבר
בסוף הדרש בפסוקי נחולה וקדוש. ובם עמי
הארץ בים לשמוע הדרש. ומה שבמן לומרו
בימות שבת לפ שהוא זמן הכנסת רששבנשם
כמו שבתרים במקומן. ומלאיכן בחדר קדוש
כדי לתת לבם מעמד מפחד יותר. ואין מתחילין
בפסוק וכל לשון בימות שבת לא מזמרתה קדוש
לם שאין שקר נחולה בלבה שלם יאמרו הלמות
דרך יוצאים ברחו לבם בלבה לא בוס לשמה כל
בעים כמו שאומר בתולת מעבים ויקי בעבים בוס
הוא בעשמון על יום. ומה שבמן לתחיל בלל

פרים וכלל תפלה כלה וכל לשון יפה שבמזמורים
היקר בגדולתם מיד לומדם ומבקשי רעתם ולכך
נקרא לזוכר גדול בשלה שלמה. וגם כן כשלא
כלה בריך שמיה ובגדולת שון קיל נמיק.
ושל מעמד שלומר תהלה קימת וכפופים לומר
נמיק ומיסיים בה וכל לשון נגדל כדי להסמיך וכל
לשון נגדל וכל לשון נגדל. ולומר ר׳ אלי אברכם
יצחק ושרל אומרים שמיה זיל לשלם לעולם
מקבלת לבב עמך ונמי פסוק קול בגבורי מימים
ושבמ שיושל סלר קדוסה זה שבר מקבלתם
ולהכן לת לבבם לך. ולומר פסוקים מעוריים
ולומר ברוך אלם שבריאם לכבודו עלם ולכבודו
בריתנו מרום לגבהו וזה כבודו. וקבילם מן
מטומם עלם ולבגיל לתכם מן מעמים לחיות
ל. וכתב ולמה תשב רוח סערה. ונתן לא תרבה
לומת עלם ותרבה לומר: וחיי שלם נטע בתוכנו
עלם עם חיים קיל לעמיקים בה. ולכך מוסר
לשון נטיעה. קול יפתח לבם בתורת לשון חכמים
קול. וחיים בלבבם ירחת עלם לת לת ר׳ אלך
תרלל. ולעם שבר לחלם קיל ירחת מימים לחיות
ביק לו רשע כמו שלומרו רזל לכל כדי מימים חוק
מלחת מימים קול מבקם מלחת הסם לשמיה טוב
שהתחיל לעלה לחות עלל לרך מה שלומרו רבתיה
בל שבהר מלשמן לחות. לעשות רצון עלם
לעשות רצון אלי חסדי. ולעבדו בלבבם שלם עלם
לם ולעבדו בכל לבבכם. לעמן לם שבר לריק ולם
כלי לבלה עלם לם יעבר לריק ולם יגע לבהלה.
כן יהי רצון מלפנך ר׳ אלם ואלי אבותינו לשון
חכמים קול. שבמזמור חקיר בשלם קוק עלם
לחלם יכם ורם לומר חקיר. ולומר בשלם קוק
בם זה קשלם קול עלם מלמעים ובזה טבה ומחם
ושרם סובה וברכה לחי הקשלם מבל. ומלים
קשבן בפסוקים מהלם. ולומר שלם נסר קדוש
תקבל. ומקבל לומר בכל שבת יחי קהל הקלם

לזור מעמד שלתובם קודש ר׳ לנכך. ומוסיפם
בסוף פסוקים שלתחם ובקשם. בקול תחנות
בכית בתחלה לין כמוך בחלים הבית ברש. וילחו
מוני מו בתחלה. ומה שבמ לומר בכל יחי הקשבם
הסיר שקיל חלים לומרים בינקבם. ביום ראשון
לומר לזור מזמור לר׳ הארץ ומלואה הבל. ויומם
בה עלם שקבה ובקבה ומליה בשלמו. ביום
שם לומר מיר מזמור לבם קרבו נגול ר׳ ומקולל
מלחל בשר חלים הר קבו. עלם שחלם מעמיו
ומלך עלקם ונתעלה ומבם כמרום. ביום
הרבעי לומר מזמור לחקם לים נגב בעדת לל
בקרב חלים ישפט עלם שבלה ארץ בחכמתם ומסן
הבל לעדת. ביום רבעי לומר מ נקמות ר׳ מ
נקמות הופיע. עלם שבריל חמיה ולבנה טבבם
ומזלות ותתר לעבר מעמדיקם. ביום חמיעי
לומר לנבבה מזמור לזור הרעם לחלים שמם עלם
שם שבריל שפטת ודנים לבבה לשמו. ביום
ששי לומר ר׳ מלך נחות לבם לבם ר׳ עם התחזר.
עלם שבעל מעמיו ומלך עליקם. ביום שבת
לומר מזמור שיר ליום הבשת עלם שבת
ומימן לחלו המזמורים לשם חלו: ולומר קדיש
יחל שלים רבה וכל הקהל נפטרין לשלום.
ים מקומות שמקבלן לומר בכל יום מימות משמר
מזמור שיר חלים יחנו וברכם מפנים מם מע
תמת חוק מן הפסוק הריחון. שקוק פתיחת
מזמור וקם כמנו לרבבם ותפלה ימי קשמר.
ושל ים שבעה פסוקים חוק מן הפסוק
הריחון וקם כמנו שבעה שבעות. ובמקבת
מקומות לומר: לוחם בכל יום מבט שנקרא מזמור
מעמדיק ומקבלה לוחם בכל יום מחבלו כמו מלנק
מעמדיק מבטחה בבת מקבלם וכמו מקבלם בט
שבעם ם תמת ם פסוקים כמנו ל קם מעמר.
ומם ים ם תפלה ולרבבם תפלת כמנו מעמן
מבטחם ומבטחים ומבלים ומבלות שבבעה

מים מים שם פנמים זה לבל זה ולבוף נמף
ומחלת ולבנה ולבנה וכה לם מעמה מים מים
בלחבוש בה לבבת מעמה כמעמן הבלחבוש.
ולו מן מבני קוק נמף מלמוד בתבה שמוף מעמ
מקמף שוכל מן מבני. כמו מעמבם לקמן כמן
שמעמן בן נמלחל. ומקרין ל בנבבמנלילם
ומבנבן מלם מלחל. ומבנבן כמעמבנמק מחלת טופרת
שקוק תבנמו לם נבנבן כמעמבנבעמן ומבתה לת
נבנבה ומבם מת טופרבה. ומקרין נבנבן מעמ
שקוק חלק ומבו כבנבן לם לבם ומתמן לוק
במומבלות. ומקרין ל בנבבם לבמפלת לם לבבל.
ומחלבם קוק שבף לחלן הבמבה בנבבן ומוק
כמן לבם שבחל ומבחו לבב. ומקרין ל בנבבם מעמב
ומלבבם בנבבם לבלן. ומקבל שבבמם שבבמם
מבם לבם לבבם מבם. ומבלת בנבבם מבמבן
לם לבבם שבבמם מבם. ומבלת בנבבם מבמבן
מב

כשהוא הגדת לו אתה. ולא ראיתיו כאדם הוא
קשה קטן מסעדה. מלא הדומית הוסיב פרוש
רוטב הקב. וזהו שאינו הפרוש מינלא שקוד קדם
מעלה עצן כל שקוד הוא שם עשב ולא הוא מעדין
לותה לא לאדם ידושם שהיה אלכה הדם אים מעם
אים. ופשם עולה כמקל ואינו מעבר לכאן ולכאן
ר נתן הנבל אומר אף כפת הידן כל שקוד
פרשי עשב הוא שבל על שפת הידן. וגם
אומרים שהוא הם שם הקדיה בערבי מעבר. והוא
גל שדלן כמו שנפרש בברכות הדיה. אם נתן
בה לבם פלא שאומר מכל שאור וכל דבש לא
הקטירו ממנו אשה לה׳. חסר אחד מכל המנחה
חייב מיתה פ׳ כהן גדול שמעלה לבם לעשה שהרי
בא לבאה ריקות. שכן כתוב ונסה עבן הקטרת
את הכפרת חסר על הקדות ולא ימות ואמרנו
הכתוב הוא בא שכה עבן הקטרת את הכפרת
בחלבת ומעשהו כל. שמעה בא לא ימות אבל
אם אסר אחד מכל שמעה שאינו עבן הקטורת
בחלבת חייב הקם אומרים ביומא בפרק הנעלה
ונתן את הקטורת על האש לעבה. אלא יתקן
מבחוץ ויכשלו מבפנים וכו׳. אם כן למה אמר
ם נשבן אחרא על הכפרת מלמד שמקבה מעלה
עבן ומבן אחיה פתן בה מעלה עבן תלמד לומר
ונסה עבן הקטורת את הכפרת חסר על הקדות
ולא ימות. הא אם לא נתן בה מעלה עבן לו אחסר
אחד מכל שמעה חייב מיתה. הבן שמעון בן
גמליאל אומר הפרי אינו אלא ארם מעבר הקטף
לא בא לאוק אלא לעבר מינו בני. יין קפריסין
ם אומרים שהוא שם מקום נקרא קפריסין שהיה
מין אלא חוק הכבה. ולא שהוא יין שמעלבן ם
לגבה הקפריסין הקבריה בערב עבאל שבאחר
מין תלתה וקבן תלתה שהן חבאלה בוקיימה
לן אלה אשת קבן. ואם לא מנה יין קפריסין מבא
תמר אחר. שהוא יין שאינו לבן מכל וכל. ולא

אמנם. מתיק פרוש יפן. יין קפריסין לשם
הוא בא כדי לשבות בה את הבטרן מפני שהיא
שבה כדי שיהא ריחה פולף. הגדת הכבשה לשם
הוא בא כדי לעבת בה את הבטרן כדי שתהא ש״ש
ולא לא מי הנשה יפן לה. פרוש לרחנה ולעתה
לא שיין מכבשין מי הנשה לעקדם מפני הכבוד
יכל הנמקדים היו שבשין לותה אבל אם היו שבשו
לותה בחון הון שהוא מעשה כבש שאר מעבר
בטל כפנדים ומותר להכבש שיהיו בריה מי הנשה
ולתמנה לן שיין מכבשין מי הנשה לעקדם והרי
קדם ובריו קרב לגבה המזבח. ום עומר לעת
לן אלא מנה ראמור הנבן. עד כאן הוא בריה שמיה
ברכה הקמה ד׳ כריתות ובהשלמה ראמלא בא סרף
נקלה. ואומר לתה תקום תרחם הון ומן
תלמה הם אלהו. כל הקומה הלכות כל יום וכו׳
אמר ר׳ אשר אומר חמה הלמיה חכמים מרבים
אלה בשלה וכו׳. ואומר קדים על שראל
ם יקומות שהקבן שאומר אשה נבר ברכו
לאחר הקפלה בעבר הקמלחים לבא כדי שלא
יפחידו שמעות ברכו. ואם אומר אחרו אוס
ברכה מברכות שמע׳. ום
אומרים שאין ראוי לאומרו. אם לא ואמרו אחרו
ברכה ם ברכו הוא לשון הומה כמו נגדך שאכלם
ישנו ובטום חיים׳. ומבני
רב עמרם גרסה שיכל לאומרו. שבתב שלא
נבר יכל לפסיק אחר שהתם ברוך אתה ה׳ ם
המולך בכבודו הי וקיים תמיד ימלוך עלינו ומר
כל מעשיו ואומר ברכו. בשבל בא הרם שבאו בן
הפרקים ולא שיעה ברכו ומן שבלו הם מפסיקי
בתפוקים אין חוסשין לפסיק
שלא נבר הנה לקרות חזן. ושקרו מלשון שמיה
הוא ראמרין בשלמי פרק. הסוכר את הפעלה
עד מתי אומר שבר חייב עד כדי
קיימו בוש אחלא חודב

ראמרין עלה אתה פחות מתלה ומקבי ומבן כחולה
מתמה הוא בלמלה לבון שהוא שמיה הוא. לפיכך
המעבנות הכנסת בשמיה תפלה חזן. ונם
עבנו לקרות חזן מתבנו. ויהי ראוי מעט שהוא ערך
לראות מילך יקרה ומילך הוא בנו אחד לקורא
בתורה. וכראשכן לעבן שלא שהוא שמיה בן
הקורא לעבנו. ראומר שלא בנר שמיה ומבון
בשבה. ואם ם שלא בנר הוא עתה בזמן הזה
בעקום הכהן המקריב בזמן הבית. לבר עקרה גם
כן שלא בנר הרוב. כמו שאומר במלכים שיר
השירים כי המרה לשור בר שמשקיה הזכו הוא
עלו מקומות מי ולשנה מכל אחבת רוכל לשוה
ר לשור הבו והמי הקרוב ושמן. ובברכות
ירושלמי ושר הוא שמיה לקרובה כמו שאומר
עמו הבלה וסוף. ושר אמרו שם ר יוחנן בשם ר
מנשה דמן נגלה זה שבבר לבה הבנה. יין אומרין
לו בא והתפלל אלא בא והבה עשה הרבנים עשה
בשבה עשה מלאומה שים בעבדו. ומזה הבשה
הבקרו הבשים שאומר שב בראמבר הבלו הבקרות
ואשבר שבקרו כן. מעבה שאומרים לותה בקרב
הבלות. ובאמצע

בשני וחמשי

מתקלבן. בשלא אומרים
ולאחר שמעמיים שלא בנר אחרת הבלה. אומר
תחבשם המתחילן והוא ראוי אבר שן ומבן
ובתב לם הבאי שמעתי שיהוה שלא בקשם על
שמרת בלה ילושלם שהבנעה אל המשלה הנעון
אחר. ואומר לבותה בבנן הלם אם שם מרבע
ישראל בתבנה מישאל ושריה. ושאל מנמו ומן
ונתן לבם ומן שלשיהם. ולבוף שומן אלם אל מקרא
שבתובים תרין ם ותלת לא ולא ידע מה הוא
אומרו לו זה הבבוק הוא ם הבעבר. בימים אחר אם
ובנהות לא שבפר ם הלך בימו אם לא הבוה

ואמרין עלה אתה פחות מתלה ומקבי ומבן כחולה
מתמה הוא בלמלה לבון שהוא שמיה הוא. לפיכך
המעבנות הכנסת בשמיה תפלה חזן. ונם
עבנו לקרות חזן מתבנו. ויהי ראוי מעט שהוא ערך
לראות מילך יקרה ומילך הוא בנו אחד לקורא
בתורה. וכראשכן לעבן שלא שהוא שמיה בן
הקורא לעבנו. ראומר שלא בנר הוא עתה בזמן הזה
בעקום הכהן המקריב בזמן הבית. לבר עקרה גם
כן שלא בנר הרוב. כמו שאומר במלכים שיר
השירים כי המרה לשור בר שמשקיה הזכו הוא
עלו מקומות מי ולשנה מכל אחבת רוכל לשוה
ר לשור הבו והמי הקרוב ושמן. ובברכות
ירושלמי ושר הוא שמיה לקרובה כמו שאומר
עמו הבלה וסוף. ושר אמרו שם ר יוחנן בשם ר
מנשה דמן נגלה זה שבבר לבה הבנה. יין אומרין
לו בא והתפלל אלא בא והבה עשה הרבנים עשה
בשבה עשה מלאומה שים בעבדו. ומזה הבשה
הבקרו הבשים שאומר שב בראמבר הבלו הבקרות
ואשבר שבקרו כן. מעבה שאומרים לותה בקרב
הבלות. ובאמצע

בשני וחמשי

מתקלבן. בשלא אומרים
ולאחר שמעמיים שלא בנר אחרת הבלה. אומר
תחבשם המתחילן והוא ראוי אבר שן ומבן
ובתב לם הבאי שמעתי שיהוה שלא בקשם על
שמרת בלה ילושלם שהבנעה אל המשלה הנעון
אחר. ואומר לבותה בבנן הלם אם שם מרבע
ישראל בתבנה מישאל ושריה. ושאל מנמו ומן
ונתן לבם ומן שלשיהם. ולבוף שומן אלם אל מקרא
שבתובים תרין ם ותלת לא ולא ידע מה הוא
אומרו לו זה הבבוק הוא ם הבעבר. בימים אחר אם
ובנהות לא שבפר ם הלך בימו אם לא הבוה
ולבנה לא תבער בר. ובבנם בלם ובלם הלם לא
מלקים ובלו בבלם ובבנם אלו הבוקבם ובקו
בחוסבל הבם הבבול וכל אחד מלקם הבחיל בבחוס
ובמים בבחוס. הלא הבוס ובקבם אחם בל מלך
בחוס ובחבן ובבלבי לן בבמוך חבן ובחוס
ואחר שמבמים הבוס בחוס מבלן על מבבם כבחך
בחומבם לבמבלם. ואומר תחבה אל בל שבחל
מוב מחבון לחבר ון ואומר לחבם מבלבם וכו׳ ואומר
ואבחם לא מבבון. ואחר כך מבמר בלם בבבר
ואומר קבים עד לבלבה. ואומר אל אחבר אחבם
ובב חבבר ואומר בבוק הוא. אל בחבר מבחבם
על בם אל בחבר מבחבי. חוסק אל על בל
מבבר. על בם חוסק אל על מבבר. ובוסבמ
מבבל בבב על בם הוסב אל אחת מבבר. אחבלם
לך על בם חבלם אבחבל. אחבן בלם לא בבוב
בחומבך ב׳. על בם בלם לא לבבן הבבם הוק בבבל
חבבן ובל בם כבוב בחומבך מבחק בבבב. אל
אחבר אחבם מלא בחומבם אל הבחבר כבבר מבמבם על
בם אל הבחבבבר מבמב. חוסק אל על אבחבל
מבבר. ובבלבה מבבל בבב על בם הבלבה מחבבב
נבבבי. וכחבב בבבל מבבמבת הבמובבות
ם הבבבם אומר בבחבבה ובוסבמב. ובאחבובם
ובבלבה בם הבבלה אם מבבבקבן על הבבלבה מבבבבת
ובחבם אל הבבבבה הבלבבב. ואחר כך אם מבבקבן
בחומבם בם חוך חבן הבחבם בבבלת. הוא ישלם
מבבל בבב מבבבת הבחובבם ובבבבם. על בחן
ומבבבה בבחבבקבן חבומבם בבבבת בבבב עבבבת הבבבבן
ובחבבבם חוס בבמבר מבבה בבבר לבבבל הבבבבב
ומובבה בבבר תבבב ובמבר לבב הבבבל ואומר בבבל
בם בבבל לא חבבבבבמבב בבמן חבבב. ומבבבם
הבבבר בבבר לבבבבבם. ועל בם ובבב בבבבבבבם חבבבי
חבבן. ובבבר בבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם. ובבבר לבבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם

לגלו . ושלא בספר לתנא ואומר מכל יתגדל
ויתקדש . יש מפרשים מ מכל קיים מרק בשמים
בשמים כל חוקו ומ״ מרך לת לברכים כבל . וזה קשה
לפי מתעסב על הלשון שהרי אחרי כן הוא אומר
שמו של מלך מלכי המלכים הקב״ה . ומנהן בשש
מ מכל הוא מלבר כמנר הנמר כלומר לפי הבמר
כלבם לומרו יתגדל ויתקדש שמו של הקב״ה שב שבב
קשלם כמו שמסבר והלך . והקליה על זה
מה שאומר אחרי כן מכל תשו שו לאלם .
ובעסבת מופרים מרם על מכל יתגדל ונמן הוא .
ומזמר כלן חיבם שבש שבה כמנר חיבם אומרי
שבה ומן יתגדל ויתקדש ויתברך ויתרומם ויתנשא
שמו של מלך מלכי המלכים הקב״ה . על פם לבת
הוא מלבן מלך מלכי מלכי המלכים . בשלמו
שבלי הקשלם הוא והשלם הבא בלשם מלבשה
נקדים . ובלשם ילאו ובלשם כל עמו בת ישראל
תנגה ותלבה מלבות מלבה במקבה בלשם ילאו
וכו כלומר ויהי רצון מלבנו שתנגה מלבות מלבה
במקבה בלשם ילאו ובלשם כל עמו בת ישראל .
ואומר מכל הנו שו לאלם וכו . ואומר תהלת מ״
תמימה מלבות נפש עבות מלמעה מחבמר״ב
פתו פקודי מ״ ישבים מבמקי לב מלבת מ״ בלב
מלבת שבמם מ״ שו לעמו יתן מ״ יבלך בת עמו
בשלם . בלל תמים דלבו לומבת מ״ מבופה מגן
הוא לבל בחוסים ם . ומם בבל שלו הפסוקים
לבבשם תבסת כמנר לבבשם יום שבמר מבת
בחר לבל בתבלה . הנן בבלב הקדיש בת
המנלם שומר בשם ובחמשי ובשבת במנחה קורין
בסבלן ש בסדר של לוח הבשם . ולמלי בנמר
מקום שמבמיקין ם בשבת בשחרית שם קורין
במנחה ובשם ובחמשי ובשבת בבלבה . ולומר
מלבסת מופרים בשם ובחמשי ובשבת ובמנחה
קורין אלבה לון מחבלן מקם ולון מוסיפין מלבם
ולון מפטירין בנבלה . ובלשם יהבשים ובמומר

קורין לבבעה . זה הכלל כל יום שם ם מוסף ולון
יש סוב קורין לבבעה . ביום טוב קורין חמשה .
ביום הכפרים ששה בשבת שבעה . יום טוב
שלאורו בלו חמשה . יום הכפרים שלאור בברת
ששה שבת שלאורו בחקלם שבעה ומפטירין
בנבלה . ובעל המוסף המועדות בתבשבשה
שקורין ששה בתבלה ביום הכפרים כמנר הוא
מבה לבבר על מעשה הבשם הוא שבמלו לבשת
ימי החול . הכל הבשת מעשל לשלה הבלה
מבוה יום מבחה לבלים ועל כן קורין ם שבעה .
וכתב רשם סעלים ים בקרי״ת הלבה בנמר
המשה תלקים . הלשון הימים שקורין בהם שלשה
לבבים לון פתחון מקם ולון מוסיפין מלבם והם
יום שם ויום חמשי ובמנחת הבבתה ומומנת ימי
חמבה ויום פרים . והבשם הימים שקורין בהם
לבבעה לון פתחון מקם ולון מוסיפין מלבם והם
ביום בחמשים וימי חול של מומר . והבשם הימים
שקורין בהם חמשה לון פתחון מקם לבל מוסיפין
מלבם והם המומרים הנקרים מקבלים קלים כלומר
פסח ושבועות וכלם הבשם וסוכות ושמיני חג
עבבת . והבשם הוא יום הכפרים לבבו שקורין
ם ששה לון פתחון מקם לבל מוסיפין מלבם
ובחמשי יום שבת שלשה ולון ם שבעה לון פתחון
מקם לבל מוסיפין מלבם וכל יום שיבולן לוסיף
על המנין המבבר ם קורין ם הפטרה . וכל יום שאין
יבולן לוסיף על המנין הנזכר ם לון קורין ם
הפטרה חוץ מימות הבשם בלבד כלון לבבו .
ולמה זה המנין מלבה בשם מספר הבשם ולוים
הקורין המספר ישראל הקורין . גרסינן בגמרא
קמיה פוף פרק מרובה עשר תקפות תקן שרה .
תקנה ראשונה שיהו קורין בתורה במנחה בשבת
מפני ובשבת קרבת תרם רשי״ הא יום חמישי
ימות החול ושעקין בסחורה ולון קורין בשם
ובחמשי . תקנה שנה שיהו קורין בתורה

בשם ובחמשי שלשה לבבים בשרה פסוקים כמנר
בשרה בשלשן הם בם לדם כבר ים בשלשה מימלבתן
לבסוק בנרם הבסר ולבה לשת הבנסת כדי שיהו
מעיין בשרה לבת תפלה ומתבלבלין עם הבבר .
תקנה שלשית שיהו בת לבן קבשלבם ובחמשי
שהרבם מתקבצים לשמוע ספר תורה . תקנה
רבשת שיהו מבבסין בחמשי בשבת מבם בבל
הבסת לבבם לבשם . תקנה חמישית שיהו לוכלן
סוס בנרב שבת מבם שלו קיים שנת תלמידי
חבמים בבל לומרים לבר פרין יתן בשת זה המשמים
מבת בנרב שבת . והבוס מרבה לת הבלבה .
תקנה ששית שתהא לשה חובת לחשה בחמשי
ביום הפלתה מבוס חשבה . תקנה ששבת
שתהא לשה חובת בבינר מבוס בשבת . פרשי
כמנו מבבנים הבשם . תקנה שביעית שתהא
לשה מבשמת בוס שהיא רובה לחשת ולוחה כדי
שתהא פת מבשה לבשים . תקנה הבשת שיהו
רובלן מחזרין בשירות ולא יוכלו בם הבשרו לעבב
עלשה כדי שיהו תבבשטין מבשות לבות ישבל כדי
שלא יתנו על בעלבן . תקנה עשירית שיסבל
בעל קדי הבבם שלעול תרב ותקנה זו בטלה שלא
בשם לישובה כדלמרין בברכות בנרב מי שמבת
בהוב בעלבה כל יהודה בן בתירא שמתר לומר תרב
בלא הבלה . ומרושלמי מובה קבילת תפלה בשם
ובחמשי ובשבת במנחה בתקנה לחת ומוסיף
לתשלם ב עשרה תקמות שיהו בבשים מדברו״ב
בשת בבבלה לומרים בשלי גרבות קבלה ושת
הבבלה שתקותה ובשתה . ובשים תהרו לבר
כדי שלא יבא לדם לתכנם לשת הבבלה שישמע
הדבר ולא יבנם . ומה שתקנו לקרות בתורה בשם
ובחמשי וגם לתת בשבת לומר בתבומי שבחבבשם
יום לחרבם שבלה מבשם לבר בשלה בחמשי ולבל
בשם ובתרבה לא הבא . ולומר במדבר דרשו מ״
בהמבלון בא מבלות כלומר בשם ובחמשי תמבלון
לומת לבות הבוב שלבם לבם תבר שובו . ולא הבלבה
שבוקין הם בבלבן בבלבה בבלבתה ולחר
בב לוי ולחר בב לשרל דברשין בברב הבקן
ובבים שלמרו מבשם לבם שלם . בבן בוכל לחשון
ולחרבו לי ולחרבו ישראל . ובתב בב עמרם בל
הבלה לחבלה בבן לת לבה בשותה לשראל לבקבי
בבבלה לחשלו הוא בשלה שבשראל . ובן בתבב
בבבולבי לחשלו בבן בבלבה לחשלה . פרשי בלשון לחת בלא
יבלה לי בלל ובן בתב בב עמרם ולא ובתרם לחת
תרם שלא יבבים לי לשראל שלא מי שבבבה שבבבם
לם ישראל בדול הוא בבם ולחם הלי בדול לו לחשלו
שון הוא בבם . ובמנבה בלשון הבלשון . ולומר
לבבי בבלבתבן לם לון בם לי בבן בוכל לחת בבבבם לי
ובוכלן בבן הבלשון ישלחר שבבבלבן ומבבר
פעם לחרבת ובוכלה . לבל בבן לחר לי יעלם שלם
ילמרו פעם הוא ; שילמרו חלא הוא על בן בבלה
בבן לחר . לבל בעם שם שבלה שבבבלה לחרבו
לי ולחלו בבב חלא זה לא בבב בוכלה לחרבו לי שלא בבב
בוכלה לחשון לותה לי . ובן לא יעלו שם לבבם זה
לחר זה שלא ילמרו לחר מבבם פעם בוכלי שילמרו
לי הבלשון בבלל בלחת מן המבובות לו בתבמת
לשבב חזר לבבלת זה הלי הלמבתו לו ילמרו לי
הבלשון הוא לי בעור ובשם בבבלבא מן הבבבלבה
ובבבלל מבבלתו ובבא לבלל ישראל . לבל בבשם
הבבא יבלשן לבבות בבבבלל ישראל בשבבם ולון
לחום שבבן ילמרו הבלשון בבלל הוא בבן בבבלו
ישראל לחבלו . ובן בתב בב עמרם . ובהר
בבבי בבן לחי ישראל בבי מלן בבבא לי בשם בבן
לבבבלו ומבבי שבר לבבי . ובן בתב בבבא
בבבבלה לחר שבבבלו בבן ולי ישראל יבלשן לבבות
בבשם ולבבם לחרבבם . ובתב בר מלבב
לבבשבבבלם בבבבבה שבר שבבלה בבשם ולון בב

שרצל כל. ולא כשיש ולא קטן לא יקרלו בתרגם כל.
ריחק מלבריו שיש יש שם נשים לו קטן לכהנים וכל
פעמים ושוב יקרלו נשי לו קטנים שכל מלשמן
שמע שבעה. וכשיש שם כהן וקורלשרלו
במקומו אומר במקום כהן כלי אלא יטמא לשמלו
חלות אבל אשלא במקום עי אין ערך לא במקום
עי דמעשר ראשון מותר לריס ונם לא שמח
וכתב הרלב יש התחיל ישרל לברך ברכת התורה
בנשר וקודם שהתחיל לקרות בתורה נכנס כהן
אינו מפסק ישרל וקורלו הכהן אבל ברכו לא הוי
התחלה. וכן יש הנו הכהן ולו נשת הכנסת וקרלו
הכהן ראשון ונשר שלין שם לו והתחיל לברך
שבח אין מפסיקין אותו אין רוחין מעשת לא הקלו
אם שם לא אין מפסיק פעמו אבל לו דמעשת אין
מבטלות זו את זו. ואם שבח אין קורין פחות
מעשרה פסוקים ויברר שלא מן המעמד ואם אשר
הנגן בפחות מעשרה פסוקים כגון פרשת ויבא
מעלם אחת כה אלא תשעה פסוקים אין נחוש
ואין קורין שם כל אחד פחות מלשבח פסוקים
שבח קורין אבל אבח ואחר קורא אחרונה ואי
וא מבקש שקרא אחרונה מפורש. ואמרינן
באמצע סוטרים מתון הקורא בתורה בשבת פחות
מעשרה קריאות ושבח כשבר שקראו שבעה יחוד
וקראו ומעלה שבע קריאות עד כאן. ובכל שאלן
לעמן שבעה ואם אשר ואם קטן אבל אמרו
חכמים אשה לא תקרא בתורה מפני כבוד צבור
גרסינן בגמרא קראה אחר קראוה שבעה יצאו
ואמרינן בגמר תנא מה שאין כן בתורה פ שאין
קורין אלא אחר אותה שקורא שמע לקריאת התורה
ואין אשר בשר קורא עמו. ומה שבעה עתה
ששה בשר קורא עמו כלי אלא לשים את מי
שאינו יודע לקריאת כל אמרינן גם שבוריסבתחלה
מי שיודע לקרות קורא מי שאינו יודע לקרות
מקרין אותו נמנעו מלהיות שרוש המשה

שהקיפו שיהו מקרין את הכל. וכתב מרלא אם אין
הדמיון נראה לא דהתם מעבר מלשמה בבוריס
ובגרו על מה שכתו בתורה אבל הכא מבקרין
יקראו ואחרים ימנעו ומחמת הבשה יתנו לב
לשמוע הקרא אלא נראה הטעם עם שאין הכל
בקיאים בטעמי הקריאה ואין הקבר יודעין הקריאת
וזה בשבת מרבה. ואם לא יקראוהו כתורה אחר
לשמשים אשה בשר לבד תקנו שיקרא אשה בשר
שהוא בקי בקריאה. ומכל מקום אם אמרו
לקרות יקרא בשת עם אשה בשר ובדקדוק אלא
תהא ברכת לבשלם ואותה שיהו יודע לקרות אין
ראוי שיקראוהו אשה בשר וראוי ברכה לבטלה
ולא מסת בר שהוא יבדר על קריאת אשה בשר עד
כאן דבריו. ואמרינן בתחומין מעשה בר
עקיבא שקראו אחון ברבי בשת בכנסת לקריאת
בשבר תורה ולא רצה לעלות אמרו לו תלמידיו לא
לעלתה רבינו כי אין חייו ואורך ימיך ומה מעבות
מלעלות אמר אם לא מעבתי מלעלות אלא לשם
אלא מרבתי הטרשה שטה ואשה טעמים שאין
אדם רגלי לומר דבר לבטל הכבר עד שיסדר אותה
שטה ואשה טעמים הם בין עמו שכן בלקבה
שהוא אתן מעמה לשון לבל הברות. והתורה
נאוה לבטל כבוד כשהוא כשהוא לשרל כתב
מ לו בלאה ויספרה הטעם ונם יקרא ואחר כך
ואמר לאדם ונם ומכאן אם לעזר קל ואומר לאדם
שאשה לקרות בתורה שאין יודעין אמרו אות אחת
שאין בשאלם לעלות. ובדרך לעיות בשם אלא יעלו
וכתב הרבינו שעיה שאם אם בריאים לא
יאיים שאינו יודע לקרות שיעלה לא שקורא בקולו
לו ואין אשאחר זולתי ראלה אשה בשר אם כשיקרא
לו מלה באמצע יודע לומרה יכול לקרות ואם לא
לא יעלה. וכל אחר מקשאשה לקריאת
התנ הספר ודולא ומברך וקורא
ובדרשאמר דינאל מפרש מה הטעם וכתבתו

שעמו כל הטעם מה הטעם בתרגם ובדרשרלו אתי
ולומר.

ברכו את

אל המברך. בקול רם כדי
שיעשו מקבל ושלא נסר ברוך אל המברך לשלם
ועד. ולמעל שלומר ברכו אחר המעשה שעמו
כגון שלומר המברך. והם יאמרו ברוך אלמי
וקל יקוראם כל בראשון בתלות כתב בשם רבי שמעון
אמר שלומר המברך ולא קודם שעמו מן הכל
בדרך להחזיר פניו לכל לנמי ולומר ברוך אל
המברך מאדי לקוה לברכת המזון שאמר שלומר
בדרך ולא קודם שעמו מן הכל בדרך לחזור למקום
שפסק ולומר ברוך שאכלנו מלו ובטוב חיים
ואחר כך מברך

ברוך

אתה אל אלהינו מלך משלם לאחר בחר
בנו מכל העמים שנאמר וכך בחר אל לחיות לו לעם
סגלה. ונתן לנו את תורתו שנאמר אל מסיני
עלה אל ההרה וקיבל שם ואמרתי לך את לוחות האבן
והתורה והמצוה אשר כתבתי להורותם. וכתי וכן
תורת משה עבדי אשר צויתי אותם בחורב על כל
ישרל חקים ומשפטים. ואותם נתן לתורה
ולא תקם בנבואה זו לראשונה מי שלא נתנבא
כמו שתקם בשפה שאחר קריאת התורה לא
שאינה עין חייס על שיחזיק בה שנאמר עץ חיים
היא למחזיקים בה. אבל מי שמחזיק בה וקרא בה
מברכין מי שלא נתנ בתורה ולבר עדיך כל אחר
מתשלה לחזיק הספר הזו בשעה שמברך
ולאיה לא מלאמרין בברק לבר הנזל קורא
קרית שמע ולעם הזו מתפלל ולעם הזו קורא
בתורה ומשלח את כתו מעשה על נס קרקע והוא
כדי להוציא את הזו. ושוב לאיה אחרת מלאמרי

נבראשית ברא לא יעמוד הספר הקדש; הזה מעבר
מלפנים שהיה הוא בחיקו אבל יהונתן. שאין לומר הזה
אלא למי שהעסק בתפלה אבל אם הכל יקוראה כל בראשית
ברטוט בשם רבי שמעון אמר הכל מעבר הספר ער
הקדש בנגיר קודם פרשת התמיד חוזר ומברך
אחר בחר כשקורא בתורה. ולא הוי ברכה לבטלה
מפני שהוא הקדש נתקנה כשקורא בנשר. וכן
כתב הרלאש שחוזר ומברך בברכה זו מתקנה על
קריאת הנשר מפני שנתקנה ברכה לתורה וכמו
שתקנו אחר בחר בנשים שעסיר. והם לא יקשו
בן הרלאש אם איחר אדם לשת הכנסת עד קריאת
התורה והתחיל בברכות ומעשים ברכת התורה
קודם שהתחיל פרשת הקרבנות קראוהו לקרות
בתורה בזה נסתפקתי אם לא לברך אחר בחר בו
אם נמי שאין אלא הוא ותקנו ברכה זו על קריאת
הנשר יש לו לברך אלא אחר בחר בו לא נראה מפני
שאחר בחר בו לא יהא לו ברכה לבטלה. ואם
יהא לו אחר בחר בו לא נראה שלא הכל
בקריאת התורה הזו הקפסק כמו שאינו קפסק
תנינ. וכן הקרא ברכה שלאחר

ברוך

אתה אל אמת אשר
נתן לנו תורת אמת ותורת
חיים. ולא ברכה זו שנה פתחה בברוך ולא
מאמרה היא לברכה שלפני התורה כמו אמת וישב
וראו שנבו לאמרין בה לפסוקים לא הוו הקפסק
ולא הם אמרין פסוקים לא הוו הקפסק הם מלא
פסוקים הקפשם תמיד. כגון פסוקים שם בין
הקשבנו שראו שנבו ופסוקים שם בין ברכת
יהללוך שלאחר הקלל לברכה שלפני הקלל. אבל
בקריאת התורה הזו הקפסק כמו שאינו הקפשם
תנינ. וכן הקרא ברכה שלאחר

הקפלה לא נמי מעשה דמיעקב לא הוי מברכין
לא ראשון ואחרון - קילבר עדיף לפתח אחרון
בברוך. לא נמי כמן שהיה אחר קריאת בספר
גרוקה שהיה תחלת המעשה. ולהיות מעמד
מי ברכה שלאחר קריאת המגלה. הוי שלא
נמצא ותבא על סם עץ חיים מיה לאחזיקים בה
ועל סם שקרא לאותה הפסוק עם אחיר בה לשון
נטיעה. והרב רבינו יעקב בן הלל שם גדם
אסר נתן לפו תורת אמת והוי שלא נטע בתוכנו
ומרם כ תורת אמת היה תורה שבתב והוי שלא
נטע בתוכנו היה תורה שבעל פה דברי חכמים
כדרשות וכמסקנות נטועים. ויש קורין לחיי
שלא נטעה בתוכנו: והראשון שקר והמעלה נטע
בעמיתיו מעשה. וחותם בלא מתן בתורה
והמעלה בלא מצות ברכות לרבשם תעבה כמנהג
לרבשם יוסי שמעל מעשה בחר לקבל התורה.

וכתב רבינו סעדיה אמין לקורא לאחר ברכו עד
שיגיה הפסוק שמתחיל בם. ובריך לברך ברכה
ראשונה ואסר תורה פתוח לא סתום. ומברכה
אחרונה לא יברך אותה עד שיגיע לספר לא
כשיגיה פתוח. גרסינן בסוכה בפרק ולא
לאמרן לאמר רבה בר רב הונא כמן שבתחה ספר
תורה אסור לברר אחרו בדבר הלכה אבל וכפתחו
עמדו כל העם ואין עמיד לא שתיקה שלאמר
ואחלתם כלא יכבו עמדו ולא עמו עוד. ל ודלא
לאמר מברכה ואחר כל העם אל ספר התורה.
וקשיא לא לאמרינן בפרק קמא דברכות רב אשת
מקדר אחא ובגים. מ בשעת קריאת ספר תורה
לאמר אמן בדיבור ואמרו בדיבור. ותרגם לא שהיה
גרם בלבם ולא לאמרינן אחור לספר לבוק בקול
רם לפי שמונע אחרים מלשמוע. אבל בלחש
מותר. ולרב אחא בוקא רב אשת דתורה
לומשות לבל הלות לגרם שלא לפי שעה אם
לגרם דבר אסור לא. ובעל הלבות גדולות כתב

מעשה דיבורין שלאמרו אשלה אחרון לא יקרא לא
שם פסוקים בגאחרים. וכן לא יתחיל בברכה
פחות מעלשה כפוקים מעשה בנגנסין אחר שתחל
בה שם פסוקים יאמרו הנגנסין אותה שלשה זה
אחרי לברכה ולא קרא רק שם פסוקים. כאם
אחר לשם מברכה אמר לא פסק כשהגיע לברכה
ופסק אחרי כן באמצע הברכה. ובן כפקורין
ברכה ואחר הגיה אינו יכול לקרות אחרון פחות
מעשרה פסוקים מעמד שברכה ראשונה היה מעמד
פסוקים ופרשה שהיה מחמש פסוקים. ואם
תאמר וקרי בתורה ראם אחרים קורין אשלשה ברכ
ומה הבנת שהיה מעמד פסוקים ואיה לו לשום
שמע יאמרו הנגנסין אלא קרא אשלשה שם
פסוקים שהיו קרא מעבר אשלשה איה לו לפסוק
כשהגיע לברכה. ויש לומר שהין לשום שהרי נם
אתה הפסיק בברכה. כתוב בתשובת הגאונים
ומשלתם על הקורא בתורה ראשון וקרא אחרון
הסם מה שקרא הראשון מה דינו אם פוסיף ומה
דינו אם לא פוסיף תשובה אם קרא אותה שם מעמד
על מה שקרא הראשון אשה פסוקים כמה מקום שאם
לא אשלו שם בעמוד לא אפשר אותה שם שלה
לעמן ינתן בברכה בתורה והמשנה בדוש הראשון
בראשית ויקי רקיע. ותאמר בראשית בשם ויקי
רקיע בראחר. וקונן בה בשלמה יקי רקיע בראחר
תאמר פסוקי קוין לא בראשי בשם חמשה פסוקי
קוין. ותנן הקורא בתורה לא יתחיל מעלשה פסוקי
ואיתמר רב אמר הולכ. ושמואל אמר פשיט. ואי
אלקא דמתרץ דשם קורא מה שקרא הראשון כל
תפסת ושלה לעמן אמרי אלעזר רבא שמואל
לאמתשתן עקמה דקרא הראשון פרשה בראשית
ואחר כך קראה שם וקוה לה בשם לא לא שמע
מעם ראין שלה לעמן לא אם כן מוסיף קוראי
ואפשר מה שאין כן בדברי הגאונים לא אפשר
עד כאן. גרסינן בפרק קמא דברכות רב ורב יוסף

מעשה דיבורין שאמרו הלשה אחרון לא יקרא לא
שם פסוקים בגאחרים וכן לא יתחיל בברכה
פחות מעלשה כפוקים מעשה בנגנסין אחר שתחל
בה שם פסוקים יאמרו הנגנסין אותה שלשה זה
אחרי לברכה ולא קרא רק שם פסוקים כאם
אחר לשם מברכה אמר לא פסק כשהגיע לברכה
ופסק אחרי כן באמצע הברכה. ובן כפקורין
ברכה ואחר הגיה אינו יכול לקרות אחרון פחות
מעשרה פסוקים מעמד שברכה ראשונה היה מעמד
פסוקים ופרשה שהיה מחמש פסוקים. ואם
תאמר וקרי בתורה ראם אחרים קורין אשלשה ברכ
ומה הבנת שהיה מעמד פסוקים ואיה לו לשום
שמע יאמרו הנגנסין אלא קרא אשלשה שם
פסוקים שהיו קרא מעבר אשלשה איה לו לפסוק
כשהגיע לברכה. ויש לומר שאין לשום שהרי נם
אתה הפסיק בברכה. כתוב בתשובת הגאונים
ומשלתם על הקורא בתורה ראשון וקרא אחרון
הסם מה שקרא הראשון מה דינו אם פוסיף ומה
דינו אם לא פוסיף תשובה אם קרא אותה שם מעמד
על מה שקרא הראשון אשה פסוקים כמה מקום שאם
לא אשלו שם בעמוד לא אפשר אותה שם שלה
לעמן ינתן בברכה בתורה והמשנה בדוש הראשון
בראשית ויקי רקיע. ותאמר בראשית בשם ויקי
רקיע בראחר. וקונן בה בשלמה יקי רקיע בראחר
תאמר פסוקי קוין לא בראשי בשם חמשה פסוקי
קוין. ותנן הקורא בתורה לא יתחיל מעלשה פסוקי
ואיתמר רב אמר הולכ. ושמואל אמר פשיט. ואי
אלקא דמתרץ דשם קורא מה שקרא הראשון כל
תפסת ושלה לעמן אמרי אלעזר רבא שמואל
לאמתשתן עקמה דקרא הראשון פרשה בראשית
ואחר כך קראה שם וקוה לה בשם לא לא שמע
מעם ראין שלה לעמן לא אם כן מוסיף קוראי
ואפשר מה שאין כן בדברי הגאונים לא אפשר
עד כאן. גרסינן בפרק קמא דברכות רב ורב יוסף
אמרי תהוקו לין קורין בחומשין בשת הכנסת
מעמד כמד הכנסת. ועל זה שאל אחד מן
הכמים לת הרשב"א וזה לשון הקשה. ספר תורה
שיהיה עשוי הלבה לא שים בם אחד מן הבגדים
הקשה ספר תורה מעותר לבדך בם לא לאסור. לא
שמעתי תשובת שאלה מהרמ"ל שהתיר. וזה
לשון הקשה מעותר לבדך בספר תורה בשבת ולין
מברכה על הקריאה בספר כמו הברכה על מגילת
אסתר אם יש סוכה שעשה מבדך ואם הוי פשוט
לא עשה מעשה אבל בקריאת התורה מעשה הוי
הקריאה בין שקרא בספר כמר בין שקרא בלא
פסול: ואפשר קלא על פה שמעה שלקריאה הוי
מעשה שעשה מברכין אלא הקורא בתחר
הוא שיהיה אל חמשים מעמד לו תלבוש לו מלבש
מבדך ואחר כך קורא לו הרב לא שמעת שהקריאה
בתורה הוי מעשה שעשה מברכין וזה הפרש
שלא הרגשו בו רוב חכמי המזרח ומאמרו שמבדך
הקורא בספר תורה בשבת בלבוש שלא
ויחיה לבר זה מה שאמרו הגאונים לא לין קורין
בחומשין בבגד מעמד כמד הכנסת. ויש פעמים
בשלא הוו פחלות שלחמשים ואפשר הוי ספר
תורה אסר לות אחת פסול וכל שכן חומש ולמה
נתן שעם מעמד כבוד בבגד. ויש לה שתן שעם
מעמד שהוא פסול שמעמדת ברכה לבטלה. ואם
תאמר שהקריאה זו לא ברכה לאסרת הוא שים בשלא
מי שעלה בשעת לאסור הקריאה בלא ברכה ואפשר
על פה לא ודאי שלא יאמרו בבור לאחר שהקריאה
שהיבון לקרותה בבור שאין בו לא ז וכתוב בהן
הוא שאין קורין בהם מעמד כבוד הבור לא מעמד
הברכה. ועל הוקיא זו שמכו כל הגאני המערב
וזה קורין בספרי קלף בלא בבור כלל. ומברכין
לשבת ולאחריה בפרי נאות שלה. כמן רבא
יוסף הלוי בן מלאנג ורבי יצחק וכתוב בהן ומעשה
לא בשמעת שנה פה ומעמדה לא שבלה בעלה שבת

חכמתם ומסורת ומקוות וישב שלין מברכה
תליה בספר לא בספר קרי לו פסול קרי לא בקריאה
בין שקרא בספר כשר לו פסול כמו שכתבתי
ואפילו ריחוי לבל בסר לא היה ספר תורה כשר
בכל לבותיו ום ריחוי לקרות לבתחלה בגמר ואם
לי ליפסר לפס קורין ואפלו בפסול. ומברכין
מקבעים שאומרים וכן קורא רבנו חפץ הקטרני
עד כאן לשון המשנה. ואם תמיה קשה על דברי
שקרא לא כתב בספרו בהלכות ספר תורה ומצות
אבל שעשרים לבריה שכל אחד מקום פסל ספר
תורה. ואם נעשה ם אחד מקן הרי קרא כחומש
שמלאין ם התפוקות ואין ם קלוסות ספר תורה
ואין קורין ם בכסם גרלה מדברי שאין קורין ם
כלל. תמיעה אם דעתך מסמס על זה נדעת הרב
ואם מותר לקרות בחומשין בקבצן נשת המדרש
עשרה לו יותר אעפ שבר אחד מעשת הרבה שקרא
ין חומשים שמלאין בהם תפוקות לספר פסול.

תשובה

פלאה מעמ דעת הרב שתשובת בשגגה ולא אוכל
לה וקבר מחוקם בשגגה מכמה עניס אחר
שאם אינו פסול לקריאת ובדר ם לאי זה מבן קרא
פסול וקבאו שאין מברא שאר פסול לקריאת ם
לבתחלה אינה ואיפסר לפס בספר כשר. וכן מי
כל מקום שאומרו אין קורין ם שיקרא שרושו אין
קורין ם לבתחלה במקום שים לפס ספר כשר ושל
שהטעה בגמרא שבמיך עלה הרב וקיים שעל
מבמה של קריאה אבו מברכן ואפלו קרא עלפה
כפלאתי עלה אפלה ואפלו אם שהקריאה בגמרא
שבשת הכנסת לא תקמה בעל פה לא בספר תורה
שלו היתה התקנה בעל פה מכמה אין קורין
בחומשין מגרש גרש חומש מקורא על פה אבל
קריאת תקנת מעמד ושרא תקנה מחיבת לקרא
בשבת בחומשי ובשבת ומיים עומס ואעפ

שבתר לא על קריאת תרשת הקרבנות ושנה
סדר תמיד וחזר ואמר אחבה רבה ונסמר בבר
מברכת התורה ואלו רבה לקריאת בגמרא ולשמות
פטור מלברך אפ כן אם קרא בתורה באחרון ומעל
מזומנים ואפ לאחר חייב לברך עשה למצות קריאת
התקבה אותה תקנה שקרא לא נתקנה לא בקריאת
ספר תורה. והלבר כל שאינו קורא על הספר
ובספר כשר אינו מברך אחרון כקורא מן התקנה
וקראה שהיא מסמן אל בחומש יותר תמיד בשבת
לא שמנס נלאה לא ראיה מתרשת בהכנו דהם
גרסינהתם שלחו בנו בנשלח לו אלם מקום לקרות
בחומשין בשת הכנסת לא הוה בעיה אתה שאינ
במדרש ופסוק מיקרא ראמר מנוא אבר נחמן
אמר ר יונתן ספר תורה שאחר ראינה אחה לין
קורין ם ולא קיים אתם מיאחר בעלתיה הכא לא
מיאחר בעלתיה מעמ אפ לאין מיכאר בחומש
בספר תורה אחר לו פסול אין קורין ם מעוש
דעדיפ חומשין טובא ולא מיאחרי ולא מיפסל
בעלתיה מספר תורה אחר לו פסול בעלתיה
וראינה דבקם מסתברא דלו דוק ראפ אחר לאות
אחת ושנר דבריה תנן בפרקא קמא דמסכת
סוטרים כותבין על הקלף במקום בסר ועל הגיל
במקום ערי ואין כשאי שבות והבא למשה מסיב
שאם שנה בזה ובזה פסול ואין קורין ם. ושנר אם
בפר אם מעשה בין אם לאם כלי שיקא שבר ובאותו
כיומא לא יקו מעשרבין. ואם שרב ראותה לו
שהפסיק באמצע הפס ונעשה אם אחר כשם אמו
כגון שהבראו מעפק כשם אמות בזה ראו בן
פסול ואין קורין ם. ושנר שאמו אם בבמה פלאות
אין קורין ם ווו אינו תשובה גדולה על דבריו. גם
מדבריו קרא פשר שכתב בחברו שאין קורין בספר
פסול ברשם ואינו כחולק על דבריו ועל עצות
שהשנר מפוס בלוש המערב לא אינו ידיר לאוף
דעתו שדבריו נראין לא כסותרין זה את זה עד שאינ

תפלה זו ומנה מעם שעת ומיחנה ומעלה עד
אשר דברי חכמים. ול יקודה לומר עד אל בקמעה
שקוא עד סוף יא שעות חסר רבע. וקוא שעה
ורבע קודם קשלה ולא ליפסיקא קלכתא בהדיא
בתר מעשו. ואסיקנא דעבר כמר עבר. ודעבר
כמר עבר. וכתב רבנו קאי וקוא שעשה לשלם
בחר מעשו שאם שעשה כבבן ומתפלל מנחה עד
קשלה שוכאים יכול להתפלל ערבית מפלגה מומנ
ומעלה דאין לומר לאחר יום לעמן תפלת ה
מנחה אינו יכול לעשות שלה לעמן תפלת ערבית
וכן אם קוא עשה כר יחודה ומתפלל
ערבית מפלגה מומנה ומעלה עדיך שאחר שלא
יתפלל מנחה באותה שעה. ונקראת ואתה תפלה
מנחה מעמ שבשעה עשיית מן חוס שבבלו ם
אלם קראשון חוא ונקו שכתו לבוח חוס ומתבנמ
לנחה ומתחיל שלא בסר ואומר אשרי וקדיש
ומתפלל שמונה עשרה. וכתב הרב דבאו יומ
בגבורת הגשם שמשם אומר בערב קודם אשרי
פרשת קרבנות לאחר כמו שאומר אותה בבקר
ומקום שם התמידין שהי קרבן בכל הוס בבקר
ובערב כדי שתהא בחשרה כמעשה וכן הוא אומר
ונשלמה פרים שפתינו. וכן מוקבן במקדשת מקומו
ואחר שלא בסר אתפלה ואחר אומר ברכת
כהנים. ומפלין על פניהם ואומר לבאו מלכם
וכו ואומר ואנחנו לא נדע וכו. ואומר קדיש
תתקבל ואומר מזמור מקתלים. ואומר קדיש יקא
שלמא רבנן.

תפלת ערבית

תפלה זו ליבה חובה אלא מתקנה לא כנגד אבות
ובריאי אלא נתחלו בזה שקרבן ומולבן כל אשה
ונדרי בברכות בפרק תפלת שחר תפלת ערבית
רבי אומר חובה. ול יהושע אומר רשות. אמר אמר

תפלת מנחה

אמרת לאותנו שאמר לו וחזר ם בתקמות. ועש
מתרת לאותנו ושעתנו. אם מורה לך אלכד
לעשה לא ראיתי מי שעשה כה מעשה. גם
בכפרים שאין שם סבר תורה וקורין בספרי שאינ
מגלגן ואין בהתבן כהלכתן לא ראיתי מעשה מי
שעשה כה מעשה שאדם בחס לא נתחש ולא
בסוף. עד כאן תשובת הרשבא. ואחר שמסיימין
בקריאת התורה אומר אשר נתן קדים עד לשמ
ונגלל ספר תורה ומעמידם על התבה שאם יקרב
יקרע על התבה ונרסי בגמרא כמ כמ אשר אומר
ספרי אומר ר יוחנן שאדם מקריאו בתורה אבל
ספר תורה מבטל שבר כלם. כלם אלקי דעתך לא
אומר אלא מבטל שבר כבוד כלם. ונהגו לבבך
את קמלך ולהתפלל לפס שישראל ואומרים על
אויביו שכן כתו ולרשו אות שלם אשר אשר הגלתי
אתכם שמה והתפללו בעדה אל ה בשלומה יהיה
לכם שלם. ושלם אשר קוא שיתפלל לפס שיעבר
המלך את אויבו. ואומרים בפרקא קמא דעבודה
זרה אומר רב יהודה אמר שמואל מילי דכתו ותעשה
אדם כדבר הים כדומה לא אמר אם מה דנים שאם
כל הגדול מיחברו אלא את חברו אף בני אדם
שלא מודיקה אל מלכות אדם את רעהו חייב
בלעמו. וחייב לתפן ר יוחנן סגן אבהו שומר
מוי מתפלל בשלומה אל מלכות וכו. ואחר כך
מברך את הקהל כמו שאומר ומברך את כל הקהל
שכולל. ואומר אדני יפתח שפתי ומגיד
מזומור לדוד ומגיד. וכל נשמה וכל אדם קדושה ואומר
יקלו את פס ה כמנהג שמו לבבו ומגיד ומחזיר
ספר תורה למקומו ואומר קדיש תתקבל. ואומר
תהלה לדוד ומזמור שיר קלייס אומרי. בחודש הזה
מימו שבתבוס למעלה ואומר קדיש יקא שלמא רבא

הלבן כדברי מלומד חובת ומכת לומר כדברי קלומר
רשות. וקיימת לן הלכתא כדברי מעוס דקליבתא
כדב סלוסודי. וכתב הרי"ף וכתב מיל מיכה דלא
פלגה כלל. אבל מיכה דבלא לא חדא זימנא כבר
שייב עשה חובה ולי טעם מדר לבישא כל לומרים
לומ דבא טעה ולא הוסר מל לרא ערבי לן מחוירין
לוחת שלון מקדשין לת החדש מלא בוש ומשבן
מינה שלא טעה בערבית בשבת לו מיים טוסס
שמחוירין לוחת. ולומרים נמי טעה ולא מתפלל
ערבית מתפלל שחרית שתים. והלא דברי הכל מיל
דמא שבא מלן דפליגא מלה. ולפי מלן לומר רשות
חובה הוא דלא מבא לבל מעבה מיכה ומלילנה שוב
מלמלה לבייב חובה. עכ. וכן כתב כל המפרשים
ומשיר מלא נסל ומתחיל

והוא רחום

יכפר עון ונמי כתב לבן מיבמי לפי שקבעם שם קב
עקון בן מנחם לפעריב ולומר מל המלאות מלאה
פעמים והוא רחוס מלבן מכריע בחון והוא רחוס
יכפר עון. ומכלן הסובה לעמהנ ספרד שפקבון
לומרו בשבת ובימים טובים ולין ליה לחומרו
שבבר קדם הוס ולין מלקין לוחם שבר. ובברכת
ובברובנסיה לין לומרי לוחם בשבת ובימי טוב
לך לפי מה שלומר בעולם מלי לסמנב בבק ילן
בב מבשלם לא לן לחם ברוחם שם וכדו עון. מלי כבר
תמיד מל שחר בזה מבכר מל עבירות הלשם
ומל בין הערבים מל עבירות הוס. ולפי מה דקיימ
לן דתפלות כנגד תמידין תקנום ותפלת הערב לין
לא סמך בקרבן שלין קרבנבלה מלמ"ל בוס שמת
לת בב ישראל להקריב לת קרבנם ולסמכום
רבנן כנגד לחבים וסדרים שלא מתלבו מבבל
יום שלומר בזון הלא הלשם מל מוקדם מל המזבח
כל הלילה ולא מתלבו מבבר מתלבו ולין סמך
לבבר מל כן נמנו לומר ובוא רחוס יכפר עון שלין

בן יום ובן לילה כלומ מעבר הוס לב לחד ומעם
הלילה. ולא שיסלק הסדים ומעם ויולכם לעקום
לחד מלא שמבדיל בן יום לילה. ולו הלא לחד לבן זה
לבה שבבלילה לא יחסיר לפיבה מבלחרן וכשיחסיר
לא יחיד לעמה מן הלחרן. ום מקומות שמוסיפין
לומר כלן מ"ל נבלות שלו יחי וקיים תמיד מלך
מלכ לבלם ועד. ומשבת הוא פ לין זה מעמ
המיבה שמוך לבחמיבה: כלו המעבים מרבם
מרבבקו.

אהבת עולם

בת שראל עמך אהבת. מל סם ותורה מלמ"ד
לתבתיך. מצוה ומשפט חקים ומשפטים לותם
לומת. מל סם ותורה המצוה והחקים ומשפטים
לחד מה מ"ל לעם לומר לתם. וכתב מתרב מה לפו
מעבה ומנ. מל כן מ"ל לעם בשבבו ובקומבו מל
סם ובשבבו ובקומבו. בסים בחקיך מל סם עבדך
ישים בחקיך. ובמיה ונעלה בברי תוריתך ומשתבר
לעולם ועד. מל סם פקודי מ"ל ישרים מבמיחי לב
מעת מ"ל ברכ. ונעלה הוא שמיחה יתברק מל סם
יעלו חסדים בבסל. כ הם חיים ולחבך ומבמ מל
סם כ הוא חיך ולחבך ומבמ. ובהם בהנם ומעם
ולבם מל סם ובנית ם ומעם ולבם. ולחבתך לא
תסור ממבמ לעולמים מל סם לחבתי לתם לומר
מ"ל. ובתבו ולוכבו לת עבקנו. ולומר לבולמים מל
סם ולוכבת עולם לחבתך. כמ"ל לוכבו לת עמון
ישראל כמון שלחבתך. ובוכן קבילת שמע
ולחבת כך. לומרים

אמת ואמונה

כלומר בתורה שהיא לומת לומת ומבמ ומתבר לומת
ובתב לומת קבה ולא תמכבר ומנ. ובמעת שסם
לומנה שמומר כל מבמך לומנה. כל לוחת קיים
מעם כבבר כ הוא מ"ל לעם ולבן ולב. ומל סם

על שם ויושעם מיד אויב. ועל שם קרבם תרוץ
בכסל. קששה לו נקמה בערעה ותושע
ויעופתים בחרמת בגחם על שם ותתן אותם
נמוסתים בערעה וכל עבריו וכל עם חרב וחמ
קמתם על שם ל נקמות ה׳. ויאמר בחרמת בגח
חם על שם נפלאות בארץ חם. ונפסוק יחסר
ומוסתים שם בארץ חם. קמכה בעברתם כל בסרי
מתריס על שם מכה עמים בעברה. וכתיב ויך
כל בכור במצרים. ויוצא את עמו ישראל מתוכם
על שם ותצא את עמך את ישראל מארץ מצרים.
וכתיב ויוציאם ה׳ ממצרים לחילות. שם שהחלים
מעבדות לחירות. המעבר בגם על שם ויעברו
בתוך הים בחרבה. בן נהרים סוף על שם לנהרים
סוף לנהרים. ואת רודפיהם ואת שונאיהם הטמנו
סבבו על שם ואת רודפיהם הסלכת במצולות כמו
אבן. וכתיב תהומות יכסיומו. וכתיב ומבחר שלשיו
טבעו שם סוף. ראו בנים את גבורתם על שם וירא
ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה׳ במצרים.
וכתיב בתלם וישישו מיד שונא לגוליתם את נפרדתם
ברזו ע ושבחו לשמו על שם אשירה לה׳ ויתרגמיה
נשבח ומלך קדם ה׳. ואמר לשמו על שם מושיעם
מיד שונא נפשי לגוזלות את שמך וקם יצאו ממצרי
ומלכות ברשן קבלו עליהם שמרו ה׳ המלך לעולם
ועד. ומשה וכל ישראל לך עם שירה וכו׳. כבר
זכרם כל זה לעולם. מלכותך ה׳ אלהינו ראו ריאו בעד
על היה מים שלא ראה יחזקאל בן בוז. יחד כלם קוו
והמלכו וכו׳ ואמר כי פדה ה׳ את יעקב. כבר
פרשנו לעולם שמה מוזכרין בערבית פסוק זה
ובשחרית מזכרין פסוק בגאלם ה׳ נבאות שמו.
ואומר

השכיבנו אבינו

לשלום אמר אחד לומר שמו פלוני ויחוד על בא

ובכר כתבנו בחקלמת הספר הזה שבריך לומר לאחר
אמן מעט שברכה זו אינו סוף ענין ברכות קריאת
שמע. ואומר

ברוך ה׳ לעולם

ובמ׳. ופסוקים מעוריים מקהלם. וכתב אחרים
תמיד הוא על מה שהתם אחים מעמידים בערבית
בפסוקים ובראו שבע וקדים ואם עומד בשחרית
לן כרב אומר בברך תפלת השחר תפלת ערבית
רשות ולהם אין אם אומרים לעמוד לאם כן ראוים
לעמוד לעמוד שחרית אבל בקיאי אומר. ובכ ור
יוחנן אלכה כר יוחנן. לו אמרו בם ר יוחנן אומר
כמו רב ואם אם מתיב. ומשנה זה נתנו
אמנן הוא לם שמעים אחרים אומר הם כנסיות
שלהם בשנות ובזה ראוים להתעכב שם עד אחר
תפלת ערבית. ותקנו עומד פסוקים אז שים בהם
שמונה עשרה מזכרות כנגד שמונה עשרה ברכות
של שמונה עשרה. ותקנו אחרים ברכת אחרון
ששבע ומטרין נקדים והשתא מי שמתפלל
ערבית בשת הכנסת לא נתבטל המנהג הראשון
מכל מקום אין להפסיק בדברים אחרים אלא כמו
שהבא. על כלן דברו. ובגל המעבדת
כתב זה שהבא אומר ברוך ה׳ לעולם שים בם שמונה
עשרה מזכרות מפסוק שבזה אמר על ישראל שלא
יתפלל תפלת ערבית. ובגל כן תקנו אומר שמונה
עשרה מזכרות כנגד שמונה עשרה ברכות של
יום. ואלא שבגל האמר לא בשלם התקנה. ובכ
מ בגל שבת אין אומרים אותן מעמד שאין מתפללין
שמונה עשרה. ועוד הקדים שאומר אחר שמונה
עשרה מזכרות מוסיף מ כסיום תפלה ראומי
וכתב אבן בריאה לאלן ראומר תפלת ערבית חובה
ובשם אמרו בנשלם לתפלה אומרים בברכה קמיה
ובברכות שבן התקנו רבנן לאומר הבטחה בגאולה
בגאולה אחרונה אמרו בטעם מוה הבטחה יש

ובכר כתבנו בחקלמת הספר הזה שבריך לומר אמן
אמן מעט שברכה זו אינו סוף ענין ברכות קריאת
שמע. ואומר

ברוך ה׳ לעולם

ובמ׳. ופסוקים מעוריים מקהלם. וכתב אחרים
תמיד הוא על מה שהתם אחים מעמידים בערבית
בפסוקים ובראו שבע וקדים ואם עומד בשחרית
לן כרב אומר בברך תפלת השחר תפלת ערבית
רשות ולהם אין אם אומרים לעמוד לאם כן ראוים
לעמוד לעמוד שחרית אבל בקיאי אומר. ובכ ור
יוחנן אלכה כר יוחנן. לו אמרו בם ר יוחנן אומר
כמו רב ואם אם מתיב. ומשנה זה נתנו
אמנן הוא לם שמעים אחרים אומר הם כנסיות
שלהם בשנות ובזה ראוים להתעכב שם עד אחר
תפלת ערבית. ותקנו אומר פסוקים אז שים בהם
שמונה עשרה מזכרות כנגד שמונה עשרה ברכות
של שמונה עשרה. ותקנו אחרים ברכת אחרון
ששבע ומטרין נקדים והשתא מי שמתפלל
ערבית בשת הכנסת לא נתבטל המנהג הראשון
מכל מקום אין להפסיק בדברים אחרים אלא כמו
שהבא. על כלן דברו. ובגל המעבדת
כתב זה שהבא אומר ברוך ה׳ לעולם שים בם שמונה
עשרה מזכרות מפסוק שבזה אמר על ישראל שלא
יתפלל תפלת ערבית. ובגל כן תקנו אומר שמונה
עשרה מזכרות כנגד שמונה עשרה ברכות של
יום. ואלא שבגל האמר לא בשלם התקנה. ובכ
מ בגל שבת אין אומרים אותן מעמד שאין מתפללין
שמונה עשרה. ועוד הקדים שאומר אחר שמונה
עשרה מזכרות מוסיף מ כסיום תפלה ראומי
וכתב אבן בריאה לאלן ראומר תפלת ערבית חובה
ובשם אמרו בנשלם לתפלה אומרים בברכה קמיה
ובברכות שבן התקנו רבנן לאומר הבטחה בגאולה
בגאולה אחרונה אמרו בטעם מוה הבטחה יש

ויבחרם. ביומא כל זמן ישועתך שפגל בא היה
ביומא על שם ושכמתי בתוך ירושלים. ונקריבה
ירושלים כשר ביומא. וכתיב ונטעתים בארץ הזאת
ביומא. וכתיב ואם יהיה לפני לשון ביומא
ונבקה. ומאי היה ישועה זו שתגל בה נפשינו
ביומא לשון מלך אלוף על שם משמיע ישועה
אומר לשון מלך אלוף. מי מלך מי מלך מי ימלך
לשון עד וזה זה יום פקוד אל אמרים אומרים
כך כל אותה בעלי הכלות. וקם כגבר תרוע וקיץ
ויקיץ. ואומר מי מלך תהלה שיש להמשכו תהלה
על הקדוש הוא ואחר כך על הענבר. ואחר כך
על הענבר. פ הילכות
שלך היה על שם ומיה מ למלך על כל הארץ
ולגשלמי על המלך בכסא על שם מי ימלך לשון
עד. ואומר בכסא על שם וכסאי לאחר לא אתן
ועל שם הקמתי ובאו ואראו את כסאי. ואין לפי מלך
אלא אתה על שם ומעלתי אין אלוה. ועל שם מי
אלכה הוא יום שעשו. ברוך אתה מי המורך בגבורה
כמו שאומרים. חי על שם חי מ. וקיים על שם
ותגור אומר ויקם לך. תמיד ומעוך עלמה לשון
עד. על שם אמלוך עליהם ובזו לעתיד. ואומר תמיד
אומר אלה הדיה עד בגלות ימימות הקמתיה ואחרי
ועל כל המעשיו על שם ומעיר כלם בדיקים ומאיר
מעשה ידי להתפאר ועם זה לעתיד. ואומר אלה
בטר קדיש עד לשלם. ומתפללין בלחש ואין אלה
בטרחור התפלה מלבד אחיה חובה כמו שאומרים
לעתם. ואומר קדיש תתקבל ונפטרין לסעיף
לשלום. מי שעשה ולא התפלל שחרית ועבר
חצי היום יתפלל מנחה שתים. ראשונה תפלת
מנחה. ושניה תפלת שחרית. ואם טעה ולא
התפלל מנחה עד שעקעה חמה מתפלל ערבית
שתים. ראשונה של ערבית ושניה תפלת מנחה.
ואם טעה ולא התפלל ערבית עד שעלה עמוד
השחר מתפלל שחרית שתים ראשונה שחרית

ושניה תפלת מנחה. ואם לא טרח להתפלל
ערבית עד חמה מן שעברו אלו שתי תפלות עבר יומו בטל קרבנו אלא תקנו חכמים
שיחזור ויתפלל מן שעברו שתי זמני תפלות. וכן
בשחר תפלות. והוקן לא טעה כשנגלו אליו שקיל
לזכות לו מרוב. אבל בטל במזיד אין לו תקנה ואלו
הכתוב אומר מעשות לא יוכל לתקן. וכתב נתון
אלה רבה לחזור ולהתפלל תפלת מתפלל שבטל
ותפלת במזיד בשלמי ואין לו אלא שכר רחמים שהם
רשות בעלמא אבל שכר תפלת מעה אין לו
ומ אומרים כל מי שטעה לו שנים ולא התפלל
אפילו מעה תפלות. ואם לא אחר מעה ימים אחור
ומתפלל כל התפלות אלא מתפלל. וכתב לשם
אלה טעה ולא התפלל מוסף אין לו תשלומין שאין
מזכר תפלה קרבן המוסף. אבל אחר תפלות אלא
אם תקנו כנגד הקרבנות. אבל מקום אין מזכר
בשם קרבנות ורחמי טעה. ואלו שיתפלל אלהים כל
חיים" אין לשון שתי
תפלות של מנחה ושל מוספין מתפלל של מנחה
ואחר כך של מוספין. וכל המתפלל
שתי תפלות אחר שחרית ומוסף
לא יתפלל זו אחר זו אלא
ישמח מעט
בן תפלה
להתפלל
כדי שיתבטל
דעת
עצו"

נשלם סדר סדר תפלות שחרית
ערך רחמנא לבשמן
אמן

סדר
תפלות השבת

ערב שבת נכנסין לשם הכנסת ומתפללין תפלת
המנחה כשאר ימות החול. אלא שאין מפסקין על
פטקים. ודע כי בערב ימים טובים ובים מוכיחים
מפסקין אלא לפסל על פטקים לא בשחרי ולא במנחה
ובשאר תפלת שחרית אין אומרים יעבר מ ביום
ברך. ובמקום תפלה לבוד אומרים לעבר משפל
לבב קרא כלל תעבדון אל תפקי מים. ואם אלו
עבדים לו מוכיחים בשבוחמים. אין אומרים
תחמשים אל שב וחמים. וכשמוציאין ספר תורה
אומר אתה הראית לדעת במקום אל אחר אמרים
ובערב שבת ואלה אשה ויום הכפורים מפסקין
אלא לפסל על פטקים במנחה בלבד אבל בשחרית
ביום מוכיחים מפסקין על פטקים. ובערב ראש
השנה שאין מעבר שיבי בשחרית שבמקום תפלה
לבוד אומר לעבר מזמור לבוד הרשע לשם שומר
כדי להסר שאול ערב יום טוב. ובערב ראשי
חדשים ואשה מפסקין לפסל על פטקים בערבית
ובים מוכיחים בן בשחרית בן במנחה ואלו אין
בערב תריס אלא שבים מוכיחים אין מפסקין על פטקים
בן בשחרית בן במנחה מעבר שאלו תריס שופן.
ואם שמפסקין אלא לפסל בתחנון שיש אל מעבר
שאם יבי מנחה ומוצאי קדש. ובים הכפורים נקרא
יבי מנחה. כל אותה בספרי ובים שמתחילים אל
הכנסת. ובערבים כבר אומרים הבעים מלאכה
וקדש יום. ואם אסורין בספר ותעשה מלאכה
אבל שאין כן בערב ראשי חדשים ותשלום ותריס
פיוטין בספר ותעשה ובים עבים מוכיחין
מלאכה ואין הרן היה לפסל בים בתחנה אלא
שמעבר אל מעבר אסורין בים את הקדל. אבל
בתריס היה ראוי לקרות את הקדל אי לאו דאמרי
לפסל בים בתחנה אלא שמעבר אל מעבר
בתריס היה ראוי לקרות

לאחר שקילף אל שבת לא חל עליו שבת אלא תליה
בתפלת ערבית שמשתתפל. ערבית הלא עלה שבת
וכתב התוספות שמפלג בהמנחה ולעולם יכול
להלוך מגר לבל שבת בתפלת ערבית רק
שיתנו לקדות קב עד שיהיה שקוע כל הכוכב
וחין בזה וכלבר אלא יקרים שלין הקדמה
שן שמקבל עליו קבלת שבת בלותה שעה מיטל חדש
לקבל עליו שבת מבעוד יום ובלבד מפלג בהמנחה
ולעולה ומשהתפל לאסור בעלאכה שהרי קבל
עליו קבלת. ולא קולו יום קמשנן וכשבר קולו
שבקעה חמה ועדיין לא שקעה וקבל עליו קבלת
יטל קולו לבלוך ולהוסיף שמן בנרות מטה שקטה
זו קיהה בטשית. ולומר בערבית זכור ושמור זכור
שם ושמור בבשר, שבוש שם שלין שם בל שבתים
ולילות. ובלילה שקולו יום בדול לא כשקולו שמוך
לתשבה זכר קבלת בכבשת וקבל לוחה מבעוד
יום. ושמור בבשר לומר בשר ביבשה תלחר על
שתחבר עם שלף כשקולו יום בדול. ולומר שקולו
שמוך לתשבה. שמור לשון קמתנה כמו ולחבו
שמר לת הדבר. וכן שומרת יבש וכן כתו נמלכלתו
זכור מלמטו ושמור מלחבלו. ומבלחת כתובמשן
שמוסיפין מלחל על הקדש בבבשת ובלילה שבל
שבתו שבת קדש. וכתב קדל לחבלה שבת
שבתו קדל לבש.

ערבית

מתנן
ברוב הקהלות

בספרד לומר ובלו לחוס כבלר הלמים, ובבר
כתבה לעלה בשם לחבן הלבלי שם שמעתים על
שבתו לומרו. ולא לבלבם הבלשון לין בלו
לומרו בשבת. ולא לבלבם בשם בלו לומרו
ובם בבלמין בתם. ובלבין בלם בברבותיה בשלר
ימות בחול בלא ברבה. ובלא תפסת פר ובלם ישבו
בלבלבו לעמן שמר. ולחתמין ופרוס עליו סוכת
שלום בלא לבלבם סוכת שלום עליו ועל עמו ישראל
ועל ירושלם. ולין לחתמין שומר לת עמו ישראל
לעד מלבד שלומר בלבלבם שבשבת לין בריבן שלבל
שבשבת שומר. ושבר לומרבן שבולשבן בלה לבלבל
בחול לבל בשבת לומר ובלבם עליו סוכת שלום.
ובן כתם בבלומם. ובן מלהבן בלבקת מבקומות
לחבלי מלבבה לבלבלם ולשבלה שמלהבן לחתם
בשבת כמו בחול ולא יהבן ולילם ידע לעבר לחתמין
בימים טובים ובלבם עליו ובשבתות בשלר ימות
לבחול. ומלהבן לומר פסוק ומלבו בבשבלר וגו'. בן
נחלה לתפלה לומר שלם שלמר ישראל לת השבת
בלילו מלל בנלשן. ובלל לבן בלבלי ולומרי בבבלת
בשבתות ומלבו בבשבלר וגו' ובשלר מלובבים לא
מובבי מ"ו ובלבר מעשה לת מלובבי מ"ו ומלי. תבלה
לחתלת הבלבים בוכת שלום עליו כלומר מלבבים
בוכת שלומו עליו לם בשמבלו בבלולו. ובן מבר
בחבלם ל לבבלם בן שבלר לל מבם לחבלר לומר
שבת ל ומלבר, לות בלל לבלשני על בלם ובבם
לבל. ובבלבם מלבלמות בבלבר מהבן לומר לחר
פסוק ומלבו בבשבלר בבבלת ילולו ששבו ומלמ
לבם לל מלבבבם בבתלחה בלבקום ילולו ששבו
לומרבים לם מלבו הבמים ומבל הלבן. ובלבים
מובים לבים לומרבים לותה ולבים ידע לבלה
שבשבת מלבים מובים לומר בבלה ברבה זו בחול
ובלבבבם יבלבב בן הלבלם בל שלין בלו לומרבת
לם בשבתות שלם תבלו ברבה זו בחול לל לבל
שתבלו לומר פסוקים בים בבלה שלומם עבלבר
מזבבבות תבלו לומר ברבה לחבלבים ומן שלין לומר
פסוקים בשבת לבלה לומרו הבברבה שתבלו כ
בשבלם. ולחבל לם לבלבם לא בבה טשה לחבלבם
לומן מלבם שבבה לומר שבלה ברבה לבשלם עבל.
ובן כתב לבן הבלבי. ובן כתבבבם נשבלבי
ובלבלבם הבבה. ובבבם בבבלבן לתבלבן בתבלבי
ותבלבו בתר שומר לת עמו ישראל לעד לומר
פסוקי בלבלבת בבן שבבות ומלבות ומן בלומרבן
פסוקי תבלבים בתבלבו ברבה ובבר זה בחול לבל

בשבת מבן בשבלי מובבן. ובבלם ישבלל לבלבל
לבתבבן מבלבי לשבלר. לי נבלי מבלבי לשבלבי
שבבלו שלבה לתפבת שבובים. ולובבלבו לתבבן
ובעבר מבבלר שתים לעבה ושתים לחבלבה. ובן
מבלבן בשבלבה שלבו ובשבת בבי שבבבל שלבן לומר
שומר לת עמו ישראל לעד ולתפלבן לבשת ובשבות
ובבובות בשם. ולומרים

אתה קדשת

לת יום בשבת
לומר על שם ומברך מלם לת יום בשבת ובבבם
לותם בם שבת. ובבו לומר. תבלת שמים ולבלר
על שם ובבל בשמים ולבלר. ובלבל לומר מלבם לת
בבן לומר בבל בשמים ולבלר. ובלבל לומר מלבם לת
בבלבלבי לומר מ"ו ולומבה לל בבבבלה לומר
ובן ובבל בנם לוב. בלא לבבלבם לת בבבלבם בבבלבם
לבלבלבם לת בבבלבם בבבלבם לת בבבלבם בבבלבם
ובבבלבם לת בבבלבם בבבלבם לת בבבלבם בבבלבם
ובבבלבם לת בבבלבם בבבלבם לת בבבלבם בבבלבם
ובבבלבם לת בבבלבם בבבלבם לת בבבלבם בבבלבם
ובבבלבם לת בבבלבם בבבלבם לת בבבלבם בבבלבם
ובבבלבם לת בבבלבם בבבלבם לת בבבלבם בבבלבם
ובבבלבם לת בבבלבם בבבלבם לת בבבלבם בבבלבם
ובבבלבם לת בבבלבם בבבלבם לת בבבלבם בבבלבם
ובבבלבם לת בבבלבם בבבלבם לת בבבלבם בבבלבם
ובבבלבם לת בבבלבם בבבלבם לת בבבלבם בבבלבם
ובבבלבם לת בבבלבם בבבלבם לת בבבלבם בבבלבם
ובבבלבם לת בבבלבם בבבלבם לת בבבלבם בבבלבם
ובבבלבם לת בבבלבם בבבלבם לת בבבלבם בבבלבם
ובבבלבם לת בבבלבם בבבלבם לת בבבלבם בבבלבם
ובבבלבם לת בבבלבם בבבלבם לת בבבלבם בבבלבם
ובבבלבם לת בבבלבם בבבלבם לת בבבלבם בבבלבם
ובבבלבם לת בבבלבם בבבלבם לת בבבלבם בבבלבם
ובבבלבם לת בבבלבם בבבלבם לת בבבלבם בבבלבם
ובבבלבם לת בבבלבם בבבלבם לת בבבלבם בבבלבם

בחיות על שם לב טוב ברוך לעולם ועד. ואמן בחיות
על שם ויי אלוהיכם אמת. וקבעם שלום חפצים לעבוך
בחיות ואתה תקיימנו והוא על דרך כל שבחי
מקיימים אותם. ואחרונים אל אלוהי הראשון והברון
שבת קדשך כלומר בשבל הראשון שהבטחת
בשבתות לפי את השבת כשקיים בעולם כמו שהיו
זכרתי לך חסד נעורך אהבת כלולתיך וגו' והברון
בשבל שרשת שהיו הקרבנות את השבת
רם ומפרסים והברון לפי שאין בשבת אשר לא שלחת
לו שם כבשים בלבד. וכיום טוב אומר במקום
הראשון והברון בשמחה ובשון כמו שאחרים
מקשיבים. וגם בשבת עם יום טוב אומר בשמחה
ובשון על שם וביום שמחתכם ובמועדיכם ואומרי
בשרי שמחתכם לו בשבת. הדי שם בשבת
מפל לשון שמחה. ואומר שבת קדשך על שם ואת
שבת קדשך הוה עת לשם. ומחו בו ישראל מקדשי
שמך על שם ומה ביום השבת וכהו לעמן יפה.
וביום אומר ושמחו בך על שם ושמחת בחגך וגם
בשבת עם יום טוב אומר ושמחו כמו שאומרים
שם בשבת מפל לשון שמחה. ברוך אתה אל
מקדש השבת שבת אומר ומקדש אותם שם הקדשו
ולא ישראל. ומברך בשבת מוסרים שם הקדש
שבחשמת שבת אין מוסרין ישראל כמו בשמי
מושלא בשבת אבל מפני שהשבת קדמה לשל
שבת אומר שם עשה את השמים וארץ
הארץ וביום השבת שבת ונפש. והשבתו לו אל
נתן לשם השבת שמיה כבר. ואומר שלא לחלומות
ואחר כך אומר שלא נבר ויכולו. ואעפ שאומרו
אותם בתפלה תקנו לאומרו פעם אחרת בקול רם
ומשמיע לשם שקוה עדות לשבת שבת שמיסודרן
בשבת ימים וביום השבת שבת מלאכת. ועדות
משמיע שאומר ונעמדו שם הלוים. ודרשין אל
הנביים שבריך שמחו ומשמיע. ולכך בריך
שיאמרו אותם שחר ומשמיע. וכתב הגון הרמב

שיעשה. כי הלוים נאלו הבריך לאמרו מעשה
בשחרם מקדים בשבת מעשה זה שאומרים. עד כאן
ולפי דעתי מי אין שרך כי על שם שבת עדיים
יקום לבר. ואומרים בברך כל כתבי אומר בר
חבדה אומר מר עקבא כל המקיים בשבת שבת
ואומר ויכלו שם מלאכים המלוים לאדם מעטים
ידיהם על ראשו ואומרים לו וסר עונך וחטאתך
תכופר. וקטעם אומר פסוק זה מעטשבתוב
בעבן עדות אם לא עבר ונפש שמו וזה שאומר ויכלו
לא עבר בעדות כמו שאומרים לשבך יוסר לאות
בין מעלה. ונמרים אומר טעם אחר בברך שוב
שמיכלו כתב שלא פעמים אחר ובפסוק ויקח
אל ברך אומר ובפעמים אחר כשם
שברך מבשרת כך אומר ויכל שלא פעמים
מבפר. ועוד טעם אחר לויכלו שאומר אחר
התפלה לפי שבשאין טוב בשבת אין אומר ויכלו
בתפלה מעטם שמתפללין אותה בחדתה. ולכן בריך
לאמרו אחר שהתפלל. ועל אותה שבת שבריך
לאמרו אחר תפלה תקנו כמו כן בכל השבתות
ועוד טעם אחר כי אדם שאומרים לעולם כל אומר
ויכלו בערב שבת כלו נעשה שותף לקב"ה במעשה
בראשית. וגם כן אם בריכין לשתף כל ישראל
בדשה וקדוש טוב ובשי ולבן אומרו בתפלה ואומרו
אחר התפלה כמו ברכה מעין ז' בשבל שישבתו
ואומרו בבית בשבל בית שם כי אומרים עי
בעדים ערבים פסחים לעיל עה קדוש בבתה לשתי
בעו וכו בית נלו אם לבשתה מעמד שכל ישראל
שמעו ויכלו. יש שואלין מה ראו חכמים לתקן
בשבת בלי תפלת מוסף ז מעון אחה קדשת
ומאמר מעמד. ואחה אחד. וביום טוב לא תקנו לא
אחת אחה בחרתנו לערבית לאחרית לשחרית
ויש לומר מעט שבתעקרו אחה בלא
אחן תקנו אחה קדשת על שם הקדושין שבתן
אחתן לבלה. ואחר כך שמחת מעמד

על שם שמחת אחתן בבלה. ואחר כך מוסף
על שם התפשטות שמוסף אחתן על כתובת הכלה
לו אי מני על שם שמקריבין קרבנות כשם שעדת
מעבר. ואחר כך אתה אחד על שם שמתיחד אחתן
עם הכלה. ואל קל שמעמוס כתב טעם אחר שבלא
תפלות אלו אין כפנר שלא שבתות. שבת בראשית
ושבת אל מתן תורה. לכל עלמי מולו בשבת
נתנה תורה. ושבת שלתנו. וכן כולו מעמוס
אתה קדשת מי ירי בשבת בראשית. ומשמה מעמ
מייבי בשבת מתן תורה. ואתה אחד מייבי בשבת
שלתנו אחד ויקיר אל אחד ומעון אחד. ואם תאמר
אין קיימין לן ם פסח שיצאו ישראל ממצרים אין
ביום אחד. ואם כן יום מתן תורה יבא ביום שני
ואיך אומרים בשבת מתן תורה. ויש לומר
דקיימין לן מני אחד דקדוש שהלו עבודי עבדוך.
כלומר מוסיפו יום אחד. ואומר שלא בנר ברכה
ו"ו שאין מעמן שבת

בריך אתה

אל אלוהינו ואל אלוהי
וכו' אל עולם קונה שמים וארץ פסוק הוא ואומר
לאותם על שם שבשם שבשם הקדש מלאכתו וקנה
שמים וארץ. מגן אבות בנבו על שם אל תירא
לאברם אנכי מגן לך. מחיה מתים כמלאמר על
שם כה אומר אל הנני פותח את קבריתיכם ע"ז. הא
הקדוש שאין כמוהו על שם הקדוש אל אל ואל שם
ומי כמוך יקרא ואתה אין כמוך בלוש אל. ממשה
לעמו בשבת קדשו ומשבת שבתם ומתנמנמין
תאוהו מיחסן ועל שם ואת שבת קדשך. בשם
רצה לשמח לפי על שם ורשתי אותכם. לעמו מעבד
בריאה ופחד עשו עבדו את אל בריאה. ומרא לשמו
בכל יום תמיד על שם יהו לשמך. ומגן אבות
והקדוש לשון חכמים קוה. אלוהי הצלה על שם
שעשה שלום. מקדש השבת על שם ומקדש אותם

ומברך השבת על שם ומברך לוש את יום
השבת. ומעמ בקדוש לעם מלבד שבת
ומיה רשן ומעמן וכל מקבל הקדוש לכך העשבמו
שמאמר וקרית לשבת עונג. וזהו בלילה ומתיה
וכשות מקיה. והוא על שם ומתעבבדשן נפשם
זכר למעשה בראשית עה לו את השבת שמאמר
ומאמרו בני ישראל את השבת ומתן טעם לעמ ם
שבת ימים עשה אל את השמים ואת הארץ וביום
השבת שבת ונפש. ומתבר אל ם
נתן לשם השבת שמיה כבר. ואומר שלא יחלומות
ואחר כך אומר שלא נבר ויכולו. ואעפ שאומרו
אותם בתפלה תקנו לאומרו פעם אחרת בקול רם
ומשמיע לשם שקוה עדות לשבת שבת שמיסודרן
בשבת ימים וביום השבת שבת מלאכת. ועדות
משמיע שאומר ונעמדו שם הלוים. ודרשין אל
הנביים שבריך שמחו ומשמיע. ולכך בריך
שיאמרו אותם שחר ומשמיע. וכתב הגון הרמב

על מה שתקע ולא נתקנה אלא בשביל כל מעמדות
לפני השם בסדר קורבן לבנו שהיה ערבית אמרו
שלא נתקנה אלא לשלח בסדר. ועתה לשון לשון סכנה
לא אומרים לא אלא מעשה מעכבים אותם. והכלל
כתב שאם רוצה שיחיד לא אמרה אומרה בלא ברכה
ובלא חתימה. ואם תפלת שחרית
מחול ולא יום טוב לא תקנו לא אומרה שם כי יש
לחוש מפני סכנת מזיקין. ויש אומר
ם בשחרית מחול מה עשוקין כל אים מלאכת
וכשנגר מלאכת מתפלל ערבית בשבת ולא היו באים
לבית הכנסת ובמדבר אין שם חשש. אבל בלא
שבת היו באין לבית הכנסת וחשש שמא יפגעו מפני
סכנת מזיקין ם בלא שבת ובלא רבשות רבשן
מזיקין לבא בסוב. ועם בלא יום טוב לא קוברו
לתקן ברכה שהרי אין שם סכנה אלא בשם שלום
אז אומרים. וקטנים מעבר כל שחרית תפלות בם
הכבריים מעמדין ומעבירין בלא מעמד ספר תורה
שבלא שם מעמדין אותו הכנסת קריאת
התורה. אבל אנשי חוזרין לבתיהם אל בשם נשארין
בבתיהם אל חיבי מעמדין שם הכנסת. אל אנשי
חוזרין לבתיהם אל שבת כל אדם בשת. ובשבת
ליחד אחלה באין בם הכבריים שבתוך התחום
לשמוע קדיש אמרו אנשי שבת חוזרין לבתיהם
ומיים אומרים בתעניות ובתי בשמיים בשתים אז
אל בשבת. ואל שבת אין אדם מעמד
ברכות. אבל אם אמרו אמרו אמרו אמרו
ובמדבר אמרו אמרו אמרו אמרו אמרו אמרו אמרו אמרו
אמרו אמרו

מין מנהגין לותה לקלא ואין מסקין לותה כוס של
יין אי בקדושי לבנה כדי שתערב דעתה עלו. ס
לא יכנס בשבת הקילה ויש בזמן לזה מין
הפסוק שלמיר ויין עשויים יפת שרו יין של לוחם
שבשבין לותם בין ישת. על כן אומר אבי
מרבן כלומר מים בדעת מוכי ודבת שזה הכוס לפיס
ולא לעות לברכה לא לקלא ולא יהיה כלות שבעבר
ביום וקס שבת לחיי לחיים יהיה לא לעות. עוד
שמעתי שעם לחר ואחיה טיל עם שלכל מימה
לרס מרלשון בן היה ולשכר נקנסה טלו מיתה
ולבן הוא לומר אבי מרבן הים בדעתכם שוכר
הכוס הוא לחיים ולא לעות כלות של לרס הרלשון
וקס שבת לחיי לחיים יהיה לא לעות. ויש לומרי
טעם לחר עם לומרים ברך בנג מברכבא
לפס יין בתוך המזון כל לחר ולחר מברך לעצמו
לפ שלין בת הבלעה פמי ובכשיבת הבלעה
פמי הוא לומר הים בדעתכם רבתי לשמוב
הברכה ולבין לעתכם לבלת בה ידי חובה והקטנים
לחי בלשון הלעוז הנה לומרן. ובה הנכון שבכולם
גם יתכן לומר שהוא מבטל בשות מן הישפסס לא
שתה תחלה וכן הוא הפרוס אבי מרבן כלומר
ברשותכם ובדעתכם רבותי אלבך בריך אבי הבנן
ולשתה תחלה וקס שבת לחיי כלומר כן אתה תחלה
ואתה לה יעקבבן הרלם ז"ל ומהבנן בכל מיקומו
שבמקדש בת הכנסת ולא תעמה הילן הנשמו
זה המעבה בלה הילן כשמולל שלין הקדוש הלא
במקום אשרה ובילוה לין מקדשין בת הכנסת
לא לחפוקי לוחלי לחכלו ואת בת הכנסתה לבלבו
מלי מקום אשרה וכן בקשתה שבה לוחלים לחכלו
אתה קרוב הבר לחיות ברכה לבשלה. ומקדש
בת הכנסת לין לו לשמת מיין של הקדוש כן אילו
יונה שלילו במקום אשרה לסוד לבעשה בר
שיקרם במקום אשרה לא יתן לתמוק ושבר לבלי
לקה לחיים לעבר ערך שיבשה לחו לבקה

הוא לא הוא הלין מלי לא בעשה לחל שבר לחמי
וכבמרוטי כת מקדשין בת הכנסת לעבד
שלין לוכלן בס ולעבד שלין הקדוש לא במקום
אשרה לפי הם מקדשין בה מעבר שבשעות יין
של הקדוש של בת הכנסת רבלה הלא ומה שבועים כל
הבבר לא אחובה הלא לבשלה אחובה לבלבו
הקדוש הבר וכלן שמעם הבבר הקדוש. אלו לי
חובתן ולין ערך לבעבר זה שמקדש ופותן לבבל
מעבה רבלה לתן על שבשה לחמרים בלבלה
נסה מבלת לחת מלחמים לחות מלחמה שבו של
לרס ובמלי מקדל לה בקדוש לם שמלה מלבר
כלן לחכלה מן הבבר לשה לבו יין. תקים לקדוש
בת הכנסת על הלין מעבה רבלה. וכל הברב
תעוקן מה שכתב שולחין בשמלה בלא שבשמה
תעה על עבמר מלבר יולחין לחם בשמה. כלן
שלמו מקום שבלה ולא עבר לא מבשל לבשה
כלבלבית לבל. ובה מה שכתב שתקבו לקדש
מעבה רבלה זה לא מבשל שלא תקבו לותה לא מבו
לוכלים. ולין לבבה לוכלים כלו הלא הלא שלא לקדש
ולא לבשר הלא לבבשה. ובן כתב רבי לחי
שלא לין לוכלים לין מקדשין בת הכנסת. עד
כלן דבלי הבב רבשו יעקב. והרב בבת
יומה כתב לבלה ברכה לבבלה ולמלבים לין
הקדוש לא במקום אשרה הלא לבבנן ולמבבים
לחקלה ולקלה לבת עבבו. ושקר הקדוש מן
הבבה הלא מתחלת כלמרים ובכבו על הלין
בבבת הלבר כלן הם לבם לבם לבים יהבן
לקדש בתם לקדש בת הכנסת כלי שלבו לבי הקדוש
מן הבבה הלא שקר. ולעבד שלא לבו לבי הקדוש
לבבנן. ועוד מלחי כתוב לחד מן לחכמי
סייב לעבבו. וזה לשומו כלן לקיימל בשמלל
ולקוקבת הקדוש בת הכנסת לבלת לוכלים לבי
חובתן לכן עבי הבבה לבו במקומות לבבה לוכלי
ולא לקדש בס לבעבה לבלבו לבלבו. וכן

בלחר עבשה הבלילו הבלבה מעבה בהקלמעבה
במקומו לבבה הבבה שבלה הבבה בבבה הבבה
כבן בבבלה. ולילו שבשה לבבה הבלבה הבבה על הבר
לעבד שבשל הבבר הבבה לא זה במקומה. וכן
בשבן הבלבה בת הכנסת. ובה לם בזה בלבה
בהול ובלבה הבבה ובולה לבה לבמו לבבמו בבבלה
שבלמ במקבלות בבבו בלם ולין בזה מבבה ברבה
לבבלה כלן שמבלבן בם הבבבות בבבה כל הבבה
בלבלין ולבלבן בלבלין ומבבה לבה בם כן מה בשבת
הבלבבה לבבלה בבות של חבובה בת הכנסת
כלי לבבבם הבם בבבה כל הבבה ולבבר הבבבות
לבבבה בם שבלו לבי חובתן הבבלים שלין לבבבת
לבבה בם. ובם זה הבבן הבבלו מבבלה בבבלה בבבלה
בבבות בבבה לבבלמ לבבבבה בבבלה בבבלה בבבלה
וכתב הבלבה הלא לבבבן לבבבה
לוכלים לבבלל ובתם בם הבבבה לבבבה בם הבבר בבי
מבבם בבבה בבבבן במבבה בבבר בם הבבר בבי
הבבבות לבן לוכלן ולבבה בבבה לבן מבבבה בבבבה
לבבבם. ולבן לבבר בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
עבבבן בבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
מבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
וכב בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
הבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה
בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה בבבבה

מלוי שמן קיק לוקר שמוש שם לחדש בכרם כיס
וקיק שמן · שרוש ומיחלם מקן בשמן ודלק
וחמרין שרוש שלמי תלחם ל שמעש ואת הקלות וה
קיק · כי יהיה כל יקודה לוקר מפחיד לקוה שרו
שמן שעשוי מגרשש מיר שמן · כל לקים לוקר
קיקין ביוצה שרוש · יש לו פרי שששין ממש שמן
ולא בשמן שריפה קוה שמן תרומה שבמלאת
ושאלת לשריפה וכיוס טוב שחל לחיות ערב שבת
פטיקין כמו שנשרם לקמן · ולא בשיר כלומר שמן
קשיק · ולא בחלב · וכיוס קמלי קיק מעשר בחלב
מעשל וקוה חלב מקוהך ולעפ פקוה קרוש ם
במעט חמימות יקיק נעים · וחכמים חסרו בכל
עצן בן מעשל בן שחיב מעשל · ומקשי בגמרא
חכמים קיים הקן ומתרץ לוקה משום
דרב ברוחה לחמר רב ברוחה לחמר רב חלב מקוהך
וקרם דנים שמוחו מוסיף עלמקש שמן כל דקוה
ומלשק · ולא מסיימי כלומר לא כשיטו לה לתמוה
לס חכמים שחמרו לחד מעשל לוה שחיב מעשל
לין מלשקין ם דוקה בשעה דמרו מקוהך מעוס
שחיב מקוהך וכשמרו לה מרו לה בשעה לחכל
על ידי הערוכת לה · לו דלמה תנה קמלה קוה
דסמרה לה הם וחכמים בכל עצן לוסרין · ולעצ
ולא מסיימי נפקה לן מינה דחלב מעשל לוה
מכל שמעש שחמרו לין מלשקין בכס דבנוי בשש
לוה כל לא בשמעש שלין מלשקין בכס לוה מקט
בקו הערוכת לו לא · ומסיק להלשק לוסר
לחכל לס כרך על לבר שלין מלשקין ם כדי שקטה
לוה קפתלה מוקר · ומקשי לה מקוה דרב ברוחה
ומתרץ הם מעשם בשעה וקט לה מעשם
בשעה לחמר דחלב מקוהך לוה מעשם שלין
מעשם ומרו חכמים חלב מקוהך מעוס שלוה
מקוהך ומעוס קרם דנים · ומקשה לוה הם הם
מי פשוט כלומר פשוט על ידי הערוכת מעוס
שלוה מערבים · ומתרץ קוה שרה ולין

ולמוספת כל שכן בעטרן שקוה פקולת · וים לומר
שלמקה שלין קוסת מעשר לחר מקפלה לחכל
העטרן מעשר לש שקוסת קוה עב הבנה לחכל
העטרן קוכה לחר קוסת קוה רב כמו קמעים ועל
כן קוה מעשר לחר קפתלה · וחכמים מעבירים בכל
הסמעש בשמן שומשמין בלילה בערב בשמן
לעדוש יהוה · בשמן נשמת פעלה · בשמן דנים
הם קרם דנים שמיאוה ומפטרה המשתין נרלה
דשמן דנים מוקה לוסר בלה הערוכת שמן · לה
דלעולה לוחר הוה מעשת מלשקין בשמן דנים
ובעטרן · ר שמעון שוחי לומר מלשקין בשמן
פקשת ונפט · מלכים לומר כל הוה לין מבשל
לין מלשקין ם לה קרם דנים בלב · ומקשי הוה
הנה קוה · ומתרץ לוכה משום דרב ברוחה ולא
מסיימין · ושרם רשי ולא ידעתן לי עתה קמלה
פסרה לה המלשקין בשמן דנים בלה הערוכת
וחלב מקוהך על ידי הערוכת · ולחלה מלכים
לעומר דשמן דנים על ידי הערוכת לחכל חלב
מקוהך כל לא · לוה מי לוסרה · ולן ולא
מסיימי שבשמן כרב ברוחה לחמרה דשמן דנים
דוקה על ידי הערוכת וכן פתק לוה מעש לל וכן
נרלה מעשת לרלוף ולרלוף שכתם הקוה דרב
ברוחה כפשטה ולא שרשו מלי · בשמן הקושת
עלקה בנרם · בעטרן ובנפט יהוה · ר טרפון
לומר לין מלשקין לה בשמן דת בלב ולין מלכה
כמוחתרק הלכה מחמעים בכלן חוץ מלוה לתעבן
במחשתה · לין מלשקין בנרי וקוה שמן לחרסמון
נרלה שמלה יסתפק מלוה לחיכת בעש וחייב מעוס
מכבה · ונפשה כן לחסר וקוה מין שמן שריחו
רע · וים ם שם מלמן קלוה שלוה לבן וקשה לבן
וקלבן ים ם סכנה מעשה שקוה עם לומר שמשבת
מוכלה מלמה שמעה מלכרת מן קפתלה כ
כשלה לעולה ולחזות בכתלה בסת לה נרבה
בקן שמן לו חלב לו לחזות בכתלה קלוה ובלחמו

ולמוספת כל שכן בעטרן שקוה פקולת · וים לומר
שלמקה שלין קוסת מעשר לחר מקפלה לחכל
העטרן מעשר לש שקוסת קוה עב הבנה לחכל
העטרן קוכה לחר קוסת קוה רב כמו קמעים ועל
כן קוה מעשר לחר קפתלה · וחכמים מעבירים בכל
הסמעש בשמן שומשמין בלילה בערב בשמן
לעדוש יהוה · בשמן נשמת פעלה · בשמן דנים
הם קרם דנים שמיאוה ומפטרה המשתין נרלה
דשמן דנים מוקה לוסר בלה הערוכת שמן · לה
דלעולה לוחר הוה מעשת מלשקין בשמן דנים
ובעטרן · ר שמעון שוחי לומר מלשקין בשמן
פקשת ונפט · מלכים לומר כל הוה לין מבשל
לין מלשקין ם לה קרם דנים בלב · ומקשי הוה
הנה קוה · ומתרץ לוכה משום דרב ברוחה ולא
מסיימין · ושרם רשי ולא ידעתן לי עתה קמלה
פסרה לה המלשקין בשמן דנים בלה הערוכת
וחלב מקוהך על ידי הערוכת · ולחלה מלכים
לעומר דשמן דנים על ידי הערוכת לחכל חלב
מקוהך כל לא · לוה מי לוסרה · ולן ולא
מסיימי שבשמן כרב ברוחה לחמרה דשמן דנים
דוקה על ידי הערוכת וכן פתק לוה מעש לל וכן
נרלה מעשת לרלוף ולרלוף שכתם הקוה דרב
ברוחה כפשטה ולא שרשו מלי · בשמן הקושת
עלקה בנרם · בעטרן ובנפט יהוה · ר טרפון
לומר לין מלשקין לה בשמן דת בלב ולין מלכה
כמוחתרק הלכה מחמעים בכלן חוץ מלוה לתעבן
במחשתה · לין מלשקין בנרי וקוה שמן לחרסמון
נרלה שמלה יסתפק מלוה לחיכת בעש וחייב מעוס
מכבה · ונפשה כן לחסר וקוה מין שמן שריחו
רע · וים ם שם מלמן קלוה שלוה לבן וקשה לבן
וקלבן ים ם סכנה מעשה שקוה עם לומר שמשבת
מוכלה מלמה שמעה מלכרת מן קפתלה כ
כשלה לעולה ולחזות בכתלה בסת לה נרבה
בקן שמן לו חלב לו לחזות בכתלה קלוה ובלחמו
לה מעשה בשמן · וזה לחמר בחול לחסר · ובכל
מלה וכל שכן מחסר לין מלשקין ם בחול ולין צריך
לומר בשבת · וקסמים מעבר בנר לחמר קלה ולחמ
מתלך לה מלמרת הבומות ומלמ בשמה הבומות
הכתוב מלבר · לחת מקוה ולחת מלחה · מע
מבומן מבוכה שמה לחמה לין לרבה לה מקרמה
ולחלך שקוסה לכן קוה טבל ולחיב עלה מוקה · לוה
מבומה מלחה לעלה לחלך לוכלה לה מסיקה לין
לך בה לה מקרמה ולחלך ולחסר לסיקה בשבת ·
ומעם לחסר כל לו קפתלות קוה מעם לחין
הקלבת שלה יפה וכלוסר מכסכת בהם ולין
לוסרם בה ובלה לתקן בגר בשבת · ומעמם לה כן
מוה קמעם לחסרין מלחמת עשן לחם מעשן
לחר הפתלה ולחן לשם לוסר בה ובלך לתקן בגר
תמיר · וכתם רוב המברים שלא קפתלות
ומלמעם שלסרו חכמים דוקה כשפתלה ומלמן
פרוחין וה מוה כלך מעשן לשמן ומת בן שקוה
הסמן כשר ומפתלה פקולה בן שקוסה הפתלה
כשרה ומלמן פקול לכל לס לוה לסקן וה שם וה
מותר ונפקה מעה לחקה לל ששה · ולחוק
לברם כר מעוס לחמרין בתפלתה עד כלן פקול
פתלות מכלן ולחלך פקול מעמם ומפרשי לה עד
כלן פקול פתלות שהם כברים מקמן לחם בתוך
סמן כשר מכלן ולחלך פקול מעמם ולחם הפתלה
כשרה לכל לס לוה לסקן וה שם וה כברים כמו
מלמרם · ולחרין עלה בנרלה פסלה ומתרן
ששה לחבריכה לה מקו לחמלה על ידי פתלה
מני לה קמל · ומרם לשי על ידי פתלה שבתך
עלה ששה ומשה מעה לחקה ולחלך שקו
לוסר קמל שקוה מוקר · וקרלף הם מבלה לה
ומרם מקו לחמלה בגור פקול פתלות לחם פקול
מעמם קמל · ומרם גם מן קוה מקו לחמלה
בגור לה עשה לחקה מלשה ומלמה לוסרה
מעשה פקול מעמם כמן מעמם מרוחין וה מוה

קמיל ולא. וכן פסק לרבינו שיחסקה של שעוה
מעוקרת. וכתב שכך שקבלו בגרפת ובלא שכבו לכל
כבוד הם וחכמי גרמניה כתבו שמקה שיאסרו חכמי
בבל שבגן הוא בלא חלק ומפרשים התפסתה
כמשמעה. ווה שיהיו בגמרא סמיכה וכו מפרשין
לותבן מקום דתמיה על מי פתילה נמי לא שיש
כדך סביב פתילה לאורך שעוה ונתנה בתוך שמן
כשר שהוא לאור קמיל שהוא מותר מן שיש עוה
שמן כשר. אבל לא הם לבנים לא כדוכן בחר
לאורים וכן כתוב בתשובת הגאונים. ולחסקה של
שעוה שבלת לא ראוי מעולם מי שמולאה בד
בערב שבת ולהו דמותרא שראוי הוא לאורין
ולראש דחק לאי שעקרא חדא דשן שלוש שעה
פתילה של שעוה לא שהלק בה כתוב שמן כשר
לעקה תיכן לו שעוה לאבוריכא שה הוא מדין נמי
שהוא יכול לומר זיתה לאבוריכא שה. ושר מלאכה
שפתילה לאורה שמן כשר מלאי מקום לא דקא
לאמרינן בגמר כדך דבר שמלאכין ם על דבר שלא
מלאכין ם לא מלאכין ם. ודוא פתילה עשוה
בתוך שמן כשר. ולא מה שפרש רש"י שמובר
לאו בגמר עבמה לא קשי מדי. ונם לא קשי לאמרי
לא קאמרא זיתה לאבוריכא שה לא שלא שלא דרך
לכתוך חוטת סביב לפתילה לעשות ממנו לאסקה
וכבר פשט הוא מבלהלך בלאסקה של שעוה "

ג כל מחוגה מן הגרן לא מלאכין ם לא פשתן
שמכלה שהכתוב בקלו עד שלא ותמוש
בפשתן הגרוסים לה על מנגב. וקנבס ומר
נמן מותר לחלק בהם מפני שלוש יונלין מן הגרן
לאמרינן בם סבר מבלהכן הוא דם שקלת לשרי
לאיש לאילה כמן חטה ושלא מיד ודשם מגבלהן
ברא מדי קאמרא. וקנבס ומר נמן לא שקלת
לאבוא לאיש לאילה. ואלא שפשתן הוא כן מלא
הכתוב בקלו עד. ולא כלו שפרש כל הוא מן
הגרן כמן קנבס ומר נמן ושר לאמרינן בגמרא

ד לא יקוב לאדם שפרת של בגד ומלאה
שמן ויתנה על פי הגר בשבל שהקה
מנטפת טיפה טפה על הפתילה כדי שיתקיים הגר
זמן רב. ואם שמלא לקלות הפתילה יסגר שלא
ינגע הגר ויקח לאוקה ויפתיך ממנו. ושמן
הגר מקבל. ולא יכנס הגר ויעמוד מי ערב
כדי לאכול. ולא יכנס שקלא לבלקה ולא יסגר
ולא כחוש שיקחנה שמלא ינגע הגר לא כל הפסוד
ולא כחוש שיקחנה שמלא ינגע הגר לא כל הפסוד
ולא ערך לומר לא מלאכה שיתקה מכלף לו מקבל. ול
יקוב מתר שלוש בור שמלא יהתקה מנמנו שהרי
הוא ראיה שהוא עשוי בשבת שמטפטף השמן על
הפתילה שהיא תחתון. ולא הלכה כמות. ולא
חבלה הוא מתחלה כלומר הגר והפתילה מותר
מעבה שהוא כלאחר ולא שלוש הוא בשרל שנגע
הגר בשבת. ולא לוקה ונר לא לא לא חבלה
בשל הסת בסיד לו בחרסית ונעשית חזקה כשל
יגר מותרת. לא מלאה לאדם קערה שמן
ויתנה הגר לגר כלומר שמוך לגר. ויהן לאם
פתילה שהיא דולקת בגר בשבת כדי שהאלוה
השמן ולא תבבה מהרה. והשוש בדרך שמלא
יתקה. ול יקוב מתר ולא הלכה כמות.
ו ובדרכו לבתנו לו השמן מלקחת בדיים שפרת
ושל חרס וקערה. לאי לאמשמן שפרת של
בגד בלבד הוא לאמרינן הוא שלוסרין חכמים
שמוש קלתה הא לאחרה. אבל בשל חרס שהיא
כבגד ומלוסקה הוא מולים לו יקוב בריכה. ולאי
לאמשמן של חרס הוא לאמרינן הוא לאמרינן שמתכר
ליקוב מקבלה שלאמרינן. אבל בשל בגד הוא
מודה לחכמים בריכה. ולאי לאמשמן שפרת ושל
חרס הוא לאמרינן בלו הוא שמתכר ל יקוב מקבלה
שלאמרינן שמוש בגד שמתקה לאחה שם הגר אבל הקערה
הם שם פתילה שמתקה לאחה שם הגר הוא
מודה לחכמים בריכה. ולאי לאמשמן קערה בלבד
הוא לאמרינן הוא הוא שלוסרין חכמים מקבלה

ה המכבה לת הגר לאמר מקום מתרה מקבה
בים בגן בלבים הם לקם יום לאיר שלאן
מלבלין בר לא בשת עבדה זרה שלם. מקבה
לבלבים שלא ילאן הם שם לאדם ויקרבהו. מקבה
רוח רעה הם בשבת לאדם שבלבים לם הגר לעק בשבת
שמתה ילמון לאמלאות בעבן שיבלו לגי רוח רעה
ולא מלבלים. ולם יכנס הגר מה לקם פטור אבל
לאסור ולם בשבל הלאה שיהיה בריכה לעפה חיבבעלה בריכה
לאיבה מכבה מלבה. ולא לא יקוב לם שום דבר
שמונבר מלבה הלאה. ולאי לאיפסר שלבכהו לבקום
לאחר. אבל לם לאן ם מכבה לא יכבה ולם כבה
פטור לר שמעון לאמר מלבה שהיה בריכה לעפה
פטור עלה. ולר יקוב חייב. ולאי בקבה בלבה
פטור מלום לקה בבה לבבה לבבה חייב. הלבה
לאם פטור. שולאי מלבה הוא לבלבי לם הוא
מלבן כמו שלאמרם. ולשבר מלבה זו כך הוא
מלבה בים מלבה לבים מלבה הוא לבה פטור. ולם
בשבל הלאה שיבן מלבה. כלם על הגר לא
ילבה הבן. כלם על השמן כדי שיעבה מלבה
בבו שם לאחר. כלם על הלבה כדי שהלאה לא
שמלבה לאבה הבן לבל לבלבה לבלבה חייב. והוא
לבבה לר יקוב. ל יוסי פטור בכלן מלבה בגמרא
ולבבה לבה כל שמעון. חוץ מן הפתילה מלבה
שהיה שבה פתה. לל שבה מלבה פתה שבבבי
מי מלאכה הבריכה לעפה. ולאי הלבה שבריכה
לבבה הוא שבל לאי הבבי מלבה. ובלא לם ל
שמעון מודה. ולא הלכה כל יוסי.

ו אבל עשרות בים מלבה בשבת לבלו על
שלם עשרות בבים ובלה ובהלבה הגר. לם לם
לאן זהירות בשבל מלבה בלו. ומלבה בשבת לבן
מלבה שבלה בת הוא לאמרים חכמים מלבה

רבא נמל תרי חדרי סמלא ומפרש בגמ׳ הטעם
דמיתת על מלאכה דרס דקרוי נשלם עליה
דכב חדלי לא קבלי רשיתא נתתי נכסי מרוש
קרי דרס קטל סבלב דמיתא מעתתא לב וחוי
דרס ת׳ויין מי׳ על עסקי דרס קדרתי לתכס שלא
תמיטו עד שתטהרו במעטן ובר מקוה מים
דרשית קרתי לתכס שכל דרס ישרט לה דרשית
תמיתה. על עסקי דרשית קדרתי לתכס זו חלה
שנאמר דרשית עגי ראשיתכם חלה תרימו תרומה
כמיה נתני כסם דקדויה בר שנאמר אלם כמיה
דרס על עסקי בר קדרתי לתכסו קדלתנר ערב
שבת אם לתכס מקיימין לותם מוטב וחס לו חש
פוטל בשמתכמים. וכרוס מפרש דרס הראשון
חלב מקורה דיה לשלם שנאמר ויבר מ׳ אלם את
דרס עבר מן דרמה וגו׳. ולתלה כדקרוי לתמיל
לדי בר קבריתה מסדרשא קולת מסקסקרת
שמתה בים דיה מנבלת חלתה. וגרמה ל חוק
מיתה לשכר מסרו מעת חלב לשבר לדרשון
ד מו של שלם דיה שנה שופר לם דרס בדרס דמן
ספר וגו׳. וגרמקל חוק מיתה לשכר מסרו מעת
נרק לשבר דרס הראשון נהו של שלם דיה שנמל
בר לדלים בשמת דרס וגרמה ל חוק מיתה לשכר
מסרו מעת בר לשבר. ותמה ס דלק מטרדקון
דלה לסת לדלקה שלא דשלבה סם מוטלת בר
הנשים מעט שם מעטת בת ושמקות נגרם
הבת. וכל לר גרסו בר שלמה הלקת בר בשבת
דדא חוכה מעט שדיא מכל. עיבשבת ושור לדמרי
בר דחוכה ובר שת בת עריף. בר שתעוקדום ל
דיס בר שת עריף מעוס שלם שת. וכמן לחדון
דעריף וקודם מקדום דיס שבוא דבר תרבה ומבר
חמוכה שבוא תרבומי טבא. שמ מעבה בדולה דיה
וחוכה לבותה. ומברכן על הלקתה בלי לדמר
אקבו להלבן בר של שבת. אבל בהלקת בר יום
טוב לא עבד לבך שדיה מעבה וחוכה כמו בשבת

שבוא מבל. עבד שבת. אבל ב״ש טוב שמיתת יום
טוב מבלם עבד יום טוב לא מבלם בר. ובגר
מבמרת המעדות כתב שבריך לבדר על בגר בלא
ימי סטוס. וכתב מרלם ס בלא יום שבבר שבריך
לבדר על בגר כמו בשבת מעוס שלם בשבת. בר
שבתה הולקת מערב שבת ובגבעת לבלק נר
שבת. ים לומרים שלם חייב לבתה לחזור להלבק
ובם לא לבלק בר לחרת. ובכמה תם כתב שמבבה
לותה וחזור ומלשקה לבם שבת כדלמר לה בבוא
בכת תשבת ובלבר שלא בקיים לא יחבר
שלבה דברים בריך לדם לומר בתרבת מעוס
שלם בשבת בריך לבמרם לבם שלם לא עבר שם
שלם לו דבר מותר לחכול לם שלם מעט בשבת ובם
לם לא ערבשם שלם מותר לו לבטלם שלם מעטי
בשבת ולם לא הלבקו בגר שם שלם יכול לבכול
לם שלם מעט בשבת ובריך לומרים בשבת כדי שלא
ימלמדו יתרבה שלם מעבר הבנה לבתרבים שבו
ולמרבו עדין ים שבות ביום. ערב שבת עם חבר
סמוך לחבבה. עבדקבות בלילה לבשבת שבת
ולבלם מותר לבכול מבן בחול לבכלת מרבי לבכל
בשבת לסור לבכל לבכלת מבות שלבכל. לבבשבת
לבבר בשבת לבכלת המבבה לבת לבבר לבבר
לבכלת בבבר בבלבת מעט מבקיים בה ובלבת
לשבת שבב. ערבבן ולבם מבבה תבומין שבבי
בלום בין בשמות בלם. הבלקו לבבר בלשון
שבי. שבבי בלם בלבם לם ים שם בר לו לם. לבבל
בשבוב ובערוב שלבם יודע לומרים בלשון שלבה
לי מי מעט שלם בבבע ומן הבלקת בבר שבבי
בלום בבבשבות בלם ולומרים ובלבר שלם יבבים
ובלבר שלם לבלבר. ובשבלם בלם לם הבלקו ולבבל
בלם מבבר לותם שלבלקו. לבבל לם ם בבבמו בשבע
הבלבשות בבי בם ובלבם ובבשרים לשבר שבלם
לותם לם עבו מבבבו ובלבם שבבר ימן לעבבת.
ח״ן מבבן לבבבם מבבן לבבם לבבבה ובלם מבבבן

בבלם שבבשו ובבבע מבבן בם לי יבבל לי יבבי לי יבבל לו
מבבבבבע לבבבבם ובבל זמן שבבע מבבבם מלבבבמן
בבבבם לבבבבן ולם בבבבם לבבבבן. בבבבבות.
ולי יבבי לומרים בבבבם מבן זם נבבבם ובם יובבם ולבי לבבבל
לבבבר מבבן. שבבבם מבבבם לבבבבם שבבם שבבם
בבבבם מבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
מבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
מבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם
בבבבם לבבבבבם ולבבבבבם לבבבבבם שבבם

דמעמד במקומן ויסב בשמאלו אחר שגמר
קדושה שיש בו נקיון כפיים דברים שמשמן כוס
אחר. קדוש לא יבא לא יאכל כן טעם המקדש
וקרא כתב שם בקדוש יוכלין בשמאלו אחר
ומיהו כריך אחר מן המקובן שתה מלא שנמו
ואין שתיית שם מבטל שתה מלא שנמו לא מקרי
שתייה אל תאכל בעחות המלא שנמו ואין בשבן
שיקנה אחר מקום מכוס אל ברכה. ומכל מקום
מעשה מן המובחר שיטעמו כלם וכן היה דעת רבי
כתב בעל הלכות גדולות מלן המקדש ומקדש
לשמשם מעשה הדר מברך ברא פרי הגפן ואין
נריך לחזור ולקדש. ובהבדלת מוצאי שבת אחרת
אין טעמו פגום בעבר. גרסינן בגמרא הדלק נר
מזכר את הקדרות אמר רב זוטרא בר טובה אמר
רב אין אומרים קדוש היום אלא על יין הבדלה לבדו
על גבי המזבח. ואם שקעה שמשה שבת ורב
ומעלה ואינו דשבת במעשה. וכתב הלי יעקב
בן נחת אם אינה אלא קפרין אלו אין מקדש
עליו אבל מברכין עליה ברא פרי הגפן. אבל יין
מנחת מקדשין עם דאמר רבא מוחא חדש אבל
אל מעשה ואומר עלו קדוש היום. וכן יין שנמ
אחרת ויין שבשולה אעפ שיש בו קמיחי ויקשבשולה
אחרת אעפ שיש בו שמרים. ויין כוסי פ שחור
ויין שרוק פ לבן ביותר וקוה גרישתה ויין הנסטון
פ מתוק ויין סתם אל מרתף שאינו ברוק אם אינו
טוב אם לא אלא מקדש עשה. ומכל מקום מעשה
מן המובחר לבדוק היין הטוב לקדש עליו. כתב
בעל הלכות גדולות שיין חי אפלו קוה חוק דלאחר
אל אחר הלנה מיין מקדשין עליו ומכל מקום יוכל
טוב לאחר ולבבר שיהא מזוג כראוי אבל מזוג יותר
מדאי מברכין עליו שהכל. ויש מת שלא יותר טוב
הם בלא מזיגה. ויין המוקים בין שבמיסו בגמן בין
שבבומקו עלדי החמיצ אז על ידי. אלאור כגון
שהכנסן בחמץ לאחר המוקים בין שתלן לעשן
מקדשין עליו והוקה שיש בהן לשחית שאם יהיה
אותם יבא מקם מעקה. אבל אם הם יבשים ואינם
יוצא מקם מעקה אלא אם שורה אותם במים אין
מקדשים עליו ומברכין עליו שהכל. ואמרינן בגיטין
אלא וטעמיה אמרה אמרה. אבל ריחיה אמרה
וטעמיה אלא אלא דבתר טעמא אזלינן" שמרי
יין שנתן עליהם מים אז אם נתנם עליהם מים
ומם בהם טעם יין אין מקדשין עליהם ומברכין עליהם
שהכל והוקה אם נתן עליהם שלש מרות מים והוקה
פחות מראכבעה אבל אם קושה אראכבעה הרי זה
יין מזוג ומברכין עליו ברא פרי הגפן ואין מעשל
ים ם מחלוקת בין המפרשים לרש"י כתב בתשובה
שמברכין עליו שהכל. וכן כתב הר"ר יחיה בן בנית
יין שנתבשל אפ מעטו וכן אם נתן לתבו מעט יבש
מברכין עליו שהכל. וכן כתב בשם הרי"ם אלא שבן שנתן
בחור תחתיו והרתיח אין ם מעוט גלוי ולא מעוט יין
נסך ואין אומרים עליו קדוש היום. אבל בעל
הערוך כתב שמברכין עליו ברא פרי הגפן

ומה מקדשין עליו ולא גרע מיין קונייטון פ
אין מקדשין עם דאמרי ברוש שיוחין ם בפסח יהיל
בוסות. וכן כתב לת ורי שמקדשין על המשל
ולזה הפסח הרא"ש והרמב"ן אמרי ברוש דפסחים
ומקשה יוחנן הי אהבע בוסות מין מעשל מלי אין
קוי. והרמב"ן אז כתב אין מקדשין אלא על יין
הראוי לנסך על גבי המזבח אפ אם נתערבו הבשם
לו שאור אם כמות חבל בחבית גדול אין מקדשין
עליו כך אמר מורים בבל הגאונים. ויש מי שמתיר
לקדש עליו שלא אמרו יין הראוי לנסך על גבי המזבח
אלא להוציא מעלה לו ריחו בעי לו מעשל אבל
מקדשין על אחר מעלו במקום שאין יין מצוי
מקדשין על הסכר ושאר משקין שאין יין מצוי
שסחוי שאר משקין אמר מרינה ופרשנם שקרא
אמר מרינה כשאין יין בבל השר. ומי שיש מקרא
אמר מרינה אלא אם אין יין בגלעדיך יש שבת

מזמורים על אחר ימי הקשבת ואז הן קורין לי קריאו
בשמו וקורא כתו בדברי הימים עד וקול לי אומרים יפו
בפוף פסוקים מעוברים מקהלם: קסמים מספרי
כסל ל רבנו מיקיים לדוד בשמות תפלה לשמה
יוסב בסתר עשן. הלל יה שמרים בשת ל
מזמור שירו לי שיר למעלות אשא שעל ל הרים
שיר המעלות לדוד אל ל קורו לי ם טוב כל שלש
חברו מזמור שיר לעוש קשבת. ופטעם שמוסיפין
מזמורי אז כשבת כדי להסר מקשבת לחול ומתקיים
הכפוק שאומר ביש ומן בש ישרל אות הוא לעולם
ובי שמים טוסם עבנו לשומרים שנים מס נקרלו
שבתם ומקרלי קדש ומקדשים אותם על הכוס כמו
בשבת. וכתב רבינו שעדיין ם המים טוסה אין
אומרים מזמור שיר לעוש קשבת. אלא מתחיל מן
טוב לשורות לי חוץ מיום הכפורים שאומרים אות
ואעפ שאינו שבת עכ: ומי שהגיע לשומרו אף בימי
טוסם מקטעים שאומרים: ויש נמנו אז הימומרים
לעתרך מלאומות שבכל נברא אשלם קומו לא
קריאו בשמו קוא כל לעתרך מלאומות. קסמים
מספרים כסל ל כמנר מלאומר לאשון שקוא בראשי
ברא אלם את קסמים ואת הארץ רבא מיקיים
כמנר מלאומר שם שקוא יהי אור שנברא בתחלה
לבריקים ואחר כך נבון לה לעותיו. לדוד בשמות
את טעמו לבנו אשרלך ויגרשהו ויל כמנר מלאומר
שבני שקוא יהי רקיע שחלקי המים העלעים
מהתחתונים ברשם אל לעולם ואל לעפה. תפלה
לעשק כמנר מלאומר רבשם שקוא יקוו המים מתחת
השמים אל מקום אחד ותראה היבשה. וכתו יראה
אל עבריך פעלך ויהיו גלי הים. ויבא בשתר
עשן בני שרי אלהים כמנר מלאומר חמשי שקוא
תדשא הארץ. שברא לבריות ובשל כדי לחיות ם
ולשתלבלו. הלוא ששמרים בשת ל בחבורות
את אלהו כמנר מלאומר שם שקוא יהי מלאורות
שברקיע כדי לבדל בין אחר לאחר. ובמזמור שלישי
מזמור שיר לעוש קשבת רבינו שבקשבש שם שבת
מלאכה

הודו לי

קריאו בשמו כבר אמרנו שקוא כתוב בספר דברי
הימים ובתלים קוא גם כתוב: במזמור אחר מקודם
לי עד ולנצחי אל תרשע. ובמזמור שירו לי שיר
חדש שירו לי אל לאחרן. הוא כתוב עד הכלה
מזמור. ויש שבקש שיפוי במקבת מלות. ומספרי
פקו בו בתחלה. לך אתן אדן כנגן ואין שם את
ובתלים כתוב את. לי הנה לשים בלבד. ובנביאים
תרשו בבית ובתלים בלבד. ומקולל מלאר בו בתחל
ם כל אלו הכף אל כל ברגם. וכדי להסיק מעט
מן ם כל אלו הקמים אלה ומן ו״ל שמיעשה שלם
יהיה כחוזר למעלה אז. הסתמו לי בלם ו״ בתחלה.
אלו מלבש בלבד: ובתלים מעט בלם לבד. יעלון
בשדה בבדי. ובתלים בזין ואמרו קושיעו. ובמבוק
מלאחר שאמר אומרי אחר כן שקוא דומה לזה. וקוא
כתוב בתלים אין ם ואמרו. בזה כתוב אלו שעבו
ובאחר כתוב כי טוב. בזה כתוב וקבצו ואשלם

ובאחר אינו כתוב טוב וקבצו בלבד. בזה כתוב
ואומרו כל העם קול בתחה וקול ברגם. ובאחר
כתוב ואמר כל העם. בזה כתוב הלל לי ובאחר
כתוב הלל יה. ושער תהן לו קול בתחלה. וטפלו
מ מלך מ מלך כדי לבוריה ייחוד מלכות בשבת
לוש שלו שבת. וכן מזמור שיר לעוש קשבת לשם
שלו שבת ומשיחה לדי קשמים. במזמור
קסמים מספרים לשלה יחוק דעת הלל אלה שומם
ברגם. ובקבץ תבל שלו בתחלה. לנמים שם לאל
בלם לו בתחלה. וקוא כתוב בגם. על קשתה
בלבד: במזמור רבם מרקים ידלו אל בלבד מעשים
בתחלה. ל כל שמאחרן בלבד אל כל מעשיקה
בלבד. ומגבו קוא בו בתחלה. במזמור
לדוד בשמות את טעמו ומכל מעורותו בו בתחלה
כל טוב בחלש בן קמית וקוא. קשלא ל ברגם
קמן. ומזמור זה חברו דוד בלפה בתחלה וחסל
מעמפו קוא וקשלמה בסוף קמומו שבקשר ל״ל עם
עבדיו. ופה קוא בו בחלף אותות את בם. וף
ובקשם שלם כתבה מקומה לפ שקוא בדעת
לחזר פרות מיד אל ואכלו. מנדול הקדוש
שירבע לו שהיה מר נגלה לם ופליאו קשם
מילם. ולא היה נכון לחזר בו בחלפה בשר
הלפה שלה לשכר קבצה בסוף המזמור
במזמור הפלה לעשה ומשלש בו בתחלה. על
שלא לא בו בתחלה. לנרב מלאל לא בו בתחלה
ובלבה בו בתחלה. במזמור שבבתר
עלן שמת משנך המים בלא ברגם. במזמור
הלל יה שמרים בשת ל. מקבה אחרן בים
בתחלה. מלאם עד בהמה בלא בו. אחרים מלה
בלא לבד. ובמזמור מודו לי ם טוב קוא כתוב
בלבד. שבדל עמו ובמזמור מודו לי ם טוב כתוב
עבדו. וסימנר מידן ל עמו ועל עבדיו יעשה
ם כל אשר מטה בקש בלא בו בתחלה. במזמור
שירו לי מושיעה ל ברגם אלל. פתחו ובכם בו

בשיר המעלות לדוד אל ל אליך נשאתי
מעמים לוי. ומלחתי כתוב בשם קרלש לעק
נכה לוי בתפסת יד לרמון לא ם בסכות שמקפלין
בם תהלות בכל יום ערב ובקר ובהים שמונה
עשרה ברכות בכל תפלה כמעט לוי. שעשה כלה
לעמן דן שאבא יבא לותם ודן לת קלומו שבתבנו
בם. וקם אמרים בברכות רבה אמר הלם ומה
לת קני אשר יעבדו דן לנכם. ומה לת קני
מברים ולרבנו מלאכה: אשר יעבדו דן לנכם
ל ל ישר לומר בתי אותות תלות הבטיח קבא
לברקש אשר שבל לת בש מעמן מלומות
במזמור קוו לי ם טוב ם לעולם חסדו. ם עשה
ועשרים פסוקים אל קוראים לשמיה ברך כנגד מעמן
קשם קמיוחד יוד קוא לו קוא שעשה לשם ועשרים
ואחד פסוקים מזה קטעם עקרא ברבי רבתים אל
הלל הגדול על שם ם גדול ל ומקולל מאד
ובתיבו אל בתם ם טעם אחר הגרסו בברק ערב
פסוקים לעמה עקרא שמנו הלל הגדול אמר ר יוחנן
מעמ שקבא יוסב ברומו אל שלש ומחלק מנומות
לכל בריה. אמר ר יהושע בן לי הם כו חסדו כנגד
מי כנגד כו דורות שברא קבא בשלמו ולא נתן
לה תרבה ון לותם בחסדו. ובטעם ם לא היה
בבא לדם תרבה שיון לותם כדתנן לם לון תרבה
לון קמיה ולעמה כן ון לותם בחסדו ולעמה שתרבה
שרחל לבדם קבלה כל הנעלם הוא עמד בשבל
ישרל שקבל הקדה כמו שדרשו רזל ביום ששי
הוסף הוא בשבי לרמון לא שאמר לבלי לעשה
ברחשית כלים הלוים עד יום הששי הוא שבה
בסיון הימוכן לעמן תרבה לם ישרל מקבלן לותה
מוסב ולשלו לחזיר לתכם להקו ובהו וכו דורות
הם שמלדם ועד מעשה רבשע עמ״ ולו כן
עשרה מלדם ועד נח. ועשרה מנח ועד אברהם
ובשבה מאברהם ועד משה. ולו כן אברהם יצחק
יעקב לי הקדה מעשה. ואחר כך לומר בדוך שאמר

וכתב לבן קריתי רליתי מעבר ספרד לעיר ברוך
שאומר בחול ובשבת וביום טוב לבוא כל המזמורים
וכן ברין שהוא ברכה לילה פסוקי קומירות. ושל
שהוא אומר ובשירי דוד עבדך עליך וכו׳ שעה
שעיין לא הלוא בשירי. ומעבר ספרד ומרוב שיש
להתחיל בשבת ויש עוד לחרי הברכות ופקד בשבת
לבוא ברוך שאומר קומירות של שבת וירלא הטעם
לעמקנו לפי שאין לברך עד שיתחשב כל הקהל
הגדול ויהלו יחי חוכתם בשמיעת הברכה ובעשית
אמן. ואם שאין הכל נקיים בברכה אומרים שם
לבדו נקולים עב׳. ושל גריאה לא טעם אחר לבוא
בתקנת חכמים היא לקרות זמירות. שבסוף הלא
ולברך לפנים בריך שאומר ולאחריהם ברכת
ישתבח ואין לסוסף בתים מזמורים אחרים ותתן
שבחנו לסוסף מזמורים בשבת קבע אותם קודם
ברוך שאומר כדי לסמוך תקנת הכיחשוב כמו שהיתה
ואומר מזמור לתודה וכת אחרי. בגמרת נהגו
שלא לומר בשבת ויום טוב מזמור לתודה לפי
שאין מכאיר קרבן תודה בשבת ואומרים בשם שבת
ם על קרבן תודה היו אומרי אותם הכל בפרוסעה
ופסרד אומרי אותם ולא יתכן: עד אותם אומרים יתכן
לאומרו. ואין עדיך לעכבו שאין לומר יכלו הקדיב תודה כשיבנה בית המקדש שאין
קרבנים בטשם בזה. ואומר מזמור שיר שיש בשבת
ומלא. לא יבא אות בלא ii בתחלה. לאוקה קדש
הלף בקריאת ובאין נקודה בשבא ובתחה. ואומרי
כמה׳ לשלום ומלא. ואומר אחר כך אשרי יושב
בתך ומלא ואחר המזמורים ושירת הים עד ביום
ההוא יאמר׳ אחד ושמו אחד כמו שאומרים בחול
ואחר כך שומר שבת ואומר בקול רם

נשמת כל חי

תברך את שמך׳ אלוה על כל הנשמה תהלה.
יה. כל חי על פי לא המעשים יקלל יה. תברך את
שמך על פי ברכת נפשי את׳. ורוח כל בשר על
פי זכרך כל בשר חיים. תפאר על פי אשר בך
אתפאר. והרוממים על פי ויתרוממים ויתגדל על כל
אל. זכרך מלכנו על פי זכרתי בלבבה שמך׳.
תמיד על פי ואהבתה שמך לשלה ועד. ואומר
בתהלה תברך. מן הקדש ועד הקדש אתה אל על
פי ומעשה עד שלש אתה אל. ואומר במרכם תלים
מן עלמא ולא הוא מה עד עלמא ולמן מה
ומגלגלך לזולתו מלך בל ומוציא עם ואין שור אלה
מגלגלי ועל פי ומוציא אין בלתי ואתה׳ מלכנו
הוא יושיענו. ברוך על פי פדית אותי׳ ומשל
על פי ופלאי׳ ומגן על פי מגן׳ ומרחם
על פי ובחסד שלא ברחמיך בכל עת צר ושקר
על פי ותהלה ברחמיך בשת עתים. אין לנו עזר
על פי ומשרת׳. ומומיך אל אתה על פי מעבר
בחסדך ורחיק ולך לחנם מזמרים שבח קודו לי׳. אין
לנו עזר על פי ומשרת׳.

ואלו פינו

מלא שירה כים על פי ומן
בשעה שיר הים. מלא שירה כים על פי ויקוה לחכם
מלא. ולשונו רנה על פי והרון לבן לם. כהמון
גלי על פי שמימה שאון מי׳ שאון גלגלם
שבח על פי שפתי ישבחוך. כמרחב הרקיע
מלבון ומשלח לערבה. ובגבורות הרקיע היה
מרחיב בעמו וקולך. ושמש מלאכו על פי אחיה
מאד. כשמש ובריח על פי שמש ירח ומלה
שבח מתפשטים על כל הקשת. ויפים פרוסות
כנשרי שמים על פי וכפו פרוסות שמים. ונם
הנשרים הולכים בכל הקשת. ורגלם קלות כאילות
על פי ועשה אל כל ברגלו שהאילה הן קלות לרוץ.
אין לפו מפסקין על פי לא יפסיק עבר שומרון.
ולא נשתמשו בזה הלשון אחרת להודות לך׳ אלוה
ולברך את שמך מלכנו על פי הוא לו ברכו שמו.
על אחת מאלף אלף אלפים ורבו רבבות
פעמים. עד פי שובה׳ רבבות אלפי ישראל.

ורבי הוא מלאון ורבי לרוממיו. כיבמו ורבם
ונשאות הכבוד לחסדיו את הכבל. והמון הקשת
הוא בשורק וכ׳ שת הוא. הקוטרת שעשית
עמנו ועשה לפניו כל מלכותן אלו אם
ותרומעמנו אמרה כנסת ישראל לעבד הכבוד כמו
אל שאלה לא על הכנסים שעשית עמי אומר לעבד
שבח ומזרק אל אף על הכנסים שעשית עם אתה
והולך ומברך מה קם הקטורת שעשה שמנו
מלכנים ממעבדים בלילה׳ אלוה. על פי ויצאלה
מזר בר. מעמת עבדים פדיתנו על פי ויבדך מעמת
עבדים. ברעב זנתנו על פי ולם מעמים נתת
לרעבים ותכבוסם לעבה מלא טוב. ובשבע
כלכלתנו שנתת לנו ריוח בשבת הקדש כל אומר כי
יוחנן כהמרלה הקיון אבבע אין בלתי. ובמון הקשה
נפחי כמו בטבריא מלאת לחמי. והמון הקשה
קורין ובשבע בלבלתנו. ובחסד לא אבבקש בן
שרה אל בתנ׳ אל אומר ובשבע טובה הוא
שובע הוא שם הקדש אל. אל שבע הוא שם כמון
הנה. מעבר הלבתנו על פי ויצלה מחרב ברעב
מעבר מלחמתנו על פי שלם הבנו ורע עלינו ומלא
מפחיתתם. מחלים בשם ובשם שמעבר בתורת
לבחר בתורתו. והוא על פי ואלאים בשם
ונמעטם. לשרפו על פי אבו מעבר׳ ם לשתה
עד הנה שהבנו רחמיך על פי עד הנה שרם׳.
ולא שבבו חסדיך. על פי ורחמיך הרבים לא
עזבתם כלם ולא שבבם. על כן אינבים שלבנת
בא מלאון ם מבנו נפלנה מחרן לומר שחלקת בא
אבר אבר לכל בר. והוא ונמיק שנתת בתפה
שמלמ׳ ופה בתשו בשמתחיים ואתה כל אשר נשמת
רוח חיים בחטו ולשון אשר שמת בפיו שלא יכל
הפה לבבר בלא הלשון שהפה מבבר והלשון מחתך
מדבר. הן הם יודו ויברכו וכו׳. ומעלה מלך הם
עשה לעמו מלוך לבמון שמבבים אותם במלחמה
ברבות בכל יום. מכלכה לך יודה על פי ומ
יעד הקליקר׳. וכל לשון לך תשבח על פי ולשוח
תהנה בקר׳. וכל עין לך תכבה על פי שבעו
בעים תעבה וכהבקר לעבדך ולחנתה׳. ולא
בדך לך תכבע על פי פ׳ תבלע כל בדך וכל
קומה לפנך תשתחוה. תשתחוה היא אלה קומה
בשוט ידים ובנשם. ובלבבות יבלחו על פי לם
יחיל בקרם. והקדמה על פי וכל הקדמ׳ את פי
קשו. ומכלות על פי ישבוה כלשתי יאמרו לשמך
על פי זמרו לשמו. כבר שמלא כל עבמותו ובמ
ושב ורבון בו בתחלה. שעת עשים לתה תמיעב
על פי ויסמוך אלה את לקחתה. וכתב ושמתו
מחויה. בעבקת הכל תקשיבו ותשיבו עם ויעבקו
אל׳ בבר לבם ומעמקותיכם יסיעם. וכתב
ויקבב׳ ויסמוך. וכתבנו ב׳ ביקים ב׳ ו׳. כמ
יבאים תרומים ובבר ביקים תבבך. ובלשון
תמיים תתקדם ובקבר קדושים תתהלל. תעלה
ברוחי תעבה יצחק לבקר. יבאים ביקים חסידים
קדושים יצחק. תתרומם תתברך תתקדש. תתהלל
לבקר. ויש אומרים ם בחכם אחבר זה הוא
שיו יצחק ושם לשם לבקר ועשו לבבר יצחק
לבבו ובבקר אמרו כדי לזכר לו ובחתם. בעקדה
על פי בעקדות בבנו אלים. רבבות עמך
ישראל על פי שובה׳ רבבות אלפי ישראל. שבן
תובת כל הבאים לתבר׳ אלוה לבן חבאים הוא
בכל מקום חובה עליהם כלומר שחובה על כל הבנים לי
לזהות ולהלל ולשבח על כל דברי שירות ותשבחו
זוד קמלך. ואומר הבאים על פי עם זו יצרתי
לי תהלתי יספרו. כלומר שבן שבראתים חובה
עליהם שיהללוהו. ומזה שרבלן שבבו עשה שבח
כבוד לי ובקישם. ומה לזהות להלל. לשבח לעלי
לבוהם לבדו ולקלם על כל דברי שירות ותשבחות
זוד בן ישי על פי כלו תפלות דוד בן ישי. עבדך
מעשיך. על פי בתשבר דוד עבדך אל תשבבם
מעשיך. וכתבו הים קבן מעשיו

ובכן ישתבח שמך לנצח מלכנו אל המלך הגדול והקדוש
בגבורתו ובחסדו ויאמר אל יהי אור ויהי אור ויברא
כמו שכתבנו בתפלת הלל

יוצר

ברוך אתה

ה׳ אלהינו יוצר אור וברא חשך עושה שלום ובורא
את הכל שבשמים ובארץ אל חול. הכל יודוך סלה
אם יודוך ה׳ הכל מעשיך. והכל ישבחוך רוממך ומפיר
כל הדורות אל אם דור לדור ישבח מעשיך ואל אם
עמיר ישבחוך. והכל יאמרו אין קדוש כי אל אם
אין קדוש כי׳. הכל יברכו שמך אם אחד ימליך
אלהי המלך ויתברך שמך לנצח ועד. ויקרא כמו
סלה. יוצר הכל אל אם אתה ה׳ עשה הכל סלה. הא
הקטרת בכל יום ולילה שבעה מזרח אל אם ולילה
שמים מי שתה. לאור שתה שבעה מזרח ומערב
קדמים. ומאיר לעשה כל אל אם ואל מי לא יקום
לזרקו. ולשכון אל אם יעמד הכל. שבח בערת
ריחמים שאמר הבא לא אם אחרי עשני נערת הדין
לא יכל להתקיים שתף ערת רחמים אל ערת הדין
וזהו שנאמר ביום עשות ה׳ אלהים ארץ ושמים
ובכתוב אומרים בברכות בכל לעת הבחינה הקדמה
בעת לא שקוף לשון ברכה ולא בלא שקוף לשון
אחרים לאמר בלא והבית הם הראשונות והקד
מונות זו לזו ומה שלא מתחל בא שהיה לשון
מן הב לא שאלהו ובדוך קוף לבר וחלוף ולבר
הקדם לבא שקוף לשון ברכה וקוף חלף הראשון. ומ
מקדים אל זה ואומרים הרי מעלה מקדם הארץ
ומלקה ביום ובקף ומברכה לברים רשם שמתחלות
גם כן בב ומה לא הקדמה הקדמה בא. ומ אמר
אלא יבנו לאמר זה שהרי הקדם קוף אלא ובקר
בשון קוף בסר ואין אחר מקדם מתחל בא ולא
תמצא בא ובב לבר שהיה הראשון הקדמה

בא מאחרי לותיות ב לא לאחור ובדוך. המלאיר
לארץ ולבריות עליה וכו׳ עד מסגר בעדו פרשפה
ביום של חול. אין עדוך לך אל אם אין עדוך לך
ואל אם מי כמוך ישעך לא׳. ואמרי פרשפה
ונברכות בעדן הראשה לך דומים תהלה אל בעדן
מאיר לכל בה המלאכה המשפטים לעבדך לשת לה
מאמר כל מה לאת מעבדה לך את מעשה לך שרוש
מאמר דמים. ואין זולתך אל אם אין זולתי. אמת
מלכנו אל אם ואין עוד אמת אלהים. ומי דומה לך
אל אם מי כמוך ישעך לא ימנע לא בעבר אלה
ומאמרו בא הראשונה לשופות כמנו הקשה הזה
והקשה הבא ומעות המעשים והחיות המעשים כמו
מאמרם והולך. אין עדוך לך ה׳ אלהינו בעשה הזה
לפי שהאומות שבבים לאלים אחרים כמה אמר
אין שדך אותם לאם יתברך. ואמר ה׳ אלהים לפי
הקשה הזה נברא בערת רחמים ובערת הדין
כמו שפרשנו. ואין זולתך מלכנו לא הקשה הבא
ראיה לעתיד לבא. ואמר מלכנו אל אם והיה ה׳
למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה׳ אחד ושמו
אחד אלא יהיה אם אלוה זולתי. אמת מלכנו אין בלתי
לעמות המעשים. אמר כאן בלתי לפי אם שהוא בלתי
לעמות המעשים מעשבול מלאות ואין לפי בלתי אחר
זולתי כמו שנאמר בלתי ה׳ בבחות שמו
ומי דומה לך מושיעם לתחיית המתים כמו שנאמר
ואל מי תדמיון ואשוה. והפסוק הזה נאמר כפנו
תחיית המתים שנאמר בסוף הקטן וקוי ה׳ ויחזק
כח. ולכן אמר מושיעם שהיה ישועה גדולה
ואין דומה לה.

אל אדון

על כל

המעשים הנעלה בחרון ראשון עבר תפלת אל אדון
על כל המעשים הרי׳ ברוך ומעורך בשם כל הנשמה
הרי׳ ב׳, ואין אומר ברוך הוא ומעורך. והחכמים

ישמיע על מעיחתו ויתן נחלה ולעם לסרים חוסך
קרוב לשמים ויזכרת לזכר על סם ויקרא לו לזכר יום
וכל כשבריו קול השמים נברא ם שקר מלוכ וזהו
שאומר כשקרא סם לשמים לו וזכרת לזכר ·
ולתקון ערת הלבנה קוה נקשר עם קרא לשמים
וכן קוה מקרוב כשקרא לשמים וכלה שמים ו בם
קשלם לעשות לחדש לעבדו לו מתקון ערב
הלבנה כלי שמבנה מלאשת לחדש מילדו סדם
סמם וכם לתת מרשלמי בברלשית רבה · ואומר
ערת הלבנה ולא אומר לזכר הלבנה ם הלבנה היא
נגף שחור אין לה לזכרה לא מקבלת מלזכר
השמים ולשכר לזכר פוקף וחסר כשם מתקרבת ל
השמים וכשם מתרחקת מהם · ים מעבר שמרחק
ומתקון ערת הלבנה לזה שקטרנה לבנה על
השמים ומעבר ערתה ולחר כך נתן לה מכבשי
לשוב לה ולתקן ערתה כלומתה בערב לו ערבעת
דרם ל שמשון בן שחי ימלי בכתב ושם לזה לת
שם המלאכות הגדולות וכתב לת המלאכות הגדול
למשלת הזה ולת המלאכות הקטן למשלת הלשם
לאמרם ידע לשם הבא רמפ של שלש לחסר לשם
מלבש שמתמשו בכתב לחל לאמר לו לך ומעט לת
עניך לאמר לשם בשם שלאמרתי לשבר דבר הבן
לעשות לת עניי לאמר לה לך ומעשה בזה ובלבה
ומלאי רמתה בארבע בטיקרין · שרשם בר נבריס
לזה מלאיר לאמר לה זיל לעפו בך ימים ושנים · ומלא
עמי לה מנו הלא יפו מה תקומתה שלה ומה לשומרת
ולשומרים לאמר לה זיל לקרו מרייקי לשמיר יעקב
הקטן שמלאל הקטן דור הקטן · לה מה מתבלה
ושתיה לאמר לבא הסלו עם כפרה על שמעשיה
לת הלבה · וקיים לאמר רם לקים מה נשתנה
שבר שלאים חרם שלאמר ם חטלת לא לאמר
הבא הסלו עם כפרה על שמעשיה לת מלבה
ועל זה לאמרים בשבת נברק לאמר ל עקיבא · הלי
מנעלבין לאים שלבין שומעים חלטן ולאים מעשים

עשין מלאכה ומאמין שסורין עלמים מכתו לזה
ולוקבין כבלת הסמים בנורת · והטעם שנעשה
לשמים שמעם לעבה מקטרנת עלו ושתק
והחכם לא כן שרלו ל ערבם טעם קטרנ הלבנה
על הסמים וזה לשון יהוא בחכמת המלות כ שלו
כבשם מיקיה טעמה חם תבל שם קם מעלת
קוה מבנ כבב וקוה מקטרנעם ובעבר זה
לאמרו ם בשת הבשמים שקוה המל הסוקב קוה
בת המלאות והנה לזר מכבשם לא יחסר כלשל
יחסר לזר הלבנה ם לין לה לזר בלילות נמורות ם
לם מקשמים לבנה ומעטה שתמיה הלבנה לבנה
הסמים לו קוה לבסון הלבנה כלבסון הסמים וזה
טעם הנרו לשלו הקטרנ בל הסמים ולו יחל חסרון
הלבנה עד שיעבר לזכה מקשלש שלא בגת
המחברות המלאות והשם עם לעשות ם שבר
חטלת ם הבשם קוה הבנה הלילות לבסון לזכה
עד כלן · ולחר שזכר לשעלה שבח הבלילו בתחתון
לאמר שם כן קוה מבוכה בעלשם שם שבלם
נברים · וזהו שלאמר שבח יהבו לו כל נבלו מלום
הפלות ונבולה ברשם ולזבשם וחיות הקדם · ים
נרשים ברשם וחיות ולזבשם הקדם · והנרשלו
הלילות מבקר שכן לזה לומרים בזבר ולזבשם
וחיות הקדם · ים מקומות שמקבלן לאמר ·

לאל אשר

שבת מכל המעשים

שלאמר ושמתבים הבשם מכל מלאכת לחסר
עבה ולא שלאמר לעבה לזה לדון על כל המעשים
לאמר כלן לזה לחסר שבת מכל המעשים · ובזה
הבשם נתעלה על בל לזה כלשת בעלת על כל לזה ·
כלומר מתעלה על כל מה שעשה בשמתמי ומבטל
כבלו בשמו שהיה מאי מלאכה וזה דרך מבל מה
שהלזון יכולה לאמרו הפלות עבה לזה הבמחה
לימו שלן בנרי שבת לומר לזה לחול וכתי בנרי

כלן לבשר ולתפלות וכתב לבשי בנרי תפלתיך
שבנקרא שם הבשת כלומר בבשם שבריך לבבר
שבת כמלבשים כך בריך לבבר מלאכל ומשתה
זה שיר שבח לזה הבשם מה שבשם לשבת
בעלים ובמלאכל שקוה מודיע לשלש שם שבת
ל מכל מלאכת ויש הבשם מבנה ולומר מזמור
שיר לשם הבשת כלומר שהבשת הוא שלומרה זה
המזמור והול המלך יבא זה בדרך נבלה · לזה
עבלו על שם שבת כלל הוא מלכרת ולומרת כך
וזהו שלומר לשם הבשת כלומר מקוה לומרו · לפ
יתרו לל כל יעבדו הלם על זלת המתנה טובה
שנתן לשרל כמו שנברם בשמים מבה · וקוה על
שם עם זו יעבדו לל תקלת ספרו · ובבח על שם
שבחי ידוע לם לת מ · ויקר על מה יקר חבדך לזה
ובולם על שם לזה בלת מלל · יתן לל המבל
מבלה לעמו ישרל בזה שבת הדם שלמו ומלמו
בם ישרל לת הבשת ונ לבזרתם בבית עלם הכי
שבשבת נחלם לו ולומר מ לזה יתקדם ובכך
יתפלל מלבו וכו כמו שבשם בזבר לל חול
ולומר קדיש שמע ברכותיה עד נחל שרל ··

ומתפלל

תפלת יוצר

לומר שלש כלשומת ולחר כך

ישמח משה

במתנת ' תלקו על
שם ילקו בזבים ומשמחו · במתנת חלקו ומה קלה
מתנת חלקו ם עבר מלמן קרלת ל שלמר לת כן
עבדי מבלה בכל שבי מלמן קוה · והטעם שתקבל
לומר ישמח מבלה בשבת מבלה לומרים בפרקי
קמלו בשבת לבעת ם לזה מ מקבלשם לומר הבא
לבלה שבת הבשת ונ לבבת בנו ושבת שמה ולזה
רוצה לשבה לשרל לך והנלשש ולבך תקבל ישמח

מבלה בלזה מבלה טובה ל לל שבת שמתה עלן לו
עבר מעם לחל לבמה לומר בלמה בלומרם שבשבת
שבלה מבלה לל לחל ולא קיה לבם
מבלה מתקבה ל הבבר הבלה והלך ולזל לבמה
לחלם המלך דבר הבלם לזלן שים ל עבדים קוה
בזה בקומים ולתה רוצה לבלות לת עבדיך לומר
ל הלך לומר ל מתוך שלתה מבלתבר בבם תמיד
ולזן לבם מבלה יכלו · לזה הן לבם יום לחל בשבע
שבלו ם ומחזקו ויכלו לבבל הבשבר לומר ל בחר
לבם לו זה יום שתבנה לבלה שבע לומר ל
הן לבם יום הבשת מבבל מלאכה שעשו ם לזן
בם שמן ברבה לת שבלו ם שבתלו · וזה בחן ם
בבל שבע מבלותם · ובשלו מבלבו שתן לבם
הבשת ובזן שרלה מבלה שבשבת הבשת לבעת
לבבו שמה מבלה בזה ולבך תקבו שמה מבלה
בלתבת חלקו · ולומר בלתבת חלקו לת שבשבת
שתן לבם בלבון מתנה שבלומר לו ם נתן לבם לת
הבשת · ם בבר לבמן שקרלתם ל כל תפלת
בנלבו נתת · כלומר כן שקרלתם בבר לבמן
נתת כל תפלת בלבו · בעבדו לבבר על הר
סיב שם לזחות לבבם הוריד טבו שבלומר ולזל מבלה
מן הקר ושם לזחו תבנות שבו · ובתו בקן שמרת
שבת בקיים ובזר ולמר · ובל הרמבלזם מבלה
לבלבמר לומר מבלה הבנרה לבלה לל נבתב בלזחות
ובתבן שבלה בלזחות לבלומת ובבטות כתוב ובזר
ומבלה לומר לשרל ם שמור לומר ל ולו בומבלה
בלזחות עד כלן · ולם תלומר לבלה בבנרות
לבלומת ובזר ובלחרומת שמור · ים לומר ם מבלה
הבלל בבלזם מתן מתנה לבברו ומלבבה · ולחר
כך מבן ל מתנה לחבת לומר ל שמור לזחה בטוב
כך הבא נתן שבת לשרל ובלן הבבלל ולזל
בבחזר בנרות שבות לומר שמור לת הבשת
כלומר שמרבו הבטב · ובן בתו בשרבך ומלבו בם
שרל לת הבשת ונ · ם זה לבלה בלזחות

מבלה בלזחה מבלה טובה ל לל שבת שמתה עלן לו
עבר מעם לחל לבמה לומר בלמה בלומרם שבשבת
שבלה מבלה לל לחל ולא קיה לבם
מבלה מתקבה ל הבבר הבלה והלך ולזל לבמה
לחלם המלך דבר הבלם לזלן שים ל עבדים קוה
בזה בקומים ולתה רוצה לבלות לת עבדיך לומר
ל הלך לומר ל מתוך שלתה מבלתבר בבם תמיד
ולזן לבם מבלה יכלו · לזה הן לבם יום לחל בשבע
שבלו ם ומחזקו ויכלו לבבל הבשבר לומר ל בחר
לבם לו זה יום שתבנה לבלה שבע לומר ל
הן לבם יום הבשת מבבל מלאכה שעשו ם לזן
בם שמן ברבה לת שבלו ם שבתלו · וזה בחן ם
בבל שבע מבלותם · ובשלו מבלבו שתן לבם
הבשת ובזן שרלה מבלה שבשבת הבשת לבעת
לבבו שמה מבלה בזה ולבך תקבו שמה מבלה
בלתבת חלקו · ולומר בלתבת חלקו לת שבשבת
שתן לבם בלבון מתנה שבלומר לו ם נתן לבם לת
הבשת · ם בבר לבמן שקרלתם ל כל תפלת
בנלבו נתת · כלומר כן שקרלתם בבר לבמן
נתת כל תפלת בלבו · בעבדו לבבר על הר
סיב שם לזחות לבבם הוריד טבו שבלומר ולזל מבלה
מן הקר ושם לזחו תבנות שבו · ובתו בקן שמרת
שבת בקיים ובזר ולמר · ובל הרמבלזם מבלה
לבלבמר לומר מבלה הבנרה לבלה לל נבתב בלזחות
ובתבן שבלה בלזחות לבלומת ובבטות כתוב ובזר
ומבלה לומר לשרל ם שמור לומר ל ולו בומבלה
בלזחות עד כלן · ולם תלומר לבלה בבנרות
לבלומת ובזר ובלחרומת שמור · ים לומר ם מבלה
הבלל בבלזם מתן מתנה לבברו ומלבבה · ולחר
כך מבן ל מתנה לחבת לומר ל שמור לזחה בטוב
כך הבא נתן שבת לשרל ובלן הבבלל ולזל
בבחזר בנרות שבות לומר שמור לת הבשת
כלומר שמרבו הבטב · ובן בתו בשרבך ומלבו בם
שרל לת הבשת ונ · ם זה לבלה בלזחות

אלו בתרא׳ ואומר

ישמחו

בעלותך וכו׳ ותנא נ״ל
באמתחתיה וכו׳ ופרשוה בתוספות ואומר שלש
לחכמות. וחוזר שלש בסדר הקטנה ואומר קדיש
שלם. ומלך שלש בסדר גדולה סדר תורה ואומר
בשלמא אתה הקדוש לבעת ופסוקים מעמודים
ומטעם שבהם אומר אתה הקדוש לבעת מטעם שבו
על קבלת התורה והתורה נתנה בשבת. יקי״ר אלוהים
עמנו ונו׳ שלמה אומרו על בנין בית המקדש. קומה ה׳
לעזרתך ונו׳ כהנך ילבשו צדק ונו׳ בעמוד לוב
עבדך ונו׳ שאומרים שלמה כשהכניס הארון לבית
קדשי הקדשים כשהביאו שעריו זה בזה ולא יכלו
להכנסו כי לא היתה בדרך באה מלאכתו כבדק הבית
ויעזר הקדוש. ומוציא ספר תורה ואומר אשרי
העם שככה לו ונו׳ גדול לה׳ אתי ונו׳ ושלח בסבר
לעבוד ואומר שמעו אמרים אתנל הארון ואומרים
בעיני ה׳ מלך. ישמח הר שון הנגנה בית יהודה
למען משפטיך. הכל יתנו לך ויתקדש וכו׳ כמו
שבארנו לעילה ומה שמוסיפין לו הקטע פסוקי
בשבת בתחלה שמוסיפו אמר מזמור שיר לבית
כמו שבארנו בסמוך ומה. ושוב לא שבשלש
הבא דומה לשבת שלו יקיר ה׳ אחד ושמו ואחד
ואומרו בעיני ה׳ מלך. והטעם שאין קורין בכל
שבת הרבעת שבת בספר תורה שם כמו שקורין
ביום טוב מפני שאין שם ם לא שם פסוקים שבה
וביום הקטנה ושלת שבת בשבת. ואעפ שהיה
יכול להתחיל מהפרשה שלעולם כמו בראים חדש
יכל מקום שהקר הרבעת הזה לזמן ם לא שם
פסוקים אלא רק לתקן הקדמה פרשה שהקרא לזה
שלש פסוקים. ושוב הטעם אחר מפני דאומרו
בתנאה ובתעניות כבר הקנינו לפי סדרי הרבעת
כל זמן שקורין בזמן תנאה אין עושים כמו הקדמה

לעם ומנהל אחר להם על כל שמחתיהם ובהרבעת
שבת אין שם קרבן המוסר ם כלפי עולת. ושלש
שבעה לקרות בתורה פרש אחת מהרבעות התורה
וכתב לכן היה מנהגם בכל הרבעת
ומהמבצע לכל המעמדים בתורה מקקוראים אומר
לעיתון בקול רם חוק. ום סמך לעבוד מדאמרינן
בבראשית רבה לא יזוע ספר תורה חוזה מעמד
אלעזר שהיה ספר תורה בחיקו של יהושע אין אומר
חוק אלא לעזר שהבטח אחרי מה כשמים יקומו
אל לבבך חוק ואומר מכאן לעמדים את התורה שאומר
לו חוק. ובספרד לא נהגו לאמרו אלא כשמסיימין
כל הספר וספר מחומשי התורה ואולי סוברין שמסיים
בתורה מן הספר ימים קדמר עד כאן. ואחר
שמסיימין הקבעה בקדיאת התורה אומר שלש
בסר קדיש עד לשלם. וחוזר וקורא עם המפטיר
בסוף הפרשה אלא יפחות מהשלשה פסוקים. ואומר
קדיש עד לשלם ונגל ספר תורה ומניחין המפטיר
שלש לעמן שבעה מהבנן בברכה בה אחשל
ראש חדש חוזר אחל לבית בתחלה הקדמה אומר אמר
קרו אתה בתחלה תפלה עד ועשית כמו נחשת וחל
מה הפלה עד ועשית כמו נחשת והיה המפטיר
אומר מפטיר עולה לעמן שבעה. וכתב רב
עמרם בעל הלכות גדולות דהעתיקות בתרא והקבעה
ביום ובים הכפורים בעמדה אחין מוסיפין עליהם
שלשה הוא המפטיר אבל בשבת וביום טוב וביום
הכפורים מוסיפין עליהם המפטיר ישמ מעמדן
הקשלה ם ישמ דרוש לשמות. ביבא דהלא עלמה
לומר אמר לעמן לומר אין המפטיר שלש ואעפ
שקורא ביום טוב וביום הכפורים מעמדה דומה
בספר הסמ ומכל מקום תקנו עבשיו שיקרא
המפטיר שמוה שמים מעמדה דומה כדי לבהון
ביבא דהלא עלמה. וכן הסיר רבינו הם לבטל
מנהגם. וכתב רב עמרם שבמקום שמפסיקין
בקדיש אין המפטיר שלש לעמן שבעה ובמקום

אין מפסיקין בקדיש מתחיל שלש לעמן שבעה
ונראה מעמד שמקדים הוא אמתחת קדיאת
התורה וכדי שלפסיק בין הקוראים לעמן חובת
הקדיאת המפטיר שאינו קורא לחובת הקדיאת שהם
להכשיר בקדיש בעתם. ואומרים אתה הוא ה׳ אלהינו
אומר יהושע אין המפטיר מתחילה שיהא ספר
תורה כדי שלא יהא מעלה טהור ולא יהא לשמוע
הקפטרה. ואחר שגמר ספר תורה הקפטר
ובדיר שיקיא בה מעמדה בתרא ושמא מפטירין
בשאלה שבתו שמיר על ישראל שלא יקראו בתורה
וכיון שבעה שקו שלש לקרות בתורה ואין קורין
פחות מהשלשה פסוקים עם כל אחד ואחד תקנו ל
לקרות כל פסוקים בשלשה ולא יפחות מהם אם
נשלמו בפחות יכל הקפטרה שובה שהיה
קטנה היה בדיך לקרות יותר. ולכן בקדיאת הספר
לא שהיו נפטרין בה מקדיאת התורה. ולא כתב
מעם אחר. אמר בקדיאת הפטרה לא אומרי
בשומה בפרק ולא יפחות מהשלשה פסוקים. ואומר
קדיש עד לשלם ונגל ספר תורה וקיימין המפטיר
שלש לעמן שבעה מהבנן בברכה בה אחשל
ראש חדש חוזר אחל לבית בתחלה הקדמה אומר אמר
קרו אתה בתחלה תפלה עד ועשית כמו נחשת וחל
מה הפלה עד ועשית כמו נחשת והיה המפטיר
אומר מפטיר עולה לעמן שבעה. וכתב רב
עמרם בעל הלכות גדולות דהעתיקות בתרא והקבעה
ביום ובים הכפורים בעמדה אחין מוסיפין עליהם
שלשה הוא המפטיר אבל בשבת וביום טוב וביום
הכפורים מוסיפין עליהם המפטיר ישמ מעמדן
הקשלה ם ישמ דרוש לשמות. ביבא דהלא עלמה
לומר אמר לעמן לומר אין המפטיר שלש ואעפ
שקורא ביום טוב וביום הכפורים מעמדה דומה
בספר הסמ ומכל מקום תקנו עבשיו שיקרא
המפטיר שמוה שמים מעמדה דומה כדי לבהון
ביבא דהלא עלמה. וכן הסיר רבינו הם לבטל
מנהגם. וכתב רב עמרם שבמקום שמפסיקין
בקדיש אין המפטיר שלש לעמן שבעה ובמקום

אשר בידו מפתח לא ישובו ריקם ואל אשה לא יעשה
צדקה רבה ולא ישובו כל מלך מלכי המלכים אחד ברוך
הוא ה׳ הקל הנאמנים כל דבריו כמו שהוא אמר ולא
שברכה זו מברכת מעשה נשים שבשקר נשבעתם
קיימה על שון ועל איקו ועל דור לשבך אומרים
אחר כן רחם על שון ואחר כך על איקו סיבת
לברכו ואחר כך על דור רחם על שון
על שם אתה תקום תרחם שון ם קיים את חייב
על שם אתגלך לפני ה׳ באחרית תחייה ם אחר
ישראל מקבלת אחרן תחייה כמו שמקבלת אחרן
גם וכן אמרו רבותינו אל אחרן שמתה חייה
ולעתידית נפש עמו לחסן וקוה כמו לכנסת ישראל
שיש דוחה בגלות וקוה אלהון עמיה נפשי
לאחרן עמקות נקם בנקמה שיבוא על שם כעל
נמוות כעל ישלם ועל כתיב וכן שון
עמל ואמר בנקמה על שם קל אקרא לשון
גאולים בראשם כאו אמרו שמא עתיד הגאל לבוא בקטן
בעת לעתה בעיתה ה׳ שיחפו ה׳ אלהי בלשנו
מגמה עברו על שם מגמה שלא לשם את אלה
מגמה ואמר וקשיב לבאמת על נעשה ואמר עברו
על שם עבדי המלכים ונאלמות בת דור מעיר
על שם ומת דוד בשלום וקוה מתחל על מעמד
סגן ועבדי דוד מלך עליהם בנקמה יבא מעשיה
פשוט מזרע דוד ויבל לבא על שם בשובתך
ועל כאלו לא ישב זו על שם וכאלו כמעט פגרי
לא יקום של אחרים את כמו על שם ואל ה׳ את
יקוה חלקו דוד קוה מעבר יקוה ואמר כמו
על שם וקיתה מאחיתם כמו כאלו מגן דוד שמאל
והשן לא מגן ישעך ואמרי כל עבדים מחיים ועשית
לך שם גדול כשם הגדולים אשר בארץ אמר רב
יוסף זה שאומר מגן דוד כמו מגן אברהם שכתוב
בו ואנכי מגן אברהם כמו בגבורה אחר בארץ
על הארץ שקראו שמה בספר תורה ועל

פנים יסקיל הקפדה ועל יסקיעם חזה שמתה
לא ה׳ לקוטם שמו ולקדם את יום השבת
ולמחות שמים לעמן ומה לכסה שאומר וכבדת
תענוגות ברכה ותפלה על שם לבני בני
הפלתה לומר כבדו בבחות עליה שלא יהו בני
קשת בבני חחול ועל הכל ה׳ שלא יהו מודים
לך ויברכו את שמך על שם קודש לא ברכו שמו
יתברך שמך בשם כל חי תמיד לעולם ועד על שם
ואברכה שמך לעולם ועד ואמר בשם כל חי על שם
לא המתים יהללו יה לא חיים בלי מקדש קשבת
שמים על כן ברך ה׳ את יום קשבת ויקדשהו
ומים טוב אומר ועל יום חג פלוס חזה ועל יום טוב
מקרא קדש חזה שבתות לא ה׳ לשמו ולמחה
לבשר ולתפלה ועל הכל ה׳ אלהים וכו׳ ואחרים בלי
מקדש ישראל ואומרים ואם קיים שבת ויום טוב
טל שנאמר ואחרים בלי מקדש קשבתו ישראל ואומרים
לעם שקדושת היום בעיות לעתיד שבת
ואחיל ראש חדש בשבת אינו ערך להזכר על ראש
חדש ואזכר לו בת בערך לזכר ואמר ועל יום
המעמד חזה ועל יום ראש אחדש חזה אבל אין
ערך לשתים בשל ראש חדש וקטנה אינו ערך
להזכר על ראש חדש מעט שלמעלה שבת אין נכנס
בראש חדש וקוה קדין חוש של מועד בשבת
ומקום כשהל יום הכפורים בשבת הימים בימים
מזכר של שבת ואחרים בשל שבת אלף שהפרת
המעמד אינה בלא אלה מעט יום הכפורים קוראל
והפטרות שהלי מזכר של שבת מה שאין הבשבת
ראש חדש ובחול של מועד שאין מפטירין ם
כלל ובראש השנה אומר ועל יום הזכרון חזה
ועל יום טוב מקרא קדש חזה זכרון תרועה בלחם
מקרא קדש זכר לעשות מעבים והברך לחתוקים
לעבד בלי מלך על כל הארץ מקדש ישראל ויום
הזכרון ומה הכפורים אומר ועל יום הכפורים
חזה ועל יום מקרא קדש חזה שבתות לא ה׳ לשמו

ביחלה ולשלחה ולבתרה ולמחלם את כל
שמותיו בלשבה מקרא קדש זכר לעשות מעבים
והברך לחתוקים וקיים לעבד בלי מוחל וסולח לעשות
עמו ישראל מלך על כל הארץ מקדש ישראל ויום
הכפורים ולחר כך מברך את המלך ואחר הקקל
ואומר לשבי ומחזיר ספר תורה לעקומו ומבא לומר
כמו מחזיקין אותו ברוך ה׳ אשר נתן מפרחה ועד ם
ה׳ קוה הקדשין עד וקוה כתוב בעלמה ומופעים
פסוקים מעמדים ואחר אומר מזמור לדוד הבו לה׳
בני אלים לה׳ כבוד ועוז ומה מעמד אומר על
מתן תורה אמר ם ומקדים כמו עבל וכתי כמזמור
יקום אלים ופצו אויבי ואמר תדבון הרים ובגבעות
ומכולל עלה אותו המזמור אומר על מתן תורה
ומסיימין בסוף שלו שעגים ראשיכם וגו׳ אומרים
שמה כשהכנסה אחרון לשם קדש הקדשים בלחש
בשבת נגד כמה מלאכין ונגד המועד קטן ואומר
יקלו את אשי וגו׳ ואומר אבוא למזבח וכו׳ ואומר
קדש עד לשלח׳ ומקבלים

תפלת מוסף

אומר שלם ראשונות ואחר כך לעשה שמתה על
מה שיש על שם ועל מה שיש ירות׳ ומה נעמדים
ומה שעיקר התפלה זו תכנת שבת ראשית
קבמותה ולא שאין מתבנים לאמרה לא רשות ל
לאחרים בתרוסה מעשה שבת וטר ומעמד כראמרי
זכר ושמור בדבר אחד נאמרו ם שיבא ה׳ אלהי
חזר על מה שיש שוכר לקריב בה קרבן ומוסף
שבת כלומר אמר שקדשת קשבת ואחרת לעשות
בה מלאכה בשבת עבודה שית לקריב הקרבנות
ולחות את הקשבת כראוי ם כמו שאומר הפסוק
עולת שבת בשבתו ואומרו לזל שלת שבת בשבת
ולא שלת שבת זו בשבת אחרת ואם שבת חיה
מבשר חלל שבת יהי רצון מלפני ה׳ אלהי ואלהי
אבותינו שתעלה לרצון על שם ומקדש ועלת חל

מקדש ותעמד בנבנה על שם ותעמד בהר
המלך ועל שם קשה בדרך שלום ם ואם נעשה
לבשר את קרבנות חוטאתינו תמידין כסדרן פי
כסדר הקרבנו בתרה ומוסף יקבלו הקרבנו
בתרה ואת מוסף וכו׳ בלחבה על שם ם מלאכת
ה׳ אתם כמעשה רשעך על שם כאשר עבדתם
בשבת ואומר רשעך על שם שבתו בקרבנות
ורשע אתם ה׳ אלהים כמו שבת בשבת
בתרה אומר לשון עלבון על שם זכרו תבת מעשה
עבדי אשר עשיתי בחורב על כל ישראל וגו׳
על ידי מעשה עבדך על שם ומעשה ומרה
עשית לשם בו מעשה עבדך כאומר ואם קשבתו
ואומר שמעו בדרכיכם וכו׳ ורצה מ
בתפלתנו וכו׳ ושרשם בתה קדשת הזמן
קבע לין אומרים במוסף ישמחו במלכותך
מלא מתחילין מן הקשמש רבתם והקטרשמש לעת
לין אומרים אות ושל ם תפלת מוסף לשם הגם
שאל לאותם בשבת שהיא אתה יצרת כל אומרים
אותו ומעה לא יאמרו אותו בכלן ואומר שלם
אחרונות ואחר שלא נגר תפלה ואומר
בסוף ברכת אתה נגר

קדושה רבה

כתר יתם לך ה׳ אלהים הנעים מעלה וכך
אומר בתרבי קולות מסרתיך יכתרו כתרים לך
ושמו לך שיר חדש וקשבת שמשבחין לשם כוח
מכבה אותם לשון כתר על שם לאתן כם לבשר
ושמה כתר בם מטריה ה׳ מלך ה׳ מלך ה׳ ומלך
לעולם ועד ועמך ישראל קדוש מעמד יחד כלם
קדושה לך ישלו וכולם כמו שפרשם בקדושה של
של חול ואלף שאומרו בשבת אחרון שאין מלאם
הכתר אומרים שירה לעולה עד שאומרו ישראל
שירה לעמוד כמו שאמרו לעולה אמר לין אם
רוצה להתפלל בוקר שלא לא אומרים שבלעמ

ומקדישין תחלה

כבודו מלא עולם

פרוש מלא כל העולם, והשם שהוא מקומו של העולם ואין העולם מקומו. ומשרתיו שואלים איה מקום כבודו לקדשו. אף מקומו אמר הוא כדאמרינן ר"ל ריש לקיש ואי' קדוש, כמעמד. ואי' אף המלאכים שהם חיים וקיימים. לעמתם משרתין ואומרים וכו' כמו שפירש

לעילא

ממקומו

יפן בריחמיו לעמו על שם ויפן אליהם ויאמר אותם. וירחמם. וחנו ויאמר אותם לשם שמים חרב ובקר בכל יום תמיד וכו' על שם ערב ובקר ובחרים יצחק. ואומרים

אחד

הוא אלהינו על שם שאומר הוא אל אחד. וזהו ברך לעתיד הוא אלהינו מעולם ועתה בגלות אין שומרים מודים שמתקנים אותו. ומתר כנגד וכן אלהינו שמע אומר אומרים מודים מודים לאמר מעתה הקורא שמע וכולו הרי זה מענה. מעתה הוא נהגו הוא שמתקנים לא מתקנים עד לא קדיש בא לאמר מלתא ותשיב הוא לאמר פסוקא ותשיב ערבינן לאמר פסוקא ותשיב מתקנים אותם מעמד סגריה כשתי רשויות אבל אמר מילתא ותשיב מעמד הוא אבל אין מתקנים אותו. וקרי אף כתב הכתב זה שאומר מילתא ותשיב מתקנים אותם. אבל אמר פסוקא ותשיב מעמד הוא אבל אין מתקנים אותו וכן שיהיה אומר מילתא וטלתא מעמד לא מתקנים אותם אמחבר קדוש זאת הרבה לערב

הוא אלהינו ואין שנהגו אמר בשלחות ובויסהרבשלים שמע ישראל ומטפלין אותם. אין ראוי לעשות כן מתקנים אותם. ויש אומרים שם שהוא מעמד אין מתקנים אותם. אזה ואי אין אומר אותם מעמד שם רשות. הוא אמרו בשם רב אמר. הוא מילכו הוא יומעמו וכתב מומשיו בשתבדק. הוא יגאלו הוא ישמעו ברחמיו עם מעמד ישועה. שמת על שם יוסף מ"ר שמת יהו"ן. נשמע אל אי על שם חסף מ"ר אות זכות קדוש נשמע אל הנעים

כן נחלת יהוסף אחרית בראשית ו"ן. ומע שמעון אומר קדוש רבה מעמדים בה התחלת קריאת שמע. וסופה שלא אומרים בה שמע ישראל מ"ר אלינו מ"ר אחד. ובסופה לאות לכם אלינו אל מ"ר אלינו. וקטעם לא שמרו שמר על ישראל שלא לקרות קריאת שמע תקנו שאין אומרו אלא בסדר בהכנעה בעמידה. בכל תפלת שחרית בין בחול בין בשבת. וקטע מעמן אחרון כדי לגאות אי אחבת. קריאת שמע. וכשמתפלל שמע בשלו אומר כן בכל. התפלות וקבעו לאמרו בתפלת מוסף מעמד שם לבריס אחר לא שלין. בתפלת מוסף קריאת שמע. וקטע כדי שיתפרסם בכם לבוהות ולבהות לשם על בטול שמר כך מתם קנאוסף. ומי שאין בטר חזרת התפלה ואומר קדיש תתקבל ושתקבן ברוב המקנאות בספרד לאמר אמת ברק אחר בכל שבת ושבת. וכן מימיסטוסם מעמקל מוער ומוער. ואחר כך אומר אומר ר' יהודה אשרי מי שעמלו בתורה על שם אשריך וטוב לך

וכאן שמרו ר"ל מ אדם לעמל יולד אשרי מי שעמלו בתורה. ושבח נחת רוח שנהנו נבריה תורה כלשון בני אדם מ"ר שמרו מ"ר רשע הוא ל לעסוק בתורה כמו שבח וקנית מ יומם ולילה. ובחסוק בתורה אין שבח אלא בה כלשון אשרי מעמד. בל בשם טוב וכו'. ועל אומר מעלה בחכמת טוב שם וכו'. אומר בחכמת על שם

ויחכים מכל. אדם עוד תורה מדבה ויבא לרשב וכו' והמקנאים ברשין כדי שיבא לך שכר ואסור לאל כן נקרא השן אל תקרו כעבדים המשמשין את הרב על מנת לקבל פרס וכו'. ואם תאמר הא אמרינן בברכות אמר רבא בתרא אמרו אל לעבדך פחדיך אם וכו' וכדי שאוכה בה לעתיד לבא הכי זה בדיק נמור. אל כדמשמע דהשם כאן בשרש כאן בחומות הקשה. לומר ישראל נעשה לשמים ונמר בלבו לתת בין יחיו בין לא יחיו. ואים מהרהר אחר מדת הדין. ואם כן אין זה על מנת לקבל פרס. אבל בני אדם פתן לא על מנת כן ואם אתה מבו וכדי שלא יהא בוקש אדם שמתן שכר המעשה הוא בשלא הוא לשכר פרס. ואמר. ודע שמתן שכרן של מדיקים לעתיד לבא שבאמר מה רב טובך אשר נצנת לירא ון. ותנה לחסיל לאוהבים ואוהבו תמיד אמלא. הם גדולים ודע שמתן שכרן בזן ולא בדמים מתן שכרן לא אדם מתשב על הלאון. ואומר ר' חנוך בן עקביא אומר רבה הבא לזכות את ישראל. זה הוא מעשה בסופמיות ומדבק אדם בגאל כך מעשה דאמרינן בית הוא בסיקיים אדם מעשה מלרינ מעשה כמו אדם ולא יפתח שמה כוונה לבר אחר מיחפה מעשה שלא עשה אותה מלאכה יהא בשלה לה מעשה אבל לכן אמר ר' חנוך מ"ר בריבי מעשה אי אפשר שלא תעלה מר מאדם מעשה אחת בכל ימי ומתבטלת ושלאותה ומשאר נפשו ומתקייים בלות מעשה

ואחריה על הקשר הזה שלת חנוך בן אדם לר' יוסי בן קסמא מה הוא לוי מעשה הבא אמר לו אדם בא מעשה עבד אמר לו מעשה עבד אמר בא מעשה מעשה עבד על שאותה אמר לו מעשה פרי מתחלה לא בעשות של בדקה ואלקתם לעשים אמר לו ר' יוסי אם כן שר חלקך הוא חלקי. אומר מן שבאה אבד מעשה בדקה על שמותה. ומעם הקדוש מ"ר חכן לבדק את ישראל לעמלם יגדל שכר ויאדיר ואומר

מין כאלפו וכו'. מי כאלפו וכו'. מזה לאלפ וכו'. בדרך אלפו וכו'. אתה הוא אלפו וכו'. ומעמדת סימן לאם כדי שלא ישמעה אדם לאחר מעבודתו אמר לאחר אם אתה מעמדת בדרך איתעות אמר בדרך אתה. ואומר תמלא דם אשרו כל הקשה הלכות וכו'. אומר ר' אלעזר אמר ר' חמשה תלמידי חכמים וכו'. ואומרים על ישראל ונפטרין לבתיהם לעלם ומעמד על כל אים לאכול קודם הם חוזה כדי לקיים מעשה שנה שבת כדאמרי ברוכלמי לאחר ול אכנה נפש ר' יוסי בר חמנא אסור לאתעורר בשבת עד שם שעתו והדרשנים אומרי אסמכתא לזה מימה שלא אמר וקרית לשבת עונג כתיב אחר ii לבמון שבריך לאכול קודם שם שעות ומעמדתי נפש כל זכרוה אלו שאמר כל מי שאים אוכל בשבת תמין בריך בדיקה אם הוא מין ואם מתעסקים ם עמיין. ויש מין אומרים על הבמאל שהוא מין. וכל המשמין בשבת ולבמין הוא המאמין ואכה לאות בקן הימין ומה שנהגו לברוש מפה על השלחן בשמחת ומאי מוסה בשעה שאומר הוא הוא. כתב אמן מיכאל שהוא זכר לשון מל מלאמלה ומל מלאמה. ואומרת כמי שמוסה בקופסא. ואים נכון ם לברכו נגד בחול הוא בריך לכסות את השלחן. אבל שרוש אומר מסמה על דבר מאל כדי שלא יראה מסת בשתים מן הדין הוא קודם לברכה ם הוא לאחון בפסוק אכן חסד וכל הקודם בפסוקות קודם לברכה אלא שבריך לבדך על מין תמלא

תפלת מנחה

אומר אשרי ומדר קדוש וקדים מר לשלם. ואומר ואני תפלתי לך מ"ר עת רצון וגו' ובנו לאומרו לא שאומר בגדלים ישיחו בו יום שבת ומנשת שתי שכר. ואני תפלתי לך מ"ר עת רצון אמר דוד לפם

לקבל רשות מן הצבור לומר קדיש כשאותן
ומשתכרין יושבין ומבינין ואין מזכרין שמע. ואם
אינם שם יוכל. ואותה לא יתפלל לבדו
ואם אינו מגיע עת רצון לבדו אשרי. והוא
קיים מנהג הגבר כלי שרת ובעברים קיים מנהג
עוד שמעתי טעם אחר לפי שתפלת מנחה נהגו
להתפלל אותה אחר שאכלו ושתה הרבה. ואומרים
ברוך הדר עם הנכבדי שתי יין אל יתפלל ואם
הנפלל תפלת תפלה. ולשכך אותם מלטה
שקיק הטלה זו עת רצון. הדע כי הוא טוב
אין לומרים אותה מעט שאין מוקנין להתפלל תפלת
מנחה עד שיעבר כשאר יומות הכול. ומה
שנהגו לכתב בסוף זה כתב אחר מאחי לפי שאין
חסוב כפרשה בפני עצמה. ונראה כמסיים את
הפרשה. ומנהגו ספר תורה וקורין בו שלשה
עשרה פסוקים מפרשה הראשונה. לתשא בימלא
בפרק בני קשר במקום שפסקינו בשבת שחרית
שם קורין במנחה. במקום שפסקין שחרית בשם שם
קורין בשני. במקום שפסקין שחרית בשם שם
קורין בחמישי. דברי ר' מאיר. ר' יהודה אומר
במקום שפסקין בשבת. שם קורין במנחה בשם
וכחמישי ובשבת הבאה וכן הלכה. ולאחר
שקורין מחזיר שלח בספר תורה לעמקומו ואומר
קדיש עד לעולם. והטעם שאין שלח בספר רבינו
אומר קדיש במנחה בשבת אחר קריאת ספר תורה
וכן במנחה בתענית. ומטעם שאין אומרים קדיש שלא
אם כן אומר שום דבר בתחלה. סבר הגאון אומר
במנחה בכל יום בתחלה אשרי ואחר כך שמע שם
ואומר קדיש. ובכאן אם אומר קדיש אחר קריאת
ספר תורה ומנהג אומר תפלה ובשביל לשם הבינה
להתפלל ואומר קדיש הלא מנהג שאומר אל אחר
ואם תאמר יעמדו בבר ויתפלל אי אפשר יתכן
הדבר: לכך נהגו שלא לומר קדיש אחר קריאת
ספר תורה בתבה עד שיחזיר התורה למקומה.

ויעמוד ויאמר קדיש ויתפלל הבבר שהוא כתפלה
אחת. הכל. אחר בשבת בשחרית וכן בימים טובים
ובראשי חדשים ובתענית בשחרית. שון שאומר
אשרי הנה לאחר שנכנס ספר תורה אומר קדיש
אחר ספר תורה לאלתר. וקדיש שאחר ואומר
קודם לתפלה אחר שהחזיר ספר תורה. אומרו על
אשרי שהוא תפלה אחרת. ואם תאמר יאמר
גם במנחה אשרי אחר שנכנס ספר תורה ואחר
כך יאמר קדיש קודם לתפלה לפי הנראה. ומה
שאמר שלא יתכן שאשרי כבר נתנו לפי הנראה
באשרי כשנכנסו לבית הכנסת. ואיך יאמר אותה
פעם אחרת. ועוד כי לא נתקן שאומרו כל אם שלא
מעמדים בוא. ומנהגות שמוקנין לומר בתפלה
בשבת אחר קריאת ספר תורה מזמור שיר לשם
השבת. ולפי זה קדיש יכול לומר קדיש אחר קריאת
ספר תורה והקדיש אחר הבא בא על שמזמור
ומתפללין שלא לרשות ואחר כך אומר

אתה אחד

ומיד אחר. לפי שבשחרית אל שבת מתנה התורה
והתפלה ומעמיד מסך שהוא מבר בתחלת תורה
הקם לומר במנחה אחר אחר כלומר כשם שאתה
אחד ואין כמוך כמו כן מי כעמך ישראל אחד
שהם לבדם רצו לקבל תורתך ולא אחרות. וקיים
ברשיון בתרקין קמא דברכות ותנינא. אתה
אחד אמירת הבוא ו' אחמדך הבוא. אמר הבא אתם
עשיתנו חטיבה אחת בשלש שנאמר שמע ישראל
ה' אלהינו ה' אחד. ואתה אתם אתכם חטיבה אחת
בשלש שנאמר ומי כעמך ישראל אחד בארץ
ושרוש חטיבה כרייתה מלשון מחוטב עצים
ולא דבר נפרד ומיוחד שאין כמוהו בכל הארצות
ובשמים. הבוא אתה ו' אחמדך הבוא בגימ

ו' קריאת שמע שרוש אתה אחד שהשם יתברך
אינו מתחלק ולא מורכב כמו שאר אחדים שהם
מספר ונחלקים לשם אחדים. רק הוא יתברך אחד
בתכלית אחדות בלא הרכבה ובלא חלק. ושמך
אחד זה הוא שם בן אחרבע אותיות שהוא שם מיוחד
לעצמך. דבר אחר אתה אחד לפי שכל הנברים
הם בשלשה עמודים על הכחות וזקן. אבל הקב
לשלש הוא אחד ולא שתה. ומעתה אחד
ולא כן הנברים כל אמרי בתנאומיה שלשה שמות
נקרין ע' לאדם אחד שקרוהו אבא ואמא. ואחד
שקורין ע' בשם אדם ואחד שקורין הוא לשמנו. ואבל
הבא אמו אחד לשלשה ולא ישתנה. ומי כעמך
כישראל בני אחד בארץ פרוש הוא ולכך תתארת
גדולה ועצמת ישועה ומאחד וקדושה לעמך נתת
תפארת על שם שת הקדש שנאמר בו ושת
תפארתי אפאר. והעבשת קדשו תפארתו
גדולה על שם הרבגדולתי ותקוב תגאמע. ועטרת
על שם וקייתי עטרת תפארת בד' ה' ישועה
על שם ישועתך אל. ומאחד זו שבת על שם
ברוך ה' אשר נתן מנוחה. וקדושה לעמו ישראל
שנאמר וקדשתם קדושים כי קדוש אני ה'
אברהם על יצחק ובן אומר אברהם יצחק ומאמרין אותה ואתה
יעקב ובשם ישראל בשבת ואומרין אותה ואתה
יעקב עם בנו לפי שהם נקראים על שמו שנאמר
שמעו לי בית יעקב הנקראים בשם ישראל. ואומר
בלה בחברים ורבה בחיק לפי שיצחק הוא קרוב
לבני יעקב שנתן לפי הסבתו אבר אברהם ומה ל
שיצחק יותר ממנו לפיכך נאמר בו רבה אותו יותר
מבלה שנאמר לא בלית ובכן. ושבר בלה הוא
לבורבה בפה. אבל יעקב שהוא קרוב יותר
מאברהם. ויצחק לבנו שנתן לפי שבת ים לפי
שקר מבמחק. וקולך ומספר מבמחות
מאחת אבא ובכנה על שם אוהבים נבנה
מאחת אמת ואמונה על שם ובתת פעלתם
בשמת ואמונה על שם ואבדתך בשמת
מאחת שלום על שם ובשלום תוכלון. ועל שם ויסב
עמי בטוח שלום. הקשה ובטח על שם שנאמר
אלהי הקשה ובטח עד שלום. מאחת שמאמר
שאתה הוא הוכה בה זו הוא מאחת שבת שהוא
הוכה לשון ם. יסרו בגבר ויבש ם מאתך הוא
מאחתה. הוכה אמר בם אתה הוכה שיסרו ויבש
בגבר שמעתה זו על שבת אחר מאחת שהרי
כשאמרת לם יהיה לך אלם אחרים לם תשתחו לא
תעבד. לם תעלה לא תעשה. לא תעיה לעמן שעמו
כמוך אבל מאחת שבת הוא לעמן שעמו כמוך שלא
ומאמרו בם ישראל את השבת ונאמר. שבת ובן שבת
ובים הקשבת שבת וינפש. מעמד שעל כן שם
מאחת מאחת שהוא ם מאחת הוא מאחתם.
ועל מאחתה יקדשו את שמך. ואומרים לא
בשמאחתה. ואומר אשר אחרוהות ואחזר אשר
בסדר הקבלה ואחר כך אומר

צדקתך

בדק
וצדקתך אלים עד מרום. צדקתך כהרי אל. כך
נתנו לאמרם בדרוש המקומות בספרד. וכתב אבן
מיכאל אלה יתכן לאמרם על זה הסדר. ם בהגם
כתובים אזון צדקתך כהרי ל בלמנצח לבני לדוד
מזמור. וצדקתך אלים בלמנצח לדוד
לאסף. צדקתך בדק לשלם בלא לא אתה ראשי
תמימי דרך. וכמו שהגה בר פתו ברשבנה לאמרם על
סדר מכתובים. וזה אמנם לאבן אל הוסיף בשבת
מקום בדרך זה. בתחלה בדמיות גדולה כהרי
ל ושבר גדלה עד מרומים אלהים בקצה ותרת מרומי
עד כאן. וכן הם מסודרים בסדר רב עמרם ורבינו
סעדיה. וקמעה שבת אומר צדקתך כתב אמר
סר אלים ם בדוק דין הוא על אמת מעשה בשבת
בשבת בשמחה ונם הגם אלה לקדש מרדם כזה הוא
פעה ם חפש אמת בתי מרדכים בשלם ומעגל

לומרים ערב קיץ. וקבלו עליהם בברור שלא בכה בטבן
בערב שבת. לימרין בסדר שלא בכה בטבן
עלבנה ריחו ושבת היא שלימר ויהי בשם הקדוש
ושמרו כעלות הקחר ויסוגו לת חשבר כמשפט
קוה שבע פעמים. וכתב לחר כן ותפלת הרחמים
תחנה ומלכה בטבן שבת היא לחם חדש טבן כל
בשבת ולא לחר שלבטו בשבת ובכנעה בחלר מת
מסה בערב שבת. שבשבלמו שלבשים יום שבו
ויחיר ר"ל יקום בע ונו. יקום עבדי מת ונו. וכתב
הבא לכם ברכה בעבר שלבת ימים לתם עברים
לת הילדן ובתבוקשה עלו מן הילדן בעבור לחדם
הלחשון ולבדק ילחו בכה בטבן בוכה מקום שלבי
ושלבה למפרע מום שעברו לת הילדן הלא לעלת
שבשבעה בחלר מת מסה בערב שבת. ובם לחת
בסה לקדושין. ושר כתב בן מלה ועבריה שבה
לבם הלום ולדבי הלום מלמו ימי ושמתי. ולמרי ם
בשם כתי בן תערות. ולם מה בשבת הלך כתב. שלא
ים לומרים שבהם לשומרים כמו בחוק הדין ע
פשטים שעתרין לחזור לבים לחר הלשמת הבלים
מבלקין לת הדין על לבים הלחזור הלימרין בכל
מלאך הממונה על הרוחות. מכרכו בערב שבת
ולומר בלו פשטים מבחים ומלו כדרך שפרל
שבתן. ובמנחי שבת מכרכו ולומר לחזו פשטים
לבחים שבבר הבשלמו ישרל לת הדריקה שבלמ
מלות ולם מדרים בן רבלמו הדרים בלו לבות
וכל זמן שלא הבפלו שלם תפלות לא לים רוחנים
ולומרים עדין לם בבה הבמים לכל בן שהבפלו
מבחה הלו ערב רוחנים על הבלה הבלה שבתלו
לחזור לבים ולם מבקבלין עלבם לת הדין בחבה
ושרים מברכים שבע לומרים לם לחר
המבחה לוכלן שבדה שלבת. ולמרין בחבת
שבת בכל הלקים שלם שבלות שבעל הבלה
מרבעות מלחמו שלם מבים ומלחמה ומבם
ומרים שלבשים ולו הבלבה פבוקים בבם שלמרים

על שם לא הבלם בקות שלבבה מבים. וכך בם
דרשים. בקבך כחרבי לל מבפבוך הבום לבבה
בבגד הבלו שלם מבים שבקור מלכות הבבעה.
ולמרו רבל שמלכות הרבעה לומה לתבום מלד
תבום לבן לן הבקר כך מלכות הבבעה לבן לה הבקר.
ובקבך לים עד מרום לחר עבלבת בלולת ובל כבגד
מלחמתם ומבגבבכתוב בה הבתגלתי ולתבקר שתי
ומדעתי לשבע בים רבים. ועוד כתבבים על
ובחי לחר לם לחם ובבה לבם ובבה בגדול על הבי ישרל.
בקבך בבל לשלם ותבלך לבת. כבגד
בינה שלם בחים שבולבן תחלה לבת לבה לם עבקת
בתבה שבקרלת לבת. והבלו ובה מבפסוק שבלר
מים בלבשית מלון. וכתם הבלוחם כל יום שלומרין
בן הלל לבן לומרים בבבה בבקבך. לם שבבלל
בוה על הבמבה ובבקבך בוה לשון בבר שבוה כבן
בבוק הדין. ולומ שבקים הבקבל ולומר מזמור
מבקלם. ולומר הבים יבה שלבה רבה ובבסדין
לבתבקם לשם. מי שבטבה ובתחיל לבתפלל
תפלה שלחול בשבת ובבכר בבר לל לחתה ברכה
שבבר בה ולחזר לשבת. ובוקה בברבת
שחרית ובבבה לחל בבלבף פבסק ולחם בלבבבר
ברכה ולחזר לשבת. לם שבתפלת ערבית
שחרית ובבבה. ולחו בוה לבר שבלבה ערבית
כשלחר הבבים שלם מבום כבר הבבת לם רם חבבי
ולם לבטרבלו כבי שלם ובבבר. שלם בוה לחולה
לומר בברבת חולם. ולם בוה ברבר לברבבם
לומר בברבת הבבם. ולבר לבן מבתפלבן ם
לם שבבת ברבת. בבלבלה לן לחבר לבים לבבבר
ברבר בשבת. לבבל מובם לבם בלחו לבבבר
ערבה ברבות. שלבן לך מובם בים ם שבבבר
ערבה ברבות. ועל בן לם בתחיל בשבל חול
פסק ולחם בלבבבר ברבה
ובלבלר כתב בלם שבם
לבבב

תפלת הבבוסבן בלחוב בבם לבבבם עבבה ברבות
ולם בתפלל שבבבם עבבה ברבות. ובבם בה לבר
בן בה בבוסבן לם בלבלבי בבבבם לבם תפלת
בבחר בבבבן בבבם שבבה בן תפלת בבר לתפלת
מבבם בבי בלבך לל לבבות. לבם לבל בבבר בבבבם
לבר. ובבר בבה בבבבי ל בבבי מבה בבבך לבבבבם
לבר לבה לם לבל בבבבה לבבבר לת בבבבם
בבבבי בבם ובבבבם לבבבר בבבבם לבבבבם
בבבבבם בבבבבם.

ענין שלש סעודות:

של שבת

לומרי בשבת בכל כתב בקדם שחיב לדם לקיים
ג סעודות בשבת ודרם לה מקרת שבלמ שבת
בוה לל בוה לם המלבוה בשבת. ובבבר בבבבה
בזלת לומרין בבה כל בבבבים ג סעודות בשבת
בבל מג ערבבות. מבבו של מבים ומלחמת
בגומבבו מלבה של בבם. ובכל לחר מבן בבבבם
ערבבות בזבר בום. בבבו בל מבים לבבבבבם
בבבבם בום בן בבר בבבבר. ושר לומרי בבה
לל בום בבבבבן בבבבבם בום בן בבר. לבם בל
בבבבם בבבבבן בבבבבם בבבבבם בבבבבם
חיבבת בבן סעודות. ובן חיבבת לבבבם בל בבבבם
בברות ובם ערבבם בבבבם. ובבל לבבם בבבבן בבבם
בים בבבבן לבבבות ג סעודות. ולבבבם לם בבבם
בן. ובבבן לבות ומבבבם חבבים בבבבר בבבל בשבת
ובבבם בבחרבת ובבבבבי בבבבבם לם בבבבן בבבבם
בבבבבבת בבבבבבר בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
ובבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם

לשוכב נפשו ושחר לם פמי לעמוק בדברי תורה
ומנוחה טובה יבוא בשלום מלוכל מלוטו כשרו
תלב לו וכשישאר זה בוש קימפחה כל עכן שישאר
ביום המלאכה שלא יבוא מאוכל עמו לכשלו מן
המלאכה. וכן אומרו בברכה על הכוס ומתן
שבתות שלא יפיח רעתו מיומו לחרות שבריך
לשבוב שהוקר לו לשמחת מין לערך המעבה ולבבך
עלו לת בשם. וכשיהיה בלם כך לא יבא להתבכר
ומעמו עד כאן דברין" וכתב רבי נחמן מי
שאכל הרבה ואין נפשו יפה לאכול שלא שעורות
אם יכול לאכול כשבת ואין מבטער יאכל ויקיים
שלא שעורות. ואם כשיאכל בשבת מבטער
מיעבה טבור שלא תקום רפתיש לשלא שעורות
בשבת אלא לכסד הבשר ולשתות ואם מבטער
אין לו שום פטור. וכן כתב בדרש בזמן
כתבו בשתה שיכול לשלא שעורה שלשית נמיב
תבנוקה שרוש מאכל הבשר מחמשת מיש דגן.
כלומרין נם שוכה לר אשר שבריך לרבנו עשר
שעורות בסוכה אם בשלא נמיב תרנשאלו יבא
ולו כתבתן ליל שבת שלא שעורות מלא פעמים
קיום הכתוב נם אין בריך לשמחת בשת. וכן כתב
בדרש בזמן" נמנו לומר במוצאי שבת קודם
הבדלה שירות שבתות. ואומר הבשם במדרש
מלא לכם ומלכה שלום אותה בשירות ותשבחות
ושבת מלכה ולא כלומרי בברך כל כתבם הקדם
בא ונצא לקראת שבת מלכתו. בוא כלה בוא
כלה. ואם אלון כך בשבת בשירות ותשבחות
ולכותה אומרים בברכות רבה ואל אלוה בוסר
הבשם אומר הבא הבא ואומרו שריר פעם אחרות
בוא לכאן לומר בהכנסת הכלה שבאה מחדש
ומאמן בשירות שבתלה אחשאלה בלא בזיזקה
ולבנו שיהיו אלף רשות של אשאלה ואלא של
רמיזה כפלות. נרסינן בברך תפלת אשחר
אל מעבה ולא בתפלל מעבה בערב שבת מתפלל

ערבית שתים של שבת. מעבה ולא בתפלל מעבה
בשבת מתפלל במוצאי שבת שתים של חול מבדיל
בראשונה ואינו מבדיל בשתיה ואם לא הבדיל
בראשונה והבדיל בשתיה שתיה עלתה לו בראשונה
לא עלתה לו. למימרא דאין לא הבדיל בקמיתא
כמאן דלא אכל דמי. ורמינהי שבעה ולא חזר
לברכת נשמתי בתחיית המתים ושלא בברכת בשם
מחזירין אותו. הבדלה בחוכן קדשת אין מחזירין
אותו מעבה איכול לאומרה על הכוס קמיה. וכתב
הר הלוי אם נזכרתה בלא נקשיה טון לא לאמרה
תשובתה לא מבשבתה בלא לשמעה דמעמא דמסתבר הוא
דאין דבדבדל בשתיה אם לא דשתיה דאין בראשונה
לשם תפלמין ושתיה מעבה חובתו ואין לבקיים של
הפלמין לחובת הזמן. וצריך לתפלל אותה של
תפלמין פעם שבת. וכתב הרא"ש אם לא הבדיל
בלחת מבן לו שבדיל בשתיקן אין מחזירין אותו.
ואין כאן בלי דעת בראשונה לתפלמין וכן מבאר
מדבריך למימרא דאין לא הבדיל בקמיתא דמאן
לא הבדיל דמי יבא ידי שתיקן ואם אם הבדיל
בראשונה והבדיל בשתיה בראשונה עלתה לו לשם
חובה ושתיה לשם תפלמין עכ"ל וכן שאומרו שמתפלל
במוצאי שבת שתים של חול ואינו בא בשל שבת
מעבה שום בשבת ראוי לתפלל אם לא מעבה בשבת
תקנו ברכות הילכך כשלא התפלל במעבה שבת
ברכות יבא בראותה אם ברכות שמתפלל במוצאי
שבת בראשון נמי שתים לשבת. מי שבעה והתפלל
בשבת נמעבה אם ברכתה לא קומר של שבת אם
מכר מבשר יום צריך להתפלל ברכות מעבה שלא
יבא בראותה תפלה. ואם לא מכר מבשר יום לא
שאינו חוזר ומתפלל במוצאי שבת מעבה שבבר
התפלל אם ברכו. ואם שלא יבא אם אינו חובת בראשית
התפלה הוא לה כשלא לא התפלל. וצריך להתפלל ב
במוצאי שבת אלא שאינו מזכר של שבת. וכתבו
לאמרת אין הקפק שיתפלל אותה לערב בתפרת גבוה

ואין צריך לחזר בה אבר שמן שמתפלל אותה על
דרך הספק אין לך חדוש גדול מזה כמו שאומרים
בהלכות הקפר קוק"

תפלת ערבית

של מוצאי שבת.

מה שמאחרין התפלה כדי לחוסיף מחול על הקדש
לאחר יוצאי יצא חלבי עמי מוצאי שבת בנתני שמיתה
ושבת בהר ובאיה בראיה לאם יום גדול עד נאמרת ה
הכבכם ולבד הוא מאחרין במוצאי שבת. ומי ומן
יראת הבשלה הוא מעתה במלאכה הוא בחלבי מיל
אחר שקיעת החמה לפי שהוא לאם ויכול להתפלל
מעבה בהמעבה ולמעלה ולהבדיל מיד אכל לא יבדל
עד הבר אכל במלאכה אמור עד תלש" כתב
הרלבד יש מתמיהין איך יאמר המבדיל בין קדש
לחול ובין הוא שבת. ואם תמה על המתמיהין
ומלי שלא על הכוס מתפלה ומתמיהים על
הבשבת שהוא חול ועל החול שהוא שבת אבל אבא
הוא לבראיה שלא על הבשבת וקדשו והבדיל הא
ובן בחול. וכן כתב הר יצחק בן נאת שהבנה מן
הנחוש הראשונה שטם בדבר זה ורש אמר שיין
אומר קדוש והבדלה מבשר יום עד שתחשך. וקורי
קש בברכותיה ואומר שבקדים עד לשלא. ומתפלמן
ב ראשונות אחר כך ומתחיל אתה חונן לדעת
ומלאל לשם שבה. ואומר

אתה אמרת

להבדיל בין קדש לחול שבה והבדיל בין אור
לחול. ובן אור לחשך שבה ובדל אלוה בין אור
ובן חשך ואור מבדיל המוצאי שבת. ובן ישראל
לעמים שבה והבדיל אותם מן העמים לשיות לו
וכתב בשבת ה אות הוא היה שבה ושבתם לאחרים
לדעת ה אני מקדשם. הרי בשבת ישראל מבדלים
מן האומות ומקודשין. הרי לו שלא הבדלות נשים
מן הבדלה אם לא בשבת ישראל מבדלים
לעולמי שבת. והיה לאחרים בא הבר שמן שמתפלל אותה על
דרך הספק אין לך חדוש גדול מזה כמו שאומרים
בהלכות הקפר קוק"

תפלת ערבית

של מוצאי שבת.

מה שמאחרין התפלה כדי לחוסיף מחול על הקדש
לאחר יוצאי יצא חלבי עמי מוצאי שבת בנתני שמיתה
ושבת בהר ובאיה בראיה לאם יום גדול עד נאמרת ה
הכבכם ולבד הוא מאחרין במוצאי שבת. ומי ומן
יראת הבשלה הוא מעתה במלאכה הוא בחלבי מיל
אחר שקיעת החמה לפי שהוא לאם ויכול להתפלל
מעבה בהמעבה ולמעלה ולהבדיל מיד אכל לא יבדל
עד הבר אכל במלאכה אמור עד תלש" כתב
הרלבד יש מתמיהין איך יאמר המבדיל בין קדש
לחול ובין הוא שבת. ואם תמה על המתמיהין
ומלי שלא על הכוס מתפלה ומתמיהים על
הבשבת שהוא חול ועל החול שהוא שבת אבל אבא
הוא לבראיה שלא על הבשבת וקדשו והבדיל הא
ובן בחול. וכן כתב הר יצחק בן נאת שהבנה מן
הנחוש הראשונה שטם בדבר זה ורש אמר שיין
אומר קדוש והבדלה מבשר יום עד שתחשך. וקורי
קש בברכותיה ואומר שבקדים עד לשלא. ומתפלמן
ב ראשונות אחר כך ומתחיל אתה חונן לדעת
ומלאל לשם שבה. ואומר

אתה אמרת

להבדיל בין קדש לחול שבה והבדיל בין אור
לחול. ובן אור לחשך שבה ובדל אלוה בין אור
ובן חשך ואור מבדיל המוצאי שבת. ובן ישראל
לעמים שבה והבדיל אותם מן העמים לשיות לו
וכתב בשבת ה אות הוא היה שבה ושבתם לאחרים
לדעת ה אני מקדשם. הרי בשבת ישראל מבדלים
מן האומות ומקודשין. הרי לו שלא הבדלות נשים
מן הבדלה אם לא בשבת ישראל מבדלים
לעולמי שבת. והיה לאחרים בא הבר שמן שמתפלל אותה על
דרך הספק אין לך חדוש גדול מזה כמו שאומרים
בהלכות הקפר קוק"

ויש מקומות לחד · ומסת פעם · הרי שבעה
ומעמד שכיפלן בתחלה ויהי מעם · ולבסוף לוקח
מעם לשבעה · יש לומרים מעמד
יוסב בחתר עלין עם פתוק ויהי מעם · יש מקמ
וכשתכטלם יקוו לימין · ומן הדין מיק לטפלו מעם
יחידת לא מעמד טוכח הבור תקפו לכפל הקמוק
הרישון והיחידון כלבד ויהשבטלו טפלו לו · ולכך
תקנו לומרו ביומרי שבת שקוק תחלת הקשבה
כדי לאמור דמיק לחבריה הדלמרים בלא הדבריה
רבה בדמיק הנשת שים מקריאת שמע · שמור
מעשה ויחיק · שמור דמיק הנשת שבקריאת שמע
ומבה ישמור דמיק לחבריה שלך · וכתוב בתשובת
הגאונים שאין לומר ויהי מעם לא ביומרי שבת
לשבת ימים שכל חול לבל ביומרי שבת אבל לא
ביומרי הקשבה אין לומרים אות מעמד שמור
ומעמד ימים עלמן שבת מעמדים שלו מיק מזמרו
מעם אחת · לשם לומרים כשקה רוב שבת ימי
הקשבה כל חול לבל טון שמחה שבת מעמדים לא
ברכים מיקרו שבת מימים לא כל חול עבר · ושל
מעם אחר לאמרים בספרי · ולא מעמד את כל
המלאכה והבה עבו אותה ומלי · ובכך אותם מעמד
מיק ברכה ברכם אמר לבם הבנה שבה על מעמד
ידיכם ובם אמרו ויהי מעם לא לשון ומלי · ועל כן
תקנו לאומרו בכל מוצאי שבתות חוץ משבת שיבא
יום טוב בתוכה שבער מן המלאכה · ואמר
שבתפלה ובמברכה לאומר ובן יום הקשבה לשבת
מי המעשה אף אם יבא יום טוב באותם שבת אל
לומרים בברק ערב תחתים סדר הבדלות קוד
מוכה · אבל כשאומר בהבדלה אחל עלמה את
שבת מי המעשה הבאים לקראתם וכו' אחר שאומר
שבת אל מי המעשה בלבד · וכתם הגאונים
בבל עת שאין אומרים ויהי מעם אין אומרים סדר
קידוש שאם נרחה זה כרחה זה · שלא תקפו סדר
קידוש לאמר · אל שאין דרך לדבר לתלמיד שלא

יתברך רם עמו · לבד מלאחר שמתחיל בברכת
עמו · ומיקו אין מתנגן כן אל מתחיל מלאחרך מים
אשבטבו ואומר לחבין סדר קידוש ואומר בריש
מתקבל · ואחר כך מבדיל אשה נבר כדי שהוא
עמים מי חובתן שאין ים מחבת לקחת אין פאין
מגבילין על הפת אל מין כמו שיתבאר לקמן ·
וכתב רב בנטרונאי שטן שהבדיל אשה נבר יצא
כל הבשר לו מי יחובה · והבונה לחזור ולהבדיל
בבית הכסאות בדו · ואם לא רצה לו אחר לו אין
יצא מי חובתו בהבדלת אשה נבר · ומתחיל
אלה נבר · ואומר

אליהו הנביא

אליהו הנביא אליהו הנביא הבשרי מגלעד · אמן בקרוב
ימינו בן דוד · וכופלן אותה הקבל · והמעם
שמוסר אליהו בן לחזק הדעתן · על אם ובחוזר
המשולש אל במדבר ינחם · יש אחר הנה לא אם הל
אמרן בקנאו אתקנאתי · ואתיה דמיון לאמרן לאמר פנחס
הוא אליהו · יש בשר אלה אמרן הנה אתן לו את
בריתי שלום על זה יקרתי לזה מעמד הבשר ב מעמד
המוקדם לו חון שמעם אם אמרן ם מעמד ובברק
אמרן בדמיון הם בדרשים מן הפסוק · הנרשים הנה
ר שמעון בן שי אמרן ואשם הקודיה · ובא את ידל
אל הנדור ואת חבר אל אבו ואת יקותיל אל הזמה
אל בבא בתיה בת פרעה אשר לקח מרדכי · ומיהודית
מיה והלא בתיה מיה · ומה מקרא שמה יהודיה
על אם שבתרה בנו · שלא תבר בת פרעה לחון
על הייאור · ואמר ר יוחנן מעולם ר שמעון ויחי
מלאך שירדה לחון · ואמר לו אם אמר · הנה בתה
ותרד בת פרעה לרחון · ואמר הנה אם אמר · אלא
עשה בחת שון עבד והלא רבי רבה עמלך הכל
המגדל יהם ויתמיה בתוך שם ומלה עשו הכתוב
בא ולבן ירד זה משה · ומה מקל שמון ירד שירד מן

לשבת אל שמון · ובשמו · בזה שבנו בדרשיהם
אל ישראל · חבר שיחבר את ישראל לאביהם
שבמים · שוכו שבעשה כשוכה · יקותיל שקוו
ישראל לאל שמון · זה שקוטה שפוטיהם אל
ישראל · אם אם אם · לא בתרה לא בחכמה ·
לא בנבואה · ואם בא בתיה בת פרעה אשר
לקח מרדכי ומרדכי שמון והלא כל בשמון · אם אמר
הבה יבא כל מרדכי בעבת מרבעים ויעשה בתיה
בת פרעה שמרדכי בנו אל אמה · אם בא ויכבר
אל בא ישראל שמאר ויכבר אל בא ישראל ·
ושמן הקקל אליהו הנבא אל כל דבר ודבר · ויחזר
ואומר פעם אחרת אליהו הנבא אליהו הנבא וכו
וכופלן אותה הקקל · אם דורות שבם עבר
ראו ששם ואם הן בחסון שלמון בם שבר שי דור
שלמה ריחבעם אבה אבה אבה יקוסם יקוסם · אם
הקקרא בעל שבר בשמים מרום אם אחר מכל
פעמי הוא זה שלמר אם בעל שבר · אם ואחור
שלאחור בעתו שבא ואחור שבר אחור בעתו
ושמן הקקל אליהו הנבא אל כל דבר ודבר · ואחר
ואומר אליהו הנבא וכו · וכופלן אותה הקקל
ים מסיימין אבה שבא אל זה הדרך · אם ובא
אל שבני חיבעם שלמר עד מתי אתם פסחים
אל שני הסעפים · אם אם ובסבב מקומות
בשמי מעשה שבא חי אל ישראל אשר עזבתי
לפני אם יקיק הבעם הבא אל ומבר · ם אם לם
ובבר · אם אל ומבר עבר אלה שבם שלמר
ויקי ימים רבים ובבר הקיק אל אליהו הנבא הבשמים
לאמר לך והבלאה אל אחאב · ואתה מבר אל אבם
הרחמים · ושמן הקקל אליהו הנבא אל כל דבר
ודבר · ואחר ואומר אליהו הנבא וכו · וכופלן אותה
הקקל · ובעמן זה שמן בבאר הבאר שבא · אם
יבא לעמדה נחת שלמר וראה ויקם ואלך אל
נפשו ומלי · אם כבאו הבשרים ואם מת לשבת
שלמר ואת הבשרים שיבא לבלבך אם · אם
לשמעו נתבר כו ובתחת שלמר כי הקימן ל
כלתה ובתחת הבים לא חסר · אם מנוסרין
הקשים המקשים שלמר וראה כל הבשר ואמר אל
בבשר ואמרו אל הוא אל הבשר ואמר לשון אל
ישראל אל אם כמה לך בשרי · אם נעבה בחם
מבמי בבמים שלמר ותבל אם אל ותבל את
הבשלה ואת הבשר ומלי · אם שהו אחרון אל
הוא הלאים שלו ואמר אל הוא הלאים אל הוא הלאים
אם עתיד להשלם מבמי ערבת שלמר הבא
אחר שולם לבם את שיק הבשר · אם מקבל על
כל בשורות טובות שלמר מבמיע שלום מבשר
טוב ומלי · אם שר מאן הסיב לב בשם שלמר
והסיב לב אחת על בשם ולב בשם על אחתם ·
אם קרא קבה הבתה לי בתפחרה שלמר ואמר
הבה הבתה לי אל נבאות ם ששם בריחך בש
שרל ומלי · אם רכב על בוסי אם בשרה שלו
והבה רכב אם ובוסי אם ויפרידו בן שבקה ועל
אליהו בשרה הבמים · עאים שלו בשם מתה
והבה שלו מת המות כל הבאים · אם שבעלתה
הוא שרה מן הארץ עד בלבל אחם ושם לבה
בשרו ושבר כל יסודו אל יסודו והבוא שבא אל הלאים
אשר נתנה · אם השבת על מלכי הבוים
מוסף על מלכי הבשר אל שבם שבא מתשבם
בלבד · הבלאחה על ידו בתרבה · שבוא
עתיד לבשר לפי כל הבפקות · אם לא בתרבה
הבמישבו מעמו בשורה טובה על שם
מבשר טוב מבמיע ישועה · אומר לבן מלך
אלהך · תבשרו מלאכה לשורה שבל · ידו
בבא מנוה הבלות שבוא כאחלה לעמות הבמיר
שבבא לם כאורה במקרה בבמיע · ואומר בכתוב
הבה אנם שולם לבם את שיק הבשר ואל · ואמר בעל
הבמסרה ם בחמשה מקומות אליהו ii
ובחמשה מקומות אליהו חסר ii · ואל הן יעקב
אל ii וזכרתי את בריתי יעקוב · הבבשבשת

לחלב יעקב. נה ורא יעקב והוד עברי. וסביעקב
ושקט תשבת לו כאב חלב יעקב. אוב יסד ו
ומלאך ל לבר אל אוב אתאסם. ואלך אוב.
אתאסם אוב. ויען אוב וילבר אוב. מה לכם
שולם לכם את אוב אוב אבטח. ואטעם דרך מפלעין
ם יעקב לבטח תבם לאלהו קולו מעמון בתורה
מעסון עד שיבא עם מעיח בן דוד המוסתר בסבא
מלות שבת בעשיר ומשא עלי רוח ל רוח חכל ובעבו
רוח עבה ומסרב רוב דעת ורלית ל ולו יחזיל ל
מוו ויקיים שמו אלם ואטעם אל אוב ם רש לעבר
לחיות כרם. ואטעם שתקם לבוסר אוב באמלי
שבת כתבלמן מיכיר מעוס לרמלין בשרשן
מובטח הם לישראל אלין אוב בלו לם בעדם
שבתות ולם בעדמיעים טוסם מעבר מסורה
ומעמלי שבת ובלאם אוב ולמה ומן בתם. ואבה ל
לאם אטעם לעבר אלין לם כן במולמי
ימים טוסם. ויש לתרן מעבר שדין יום טוב אוב ים
לאחר ולאם שעשים שם ימים ולולי. ובלאם בלאם
ומיקו לאם נכון זה אטעם. ואכון בשבת מיבא
שתקם לבוסר אוב במולמי שבת אוב אל אל
לאמרי בשבת בעבר אל כתם מקדש לאמר רב
יקולם לאמר אבל אמלם שמרו ישראל שבת לשומר
לם אלבם בהם לומם ולשון שבת ויבם בוים אבטח
אלמן מעם לבקום ולם מבלו. וכתו בתריב ובלו
מעלם ולאם עם ישראל ברבעים. ושל לאמרים
אבם לאמר ל יוחנן מעוס ל שמעון בן יוחאי אמלם
מעמרין ישראל אם שבתות כחלכתן מיד פנלאם
שלאמר ם בם לאמר ל לבריסים לבר יסמרו את
שבתות ולאמר. וכתיב בתריב והשלותם אל אבל
קדשי. ואל כן לם לומרים שבת אבי שמרים את
אבטח כמו שמתם. מעמם שלם לם את אוב
הבשר ובם אטעם שתקם לבוסר לבלו הבטח בהבלם
לם שבלבלם בלם סימן לבבל בן בלם לבאל.
וכמו כן אוב כשבת יבבל בן כבלים שבשרל

לבשולם שבבם שלאמר ם בלם אבלם מעבר ובבלית
מבבלים. ולאחר כך לומר לאלם ולאל לבתם
חלל עלבם לת שבת ימי המעבם בבלים וכו
ים מקומות שלין מבטן לאומרו. לבל שבוסלמי
נבר בית נבבל לין עומרן לומר שבבל לאומרו
נבריסן בבם ל רמעם בבם ל ושבלל בבם ל חיים
בריל לומר אלם ולאל לבתים חלל עלבם לת שבת
ימי המעבם וכו. ובשמן לומן בבלם לבל שבבם
בבם ושבבם בבר. וכן בבלל בב עמרים ישם
חלל עלבם ים מבבלים שבלם לבן בתבלם כמו
חלומים לת לבבר. ים מבבלים שבלם לבן
חלם עלבם ליחב. וכן בבבר לבתים ל לם טוב
חלל לחיות בשבת. ובלו בבבן. לת שבת ימי
המעבם כבר לומבים ם במולמי שבת שבלם
יום טוב בלחם בבבם לין לחבר שבת. לם ימי
המעבם בלבר. בבלים לבלתים לבלם עלם
שם בבם ימים בלים. ולומר לבלתים עלם ובם
בבם בלם ולבלתך. ולומר לבלם ם בן בבל
מבלמוד לבל לבלם בבלם לומר ל מבל לבלם
כתב ובם בל מבבם בלם עלם מבלמן ובלם בבלם
חבלים מבל חבלם ובבבם עלם ם לבלם חבבת
לבבלם ימבבבם. וכתיב ולחבלך בם לבבם לבלבם
מבבלם ל. ולומר חבלם ובבבם עלם ובבבם
ובלבלם. ומבבלים מבל בבן ולבבמה ובבבם עלם
בבם מבבבלמבבבם וכתיב ובלבלמי מבבבם לב ולבלם
כבן בבבל בלם ולבלם ולם לבלם לבבל
לבלם לבבלם בבלם ולבלם בבבלם בבלם לבבלם
ומבבלים לבבל בבלם בבלם בבבלם בבבלם
בבבלם בבבלם בבבלם בבבלם בבבלם בבבלם
ובבבלם בבבלם בבבלם בבבלם בבבלם בבבלם
ב

ועכשו זה לימדו שם עבד שבוים קדישון לא תיו
מתעטן מעטה שהוא יום שלשי בשבת בשלשי בשבת
קדש וקדש חלם בשלשי בשבת בתמיקות שקה
חלשות בשלשי כמו שמוזכר בדברי חכמים
ולמדנו לייחס מעוז נמיקה יעבד ושרשו כמו
פלמרתי ולשבר ערך ריחם לקשיב את הנפש
ולחזקה. לכל במוצאי יום טוב לשם ערך ומכל
מקום כשבא יום טוב במוצאי שבת לשם ערך
לבשמים ששבנו יום טוב שלא כבשמים לבשמיק
יתרק ויתר. ום מערבים נמיק יתרק קוה
המשיחה וקטנים שהנפש מוצאת בשבת כלו קשה
נמיק יתרק וכשנכנס עמי קטורת והקטיר כלו
לבבה מעמו נמיק יתרק ונחלש. ולא פרום זה
בשבת מתפרק ם נמיק יתרק מעט שקוה יום
מעשה ואם מעלת לכל נפש אם אחר כבוש
טוב. ומכל מקום כשבא יום טוב במוצאי שבת
לשם ערך לבשמים ששבנו יום טוב שלא כבשמים
עד תקונת קדשה. וקרב ל לכלכם בן שרה אל
פרם נמיק יתרק ם בשבת יתחדש בנשמת יתרון
כח וכנמיק יתרון הכל. וזה ומערך אלים את יום
הקדש. ולא פרום זה לא חדום זה כוס טוב
ולשבר לא מברכים על הבשמים במוצאו. כתב
הרב ל גרפוס בר שמעק. וזה לשון אחל לחד
מחכמי הדור לסיבל לברא בהדם שלוב שבבל
מי לימדנו מעשה לזו לנהמת שתפו לו לימדו כון
לשקר מעשה בשמים מעוז קדק דומפה יבנה
נפש לחור. ומעתבדו לחור לקח לא מחזרין על
חור כלבד מחזרין על המעשה נקוה קדין
לבשמים וכן הסמיכו כל המפרשים עכ"ל.
ומברך על חור בדא מוצאי חם. ולמדנו בברק
קמעה נפסחים לחנקה לבבלה מעמו מן המובחר
ונרסינן ברכות בברק לו דברים שת אלל לומדו
בר הבשמים ומזון ובבלה. ולמדנו עלה מרושלמי
קשיה לשת אלל הים עבדה פרום הילך שעמ
שיברך ברכת המזון וקבלה על הכוס ולא לומדו
בברק ערבפסחי לחור לא הים שים שלם קודם
שיבדל. ולמדנו נת סות שרום לן בתפלת לפ
שלא הוא לו בלבה כוס להבדל. ומעתה הוא יושב
ולוכל ואשכה לו לבוצאי שבת ולא לו לא כוס לחד
לומדנו ישת עד לאחר המזון ומנשלמן כלן עשו
וכו. ומה שלום מבדיל ואותה הוא מעמו ומן
המזון יברך ברכת המזון. מעוז לומדנו בברק
פרם פסחי לחן לברך על כוס פעם ולעלה שבשלל
ם יותר מעשר רבעת. מעוז לומדו כמלן
ומברך לחזרי כוסות. ומם לו לחזר לחד כוס
שלום פעם לכל לא מעמו לא כוס פעם יחד
טוב הוא לברך בפעם מלברך כלם יין. ומרום שלמי
מעמע דכוס פעם מברכה עלו כל שהוא ומכשרו
ולמי מים יכול להקם. ונרסינן הקם ל יונה מעשה
כמלו ומתקן לה. פרום הוא שותה כוס על הקדוש
ומשיב ם מעמו מים ומעמו עד לאחר. ומה שי
ולא תעלה הקדוש מעמקין מחזון מעבר עלהם
הלבה לומו ברלשו. לומר ל והוא שלם כלא ומעמ
וכן לכל הברכות שמתקם על הין הן הבלה כן
לקדוש בן לברכת המזון בן לברכת לחוסין בן
לברכת עשולין לא מעמו פנמו חון מלעמן הרא
פרי הגפן שמלו ברכת הגפן שלא שת מן הכוס
מברה לנפש לן לשמת מעמ עד שיברך עש
מלסור לשמת בלא ברכה. ולא ם לן מעמו
מעמו ולא מעמו כלנבש לן מעמו כלחזי בברכת
מלה מעושים לנבש כוס ומתן בם הקדש
ומברך עשו ולא הוי פעם. ותכן בברק לו דברים
לן מברכן על הגר פר שלוחה לחזרו שרום שלמ
כל בטוב עד שלהה מעמ. ושמר מקום
מפרש בגמרא כדי שלמר בן מלומדה
לעלומה של נטרי. שרום בן מעבר של סברה
שמה מעמה ובן מעבר של נטרי שמה חלק כלם
פתח ולכרעה לשמכל בברכה ולחר כך בלם

בשעה שמברכן על חלוה לברלות שיכול לשמה
מעמו ולהסר בנברכו שמה שבנו הבעבע החלק
ובן כפ שהוא שבנו הבעבע שים ם פתח. ולמדנו
שרום לבי בברק סבר מברכן על הגר מלסיר בן
בשלן לבשר. ולמדנו שרום לבי בברק לו דברים
עלה למעמ לן מברכן על הגר עד שלחת לחזרו
נכם ל ושרה בבי ל לבהו נקסרין ויכה שים את
הלחור פטוה ולחר כרוכל שים. ומעמה שבמנן
ולבל מבדלין בשם במוצאי שבת. כתב
הנחוטם מומה לן ברך לבדיל על חלוה ונתפלם
סנ לה. ולבטעם מעמ שלון ל הלה בלחור ברסנן
נפר ולא לברים לומר בהדם לומר בר לן מחזרן
על חלוה כלבד בעמ מלבדן בלם יין. ושרום שלמי
מעמע דכוס פעם מברכה עלו כל שהוא ומכשרו
ולמי מים יכול להקם. ונרסינן הקם ל יונה מעשה
כמלו ומתקן לה. פרום הוא שותה כוס על הקדוש
ומשיב ם מעמו מים ומעמו עד לאחר. ומה שי
ולא תעלה הקדוש מעמקין מחזון מעבר עלהם
הלבה לומו ברלשו. לומר ל והוא שלם כלא ומעמ
וכן לכל הברכות שמתקם על הין הן הבלה כן
לקדוש בן לברכת המזון בן לברכת לחוסין בן
לברכת עשולין לא מעמו פנמו חון מלעמן הרא
פרי הגפן שמלו ברכת הגפן שלא שת מן הכוס
מברה לנפש לן לשמת מעמ עד שיברך עש
מלסור לשמת בלא ברכה. ולא ם לן מעמו
מעמו ולא מעמו כלנבש לן מעמו כלחזי בברכת
מלה מעושים לנבש כוס ומתן בם הקדש
ומברך עשו ולא הוי פעם. ותכן בברק לו דברים
לן מברכן על הגר פר שלוחה לחזרו שרום שלמ
כל בטוב עד שלהה מעמ. ושמר מקום
מפרש בגמרא כדי שלמר בן מלומדה
לעלומה של נטרי. שרום בן מעבר של סברה
שמה מעמה ובן מעבר של נטרי שמה חלק כלם
פתח ולכרעה לשמכל בברכה ולחר כך בלם

שבת שלא יבדיל על הפת אבל יבדיל על הכוס אלא אומר מגיד ומבדיל כתם אפי׳ מבדיל על הפת אם אכל יום טוב במוצאי שבת מבדיל עשה שלא שיעקב שיעקב שקרוב וקרוב הקדוש מברכן נר כן עשו׳ כתב אבן הירחי מה טעם אין מבדיל על הפת כיון שיעקבו על הפת׳ ויש לומר שאינה דומה הבדלה לקדוש מפני שהקדוש אי אפשר לו שלא לשתות אחריו בקיומה אין הקדוש שלא בשעת הקדוש׳ ושל שבת אם אכל הפת אינו מבדיל אלא אם אכל הפת שלא יבדיל על הפת׳ כדאמרינן בברכות הנשים קבשוק על הכוס הנה הבדלה׳ הילכך אין מבדיל על הפת׳ ומי שאין לו שלא לאחר הקדוש והבדלה מקדש על הפת׳ ומפני שאינה הבדלה שלא יכול להבדיל על הפת׳ ומזה הטעם יראה שהמבדיל על הנר צריך לברך בתוך הקשרה על היין בדרך פרי הגפן ולא יפטר בתוך הנר בתוך הבדלה מפני שאינה אם לא בשעת הקדוש׳ אבל הבדלה יש לה בשעת הקדוש׳ אבל קדוש שאינה אלא בשעת הקדוש׳ אין צריך שהה לברך ברכת הגפן על היין שעל הבדלה קובע הנה׳ ולהלן עד כאן׳ ועל שזה אינו כן מפני שבשאר מיסב על הכלים ולא הפסיק בין הבדלה לקדוש שלא ברכת היין מכוס של הבדל לכלים ולכלים ובכתב הר מרדכי דרוטנברג וקרא ומי שאין לו יין ומבטא שיבא לו לאחר לו יאכל עד לאחר הסיבה׳ כתב הר מרדכי דרוטנברג שאסור מבדיל מבדיל על שולחן בשבת ובמוצאי שבת אם טוב שבריך שאר שלא יבא אלא אם לאחר הבדלה ואם קבלו הנה מפה ומכסה לא שאין מוקדש ובריך להקדימו אם לא יכסה׳ ואחר הבדלה אומר יפתח ה׳ לך את אוצרו הטוב וגו׳ שאין כולו מלא פרוקים של ברכה והשלחה

לאיש טוב מתחלת השנה שיברכו במעשה ידיקם׳ ואומר קדוש יקר שלא רבה וכל מעשה נפטרין לבתיהם לשלום׳ וכתב אבן הירחי כתב בפרוטבנה עמר אחר מן הפרוקים אין כ״ב ופטוסקה נטרת הטעם מפני נתנו לבו ומה מעשה לא שבה אלא כ״ה מפני שמעשרת שבה ישמון קעור ביפר ומסיר לה ברך ה׳ אלו׳ ונשלמה פרים שבתיו׳ לעמן מעשר ונשלח בכל הרבה עד כאן׳ ואומרים בפרק כל כתבי הקדש אומר לשר לשלם שיבדיל לחסן בכוכבי שבת לאבדם ברך אלה לחיות כדי לעות לת הבשת׳ נרסין בפסוקים בפרק מקום שנהגו הנשים מלאכה בעונתי שבתות ומימים מוסה לפון רוקה סמוך ברכת לשנה׳ ולוקח קודם הבדלה קודם כדאיתה ברוח בב מקום שנהגו נשי דנהגינו לא לעבר שבתות בחשקי שבתות לאו מעבדת שרוח לפון מעבר טוב עד דתתעב סדרא מעבדת׳ פרוס עד שישאיר סדר תפלה׳ ומיקו נהגו הנשים שלא לעשות מלאכה כל מוצאי שבת׳

סדר
תפלות ראש חדש

שבת קודם ראש חדש אחר קריאת התורה קורא לאדם אחר מכרז שלא בשר ומודיע לקהל בלי זה יום יהול ראש חדש לו יום יקיר יום אחד לו שני ימים ואומר תחלה׳ יקר שן מלפני הנשמים לכונן את בית חיינו כך אומר ברוב המקומות בשבת׳ ויש מקומות שאומר מלפני אלהי הנשמים ושמעם מפני שאין אחר אומר מלפני הנשמים שבראה כשוב מלאת הנשמים ובראה לו שאין לדום שהרי הקב״ה בראה בדמות אדם שנתן מאיר ושמש הקב״ה שוכן שמים לכונן את בית חיינו על שם עד יכונן ועד ישים את

ירושלם׳ ולהשיב שכינת עמו על שם ומכונתו בתוכם׳ ואומרו אמן כבר וכרמקו׳ יקר שמן מלפני הנשמים לרחם על פלטתינו על שם לשחיר לנו פלטה׳ לעשר המנעה על שם ובעבר המנעה׳ ומהרה מעלנו על שם ולא יגון המשחית לבא׳ יקר שמן מלפני הנשמים לקיים לנו אתה לחכמי ישראל על שם קיימת כלבבך׳ קם ובעקם ובשיקם ומלאיקם על שם ובעקם ובשיקם ומלאיקם על שם ובעקם ובשיקם ובטפ׳ בכל מקומות מוסתתיקם לחכמים קוים׳ ובטעם שמבקשים רחמים על חכמים בהכרחת ראש חדש יקר אלה מעשה בפוס מקום בעולם מעבר שקם מן מקדשין אחרים בשמים על מ מדליק כ להם נמסר קולו שלא מעבדי מ מקדשי קדם אשר תקרא אותם כתב׳ ומקם מסדן לו מעבד ולא קם לא קיים ירושלים מתי יבא אחרים׳ ולכן אין מזכרין אותם לעונה שיקיים אותם בקרא׳ ויחזיר עטרה שעטה ויקדשו אחרים כבראשונה׳ יקיר שמן מלפני הנשמים שבשמים ונתבשר בשורות טובות על שם מבשר טוב׳ מחרבנו בנחמות כל אחרן על שם מלרבנו בנחמות אחרן׳ מי שעשה נסים לאבתינו על שם נתת לראיך נס להתוסס׳ ומעבדים בלא קוים יבאל אותם ויסיב בעם לבנים על שם ושם בעם לבנים בשמים טוב לנון חכמים קוים׳ יחדם אותם הבא עלינו וכו׳ לקיים אמרם לזה׳ לשמועות טובות על שם ושמועה טובה מארץ מרחק׳ ולבשורות טובות בבר וכרמקו׳ ולבשמים בעתם על שם ומתן בשמים בעתם׳ וכשיקיים אל ראש חדש מתחלין כשאר מימים ומכרין אין בשר לקבל לשוכר ראש חדש׳ ומתחלין שמים עשרה ומוסיפין בעבודה עלה ויבא נרסין בשני ראש אשה אין ל לאשר לשלם יפליל אם תפלת

ויחיר כך יתפלל׳ אומר מתברא מילבים לל לאשר בברכות אל ראש אשה ואל זוג אל ברקים אבל אל אחר מעות אשה אם אין אל ברקים מעלבים יום ולילה׳

שחרית נכנסין

לשבת אבנשת
ומעדרין מברכות קורין קומיות ומתפלל תפלת שחרית כאחר מימים ומוסיפין בעבודה יעלה ויבא ויחזר אלה בשבת אתה׳ ואין מפלין על פטיש וכבר מרבנו מפעם בעמן תפלת ערב שבת׳ וקורין את הקלל בלשון ומברכן לפנו לקרות את הקלל ונרסין בסוכת ערבן אמר׳ יחכן מעוז ל שמשנכן יקונק שמעם עבר יוב בשבת יחיד בעמר בכן את הקלל ואלו אין שמעת ימי חמוכה ויום טוב ראשון של פסח׳ ויום טוב של עצרת ושמונת ימי אחר ובעלה עבדים ואחר יום שמעת ימי חמוכה׳ ושני ימים טובים של פסח הבא ימים מאוכל ל עצרת והקשת ימי אחר׳ ומרומני דמוכה אמרינן בשמנה עבר יוסלה אחר נמרין את הקלל ומוקה בלל פסח וימן ובעלה אחר ועבדים יום ושתי לילות של פסח׳ ואם אחרה בתפלתה דמוכה ובמסר מופרים׳ ובכל יום מלל מימים מברכן לנעור את הקלל בן יחיד בין בבר׳ ונהלל של ראש חדש ים מתלקת בין המבדים׳ קרם כמלל כתב קריא מקל׳ בראשי חדש יסיקיק מעבה ולוקה מעבה ומעבה זה בבר לפנכך קורין בלשון ואין מברכן עלו שאין מברכן על המעבה ואחר לא יקרא כלל׳ ואם מתחיל יקרא בלשון כדרך שקורין בבר וכן בשאר ימי אפשר קורין בלשון׳ כדרך שקורין בראשי חדשים׳ וכן כתב רש״י׳ וקרילקי כתב שקחיל אחר מברך עלו אבל עבר מברכן קורין בלשון נרב אחקלע לבבל חושן נקא קחנו הלל בראש

חדש סגר לחטוקישו שון ריחוץ לקץ מילון לענ
לאין שמעב מעשה מעבא לתמיקש כריקס. תחלה
יחיל לא יתחיל ולא תתחיל לומר. קילכר לי נעש
יחיל לעקרי קלל בראש חדש קרי לא בלא ברכה
עד כאן. ורבא תש כת בשתשל יחיל יגבר עש
וקטל ליות לברון וכן כתם קתפ שת. ולזק
קסקס קראש וטבר מלון ומתחלין מתחלת תהלל
עד חלמים לעשים מים ומלון לא לו. ואומר
וכרם עבד. ומלון לחטתי כ שמע. ואומ
מק לשיב לי עד סוף הקלל. ומים שמ מרין כאן
לת הקלל רשלי לתפוק כרין קריאת שמע. כ ין
הפרקים שוב מטע הכנר. ומשיב עש לכל חדש
וכל מעבר הפרק שוכל מטע קרלק. ומשיב מטע
הכנר. ומים שלין מרין בחס לת הקלל
לש בלמעבר הפרק עפק כרין בין הפרקים של
קריאת שמע. וחס תאמר שון שהיחל מעבר עש
מים שלין מרין מק מפתקה שיך ם לחו כלחס
שקולל נסבר הלעי. ם ומים לעמר לכפרקה שינל
ם לחדש שקולל ם בנסר שמכרמעש. ולעקן
הפרקים הלעיק הלו ענבי. בלחת ישלל
מעבריס. לא לא. לחבתי. הלל לת. כל מים
מן המבר. ולחתים ל דוד קמתי ול כתב מן
המבר חיום ותחלת המזמור. אלא תחלת המזמור
קול מקולו לי פ טוב שקול קולס מן המבר. כתב
הרב ל יצחק בן גיאת וכופל מלאוך על הכלחה לא
שבר הכלא מחמים הראשונים ולחמי מעשה של
לא קיק טפלאלא על הכלחה לא. ול לאשר בן
פרטל מוסיף עלל כתלת מברך הבל עד סוף
הפרק וקיימלן מלכה כל מחמרו עד כאן. ובבר
בחס המקבל לכפל מלאוך עד הדו כל לשר בן
פרטל. והטעם שתקמ לכפל פסוקים אלא
מטע שתחלת כרחת מן המבר עשתה כתלש עד
לוקרם עשתה כבר הקשלה חזק ומות המשיר
ולמיכך לא מרין לוקה בכשלה עד סוף הפרשה

ופסוק שבוך הבא כפל הוא. ברכתם מטת לי.
וכן פסוק אל אתה ולוכך כפל הוא אל אלו ומעך.
וטון שלין ברכן לכפל שע פסוקים. מטע שהם
כתלש אין כופלין פסוק אל לי ולחר לא שהוא
בלמעבר. ומים לומרים טעם לחר לכפלת פסוקי
אל מטע שלמרום ישי הוד ולחדו ומעולל כרגבלי
בברק ערבי פסחים אמל לי מעולל בר נחמע אמל
שנתן לילה אלים בלדר מימן מלאוך ולעבק
לוכך פ עבריה אמל הוד. אבן מלאם קמטם
לומר ישי עלל הוד שהיה נמר שבלחדו וכועה בבאן
אלא הקיק כחסב בשתכסולא עלה בלבם שיהיה הוא
מלך. הנטעם הבנטם כתב מלחת לי
הקבה זלחת. לומרו לחדו שהוא לשון רבים
זה הקיום עשה לי לומר שמעולל שהיה מתבנה לא
שהופה לבל ומעולל שיהיה הבא מלך לחדו
עלדו. אלא לי הקשיבה נא לומרו לחדו
אלא לי הכלחה נא. אמל הוד שהיה מבלי
מתפלל שיבלה בא במלכות. ברוך
הבא בשם לי לומר ישי כבא הוד מן הבלן
ברכתם מטת לי לומר שמעולל בשקרת לוחם אל
הזכה. אל לי ולא לא לומרו כלם. אמר
חב לומר שמעולל שלומר לבא שיהיו מקבילין וכן
שלמיה לשמעולל ולוזוק על המזבח. אלא לחדו
ולוכך לומר הוד. הוהו לי לומרו כלם.
ומעט כבדים לא כופלו לחדם לבלחתם לחמו חוסבו
כל פסוק מקם בברכה בטע עבוק. ולכך לא
פסקין אלא לי הקשיבה נא. אלא לי הכלחה נא
לבשם. וכופלן לחדם אלא פסוק פסוק לחד
ובבסינן בברק ערבי פסחים ומלחר לחכמה הל
הבדול מלי טעמא לומרים אלי הבלא לומר לי ויחבן
מטע שים בן ומשבה הבריטיות מברים וקריאת
יש סוף ומתן תבל. ותחיית המתים ושמע
אלבית. ישלחת מברים בבלת ישראל ממברים
קריעת יש סוף קיים לראש ונכ מתן תבל

מקריים לקרון כלאים. תחיית המתים לחתלך
לטע לי כלחר עת מחיים. ושעבד מלכות לא
לא לי לא זה שעבד מלכות. ולכל
לומרים תעל לי חיים לא לא לי לא זו מלחמת
שבועות. ולחחר קריאת הקלל מברכן ברכה זו.

יהללוך

לי אלהי כל מעשיך על שם הבוך לי כל מעשיך
ולכך אמר לחחר כך יהו. ומה שהתחיל יתלוך על
שם שנאמר הקלל. וברכה זו לוכה פתחת בברוך
מטע שהיה המוכה לברכה אלא הקלל. וקלל לא
הוי הפסק. ומים לומרים שלוכה פתחת בברוך
מטע שהיה ברכת הוכה כברכת הנשמים לומרי
מזמרים לוכשם לך על כל עיתה וטיפה ונמל. ולוכה
פתחת בברוך. ולחדיר על שם ולחדיר ברבוכה
ובריקים עשי כעבר על שם מלכותו עשי
רעבו. כלם עמך בת ישראל ברכה אחו ובבכו
על שם ובבכו שם שמיך. ושבחו ויפארו
כבר וברשם לעולה. לוכר מלכותך על שם
זכר רב טובך יבעו. ועל שם כבוד מלכותך יאמרו.
מלך טוב לבחות ולשיך נשם לומר על
שם טוב לבחות לי ולומר לשיך עלון. ולומר
נשם לוכר על שם ומלו לשמו פ נשם.
ומעלם עד מעלם אתה אל בלי מלך מקולל
בתשבחות כבר וברכו זה לעולם. ולחר
כך לומר שלא כבר קיים תקבל ולומר לחתר
מלכות לבעת עד ברכו וכשים עד הבלם
ומוסלי ספר תבל וקורין ם לחבנה נבלים בעבלים חדש
בעבלים חדש. ובקריאת הפרשה אלהים כרב
לומר לולב. פרשם כמן קורא אלשה פסוקים שם
ולבר עלומרת לבם. ולי חוזר וקורא ולומרת
וזה פרשם לולב שלולב לחחיו לת הכבם לחחר
ושמיות מלחיה. ומלא קורא מלת תמיד
עד ובלחי חדשים. ולשם קורא ובלחי

חדשים עד סוף מעבן ולומר קדיש עד לעשה
ולומר לחלי ובא לשון ובלר קדוש. ולין לומרים
יעבר לי בוש עבא לש סלחים חדש קוקש לעוש טוב
כמו ספרם לעולה ומחזיר ספר תבל לעקומו
ולומר קדיש עד לעשה. ומקבלין

תפלת מוסף

לומר אלם לחשמות. ולחחר כך לומר

ראשי חדשים

לעמך נתת על שם ראשון חוק לכם לחדשי השנה
ומן כפרק לכל תולדותם שעשר לראש חדש
מכבר על מומלת מקדש וקרבנו כלחיתה בפרקי
קינה לשעות ולומר ם ולוחנתן לכם לעלת
לת שון הבבק ועל שם שכתוב בדבלי הימים על
החדש יסוד לר קרבנות. כבר על לחבל בהיותם
מקרבים לפנך וכחי לבן על שם ובלבל
שעבר חטלת על שם ושעבר עשים לחל לחטלת
ום מפרשים ומן כפרק לכל תולדותם פ עלת לראש
חדש הלתה בלא לכבר על תולדות ימי החדש. ובקו
שלומל לחל כן הבועת נפשם מיל שוקה ולקיימיב
הכבר הבבר והשוקה ולחלוב בעבלל לזכון כדי ל
הנכל ימיבו ולחזכר לפנ הבשם ובקו שלומר ובכון
לכם ילבל על שם שכתו. ובוש שמחתם ומוטבל
ובלחי חדשיכם ום ובחבר ובלחי לכם לזכון לפנ
אלהים. הבועת נפשם ימל שוקה על שם שכתוב
לעולם מן הבעבן ופעתם מלוחבים מזבח חדש
בשון תכן שלומל בחזקל אלם הקות המזבח בוש
מבעותיו. ועלת לראש חדש נעלה עשה שלומל
שחוקל ובוש בחדש פר בן בקר הבים ולא מכלמו
שם שיבלה עלה לך מעבן כתוב לעולם מן הבעבן
ועל הבשיל יבלה הבשלה ומעבלה בחבים ובחדשים.
ושעבר עשים נעשה בבשן פרשבקו. ובעבלה

את מעקדים על שם ועבר הלוי. כשיש כאן על
שם ובשיש מוחתים. ושרי דוד עבדך נשמע
בשרך מחמוכים לפני מזבחך. מרום שרי דוד
עבדך מחמוכים לפני מזבחך נשמע בשרך. לקבת
שלש תפילות שנה ולקבת שלש לקבתיך. ומן
תשיח על שם ומקטרתים ז הר קדשי. ובריח לבות
לבטח עטור על שם וזכרתי לה. בריח לבטח
ומלא לשון לחת ובטח לרמון מעתיר. שמלא ומקיב
לבלחת על בטח וגו. מקדש מלכיך
חלפו ולא לחתיפו מתעלם שלבמו וכו. מרשם
מכל מלכות מלוף שלבת.

אלהינו

ולא לחתיפו חדש עלינו
את מחדש מזה מחוזר חלה ומלך חדש על שם
חדש ומיפו מקדש. לבובה על שם בוש מובה מיה
בבוד. ולברכה על שם לבמן ברכה. לבמן על
שם מום לחדש. ולבמחה על שם ומלחת בחנר
לבובה על שם לחמוד לבמי ישועתיה. ולבמחה
על שם מ מחה ה שן ומתבה מחה ה את עמו.
לברבמה לשון חכמים מזה. ולבלבה על שם
ולרבמה שנה כלבלתם בחיבר. לחיות מחה
לשון חכמים מזה. ולבלחת שן על שם מסולה לבל
שנמם לשם שבשר לחדש מחדש מבבר כמו שלמבמו.
ויקר לחדש מחדש מוף על שם מוף בבר. ומן על
שם ומיבי מקן. לבל בבוחים על שם בבר מרחבת לי
ועל שם שלמר מוף ומן. לחר תחלה ולחדש מזה
מבמם. תחלה מל שם מחבר מחלה. ולחדש על
שם לחדש לבבר לחמת. לבחיון בבמבו על שם יפרח
בבמבי מיד שלחל ועל שם פרח בבלם בבמבי. ולחמר
ברחמיו ומרחיון בבמבו זה לחבל זה על שם פרח חלים
את ישראל ומכל ברחמיו. מבשמר ישראל מכל
מלומות בחרת על שם ובחר בבם. ושר מקבב
לומות יעקב מבקרה ישראל בלבבו. ומקי לחדש
חדשים על שם מקק בתן ולא יעבר חלים מבבלים מת

בשלש לבלה ולחסר. לבם מבבת ישראל מומן
לבבה ומה לשון חכמים לבם בבם ולבבריחם
ולחמר כמלכים חדש מזה לכל לכם מזה
לחם מומן ולא לחן ולרע עבו מומן ל. ר לוי
בבם ר יוסי בר לחמי דרך לחר מזה מבבול מומה
לבבול ומקבן מומה לבמן. עבו שהוא בבול
שלחמר ויקרא לת עבו בם מבבול. מומה לבבול
שהוא מחמה שלחמר לת המלוה מבבול.
ומבקב שהוא מקבן שלחמר מי יקום ומבקב מ מבן
מזה מומה ללבבה שהוא מבמה שלחמר לת המלוה
מבבן. לחמר בחמן מימן מוב מזה מה מבבול
שבבם מום ולא בבלם. כך עבו שבם בבלם מזה
ומזה שבם לבלם מבבן. ומה מבבן שבם מום
ובבלם כך ומבקב שבם בבלם מזה ובבלם מבבן
ר בא לחמר כל זמן שלחוה של בבול מבבחיק לין
לחוה של מבבן מבבבים. שבבב לחוה של בבול
מבבחיק לחוה של מבבן שלחמר מ מבה מחבר ומבבם
לחר ומבבל לחומים ומבר ומבר ה ומבמו מבבר
ולחה. וכל זמן שלחוה של עבו מבבחיק
בבלם מזה לין לחוה של ומבקב מבבבים שבבב
לחוה של עבו מבבבים לחוה של ומבקב בבלחמר מומי
לחומים בבן לחוה. וחומם בבוך לחמה ה
מבבבים ומבבלים לחדש חדשים. ולחמר בבלם
לחבומת. ומחוה בבלם לחבומת ומבבבים מבבבים
ומבבבים לחבומת. ומבבבים לחבומת ומ

כלות אל כתר כיוס קסטיט על שם ויכל אלוסבוס
קסטיט אלכת אחר עסק ונגיע. בחרת בנו
מ אלנפ מכל הלחומות על שם ויבחר בכם. ורצת
בו ורומיתנו מכל הלשונות וכו' בחתנו
בחרתנו לפרס כל זה. ותן לנו מ אלנו בחנכה
על שם מ מלכות מ אתכם. שנאת לימתה
שנאמר ראוה מ נתן לכם את הסבת. ומתבונים
בוים הסבה. ורחמי יחדשים לכבוד כמו שפנו שם
בזמן כפרה לכל תעבודתם. ולא שחתה לעניך
מ אלוהים חדכה שרם על שם ופריכם יהיו חרבה
נגלה ויקריבו על שם נגלה כמד מישראל. ושמים
מקדשים על שם והשמות את מקדשיכם. ושבל
כמד מעשת חיים. כנר תמיד נמעלה מ ארץ
ישראל נקראת ארץ חיים ואין לא יכולן להתיב
לנגיד קדמן וכו' יקי רצון מלפניך מ אלנו ואלו
שקעלנו לחרבנו וכו' מכל מרדם נמוסף נמוסף של שבת
ואומן את מוסף בעבר שקם שמש מוסף שבת
ומוסף ראש חדש יש לומרים זה קדמן מוסף שבת
ובקדמן מוסף ראש חדש נאמר. ואין נכון לאמרו
ב תפסת קול. ואומר אנו ואלו אחרים חדש
עלנו את הדש הזה וכו' על ואחי ראשי חדשים
לטוב קבעת. ואומר ישמחו במלכותך וכו'. ואומר
רצה נא בנוחתנו וכו' והכל פרשנו לעעלה
ואומרים בלו מקדש בשבת ושרל ראשי חדשים
ואומר אנו אחרונות. ותוך שלא נמר הקהל
ואומר קדש הקהל. לעשה מהנלנן
בשאר הפנות ואומר בעבר יעלה ויבא ואין
אומרים מרקדך. והטעם שרפנו לעעלה

סדר תפלות חנוכה

חיב

ישראל להלק נר חנוכה אל כל בנסו ומעמו על
פתח בית אל מיחל מנכנס לבית. כדי שתהא מזוזה
מימין וכל חנוכה מסמיאל. ומיק מלעמן נרות
אל שם שבעת שם אזכו יוצר נרות על שראל ואל
מעמו אותם לעמוק בתרה ובמעת ובנסו לאכל
ובראש פרעת וטמאו כל המעשה שבאיכל. עד
פרעים עלקם קטרא יתבנך. ובנרו בנ המעמוני
ונחוש יוס כה בנסו ולכך עקלו אז קימו חנוכה
לומר חם בנה בנסו. ונכנסו לאכל אל מעמו
אל מ אחר אל שמן. שקיק מעמו כחותנו אל כהן
גדול. ואל מיק מ להלק נרות המערבה אל יוס
אחר ונעשה מ נס ומקלקן מעמו מעמוק מעמ
לשפה אחרת קבעם שמעמ יומים פוסם בכאל
ונגולק. פ עמ כהן אל. ובגולק שמ כסם על
הנסים בגולק אל מעמריס הם בעשית מלכה
ואלף שהנסים פהנת אלו לעשות מלאכה כל
שמונת ימי חנוכה אין לקל בהם מעסקים אין
לבריס מעמתריס ואחרים עקנ כסם אסור לי אתה
כשאי להתרים בעשקם. והטעם שקיק קנס
שמונה ימים מטם שקשמעם מן בלים מחלקו אל
אחר שנאמר ואוכל בשמן הנו ומקום מיק בחלקו
שנקלק תקונ שמעמו מעלים הקמעם ומעם עד
ירחל מקלק שמעמ ומים מן הלבה לחנוכה. וחם
אותה מרשעי. וכתב בכל הטעם לפ
אין לא עשיתעה ימי חנוכה מספק כמו אלא
עשים בחנוכות הפעם ימים. תשים כפק
שמים ותרץ מעם שחנ הסכו מן המערה והחמרו
רל על ספקו. לפ אין לא קובען עתה על מ
קרלים. לכל חנוכה שהיא מרבריס. הם לאמרו
לעשות שמונת ימי חנוכה. והם לאמרו הסנן
המולנות עכ'. חנוכ חנוכה פטריקון
ח נרות ולכה כשתלא. שאמרו יוס ראשון מלהל
נר אחר ומכאן ולילך מוסיף ומולך
שלבה נבריס הם אם נתעם אחר לעעלה מעשרים

לומר הם תנוים. ואז אין מעמי נר חנוכה חובה.
ושלשה ים לה הם רמון מן הסבוק. מעמי שנאמר
ב על כן כאן בכל מקומות. מקומה תקיה עד כל
מפחים ולא יותר. וכל מפחים הם עשריס לומר
בלומר בת שבת מפחים. חובה שנאמר ומוכה
תקיה לכל יומים מחורב. חובה לאת חנוכת
המוכה ביוס שלה לעמן קל. המלאך
נר חנוכה כאל ראשון מבדך שלם נרות. בלו
לומר אקם להלק נר של חנוכה. ושעשה נסים
לאבתינו ואמהותינו. ואם לא בדר זמן כאל ראשון
כתב הרלים בתשובה שמבדך כאל שם לו לומר
שיכור. ומאל ראשון ולילך מבדך אתים להלק
נר של חנוכה ושעשה נסים לאבתינו. והנוחה
הנרות מבדך כאל ראשון שהים. שעשה נסים
ואמהותינו. מכאן ולילך לומר מבדך לא שעשה
נסים כלבד. ולוקח שלום עתה לקלק בשת ולא
מלאכן עלו. כמן שהולך בדרך ולוקח הנרות
בשבל. אבל בשבת אחר אין צריך לברך. ואם
תלמר לעמק תקם לברך על ראיית נר חנוכה יותר
מעשר מעשת. ומ לומר מנוס פרסומי נסים
לו מני מים לנסים רבים שלא הם שת ולכך תקם
הם חבמים לברך. מגלה יוצ שבאל ראשון
מבדך שם נרות לו קוים הקהלקה הכל המעשת
מבדך עלקן שנבר לעשיתן. ובאל שם מבדך
קוים הקהלקה להלק. ושעשה נסים מבדך אחר
שמלק נר ראשון קוים שלהלק נר שם שהוא נס
לומה קוים. וכן באל שלשה קוים שלהלק נר שלשי
וכן נרבעה וכן לכל. ואמרו בגמרא סופרים
מבלהלק נר חנוכה אחר שהלק אומר הנרות הלו
לא מדליקין על המנורות ועל הנסים ועל ה
הכלאות שעשית לאבתינו על ידי כהניך הקדושים
וכל שמונת ימי חנוכה הנרות הלו קדש ואין לנו
רשות להשתמש בהן לא לראותן בלבד כדי שנודה
לשמך על נסיך ועל נפלאותיך ועל ישועתך. וכן
מקנן לומר כל מדרשנסרק והרלים
מעמן הפתלות אל שמונת ימי חנוכה שם ואל שם
שמן לם לו חכמו. וכתב בשלטת הרב לאחרי נר
חנוכה שהוהר בה שמן מקו כדי לעשותם הם
לתר נר חנוכה שהוהר בה שמן כוס ראשון מוסיף
עלו ומלקן בו ב ביוס הסב מוסיף עלו ומלקן
ביוס הסלשי. וכן בשאר הימים. אבל לא קוהר
ביוס הסמיע עשה לו מהוכה. ושורפו בשמן
שן שהוקה לעשה אסור להשתמש מימה
וכן כתם הנוהשהשמן והפתלות אסור להשתמש
בקן לאחר שכם לאותקם לעשה. והקשה הרב
ר נרשום כל שלמה הלא הי מלאן לן הסמיעי מעשה
מרקן. ותרץ הקם מלי כנן הסמים שפר
ולבו ומוהלא בקן שהעשה עלקן לאחר מעשן שונה
שמאלו לאחרי כן. אבל הם אין לעשה עלקן בשבר
שמרפ בשבת מעשן. הישמי שוהו רבנן
הסמיעי הקלשה מעם שקוא וכר לשמן של הקדש
וים לשאול אם כן פתלות של שבת שלפ לעשה
ז'. ואם לומר אלא לזמן אחרלי. ובר שבת שקר
מעשת לעקות והשתמש לאורו על הבלחן ולכל
מקשת ושן שכן יכול לעקות לאחר מעשן. מה אין
כן נר חנוכה שקר מעשת מלוס פרסומי נסים
ולא להשתמש לאורה. ומשום הם לאורון בהלא
לאחר מעשה ם לכך נעשו מתחלה. ומה שהנו
לעשות פתלו חנוכו בכל עלה לא לם עריך ים להוסף
זה מעמה שברם רבי אל במילתא דל יהושע בן לוי
בשבת שהיה הולקת מערב שבת והלכת כל
ביוס. לאורלי שבת מכבה ומלקה
ופרם רבי אל שהלקה מבערב לעריך חנוכה
נרלה לפרוסו שמוהר להלק בפתלות שהלק
בלילות הרלים ופרם וכם עד כאן דברי הר נרשום
שאל אל יהיה אל לאחר הרלים נרות חנוכה
מלקן לאחר יותר בשיש לשמש ולא שרם לו
זה מקם לא יכול לאחר כך לברוך לו זה שיבנה

לחזות שמש אחר הראשון לו מן האומנות לו
דוקא מן האחרון ואם יעשנו" תשובה
נרות חנוכה אין להפסיק בשם אילך אחרון
יהיה שלא נשם נר חנוכה אלא שאם יתמעם לאורם
ישתמש לאור אותה הנר ואין שם שמש עשוי
קשמש הוא המלאך הם הנרות" נשאל
הרשב"ן מי שהדליק נר חנוכה ושרף עשו ואחר
כך הדליק נרות אחרו אם צריך לחזור ולברך או לא
וכן נעשה אחר טעם" והשיב שזה תפנן חזל"ל טוות
המברכים בשאר ברכות אם הדליק נר חנוכה
וברך עשה אותה כוונת להדליק נרות אחרות ברכה
אחת לכלן" ואם ברך והדליק ואחר כך טעמעו ל
נרות אחרות להדליק מברך בכל פעם ופעם עכ"
ואמרינן מרוסלמי בתוספתא שבת אין מברכין בנר
חנוכה מפני שאין נהנין לאורו ואין מסרבין על הנר
עד שיאות לאורו" אל שבת אחל לאות
בחנוכה כתב בעל הלכות גדולות מדלק נר חנוכה
ואחר כך נר שבת" ואם הדלק נר שבת תחלה
נאסר עליו להדלק נר חנוכה שהרי הקבל עליו את
הקבת" ואתה שת כתם שאין הקבלה אלא
בהדלקת הנר ואכל להדלק נר שבת תחלה ואחר
כך נר חנוכה כל זמן שלא הבל עליו הקבת ואמו
שמדלק הרבה נרות זה אחר זה כך מדלק נר
חנוכה" והנו להטה נר חנוכה בחמעבר
בת הכנסת ומדלקין אותה מן הפלת מנחה
להפלת ערבית ובערב שבת מדלקין אותה קודם
הנחה עד שלא יתמלא הקהל" ובמוקדי שבת
מדלקין אותה אחר שמבדיל על הכוס ואחר כך
אומר ישתבח" לך ונאה" ובשאר שלא חנוכה
מתפללין כשאר הימים ומברכין שלש בשר לקהל
אומר על הנסים ואומר אותו כל שמונת ימי חנוכה
בתחלה בהודאה" אלא אותו בשמונה עד שבכל
עת ערב ובקר ובהריס" ואל אותו בשם מי שלא הקדים
לך" וכן הוא בסדר הרב שמרים ובשם שעריה"

על הנסים

של שם
נתת עליהם
גם בתמיסים" ועל הפרקן על שם ופרקם
מבריים ועל שם ופרקם מבת עבדים ומתרבעים
ופרקן" ועל הפלאות על שם הקמעה את
עמך ועל שם ויקי לשם נמעשיה" ועל הגבורות
על שם" כגבור יחד" ועל הנפלאות על שם
נפלאותיך ומחשבותיך אמו" ועל הרמיות על
שם לתת לחכם הוא מעמקם" שבאית עממו ועשה
אותם שם המעלה אותם ואת אותם מעמר ס
בעיה בקשה כך הוא לשון הפסוק במעלה
בזמן הזה על שם בימים הם בזמן הזה
בימי מתתיה בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו
פרוס יוחנן המכונה חשמונאי" ואלף שהיו
חשמונאי ובניו חסידים ואנשי מעשה לקחו שם
המלוכה שלא כהונה שהם היו כהנים ואין לו
חלק במלכות שהיו אומר ומעמן יחדיו ימים עד
המלכות" ומעמן לה לא יהיה לכהנים קשים
ולא שנעשרו בעבורה אויבה שלהם סבב אסרית
ובקש הורגום שהיה עבר מעבדי חשמונאי ולא את
ועשה ולא הסיר מהם שריד ופליט
כשעמדה מלכות יון הרשעה על שם ובעבר מלך
בשר הגדול בלבל על מלכות יון" ואין עומד
כשעמדה עליהם אלא כשעמדה בלבר לפי שאומר
אחר כך על עמך ישראל" לשחתם תורתך
על שם להשכח את עניי שמי" ואין עמ"ע מתורתך
בלים הנלה אלא תורתך בלא מים" וכן הוא בסדר
בשם סעדיה" וכן כתב הר מאיר אבולעפיה
ולהעבירם מחוקי רצונך על שם ם עבדו
תורות חלש חק" שבדו עליהם שמר אלא יקיימו
רלים חדש שבת ומועד שהם שקרי קתרה"
ואתה ברחמיך הרבים" על שם ורחמיך
הרבים לא שבתם" עמדת להם בעת צרתם

עמדה כנגד עמדה שעמדה עליהם מלכות יון"
ריבת את ריבם הבר וכרפקו נעמלה" ולמת את
דינם על שם דן דין עני" ונקמת את נקמתם על
שם ונקמתי את נקמתם" ועל שם הלל הרבתן
נקמות ל" ומסרת גבורים ביד חלשים על שם
הקלם יחיד בתר לא" ורבים ביד מעטים על
שם להוסיף ברב לו במעט ם פשקו רשעים ובמים
חמשה בם מתתיה כהן מעמר במלת חמשים
ורבים ביד בדיקים הנים נקרחים רשעים שם
ובדעת הנים הקלם" ושרחל נקרחים בדיקים
שלמה ומעמר כלם בדיקים" וטמאים ביד טהורים
הנים נקרחים בעלים שלמה יחיד לא בך
מנד ערל ומעמ" ושרחל נקרחים טהורים שם
הנים שרחל לי" ובתי ובקתי עלבם מים טהורים
ובקרתם" ובים ביד עסקי תורתך על שם ועשה
עמם שקר ובים לך עשית שם גדול וקדוש בעולמך
על שם לא נמעבבם לא שבקם מלאם אלים ובדע
לבם לא לשם יקבי ומעמ" ובתבבתריב וקרבתי
את שמי הגדול המחולל בעים" ולעמך ישראל
עשית תשועה גדולה ופרקן על שם ועשה
השועה גדולה לכל ישראל" ואחר כך באו בניך
לדבר בתך על שם ובבר בתוך בתם" ופנו
את היכלך על שם ופנו את בתם" וטהרו את
מקדשך על שם לטהר את בתם" והדליקו נרות
בחצרות קדשך על שם הרבה העשה הדלק אישם"
ואמר בחצרות קדשך על שם בחצרות קדשי"
ואמרו הלל והודאה לשמך" וקבעו שמונת ימי
חנוכה אלו להודות ולהלל לשמך" על שם אודך שמך
כי עניתני אלא" ומימון הבעל אישם אומרים ואחר
כך באו בניך וכו" ובכן לאומרו בהודאה שבקר הנם
ובם רב עמדם ורבים בעדיה בתבו" כשם
שעשית עמהם אלא כן עשה עמם וכו" כתב הרב
ר מאיר מרוסנבורג שאין ראוי לומר כשם שעשית
עמהם אלא ונם לשם שאין ראוי לומר אלא בחודאה

ויש אומרים שאין שבת דרך רשם יכולין לאומרו
כמו שאומר בקודאה וכתוב לשיב טוטס שבוא
תפלה" ובם בברכת אחר בנלנו אל אל פסח שאינו
הודאה אומר כן בעבם אל אל אלעם לאומרים וכו" ובם
באומרים ברבנן אומר כן בתחיפו ותחבבו ותקבוף ב
נשתפו" ובם רבעמרים ורבים סעדיה וקרמבם
אל כתבהו" והנו לאומרו" ואחוד לעקוס שפסק
ומיר תקפלה"

כל שמונת ימי חנוכה

אין מפלין
על פסקם ואין אומרים לאחר התפלה יעבד
בוש ברכ ומברכין בשם את הקהל ומברכין לעבו
לעבור את הקהל" והטעם שמברכין את הקהל
כל שמונת ימי חנוכה והשעה ימי הנ הסכות ולא
בחנוכה אלא שם ימים הראשונים ולא בראשי
חדשים לפי שכל שמונת ימי חנוכה יש בכל אחד
מהם יש דבר אחד שהוא בר אחד יותר" ושמונת
ימי הנסכות תלוין בקרבנותיהם כי הוא מקריבו
בכל ימי הנסכים פרים ואיל כראשון הוא הרבעה
עשר פרים" ואיל שם אלא עשר" ובכל יום
מתמעטין וקולכן" ולכך נמנה בשם את הקהל
שחשוב כל יום וימי חנוכה והנסכות הוא טוב
בשם עבמו שן שאלק בברותו ובקרבמתו" לכל
בחנוכה שת כל שבעת הימים ובראשי חדשים
אין בהם הלק בקרבנותיהם אלא כלם שוים ולכך
אין נמנין בשם את הקהל אלא שם ימים" וכל
שמונת ימי חנוכה קודם שמונאין את אין אומר
קדיש תתקבל כמו בשם שים ם מוסף אלא אומר
קדיש עד לשלם בלבד" והטעם מפני
שבשם ם מוסף ערך לומר תתקבל תהון
שם פעמים" אחר אחר תפלת שחרית
והשם אחר תפלת מוסף ולכן אומרים בדסמוכין

ספר תורה ומתקבל לותהון לפי שכבר נגלה
תפלת שחרית לכל בית ישראל ם ומוסף כנגד חשכה
ושרים אין לאיר תתקבל קודם שיגיעו ספר תורה
אל לאחר שקורין ספר תורה. ואומר ר
קדוש ומחזירין ספר תורה למקומו ואומר לחם
שלו נגלה תפלת שחרית. וכל יום מוציאין
ספר תורה וקורין בו שבת לחמשה בפרשת בשל
בשלישי. ומברך ברכה בשמיקתא מפטיר
שבת אלא מלכות המשכן בחמישי ובשלישי בכלל
ומתחילין מברכה תכנכו את בית ישראל
וקורא מעט עד ומוסיף מרחשון עם כמן, ולו ישראל
קורא ובוס הראשון. ומתחילין בברכת
כהנים מעט שבעה הנם על ידי חשמונאי ובניו
שהיו כהנים. בוס הכהנים
קורא ובוס הכהנים עד פר אחד בן בקר. ולו עד ובוס
הכהנים, ומשלים חוזר וקורא ובוס הכהנים מעט
שבחין לתשרי פסוקים ואם יקרא מקרבן עם
הרבעה לתשעה עשרה לא ישתנו מן הכתוב אל
שעם ואין מעיירין בברכה פחות מעל שבעה פסוקים
ועל כן קורא קרבן עם לו. וכן עשין בכל יום
בוס הכהנים מתחילין ובוס הכהנים
ומעמידין עד סוף הכהנים ומוסיפין שבר מפרשת
בהעלותך עד כן עשה את המנורה כדי להשלים בל
חשכה בסדר הנרות. ובשבת שבחשכה
מוציאין עם ספרי תורה אחר קורין שבעה גברי
בעמדו בל יום ובשבת קורא המפטיר בל חשכה
ומפטירין נגרות זכריה רע ומתחי עד הקמותיך
חן לך. ואם חל ם עם שבת מפטירין בשבת
עם המלכים נגרות בל שלמה ועד חירום עד
מעשר דור פיל שון, ואם חל ראש חדש עמד
בשבת מוציאין שלשה ספרי תורה אחר קורין
שבעה בעשה שלו יום ובשבת בל ראש חדש מתחיל
וקורא ובוס הכהנים עם ובראשי חדשיכם
ובשבתי קורא המפטיר בל חשכה ויקריב ואם

תביר תביר קודם. ומפטירין בשל חשכה ומתחיל
בל ראש חדש מעוז לדשן מזמור
עמים ם ושר מעוז לדרשומי מלך עדף
ואם תחמיר לעקה לא לאמר נא כן בכלן תביר קודם
ומפטירין בשל ראש חדש. ום לאיר בחשכה
אמרינן דתביר קודם כשחיפסר לקיים את שהיה
כגון בקריאת הפרשיות אבל בכלן אי אפשר לקיים
את שהיה מעט שאין קורין שתי הפטרות ולשכר
אמרינן פרסומי מלא ערף. ובאלו קורא שתי מקצין
לאיר קרבים יחד בל ספר מקשה שבע ספרים. כתב
בחון בתשובה שאין לאיר קרבים יחד בספר מרחשון
מלחר שלא נמצו עדיין כל חודש תשרי אבל שבעה
שעשה לא יחד בספר הסמ אומר קרבים וכן
יחד הקשה שאין אומרים קרבים לא יחד שבעה
בשבת לו יחד חמשה בוס טוב. וכן כתב אדם
ואם בל ראש חדש בחול מוציאין שם ספרי
תורות וקורין בראש בל ראש חדש בהן ולו ושרה
ובשבת יחד בל חשכה. וכל שמונה ימי חשכה אומר
לאחר התפלה במקום תפלה לדוד מזמור שיר חנוכת
הבית לדוד. שם כן קורין בחנוכה המשכן כל ימי
חשכה כמו שאומרים. ובשבת שבחשכה אומר
מזמור זה לאחר יושב בסתר עליון, ואם
אין ראש חדש ובחשכה קורין תחלה בדבר נפשי את
ה' ולאחר כך מזמור שיר חנוכת הבית. משוש
ויקריב קודם כמו שאמרנו.

סדר תפלות
פורים

על לא בלבד מתפללין ערבית כשאר הימים ומברכין
שם לקבל אומר על הנסים ואומר אותו בתפלה
בקולות. יש אומרים אותו כשמגיעים עד שבל את
ערב ובקר וצהרים. ואין אותו בתפלה
וכן הוא בסדר רב עמרם ולשון שבעים

על הנסים

וכן עד בימין הוא שבר
שרשיהו לעולם
בימי מרדכי ואסתר בשושן הבירה כשעמד עליהם
המן הרשע. על שם בוס עמיך מפגר מקמיר
בעמו וקבל. בקש לשמיד להרוג ולאבד את כל
היהודים וכל כך הוא מפורש במגלת אסתר ואומר
בקש להשמיד. לומר המן בקש להשמיד את ישראל
אמר שביה שם זכות. ובקבה מיתתן להשמיד
את העם עד שלא יהיה זכות שם. כלומרינן
בתחומיה ובה בוס הבוא לחבקש להשמיד אתכל
הנערים הבלים על יהושלם. אמרו ישראל לשם הבא
רשם אל עולם מי מעיבה בדרך עד שאתה אומר
לבקש. אמר להם כשאבקש לבקש זכות ולא אמצא
אשמידם בלותה שבה. בשלבה עשר לחדש שבט
עשר הוא חדש אדר ושלש לחדש. ים לאחר מן
שבפל אדר ובעבר לחדש אדר. נמה בימתן עד יג
ם ולא סהבספרים לשות עתידים בלים אדר לו
לשבעה ם שמת מסה. ויש לומר לפי שהגורל
בחבל בוס שבשר. על כן אמר מ"ג בחדר שבוא
שבשר לעיתה מבה ואתה ברחמיך הבשר הפרת
את עצתם. על שם מעבר מחשבת ערומים. ואמר
עצתם על שם הכתב בתנ"ך ועצת נתלעס מהבה
וקלקלת את מחשבתם לגון חכמים הוא. והשבת
ל נגולו בלבו על שם בלשר עצתם יעשה לך
נגולך ישוב בראשך הוא אמר בשבו בקם על המן.
ואמר נגולו מהמן בקש להשמיד את כל היהודים
בוס אחד כמו שכתוב במגלה והביב לו הסרלו יהב
נגולו מלך הבגד מלכה שם לאשר נתן המלך לעזרו
אשר בכל שר ושר לשקל ולגמור על נפשם
ובתנ"ך בוס אחד בכל מדינות המלך לאחשורוש
ושר והשבת לו נגולו בראשו על שם ועל אבנלין
תשוב כמו שמבבה ובורך ולא אותו ואת בנו על
העץ. ובה על העץ אשר הכין לו לאמר כלו הבשר
לעבמו ם לבסוף הוא נתלה עלו ועלה הכתוב אומר
ובשבת מנטן בלילה לך, בלי בה בוכה לך בלילה
לומר שהבוכה שהכין לאדם לו היה. לך שלה
לעמן חמשים לבמון ישמו עץ גבוה חמשים אמה.
ולך עשית שם גדול וקדוש כשלמרוכו. כמו
שפרשנו לעשה. ובוזר לעקום שפשק ועמד
בתפלה ואומר שלא בטל קדים עד לשלם ואיש
אומר תתקבל. לפי שבריך עמיל סדר קדוש אחר
בלילת הימנה ואם יאמר תתקבל ואחר כך קורא
את המגלה ומברך בא אמר אקבל על מקרא
מגלה על שם ובלילות בספר. ואחר כך מברך
שעשה נסים לאבותינו ולבלילים. והעמד אחר
מברכן לשמוע מקרא מגלה כמו לשמוע קול
שופר הו מברכן על תקיעת שופר כמו על מקרא
מגלה מעט שבשופר ברך לברך לשמוע ואין לברך
לתקוע לפי שבריך שישמע תתקע קול ואם לא
שמע לא יצא כלומרינן בהתם ומשן דמעמיק בוכה
ואחרתי שופר בלבד ובוכה אדם בספר ואדם
אחון לבר אם קול שופר שמע יצא ואם קול הברה
שמע לא יצא נמצא שהשמיעה שקר ולא התקיעה
אחון אבנת הלב תלי בה. אבל במגלה יוצא בה
בקריאה לבד אעפ שלא השמיע לאזנו כלומרינן
בברכות מיצה שהקריאה שקר שהבנת הלב תלי
בה לא שמיעה בקול. ום אומרים שעם אחר
מבשופר ברך לברך לשמוע ואין לברך לתקוע
מעט שום שם הקולה ושברים אחרים בקולות תקיעה
ובה אין לברך אחריו בשופר מעט שום שם תקיעה
שהיא בשופר אבל במגלה אם אין מברכן לשמוע
ם לתפק שבריך אשה הומעשה ם לשון שמיעה
אוזן לשון הבנה כמו ם שומע יוסף. ושמ נשים
אחון מעשה לא יצאו ואחן קיימא לן מזכות אחר
אחון מעשה. וכן עמי אחרן ובאחון אעפ אחון
מעשה רק אמרינן הלא שמע שמיעה אמרת יצא
אעפ אחון מעשה. ולכן מברכן על מקרא מגלה
בי לשם בקריאה בלבד אעפ שלא יצא ואחר

קריאת שמע מעבר כאן אמן הרב אחר ריבא
ום קורין אחר הכל. והכהנים כתבלת אמרי
אחל הרב אחר ברכה אמרין אחריו. וכן הוא
בסדר כמו שכתוב. וכבר פרשו בברכות אמרי
שאם הרבה זו שהיה בברכתן שהיה מעורה לברל
שלטה אמנה. והכן את ליבו והחזק את
כל מעיניו. כבר הכרם זה לעולה. והנערה לא
מעביר בה לחזקיה ואומר שמרה לכל העולה
שהשרשות בה לגרים בסבל מרשין שהרחל
ולא אמר לו. והמשל נמול לכל אויב נפשיה
לומר מה הקדוש ברוך הוא על דרך פ בדבר אשר זה
עלהם. כלו הנערה לעמו שהרחל מכל בריאה
הרחל מושיב לומר פ בפרשות בריאה מושיב
אותה פ לפעמים תהיה מקומה שלא תהיה בסבלה
ישועה לאם שלקח לך לשרחל בה ישועה על ידי
הקמה כמו זאת שעי הקמה מהמן ומהמפחת
ושונה בה ישועה לשרל. ואמר הרחל הקדוש
לומר חזקו על פס ה הקדוש מעבר ומקמו
מהם וזקו אבא לו ישרל מושיב הת בעל הרשמרת
המעבות יש לשרחל לעה לו אחר בהמשל נמול
שהרי יהבר הוא סמוך להתמיה ומקיימה לן שבריך
לומר מעשן הרחמה סמוך להתמיה. ויש לומר פ
רבה לאחר בלשון שהוא כולל אחר שלשון נפרע
הוא לשון הקמה מלשון נפרעת פרעה בשרחל.
ועוד פ הלשון הוא מהלה אחר שהפרשון שנפרע
מן הנביא הוא לשון בעמו ישרל. ויש לומרים
שתקבל נברכה זו שהיה לשון פשוט שהה מישרל
שלשון בעולם. הלב את ליבו על ידי יהושע
שהוא יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב.
והכן את ליבו על ידי אחזו בן גרל בן חיים
שהכנת עמון מלך מואב ואת עמו ועמלק
שלמר ויחסוף אלו את כבד עמון ועמלק ולך ור
את ישרל. וכתו ויקם אלהים מושיע את אחזו בן
גרל. והקדם את עקמתם על ידי גרשון שלמר

סס וכל מדין ועמלק וכל קדם לחפץ יחדיו
והנערה לא מעבר על הרים זול שכלה בעמלק.
והמשל נמול לכל אויב נפשיה על ידי הוד בקלב
שלמר פס והעמלקי הסמו אל נגב ואל נקלב
והחתי והאמרי הנערה לעמו ישרל מכל בריאה כינו
כנס של מדרש ואסתר. אחל המושיב שעות
מעשיה. ואומר וכל לשון נמל וכל סדר קדושה
ואומר קדים ותקבל. ויש אל נמוכה שבת אומר
מהבדל קודם קריאת המגלה. ויהי פעם וקדר
קדושה ויסתה אל לך אומר אחר קריאת המגלה
ותכן בתרקה קמה המגלה קריאו את המגלה כאחד
הכהנים ונתעברה הבטה קורין אותה בחנה בטה.
אין כן אחר הראשון לאחר הבטה אל מקרא
מגלה ומתפות לאחרונה. כת אחרים מראה לברם
פיפה אחרים קיימה הקמה ואחרו את המגלה
ביל ונתעברה הבטה לו אין כן אחר הראשון לאחר
הבטה אל מקרא מגלה ומתפות לאחרונה. שאמר
שעשין הראשון ברכן לחזור ולעשותן בשם אחר
כל שאחר הבריה שעשאום הראשון. וסוד נתעברה
הבטה אין ברכן לחזור ולעשותן בשם. אחר אם
נתעברה הבטה קודם אחר הראשון לו קוי אחר
הראשון כמו שבא ואחרה קמה הלמוד אל לגמון
פרשות וזה הוא סוף. לומר שאם קראו באחר כל
אחרא פרשות. וסוד הראשים ערך לעבר הבטה
אין ברך לעשותן בשם. אבל לא מסתבר כלל
שבכל שעה מעברות הקראו הבראשו בשם אחרו.
ושון בהסבר ותעמת שאסורין בזה ובזה. פ אם
קראו את המגלה באחרונה עבר. ום בוש עברו
הבטה אסור בהסבר ובתעמת. אבל באחר שעה
מעברות מותר בהסבר ובתעמת עד אין דברו.
ואם תאמר לאם מעברין אם אחר יותר מאחר
באחרים. ויש לומר מעם שברך שאין תפלי
שעשה שמלא בחדש אחר אחר אחרים. ומטת
לא כן ברך שאין עשרי שבא בחדש אחרים קוה
חדש שבת. ושבת לא כן אין מעברין מאמר שמלא
לחדש שעה עבר קוה חדש אחר. אי עני דומיא
דחדש אין חדש מעברין אותה בחדש ממעמדו ראשון
יש אף שבת בחדש ממעמדו ראשון חדש ואין חדש
מעברין אותה בחדש אחרון אף שבת בחדש אחרון.
אי עני מעבר שחדש אחר קוה אמרך לשבתות יהיה
אחרון אם ברך לעבר מעבר אחרון אם תעמיד
מנגלה. ויש רמז לזה מקמעסרה ם תעמה שלא
ונשמע בעסרה. ואלו קן ונשמע קולו עשרה
ונשמע. ונשמע פתוח המלך.
והרמן שמבשלה הבטה מעבר אחר שלמר
בנשמע הבמגלה ברכה אין אלו שקוה גדול מן
הבטה אחרים והבטה מעבר פרסומי עשה
ואמרין אתה אמר ר יחשה בר פפא אל הבטות
כן אחרים על נסלחה ולבנה על נבראים חזן
מעבדה זו אל בשמרת בה אמן שהיה אחרים על
נבראים ולבנה על נבלבנה מאי טעמא אמר
אבאי כלי שלא תהיה הקמה למעלתן אל הבטה.
וכן בשירת אחרים ובמלחמה ניקבה שאומר בשלמ
סופרים שהם לבנה ענלבנה כל שלא תהיה הקמה
לשונה לא נקי אמר ם לא עבדיו יקוב ושרה בבטה
הם אחרים קוה אחר לבנה כלילתה בתרקה קמה
לעבדכן ובכל בתרה ניקבה ואת שקוה מעבה
כתב לבנה טוב כת נקבה פרסנהה. וכן שרה
בעל קלבות נדות ולא כמלאי שהרה כת
לבנה אלה. ואמרין בראשונה אמר אמר כי אחר
ברך שיהיה אם ברים נפה ואת נשמה שה
ואין כהנין קשורה. ואם אחרה מעבה סופרים
ואמרין בתרקה קמה המגלה אמר אבא זוגה אל דבר
ii דוחתה בשלמתה בוקיפה מאי טעמא לבנה
נחדה וקיפה לוזקיפה מפרסי מוהה בקרחתה
ויש מפרשים בהעסקה וקיה מעלפה שלא אל אוהב

מגבולת ואם אחרה ברשמני. ואמר פעם ואם
נוחתה ברך עמקה כמוריה דלברות לכל ו
בחדה זקיפה אזקיפה. מוריה מעשה אל מחיים
כאחרה בפ הקשר את הפעלה פת קטנת הבן
אם פת וקטנתה אמר הלשון ברך ואם מוריה
דלברות. לברות שם שר. ואמרין בתרקה קמה
המגלה אל אמרה דמן יש עשרת בני בנים ועשרת
בשם לעמרינו בנשמע אחת. מאי טעמא אמר
בחדי הדרי נפקה בשמתיבו. ואמר הקדוש לומר
אים שקוה לעמלה בנשמע אחת עמקן. ונראה
שאם הקדוש בקש שאים ברך לחזור. כתב אחן
אחרים הבנה בגדפת ובטרמבסיה לומר שלא בבל
אחלת אחבנת אל הפסוקים במגלה והבנה
מעלמן אותה נקולרם ואחר כך חזור שלא בבל
אותה. אים יקורי ומרדכי יוסב. עקוביה ם מרדכי
וכל זה לבנות הקמתה אים ולכל. וכן כתב
בעל מעמרת המעבות ושרם ם הבטה קוה כלי
לעבר אל אים יתעמעם אחר מקום אל ירבם
ואומרים אל הפסוקים מעבר שקה כתובה בה מ
מרדכי ומשה כבלו ושמען הבם אים על ידו. ואם
המקרא שקוה בקוף ברך לעבר מעשה כוונת
הברכה אחרונה ומעשה כבלו אל מרדכי על
ובכא מעבה אל אחר אל שם פסוקים בלבד
לבוד אים אתה אחרה. ם מרדכי היקולי וכן מקבלן
ברוב המקומות בספרד.

שחרית מתפללין

כשאחר המגלה אל שמושים על הבמים בקולה.
ואין קורין את הקלל בקריאת המגלה זו אים אלא
וכתבו בעמרמעקה בשתי שיבות לשל אל הבטה
בפריס שם שקוה יום בם ובגלו ם בריקה בלבד
ואחרים שנהלו באחרונה כמו בראשונה. ובתשובה
לבאן אין מפלג על פסוקים וכן המנהג. ואומר
קדים עד אמלא ואומר אתה הראית לבעת עד

ודעתם וכפיה עד שעלה ומלא ספר תורה וקורין
שבעה בתורה ויקי בעלה מן ויבא מעלה עד סוף
הפרק. ושנו שלחי נסר לאחור שע מעשי הפוק
מלחכון על פרשה זו מעט שאין בה אלא השעה
פסוקים בלבד וצריך לשנות לעשרה פסוקים
ואעפ שאין לוש לזה כמו שאומרים לפעלה בעמן
קריאת ספר תורה בעבר. ואומר קדיש עד לשלם
וקורא את המנלה ראומרים בברקא קמא דמנלה
אומר ר יהושע בן לוי חייבאדם לקרות את המנלה
בלילה ובשחרית ביום שנאמר לקרא יומם ולא תענה
ולא ולא דומיה לי. ומברך על קריאתה המברכות
הכתובות לפעלה. וכתב הרמבם שמלחר שסדר
שחרית בלילה לא יחזור ומברך לחזר ביום. אבל
רבי תם כתב שחוזר ומברך ביום שחייב שקרא
הקריאה ביום שנאמר וקיימים קבל מברים ונעשים
ועם שקד פרסום הנס הוא ביום בזמן מעשה
הנס ומפלה מפות לים לרעהו ומתנות לאבונים
ושבר דאמרינן בגמרא מלא מברך מעם ולא קאמר
בלבד מברך מעם. וביום מברך מע כדאמרינן גם
בי חמכה יום ראשון מברך שלש מכאן ואילך
מברך אחד. ואחר קריאת המנלה אומר לאבוי
ואמר לומר יעבר מ ביום ברא ואמר סדר הנוסח
ומחזיר ספר תורה לעקומו. ונהגו לומר כשמחזירין
אותו שיר המעלות לדוד אל מעמקים מעמ שמדבר מעמן
מה שרגה הוא לעשות לו. ואומר יקום זב ואומר
קדיש ותקבל ואומר לעמנה על אחלת הקשה שמבר
מעמן אחר בראמרי במנלה לפה מעשה אחר
לאחלת מעמ שרחמה עד בלילה וגם ים בן בנו
לשם הוא שלא הקשה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי
ראשי תעמת הוא מעמ. ואומר קדיש יתום שלמא
רבא. כתב בעל מעשרת המועדות מעמ מה
אין לפ קורין שם ימים מנלה מספק. ולא מעמ
שאינה מן התורה אלא מדברי קבלה. וכפ אומרו
לעשות יום אחר וכפ אומרו חשמן המועדות ושנר

המלך אמרנה ברוך אמר אמן יקום פרנסה לעמו ישראל
לעולם ועד. ברוך אמר אמן עושה הנסים לאבותינו
ולנו מאז ומעתה. ברוך אמר אמן הנוחל לעמו ישראל
לשמחה ולרצון לעמו ישראל לחיים ולשלום. ברוך אמר
אמן אשר בחר בנו מכל העמים ורם לנו מכל הלשונות
וקדשנו במצותיו ותן לנו ה אלהינו בשמחה ובשון
מועדים לשמחה חגים וזמנים לשון אמר אמן
ברוך אמר אמן מקדש ישראל והזמנים. ברוך אמר אמן
מגן אברהם. ברוך אמר אמן מחיה המתים. ברוך אמר אמן
אל הודאות. ברוך אמר אמן הטוב והמטיב. ברוך אמר אמן
הרחמן הוא יברך את עמו ישראל בשלום. ברוך אמר אמן
הרחמן הוא יברך את ארץ ישראל. ברוך אמר אמן
הרחמן הוא יברך את מדינת המלך. ברוך אמר אמן
הרחמן הוא יברך את המלך ומלכותו. ברוך אמר אמן
הרחמן הוא יברך את הקהל הזה. ברוך אמר אמן
הרחמן הוא יברך אבי מורי ורבי

סדר תפלות הפסח

מעשה עשה מן המצרה לשבת בחמישה לחודש
אחרת שלא ימר לך ביום הראשון הבשלת שלוש
מעשים: ואומרים בברכה קמץ ופרחים חמץ
מעשה שבת ומעלה מעלה לן לאסור אחר מצה
קרוי כתיב. כתיב שבת ימים שאור לא ימצא
בבתיכם. וכתיב לך ביום הראשון הבשלת שלוש
מעשים. הא מצה לבעות אחרבעה עשר לחדש.
ומקשי ואומר לבעות לא אחרבעה עשר לחדש
ומתרץ ביום כתיב. והלא מקשי ואומר מבערב
ומתרץ לך חלק ובוקר לה בתחלת שבת. ושבו
רבנן מבריקה ירבה הלא לעבר ביאורה לאורתה
מ לך חלק מעשה לחשן ובקר מעשה עין הן אלא
מקבת הוא מותר ומקבת לאסור. ומשתה ים שם
לילה חצי לאסור וחצי לאחר. והדרשה אומרי
לך הוא הן בחלף אותות בלפה הרה לאחר בטל
בלה לכן: והשתה זו הראומרים בתרבה הוא
שבטל הראמן בלבו ויחשוב אותה כעפר. ומעבר
סופרים לשם את הראמן בראחבאות. ובחוריה
בתחלת לא אחרבעה עשר בשבן לאור הנר מעט
שבאלה לא העם מעשן בבתיהם ואור הנר יפה
לבדיקה. והראמן שנמצא מבטל במקום אחר
עד תחלת שעה שמית ביום ומבערו: ואם רצה
לבערו בלילה מבער. ובקרם שבדוק יבדק בלא
אלא אקבל על בטול חמץ. ובטעם שאינו מעבדק
על בטול חמץ מעט שבטול הוא הלי בלב הלדם
ואין צריך לאותו בפה ואין בם מעשה כלל ואין
מברכין על מעשה שאין בה מעשה כמו שבתבא
בהקדמת הסדר הזה. ובם אין לברך על בדיקת
חמץ מעט שהיא מדרבנן. ולאחר הבדיקה אומר

כל חמירא דאיכא ברשותי דלא חזיתיה ולא
בערתיה ולא ידענא בה יהא בטל והוי כעפרא
ואין עומד לאיכא בשתא הנה לא ראיתי ברשותי
מאיש לבית אחר. ואם תאמר למה הבריכו
לבדוק בחמץ בחודש ולהודיעו מעשה מאחר
לאסורו כמו חלב ובבלות. ואם תאמר מעט שחלב
ובבלו בא אחרב בלבן מהם כל הבשר אם
אמר יאכל מהם. אבל בחמץ שאין בלבן מאמר
יש לשון. עדין הבשר שבחי לגזיר לא הבריבו לאחרת
הין מרשות אחר אף שאינו בא כל מאמר כל הבשר אם
יאמר מהו בלבד. ובבחמץ בם כן שאסור עד שבשר
עשר בטבן ואם בחוכה לאחר ואין בלבן מאמר לא
הבריבו לבדיקו מעשה. ואל שבטעם בחמץ מעט
שבזבירה בם בהבריה יותר מאחר מעשה ואחרים
לאותה בכל ילבה וכל ימצא בחמיהו בם שאר והבריבם
לבדקו כמי שלא יבא לבי מבשול. הרי שאחרי
בשאר לאסורו לא הולכים אחר הבטעם ואם אין
נסר שאסורו בעיב בעיבו. אלא בעיב בשתן
טעם ולא בחמץ בם בעיב בם אלא בעיב בעבקות

ערבית

נכנסין לבית הכנסת
וקורין קריאת שמע ברכותיה והודעין ובדוק
עליהם וכו' ואומר אלא נסר הדים עד לשלם
ומתפללין שלש לראשונות ואומר

אתה בחרתנו

מכל העמים. ועל שם ויבחר בנו. לקבל אותה
על שם ולקבל עלה לקבל אותה. ועל שם פלאתה
מ לקבל. ורעת בנו על שם פ רוקם מ בעמו.
ומתיב רבה לאלה את מעשיך. ורומיהה מכל
הלשונות על שם רק לקבל ידעתי מכל מקבלות
קדמיה וקרא מעלון ידעתיך בשם. ואמרלשון
רומיות על שם תרומיעה קרבות בריב. ואומר
מכל הלשונות על שם מכל לשונות הנים וקבלתה
לא חמירא דאיכא ברשותי דלא חזיתיה ולא
בערתיה ולא ידענא בה יהא בטל והוי כעפרא
ואין עומד לאיכא בשתא הנה לא ראיתי ברשותי
מאיש לבית אחר. ואם תאמר למה הבריבו
לבדוק בחמץ בחודש ולהודיעו מעשה מאחר
לאסורו כמו חלב ובבלות. ואם תאמר מעט שחלב
ובבלו בא אחרב בלבן מהם כל הבשר אם
אמר יאכל מהם. אבל בחמץ שאין בלבן מאמר
יש לשון. עדין הבשר שבחי לגזיר לא הבריבו לאחרת
הין מרשות אחר אף שאינו בא כל מאמר כל הבשר אם
יאמר מהו בלבד. ובבחמץ בם כן שאסור עד שבשר
עשר בטבן ואם בחוכה לאחר ואין בלבן מאמר לא
הבריבו לבדקו מעשה. ואל שבטעם בחמץ מעט
שבזבירה בם בהבריה יותר מאחר מעשה ואחרים
לאותה בכל ילבה וכל ימצא בחמיהו בם שאר והבריבם
לבדקו כמי שלא יבא לבי מבשול. הרי שאחרי
בשאר לאסורו לא הולכים אחר הבטעם ואם אין
נסר שאסורו בעיב בעיבו. אלא בעיב בשתן
טעם ולא בחמץ בם בעיב בם אלא בעיב בעבקות

בעיבתיך מרשבקו בבבית בטילת תיב וקבלתה
עלכם לעבוריתיך פ לאמיר מיתן תבל. ואמר
וקבלתה. על שם ויהי כשמעם את הקול מתוך
החשך והקר סער בהם והקרבן אליו. וכן ויקרם
כל הקהל ואמר הגדל על שם הגדול שמיך בגבל
והקדוש על שם והא מקדוש קדים בבקר. עלה
קרית על שם ושמיך עליהם נקרא. ואם על שם כ
אמ מ הקורא בשמיך הלי ישראל כלומר חפץ אם
שאקרא בשלש אלו ישראל בשבל אהבתם אמרי
בשמיו מעוקה בשם ישראל שמוף אשם קוראי ל. ועם
כן בכל השבחים הראוכה והקמעשה בראם הא
ובסוף אל. אלא שבחי יש עדות לשבל. והקטע
לא שהיו אומות השלש מבזין את ישראל ואומרים
על מה לו מתיחסין על שבטיהם לשת אמתם
שטרין אם שלש שלמו המבדים בראמותיהם אם
בעשה שלמו בראמותיהם לא כל לשבר הבשר עלשם
הבה פ אם בם אמתיהם ותתן לנו מ אלא בראבה
עם פ מראהבה מ אחרים אמר מעוברי שבא לא מעוברי
מ. לשמיהם שבא ושמחת בחגך. תנים שבא את חג
הבעשת חג הסכות חג הסכות. ואמעשה הוא תבל
על מעוברים ובכל אחר. לשון הוא כפל הבמחה
את יום חג הבעשת הוא את יום טוב מקרא קדש
הוא שבא מקרא קדש יהיה לכם. ואם אל יום בשבת
כולל הבשבת עם יום ואומר ותתן לנו מ אלא בראבה
שבשת לבמחה מעוברים לבמחה חגים ומעשה
לבשון את יום המבחה הוא את יום טוב מקרא קדש
הוא זמן יחודה שבפרה ראשון לחיות. בראבה
מקרא קדש כבר ובראבה. וכל שלשת מעברים
פרבשבובברה מעשה שבת שלשת. ואם
אומר וכל לעשה בראם אל ואם אבתיהם מעט
שבה בשבתוב וזכרת פ עבד היית במצרים
אלהינו ואלו אבתינו שלם ויבא עם
בעקבתנו ישראל בראם אל. ובא עם ובראם מעבר
בעבתיך

Liber Salomon Jacob

קמיימא וקורא רבנו על הגפת הפלה לשמים ירים
עם ריחיה לתקלה. וירבה עם הרשע על מן כחי.
ישמע עם ויסמע אלוה את עשקה. עקד עם עקד
פקדתי אתכם. וכתי כי פקד ה׳ את עמו ויחבר עם
ויסור אלוה את בריתי את אברהם וגו׳ ויזכרם כל
מן הקשופת לעם שיש עמי שלה בלבד מיתי לומר
יעלה אבל לא יבא לפני לפני לומר, ואם עמי יבא מיתי
לומר יבא אבל לא יעבר לפני לומר יעבר. ואם עמי יעבר
מיתי לומר יעבר אבל לא ירא לפי לומר ירא. ואם
עמי ירא מיתי לומר ירא אבל לא ירבה לומר ירבה
ירבה. ואם עמי ירבה מיתי לומר ירבה אבל לא
ישמע בשלם שברה לכי לומר ישמע. ואם עמי
ישמע מיתי לומר ישמע פעם אחת אבל לא יפקד
פעם אחרת לפי לומר יפקד. ואם עמי יפקד מיתי
לומר יפקד פעמים שלש אבל לא לשלש לשבר
לומר ויזכר לשלש. כדי שהוברכו כלם וכל מן הקשופו
מה מ כבר מ מעלות שים בתוכה בחרבה. כבר
כבר ומיר הגדול לומי שלש לעלה. וכבר עשו
קרבת לומר ובא עלינו. וכבר וקרבתם מלכנו
לעמדתך לומי ונעבד את הקריבה והעמדה. וכבר
וקרבתם לומי ירא הקדוש מ בשמחתנו לין קדוש
נראה עמנו בתוך הנעמים וכבר ורומיתם מכל
הקשופות לומי ירבה לרוממנו, וכבר ורשת בא
לומר ישמע לכל הנעים שתה רוחם בא. וכבר
לקבת לותנו לומי יפקד הפקדה לאחר מקדש וכבר
לתה בחרתנו לומר ויזכר הבחירה לאחר בחרת
בחבריה יבחר ויעקב. זכרתם עם זכרם ה׳ ברשם
עמך. וזכרון לטובתנו על אם ויזכר לנו את הברית
את לאברהם וגו׳ וזכרון ירושלם שבר על אם לם
לזכרם. וזכרון מפיה בן הוד עבדך על אם זכר ה׳
לדוד וכתי ל הקב מי מפיחר. וזכרון כל עמך
בית ישראל לפנך עם זכרתי לרחמר נשבריך לשלם
עם לאחיר לפו פלטה. לטובה על אם לשום עלך
לטוב ונאמר לומר שקבם אחר בנותם הקיה לו פלטה

טובה. לחן על אם ולעבדים יתן חן. לחסד על אם
חיים ורחם עמית עמדי. ולרחמים על אם זכר
רחמיך ה׳ ורחמיך. ומזכר כלון תמיד זכרונות
כבר חמשה טעמים שקלמן ישראל בטשוק לחד
שמלמ לתקה את הלוים נתנשם לשקרן ולבטן מתוך
בני ישראל לעבוד את עבודת בני ישראל בלתי מועד
ולכפר על בני ישראל ולא יהיה בבני ישראל מגפה בגלל
בני ישראל בהקדם, ומשל לעלך אשוה על בם ולו
יבן בני קש בני אבל בני אלך בני לשת הקפר בא
בני מעשת הקפר. כך לקבל מתלוה לשבר את
ישראל בבל שעה. ביום חנוכו. וכרם ה׳ אלהים ם
לטובה על אם זכרם לחלו לטובה. ופקדם ם
לברכה על אם פקד פקד פקדתי לתכם. וקומתם ם
לחיים טובים על אם קומתם אלו ישעם, מבקש
מלת אם אם שיקיה לותם זכרון אם לטובה ולברכה
ולחיים טובים. בדבר ישועה ורחמים עם ופקדם
בשובתך. חום ורחם ורחם עלינו וקומתם על אם
ויחן ה׳ לותם ורחמים ויפן אליהם. מ מלך חפץ
ורחום לתם על אם מ לתם ל חפץ ורחום

והשיאנו ה׳ אלהינו

את ברכת מועדיך לחיים. רבו הקרבנים בלמון
וקשיחם. ומן שקוה מלמון ומה בשמר לומר
הומיתם ונלפו. ומן שקוה מלמון כבר מקיחין
מקוחות. לומר וקיר פעם ושעם. ים
מערבים שקוה מלמון יש פרעה את ריחך
ומתרבמי ידכריך פרעה. לומר שיעלה זכרונם
לטוב לטובה. ים מערבים
שקוה מלמון ויחלו לתכם על כנפי נשרים ואבה
לתכם לא. ומתפלל אם בדרך מכל שונה מועד
שיבה לענים שיבלום בכל מועד ומועד שבועם
ולא ישרו בשבע כל לא הקרבנים ם לחיים
נקבים עם בעבת את. אבל הכהנים לפרם
שקוה מלמון ומלו מקחות מלאת כלם. שעבו

לזכרון כלמי אלה לפו לזכרון ברכת מועדיך. ונם יתכן
לבר שקוה מלמון מלאו בבר קדת כלו הקשבנו את
ברכת מועדיך. והקשבם שתכנו לעבות שרושלם
ונקריב שלת ריחך שבתו בה לים כמעבת יהו וכו
בשמחה ובשלום כלאר רשת על אם רבה הבלים את
מועדיך: כלומר שיהיה לותם בעלתיהם לבנל
ובהבלות הקרבנות ועבר על אם רשת ה׳ לאלך
ולמו מתפלמן לאם שיהיה לעלות לרגלים לרושלם.
ולמרת לברכה שלומר כברכת ה׳ אלך לאבר נתן
לך. ושמרה נתן בחבלה שמרת ובחבלה הסוכות
ברכה ושמחה אבל לא בחבלה מעשת על לשון שכולל
כל המועדים בברכה בבני שלומי כברכת ה׳ אלך
לאבר נתן לך. והקשבם ם בחבלה שמרת ובחב
הסוכות שים לבל בעבל מעים תבלה ושרות הרבה
עם הבה לשמח לרבעה. והם הלוי והבר והיתם
והלמעה והבנן לומי לבה לאם השמח לרבעה שלא
לא לשמח לרבעה שלך. והם בבר ובתך ועבדך
ומתך. לאבל בומן חבמעת שקוה לוף תבלה
שם שבבה ועדין לא עקבה הבמה הבלשה ואם
הבה מעבה לותם שישמחום יהיה בהם בעות עבן ל
לתת מלשם והתבה ידיה לעוף לשמם לזכון שלון
מלמחין לותם בחבלה לא לומר ם לשמח ם שמחה
ונם ברכה לא לומר ם לשמים בהם עבות עבן לתת
מלהם. והקשתם בלשעתך שרשמוהו בברכת
נטילת ידים: והן חלקם בתורתך וכו׳ הכל שרשם
בתפלת של שבת ברכה לא בשמחתם. והמחלם ה׳
לומם בשמחה ובשמן מועדי קדשך שבו בלועדים
שמחה וחגים לשמן ולשמחה ולשועדים. ושמחו
בם כל ישראל מקדשי שמך על אם ושמחת בחגך
ים קוראן לוקם שמך ומעשת קוה מעבר שבריך
לומי מעבן הבהתמה שמעך לבהתמה. בלו מקדם
ישראל והקומעם על אם ם לחם ה׳ מקדם את ישראל
והקומעם ישראל מקדשן הומעם: ולומי אלה
לחרומות ולומי שבקרים. ולחם אל בשבת מעבר

בתפלה נם אל שבת לת יום המפוח הזה ולחותם
מקדם הקשבת ישראל והומעם. ולומר ולכל וברכת
ינן לבת בבבו ולחותם בבל שבת בלבד. ובבר
כתבנו הקשבם בתפלת אל שבת. ים לומריים
שלון לומר ברכה לחת ימען שבבר בל פסח שבל
לבות בשבת כשלר עבדם שבבת. ומבר שתקבו
לותם מעלם עם שבבדות שמלחרין לבלי ם
שמבדו תפלתם עם הבבר ולא ישלבו אם ילדים
מעלם בשמחי מזיקין. ולבה זו מלומר ובלי מקבם
ומשלמלו בבם. ומיבו בבבן לומרבם. ולון לקדם אם
בשת הבבם אל הפסח לפו שבשלר לא שבתות ומי
טולם שמקדשן בשת הבבבת הלה לבולבת לולרי
ידי חובתן כמו שבת בבו לעבלה. ובבל פסח לומו
בדבר ם בלם מקדשים לבמים בשתם כתבן ולא
יפחתו מלרבעה כוסות אל יין. ועבר אם יקדם
בשת הבבבת ילקה כמוסלם על לרבעה כוסות.
ואם כן מה הוסלו הבמים בתקנתם. ולומר אם
קדם ובמרן לבתלם לבלם לבשות סדר הקנדה

סדר ההגדה

ופרוש מעבה מדברי
סופרים על בל לים ישראל לשתת לרבעה כוסות
אל יין בבל לבלה מבתי שלות ריחומות אל פסח
ואם עם שבשבר לל יפחתו מלרבעה כוסות
לא אל יין ואם מן התמחוי ופרם לל ילחל מפרים
בלה לא יפחתו לחבע לבלי. ובלה לא יפחתו מל
כוסו אל יין אם אם לקלו מזון שתי שבלה ימבבשוקה
מלם לרבעה כוסות ולאל שבמבך אחר כך לבלה
מן התמחוי. ופרו תמחוי קבבר בבלה ים בעבלה
ינבלות מבבות ולומין לבעות בבבות בתוך
קבבר בבלה ומבבבן בה ים מזון לבחבל
לעבים ובתה בבבת בבל יום. ומבבי בבעלה
בים בלילי הבן ומתבלה מלתה לחבה בה עבי
בבבה הבבלה לא אבל לחבם תבי ולא שתה תבי

לעתיד לבא אמר רבי יצחק אמר קרא לא
שמורים הוא לא שלא הקדוש ברוך הוא מן המוקדים ·
ברוך אמר כוס של ברכה מעורב לטובה ואיש מן
המעורב לרעה · פרוש כוס של ברכת המזון
מעורב לטובה עם הקדוש ברוך הוא · ואין
מעורב לרעה לשונאי עם כוס רשע · רבינו
אומר כל אחד ואחד מעשה בחשבון נפשו הוא ·
וכתיב
קדושים ובזב המערבים הוא אל ולא מלאכתו
מעשה נפש עמוק ערוך לנגד פרי הגפן של
כל אחד מקום · ונם מעוש שהקדוש הוא קיסר
הגדול והקדוש · וחכמי גדולה וקדוש בשמו יונה
וקראם כתם שאין לנגד פרי הגפן לא של
כוס ראשון וכוס של ברכת המזון בלבד · ואשר
נמצא בכתבי הקדושים · הכוס הראשון אומר עליו
קדוש היום · והכוס השני קורא עליו הקדוש על
נס ישראל · והכוס השלישי מברך עליו ברכת
המזון · והכוס הרביעי אומר עליו את הקל ואם
עדיין אחרונה הוא אלא שלא על הסדר לא אתלון
זה אחד זה לא יבלי · ושישר כל אחד מאלו הארבעה
כוסות הרשות לבן · דמיין מנה ומיחנה והוא
מעקל שלא אוקיות ושלא ומדת הכל שיהא הוא
אומר כמחבר בלשון וכן ראם ונבנו כמחבר שם
בלשון ואם בלל וחומר בלל · ואין צריך שיהיה
כולו לא חם · והקטנה צריך לפרטיקולי
כוסות ואין מדיכין הוא שלא לא הוא שותה כוס
הכוס והקדוש אחר מתשאו ותפוקות · ואומרים
בראשונה השקלים שמעה מן המובחר לחור אחר
מן אלוה מלכתיב אל תרא מן מלאכים אמרו הוא
מן אלוה הוא ואם הבן מסובה מן אלוה הבן
הוא · נשאל אל מלאך מרוטנמרק אם יכולים
לברך הטוב והמטיב בשל פסח אם נראה כמוסף
על כוסות · והשיב לאמר נראה כמוסף
רק אם יברך פרי הגפן כמו שמברכין על
שאר כוסות · ומשם לארבעה כוסות הוא

אומרים בראשונה אמר יוחנן בשם ר' נתנאל אמר
אמר לבנו ישראל אל אמר הקדוש ברוך הוא מתחר
סנות מעבדים והכלתי אתכם מעבודתם ונתתי
אתכם בזרוע נטויה ובשפטים גדולים · ולקחתי
אתכם לי לעם ונמר כפנו והוצאתי והכלתי ונתתי
ולקחתי לי יהושע בן לוי אמר כנגד ארבעה כוסות
שנשתה וכוס פרעה הוא · ולקח את הכוס
ואמרתם לוהם על כוס פרעה ואתן את הכוס על
יין פרעה · וכתיב ומתה כוס פרעה הוא · ר' לוי
אומר כנגד ארבע מלכיות · ובמקום אחר
ארבע כוסות של פורענות שעתיד הקדוש ברוך הוא
לשקות לאומות העולם · בכה אמר אל ישראל אל
קח את כוס היין החמה הזאת מידי והשקית לגוים
את כל הגויים אשר אנכי שולח אותך אליהם · ושתו
והתגעשו והתהוללו · מפני החרב אשר אנכי שולח
בתוכם · כוס זהב בבל אמר אל מעבדת כל הארץ
מידה שתויים על כן יתהוללו · כוס שני אל ויין
חמר מלא מסרוגר מזה לך שמריה ימצה ישתו כל
רשעי הארץ · ימצה על רשעה פרוש לא ובגבורה
ובחזקה ומעמת ממתכ סם וכמגנן מתנה הוא לשקו
את ישראל ארבעה כוסות של נחמות · אל מנת
חלקי וכוסי אתה תמיך גורלי · תערוך לפני שולחן
נגד צרי רשעת בשמן ראשי כוסי רויה · כוס
שלישי שתה הוא ברכן כל כוסות הכתו מלבד לא
שמות המעשים ואחר לבנים הבא · יש שולחן מפני
מה אין מברכין אלא אמלא הקם לשתות ארבעה
כוסות כמו שמברכין על המזון שהוא מברכים
בזמן הזה · ולל הייב צריך לשתות ל כוסות והרי
ים כוס של הקדוש שהוא מעשה בם ושמיר · ואם
תאמר צריך לשתות שלשה כוסות ולא יתחייב
הוא בארבעה הילבר לא יפסד · ושני כוסות
אחר יתנו אחרון מברכין אל מעמה הנעשה
בנתן אחת בלא הפסק · אבל ארבעה כוסות
שנשתה מעמה על כל אחד ואחד מקום ואם

כל אחד כותב, ואחר כך מתפללין מחצנה ומתברכין
באי אמת ויקום על הפלת חזנו. וכשגמרו שכל
הקהל מתפללין יפרסו ויושבין אותו על הסכנא.
ובמקום שחל בשת לו בעצמן בשבת אין צריך כי אם
הגלל שקוי וכל לפסח. ולא הימים שלא שקוי כי
לתענה אלא הוצה חוצה שבת בלוחות זמן.
ואלו מזכרות על הנחלה מעט שבפסח אין עושין
אותה אלא בשבר על עצן דמון כמו שמעתרם הסטים
בטבריא שם ואם בא לפסח לאחר שבר על עצן יקיים
תורת גדול, וקריאה הפשחין לחם כמו שאינם אלא
לבד בשלא ואחרכה מתקרבים בזה בראיה שעשה
אותה כמין קדשים ממש. וכן כה בעל השבור אל
יעבה אדם. ואיריכן מרוסלמי שלבר עקחין שעה
והרעה כלומר בעת ריחמה לעמדיק יתנו בדעה
מרמיה. וקמעת שאדם ונא בהם ידי חובת
בפסח ביכן לאיות מלאחר מחמעה מעיבדן שקן
חטין ושערין וכוסמין שהיא אשקלונה בלעז.
ושלת שועל שהיא חשה בלעז. ושיבן מעבדם
בשביל שקורין אותה בערבי דוסר ובלעז אספלאת
לפי שהם בלים לדי חמון שלמר לא תאכל עלו
חמקבעות ומים תאכל עלו מעשת לחם שעה לבדי
מבלים לדי חמון אדם יוצא בהם ידי חובת דבריהם
אין בלין לדי חמון אלא שני ראשון אין אדם יוצא
בהן ידי חובת לחמקי אוכל ואוכן שקן בלין לדי
מרחון. וסמכין הן מין חטין ושלת שועל ושיבן
הם מין שעריים. וקמעת מלא בריות שמור
לפסח מעה שלא יבאו מים בתנאלה מעשת קטרתה
ואילך אז אפי מעשת מחיה ואם אין לו כך יעשה
שמור מעשת לשם. לשם אותה נכרית אחר ישרל
שמרת על נבה אינו יוצא בה ידי חובת שכל דבר
שבוך לשמו אינו נעשה על ידי נכרי. ומנו שלא
לתן מלם בנים של משמת מנה מאומר מעוה לחם
שם. וכת הלאכל ברכה אל ובריך לעשות
מצעת בקיקן קטנים ואם עלין עשה ונרולה אין

וב לחם שם כתבת לחמעה לחמשעה פרש לאלם ולחמשה
ולחמשה לחם גדול אחד, ויש מדקדקים על מצעת
בעשייתן לשום אותם אי זו נעשת לראשונה ואי זו
שניה לע שמעה בראשונה כלאמרי לעבדקות
על תרומת הלשכה שמעה בראשונה. ולבני
מדקדקים בריבה ראשה לאחר שאותה שנעשית
ראשונה שהבשלה תחלה לתשר כדי שתבער אחר
ותחלה שאם נעשית אחר תחלה ואחרת נאפית תחל
מאחרונה אחר ראשונה כמאר אחת אחר ראשונה תחיה
וכן שמעה בראשונה מעשה שבראשונה תחיה
ראשונה לבל דבר ואם לא העשה כך הכוהנים שלא
מה אחרונה לבל. וכת נעל ספר מעשת שאם
מחלף שעה בראשונה אינה יצא כלאמרי בשר הקודש
את המנחה ראשון שקרא ראבעה מעובה וכן שם
וכן אלשי שקרא ראבעה מעובה. וכתב הלאכל
בלחם שלא אין לבן מעה של מעה אל לאחר חשת
כשאיות מסחאינה אל לאחר חשת. ואתקה
לאחלת מבה לשמל פסח. וחסה מעשה מדקות בתם
לאיות הבן לאחר מקום כרפס וכל לשמש לבא
שמחשבו בעצלת פרך ם כשהפך כרפ תעלה
ם פרך. וקם סימן לשמש בסח. ולאכל שם
חמעה מעה מדוב שיבא לחם בהן ידי חובת ואל
מן אחרת שהיא חסה. שלבן שהם בערב בערב.
תמעה בערב מצרם שהיא קלאדום בלעז. ויש
לומרים שהיא מרוה בלעז. ולדיק מרם מרים
בערב. תרחבה יש לומרים שהיא קרבעה
בערב ויש לומרים שהיא חנדקוק. מרוב שהיא
חזרת של יער שהיא מרה. אבל כן חסה מעה מן
המובחר לברכה לאיות המן אשר חזרת שהיא
חסה והיא מרוב לאמרים כפר ערב פסחים מלי
חסה לחם רחמעה מלן. ומה מרוב התלתרך ומוש
קשה לא מעבים תתלתן לך ומוטן קשה. ובראשני
ערב תתלת מתקן ומוש מר ומל כרכה לאמרוב
בזמן הזה לרבנן לא שהיה תלוי בחלת תפרת.

שמאיר על מעשה מרוים ולכלוקן. והחרוסת
היא מעשה מרבי סופרים זכר לטיט שהיו ישראל
מעובדין ם במצרים ועשין לותה ממעט פרחת
מתקים ומרוים וחומץ ומתבלן לותם בתבלן
לאותה לטיט שים ם מכל דבר. ועדיך שתהיה
עבה כמו הטיט זכר לטיט כמו שאמרנו. ויש
בה מעט קיקוי כמו תמרים חמעה זכר לתחת
הקשה שבדרשך. ולעזיס זכר לגבת לחם ירדתי
ותלטש זכר לתלה חנטה פעה. ותבלן כמו קמה
וקמון שהוא קבבה ל לדרך וסבל שהומין לתבן
שהיו מבלן ם הטיט במצרים.

וכשיהיה

כוס ראשון ומברך על היין
תחלה ואחר כך מברך על הפרי. ויש מנהגים לעל
בפסח זה הקדוש בחר בנו ובלשון ורצה שם
ומקדשנו. ואיכו מעמבע הברכה ומברך שהחיינו
ואיכו מברך שעשה נסים לאבותינו מעמ שברכת
אשר בחלם היא בתקומה ואיתר מעלחת שמוסר
בה פרט הנס. ואותה כל אחד מהם כוסו בהסבה
לדך חירות ואם חל ליום בשבת אומר תחלה ויכלו
ואחר כך מברך על היין ואחר כך על הפרי ואומר
בחתימה ושבת ומועדי קדשך בשמחה ובשון
הבחלתם שמחה ביום טוב מעוררת. ובשבת בריבו
שבת ובים שמחתם ואמרנו בסיפרי לא הסבתה
ובשבת מוצאם לשון נחלה שלאמר ושמרו בני ישראל
את השבת לדורותם. וביום טוב לא מבחם לשון
נחלה לא הוא על עם אל המפחה ואל הנחלה כל
יום שים ם מפחה הוא נחלה. ואותם בלו מקדש
השבת וישראל וזמנים. ואומר שהחיינו ואחר כך
שותה. ואם חל במוצאי שבת עשה שמן אומר
אין קדוש בר אבלה זמן. פו מברך תחלה על היין
ואומר על קדוש היום ומברך על הבר בדרך מאורי
האש. ואומר באי אמלה המבדיל בין קדש לחול ובין
אור לחושך ובין ישראל לעמים ובין יום הששי

ובין קדושת שבת לקדושת יום
טוב הבדלת ואת יום הששי מעשת ימים המעשה
קדשת והבדלת וקדשת את עמך ישראל בקדושתך
באי המבדיל בין קדש לקדש. ומנהגו הבדלה בין
קדש ומאור לקדש קל שבת והבדלה הפרוכת לבם
בין הקדש ובין קדש הקדשים. ושל רבי אפרסמא
נהגו הבדלת עמו ואת יום הששי מעשת ימי המעשה
קדשת והבדלת וקדשת את עמך ישראל בקדושתך
אחר בין קדושת שבת לקדושת יום טוב הבדלת
שאין זה מעמן אחמיה ולא מעמן פתיחה. ומקום
לא המוס לאמרים בפרק ערבי פסחים הפתחת לא
יפחות מעשם הבדלות והמוסיף לא יוסיף על שבע
רבע לפעמים לזכר שבע הבדלות והמוסיפים ביום
טוב אחר שבת לא שהוא מעמן יום טוב, ואלו אין
בין קדש לחול ובין אור לחשך ובין ישראל לעמים
הרי שם ובין יום הששי לשבת ימי המעשה אינה
אין המעמן לא אבל לאמרים לה נעלמה לאמרים לה
הכא. בין קדושת שבת לקדושת יום טוב הבדלת
ומו אוכל נפש המותר ביום טוב אינה שאין כונבת
ואת יום הששי מעשת ימי המעשה קדשת ומו
יום טוב אחרון של חג. שחוק מעשת ימי חול של
מועד שלמטו. והבדלת וקדשת את עמך ישראל
בקדושתך הם שתי הבדלות. בין הקדש לעם ולבין
לשרל ומו מעמן אחמיה המבדיל בין קדש לקדש
ומאור הבדלה בין הקדש לעם אל אחר בא עמרם
לאחרן ומשה ובכל לאחרן לבדו קדש קדשים
והבדלה בין עם לישראל שאמר בעת הקדיל הבדיל
מן את שבטו הלוי. ואומר שהחיינו ואחר כך שותה
ואינו מברך בשמים. וקטנים פרשמקו בתפלה
לא מוצאי שבת. ולאחר הקדוש פוטל אינו קוה וכל
אחר מן המסובין לאמל ירקות שמטבל במשקה
לעם שאינו אוכל פת לאמרי בפר ערב פסחים כל
שטים במשקה בריבת מלת לאמרים לאמרים בשקי
וקדיים עשקשות הם ומברך כל אחד לבדו עצ

ונקיה מן הבצים ומברך מה״מ פרי הארמה ומונח
בחרוסת להמית את הקיפה שמרקות בחומץ
שבחרוסת כדי שלא יצא לחם ואוכל מימיו כדית
בקשבה הוא וכל אחד מן המסובין עמו כך כתב
הגאונים וטוב המפרשים. אבל רש״י ורשב״ם הקשה
לתלמידיהם לאכל מיד לאחר מן החרוסת
ומשאין ריחה מהבצק ערב פסחים הקטן
לבין מעבל בחזרת עד שהוא מעט לברכת הפת
עמה שבמשנה היא מוסר חרוסת עד טיבול שם
והוא יוצא פר הקטן שם שטיבול ראשון היא לחיוב
אלא שיברך בעלמא ובשלם כל הקשה שאוכלין חזרת
בלא חרוסת ואין חוששין לקיפה. גם עתה מי לא
חשו חכמים לא ידע יאכלו בלא חרוסת כמו בשאר
ימות השנה. אבל טיבול שם שהוא שלא מעפה
הזכירו חכמים שלא יקח בם פוס סכנה. והשלם
בנו כדברי הגאונים. וקיפה ים מפרשים שקיה
מלגת כי בעת בהזמנות היאכל תלבות שבשקדי
הילבות וקיפה שמרקות. ם בחומץ שבחרוסת
מימית הקיפה שמרקות. וכמו הליי פירש שקד
הקיפה בלשון הרמית מלשון קיפה כמו נשחה והוא
שיחות במעשה מן המלכות. ונקרית קיפה
מפני שהיא מנפחת. והחרוסת היא פס שטורית
לוקח רות. ולא היה ערב להמית את הקיפה אלא
לבדוק את הקיפה כלומר לבדוק הכוח והטעם
שמרקות. והטעם שיין מברכין על החרוסת
ויש שם שיין מעבה מדברי סופרים מעבר שיבא
טבלה לברכם ואכן כל שהוא שקר ושמן טבלה
מברך על המשקה ופוטר את הטבלה. ובטיבול
שם יין לברך על המרור מה״מ פרי האדמה. אלא
לאכל מרור בלבד ם בהקנדיק היה הכסף לבצע
אבלה הוא לחיל והמרור לבצע והיה מלך אבל לבצע
נבילה היה היסח הדעת שמיים עפקיות הם
ומזה הקטע יין לברך מה״מ נפשות רבות אחר
אבלת שאר ירקות שבקנדיק היה הכסף. ומה

אחר הזמרור יין לברך מה״מ נפשות רבות שם
שיהנת אבלת היה שם הזמנה שמיר על מעשה
ומרורים יאכלוהו. ואל תשוב לותם כלבריסה הבאים
בתוך הקשדה יחמית הקשדה שיין משכן
ברכה לא לבטלה ולא לאחריהם. וכן בתשם הוא
אותה ברכת הפת לקיים חזרת. ומה הקטע
יין לברך על המרור מה״מ פרי האדמה; ולמה
שאר ירקות בהיה בתחלה בתוך הקשדה לאכלה
בעלמה לתפוקות כדי שיטלו מה כשהגה שיין
דרך לבטל מרקות הוא אבלה בת. מי שיין ל
שאר ירקות אלא המרור בלבד מברך עליו בתחלה
שתי ברכות מה״מ פרי האדמה ועל המרור ועל כל
בחרוסת ואוכל כדית וכשמיר הקנדיק מברך על
הפעה ואוכלה וחוזר ואוכל מן המרור בלא ברכה.
ואחר אבלת שאר ירקות יבצע אחת מן הבלם
מצות ויקח חצה בין שתי הבלעות וקחה הבריה
הפעה זכר למשרתם עבודות במצרים לאמר
אשקומן שבאכלת באחרונה זכר לפסח שהיה
נאכל על הבצע. ומפני מה עשו לפרוס הפעה
קודם הקנדיק כדי שלא יאמר הא לחמא עניא דאכלו
אבותינו בארץ מצרים כל דכפין ייתי ויפסח מה דבעי מן
עם בפרוסה אף כאן בפרוסה; כת הרוף מלון
ולת לא אלא כדית דמינטר יאכל בריסה לא מינטר
ומברך עליה המוציא ולבסוף מברך על כדית
דמינטר לאכל מנה והדר כריך מנה ומרור ואכל
בלא ברכה. והמה עלו לרלא לא סברת שאוכל
כדית דמינטר לבסוף קיאך יעשה כריכה אחר
שיאכל כדית דמינטר ויאכל שאינו שמור אחרון
ומנטל טעם מנה דיותר מסתבר לא סברתו לטעם
הכריכה שיהא אלא זכר למקדש ממה שבטל טעם
המצה בכשר. וכן כתב הרמ״ב ז״ל והר יונה
שיאכל כדית דמינטר באחרונה ומברך עליו לאכל
מנה ולא יאכל אחרון כלום. ובעל השטור
כתב שיאכל מיד לא מינטר ומברך עליו המוציא

ולאכל מנה ואחר. דמינטר בסוף בלא ברכה.
ואחרים כתב שי אכל כדית דמינטר כדי שיאכל
מנה לתאון ומברך עליו המוציא ולאכל מנה ואינו
חוטם אם יאכל בסוף לא מינטר; ומתחיל
הקנדיק והקשה אלף שנה אין מברכין על הקדיחה
כמו שמברכין על הקדיחה מעלה ולא מעשה עשה
הוא שמיר והקנדת לבדר בוסר הקנה וכו׳. ותרץ
ר״ב שאומר בתחלה בקדוש וזכר לעלית מצרים
יצ״ל. והרשב״ם כתב אחר שיין לברך על
הקדיחה מפני שמיל״מעה שאין לה הקנה ויותר
ואחר ברכה בעלמא שלבר בעבר ישראל מצרים
יצ״ל ידי חובתו אלא המברך הרי זה מעכב והקדיחה
הקנדיק על סם הקנדת לברך בוסר הקנה וכו׳. ושב
מפני שמעבר בה עבר ישראל מצרים והנפלאות
שעשה עמהם הכל בחותם זרוע. ויש מפרשים הקנדיק
הוא לשון הקדוש ושבח לבה על שהשיאם מלכן
מצרים כמו שמתרגם ברוש״למי הקנדיה הוא. לשון
לך שבחיה ומלה בין זכן תרגמו רבי סעדיה בעל
וכשאומר הא לחמא עניא שקרין הכל לו הקערה
מעל השולחן כדי שיכרו התינוקות ושאלו מה
נשתנה הלילה הזה מכל הלילות. שבכל הלילות אנו
אוכלין מה שאנו בקערה ובכאן הוא מסולקת
מלפנינו ואומרים בבר ערב פסחים אמר הוא ישב
קמי דברה חוא דקא מגבהי טפרין לו ומי אכלנו
דקא עקרית תבן מקמן אמר לה פטורתן מלומר
מה נשתנה. ולרשב״ם והמה לדיקו שהיו לבם
שולחנות קטנים לאכל שהשולחנות שלא גדולה
ולא שיעור הכל לבלקם אם מסלקין הכל לו הקערה
שם הכלם מעשה ומרורים ושם תכשיל ודי לו בכך
עב. והשלמת הא לחמא עניא יחזיר הכל לו
הקערה לעקבה כדי שהיה לנגד כדי שלו הקנדיק
כדאמרינן לכם עם לחם עשיר עלו דברים ונם
כדי שהיה מעיר לבנו כשאומר
מנה לו מרור זה״

פירוש ההגדה

מה לחמא עניא כוה היה לם עבד שאכלו אבותי
במצרים. ובתו ביחוד ויעבדו אין לדקדק לאמר לא
אמרו לחמא לבם אבון זכר הוא והיה לבון נקבה
הוא. הוא אמרינן הוא גברא והוא הנוכחה. ומה
שנתן לאמרו בלשון הרמית לא שכלם הוו מדברי
בלשון הרמית ואין עמי אחרן מעבדים לשון הקדש.
לא כדי שלא יבינו מלאכי השרת אחר שיהיה
בבלבל ויקטרגו עלינו. ומכרו שאותנו אין הוא
כדי לקנות אחין מלאכי הקדש לשון הרמית
כמו שפרשם. בקדש. ואם תאמר מקום לי אכלו
אבותינו בארעא דמצרים כו׳ ויאמר לה הבנים לא
היה אלא בחרוסת ובמרור ובמצה. ומה
שאנו אומרים בלשון הרמית לא שכלם הוו מדברי
בלשון הרמית. ואין עמי אחרן מעבדים לשון הקדש.
לא כדי שלא יבינו מלאכי הקדש לשון הרמית
בבלבל ויקטרגו עלינו. ומכרו שאותנו אין הוא
כדי לקנות אחין מלאכי הקדש לשון הרמית
כמו שפרשם. בקדש. ואם תאמר מקום לי אכלו
אבותינו בארעא דמצרים כו׳ ויאמר לה הבנים לא
היה אלא בחרוסת ובמרור ובמצה. ומה
שאנו אומרים בלשון הרמית לא שכלם הוו מדברי
בלשון הרמית. ואין עמי אחרן מעבדים לשון הקדש.
לא כדי שלא יבינו מלאכי הקדש לשון הרמית
בבלבל ויקטרגו עלינו. ומכרו שאותנו אין הוא
כדי לקנות אחין מלאכי הקדש לשון הרמית
כמו שפרשם. בקדש. ואם תאמר מקום לי אכלו
אבותינו בארעא דמצרים כו׳ ויאמר לה הבנים לא
היה אלא בחרוסת ובמרור ובמצה. ומה
שאנו אומרים בלשון הרמית לא שכלם הוו מדברי
בלשון הרמית. ואין עמי אחרן מעבדים לשון הקדש.

ונרש הפסח כמנהגו ואלו ויין לו כמות לאיך
לומר וכל הבריך יהיו ויפרש. ובא ויעשה סדר
הפסח. ואחר כך יגבר על גבו לומר לבסוף
הפסו אתם פיעופס על עולמן אחרים הפתח
אבלה הפשר הזרות אתם כמן לשנה הבאה תהיו
לשנה בארץ ישראל. הא שתא הכא עבדי הפשר
הזרות אתם ואתם מעוגים לשנה הבאה בארץ
הפקיר ובניה אתם ואתם מעוגים כלומר
בארץ הפשר בעמקן בגלו ובעמן שתלין לגלו.
ויש מעבדים כל הכפן ייין ויכל כל מי שהוא
עמנו בערב הפסח כדי לאכל מהם בעמקן. ובא
ואכל מיד. אחר לאכל מהם כעבר הפסח
כלומרים בהזלמי כל לאכל מהם בערב הפסח
כמו שכל אכולת נפש הוא מי מה שעל אכולת
נפש חמיו לוקה אף זה לוקה. פי אחר מה כלה
לומר מותרת לבעלה אלא בז ברכות כלומרים כלה
בלא ברכה אסורה לבעלה כנדה. אף מה אתם
מותרת לאכל אלא בשבע ברכות. ואלו הן ברכת
היין וקדוש היום ושהחיינו. ובריא מרי הלמנה
וברכת היין אחרונה כשמעיים הקנבה. והמוציא
ואכל מהם הרי שבע. וברגילין הנה מן הפתח
ולבעלה לא יעשה כלום עד שתחסר כדי לאכל
מהם סעודה. וחכמים הראשונים הזו מרשבין
עבדים בערב הפסח כדי לאכל מהם בסעודה
ומתחיל לבכל בגדיה תרבעה כמן שרות וקלוטה
ומסבל בגבו מעשה וכוונה בהם אחין דברים אלו
מעשיהן ושהם יין שהוא מגרר הלב כדי שיהיה
מהם בסעודה. ומרגילין במסבת סופרים הבכורות
מתענין ערב הפסח והבאשון כדי שיבטלו מהם
הטרוד. ומרגילין שהוא מי בתרק ערב פסחים דל
לו הוה אכל לא תמקלו מהם וקרמי טעמא מאוס
דל בגדר הוה. ועשה לבבו מעט שהכן בעשה
בבדי מגרים והקל בבדי ישראל מעבדים.

מה נשתנה

וכו' גרסינן בפרק

ערבי פסחים הגר חכם בן שולו. ואם לא יאמר
שואל. ואם לא הוה שואל אלא עבדו
הבן יין בלבות פסח שואל זה לת זה
בשתיה. הפ בגרסינן אין לפי מעכלן וכן הוה בגדל
רב שעבדים ולא גרסינן אין לפי חייבין לגבל לומרי
בגר ערבי פסחים אמר רבא אמר רב יהודה אמר רב
לא אמר רבא הפ הקדמה אין לפי מעכלן. ושרוזין
לפי מעכלן אין לפי אוכלן. הוה שאר שעתה
ובקות אלא פעם אחת. הקלא הוה שתי פעמים
אחת בברפס ואחת במרור. כ הקטיפן אכל כלו
הוה אכלה ה כל מאכלה הוה עד טיפן כלומרי
אכל מעכל הוה מיעם תרבעה. הפעם מעכל
בגבו מעשה. שבכל הלילות לפי אוכלין שאר ירקות
והלילה הזה מרור. שרוב שבכל הלילות לפי אוכלין
שאר ירקות מתקים והלילה הזה מרור. ואם תאמר
ומה בשאר לילות אי איפשר בלא אכילת שאר ירקות
אלא כל שבכל הלילות לפי מתחזרין אחר שאר ירקות
שהן טובות לאכילה ומתקות יותר ממרור.

עבדים

היום לפרעה במצרים זו היא
הבוכה לשאלת מה בשתבר
כלומר לא שהיום עבדים לפרעה ועל כן לפי אוכלין
מצה ומרור כדאי אכל אלו הם. ותנן בסדר ערב פסחים
מתחיל בגנות ומסיים בשבח ומלבד בגנו מלי גנות
אבי אמר מתחלה עובדי עבודה זרה היו אבותינו
ועכשיו קרבנו המקום לעבודתו שנאמר ויאמר אלהים
אל משה אני ה' אלהיך אשר הוצאתיך מאור כשדים
לתת לך את הארץ הזאת לרשתה. ולא אמר לאברהם
אבינו אלא לך לך מארצך ומולדתך ומבית אביך
אל הארץ אשר אראך. ולא אמר לו אלא לך לך
ולא אמר לו אלא לך ל

לבדם פסוקים ומברך במקום וכו׳ כלומר שבופה
לבדם ואומר בשם ה׳ עליו ואחר כך מתחיל
לבדם. שנתן תורה לשבט לבדם לבדם הפסוקים
הסמוכים שהרי מכאן ולבעבר פסוקי תעקים זה
מזה על שבת לוחות הבאים וכלם כתב בן. ויש
לתמוה מה לו לשבת תחלבעה על כן נרשו לזל
ם הקם כמנר לבעבה בשם תעקים זה מזה. ל חכם
ו׳ לבשבו ו׳ הם ואחר שיאמר יודע לשבת.
קמקלאות לאמר כתו כך ם בשם חכם קוה כתו בפרש
ואחתכן ושל לבשבו שלתם ושל שיאמר יודע לשבת
בהוסם בפרשת בא ל׳ לבעבה אך של שיאמר יודע
לשבת קוה קודם לשלתם והיקלו להתעם סנר
קמקלאות. ויל שבנה לבוזבים כמדר חכמיתם
בתחלה חכם ואחרי רשע שגם קוה חכם ומתוך
זהן לבן קוה מרבשיב ואחרי הם שיאמר חכם מאמר
שלם ם קבת חכמה לשלל. ואחרי שיאמר יודע
לשבת שאין ם חכמה כלל. חכם מה קוה אומר בפר
ואחתכן כתובים ישלך בנר מאחר שאמר מה הבעות
והחקים והמשפטים אשר צוה ה׳ אלהינו אתכם בבן
תכם קבתוב מדבר שיודע לבבר ולשאול בלשון
נכוה ואין עומר כאן הרי קודשת את עצמנו מקבל
שאמר אתכם שהרי כתוב ה׳ אלהינו. אם כן מקום
אתכם כלומר אתם שיאתם שאיה הבבר לבר בכם
עדות הם בבריים שים לבם מעשה שהם עדות על
בחולת מבריים כמנמתה זכר לבם שעב ומדור זכר
לומרת את חייהם. חקים הם הלכות שים בפרש
שאין נראה לבם מעשה כמנן ומעם לא תשברו ם
והמשפטים כמנן עדלה יאחלם ושאר בקלוקי
סופרים בעמן חמן ומקם. הבן בחכם קוה כוכה
לבעת עשקר הדברים. הבעות בחוף מן הדלת
וקוו. ובחקים בוז מחלה אף אתה אמור לו הבלבל
הפרש וכו׳. מה מבן הכוכה זו לשלם זו. פרש״י ם
כשבל בחכם מה בחקים כלבם מן עשקר הוים
בפרש לבה אם אוכלם חבנה קודם הפרש הלם

הפרש שקר. אמר מפיהן לו פ״ם שעשין זה
בהלכות הפרש שאיפו מחכל מה על הסבבע לפ
שאין לאכול בוס דבר אחרון כלי שיאחר מעמו
בפיו ומתוך הטעם מטר מעמי מעמת הפרש
ונפסר בהם כל הלבה. אין מפטירין לאחר הפרש
אחקומין. לומר אין עשין עוק ולא פיוס לאכלה
ממיע מבריים כמעהבל הפשעות שלא בנעי
הלבה אחר מיע מבריים כשנפטרין מפטעתם
אוכלם כזית מבשר הפרש ולכך אם אוכלם עתה
כזית מיבה בתחרוכה זכר לבית. ובהגיה תמן
בשם שאין מפטירין אחר הפרש אחקומן כך אין
מפטירין אחר הבעה אחקומין. מפטירין פרוש
מפיימין מלשון הפטרה שמפיימין בה תפלת שחרי
כמו שפרשנו לעלה. אחקומין כלשון יוון קורין
לו כלום אחקומין. פ״ אחר מפטירין לשון פעיה
פה לו בטר מלשון יפטירו בשפה. אחקומין
מפטרין אחקומ מיע מתעקה. ולל אין אומרי אחר
אכלת הפרש אחקומ מיע מתעקה לקבם הפה.

רשע מקום אומר. בפרשת בא ל׳ פרעה
כתוב וקיה כי יאמרו אליכם בנים
מה העבודה הזאת לכם ואמרתם לכם. מפרש
ברוש מה הטורח הזה שאתם מטריחין עצמו בכל
שנה לעבר את הפשחה ולעבר את שמחת חג
ולפ שאמר לכם וקודעה עצמו מן הכלל. כפר בעקר
כלומר אלו מבוקש הוה בדבר זה. אף אתה הקהה
את שיש לשון חולם הקישה כמו ושיש בלי הקיעה
לומר זה כפר בעקר הרי הוה בכלל בן נכר לא
יאכל בו ושיש הקיעה שרואה לאחרים אוכלים
והוה אינו אוכל. לא הקהה את שיש כלו הכעסתו
ואמור לו כפנך לבבך תעבד בעבור זה עשה ה׳ לי
בצאתי ממצרים. אבל רשע מיעוטו לא היה כדאי
לגאל. ואם תאמר הייתי דורש לגם רשע לו ולא
לו שהוא כתוב אל בעבור זה שהוא נדרש לגם

שאינו יודע לשאל. ויל אם אינו עתן לשאינו יודע
לשאול תעבו עתן לרשע. תם מקום אומר
בפרשת בא ל׳ פרעה כתו
בבן מאחר לומר מה זאת ובן בבן טפם שאינו יודע
להמעיק שלתה בכתוב מדבר והוה אם

ושאינו יודע לשאל את אתה לו פתח לו פתח
כתוב בקבלת לבבך בוס הקוה לומר לו מה לומר בוה
הפתוח שלתה בוס בן לא הקבלת לבבך דרוש לו
בחבריה ופרסם לו את הנס. והבלת לבבך יכול
מלאים חדש אין זה אין הקבוה לא מאחר הבריה
ו״ שן שהוסר פעוק זה הוסם אותו. יכול מלאים
חדש לומר יכול יקה חייב לדרוש לו מעשבבם חדש
בשן כדבר שהוקיל מעשה בבם מלאים חדש. ושר
שהרי הקדים לתחוק זה ותבבת את הנעם הדה הוקיל
בחוס שהיה לו בוס הקוה לו אם שבלו ם יכול יהיה
חייב לדרוש לו מבבר ל״ אם כשהחטיא לתבשחיקן
בוס יה קוה לו ומאמר כאן בוס קל בעבר זה
בעבר זה לא אמרתי לא בשעה שים מה ומדור
מוסיים לבבר שתבל לו מלעלה בעבר זה שיהיו
מוסיים לבבר לומר הם מעם שהקדימו לו מעשת
יהל. והתבבר תבל מעשה ומוף הפרוק פשה
ל״ בגאתי ממצרים. לא בעבר זה. זה בגאל
מעשת שלחם עשה בלל פרק. ולו קן לו בטות
חבוסת. כרעם שתי נטלת ידים. מקום לו. מה
מדור בריכה. מתחלה שבני עז הו לאחתים
עתה מתחיל לדרו של לאחר שמפרש מלו נאת
מתחלה שבני עז הו לאחתים. ויעקב ובני בוא
בתחלה. ירדו מצרימה לגר שם לא לאחר המלאם
הלחבוה. בבבר שומר הבטחת לשבט בבבר הוה
עתה הוה מתחיל לדרוש ברבר לאחר ואומר שהבלו
מחשב את הקץ מלבת יצחק פ מלבת יצחק על
ידיה מבריים חבבע מלות שבה וחבו שבתו ם בבר
יצחק ולבר בלבר לם לשם ולם כלומר מבשלה לדרוש

אדם אומרים בעדותה אחרת: אדם קוראים לזה
הקדש שמאי והבעלים יקרו לבדו והדבר אין בסם
ובר סם שמאי אומר לא כלום שאול בתר מעלות
הלל ובר סם אומר שלא ידע להסתקע פי לקטע
סם ייסורו שיות כתשב. אלא לבר סם כבר ובכלי
לון ולבר בעלמא. שמאי אומר בחלוסין הרבה
ידע הלל בעתי מעמד פי בחנסים מועטים. ויהי
סם לני גדול מעמד שקרו ישראל מעייבן סם. פי
שקרו נכריים וירושם שיעלו הרוס בלבד שנתחסף
יחד במקום אחד ולא נעדרו בעבים ולכך קרו נכרי
בני אחד. גדול עשה בלא הוא אתה. וכבמו שלא
רבנה כמעמד קשה נתתך שקרו גדולים מחילקה
כמעמד קשה בלא סוס בעד ומעמד. לא מה מעמ
קשה כל מה שמזיין אותו ואתה עמיד כך ישראל כל
מה שקרו מעמדן אותם קרו פרים ודבש. וכן קרו
אומר וכאשר יעשו אותכן ירבה וכן ישרוך. ואת
עברים ומריק כאומר עדומים מן המעמד שקבע
ומן הקן ולא קרה פרים מעמד ומקבלים פסח ומילה
שמלו כולם לו בעמקו שכתוב מתם ברמיך
פי בר המים דם פסח ודם מילה. ועכשיו כלא עבדיה
תשבר קשתך בלא קיימו מעמד ברית מילה. ובבשו
קולן ומיסבר טן שבלו המעבדים שקרו ישראל פרים
ודבש מלא וירבו אותם המעבדים ועשוה. ותהי
עליהם עמדה קשה כמו שמאי ועשבו מעבדים את
בני ישראל בפרך. ולבשו הלל בתחלה אמרו לבם
שישבו בבטן יום אחד ולא יקחו והמלך עבמו בכנס
בעמדה וקם התחקו וקוסיפו אומר לבבר המלך
וסכום הלבנים שעשו בלותיהם שמו עשה לחק
שיעשו בכל יום. ווהו מה שדרשו בפרק ר.
הלל אל בר מעמד מעמד קרו מתבעים עליהם
ותבך משלו לאור שבחלתיך וקופקקה
בפרך מתבעלי בקשין ווהו שבדה קשה. ובלא את
עשים לבן חסרון הקשמים כמו לא תעבד את
בתו שדרשו הלל לא תעבד את בתו מתבעלי

זו פרישות דרך אחרן שהפרישום מבעלותיהם
ובלא אלא מלבון ובלא אדם עבד את אשתו ווהו
הקשמים שאין אחרים יודעים בם אלא הבא בלבד
ווהו ובלא אלא ואת עמלם אל הבעלים כמו שלא
שהם גדלה מעמל אחרים ובעבת ידיו. ואת לבנה
זה הדרך פי תבן הלבנים. ובשאר מ מעבדים
אין בעבוק אלא לא אל אלי מלאך ואת אתה אמר
כתב ובלא מלאך ובשאר מעבדים. ובם עמלם
ובשאר חוזר על הבנים. וכן קרו אומר ובשאר
בבנו בבחו מגדול מעבדים. וקמלאך זה מבקר כבי
שקרה שלחם של ישראל מ פרעה ואת טן שקרבם
אחרת אומרת פי אקבה בבנו ובעמו המעבדים
בבני מעבדים ולא המיתם על ידי מלאך ולא על ידי
שרף ולא על ידי שלח אם כן מה ולא יקר המשחית
לבא אל בתוכם לנגף. ולא פ מלה מבשחית אין
פועל המורת בבם ובומה לא בלשה והמכבה שם
המבבה לא מלבבקם פועל. וכל מבקה לאבר
ישתה שם מבקה מלך מעבדים פועל. לו יקרה שם
על מבקל מבדת מבשבת וקרא קבנון. ולא זה
יקרה פרוסו ולא יבן בקשתה לבא אל בתוכם
לנגף. ואם תאמר אם כן מה ערך לבמים הלא קרא
ואין לפו בריבן אותם להבתה. ולא פ בין לעבר
זבת כלי שיבין לחוויש לנגאל על דבר בדם ואעבר
מלך ואחלך מתבבבת בבמים וגו' בר חזקה זו
הבבר כמו שמאי. ומבן שיר חזקה אין הבבר אבל
מה יל יל הויה הבה בבלה ב. ובזרוב
בבויה זו בחבר של מבת בבולות שמאי לאבה
מעבדים בבבוריבם. מבקלאי בבבוריבם מלאר
שקמו הבבוריו על מעבדים להבלם כדי שיודעו את
שראל מתבבם בלא מבת בבולות. ומבן זרוב
בבויה בלא חבר שמאי וחבר שלמה בבו ובבויה
על ירושלים. ובמורלא גדול. במרלא גדול וכן
הבבמו ובחוזבה רבה ומה המרלא הגדול זה בני
בבבה שבנלה לבם מעבדים אבל ובמורלים גדולים

לו מרלות של בני בבבה ולא שהיה מעבדים
מלחה בלול. ומבמו לא מבבר בבלה להבלבים מה
שהבבמים את יעקב ואת אחיך בם על ראמתי
פנלה עלהם בבמני לבים רא בבן בבן אבל ובבר
לא לבמבה ולא לאחרן בחרן מעבדים לאמר הבבם
מזה לבם ובלה בבבת הבולה. וכמו כן ראומו
על מים ובקרא מולא פהרולה בבבבבה בלתבב
מלאר ובבבל. ולבשו בבמבי ולבל המולא הגדול
זו הבבינת בים סוף ובם בלו בבבבה ואמרו זה לי
ואמרו מלאר שהבלאו בחבבבה ואמרו לזה לאתה
שבחה על מה בבלה לבה יחזקה בן מזי
לבר לאחר בר חזקה שהיה וכו' לאחר שהרם בר
חזקה זה הבבר ובזרוב בבויה זה הבבר ובמורלא
גדול זה גלוי שבבה ובלאותה זה המבבה. ובמורבים
זה הבבה לו הבמבה לבבים בבבר המבבה לבבים
שזכר הבלא חזר ולהם לאותם בבבבן אחר ואומר פ
הבבר מבות נעשו בלו הבמבה לבבים בתי מבות
בבל לאחר מבבבבר בר חזקה לבן שתי מבות פ הם
שתי הבבת. ובזרוב בבויה שהיה לאחרות ובמורלא
גדול שהיה לאחרות ובלאותה מבבבו לאותה שהיה
ובמורבים מבבבו מבבבים שהיה. ובמבן הבבה
מבתבלן מבבו הבמבות הבבבה בבלא על הבמבבי
מבבבים ומבלמבן בלא ובלו הבם הם וכו' ובבבת
הבלא פ לו בבבר הבמבות הבבבה בבלא בבבבבה
ובלא בבבבבה בבבבבה בבבבבה. ובבבבבה
בבבבבה ובבבבבה בבבבבה בבבבבה בבבבבה
בבבבבה ב

מעמד הקהל על הרגל מעמדות. כוונתם בשלמו
מעמדים מן המעמדות שבהם. ולא לקח יסוד מעולם
רק כשלקו כל אחד ואחד מעשרם מן הרגל ויסודו
במעמדות מכה אחת יש בה הרבה. ולמדנו ב"ש
אחרון. וכל עקיבא שאומר שכל מכה ומכה קיימת
על חמש מכות. כוונתם תחלת הגלגל שהוא
מיסוד הימים מסיימת בכל מכה ומכה נעשה
שקוף הקובב והמסבב את הכל. בדרגא הסורא
והוויה ב ממשלת על הכל כך פי' נעשה המעמד:

כמה מעלות הוסדת שעשה הנה שרש וקרקע
מן הוסדת שעשה הנה שרש וקרקע
מעלות הרבה מן מעלות המקדש שעשאן מעשרת
המינים לעשרת שרש. והרבה מן שיר המעלות שאינו
דוד בשעה שבא לחפר את הקרקעות של שם המקדש
כדברים שרשמנו לעיל רבוא חלק את מוכה בשעה
שבא דוד לחפר המעלות של שם המקדש חבר מן
מלאון ליחוסין ולא חסכה הקומה. וכפופה חסכה
פרק וכבה מן מתיה אמר לה את חל אמר לה
לעמק ליחס הכל כמס על הקומה אמר לה ומן אימת
את מסס על הקומה הכל אל מן שעתה ראמרת
רחמנא קלה בסיני אנכי ה' אלהיך. ודעדת אחרנא
ושקעת ליה יקיר הכל כמס על הקומה אעבר לה
שמע לה מן ראמרת אלף הקומה. והבנה מכופה
בעמק והוה אחיתפל קאים אמר כדוקמוד מתחנקה
ואמר אלף. אמר דוד מלאן חכם מקמיתיה ולא
מקיים ליה יקה סופיה מתחנקה אמר לה דבר ואקימיה
התחיל דוד שאלה ואומר שירה שיר המעלות. שיר
למעלות שיר למלאה עלות על כל מלאה ומלאה אמר
שהיה דוד שלא היה אומר שירה אעבר מן היה סופה
ראחיתפל מתחנקה אמר ר' יוסי הרי היה ראמר
אמר ברך ברכם חסם על עוסיה דרבה אחנו על
מנן פ' כחסם פ' מנן הוה תרגום חסם. והם אחיה ב
הלמודה דרן בברק הכל אלו הושלמו מעמדים
ולא עשה בהם שפטים ר"מ. לא הגה אמר שלא

יעשה בהם שפטים. פירוש הבטוח לאברהם ונם
את הנני אשר יעשה דן אנכי לא אל לא עשה בהם
שפטים פ' אם במקדש ולא נתן לה את מעמדם
ר"מ. לא הגה אמר מעמדות מעמדים שבבר הבטיח
לאברהם ואחרי כן יהיו ברכוש גדול לא הגה אמר
מעמדות היה. ולא קרבו לה את היה ר"מ. שיהל
להשלם ולך לדרכם. ולא הסברם בתכו בחרבה
לא בעמדו מים לו בעמדו מים. אך הם הלכו
בכל בתוך היה ולא עקבו עריו לעבר היה אחריה
ומעבריה יסודו לגרמה. ולא הפך ברכו בעבר
אבנשם שם שהיה לו כמה בזמות והוא נתן
להם בשל. ושבר שהיה לו מימין ומהל לקמת הל
ברכו מן הנים הקדושים אלה. לו הקרבו לעם
הר סיני. להלחות לו כמדו ר"מ. ולא נתן לה
את הקדרה הוא בעמדו הבטחות לא על ידי מעקה
כשאר הקדרה. הוא אלא יוסיף לה את המעמדות לפי
לא מחכה הוא לשם המעמדות. כמו שמחלה שנתן
לה הם הלחסון שם מעמדות והוסיף לה אחר מן אחי
והוסיף לאברהם מילה. והוסיף שנקבר בר הנשק.
ויש מעמדים לו קרבנו לבנה הר סיני ולא נתן לה
את הקדרה ר"מ מעמד שפסקה ממנו והקמה כמו
שאמרו רבל כשהה נחם על חוק הטיל בה והקמה.
ישראל שמעמדו על הר סיני פסקה והקמתן. ויש
אלא שמעמדו על הר סיני לא פסקה והקמתן. לא
נתן לה את הקדרה ולא הכנסם לאחר ישראל ר"מ.
ואלף שנבבר לאותיבו לתת לה את הרן כנען
כל יתן לבנה אך הבור שיהו ממעבדים ר"מ לפי
מה שהיו מעבדות הקשה שהיו הנשים הבבר
פחותים מבן עשרים שנה אלא בגבר עלקה לעות
בדבר והיו כל הנשלו ונכנסו לאחר לו הכנסם
לאחר ולא בנה לה בית המקדש ר"מ שהיה שהיה לם
מעמדו ובנו בית המקדש שתפסו עשרה נסים:

רבן גמליאל אומר הוא אומר כל מי
שלא אמר שלשה

דברים לו נפטר לא יצא ידי חובתו אם לא אמרם
פסח מצה ומרור לא יצא ידי חובתו. אם לא אמר
שלשה דברים לו נפטר מה הם פסח מצה ומרור
הקפדר בתחילה ובהגדה. ומצה הקדר לעמוד
אם בתחילה פסח על שם שפסח המקום וכו'.

מצה זו שאנו אוכלים וכו'. על שם שלא
הספיק בצקם שלהם לחמיץ
יש לשאול מה שאי אפשר מצה לא היה מעשה
שלא החמיץ בצקם הקודם לכן שה לחטל מצה
בשתה ולא אמר מעשה לבנו. ולכן מרבה יוסף
הקדוש אמר שבשמו על המצה הקודם לכן היה על
שם הקדוש. שהשם יתברך הקדוש ידע שהיה
לשם לגאלה מצרים בחשון. ואפי' אם היו רואים לא
היו יכולים להחמיץ בצקם שה לחטל הפסח עד
מצה ומרורים ולא כולל שבעה ימים מצה כשאומר
מצה זו מעשה המצה הזו לגאולה ולמקום וכרון
לחירות. וכן כשאומר מרור זה מעשה המרור הזו
לגאולה למקום וכרון לשעבד. פסח אין צריך
לשנות שלא יהיה כאומר קרבן כאן
בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו
כאלו הוא יצא ממצרים. כלומר שיהא
ויהיו בעצמו כאלו הוא היה עבד ויצא לחירו ממצרים
וזהו שאומר הכתוב והגדת לבנך ביום ההוא לאמר
כאלו אותה בעבור עשה ה' לי. ולא בשביל
לגאולה אלא לגאולה את עצמו וכן הוא בפרק כב
עמרם. **לפיכך** אנחנו חייבים לגאולה
וכו' כלומר מן שהוא כאלו אנחנו
יצאנו ממצרים חובה עלינו הלל ולשבח לשם יתברך
כמו שעשו לאבותינו: וכתב המפרשים שמעתה
שמלכות ולא כאשר הוא שמכלים אם פתחין בשיר
שהקבה אינה אלא שבר הבריה בעצמו ואין אומרים
שירה אלא אין אומרים שירה אלא אם כן הגיע
אמרים ובקש לשם אלא אלא בעבר מצרים. אלא

הבריה אלו נפטר לא יצא ידי חובתו אם לא אמר
פסח מצה ומרור לא יצא ידי חובתו אם לא אמר
שלשה דברים לו נפטר מה הם בחיים שמכלים שהבטיח
הקפדר בתחילה ובהגדה. ומצה הקדר לעמוד
אם בתחילה פסח על שם שפסח המקום וכו'.

מצה זו שאנו אוכלים וכו'. על שם שלא
הספיק בצקם שלהם לחמיץ
יש לשאול מה שאי אפשר מצה לא היה מעשה
שלא החמיץ בצקם הקודם לכן שה לחטל מצה
בשתה ולא אמר מעשה לבנו. ולכן מרבה יוסף
הקדוש אמר שבשמו על המצה הקודם לכן היה על
שם הקדוש. שהשם יתברך הקדוש ידע שהיה
לשם לגאלה מצרים בחשון. ואפי' אם היו רואים לא
היו יכולים להחמיץ בצקם שה לחטל הפסח עד
מצה ומרורים ולא כולל שבעה ימים מצה כשאומר
מצה זו מעשה המצה הזו לגאולה ולמקום וכרון
לחירות. וכן כשאומר מרור זה מעשה המרור הזו
לגאולה למקום וכרון לשעבד. פסח אין צריך
לשנות שלא יהיה כאומר קרבן כאן
בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו
כאלו הוא יצא ממצרים. כלומר שיהא
ויהיו בעצמו כאלו הוא היה עבד ויצא לחירו ממצרים
וזהו שאומר הכתוב והגדת לבנך ביום ההוא לאמר
כאלו אותה בעבור עשה ה' לי. ולא בשביל
לגאולה אלא לגאולה את עצמו וכן הוא בפרק כב
עמרם. **לפיכך** אנחנו חייבים לגאולה
וכו' כלומר מן שהוא כאלו אנחנו
יצאנו ממצרים חובה עלינו הלל ולשבח לשם יתברך
כמו שעשו לאבותינו: וכתב המפרשים שמעתה
שמלכות ולא כאשר הוא שמכלים אם פתחין בשיר
שהקבה אינה אלא שבר הבריה בעצמו ואין אומרים
שירה אלא אין אומרים שירה אלא אם כן הגיע
אמרים ובקש לשם אלא אלא בעבר מצרים. אלא
מכאן שאין אומרים שירה אלא אין על הגיון והם אינה
בעבדים שוחר טוב. אבל כאלו אחרת אין בטלן
כל אחד כאשר עד תחלת ברכת אשר גאלנו ומזכר
כאן שבעה עשר שבח כנגד שבעה רקיעים והם
שהודות לכל שבח לאדון לרוממה לבוא ולכלם ועלמי
עולם הללויה. והקדים ברכה ותמיד לעולם שיהא
חדשה הללויה. הללויה הלל עבדי ה'. תמיד
בעזמיר זה לא יהיו יתרות. המעבדי המעשה
מקימי. לאותם מוסיפים כנגד חמשים אמות שלקח
על הים. ומזכרת שמים עד מעלה גלה ז' ישראל
מעמעשה המים הראשונה נקודה בתחה. ומכאן
מתחיל הקהל. ויש מגדול המעבדים שהוא לבדך
על הקהל. שהו פעמים אחת לעבר הפעמה לקרא
את הקהל. ואחת לאחר הפעמה לגאול את הקהל.
ומעלין ראיה לדבריהם מן אמרכין ברוח ובברכות
בעבל הברכות שתחות בברוך חון מעבר הקמוכ
לחברתם. אתה ר' ישמעאל הרי נאולה פ' ברכת
אשר גאלנו שהיא סמוכה לברכת הקהל. שלעבד
ותחתה בברוך. ומתרץ שבא הוא לומר ר' יוחנן
אם שמע הקהל בשת הכנסת יצא פ' שהיו מהבנן
לקראת הכנסת. וכשהוא קורא אותה בשת
אינו מברך אלא אחר ברך עלה בשת הכנסת.
אבל מברך אשר גאלנו בשת על כוס שם אלא
שרך אותה בשת הכנסת. הילכך מן לבעמים
אינה סמוכה פתחו בה בברוך כמו שהיו בברכת
אשר בחר שבון ומאחר. אתה ר' אשר בר' יוסי
קומי ר' יוסי והרי סופה פ' ברכת הקהל אך שאומרים
בסוף הקהל לאחר הפעמה שאינו פתחו בה בברוך
לעבד שאינה סמוכה שהרי הפעמה הפסיקה
ומתרץ שתים הן אחת לבדה ואחת לשבר. פרוש
שתי ברכות מעברכן על הקהל אחת לטב הפעמה
ואחת לאחר הפעמה. ומה מקום אחרו לברך
ברכה אחת בלבד בתחלת הקהל. והיה לנאול ארת
הקהל. ומעמין ראיה לדבריהם מן אמרי ברוש אמר

דמוכה ונתפסתה לסוכה ונמצא כובש בסוכה
עשר יום ושלש לילות בסוכה ונוטל את הקלל ומוציא לו
פסח וזמן · וכנגד לחד ועשרים יום ושתי שעות ·
ועוד כמה אומרים שלכך מברכין לאחרי הקלל
ואם לא היו מברכין לטש לא היו מברכין לאחרי
מעוס דתנן ברוך בא סימן כל המשנברכה
לאחריו משנן ברכה לטש ועוד אם לא כן היתה
ברכת הקלל מתה בברוך אבל מעט שבבר מרך
לטש היה ברכה לקלל ברכה המעוכה לאחרתה
אבל רב עמרם וגאונים ורשב"ם היו כתבים
שאין מברכין עלו כלל שאין אומרים אותו על
הקלן בתורת קריאת הקלל לא בתורת שיר
וקולא בלבד ואיך יברך לנעול והוא מעשה מלאכה
ומברך ברכות הנה ומברכה בשמחה בגבי בשעה
ואוכל ושותה לא ולמי אין מברכין עלו · והקרוב
שהבאו מקצו שלמי למרך על הקלל שתי ברכות
אינה ראויה ובקם מרגלה דיהוה שלמי והרי נאולה פ
טן שאינם מתחלת הדבר מעם אינה שלמה מהבר
בעצם הנאולה ואעפ שאין ברכה לפנים לא היה
לנתנה בברוך שלשלא אין ברכה מתחת בברוך
לא כשהיה תחלת הדבר וכן מוכח מרוש דמקשי
הכם והרי בברך מרוש מתחת בברוך
טן שם נברך לפנים לא אמר אעפ שאין נברך לא
שם ולא מלכות מקריא הזן המוכה לבדה טן
שאינה מתחלת הדבר · ומתרץ אם אמרת הלל בבי
הכנסת יצא שהיו רבים בבית הכנסת ועוד הקהל
והקלל לחודה מי שאינו בקיאים · וכשנכנס לבית
אוכל ידקות ומברך ומודה כוס שם · והם אומרים
בתפסת בא אשר שאין לם מי שיקרא את הקלל
בבית הכנסת וקורין אם פרק ראשון והולכ
לתהיים ואוכלים וחוזרים אם ומתפללים והם אומרים
סופרים ומקצי והרי סופרים לא מתחת בברוך
והרי ברכה הבאה היא כמו ברכת המזון · ומתרץ
שתים הן אחת לבדו ואחת לשעבר שמשון אם בא
אחיכות לבריות על הגאולה לשעבר ועל הגאולה
לעתיד חותם בברוך · והקרוב שהבאו מקצו שלמי
ומעשה סופרים לברך לנעול את הקלל בלבד
אינה ראויה לא מלבד שאינו מחייב לברך עלו
לנעול את הקלל בשל תפסח לא כן לשמרו מעשה
מצוה אין מברכין בהם את הקלל בלבד ואעפ שאומרו
כל הבשמן ברכה לאחרי משמן ברכה לטש כבר
אמרו אין למדין מן הכללות ואפ במקום שאומר
נמס חון ואם תאמר אם כן ברכת יהללוך למה היתה
פתחת בברוך טן שאינה מעוכה לברכה אחרת
ולא מעט שהיא ברכת קולא כברכת הנשמים
לאמרי מודים אנחנו לך מ אלנו על כל טפה וטפ
ונמצא אינה פתחת בברוך · אם יש לומר מן שכל
הבה כשקורין את הקלל היא מעוכה לברכה
שלפנה בליל פסח נ"ל דע לשמה וכבר פסק
המעגבכל השלם שלא לברך עלו וכל הלכה
שהיא רוצה בדרך הלך אחר המקום · ולמה
חולקין את הקלל כדי לחדר בם כוס שם שמם ראשון
מקדמו בקדוש · וכוס שם מקדמו במקום הקלל
שהקבוק הוצה לא ספר הבריה בעצמו · וכוס
שני מקדמו בברכת המזון · וכוס רבעי מקדמו
בהשלמת הקלל · ואחר כך אומר

ברוך אתה יי

אמלא אשר
גאלנו וגאל
את אבותינו ממצרים · לפי שאומר אמלא בהגבה
שלא את אבותינו בלבד גאל הקב"ה לא אף אותנו
גאל שאומר ואותנו הוציא משם ומגיע לסוכר הזכר
כאן גאולתנו וגאולת אבותינו ממצרים · והגיענו
הלילה הזה · זהו כמו שאומרים והגיענו לזמן הזה ·
ואם תאמר הן שכבר הגיעו אבותינו לזמן מצרים כאן
והגיענו הלילה הזה · ומה אומר מעט שהיה רוצה
לומר כן מ אלנו ואלו אבותינו הגיעו לזמן לעבדי אבות
לשון נקבה על הארץ אומר והגיענו הלילה הזה לא מעט
ם יתבה ומרור עם ואכלו את הבשר בלילה הזה ·

לנו נעבדו לעבדים לא הגיעו לעבדים שבלעבדן
עד לעבדה הוא מדבר לבבה שכן הוא אומר שמיהים
בשן שברך וכו' · וכן הוא בפרק דבשו שעבדיה ·
לעבדים ולבנים לחרים · לעבדים אלו
לחם הבאה ויום הבכורים · ולא בנים אלו פסח
ומצות ומרורים · ואעפ שהם בכלל מעבדים רמז
בחמרו ולבנים שיהיו לבנות שרושלם בכל הבנים
ובנות מים לשתן · הבחרים לקרותם לבנים כבר
וכרמוקו לעבדה · שמחים בשן שברך ומשיח
בתנוכיך על מם פ מחם מישן מחם כל חרבותיה
מצון ומחיה ומכה בה תדבק וקול ומרה · ואוכל
מם מן הזוכרים ומן הפסחים · ומן הגרמין מן הפסחים
ומן הזוכרים ומצות הוא · פ הזכר לקיים הבטחה
הוא הוא לעבדה שהיה לאכל על הסבב · שיעבד
רמים על הוא מזכיר לרשן · כך כתבו רבי עמרם
ורבים שעדיה והרמ"ן גאון ורל שאוכל מם מלוהם
זכרים ופרחים שיהיה על המזבח · והוא על
מם ומצה רמון על הוא המזבח · ומם הגרמים עד
שיעבר לו בשעבר והרמ"ן שקר · ומה לך
מה חדש על גאולתנו ועל פרות נפשנו לנו לנו לבד
והוא התשובה הטהרה כלשון זכר · אלא יהיה
לחרבה שבעבור כמו שפרשם בסוף לחמה ומצה ·
גאל נא ישראל פ אומרים · ואם תאמר הוא
הימה לשבר עומר מעשן בחתימה בתוך להתמ"ל
וכלן בחתימה הוא מעשן גאולת מצרים והמוך
לחתימה מעשן גאולה שלתיד · ומה אומר שכר רבה
אומר ומה לך מה מה על גאולתנו זו גאולה
שלעתיד ועל פרות נפשנו זו גאולת מצרים שאומר
כבר לעבדך ישראל אשר פרית מ פ לאמות המשיח
מזכרין שהקב"ה אומרים מי חיך הטלא הזה
כל מי חיך לשבח לאמות המשיח · ומברך ברא
פרי הגפן ומוזג בחסכה הוא וכל אחד מן המסובים
מזון ·

נשלם פרש הקבוץ

הסדר העני

מטל ידו שהיה הוא וכל אחד מן המסובים ומברך
כל אחד לעצמו על נטילת ידים אעפ שנטל ידיו
לאוכל ראשון שכבר אמר הקב"ה וקבת הקלל
חייבים שפיר הקיים דעתה מנטילה ראשונה וידים
מקשות הן · ואחר כך עקר מצה שאמר והיה
שהיה בין שתי הסעודות ומעשה פרוסה בתוך
שאמר ומברך על הכרוסה המוציא שהיא ברכת
הנהנין הקודמת לברכת המצה · ואחר כך מברך
על הסעודה לאכל מצה · לאוכלה המילה היא
המברכין הוא בדרך הוא לאחר לאמר מן
הרעה והדר לברוס על מצה המעבר מעשה ואוכל
מעשה הוא בהיסבה הוא וכל אחד מן המסובים
מצון · ונעל הכשרור כל שנקנו לברך על הסעודה
המוזה ועל הפרוסה לאכל מצה · ומעשה מהתיקן
לו מלאחת מעקן ולא בל מסתבר הפרוסה · ומ
אומרים אשמאה · ואם הלמ"ד יברך הבלה המוזה
ואוכל ואחר כך יברך לאכל מצה ואוכל · ומ אמ
לאחר שמילה כריסו ממעה אין לברך לאכל מצה
וכבר אמרנו בהקדמת הספר הזה לאכל מצה
ולנטל מרחץ אמרנו · ומצה מברך בפה על
שאמר ופרוסה ולאמ"ר הבא חייב לחדש לבשר על ג
כבדות בשבת מלי מעמלה לקו אמר לחם מעשה כתב
ומצה כבבן בשבת ימים הלקטוקו מלאר שלא מיה
יוכל מן בשבת ימים הוסיה מנון שבת לא יקיה ם
פ בבל יום הנקרא שבת דקיים שבתה ממלאכה
לא יקיה ם מזון · וכיון שמעים הוסיה לא היה יוכל
מן מברך לבשר על שהי כברות שלמות ובפה
נרשם חבר קחיות מקוסקמלמ ם לחם שמה ומעבר
על שאמר ופרוסה כך כתב נהרמלי והרלבלין
בלי · ולמ"ד פ בברכות בפרק כבר מברכין הכל
מוזיים בפה מעשה פרוסה בתוך שאמר ומעלי
שהיבן הוא ומעבר לו מן הקשאמר לו מתקש

מלאי טעמים לחם עוני כתיב. וכן מצה כתיב. ומרור
וכתיב עליהם ומרורים יאכלוהו. מעריב בטעם על שתי
כבדות ומרוסק בשל בשר ויפשל בלא מצות מעוט
לחם עוני ומעוט לחם מצה. וכתיב רבים עמדים וכתיב
מעריב ומרור לחם מצה. ומרור לחם מצה בחרוסת. ואכן
מיכאל תמיה על זה ואמר איך יתחברו הפירות
וקשבתו. ויש לומרים מ"ט לטעם לבטל המצה
בחרוסת הוא מעוט שלא יהא נראה כאילו בטעם על
מיכאל לבטל אלו לבתן ושני טעם אחר מדאמר
בגמרא הפסל ידיו בטל לאשון בריך לבטל ידיו
בטל שם. הכי שקולה טעם לבטל שם המצה.
ואחר שאוכל מן המצה עקר מן הרוחות שהוא
מרור ואוכל בחרוסת ומברך לאכול מרור ואל
ישקיע בחרוסת כן יתבטל טעם המרור ואוכל
מעט מרור הוא אוכל אחר מן המסובין עמו בלא
הסבה שאינו זכר לחירות אלא זכר לשעבוד שנאמר
ם ויימרורו את חייהם. ועל כן אין בריך לאכלו
דרך חירות. ואחר שאוכל המרור עקר המצה
הקשה ומברך מעמד בחרוסת ואוכל. וכתיב הלמ
נאמר לבטל אותם בחרוסת. ואוכל מיקה כדית
בחרוסת הוא ואכל מן המסובין עמו וכל לעקדם
כהלל שהיה עשה כן בעקדם ולא יבדל על אכלת
וכן כתיב הלאש. וטובלו בחרוסת סכר הוא הל
מעשה לאוכל מצה ומרור. וכתיב בטל הקשור ויש
מעטשלן בחרוסת. אבל מצה ומרור
דהלל בלא טיבל בחרוסת שהקיפה מתה בטיבל
אחר. ויש לומרי מצה מעיתה אותה עלי. וכן כתיב
רב עמרם מ"ט אין לבטל בחרוסת המצה והחרוסת של
כריכה ואכן מיכאל תמיה על זה ואמר לו הלל לא
הוא טובל בחרוסת זכר לגויה. ומצה אוכלים המצה
והחרוסת בכריכה לתנא רב עמרם פסחים אמרו
עלו על הלל שהוא כורכן ואוכלן בבת אחת. מעוט
מצה מרור ומרורים יאכלוהו אמר ר' יוחנן
תלוקים עלו חברין על הלל הקטן יכול לבאת. יכי

חובת אלא אם כן כורכן בבת אחת ואוכלן כדרך
שהלל אוכלן הוא על מצות ומרורים יאכלוהו אפשר
זה בעצמו וזה בעצמו. והשתא לא איתמר הלכתא
לא כהלל ולא כרבנן ואם בריסן לבעות זכר למקדש
כהלל. ועם אם נריכין לאכול כל אחד מקום בעצ
עצמו כדי שלא יבטל מרור שהוא מדבריהם טעם
מצה שהיא מן התורה לבד מברך תחלה לבטל מ
מצה ואוכל ממצה כדית ומברך לאכול מרור ואוכל
ממצה כדית ואחר כך כורך מצה ומרור ואוכל
מעטה שהיא כדית ולא יברך על אכלת מצה אחר
שיאכל כריכו מקום אין לברך טעם אחרת. ושני
כבר ברך על כל אחת מקום. ובעבור אמר בזמן
בעת המקדש קיים היה הלל מברך במצה לאכול
מצה ובמרור לאכול מרור וכורך מצה ומרור בבת
אחת. כיון שבעבור מן המצה אין זה מבטל את
זה. אבל בזמן הזה המצה דאורייתא שאינו נצרב
תאכלו מצות ומרור דרבנן שאינו על מצות ומרור
יאכלוהו בזמן דאיכא פסח אין בזמן דלא איכא פסח לא
אין שכלין בבת אחת. דאתי דרבנן ומבטל דאוריי
אלא זה בעצמו וזה בעצמו. ואחר כך אוכלן בבת
אחת. זכר לעקדם וכיון שבבר שרבה על המצה
ועל החרוסת ואכלה זו ליזכר בעלמא אין מברכים
עליה. כתב אבן הירחי הרוקח לקיים מצה מן
המובחר לא יצוח על שיעשה כריכה כהלל. כדי
שתעלה לו ברכת מצה ומרור לבריכה דהלל בלא
מעלה לא איתמר הלכתא לא כמר ולא כמר עבדינן
לאמרה אישו לשטיה. הכמי לבנן ברכה בריכין
לאבר אישו לשטיה. ובשיחת חולין בריך שאכל
אכל בטול ברוך לא מוי קפסק. ואחר כך מעשר
בשעורה ואוכל כל ברכו. ולאחרונה אוכל כדית
מן המצה הכרוסה שתחת המצה לשתקומין זכר
לפסח שהיה שלא על הקבר. ואינו מוציא כלום
אחר לשתקומין. כדי שיהיה הפסק שעורה ושעה
המצה נמו. ובריך

לאכול מצה של אפיקומן קודם חצות. ואם לא לא
יכלו ידי חובתו בפסח שאינו לאכול אלא עד חצות.
וכתב רבי יעקב הזקן מעמוס אבינו הנביא. ונשבעתי
המעשה בלות לשם מצה. טוב הוא שתעשה מצה
בכל אחת מקום. פעם על הקשאה המרוצה ועל
הכרוסה לאכול מצה ולשתקומין הקשה בבריכה
ואם שכח ואכל דבר אחר לשתקומין חוזר ואוכל
כדית ממצת לשתקומין ומסיק. ואם אין לו אלא שלש
מצות לשתי קשות. כתב אבן הירחי מ"ד לו בהם
פעם כמברך המוציא ולאכול מצה פעם. מן
הכרוסה כלבד ואוכל. וכריכה של הלל עשה פעם
מן הכרוסה ואינו מוצא בקשאה כלל. בפחות לו
שתים לשל שם יעשה בהם כמה הוא ואחר שאוכל
לשתקומין מוזגין לו כוס שני ומברך עליו ברכת
המזון ושותה בהסבה הוא ואכל אחר מן המסובין
עמו. בן הכוסות הלל אם רבה לשתת יבתה בן
שני לבטל לו יבתה. ואמרינן הרוצמי לעת
בטל שלא יבתכר ויבכה לעמוד את הקלל.
ומקשה והלא כבר מעשר הוא פ"ד שבתה כל דשמו
בשעורה ומתברך יין שבתוך המזון אינו מעכב יין
שלאחר המזון מעכב וכתב בהגה והלא ומרור המלא
שאינו לשמת לאחר מעת שלא הלל. וכן עמלו
נבר כדי שלא יקבע עצמו על מזון ויהיה כאוכל
פסח בשתי חבורות ואם כדי שלא יהיה כמוסיף על
הכוסות. ואלו פ"ד טעם אחר לעמוד שאינו שאינו כל
אדם לעסוק כל הלילה בהלכות פסח ובעניות מעבר
ולספר בעניים שעשה אלא לעמדו עד שתחטפו
הקינה ואם יבתה יתכר. והם אומרים בשעתה
שאינו אדם לעסוק בהלכות פסח ובעניות מעבר
כל הלילה ואמו שעשו מעשה בר אלעזר ר' יהושע
שהיו מסובין בבני ברק והיו מספרים בעניות מעבר
כל אותה הלילה. אבל כשם חמשי שהיו שם לו סמוך
יעבר מן הכסוף כשבר ובאחרי אחרים. ואם רבה

לשתות מים יבתה. ואם שכח ולא אכל מצה
לאפיקומן עד שבטל יהיו לברך. או שאמר בלילה
ובריך אז אמר ברך כבר ומכר הוא שבתך בפה
כתב אבי הגדול הרלאש שיבול יהיו ובריך המוציא
ויאכלנה. ואם לא מכר עד אחר שבתך בפה לא
יאכלנה פעם אחרת. ומעמד שהיה עריך לברך שבר
ברכת המזון ולברך בפה ומעמד מוסיף על הברכה
כוסות ושבר הקיימין לן בין שני לבשר לא יבתה.
ובכ הרי מנה כדי הם מעשת שלא לאמרו עלהם מ"ד
כולם שמוכות מעשת לשם. ואותה מנה אחרונה
שאכל הנשם לא במקום מעשת לאפיקומן. ואם תאמר
שמא לא אכל מצה לבסוף לא שכחה ומעמד קטנות
אין זה מעכב שלא אמרו לא אין מפטירין לאחר
הפסח אפיקומן. אבל לא אמרו שאם הפטירו
שמשין פסח שם ולא עליה אפיקומן ומפסח שהרי
אינו לא לזכר לו. והר פרץ כתב לענ לאמר הכלים
ובריך יכול לבטל בלא ברכה אלא בדבר מעת הסיב
שלוק שלא הכה כיון דאפיקומן מצה דמעת
ראמנו עלן אינה לאמר אתכלה דראמנו מעמד
ולאחר שבתה כוס של ברכת המזון מזונן לו כוס
רבעה ומעמד עשו את הקלל. ואומר בעדרם הנשם
הקודמים שיהיו עריכים שלשה כדי שיאמר אחר
לשם קודו. ומעמד מזה שמעמד מן המובחר
לחזר אחר שלשה בקריאת הקלל כדי שיאמר אחר
לשם קודו. וכתב הרלאש ואם לא יאפשר בשלשה
יסתקו לו אחת ובמה קטן. והטעם שמתנו לאמר
בתחלה פסוק שפרחמתך אל הגויים אשר לא ומעמ
מעמד שאר הכוס כוסות מן הקש כמנר אחרונה כוסות
של פרעות שמתיל הבא לשקות את אומרים
הנשם כמו שאמרנו לעלה. ואם אומרים
על כוס רבעה לבד הבא בזה הכוס אם מעמאין
הנעמה מעמתה עשה מה שהכוסות לשפך
אותם כוסות של פרעות על הגויים. על
אמתך בלא זו מתחלה ולא יקלבו. בלא הנחרונה

37

לא יקנו בלא זו בתחלה. כל אסר שהיה בהם בלא זו
שהיה נתן לבני אדם בלא מקום מעשה כמו אדוכה
בגדים הדשת גרפ. בתבל ירושלים מכלי
הכלים שבבני וקשת בחרב. ירמיה. כמו
והיוה יהיה בעשיה. נפלאת נשמתו הלמה בקמון
והשלף אויב נקיות. עד קדמות המובח בלשת.
ולאחר שנמר את הקול אומר ברכת הפרי שהיה
יקלף ואחר מלרמוז לו בתפלחות. ומברך בפה
ומוציא בקפה הוא וכל אחר מן המסובין עמו.
ואחרים לאחר כוס חמישי אומר עוד הלל הגדול
שהוא הקדוש ברוך הוא טובים לעשות חסדו. אודו לה
הלל סוף ואומר נשמת כל חי ואחרים שהנה עד
מלך מקולל בתשבחות. ומברך עוד זכן כתב הל
תחק בן בלית. זקר חייב כהן לה היה אחרים בסוף
הקול. ברכה הי בחמישה אל שהבחר ולמה יחתם
שם פעמים בעבן אחד וכן כתב בסדר רב סעדיה.
ועתה ברכת על הגפן ועל פרי הגפן יש
מן הגאונים אומרים שבריך לברך על כל כוס וכוס
מחבמתם על הגפן ועל פרי הגפן. ורבי אליעזר
לא חוי לה מלון מלברך על הגפן לא בתר לבו כמי
שן רחל מנוסב שבו ושבל מלך בברכה לבסף ל
סנ. וקר לאל כל בתר הרי כמי קמילי ומקר הרי
כמי בתרלי מברך על הגפן ועל פרי הגפן. ומכל
הקשלמה כל מסתברא שהרב שבלא עד ליין
שלבא המון לאם שבתוך המזון. מכוס
שוה לשתות וזה לשבות. וכסם שיין שבתוך המזון
לאם שבתר יין שלאחר המזון מכוס לזה לשבות וזה
לשבות. ואם לא כן קבלתי מהרבי מרי אלי יין
שבתוך המזון שהוא לשבות לאם שבתר יין שלאחר
המזון שהוא לשתות ועדיף לשתות מלשבות. אבל
יין שלבא המזון שהוא לשתות שבתר יין שבתוך המזון
שהוא לשבות ולא עדיף לשתות מלשבות. וכן כל
הלכות מברכות. לכך חייב לברך על הגפן
ועל פרי הגפן אל בסוף כוס. וכן שמעתי לבר. כל

אל יקדם מלוה בחבלה ולא יקדם מלוה בחבלה
מעבר בריאה בשעה ואחר כל מלוי הבשר ומברך
ברכת המזון ואחר לכל אחד ואחד בשעה ושעה
לאחר כמה לקדוש ולבתלה ולהכל ילקי ומעבה ולאחר
לא אכל מלוי בהליכו ושמן לה לעמוד שבשעה
ומברכ לאחר ברכת המזון. והכל לאחר לשתה
לאחרים ועבר הכוכן לכל שתה ושתי. אבל
ברכת השמן. קיל לאחר יכול לברך לאחרים לא
לא יהיה שמקם אחר ברכת הלסם מעבה וקדוש
קיום שהם תבה. אלבך יכול לברך לאחרים
ולענה לאחר נתנה. ולאחר כן לברך עם ברכת
המזון לא לשמעלי בהליכו לקיימל לן לאמטרי
לאחר הפרה לאחר הקומן. ולבסוף לאל לשתיה ומעל
הלה ושתי כמה לקשלה. ולא כמה לאחר לאמר להבה
בת בריאה מברך לה. ולא אכל לא משה מלי
בהליכו והכל לאל לשתה ומקדים הבא הבו ומסר
נמי עב. ולא יהיה יעמוד הכל בשתה ולאחר כך יל
לקדם בבעים מאחרים ולא יאכל ושתה שמעקר
מבשות בבו. ואחר לתחיל בשתה ולא עד נמל
ישרל ולברך המוציא ועל אכלת מנה. ולאחר כך
הולך לאחר בעים. ולאחר כך חוזר לשתה ומעל
פשעלת. לא אלא אחרו לבקר מפשעלת לבת
לבקר לאחר לאמר לבעה הבה אם זקן לו אחולה אל לבבר
מעבה כבן לקרלת תהן לו לקרלת כלה. ואחר לאל
אלא כן הלה מעבה לאודה אל מי אלכן בקלאין לי
חובתן לא אמעבת תהן וכלה הלה מעבה שבברכ
ולפי אחרה לבקר מפשעלת לבת לקרלתם
אבל לאודה אלכן בקלאין לי חובתן אחר
מעבה שבברת ויכול לה אלה לאחר אמר פשעלת
לו קודם. וכל בבל המעבר מפה בבלה אל מעב
מברך אלה פני הלמה לאחר יבקי כמן אלבה
אודה עמקם אל לאמרו אל בברכת הלסם אל
מעבה ובני לבעבר כבר חסלה לבברך בחזרת בפ
אחרמה ולא אכל מהול ואחל וכן מעי לבהול

אחל אלא ברכה. וכתב הלאם אל לאחר כמן לתקנת חכמים הלה מעבה אחרה לעבקות הוי ברכת
מעבה ויכול לאודה אחר לעבל אלבה אודה. ומה שכתב הלוף ומעבה אחרו ברכת המזון הלי תקנה הלי מעבה
ברכת המזון ולא אמן יודעין כתב בבר עמרים אלמן תקנה שהוא אלא מברך לאם ברכת המזון אל
מעבה לשתה בשעה ובלאם כתב לאחר לא אמר יודעין ברכת המזון אם תקנה לקבלותה מלה נמלה בקמן
אמקרה אל הכלל אשמן אחרו אם אמרה לומר אלמן כמן מודה אם אמרים לבמלה. וכן כתב הלמן ביאה
ובלי ישקב בן הלאם כתב ולאחר לאם ברכת המזון יכול לברך כדי לאודה אם אמרים בלאם אם
מעבה מודה אלמן אמרה אודה מבה מעי ברכת המזון אמן שתקנה לחסות ותקנה אמקבעל ברכת
המזון הוי אודה מעי. ולמן לבריו נכוסה בשבע ולאחר מרלמרי שבולמי בה מי אמתה אמרה כל מעשה אלה
פסוק מקם מודה אל הכרסה מי אמתן חוץ מברכת המזון. ולא אמרן כל אלמן מחויב בברכה אלמן
מודה אל הכרסה מי אמתן. לא אם אמר חייב לאם לא מודה אל אלמן שבא אין ברכת המזון לכתב
בה ולאכלת ושבעת וברכת מי אלכל הוא מעבר. ואנסן לעשות כדברי הלאם "
אל אחרוים מעלתי אמרתי אמן לאל אמרת

קדש ירחץ כרפס יחץ
מגיד כורך שלחן שרך
ושל אחר קדש ומקדש שעל ופרוס ו
מגיד לאכל וכרך ולאם שתרך
ושל אחר יקדש יפקד וכרפס ואחץ
ומגיד וכרך ואוכל פרוסה
ושל אחר קדוש ידי לאם ומעל בנטו
מגיד ושבלם כריכה ישעל
ושל אחר קדש בכוס ראשון ובבדן נגך
ברך על לאם ועל מנה ועל
ואכל שעריתך ומצתך ופן
וכוס שני על מזונך שרך
לי בטן תשבה לת פתרך
ושל אחר וכל מיום ויל נקה לרפס
ושמת טול לברך בפרוסה
ומגיד תברוך יחד במנה
ושמת שלחך ין המלא
על מזון תברך שר הלל
סבב כוסה ול תגלה ושמת

מגיד ריחצה מוציא מצה "
טבל בחרם אכל מרור "
כשת ריחן ובבנו וחוץ מנה שמור
ומזונך על כוס והלך נמור
ומזרם ומטל לאם ומנה
ובלי זמן יהלל בריכה.
יבל בנבן יל תעלת מעבד
מנה ידי מזון והלל יבא
טבל והבדל בכוס שם לאמור
מגיד ובבריכה דבר הלל נמור
הטבול לאחריה אשקומן שמור
ברך וברכה וכר הלל נמור
בשות מקום הנעבן קנה ומור
מצת פרים ומרום בהלבה
אכל מנה שמורה ומרוכה
כמו הלל ולא תאמר ברכה
אלבן מנה בטן מעבה כרוכה
ואשבמלו קרא שירה נאוה ומחוכה
אל מרפא לגלגה ומחוכה

ושל סיום אחר

לכן נאמר מגיד

פ. קדוש. נטילה. כרפס. יבצע. קדש. נטילה. מוציא. מצה. מרור. כריכה. שולחן. מזון. הלל

שחרית

נכנסין לשם הכנסת ומסדרין הברכות וקורין
הזעירות כמו בשת. ו ומוסיפין לחר יומב
גם זה עלין לשבח מעשה לל בקרח כחיל תעבוד
מעבד שכתוב בם בקול רנה ותשבח קמון חונב על
שם קול הקמון שהיה שרוש מקחוגנים שם
בימוד לחיל כל היום קשה בשבח ולשה עקרים
קרחשון ותקעי ומקח בשבח ומשם ומקח תקמי
ומקח בן בשבח. ומשם ומקח תקמי ומקח
בשבח וסגל כך מבחרו בספרים מרוייקים
קרחשון לעקה שבחתנו לעקה קודר לך. ומשם לעקה
ומחתנו לעקה קודר לחקלך. וסימנך שם זחת
פ שבחתנו לך. ומחתנו לחקלך. לחר כלחן
לוב קרחשון כתוב ברכה בעמוקי. ולחר כלחן
לוב השם כתוב כלה לחוכך. וסימנך כלי שלה
הלל מוקה לעה בם. פי ברכה שלה. ומוסיפין
גם כן לחר מזמור שיר לדוד שיר חדש. שיר
המעלות לדוד שמחתי כלומרים לשמה לך על
שם שמחת קחנ שלמר ושמחת שבך. ומתפללין
כמו בעבודת. וחזר שלה שבע קחפלה ומגמרין
לחת הקלל. ומברכין לבש לבעוד לחת הקלל. ולומר
שלה שבע קרים מתקבל. ומושלה שם סגריס
בלחר קולין המשה כברשת בלה לל פרעה מן
מעם עד מלחן מגריס על בלחותם. וכנוב
המקומות בספרד מתחילין מן וקרה קיום בחזק לבם
לבלון. ולם לל בשמת קולין ם שבעה. וכשם
קולין המפטיר קרבנות המוספין שבתרים
פעם מן ובחדש הרחשון עד סוף שמקה ומפטיר
שהושע בשת הקיל עד לין ובלה ולין בלה ומוסיף
פסוק ויקי לת יקושע. ומחזיר
הספריס לעקומן ולמלקים עד
לשלה. ומכריז שלה שפר
לקקל לנמ מוריד הקל ומקבלין

תפלת מוסף

לומר שלם רחשומה ולתה בחתם ולחר כך
לומר " **אלהינו** ולל לחתיבו מעבד
חבלים נגם מלרכם
ובתרחקם מעל לרמתם. על שם ובשמתם נתם
לחבם מלרכם כחוב עד מלם מלרשת. ועל שם
ולבש קנים ם בשעם גלו שת ישרל. ועל שם
ולל ישרל הקרושה והרחוקים בכל הלר שת הלר
הדחתם שם בעמלה לחר מעלו בך. ולין לחם
ילשן לעלות ולרות על שם בעלתך לרות לת
בעל לל לך. ולהשתחות לפני. על שם ומלם
מלי חדם בחבלו ומלי שבת בשבת ינה לל בשר
להשתחות לפני לומר לל. ועל שם והשתחוו לל
בחר הקדם שרושלם. בשת בחירתך על שם
ושתה בחרתו והקדשתו לת שבת הזה לחות שמי
שם עד שלה. בחזק הדרך על שם לל מה הדשך
והתיב בהלרי הדם מרחם מלחר. בשת הגדול
על שם גדול יהיה כבוד השת הזה.
והקדוש על שם והתקדשתי
לת השת הזה. שקרל
שמך עלי על שם
השת הזה לחר
עקרל שמי
עלי.
מפני לרל שנשתלח בתקדשך. על שם

שלמו בלם מקדשיך. ולומר לשון לל עם ילו פרם בר
ונקי רשע מלבנך וכל מלך רחמן על שם פרעה
רחמיו שקשוב ותרחם עלינו על שם ישוב ירחמיב
ועל מקדשך ברחמיך הרבים והבנתו מקדש על
שם שבע ירושלם. ותגל כבודו על שם גדול יהיה
כבוד הבית הזה הלחרון מן הרחשון לשם לל בלחות
לחבנו על שם ם לחתה לחבנו. מלבנו על שם
מלבנו מלכו על שם לל מלכו. גל כבוד מלבותך
עלינו מקדש על שם ומגלה כבוד לל. וכתיב ברוך שם
כבוד מלבותו. והופיע על שם הופיע מקדש פלרן
והבחרת עלינו על שם הבחרת שלום לרץ. לעשה
רל חי על שם ומגלה כבוד לל ולרו כל בשר יחדיו
ולומר לעשה על שם ם שם בשם ירלו בשוב לל שון
ועל שם חפץ לת זרוע הדשו לעשה כל הגיס
ורלו כל לפסי לרץ לת ישועת ללוה. והדב שרופ
מכון הגיס על שם ובלה גם לגיס ולפף בדתי ישר
ולמן שרירו על שם שה שרה ישרל. ונפשתיבו
כגם מקדש מירכתי לרץ. ומן בבלן שלם נבלות
ונשתתיבו בגם על שם נפעת יקודש לקבץ וגם
בגם על שם בדתי ישרל יבגם מירכתי לרץ על שם
והבתיסמירכתי לרץ. והטלה לשון שבר ברשע
על שם ובלו שון ברגה ושון בקלל שר בחבבה
מקומות ושרושלם שר מקדשך על שם ירושלם שר
הקדש. בשמחת שלם על שם ושמחת שלם על
לרשם. לעלה לומו ושם נעשה לבבך וכו עד על ידי
יעשה עבדך והכל פירשו במוסף של שבת. וכתב
רל שבדך לחוטר הקבות המוספין בכל תפלה
של מוסף שהם במקום הקרבת המוספין ולין
יוכלין בלה שלומר מלו שבתבת עלינו בתורתך וכו
לחכל שלר המפרשים פרשו שלומר לדי המוספין
בלה שלומר מלו. שבבת עלינו בתורתך וכו וכן
מוקנן בספרד שלין לומרין פסוקי הקרבות לל
בשבת ובלרם חדש שהם הנלשם בהם ולל ילו
לוחות לחכל בשלר מועדים שלשם הנלשם בהם

אלהינו

ויבלו לבשת לין מוסרין לותם
ולי לבתים מלך רחמן רחם
עלינו על שם ברחם לבעל בעם רחם לל. על ילדין
טוב ומלבב על שם טוב לתה ומלבב. הנרם לנו
על שם נרלשת לל שלו. ועל שם כפעלה ולין
דורם. שובה עלינו על שם שוב מלחרון לחר. ולומר
שובה ולל לומר שוב לרמנו בשובה ושת תפשון.
בחמון רחמיך עם המון מלשר ורחמיך לי יתלקון
בגל. חסת שפשו רשך בגל. רמנו בעבר. ולומר
בגל על שם ם בגל הדבר הזה ברבך לל לך.
בנה בתך בתחלה שלם לל עתיד יעשה בגם שלם
ל שם בתחלה. ושוב בת מקדשך על מכונו על שם
מקדש לכונו. לך ולחלו בבנינו על שם ולחלם
לותנו לות מלו. ומלחנו בתקונו על שם כל יכל
לתקן. ולל לפתיבנו בזה הלשון הבנה. והסב
שבתך לתנו על שם ובבנתי בתוכם. והבבתם
לבבתם לשון חכמים הוא. ולוים לבלה ולמלרה
שהיו משוררים על הדוכן. והמון הגם קולין לבל
בחלה ולל יתכן ם כמן שלומר והסב בתבתם לבבתם
והסב ישרל לבלה בלים ברך לומר גם כן לבלה
ולמרים בלים. והסב ישרל לבלה על שם הזה הל
שן. ובקש כלן מלחת הגם לחזיר שמנה דברים
כמנ שמנה בגדי כהונה. ושם נעלה ונרל ונשתבח
לשבר כבר וכרמה לעלה. בשלם פעמי רגלנו
על שם בשמנים בשנה רגלנו כמו זמנבו כלילה
שלם רגלם תלת זמנם. ויש קולין בשלום פעמי
רגלנו ומשות הזה כתוב בתרה שלם פעמים
בשנה ולל לים כמלת ילו ולל ולומר ולבשלם וכן ולומר
שלם לחרתים ולחזר שב תפלה ולומר קדים תקבל
ונסטרין לבתיקם לשלם. לעמחה לומר לשרי ולדר
קדוסה וקדים עד לשלח ומתפללין כמו ביום
כתב קרבנה בזמן הזה שלמו עשרן שם
ימי בחבנה מלת מו ולו בבסלו בוסטוב
לחרון ששה ומלבב. וכן בחבנה הזכות המוסף

עדר ושסק עדר בתרי ומיס טוב קדחרון שמיע
והשיש וקדנבא לעמיק כחבדעת ליחסון ושסש
וכחב. קסוכות ליחסון ושמיע. וכחבקשסשרת
וכרחש קשס שחפ שעין שפ לעיס עוטש לש מיל
כקס שלא יוס ליחד. והטעש לעש שבוקן שסת
מעקדש קיים קין מעקדין קחדש עלש מרליק
ויס כיחעדיס שבליחו קלבנה יוס שלשיס מעקדין
יס שלשיס ויוס שלשיס קוח יוס קרחסון מקחדש
קנבנש וחדש שעבר חסר שחיפו שלא מעסרים
והשעה יעמיס. ויחס לש כיחו עדיס יוס שלשיס מעקדין
יס שלשיס לחד וחדש שעבר מעש מל יוס שלשיס
ולחד מקחדש הנכנש. ולשרך בעלה שחיל חפ
ולרשון לעמיל מעבנ קחדש ים לש לעשות מיוס
טוב ראשון של חבהעת שפ ימיס תמשק עדר
ושסק עדר מסתר פ שמיע כיחו עדיס יוס שלשיס
של לחד וקרבו טמן יוס שלשיס לשרך בדיר לעשות
יוס חמשק עדר נעסן יס טוב. לו שמיע לש כיחו
עדיס יוס שלשיס של לחד. וקיק לחד מעש וקרבו
עסן יוס שלשיס ולחד לשרכים לפו לעשות יוסשמ
עדר נעסן יוס טוב. פ שמיע יוס חמשק עדר לפו
קוח יוס יל לש ויוס שסק עדר לפו קוח יוס חמשק
עדר לעבד לרץ ישרל. ומן הטעש חוק כמו כן
יש לפו לעשות שפ ימיס מיוס טוב לחכון פ שמיע
יוס שמיס שלפו קוח יוס שסשש שלהס. וכן יש לפו
לעשות שפ ימיס מחבהעת פ לפו מתחילן
לעשות שבעה שמשות מיוס ו עדר נעסן ומעשין
יוס טוב יוס חמשיס ולחול נעבד לרץ ישרל לש שתחילו
לעשות עד יו. פ עברו לחד ויוס יו לפו קוח יוס סו
לקס יו לפו קוח יוס שסק עדר לקס. לשרך יוס
חמשיס לפו קוח יוס קחכון מעבשש שמשות לעבד
לרץ ישרל. וכן ברלש הטעש יש לפו לעשות שפ
ימיס פ לא ידעו לס נקבע הבדי יוס שלשיס של
חול לו יוס שלשיס ולחד. וכן מדין כחבקסוכות
יש לפו לעשות מיוס טוב ראשון שפ ימיס טו ושסש

עדר פ שמיע נקבע הבדי יוס שלשיס של חול ויוס
חמשק עדר קוח חבקסוכות לו שמיע לש נקבע
הבדי עד יוס שלשיס ולחד ויוס סו לפו קוח לבעשו
עדר לעבד לרץ ישרל ויוס יו לפו קוח יוס טו לקס.
וכן מדין כיוס טוב קדחרון יש לפו לעשות שמיע
והשיש פ חול שמיע שלפו קוח לקס יוס שסשש
והשיש שלפו קוח לקס יוס ח. ולעבד שבעה לרץ של
לין קוכשן בזמן הזה פלא פ הרחיק חלא סומכן
על סדר קשטר שלא קוכשן ומן הדין היה שכל
מקומות יהיו עשין יוס לחד ולא יותר הוחיל
שלין שם ספק שכל קוכשן על סדר לחד. לכל
הקלת חכמים שיהיו כמוהבלתיהם בריקס.

נהגו קשלש לקות בחג
מעמד שיר הקדמי מעמד שקוח מעבר
מנחולת מעבדים שקיים תחלת שעמדן של ישרל
ונחולתן ריחוקה שלא לוסתן בכבד פרעה ופ
בחבשמשת נתן לקרות רות. מעמד שבתוכם
בתחלת קדר שעבדים וקוח לזמן הקדר. ושר
טעש לחד לפ שלטתיפו לא קבלו לת הקדרה ולא
נכנסו לברית. לא בחלה וטלש והרחת מעיס
כרחיתה כפ לחולן. ודות לפ הוח כתבירה שלא
פ חל לחד תלב חלך ומלא מתוך הסוכת רות לחו
יוכשן מה לחבדה לפ נבחי. שחבדה לה לחסיל לן
הבוס שלת לא לחד תלב חלך לחסיל לן לחד בחסר
הלבב חלן. מעקדין בתלוג מעשת עתר עמי
לחסיל לן עלו ולוך לו. לחבבו מעתת נמסרו לכל
בחסר הנמוכי לחמות. שפ קבריס מתקנים לכל
לחד לבקלם ולבדמס ולחד לבחבנס ולבחבקן
ופס לקבר. פס לחלה כפ לחולן. ולכן הנה לחמ
רות בחבקסוכות. ופ בחמיע חבבעת נתן
לקרות קהלת מעמד שכתוכם תה חלק לבעבד ופ
לבחמה לו שבעת ימי הבחבשמיע חבבעת. כל
לפ שקוח חבבחסיף לבחיקיר על תרומות ומעשרו
ונכריס שלא לעבד עלבקס בכל תלחד בשלא רגל.

ושר טעש לחד פ שלמק הלך בחבלחמה בהקבל
כמו שכתוב בזמן עד שבת הקמיסה בחבקסות
בבח כל ישרל לרחות לא הקבל לת חשבלחבשיס
ובחבשיס ובקס וגו'. וכתבויקחו לו הלך שלמק
בבח בלחמשס בחבוב ולחו לחמרו בהקבל לבוסה
לת ישרל על כן יתכן לחמרו בחבב כל זה כל לכן
בלחמה ולחמרי בלא סופרי הקור כרוחבבת הקדמי
בחיסה ובחבעת חסתה ערך לחמ על מקבלה חבלם
ולעבד שכתוכה בכתוכם. הקבלה בכתם הקבלם
ערך לחמבלבן כמו בלל רחשון ולחרון

ליל שם מתפלבן כמו בלל רחשון ולחרון
הקבלם לחמבלבן קדים הקבל ולחר כך מתחילן
לבחבר לת הבחבר ומבבלן מחבחבן בלחמ לחמ
לקס על חבחרת הבחבר. ובלל מוכלה שבת בבח
לבחבר הבחבר לחר שלחמרי לחסיל קדנבא וקדים
הקבל. והטעש שלין סופרין לוחות מיד לחר הקדי
שלחמ לחר הקבלה. מעמד שלוחות לא לחר קדים שלש
לא בר לבחלם. ולחן לבחבר לוחות לא לחר קדים
הקבל כמו בלחר לוחות. ולחמרי כמוהו וסבתם
לכם שתבלה שבלבם לכל לחר ולחר. פ מבלם כתוב
ובפרתם לך כמו שכתו בבחבחיה. והקם הקבה
הקבלה בכל שהה מבבלן בכבחבת הבחבם. לכל
ובפרתם לכם מבחבת הבחבה לכל לחר ולחר.
מלחמת הבחבת מלחמת לם ובלבלם לם מקבל
טן שבכתו לומר הבחבו לחמבים לם לבחבלם לם מקבל
מלחמ לם לחמו לם. ודוחקן לברם הבחוק בר
מלחמת הבחבת הבחבשת שבוח לם חמבו הבחבו
לם מבי חמבים לם לוחקלבחבם לבחבל לם לחקבר
מלחמת הבחבת הבחבו לם בר כלל. חמבי לם
ובקבבחבם מבבלן הבחבם. ולבלבלה לחבלחם בבחבן
לבחבקים הלו מן שכתוב בחבלם שבעה שבחבת
לך לחן לבחבר לחבר מן שבחבת. והבחבו חמבים
לם לם בבי מבבי שבן לבך הבחבלה בחבבעת הבחבל
לבחבם עבבלות בחבת לחר מבלה לחבבחבבן

עבלות לחם מבבלן על חבבלן בלחמ
מבן שבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם
לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם לבחבלם

לחד מ׳ שתי קשתות כמו בכוריים שעל שולחן נקרא
עגבת יום הבכורים ולמי הבא הטלו לתוך שתי
מלחים מזוג קמיץ קמיץ מזוג ורחוב ומכל מינים הטוב
לעיר חוי׳ לחדש כדי שיתברכו לכם שלחו כל מינים
בלילין שתטלו מנקה בכוריים ושתה בשמחתיכם
שנתבטלה הבלית השמיר לין בשבת מן הפרה
לא מרבנן זכר לעקדם ולא נתתקן לו לא מעם
לו לא מעם חוזר ומוזה לא ברכה. ולמנו הבתים
במעמות ממה שהספרו חמעי יוסלמי בעקום
לחר: שמשת הספר לך שבך לעמות הימים
והשמשות כלמי׳ הם לומר בכל מעמה לעמע
ומעמי ומעמה לעמע שמשה. ושרשום רוב מעמרים
שבשלה הראשון לומי׳ הוים יום לחד. וכל שלה
מוסיף יום לחד עד שמגלים שבע לחד ולומי׳ הוים
שבעה ימים שבת שבע לחד. ובשלה הבמיעת
לומי׳ הוים שמעה ימים שבת שבע לחד ויום לחד.
ומוסיף בכל שלה עד שמגלים הספרה. ומקבת
המעמרים שרשום מעמה לעמע שבע מוסר
הבמשות בסוף כל שבת ושבע בלבד. שבע
בשלה הבמשות לומי׳ הוים שבעה ימים שבת שבע
לחד ובשלה הבמיעת לומי׳ הוים שמעה ימי ולחיבו
מוסר שבע. וכך לומי׳ עד שלא שלומי׳ הוים
שבת שבע שבת. ווקו מעמה לעמע מעמה
לעמע שבע. והמעמה בכל הראשון ולחר עמע
מעמה מעמה מעמה מלחת בשם ולו הרחמן יחזיר עבודת
בית המקדש למקומה במהרה בימינו כתיב בשרי
הבלה לבתה ולחיר בלי לומי׳ לחדעתה לשמי׳ הוים ל
שהיה בסדר שבת ל ומכר וחיים לא ומבת לא
לשבן בתר פתיחה ומן לבתה לחדעתה לשמי׳ לא
כשבת לו ד׳ לומי׳ בתר חתימה לחשבן ובדין חתיבנבת
לו נמי לומי׳ לא בת ל ופתח לחדעת לשמי׳ ל וסיים
בה מי לחשבן בתר פתיחה ונשבת לו לא נשבת לבשבן
ולא נשבת. ומשבריה לבתרויהו לא נשבת לבשבן
פתיחה וחתימה ולחי׳ לא לומי׳ יודע הקדמון ומבת

לחדעתה לבמיים כמו שבמעמ מלחבר ושתה עד
שבמעמ מלחבר ומיים כמו מקום יבא לבתיחה וחתימה
לומי׳. ומקבו הבמשות גם בבא שלומה מברכת
על שבעה בקמיים שבת מן הבתרה שבא ומבת
כמו שלחבו מברכן על שבת השמיר ומה גם ומכל
מלין מברכן ולא כתו ומבת לך. ומתה בשמחתיכם
לא מרבנן זכר לעקדם ולא נתתקן לו לא מעם
לו לא מעם חוזר ומוזה לא ברכה. ולמנו הבתים
במעמות ממה שבא הספרו חמעי יוסלמי בעקום
לחר: שמשת הספר לך שבך לעמות הימים
והשמשות כלמי׳ הם לומר בכל מעמה לעמע
ומעמי ומעמה לעמע שמשה. ושרשום רוב מעמרים
שבשלה הראשון לומי׳ הוים יום לחד. וכל שלה
מוסיף יום לחד עד שמגלים שבע לחד ולומי׳ הוים
שבעה ימים שבת שבע לחד. ובשלה הבמיעת
לומי׳ הוים שמעה ימים שבת שבע לחד ויום לחד.
ומוסיף בכל שלה עד שבשלים הספרה. ומקבת
המעמרים שרשום מעמה לעמע שבע מוסר
הבמשות בסוף כל שבת ושבע בלבד. שבע
בשלה הבמשות לומי׳ הוים שבעה ימים שבת שבע
לחד ובשלה הבמיעת לומי׳ הוים שמעה ימי ולחיבו
מוסר שבע. וכך לומי׳ עד שלא שלומי׳ הוים
שבת שבע שבת. ווקו מעמה לעמע מעמה
לעמע שבע. והמעמה בכל הראשון ולחר עמע
מעמה מעמה מעמה מלחת בשם ולו הרחמן יחזיר עבודת
בית המקדש למקומה במהרה בימינו כתיב בשרי
הבלה לבתה ולחיר בלי לומי׳ לחדעתה לשמי׳ הוים ל
שהיה בסדר שבת ל ומכר וחיים לא ומבת לא
לשבן בתר פתיחה ומן לבתה לחדעתה לשמי׳ לא
כשבת לו ד׳ לומי׳ בתר חתימה לחשבן ובדין חתיבנבת
לו נמי לומי׳ לא בת ל ופתח לחדעת לשמי׳ ל וסיים
בה מי לחשבן בתר פתיחה ונשבת לו לא נשבת לבשבן
ולא נשבת. ומשבריה לבתרויהו לא נשבת לבשבן
פתיחה וחתימה ולחי׳ לא לומי׳ יודע הקדמון ומבת

מעמה לא בלילה ולא בשם ימעמה בלילה שלחבו ולומי׳
הוים כך ולחתמו לל כך בברכה לחת עב׳ ומכל כמה
מתבבן מעמה לבבך ברכת השמיר מן הבמשות
מעמה לבמשבה לבבן לקולא ומבת מבשמר בזמן
מזה לבבן ומכתבי ומכתבי ומבתי ומבתי המתפלל
עם הבמבר מבשבר הם מעמה שמקה בלא ברכה
מעמי לומי׳ לא לומר בלילה בבבת לחזור ולחבר כדין
ומעמה בלא ברכתי לבבלה ולא לאמה הבי מבשבר
ימים ומבשבת לעמה. לבל הרמבם כתב לא מעמה
ולא מבר ימה ומן מבשר. ולמה ערך שבר מי שבשבת
לומה מבמה כמה ימי הבפרה שלומי׳ לא מתמל הבו
כך ומן בלא לומר לו הבום כך ומן שמה שבבר
מעמה ולומי׳ יבל לחזור ולעמות בבבר ומבת הבמבע
ומן הבפרה הבמבן מן הבמשות לבל הבפבת ולומי׳
בבבר ולומי׳ כמה יבמה לבו מבבפרה שלומי׳ לא מתמל הבו
כך ומן בלא לומר לו הבום כך ומן בזה הבבם. **יום** שם
מתפלל כמו בום הראשון ובם בן קורין
ומעמרין לת הבלל. וקורין בפרשת לומר מן בזור לו
הבבלו שם עב ובבר מבבה לת תמעבי ״ל בם יבל
עב בוקבעם ומבבבר קורה כמו בום הראשון
ומבבבר בלילי ובלם הבלבר עב ם לא לבלו מבבת
בתוך לבבבם ומבלבו ומתחיל ובם המבלר לת כל
הבבם לבמר עבו פבח עב ולחבלו לם בם כמו בו
בום ג׳ בבבה לחו בל מבבר עבבת בבבת ומבבבה
מתפלל בבבבבם ולומי׳ ובלה בבבבה ומתפלל
תפלת מוסף כמו בום בום בוב ובמבבם לת בו מבבלה
בבבם בזה לומי׳ לת בום מבבלה בבבם בזה: ובשל ג׳
מבבבו בבב לבבל לומי׳ ברבו כל ל ימים בל חולו בל
מבבר ובם ימים לחבבבם בל בו קורין לת בבלל
בלבבו ומבבבן לבבו לבבלה ומבבבם ומבבבן כל
בום בם בבבים וקורין בבם ל לבן בחבבן מבבם ולבן
מבבבבן בבבם ולבן מבבבבן בבבם. בבבת בלבבל
קורין בום הראשון בל חולו בל מבבר ג׳ בבר בבם
מבבבם לו בב בוב בבבבבן לומי׳ בבבם בן בבר

הראשון לבם ם לא בבבבו בבבן כל חובת בום בבבם
ל בבבבם לא לבבל בבבם בבבבבם כמו בבבבבם לבבבל
בבבבן חבבבה ובבל בבבן בבבל ימי חולו בל מבבר.
בום בבבבבן בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם

בקתר וקטרת מרבדים לעולה" כל ל' יעיס של
חלב של מועד לומר לאחר תפלה במקום תפלת
נדר לעולה מסמל לבב קרן כדיל תעבוד. וסימן
לו קפרסיומך תרי קדם בכפרי פסל בדבר
שלם מכרי פ יעסכו. שור לו כשב לו עז. קדש ל
כל בכור. אם כסף תלוה פסל לך בדבר מיכיו
בשל פרעה כל בכורי. וזה לו ישתנה לא כשחל
פסח ביום תמעי פ כשחל ביום שבת לו ביום
ראשון אין שבת בחול המועד וכשיבא ביום שני
יבא שבת ביום ה' שמימן פסול אבל כשיבא ביום
ה' לו קורין ביום לב מיכר תרי וביום ג' שקוי שבת
חול המועד קורין ריש אתה אומר שקוי פסל.
וביום לבנקדם בכספא בדבריה כסדר שקס
כתוב כתוב שמן הראוי היה לקרותם בסדר שקס
בהוסם בשבת לא שקורין ביום שב שור לו כשב
לא שיש עמן קפסח ובחמשה עשר יום וגו' וגם
מדבר בה בעצת קשמר ומשרתת שקוי ביום שב
ופרשת בשלח בו לא שקר עת יש סוף מיתה בו
ולו עברו ביום ובשאר הימים קורין בסדר שבתוכי
בתרה. שבת שחל ביום קורין בחמשה בסדר לוחת
שבע. ולעולם יבאת תפלת בחול המועד היה
מתוקנת בן המפרשים. יש לומרים מעט שבוברין
כי מי יהיו המועד הם מי לוחות הימים עוטה ולין
מעבדין לוחם. ויש מתירין ומשתין ריחם מדלמרי
בה ולא מבדיקם שבות לחם תפלה ומוכר כדי פרנסת
ובון שבות ומוכר בחול המועד אין מעבדין
תפלין ומיקו לוחם בחול המועד שאין מוכר לחרים לם
לא יכתוב בחול המועד לוחן עמי במלאכה תפלה
הרבה לאחרי ומתבטלן ממנו תפלה אבל הרבה
הכנסה היה מקרא לחלמרים שרוש חד ברגם לוחב
תפלו לתת לקמיה ברב חנגל שלחה לקמי ברכה
בר בר חנה. אל הב לה תפלו וזיל ונתן לך. אל הב
ול כתו לה פ כל הקרמה מתם פלב עלה ברב
מה לוחם תפלה לבמו מה לאחר לם פתר לה לסת

לטח פ לטחם עד לאחר המועד לבמו כתב
במועד כדי שיהיו מוומשבו לטחם לאחר המועד
מיד אבל לאחר לא אבל לטחם במועד אף לאחר
מועד. ויש שאולין ואומרי שמותר לטחם בחול
של מועד ובלבד שלא יבדק עליהם. וכתב הרא"ש
והמעבדך לא יפסיד ואומ' במדרש שקלין שהיה
רשומים בתפלה היה רומות לבמלאות. ויש בשבת
שמעבדין תפלה כשתפיד שבתות ויט ויש
ימי חול של מועד לא יהיו כך בשבת הרא"ש מה שבשב
הנייה לשלח דוכן לשבת חמץ ביום לאחרון של פסח
אין המעבדה ולעולם יש הוא מוקה לו לא. וקשה
מדיך אותה שבת שבשלם לא דוכן חמץ לשבת לשבת
שבשלם יקרו אותה. לא שיבתם הנני בקלן ווית
בבת ויקבוין אותה שבת אבל שלא יקנה לאחרו
אותה דוכן ואז יהיה מוקר בתפלה לאחר הפסח
בכדי שיעבר. שחיק של נכרי שעבר עם הפסח
מותר בהנאה ואם לא יעבר חמץ של שבת שעבר
עם הפסח ויהיה אסור בהנאה שחברו של אדם
קונה לו מדעת אבל בטל כרחו לא וכנכתם הנפסל
ובמולאי יום בן במולאי יום לחול בן במולאי יום
לחול של מחר מתפלל ערבית כמו במולאי שבת
ומבדיל בתפל וכן על הכוס כמו שמבדיל במולאי
שבת. לא שאין אומרי אותו הנשמה ובן אין מברכין
לא על הגר ולא על הבשמים.

נוהגין

בקבת מקומות שלא לעשה אפה בן
פסח לעבדה ושלא להסתפר וקטעים שלא לחבבת
בשמחה שבתות ומן מתי שבע עבר ווגת אף
תלמיד לו עקיבא בשבבה מעט שלא היו מקבל
כעל זה לזה. וכתב הרי בן ניחת דוקא עשרים
שמקר שמחת חופה וכשבה אבל לאחרים ולקדם
שבר לאחרי ועשרים עמי מי שקבלו כנגם אין שנשי
לוחם אבל אסרה לשחות בתחלה מורין ל שלא לעשו
כן וכן כהו הנהוג ויש מקומו שמקבלן לעשה אפה
ולהסתפר מלב לעבמר ואילך שאומרי שאו פקו

מלאות וכן כתב לבן הירחי שמיעט בשם לא ובחיים
הלו שמיעה כתוב בספר ישן הבא מספר שמיעת
מפסח ועד פרום הבריה ומלי פרום פלגה כתבתם
שולן בהלכות הפסח קודם הפסח שלשים יום
ופלגה חמשה עשר יום קודם הבערת וזה לב
לעמיר עכ' כתב רשם הרא"ש בהשובה מה שהנו
שלא לעשות מלאכה מפסח ועד הבערת משקיעת
החמה עד שחרית משום תלמידי עקיבא שלא
מתו מהקיעת החמה ובקבו אחר שקיעת החמה
והיו הכשר בעלם המלאכה ושל הכתי שבת שבת
המלאות תקיימה מלאון שבת ומיעטה כדכתיב
שבת שבתות שבת מה שבת הקמיטה לאוכלה
המלאכת הקלקל לא זמן הבערת הקומר הקיים
אחר שקיעת החמה שבתון המלאכה. ומקבלן
בסדר לקבות מה אחת ובבן קטן תבה בשבתות
שבן פסח לשמשות בכל שבת ערב אחר וכתלה
ישרל בן ישרל שהנשים שקורין אותה בלו הבשבת
לעבדה ומי מפייס למקם תבה ולכן שנה אחרת
לו מיעיס כמו מלאכה שקוה המתן בחת לאהום
מן הדלקן הקוה מנה מיעיס והשלה בעד שיבה ולכה
עבה המסבת הסקדירון על הקרייתה בתר ומעשה
המעת ובה הקמן שקוה ומן הקבר הוה מומן
ומוכן לשעבר אחלם המתשר מן הנפש ולשבו אחר
רוב הבתלוה ובקשת רוב הבטלות ובדיך לשקיבו
ולתקן במקה שיש בחת המסבתה מן המומרים
המעמדים לבריאות והבנשת הנפש והבנות
ומעשתה מלבקם מה שיוקבה כדי לבטל אותה
ולתקן הבינת המלות לאותה הולמים על הן המומר
והבנשת עד כאן לבריו"

סדר

תקנות חכמים. ערבית נכנסין
לשת הכנסת וקורין הלל בברכתיה והודמן ופרוש
עלפו וכו' ואומרי שלקדים עד לשלה ומתחלין שלא
ריחמות ון אחרומות ובקות הדים בחמשה כמו
בפסח לא שאומר את יום הבחמשה שבת הבה ומן
מקם תבתים מעט שבשם שבת בתבה הבתר ואחר
כך אומרי שלקדים ומקדש בשבת הבכנסת. ובטורין
לבתיקס לעוס. שחרית נכנסין לשת הכנסת
ומסדרין הברכות וקורין הומירות כמו בשבת
ומשמיעין אחר יושב בסתר עשן לשבת מעמד
לבב קרן כדיל תעבוד. ונם מומשיעין אחר מומור
שיבו לשיר חדש שיר המעלות שמחתי באומרי
לומתבלן כמו בבר שת וחזר הפלה ומתרין
הכל ומברכן לעמוד את הכל ואומר שלקדים
תקבל ומודה שם ספרים באחד קורין ה בברכת
ומשמע מן בחדש הקשה על הוף הקדר. וכשם
קורה המפטיר בברכת טעם ובביום הבכורים
ומפטיר בתחל יחזקל ויהי בשלשים שנה עד ומשמע
קול מלבר ומעמיד בפרוק ותשלבוה ומחזיר
הספרים לעקומן ואומר קדיש עד לשלה ומקבלן
תפלת מוסף כמו בפסח וחוזר שלקדים ואומר
קדיש שלם ונטורין לבתיקס לעוס

יום שני

מתפלל כמו ביום ראשון
וקורין בברכת ראיה אנטמין
כל הבכור עד סוף הסדר. ואם חל בשבת קורין ם
שבעה ומתחילין מעשר תעבר. ומפטיר קורא
כמו אתמול ומפטיר תרי עבר בחבקוק ויל בהיכל
קדשו עד לענה בנבואתו שקוה סוף הסדר
ומקבלן כל המקומות לקרא בשם יעיס סומס של
חנוכה שמונת חזקות הרבים המשורר ר' שלמה בן
גבירול שעשה על מקן המעת. ביום הראשון
קורין מעשת עשה. וכוס הב מעשת לא תעשה וכוב
שלחי בשר אומרין אותם סולמים שחוזרין תפלת מוסף
כמנהגם עד על ידי מסך עבדך וכן כתוב בסדר
רב עמרם ודבי סעדיה. ויש אומרים אותם לאחר
שמסיימין חזרת התפלה כדי שלא להפסיק בתוך
התפלה ונטן קול. ובמולאי יום טוב מבדילין
בתפלה וכן על הכוס כמו שמבדילין במולאי שבת
לא שאין אומרים אותו הנשמה ובן אין מברכין לא

מי שאינו יכול לעמוד בתענית יכול לבקש רחמים ולהתענות בשאר ימים ולא יאמר אלא מה שאומרים בכל יום ויום

סדר תפלות התענית

מי שאינו יכול לעמוד בתענית יכול לבקש רחמים ולהתענות בשאר ימים ולא יאמר אלא מה שאומרים בכל יום ויום

ומ

בתורתך ויהי ביום השלישי בחודש הבכורים וגו׳ ומימי
ויהי קול השופר וגו׳ ומימי וכל העם רואים את הקולות
ואת הלפידים וגו׳ ובדברי הימים כתוב לאמר עלה
אלים בתרועה וגו׳ ומימי בחצוצרות וקול שופר וגו׳
ומימי הלויים הללו׳ בכנורות ובנבלים׳ ובלי עבדיך
הנשיאים כתו׳ לאמר ויהי ביום הקרבו יתקע בשופר
גדול וגו׳ ומימי כל יושב תבל ושוכני ארץ וגו׳ ומימי
וירעם העם ויתקע בשופרות ויהי כשמוע העם
את קול השופר וירעם העם תרועה גדולה ותפל
החומה תחתיה ועל העם אשר אין מבדו ולבדו
את אשר ובתורתך׳ אלינו כתוב לאמר וכי תבאו
מלחמה בארצכם על אויב הצר אתכם והריעותם
בחצוצרות ונזכרתם לפני׳ אלהיכם ונושעתם
מאויביכם׳ וזכור לנו׳ אלינו זכות יקום עבדך
ורחם עלינו למען שמך׳ מי שעשה את יקום עבדך
בגלגל קול יעבה אתכם וכו׳ וחוזר בלי שומע
תרועה׳ ותקשן פימן קלקל ואומן ויעבר ואם ירבה
יאמר קיום תזכור ברית אחת ג׳ קיום כנגמי ר׳ שמן
לו חוסה קיום חמול על עריתך קיום אם אם כבש
וכו׳ שיר המעלות אל׳ בצרתם לי כל המזמור
אמר׳ אלינו וכור לנו זכות שמואל חוזר ורחם
עלינו למען שמך׳ מי שעשה את שמואל במצפה קול
יעבה אתכם וכו׳ וחוזר בלי שומע תרועה׳ ותקשן
פימן קלקל ואומן ויעבר ואם ירבה יאמר קיום
תרחם לבלי בחם ובמים קיום תחון בחוט בגדות
פעמים קיום תפתח לנו אוצרות מים אם כבש וכו׳
שיר למעלות אשא עיני אל הקרים כל המזמור׳
אמר׳ אלינו זכור לנו זכות שיקו נשאר ורחם עלינו
למען שמך׳ מי שעשה את שיקו בהר הכרמל קול
יעבה אתכם וכו׳ וחוזר בלי שומע תפלה׳ ותקשן
פימן קלקל ואומן ויעבר ואם ירבה יאמר קיום
תעבו עד רמה קיום תשמח אדם ובהמה קיום
תשקה את פני אדמתך אם כבש וכו׳ שיר המעלות
מעמקים קראתיך׳ כל המזמור׳ אמר׳ אלינו
זכור לנו זכות יונה עבדך נשאר ורחם עלינו למען
שמך׳ מי שענה את יונה בתוך הדגה קול
יעבה אתכם וכו׳ ובשעת בלע הדגה אותו׳ ותקשן
פימן קלקל ואומן ויעבר ואם ירבה יאמר קיום
לשופט לבמים קיום רוח אדמה לו שבעה מים
קיום הבה לנו עלות מים אם כבש וכו׳ תפלה לעני
כי יעטוף כל המזמור׳ אמר׳ אלינו זכר לנו זכות
זוד עבדך מפיך ושלמה בנו מלכך ורחם עלינו
למען שמך׳ מי שענה את זוד ושלמה בנו בירושלים קול
יעבה אתכם וכו׳ וחוזר בלי מרחם עלינו אחר׳ ותקשן
פימן קלקל ואומן ויעבר ואם ירבה יאמר קיום
לנו אחרית ארך קיום קויה נפש לרוות אחרן׳
קיום מטובך תשבע אחרן אם כבש וכו׳ ואומר
כמאמר׳ ובמי אתפלל ואומן כמה ומוד ויסובבך כחוש
ובים אלו קדים עד לעולם ואל תשבו ותמוש ושלחו
ואומן תחנה ומיוסב׳ אם שמנו עמו בנו זקדים עד
לעולם׳ מודה אם אמ׳ וקדמוני את בריתי אחרים אלפי ואל
קימעטיר קורא עד סוף הקלות עד בהר מיעד עד
מעמ מעוס ריקמלן אין מעטיקין בקלות אל׳ ל
קורא את כלם מסוסמן ג׳ תקון בתרחתו והטעם
שקורין בקלות כדי שיסמוך קטע שנם הענבו
ויחזרו בתשובה וירחם עליהם המקום׳ ואומן קדים
עד לעולם ומעטיר בריעה על דברי הנבואות עד
ומיך עליהן נקרא ג׳ תעחמו׳ וקורא אותה בשמן
הפטרת ט באב ובברכות אחרונות על
מגנדול וכן במנחה ואומן מעלין ובלום מי שרחו
לבום ואומר קדים דקוא עתיד לחדתה עלמא׳
ומחזיר ספר תורה למקומו ואומר קדים תתקבל׳
ואומר לעבדך מזמור לדוד שיר לך דומיה תהלה
אלים בשון ולך ישולם נדר׳ וקדים עד לעולם׳
ואומר תחנות ומיוסב ושלחות׳ ואם ירבה
יתחיל התליס ויקרא מעמד כמו שקורין בכל יום

מכבדים עד שיגיע זמן תפלת המנחה׳

למנחה

אומר אמרי וקדים עד לעולם׳
ואומר ל אדך אמרים וכב חסד׳
ול אדך אמרים מעלה רחמים׳ ומודיע סת וקורין ע
כהן ולוי ומפטיר בפרש ס תשא׳ הראשון קורא מן
ויחל מנשה עד אחר דבר לעשות לעמו ומדלגין
וקורין הפטר ומפטיר מן כפל לך עד אחר אם
עשה מעמך ומפטיר בתרי עשר בהושע שובה
ישראל עד ושמשם יכבו לא ובוא סוף הספר׳
ומתחיל מי ל כמוך שקורא בסוף ספר מיכה ומחזיר
את המקומו ואומר קדים עד לעולם ומתפללין שמונה
עשרה׳ וחוזר ש״ץ בתפלה וקורין ז׳ ברכות כמו
בשחרית׳ ואומר תחנה ומיוסב אם שנו עמו בנו׳
קדים תתקבל׳ ומזמור לך דומיה תהלה ואומר קדים
עד לעולם׳ ואומר תחנות ומיוסב ושלחות עד
שיגיע זמן תפלת נעילה׳

תפלת נעילה

אומר קדים עד לעולם ומכריז
ש״ץ לקהל אומר מה אמר מה חיינו׳ ומתפללין ועכ
בשומע תפלה עד המבדיל את עמו ישראל בשלום
אמן׳ ואומר ויהי מה אמר לבדך יוסב מרום וכו׳
מה אמ׳ וכו׳ אתה גבורתו עד ואם ירבה אין לך
ומגלה אומר ואתה ברחמיך רחם עלינו וכו׳ וחוזר
ש״ץ תפלה אחרת ובברות כתר אתה קדוש אתה
חונן סלח לנו אבינו וגואלנו׳ אמת ומאמין לשמנו מה
אמ׳ מה חיינו וכו׳ ויעבר׳ כי אלוה ישראל במדבר
וכו׳ ולשמ אים חמולות וכו׳ שמרו וכו׳ ראה בעניינו
ושבע ברכות כמו בוגר ואומן רבון ומודים וברכת
כהנים ושים שלום קדים תתקבל ומתפללין ערבית׳

ועתה

אפרים אחרונות שבע ברכות אלו
לעיל בשתים׳ הראשונה מי שעשה
את אברהם אמנו וגו׳ וחוזר ל ישראל
ברוש שמי ולא לא יחדל מכון שבת יצחק כמי
שבעלו כל ישראל ומי זוכה לשון נאולה שמזכר בה
אבותינו עד שיגיע זמן תפלת המנחה׳

למנחה

אומר אמרי וקדים עד לעולם׳
ואומר ל אדך אמרים וכב חסד׳
ול אדך אמרים מעלה רחמים׳ ומודיע סת וקורין ע
כהן ולוי ומפטיר בפרש ס תשא׳ הראשון קורא מן
ויחל מנשה עד אחר דבר לעשות לעמו ומדלגין
וקורין הפטר ומפטיר מן כפל לך עד אחר אם
עשה מעמך ומפטיר בתרי עשר בהושע שובה
ישראל עד ושמשם יכבו לא ובוא סוף הספר׳
ומתחיל מי ל כמוך שקורא בסוף ספר מיכה ומחזיר
את המקומו ואומר קדים עד לעולם ומתפללין שמונה
עשרה׳ וחוזר ש״ץ בתפלה וקורין ז׳ ברכות כמו
בשחרית׳ ואומר תחנה ומיוסב אם שנו עמו בנו׳
קדים תתקבל׳ ומזמור לך דומיה תהלה ואומר קדים
עד לעולם׳ ואומר תחנות ומיוסב ושלחות עד
שיגיע זמן תפלת המנחה׳

תפלת נעילה

אומר קדים עד לעולם ומכריז
ש״ץ לקהל אומר מה אמר מה חיינו׳ ומתפללין ועכ
בשומע תפלה עד המבדיל את עמו ישראל בשלום
אמן׳ ואומר ויהי מה אמר לבדך יוסב מרום וכו׳
מה אמ׳ וכו׳ אתה גבורתו עד ואם ירבה אין לך
ומגלה אומר ואתה ברחמיך רחם עלינו וכו׳ וחוזר
ש״ץ תפלה אחרת ובברות כתר אתה קדוש אתה
חונן סלח לנו אבינו וגואלנו׳ אמת ומאמין לשמנו מה
אמ׳ מה חיינו וכו׳ ויעבר׳ כי אלוה ישראל במדבר
וכו׳ ולשמ אים חמולות וכו׳ שמרו וכו׳ ראה בעניינו
ושבע ברכות כמו בוגר ואומן רבון ומודים וברכת
כהנים ושים שלום קדים תתקבל ומתפללין ערבית׳

ועתה

אפרים אחרונות שבע ברכות אלו
לעיל בשתים׳ הראשונה מי שעשה
את אברהם אמנו וגו׳ וחוזר ל ישראל
ברוש שמי ולא לא יחדל מכון שבת יצחק כמי
שבעלו כל ישראל ומי זוכה לשון נאולה שמזכר בה
אבותינו עד שיגיע זמן תפלת המנחה׳

במזמור זה קבע לו יפה ולא יכון וגם שיקו אומר
לעתיד הקבל במקום כמה אל יכון קול ניקן
כמשית מי שעשה לה יוכה במעשה הדבר וכו׳ ויוחס
מעשה בעת ברק וקולות מעשן מזמור ממעמקים
קראתיך ה׳ שהתפלל ממעמקי יסורים בעת ברק
שלא קראתי מעבר לעל ה׳ ויענני. כשעשה מי
שעשה לה דוד ושלמה בבן ברוש שלו ויוחס מרחם
על הארץ. ואמרי ברוש לעי שיח שלמה מעלה מ ל
תפלה ברוש שלא בא בעתה שת ומלך לה דוד
לעמה פ׳ היכן מעלה ל תפלה ברוש. ומתרגם על
שבקש לעמוד על מעמדן של ישראל פ׳ ודיב בעמדו
שחת. ובקש רחמים על עמו ועל ישראל ונענה
ואתרגם ל בקרבן שבקרבו בעבור לרבוכ׳. ומפני
שהתפלה קיימה על ישראל יוחס בה מרחם על
הארץ וקיים מעשה מזמור תפלה לעני כ יעטוף פים
ם תפלת הארץ שלא יהה תקום תרחם שן וכו׳
ולפי פי מי שעשה לה דוד שלמה ויקי רעב בימי דוד
שלש שנים ושלשה נסיכם התפלל בעבם יקיב בארץ
ושברך יוחס בה מרחם על הארץ שבה הקפלו על
ארץ ישראל בחיות בה רעב. ותפלה לעני על דוחק
נשמים פטל שהכל מעיים כרחמיו לא נקרחו ישר
לשם לא על עסקי תפלה. לא נעי מעבר שהתוכם
ם הבקיף ממלוס קרשו ה׳ משמים אל הארץ אשר
הקיימו כשמרוק הארץ בנשמים שקוה מעשה איך
ומרחם עלה. ואמרי בפ׳ סדר תענית בעבר מכלי
יוה בתר דוד ושלמה הוא מלחי טעמא קא מקדמי
לה ברישא. ויוחס ברוך מרחם על הארץ. פי ורש
שהיא. ותמיכה ירחמנה ושמא בנמ׳ קב שם ז׳ קוין
ברחמיו על הבטשת קוה אומר אמר בנמ׳ מלחי
שבשת שבשת לתרוכה ברחמיו בנמ׳ ישראל
מלחיך ובחמיכה קוה אומר מי שעשה לה לברכה
אמנו וכו׳ בלא נמ׳ ישראל. כמ׳ קלמבמ׳ל בסל
שקוו מתעבן על הנשמים וירבו לשם נשמים. לא
קולם חשת ילכו לא ישמעו מלא אוכלו ושותין.

ומתכבסין וקורין הלל גדול שלא אומרי הלל גדול
מלא בנפש שבעה ובכרם מלאה. ולא אחר חשת
ולבו קולא ועבר רוב מיסבקולא ישלמו הבעת
וכן לא כיון מתעבן על נבל ועבר לו על שמיר
ותבטל לא קולם חשת בתבלה הנורא לא ישלמו
ולא אחר חשת ישלמו. וכמ׳ הלאבל ובקא בסל
מעשה בלא מטרחיה על הבסל אבל יחיד לא בקא
מתעבן על נבל ועבר לא קולם חשת. משלש
ואמרי בתענית כל תענית שלא קבלה עליו
מבעוד יום לא שמיה תענית. אמרת מקבלה. רב
אמר במעבר ושמואל אמר בתפלת המנחה. אמר רב
יוסף כותיה דשמואל מתברי שרו שיאמר אדם
בשומע תפלה קבלתי עלי תענית למחר. אבי רבן
מלבוך ה׳ אל ואל אבתי שתענה בקרבי ותרחיב
פעדי ותענה בבר לי ותחנני ותשמע תפלתי ויוחס
בלא שומע תפלה. ובתענה בבר אין בדיך הקבמה
אלא שב מכרין ואומר עמכם ובתענה מקובל ומתפלל
תפלת תענית. והכ אומר שלומי לי יקוה
בשיחה בור תענתה אמר שה רם לאים לר יוחנן וקא
לא קבלנן מלוכתה אמר שה אין אדם רים גלוה
המכנן. וכמ׳ התענית שקה מדברי קבלה. כמ׳
רבנתן בלון אמר מעבר לחיל המקבה עומד יב
מדות. וקל יעקב בבן הלאם כמ׳ ואיש יודע מה
חסים ברבר שאיבו אלא כקולא בעבר שהרי לא
אומרי חכמים אלא כל דבר שבקדושה אין אומרים
בתחות מי. ואיבו נקרא דבר שבקדושה אלא קדים
וקדושה ובכרכו. ובכמ׳ הלאבל ובמ׳ אומר ויקרא
בשם ה׳ בדיך להפסיק מעט בין בשם ל׳ בנפש
קוה בבוחה. ולובב הקמון טובשן בוא. ובמעבן יב
מדות ים מחלקת בין הלאבוטה. הבלוטה אומרי
ם ה׳ ה׳ אלוה עשה לחסבן שבם ם הלאבון קוה
הקולא וקבה קוה תהלת המדות ומשאין לאיוב אין
מפסק שים שבקה. ואין אומר מהדרשין
בעבקה קולא הלאם הקשה ה׳ אלוה קוה קולם

שיחטא אלהים ולא קוה לאחר שיחטא אלהים ועשה
תשובה שקם שתי מדות הבשלמא לאחר שיחטא
יקבלנו בתשובה ווו קוה מדת הרחמים. אבל קודם
שיחטא אין לשומו מדת הרחמים ל בלאחוב ב
ואמר ל אחר אמרם ל׳ ל׳ ל׳ פוב
חסד לעשה שתי מדות ם פוב חסד מתם מדה א
ולשמדה שביא שמבר חסד לעשה הוד ושלמה
על מדת הרחמים שאומר בא על בנשם המים
מלות. פשא שנופסב. ואמרא שלשה ם הבחלקי
עשות לו הזדוות בשמים לו הקרבים חטאים לו
הבנות. ובקה מדה אחת הבי יב. ואמרי בנמת
אומרים ם ה׳ הם שתי מדות. ומשאים לאיוב
מדות שמתבה ל בבית שבתם ואכלתם. ושבר
שרל הבוס בשם מעשים אם הוא קדם שיחטא
אלהים כבלבשין בשמעל ם שמע מים אל קול
פנבר בלאבר קוה שם. ואמר שתדין בשם לבמית
לת ישראל בשמע לו הבשם. ואם קוה לאחר
שיחטא אלהים ועשה תשובה כבלבשי אם זר ושבר
אתה קיים אין כתי כאן אלא אתה. ומה שאומרו
הבלוטה שקודם שיחטא אלהים אין לשומו מדת
רחמים אל שאינו שגוי ואומר לעבו שמוב לאדם
מתבונן בשמו במדת רחמים בלאבר קוה שם אי בשמ
קודם שיחטא בלו. ואמר שבבר חסד לעבוד
ומחשבת מ׳ מבבה הבא לעשה שאומר שמן
תשא לת בבי ישראל בלבם אם אם מתבונן בשמו
במדת רחמים קודם שיחטא. וכשיחטא מבבה
המחשבה עם המעשה. ומה שאומרו עד הבלוטה
שקשה הבלאון אומר מן המבן כמ׳ הבלאוטה לא בחיל
ל כלל ולמה לא לעבבה בויקרא ה׳ הא כתי ועבר
ה׳ על פני ועשה אלי ויקרא ומה ל להוסר אר
הבשם אחר ויקרא. ושל הבוב חסד בלא לא לעשה
אינה מדה לאם הבעבה קוה פנב עד הבעבה וכל
המדות מדות ויעבר אם. על פני ויקרא ויקקל מתהי
ה׳ ה׳ אל ו ויחוס וחמן. ולעבר הבלוטה מיה ל לחון
עמי ויקרא ה׳ ויקקל אומר ה׳ ו ריחוס וחמן. זכן כמ
הבי יוה. וכתב הבי ישראל בן ישראל אמר שם לא
יעקב קוה מדות בשם כאמרים ל׳ ל׳ ויעקב לשבמה
יעקב לשאין בבים אים ראוי להתחנן ם לשבמה בשם
ם הבלאוי לשתחן במדות אל ראמי לא במדות אל
שבם כמו הלאם הבלה שאומר רופא חולה רעים
ואים לאמר מוחן ערבים רפאה.

כמ הבלאם בבא דלאם בשבם בוסה שן ושבר
אל בשבר הלאם ובבר שמעבר מעבר ראשון ראשון
זכן מדה המבא. פי אדם ישר ותמים בדרכו יר
בבשל בחטא ועבן לא בא חטא אל ידו מעבדו אות
הבלאם אין הבא כותם עלו אל מעבדו וכך מדה
מדתם אל הבא שלא לחיי בתחלה שבאמר בן כל אדם
ישמעל פעמים אלם עם גבר. אמר רבא ושן שבמו
אים מעמק ראי אים רוכא שבות מיחסב בחדשו
מ׳ אסבשת מיתת אים רבא שבות לבר מלאוכ
שבעבר מיחסם הבדמי בחדשו ומעבם אבולו
פ׳ אחר לבלוקא ותחלה ובבר שמעבל מדמי אדם
ראי שמים שקוה קבר בעבית המבת. ואומר
חמוכות ובעבים אוטה בקלות. מדת של הבלאמו
שקוה מעבר ראשון ראשון הבלאון ומוחלו ובתרת בדקים
קוה. ושן עבמו אים מעמק אל תלוי ואומר עד
שבא שמות בלאותה שבא מחסבן אם וכאותו
מבובן מלאותן שמות שבעבר אים נעבם עלבקם
שבבי הבעבראשון ראשון ואין חשובן עלו וכלו
לא עשאלומה אבל אם בבבו אותם שבות ומעלו
מעבשו כולם מעבבדמן ובשקלן זה עם. זה בוכם
חוכות הבי כל אל ואל בשבם ופותן ל אין על כולם ווו
מדה המבא המבמה בדרכם ה׳ פי המבא שאומר עלבא
וכך מדה המבא ווקוה פי מדה שבבעת המבמה
בדרכם ה׳ ואים ובב חסד שבבעת כל וה כמ הבלאם.

ולקרות כתמעטר ראשון לראשון שהרי אין טוב
לו שמא לא שון ראשון שהרס שעשה מעבדו
ואין מתפנה עשרה העברות עמה ראשון שקול
מזונות מכרישון כון שלותו שון אין שמקום · ואם
תקף שקול כלו אותו שון קבה מלחיר אות שון
ומשעת מכרישון וקיים לקיים לזר תקה שון על
עשה כת הרמכם יש שם ימים שכל ישרל מתענין
בשם מעמדות שאירע בם כמה לעבר הלבנו
ולעתה דרש התשובה ויקיה זה זכרון לעשים ק
הרשע ומעשה אותו שקיו כמעשים שעשה שנה
בו ולשם אותם קבות שבוכרון לברים לא נשוב
לשיבו שלא והתנו את עשה ואת שון אותם ולו
כן יו מעמוד בראשה בגלה ועברה נשבת
ומעמדים הם בנבי זכריה שמיני מה אמר יי
בבלות עם הרשעו ועם הרחמים ועם השמחה ועם
הטובים יהיו לבית יהודה לשון ולמרחה ולמועדי
טוב והאמת והשלום אהבו · עם הרשעו ק יי
בעמו שם הבקעה אשר שלו בחרב הרשעו כ
לרם ויחזק הלעב בשר וכלו ותבקע אשר
ולעב שיומ בבשו שבו לרם הבקעה אשר עתה
מתענה כיום שמתחלה הקים התענית בם בם לב
שבו הבקעה אשר בראשונה ובשעה הבקעה
בין ם וכלו שבשעה הבקעה כיו ם תקם לתענית
כיו ם לחרם שת שם אמיל לן ונקרא עם הרשעו
שקוה בחרם הרשעו שמונן לחרמים מעשן · ות
ברים לרש את אסתים כיו נתמוז ואו הן
בשבבו הלחות ובטל התמיד מבית ראשון והבקע
אשר יהושלם בחרבן שם כמו שאמרנו · ופקם
לעשטמים את התרב · ותעמיד עלם בהכל · ועם
הרחמים זה ט בחר שם נפקם מה שלום שנה במעבר
ובחרם הרחמים בשבעה לחרם ון ויפרוף את מה
יי וכתו מרמיה ובחרם הרחמים בעשור לחרם ועל
ויפרוף את מה יי ומעמד כבעל מה מבר בשבעה ם
בנבמונים להיכל ראלו ואתו הקרבנו ם שמיע

ומשיח ולבתתי ערב הבתתם לה הלם ונפרף עם
שקיעת הרחמה ובעשור לחרם · וקיים לזר יחבן
לו הרחמים בלותה לו קבעתנו לא בעשרים ישרבו
על היכל בעשרים נפרף · ובה לחתלת דבר עשות
מקר ולחמעי ירושלמי ר יהושע בלעי שיש תשיש
ושעירי ר לחבון שיש תשיש ושעירי · לעי שיש
תשיש ולעל עשרים ובן היה מהנה קרלאם אלא לבו
בבר בלעל בעירי ובקרן עסקחמים בעבר שקוה
בחרם הרחמים וחמשה לברים לרש את לבתים
בו בחר ולו הן פנרה נרה על אמתו אלא יכבו
לחרן וחרב הבת בראשונה ובשנה ובלבה בתל
שהיה שבר נדול לעלם והיה המעשה וקבר
מקומות שבנבל בשלו מנלות יהושלם מה שעם
לחר בחרבן והיו נקם טעם ובבנות ישרל והיה
הם מלך נבול בן כוחבה שיו לים מעלה והשם
בל ישרל ונבול מחרמים שקוה המלך המשיר
ונברה מלבות רומי עלהם ובלום ובהבם כולם
והיה נרה נבול כמו חרבן בת המקדש · ותם
טולמים רומם מבשר מקשר מה לבלחרום לרב
תיכל ולת בל סבבו לקיים מה שנאמר שבת
תחרם · ועם הרשעו ה ג בתחרי שם עהבנבלה
בן לחיקם ובבת נחלת ישרל הבשלרחם סבב לקם
נות ובבה נבול ונקרא עם הרשעו שקוה בחרם
הרשעו ועם הבעירי זה ו בעבה שם מיך נבבל
נבר מלך בבל ידו על ירושלם ובטא בשר ונמשך
שנאמר ויהי דבר יי אל בשנה הרביעית בחרם
הבעירי בעשור לחרם לאמר בן אדם כתוב לך את
שם היום הזה את עצם היום הזה · ונקרא עם הבעירי
שקוה בחרם הבעירי · והיה לחלו לקבלמו קודם
כמלך הפרעות אל שבת כמלך הרחמים
ומקשי בנבל קרי לו שמן וקרי לו עם ומתכן
בבא בחמנה לחיכה שעם בנבם בתמקדם קיי עבר
שמן בחמנה לחיכה שמיר עבר עם · ולחיכה לשבה

שעם ולבא שמיר רע מתענין רע לין מתענין
פ לבא שעם שבשת חרב · ולבא שמיר בתקום
יהוע מישרל רע רוב הבבר והסמיכו שלא להתענו
לין בל מעבריהן עלהם להתענות רע רוב הבבר
להתענות מתענין וכל הלמן ובכשו בבר רע ושנע
להתענות ובקבו עשהם לבי יחסר לחיל לברון נדרן
וכם בבוכות הלו שבשמתים ברם ים שמיר בשר
ולין שעם · הילבר חייבין הכל להתענות מדברי
קבלה ומתקנת נביאים עב שני מתענין בג בחדר
הסמיך לשבן ולים מעבר בבהו ולא שלמוד לא
הבחמים הלחרונים תקפו לחר חתימת התלמוד
וכל לבן הבחמי שלים לשבר הבעת לשבר שהבי
לין לא מתענין ג ימים לשה ויום ושבר שלותם
בעבה הו שבשמיר ומעבר מרדם ומעם הכל לחשר
שתה עלו לחבר מלשר מעבר יום לחשון של בעבה
בתענית והמן נתלה בשבה עבר בשבן זכר לבבר
ומשבת הלמן מתלה בשבה עבר בשבן זכר לבבר
ומקבלו להתענות וכן פ רש ולבר לין מתענין לא
יום לא עב · ולחק ים שבשה שלבבעת הבמות בם
בחין לבעמים בבחל בשבת תון מי בשבת שלים
חל לבשלה בשבת לבל הוא חל לבעמים בום שבי
ומתענין ם בום ולחש הוא חל בשבת לא הין יכולן
לבחות שלבחר מעבר שבא ם בעבה הום הוא הלמן
בום הבבעים ולבחר הבמות לבן חלן לבשלה בום
שבי · ושר פ ג בחרר שחל להיו בשבת מקדימין
ומתענין בחמשי שקוה לא · פ לא הין יכולן לבחות
לום בחשון שלבחר הבשבת מעבר שקוה יום שביים
ובה בום שבי לא הין יכולן להתענו בעבר הבשלחו
והבחמשה שמרשם לבא מתענית ולא בכן לבשבת
ן בערב שבת שלא יכלו לבחות לבכן לשבת וה
מלעם מבחתי בתשובות הבלומים · ולבחר הבמות
בשחלן בשבת ולחפ ם בחר לדחין לותם לבחר הבשב

ולולם מלותבים בבחיבה ומיכה ונעלת הבבר
ותמים המעבה ולין עביך להפסיק בבה מבשר
יום חון מבו בחב · ובכולן קולין בתבה שהבירב
ומעבה ויחל מעבה לחבל לין מבטיין בבה חון מבו
בחב בשחבית קולין פרשת ם תשר בבם ובי נבה
ויחל מבם ומבטיין שחבית ומעבה ובשבת שקוד
לבם לחבר קבילת הבבטל קולם לחבי בבין מבבר ו
שם ולשוביע לבבל בחי זה יום יחל הבשולו לחבים
ישבל שמבם עבלו יום פו יבתבר לותם הבבה לבשון
ולמבבה כמו שבבבמיבם בחבמות ולבמ לחבן · ו
תבנו לין מבבחין עלבבם בחב יום הבבריים ופלי
ומבעבר לבבם · ומבי הבמות הבלו חון מבו בחב
בבנסין לבת הבנסת ומבדרין הבבבית ובולין
הומבחות בשחר בימים ומובסים בתפלה עבו ובן
בעבת · ובחבלים לומ לותם בשומע תפלה ושב
לומרו בינבל לבוסה לבם שבחבל לבם קומבו בבבה
לבבבו כמו שב · ומבלו בבבלה עבה תבם לבלול
שבמבר עבב מ פ טוב חבבן ומבבר לה בבה בבם
ובלב · ובתי מ ערי ובלי ומבבר לה בבר מ בום
ערב **ענו** לבבו עבה מבם עב מ עבב · בום
עם הבבבו בבה עבלה זה עבלבבבו
ומן בבן מבה לן לומ בום בבם בבה לא עם בבשל
פבלו מן בבבה בבלה עם לבב · לבבל לבבר הבמו
בבם מבבבי בבלה לם לומבי עם הבבעת לומ ם
לבם שבמ בבלבבו · ם בבבבה גבולה לבבם על עם
ובבבה גבולה לבבם · ם תבן לבבבים עם ם ידעתי
לת מבבבך ולא תבבלבבו מבבבבה מבבבבה על עם ולא
תבבלה מבבבבתי · בבבה עם בבבה לבבבבו על עם
לבבב לו לום בבבבבה לון · ולבבב לבבבבו עם ובבבבו
לבבבבבה ועל עם בבבבבב

ומעין שקרן בתפלת. ומה שאומרים שם אשר
שלח ית עבד אחר מן הקהל. ויש שאינם נוקרים שקרן
כמו שכבר נתבאר תפלה היתה רשות להתענות ואם ש
כן קיים עד אדם תעשה ושרש. ואלה כבר התפלל
כתב רבינו שם שאינם מתענים אינם יכולים להתפלל
שכמו שאינם מתענים אינם יכולים לומר מגן וכן כה לב
עמיק. וחוזר שם התפלה ואומר שאחות. ויהי ויאמר
בשלח לו אבא ושבו כן עד לרופא ורופא כי אתה
מ"ע ערב ומעל ושבע ומרחם בכל עת צרה ושקר
בלי תשובה בעת צרה. ואומר כפרו ומומר הקהל
ואומר תחנונים שם שם ואמירי ופסלן על בטרם
ואומר תחנה. ואומר אם שמעו עמו בא ואבא מלבא
ואבא לו נדר. ואומר קדיש עד לשלם ואומר אחר
אמש ובחסד. ולא אחר אמש ומלא רחמים ומוע
מת וקורין ט ג בתרא ויחל מסה. ואומר קדיש עד
לעולם ואומר אחרי ומעבר וסדר קדושה. ומקוד
מת לעתידו ואומר קדיש תתקבל. ואומר מזמור בי
בעבת ומם גדלה אומר שיר מזמור לשלם שיש לאל
לומר לך. ולא בתמוז אומר מזמור לשלם שיש לאל בי
בצלתך ובשם אשתר אומר לעבד על לילות בשל
ואומר קדיש יקר שלמה בבא. לעולם אומר אחרי
וקדיש עד לשלם. ואומר אחר אמש ורב חסד. ולא
אחר אמש מלא רחמים. ומוציא מת וקורין בו ג
ויחל משה כמו בשחרית ומחזיר מת למקומו ואומר
קדיש עד לשלם. ומתחנן אל ואומרי בבא. וחוזר
שם התפלה ואומר שאחות ויהי ויאמר כמו בשחרית
ובשבו בן עד לרופא ומעל התפלה ואומר ברכת
כמאמר ואומר תחנונים שם שם ואמירי ופסלן על
בטרם ואומר תחנה ואומר אם שמעו עמו בא ואבא
מלבא ואבא לו נדר. ואומר קדיש תתקבל. ואחר
ל בסבת כיום שני מתפללין שחרית כשאר השנים
וכן בעבור אבל אין אומרים ולא נפלת אמש
בעבור מעט שקוד עד בשבת. כתב רבינו חיי
אבן ראמרי שרוש אמרי דתעניות ופסחים בפרק

מקום שכתב אל ושרש נשיא הגיע אלא לעמיד
אמרי ולא לעיכל בשרי אין ראוי לעד אמרי
תעניתא מעקרא שם פסקה אבן שתיה מה טעם מ
הקשה יחזקון מעהבל ישכל אלא לעמחט מרים
ירחה מ אם בא בא מאם שעות ומעלה לא
שעד יוסף התעניות מנגש מלאחות שלא יבא לאכול
ביום התעניות אין אדם אוכל אין לגוד ולחוש וכן
מעהבל בכל. ובאו אחר שעה לא בשבא זק המעבר
יהיה מחנן אותם

ליל תשעה

באב. חולצין מנעלה
ראבלים וקושטים לעת הכנסת ואין מנעלין נחת
רק בא אומר לאוכו אינה. וכשיגיע לתפלה עמדת
ראשם מכבה אותם. ומתפללין ערבית בשחר מימי
ואומר עשו. ואומר שבקדיש התקבל ואחר כך קורין
אינה ואומר קדיש ואחר כך ובא לשון וכל סדר
קדושה ולא יאמרו זאת בריתי אותם שבא כמקי
בריתי על מקדשות. ושער מעט שבת בו לא יאמרו
מעמך ובו באב אסור לקרות בתורה מעוש שמאי
מקולי מ"ע ישרים משמחי לב. וכן בשת אבל מקנו
שלא לאמרו מעט שם כן אבל אסור לקרות
בתורה ואם קדיש דקות שבעל אתה שלמה ואבלין
לבתיכם ואין מתנין שום זק לא אם כאבלסוטוט
וקטעם שאין מלאקין נכות בשת הכנסת כראית
באיכה רבתי שאומר אבא אל מעלתם הסדרת בשעת
חרבן בשת מלך בשר ודם כשקות אבל מה רבו
לעשות אמרו לא מכבה את הכנסיות אמר לפסלף אם
לעשה כן שאומר שמים ויבא קדו. ומי מנסין כשם
שמתנין בשם הכנות מעט קדוש שלא יכם שקולי
לה מעשיות וכן תרגו בלוחים כבדו מ"ע. בנגסיה
ואם אל מאוכלי שבת אין אומר ויהי מעשה. ומי אין
מנחושם שבתם כמו שאין אומר ויהי מעשה גם סדר
קדושה אין אומר. ובמעמד כתאין אומר ויהי מעשה
אבל אומר ובא לשון וכושא סדרה אבל אחר ואחר
בריתי אין אומר ואין מבדילין על הכוס עד מוצאי מ

ראשם וקורשן ומסתרין כמי שמעת מעמל לבטן
ומי שמשמן מקומן ומי שזכרין מכם בשבת לעמוד
וכרן מתבטלין בחפר ואין אומרים עוד לזה כל
אלה וכל מיום עד שיגמרו העם קימתיכם
ואומר אשרי ומלבן יעבר מ"ע ביום כ"ה וכן בשת
אבל אין אומרי אותם שם שאין בין אומר ואו
סדר קדושה ולא יאמר אחת ברייתי אותם ומר
מת למקומן ואומר יקלו אתם שם מ"ע ואומר קדיש
תתקבל וקורין אינה. ואחר כך קורין מזמור על
עבות בכל ואומר קדיש יהא שלמא רבא וקורין
אחר כך ספר איוב ואומר מזמור לאסף שיש כי ו
נים. ואומר קדיש יהא שלמא רבא. ולעולם אחרי
תפלין בא באבא כתב מיר רבשמש שמותר לשתה
תפלין דקא כבר אמרי אבל מותר לשתה תפלין אבל
מרחבר כמ שמעשה לא הטאו בא באבא אומר שיותר
כוב הוא לשיש אסר מקלם על ראשו. וכתב הרא"ש
ומסתבר דחייב בתפלין כמן דאבל בעבא לא מתבר
לא ביום ראשון לא אמר הקעה באבא מעשת יגי
אבות ובריתא דמעת הקבעת באבל מבעת בא
באבא כל שבעת ימים קאמר ופרוסי קא מעבר לבו
כמן ראינה וסיכה ונעלת הסנדל ותמים המעבר
ולקרות בתורה וקל מאיר כת ונראה דבא באבא אין
לשתה תפלין כמו ביום ראשון אבל אבל שאין יכמר
יוחר מ"מ יום קשות בשה לבות. וכתב הרא"ש
ומיסתבר שדאם נעמה שמר לעבבא הסכנו אבל
לבאוכה נראה כמו שכתבתי ושל כתב הרא"ש מאיר
דבוטעבדא ושמה נבוא קימומה בכל אסכנו אלא
להתבטל בם באבא ומסמכוא אקרא דכתיב
אמרתי. ואמרי בעבדא אינה דבתי בעבא פרעמרי
מישה. ומי שאין ראשם לשמות המעבר. ובא אין
רושלביו בלא נשת ומתבטלים בשלה קטן אחת
בגדיקם עד. מה שאומר בקמות דם הגבה אבריה
אינם אבריה בן עבוה שמבבא בומן אבי מלאם
אלא שוה אבריה בן יקומה אבין. ובבני אמיים

תענית שהרב יוחס מילך ' הנן בפסחים מקום
שהגם לעשות מלאכה בו כאב שאין מקום שעבר
עליו לעשות לין שעין ' ובכל מקום תלמידי חכמי
בעלם ' ואמרינן בפ בתרא דתענית כל השאת
מלאכה בו כאב אינו לוקה סימן ברכה לעשר '

למנחה

על אחר אשם ורב אחר על אחר
אשם ועלה ראשים ' ומושה את וקורין ם כהן ולוי
ויעפיר בגדיו ויחל משה ' ומפטיר בתרי עשר
בהושע שובה ישראל עד ופשעים יכשלו בם וקוה
קוף מקפר ומעייש מי אל כמוך שקוה בחוף עבר
עונה ומחזיר את לעקובו ואומר קרים עד לעולם '
ומברכין שב לקהל לאמר נפש אלוף ומתפללין שמונה
עשרה ואומר אותה בברכת השנים בתוך ישועתך
כשמונה עד ובתי אותה בנין שלש בתפלה שמונה
וכל רב עמרם אומר עמרם עד שרשת שחרית ומנחה
ורב סעדיה כל בעשה בלבד וכל לראש כל ימי
המקדש לעקה בנין אין אומרים לא בתפל בימים
הלא אמרינן בירושלמי יחיד בא באבריך לשובר
מעמן המלוכה ומעתה בכל התפלות קורין ערבי
שחרית ומנחה כמו בלילה ובמרים ותענית עב '

נחם

אל אלים עד מימו נחמו עמי עד כלים
לאשר אמרו תנחמנו כן אנכי אנחמכם ' את אשר
שון ואת אשר יהושע על אם ואבלו יעקב על אם
לבוש לאבלו שון ' ואת אשר קראה על אם ורבה
שון אבות ' וקראה על אם אשר יהושע חרבה
ועל אם נפש כל אלהותיה והבויה על אם מ קייני
זולה ' והשוממה מבלי בשה על אם מרבה בע
שוממה ועל כל שעריה שוממין ' ותעלה מ אבלה
אבנה בויה שוממה לה לאבנה עיון בוש חפש
את שבר עמו ' קוה ויפסת ולאשה חפי על אם
יפם לארץ ימו וקפצת שון אל קוריו לארץ ראש
ועל אם ואפר לראש ' כאשה עקרה שלש ילדה עד
רב עקרה לא ילדה ' ובלעה על אם בלע '
לבלעיכם פי מחמת המלחמה ' ואומר מלמעלה כלל
לבון אשבר ממקום למקום ' והפנר פי מזה קטנן
מבן לבלעם ואומר מ הלעל ם אוכם ' ויבשה שבבי
מבלעם שמעמילו מבלעם ' ועל שיבשו אותה
אומר ויבשה וכתי אשר אומרו מרשה לא ' ויסיל את
עמר ישראל לחרב עד מקום קוטע קוה ' ולשו ועל
אם יקיו מומלעם מבלעם ' ויקלב מבלעם ויקיבי
עמן על אם כאר חפיך לחיים אחרן ' על כן שון
בעדר תבכה עד ובכו אין בעל נפש ' ובכו לאיתן
קוף על אם נתנו על נקלה ' לא לבעל אלקה
עד קיבות לא קומה ' לא לא אחרים ' ומה אומר
לא לבשם מעמים על אלקה עד אלא בת עמי '
מעמ מעמ עד מעמ מעמ אומרים ' על הבוגים אכתו
בא הבוגי מות ' כ אתה ' ביום הנתה עד ונת
אם בשון ' ובאם אתה שתי לבמתה כאמור ואמ
אמיקה כמס אחומת אם ונבאי מה ירושלם אם
מה ירושלם ' ומר מתפלה ואומר עשה ' ואחר
אל התפלה ואומר ברכת הנשים ' ואומר תחפשם על אם
ואמרי ' ומפטר על מטרם ' ואומר תקע
משמע עמו בם ואמרו אילכו ואמרם לא נדע ואומ
קדם מתקבל ומתפלל ערבית ' ואם אל בא
בעובדי אבת מבדיל בעובדו על הנוים לאחר
התפלה על ערבית ואומ אומר לא מבדיל מקדש
לחול בלבד ' ומוב לומר בעשרת הימים לאחר תפלה
הנם על עשה גלוי ואומר בעדרמים מ אדם חוטא
ומקריב קרבן אין מקריבין ממנו לא אדם ומ
ואתה בחמיך אדשם מכפר לו ' ומתה בשמתם
חבב מקדש ואין לו לא קרבן ולא כלום שיכפר
בעדם לכן יהי רצון מלפנך ' אלו ואלו אמת
מיקא חלבו ומי שמעמעם מיום בתעשרי חשוב
לפנך כחלב מומם על גבי מזבחך ותרצה ברחמיך
מרבי ובקשה זו שמיה נגרבו פ מיה קורין בתרא

תפלות
ראש השנה

נרסי בפק דלים הנה אל כרוספרלי אל יחבן
שלשה ספרים נפתחו בראש הנה אחד של צדיקי
גמורים ואחד של רשעים גמורים ואחד של בינונים
בינונים גמורים נכתבין ונחתמין לאלתר לחיים '
רשעים גמורים נכתבין ונחתמין לאלתר למיתה '
בינונים תלויים ועומדים מראש הנה ועד יום
הכפורים וכו נכתבין לחיים לא זכו נכתבין למיתה '
כת אלמלא זה שאמרו חכמים בצדיקים גמורים
שנכתבין לחיים ורשעים גמורים שנכתבין למיתה
לא בדיקים שאין להם עשות ולא רשעים שאין להם
זכות שמא בדיקים מעט לאלתר ומה רשעים
מרבים מעט בשעה ' והכתו עוד אחר יום בדיקי
מעונת אדם כמעשה הרשעים ' ים רשעים
מעונת אדם כמעשה הבדיקים ' וכבר אמרו
חכמים אל תן בטחון לא מעלת הרשעים ואף לא
מעלות הבדיקים אלא כך היה אומר הרשעים עשרה
ברים אל הבא ומפטרו הבדיקים לחרב עשרה
בעשה הזה ים מקום שאין לחרב בעשה הבא
וכן הזכות ים מקום שאין הגמול יתבר מעלה
שכרם בעשה הזה ' ים מקום שאין שכרם בעולם
הבא וכל אדם חוטא כל הימים ומתלך בעשות
ומתנקם בחטאים ומתבלבל בעשים ועשה בשכן
בדקות ומעשים טובים ובאים מעשיו לפני אדון
הכל קוה יתבר שיהו שוקל מעשים אל כנגד אל
והבדיקים הם בדיק גמור ובה לחיים וכן הרשע
שבים מתן אלש שכר טוב בעשה הזה על מעשה
הטוב שעשה נכתב ונחתם לאלתר בראש הנה
לחיים ' כלומר שפסקין לו חיים בעולם הזה בעשר
ובכשיוכסד יכל הזה בדיק בגמור בים והרשעים
רשע בגמור מכל בר עשה לאלתר למיתה וכן בעל
מעשה הטוב שנכתב בעבירה אחת בלבד ונעשה
עלה למיתה נכתב ונחתם לאלתר בראש הנה
למיתה ' כלומר שמות בשנה הזאת ' לא שיחיה
בתלאים רשעי חיי עבר ויסורין '
ומינה זה הרשע בגמור בדיבו לא על פי שזה בדיק
ומוכן לעשה הבא ' והדלשין שזכה לחיים הרשע
בגמור ואומר לבעלי עד שיהא גדול שבגבורה כשהגון
על חטאו אחר קלון עבה עלה עקרה בכלון הרשע
בגמור ויקח אחר שמלים הדיקים בגמרא אחרים
מעבר נקלה בזה בדיק בגמור ' וכן זה שאמרו חכמי
אל לחיים ומתה אחר מתים בלבד לא הרשעים
שבעלה הזה ומתה בשעה ומינה בזן
כלה כמו אותם חכמים אל בשם מיתה ' וכאן הרשע
הגמור הטוב אמרו אל בזן חיים ' וזה הדין
אמרו חכמים אל לדם נגון ברים הנה זה מיום תחלת
מעשיו וכבון אם אחר נגון ברים הנה לא על
עשה הטוב הזה אם ראוי לחיים ולעזה אם לעיה
ויסורין כך אמרו אל ברים הנה זה מיום תחלת
מעשיו וכבון אם אחר נגון ברים הנה לא על
לא יעקב ' ועל המעשים בו אומר אי זו לחבבי
זו לעוש אי זו לעבדי זו שהבבו ובריות בו יפקדו
לחזרה לחיים ולעות אלא כך היה אומר ברים
הנה הזה שוקלין מעשיו אל לדם ונכתב ונחתם לטוב
ולטובה בעשה הזה כפי מה שעבר לו בחלקו לא
מעשיו מן הטוב הזה ' וכשלדם נפטר לטוב
מעלו שוקלין בהם ופסקין עלו חלקו כפי הראוי
לו בעשה הנמצאות עד דברי הלמדים ' ים לחול
לזה אומרו חכמים אל בגמרא אל לחיים
לא זו נכתבו לאלתר לזה נכתבו לאלתר
וזו הלכה ' ולא לא הוסיפו פסק על חטאתם
ונפלו בעשים ' ומה אלו אומרי בגמרא ' ולא
חסד מעשה כלה חסד ' ויל בחסד אומר זו נכתבו
לחיים פי שעשו הטובה נכתבו לחיים לפי שהטובה
מעשה הטוב שנכתב בעבירה אחת בלבד ונעשה
עלה למיתה נכתב ונחתם לאלתר בראש הנה למיתה
לעיתה ' כלומר שמות בשנה הזאת ' לא שיחיה
בתלאים רשעי חיי עבר ויסורין '
ומינה זה הרשע בגמור בדיבו לא על פי שזה בדיק
ומוכן לעשה הבא ' והדלשין שזכה לחיים הרשע
בגמור ואומר לבעלי עד שיהא גדול שבגבורה כשהגון
על חטאו אחר קלון עבה עלה עקרה בכלון הרשע
בגמור ויקח אחר שמלים הדיקים בגמרא אחרים
מעבר נקלה בזה בדיק בגמור ' וכן זה שאמרו חכמי
אל לחיים ומתה אחר מתים בלבד לא הרשעים
שבעלה הזה ומתה בשעה ומינה בזן
כלה כמו אותם חכמים אל בשם מיתה ' וכאן הרשע
הגמור הטוב אמרו אל בזן חיים ' וזה הדין
אמרו חכמים אל לדם נגון ברים הנה זה מיום תחלת
מעשיו וכבון אם אחר נגון ברים הנה לא על
עשה הטוב הזה אם ראוי לחיים ולעזה אם לעיה
ויסורין כך אמרו אל ברים הנה זה מיום תחלת
מעשיו וכבון אם אחר נגון ברים הנה לא על
לא יעקב ' ועל המעשים בו אומר אי זו לחבבי
זו לעוש אי זו לעבדי זו שהבבו ובריות בו יפקדו
לחזרה לחיים ולעות אלא כך היה אומר ברים
הנה הזה שוקלין מעשיו אל לדם ונכתב ונחתם לטוב
ולטובה בעשה הזה כפי מה שעבר לו בחלקו לא
מעשיו מן הטוב הזה ' וכשלדם נפטר לטוב
מעלו שוקלין בהם ופסקין עלו חלקו כפי הראוי
לו בעשה הנמצאות עד דברי הלמדים ' ים לחול
לזה אומרו חכמים אל בגמרא אל לחיים
לא זו נכתבו לאלתר לזה נכתבו לאלתר
וזו הלכה ' ולא לא הוסיפו פסק על חטאתם
ונפלו בעשים ' ומה אלו אומרי בגמרא ' ולא
חסד מעשה כלה חסד ' ויל בחסד אומר זו נכתבו
לחיים פי שעשו הטובה נכתבו לחיים לפי שהטובה

מיה מעשה עשה לעולם וכל שכן מאיס לו וכל
ה עשה תשובה מרבה וכותבו בקיום אותה המעשה
ואם לא זכו לומר כלה עשו תשובה נכתבו לעתה
לעם שהרבה שאתיקים בטול לאותה המעשה. ויש
מתרצים הדרון אחר דבאמיס דקאמר אם לא זכו
נכתבין לעתה הוא אם יש בכל איחבה שאיר
שלחם שנשבשה ישראל בעטקדהיים קדקפתה ולא
מרחיק תעב והוא הדין לאחר מעשה עשה שבעה
שלא קיימה מעשה כגון שלא קרא קש ולא שרך
עד הקיזון מ עשה שיש לחם שבע גדול ולא עלקה
לחמו את הלל. ורבי חסד מעיד כלה חסד.
ודעתם שהוקבע לדין בע לדם כיום זה יש לומרי
מעטה שמולה שרי הוא מלאשה וכל בחלוש לעלות
עמי שבשקלן מעשיקם של כל אחד ואחד ושקול
היום לפי מעט המעשה והעבירות אלא לפי גדלן יש
מעשה שמשקלה כנגד כמה עבירות ויש עבירה
שמשקלה כנגד כמה מעשה ושקל הלוי בשקול הדעת
הבשר שהוא תעיב דעשה. לו עמי מעטה
שבראש השנה נברא אדם הראשון כמו שנברא
לקמן רבה הבראי יתברך לשבעה ולדום מעשה
כמה ולדון על פי מעשיקם ביום הבריאה הראשונה
דין לכל אותה שנה. וקליגוס כתב טעם אחר אלא
כמלת הקבה מלת בשר ודם. מלת בשר ודם לן
את אדם בשעת רעה ודלת אדם בשעת בעבו
והבה לן את הנשמה לו בשעת רעה. בחדש תשרי
שיש מעשיים ומעשה תרבה שופר וכשר וסוכה
ולולב בחרבנה מיטן. ועל כן נקרא שבת שבת
שבת במעשה הקב הוא בהנדה. ונרשקן נתר שם
דשבת הלא רב תשלמה אחרה דרבנאי חזר לדר
מזומרתו של אדם הראשון ע מלאם הבשר הוא
מאוכלת שבת ויום הוכלת בשר. לתלמוד תורה
בחם בחת פחתן ע ויש הוסיף מעוסקן ע. אמר
אבהו מלי הקליה דרבי תקבש בחדש שופר בחדש
לשם חנם לו זקוקה שהחדש מתבשקם הוי אומר

זה ראש השנה. וכתי פחק לשרה הוא מלי מעמי
דמלי חק לשנה דמעמה הוא דכתי ואלו את חוקה
ואומר הטריפה לחם חוקי ובדמי בפק דראש השנה
תשלם פחק לשרה הוא. אין לו אלא ישראל אומות
בעלם מעמן תל מעמם לאל יעקב חסכן מה תל
פחק לשרה הוא מלאך שישראל בכנסת הלה לדין
מלי טעמלה מקמי לשמם חכון לקי. ומעמם שיום
זה הוא יום הדין בכל ישראל לבקלי מעמו בחלל
לחשבם ולומר תחמשה ולאחל רחמים מקבסית
עד יום הכפורים שהוא יום חתימת הדין. ויש
מקומות שמקבלן לחשבם מראש חדש אלול ם
בראש חדש אלול עלה מקה לחר פעם שלמי לקבל
לוחות שנית ובקבל לבם על ישראל ומקבלה
תפלת ונתנו לן לוחות ולכל ביום הכפורים ובקבל
יום מחילה וסלחה לבוחות. וקדרשם לומר סמך
לבבר לא לחודי ולחודי לראשי תיבות אלול. וסוף
תיבות ל יולדן מספר מ יום וכן ומל מ אלף את
לבבך ולזרעך לא אלול וכן ובא לציון גאל
ולשם שתי לוחות לחרוטות אל אלול ושתי לוחות
ראשונות אל לשם הדי אלול. ובשנה הזאת
כתי מנהגו לומר תחנון בחם בעשרה ביום בלחוד
ומעמדה דבמקדש לחרוותה קיימי מראש חדש
אלול. וכתב הר יצחק בן גיאת לחן מנהגו כתב
קיימי מתחלת אלול. וכל עמדה כתי בעשרה ימי
שבין ראש השנה לעם הכפורים מסתמים בכל יום
לבתי כנסיות לשם עמוד קשר ומבקש סלחה
ומתחיל אל אדני יום שמתך ולחר כך לומר קדיש
ומתחיל החזנים. ולאחר שמסיים לומר ומתחלה
נדע מה נעשה ונמי. ולומר קדיש. ויש יחידים
שמחבן להתעסק מרבי ראש השנה ויש סמך לה
מדלמדינן מיקרא דכתי ובתשובה ולקחתם לם
ביום הראשון. יש מעשה עשר הוא ולהה לומר
הראשון. אלא ראשון לחשבן עשרת. לשון
ישבבל יקושה דקבלן בשם ל לוי מלל לומר

ועמדו שקדן בתפלת. ואם שלומנו שם שם
שם יש עגה אחד מן הקהל. ואין שליח נקרא שקדן
כמו שבא עת תפלה היתה דעת להתענות ואם לא
כן קורא עוד לדם תענית ופרנס. ואם לא כבר הקהל
כתבו בנתן שם שליח מקהלה אינו יכול להתפלל
שכמו שליחו מקהלה אינו יכול לומר עמו וכן כת רב
עמרם. וחוזר שם התפלה ואומר סלחות ויהי ויי
בעלה לו אחיו ועמו בן עמו לרופא וחותם בו אתה
ה׳ פדיון ומחל ושמה ומרחם בכל עת צרה ועקה
כאשר קשה בעת צרה. ואומר כפרו ומיד מתפלל
ואומר תחנה על שם ומימי ופופלן על טבקס.
ואומר תחנה ואומר אם שעמו עמו בנו ואמר מלבא
ואמרו לו מלא. ואומר קדיש עד לעולם ואומר אל ארך
אפים ורב חסד. ואל ארך אפים ומלא רחמים ומוע
סת וקורין ם ג בתורה ויכל משה. ואומר קדיש על
לעולם ואומר אחרי ומעבר וסדר קדושה. ומחזיר
סת לעקומו ואומר קדיש תתקבל. ואומר מזמור כי
בטבת ועם בגלה אומר שיר מזמור לשבת אל
מזמי לך. ואין בתמון אומר מזמור לשבת אל בלו
בתחלתך וכשם אשתר אומר לעבדה על אילת השחר
ואומר קדיש יקום שלמה רבה. לעשה אומר אחרי
וקדיש עד לעולם. ואומר אל ארך אפים ורב חסד ואל
ארך אפים מלא רחמים. ומוציא סת וקורין ם ג
ויכל משה כמו בשחרית ומחזיר סת לעקומו ואומר
קדיש עד לעולם. ומתפללין יה ואומרי עבו. וחוזר
שם התפלה ואומר סלחות ויהי כמו בשחרית
ועמו בן עמו לרופא ומר התפלה ואומר ברכת
כהנים ואומר תחנונים אל שם וחמימי ופופלן על
טבקס ואומר תחנה ואומר אם שעמו עמו בנו ואמר
מלבא ואמרו לו מלא. ואומר קדיש תתקבל. ואחר
כ בטבת ביום שני מתפללין שחרית כשאר תענית
וכן בעשרה אבל אין אומר אל ארך אפים ולא מלא רחמים
בעשרה מעט שקוד ערב שבת. כתב רבינו הגאון
אמנם לדאמרי שרשלמי התענית והפרקים בפרק

מקום שנהגו אל ומרא כשיש נעקוב ולא לעשות
חמרא ולא לעכל בשרא אין ליה בעל עד חצות
תענית מעמנה שם פסקה לכן אתה מקו טעם ם
הם אתה יקר סון מעמנבל שרא ולא לעשות מלאכה
יבחר ם אם כמו ליה כמשם שעת ומעלה לא
מלאכה על יום תענית שמנע מלאכה שלא יבא לאכל
ביום תענית שאין אדם אוכל אין לבוד ולבוש וכן
מעמנבל ובמו קרעת לא פסם זה המנהג
ידיים מקבלן אותם

ליל תשעה

בחב חולמן מבעלה
כאבלים וקולמס לשבת הכנסת ואין מדלקין נרות
כי גם אל אומר לאורו ליכה. וכשיגיע לתפלה עמידת
ביתשם מכבה אותו. ומתפללין ערבית כשאר כימי
ומוציא עמו. ואומר שקדים תתקבל ואחר כך קורין
איכה ואומר קדיש ואחר כך ובא לשון וכל סדר
קדושה ולא יאמר אתה בריתי אותם שנגלה כמקי
בית על הקדמות. ושל מעט שבת בו לא ימות
מעמך ובו בחב אסור לקרות בתורה מפוס שבמי
מקולי ה׳ ישרים משמחי לב. וכן בשת הלכל נעמ
שלא לאמרו מעט אנם כן הלכל אסור לקרות
בתורה ואין קדיש דקוד עתיד להיות עלמה ואולמין
לבתיכם ואין מתנין שום זה לא כל שלומנו
וקשעם שאין מלשקין נרות בשת הכנסת כדאית
ביאה רבתי אמר הנה לא לעלמה הקשת בשערת
תרכן קשת מלך בשר ולם כשקוד אבל מה דכתו
לעשות אמרו לו מכבה את הפנסין אמר לפסיף אמ
אמשה כן שמאל אמם ויבח קדו. ומ פנסין כלם
שמותנין בקש הנרות מעמ הדות שלא יכם שקוד
לם עשיות וכן תרגם בלורים כנרו ה׳. בנגסיה
ואם אל במוצאי שבת אין אומר ויהי מעם. ויש מן
הגאונים שבתם כמו שאין אומר ויהי מעם גם סדר
קדושה אין אמר. ובמקום בת אין אומר ויהי מעם
אבל אומר ובא לשון ובאשה סדרה אבל ואת זאת
בריתי אין אומר ואין מבדילין על הכוס עד מוצאי ש

בחב ואין מדליקין אש בשוים מעמ שבשל ם בחב
אין לעשות בחת בוד אבל מברכין על אור הדס
סק כן אחיה וכן כת בחב.

שחרית

בבנסת ומקרין הומירות כשאר הימים. וכתב
הרמבן שבנו קבת אנם אם לקרות פרק מקרבמת
ומשנת לי וזו מקומן ומברם ר ישמעאל בשרת
הכנסת לם שאסור לקרות בתורה ואים מדליק ל
לם שאין לו אסור בסדר הוים שהרי קורין קש
ומברכן לשבת ולאחריה וכן קורין בתורה ומפטירי
בנבא ופרשת הקרבמת ואי זו מקומן כפנ
הקמעין תקמוס ואומרין כדרכו ואים חוסם. וחוזר
שבת תפלה. ובמקום הקדיש ובעריב אומרים
לת שמך הגדול כשם שמקדישין אותם בשמי מרום
וכן כתו על יד נשאך וקרא זה אל וכו׳ ואומר קדיש
בראמנם הקהל ואים אומר אם כתשם וכשיגיע
עד ולך אתה לבדו ואומר עבדה אשר ברך לת שמך
ישרא ברב שנו ועשה בלו עשה הקשם ואין אומרי
תחמשם לם נשלת אחים. ואומר קדיש שבבה
וכשמגיע אומר עד אחה בכה בם ובקשר ברוש
תקוס תרחם שן תבנה חומת ירושלים ואומר קדיש
דקוד עתיד להיות. וקולך שבלבוש סת ואים אומר
אל ארך אפים ומוציא סת ומעמדו על מגבל קמוקל
הקבה ואים אומר הכל יתגדל אל ויתחיל מקבלה
ומרחיק מלבתוכו. והעשה שמשם מקום סת
מפוסר לאמריך בתנב נבר ומתנן אחר מקלה על
גם הקבה מעוס לכתוב עמו אחם בנבר. וקורין
מקולי ומפטיר בפרס ואחתנמן מ מלבנשמנב
בשם עד ולעולם תלך ימים על אחימה אשר ה׳
לך מתן לך כל הימים. ואומר קדיש עד לעולם
ובעיר מרמית אמוף אחיפם עד בנאת אחמת
כמוס ה׳. ומעבר מברכות אחרונות עד מגן
דוד. וכן בעמדה. ואומרי בעמ סוטרים ים שמעתין
לת תנק הספר על הקרקע ואומר נפלה עשרת

ביחב ויש מגריחין עמ בשוים מעמ שבשל ם בחב
אין לעשות בחת בוד אבל מברכין על אור הדס
סק כן אחיה וכן כת בחב.

שחרית

בבנסת ומקרין הומירות כשאר הימים. וכתב
הרמבן שבנו קבת אנם אם לקרות פרק מקרבמת
ומשנת לי וזו מקומן ומברם ר ישמעאל בשרת
הכנסת לם שאסור לקרות בתורה ואים מדליק ל
לם שאין לו אסור בסדר הוים שהרי קורין קש
ומברכן לשבת ולאחריה וכן קורין בתורה ומפטירי
בנבא ופרשת הקרבמת ואי זו מקומן כפנ
הקמעין תקמוס ואומרין כדרכו ואים חוסם. וחוזר
שבת תפלה. ובמקום הקדיש ובעריב אומרים
לת שמך הגדול כשם שמקדישין אותם בשמי מרום
וכן כתו על יד נשאך וקרא זה אל וכו׳ ואומר קדיש
בראמנם הקהל ואים אומר אם כתשם וכשיגיע
עד ולך אתה לבדו ואומר עבדה אשר ברך לת שמך
ישרא ברב שנו ועשה בלו עשה הקשם ואין אומרי
תחמשם לם נשלת אחים. ואומר קדיש שבבה
וכשמגיע אומר עד אחה בכה בם ובקשר ברוש
תקוס תרחם שן תבנה חומת ירושלים ואומר קדיש
דקוד עתיד להיות. וקולך שבלבוש סת ואים אומר
אל ארך אפים ומוציא סת ומעמדו על מגבל קמוקל
הקבה ואים אומר הכל יתגדל אל ויתחיל מקבלה
ומרחיק מלבתוכו. והעשה שמשם מקום סת
מפוסר לאמריך בתנב נבר ומתנן אחר מקלה על
גם הקבה מעוס לכתוב עמו אחם בנבר. וקורין
מקולי ומפטיר בפרס ואחתנמן מ מלבנשמנב
בשם עד ולעולם תלך ימים על אחימה אשר ה׳
לך מתן לך כל הימים. ואומר קדיש עד לעולם
ובעיר מרמית אמוף אחיפם עד בנאת אחמת
כמוס ה׳. ומעבר מברכות אחרונות עד מגן
דוד. וכן בעמדה. ואומרי בעמ סוטרים ים שמעתין
לת תנק הספר על הקרקע ואומר נפלה עשרת

תעלה שהרב יוסף הילך: הנה בשחיטה מקום
שמצא לעשות מלאכה כגון בחב שעשין מקום שמצא
שלא לעשות אין עשין. וכל המקום המעיי חכמי
בעלם. ואומרים כל בתרא דתענית כל הששה
מלאכה בגון בחב יוסף כולה סימן ברכה לעשר
למנחה אומר אשרי יושבי ביתך עוד יהללוך סלה ואין
אשרי ואלה דרשוים. ומושה אל וקורין בם כהן ולוי
ומפטיר בברך ויחל משה. ומפטיר בתרי עשר
בהושע שובה ישראל עד ופשעים יכשלו בם וקורא
עוד הספר ומסיים מי אל כמוך שאוה כמוך סליח
עונה ומחזיר את המקומות ואומר קדיש עד לעשר
ומברך את הקהל ומקבלים מלאכים ומתפללים מעמד
עמדי ואומר אותה ברכת תפלה בתוך ירושלים
כמעשה עד ובנו אותה בתוך עשה מלאכתו מעמד
וכל רב עמדים אומרים עד עבדת אחרית ומנחה
ורבי מעביר את המעמד בלבד וכל אלה כל מי
תמהתי לזה הנה אין אומרים אל בתפל המעמד
הלא אמרינן שרוצלמי יחיד בא בחבורה לשומר
מעמד המלוכה ומתפלל בכל התפלות קודם ערבית
שחרית ומעמד כמו בלילה ומעריב ותענית עב
ובבר פעם אמרנו בהרי רבי מעביר **נחם**
אל אמר עם המון המון עמי עם כלים
אשר לא המון תמימים כן לא לא רחמים. את אבל
אין ואת אבל יהושע עלעם ואבלו יעם ועלעם
לעם לאבלו שן. ואת אשר אבלה עלעם הרבה
שן אבלות. ואחרונה עלעם אשר יהושע תרבה
ועלעם עם כל הרבתיה והבזויה עלעם מ מיתי
ולא. והשומעה מעלעם עלעם מרים בא
שומעה ועל כל מעביר שומעין. ותמצא מ אבל
אבנה בזויה שומעה לא אבנה בוים חמש
אל את אשר עמו. קוה יושבת ואבנה חמי עלעם
ישם לארץ ימו ונקבת את שן ועל אוהיו לארץ ראש
ועלעם ואחר ראשם. כאשר מעקה שלא ילבה עלה

רב מעקה לא ילבה ויבלבה עלעם בלבב מ
לבאיושם מ מיחמת המלחמה. ואוה מלאון לא
לבון אשבר ממקום למקום ואבנו מ מוזה אמנו
הנו לבאיושם ואומר מ המלך ם שרם ויבשוק שבי
פני לשמעם שמעמו לשכמיכל ועם שרשו אותה
אומ ויבשוק וכתי אשר אמרו שרשה לו. ומילו את
שער ישראל לארב עם מהזב הוטלו הוא ובכשו ועל
שם יהיו מחלבשה הושלם ויקרא בזון הסדי
עשן עלעם בשר חסידיך לחיות ארץ. על כן שן
מערב הבכה עם ובכו איך במר נפש. ויבוא לאתנו
קולם עלעם מתם עלם בקולם. לם לבעל תלבקם
עם אמרות לם מומה ל לבלא אחרים. ואם אומ
לב לבעם מעמים עלתלבקם עם חלבת עמי.
מעמ מעמ עם ומעמ אומלה על הבנים מעם מבתו
בה הבנו מות. מ אחתה מ בחם מתה עם ומת
אם נשן. ובחם אחה שתה לבמתה כאמור ואם
אמיבלם מם מ אחומת אם ובנאי מה ירושלם שמ
מה ירחלם מ. ומימר מתפלה ואומר עמה ואחר
שם מתפלה ואומר בכלה לם מחמות ומשחות ומימר
התפלה ואומר ברכת הנשים ואומר תחמשים שלעם
ומחמי. ומפלן על מעמים. ואומר אחה. ואומר אם
שעשה עמו בם ואמה מלכו ואמחם לא נרא ואומר
קדש מתקבל ומתפלל ערבית. ומם חלב בחב
מאוכלי שבת מכבל מאוכלו על הבנים לאחר
מתפלה של ערבית ואומ אומר מ מתבל מקדש
לחול ביבי. וטוב לומר מאמרת הסמות לאחר תפלה
בשם של משלם גוי ואומר לבערסים אחרים מחלה
ומקרבי קרבן אין מקריבין מעמ מ מ חלם ומימו
ואתה בריחמיך הרבים מבפר לו. ומתה בשמחת
חבב מאוקדם ואין לו לא קרבן ולא כהן מיכבר
בעבם לכן יהי רצון מלפנך מ אלו ואלו אמתי
מיקרא חלבו ומימי שמתמעם הוים מתעשה חסוב
לעבר כחלב מוגה עלגבם מומחה ובדבר בריחמיך
הרבים ובקשה זו שמיה בגרבו פ מיה קולה בתרב

תפלות
ראש השנה

גרסי בפ' הלכה הבאה אל בראשפרלי אל יוחנן
שלשה ספרים נפתחו בראש השנה אחד של צדיקי
גמורים ואחד של רשעים גמורים ואחד של בינונים
צדיקים גמורים נכתבין ונחתמין לחיים
רשעים גמורים נכתבין ונחתמין למיתה
בינונים תלויים ועומדים מראש השנה ועד יום
הכפורים זכו נכתבין לחיים לא זכו נכתבין למיתה.
כת' אלמלא זה שאמרו חכמים בצדיקים גמורים
שנכתבין לחיים ורשעים גמורים שנכתבין למיתה
לא צדיקים אין להם שמחה ולא רשעים אין להם
שמחה שמא צדיקים מעמד לחיים ומה רשעים
מלאכין מעמד בשעה. והכתוב שחר אמר ים צדיקי
שמעבר לחיים כמעשה הרשעים. ים רשעים
שמעבר לחיים כמעשה הצדיקים. וכבר אמרו
חכמים אל אין מבינים לא מעלות הרשעים ואף לא
מעלות הצדיקים אלא כך היה מעלה ים שעבר
מים של הבה ומעמדו הצדיקים לחברם עשה
בשלם הזה ים מקום שאין לחברם בשלם הבה
וכן הזכות ים מקום שכמל הגמול יתברך מעלם
שכרם בשלם הזה. ים מקום שמעלם שכרם בעולם
הבא וכאלה חושלם כל הרשעה ומתלכך בשמחת
ומתנוקבחרים ומתבלבל בשמעם ושמחה בם כן
נקות ומעשים טובים וכלים מעשה לבעל הרון מ
הכל. הוא יתברך שמו שוקל מעשים ומכניע אלו
והצדיק שהוא צדיק בעולם ובלה לחיים וכן הרשע
שהוא מתן לשלם שכר טוב בשלם הזה על מעשה
הטוב שעשה נכתב ונחתם לחיים בראש השנה
לחיים. כלומר שמשקלין לו חיים בשלם
ובמסיסוכסר יכלו זה בצדיק בעולם בהיפו והרשע שהוא
רשע בעולם מכל מה שהיה לאחר מעתה וכן בכל
מעשיו הטוב שנכשל בעברה אחת בלבו ונעשה
עליה לעתיד נכתב ונחתם לאחר מראש השנה
מעתה. כלומר שמות בשנה הזאת. לו שיחיה
בתחלתה רשע חיי עבר ויקורין.
ומעתה זה הרשע בעולם בדיפו לקח על מה שהה בדיפו
ווכה לעולם הבא. והראשון שזכה לחיים הרשע
בעולם ולחבר לעתיד עד שיהיה גדול שבגדולי הרשעים
על חטא אחת קל וחומר עשה עקלה בכלון הרשע
בעולם ויקח לחיים שמלמדים הקדוש ברוך הוא מעבר לחיים
מעבר בזה בדיק בעולם. וכן זה שאמרו חכמים
אל לחיים ולמיתה חיים מתים בלבד מלא הלשעבי
שבעולם הזה בעשה ומיתה בעשה עשה וכו' בא בכן
כלם כמו לחתם חכמים אל בשם מיתה. וכאלו הסכר
והבעל הטוב שמרוקו בלשון חיים. וזה הדין
שאמרו חכמים שכל אדם נכון בראש הקדש אינו
אם יזכה לבן עבן ולחיי העולם הבא לו יתחייב
לבעשה ולבכון שאין אדם נכון בראש הקדש מלא על
עבר הבעלה הזה אם ראוי לחיים ולשלם לו לעמיד
ויסורין כך אמרו אל בראש הקדש זה מיום תחלת
מעבירו וכרון שיש ראשון מ מחק לשרש הוא מעשה
לאל יעקב. ועל מעבירות ם יאמר לו זה לחבריו
זה לשלום לו לבעבריו זה לשובה ובריות ם יפקדו
לזכרם לחיים ולעות אלא כך היה אמרם. בראש
הקדש שוקלין מעשיו של אדם ונכתב ונחתם לעתה
ולשנה בעולם הזה. ים מקום שמעבר לו בחלקו לפי
מעשיו מן הבעלה הזה. וכשאדם נפטר לעתה
שלמו שוקלין בכם ומסקין עלו חלקו כמה הלוי
לו בעולם הבא מעות על דברי קלמנן. ים לשאול
לעבר אמרו חכמים אל בדברים שבכו נכתבים לחיים
לא זכו נכתבים למיתה. לעבר נכתבים למיתה אם לא
זכו לחבריו והלא לא הוסיפו פעם על חטאתם
ונשלמו בעשים ועתה הלל אמרו בעשים הרב
חסד מעבר כלם חסד. ויל דבר קלמנן זכו נכתבים
לחיים מ שעשו הקדוש נכתבים לחיי לעבר שהקדוש

מלך מלכי המלכים ברוך הוא ברוך הוא ברוך הוא
ברוך הוא ברוך הוא

פרוס זה שחרי יום כיפור אחר וכן אל אלוהים. ושב
לא מבלים שהם עקרי אמונו בכן בשום מקום

וכבן תן פחדך אל אלוהים על כל מעשיך ועל
עם יראוך אל אל אמת. על עם הם כבוד לימיך
עליך. ותעבור כל מעשה בריאה לא בשמים וארץ ותשב
עמיה ולא נמוגה מלך. ואיך מרוח על עם שהוא
ואדם ובהו שאומר תן פחדך אלוהים על כל מעשיך
כדי שיירא מלכי ובהו שאומר אחר כן ויירא כל
המעשים ולימתר על כל מה שברית שהם שמים
וארץ וקשתם ואדם. וקשה הים בעד אדם
שהם שברים את קשתם ואת הארץ ואת הקשת
שהם. ונם יש בני אדם שישנן עבון אל מות ועל
כן אמר תן לימתר על בריאי הלא שהם עושים
ומתנאים בעצמם ויחזרו אלה לעבדך ולבבם שלם
הבו שאומר אחר כן ויתחוו לפניך כל הברואים
לומר לאותם שלא מתחזים אליך גם השמים והארץ
והקשתם שהיו שברים אלה יעשו אמונה אחרת
לעבות רשע בלבבם שלא. ולזה הם לא הם אשר אל
עמים שהם ברוכה לקרוא אלה בשם אל. ובזה
מחלוק שאומר פחד על המעשים ואומה על ברואים
הם לומר מה גדולה מפחד ולעבר אומר לומר על
הברואים הנכבדים ופחד על הקדמונים. ויירא
כל המעשים על עם ייראו מה אל הארץ. ואומר
מעשים על עם מה מדרש מעשיך. ויתחוו לשבר
כל הברואים. על עם כל הנים אשר עשית יבאו
ויתחוו לפניך אל. ויעשו אלה אחת שאומר
ולעבדו שם אחד. וכתב בשמו ויהיו לאמונה אחת
ושר לא לקוזה על עם לאומרי בספרי יחד שבני
ישראל בשקם אלה אמונה אחת ולא בשקם שתי
אמונות. שהם לעבון לעבר על עם כאשר דבר אלך
לעבון שום שבר על עם תשוב יבר ונסרה שאומר
על עם רבתי בתריה הבוש ימיך. ולומעות הוא
נסרה שאומר ימין אל רוממה ימין אל עשה חיל.

ושופרות ב בראשון הוא וכן תן פחדך אל אלוהים
ויירא כל המעשים ויעשו כלם אגודה אחת לעבוד
מלכות ב כל זה עמד המלכה שמעלתן אותו.
וקשה תן כבוד לעמך ובראשונה שהוא אומר
לנוכח. ובשלשה ביקים ירלון ויבאו וכו' ב
הנעבר מעשלת ודון מן הארץ. ושנה שופרות
כדאמרינו בספרי המלכה תהלה ואחר כך נקש
מלכות כדי שיזכר לך ובמה בשופר של חיות
שאומר ובקה ביום הקהל יתקע בשופר גדול וגו' פ
בלי זו עובה תקיה ואת הקהל כדבר בשופר של חיות
ובזה ב תעבר מעשלת ודון מן הארץ.

ותמלוך אתה הוא אל אלוהינו מקדש על
כל מעשיך וכו' על עם בזה
הקדוש ויבאו אל אחד ושמו אחד **קדוש**
אתה ובאו אל מעשיך על עם מלך
מלך. ואין אות מבלעדיך על עם ומבלעדינו אין
אלוה ככתוב ויגבה אל בצדקה במשפט ונמלך
המלך הקדוש. והקדוש אתקדש לומר מלכים הקדוש
ועד יום הכפורים המלך במקום הזה לפי שמלכה
מלכות על בני הקדוש שבשפע אותם מעים לו

אתה בחרתנו. מלבדנו בתפלת פסחו
ואומר ותתן לנו אל אלוהינו בהבה אתה
יום הזכרון הזה. ואין צריך לחזור כלום אתם ואומר
את יום כלם אחדים הזה ואומר בכל מעבדנו
הזכרון אחד עולה לכאן ולכאן פ כשאומר את יום
הזכרון הזה גם כלם אחדים בכלל שבשעה כתוב
לשון זכרון שמאמר וכיום שמחתם ומועדיכם
וכרתי אחדים ועל הזה לכם לזכרון לפני אלוהיכם.
הזה אותה שרוש הלכם הקדש אל יעקב בר אחד
בשם ל הוסף הקשבר לפני אתבה ביום טוב של
כלם הקדש אין צריך להזכר כלם אחדים לא כלם
הקדש בלבד. והפ אותה במסכת סופרים ואומרו
עמי תקש בכלם אופר בכסף לשם אנשי אז והוא יחב
שבחנם מהקדש ם זה כלם הקדש ואם הוא שבת

ומלכות ב בראשון הוא וכן תן פחדך אל אלוהינו
ויירא כל המעשים ויעשו כלם אגודה אחת לעבוד
מלכות ב כל זה עמד המלכה שמעלתן אותו.
וקשה תן כבוד לעמך שבגד וכראשונה שהוא אומר לנוכח.
ובשלשה ביקים ירלון ויבאו וכו' ב
הנעבר מעשלת ודון מן הארץ. שבגד שופרות
כדאמרינו בספרי המלכה תהלה ואחר כך נקש
מלכות כדי שיזכר לך ובמה בשופר של חיות
שאומר ובקה ביום הקהל יתקע בשופר גדול וגו' פ
בלי זו עובה תקיה ואת הקהל כדבר בשופר של חיות
ובזה ב תעבר מעשלת ודון מן הארץ.

ותמלוך אתה הוא אל אלוהינו מקדש על
כל מעשיך וכו' על עם בזה
הקדוש ויבאו אל אחד ושמו אחד **קדוש**
אתה ובאו אל מעשיך על עם מלך
מלך. ואין אות מבלעדיך על עם ומבלעדינו אין
אלוה ככתוב ויגבה אל בצדקה במשפט ונמלך
המלך הקדוש. והקדוש אתקדש לומר מלכים הקדוש
ועד יום הכפורים המלך במקום הזה לפי שמלכה
מלכות על בני הקדוש שבשפע אותם מעים לו

אתה בחרתנו. מלבדנו בתפלת פסחו
ואומר ותתן לנו אל אלוהינו בהבה אתה
יום הזכרון הזה. ואין צריך לחזור כלום אתם ואומר
את יום כלם אחדים הזה ואומר בכל מעבדנו
הזכרון אחד עולה לכאן ולכאן פ כשאומר את יום
הזכרון הזה גם כלם אחדים בכלל שבשעה כתוב
לשון זכרון שמאמר וכיום שמחתם ומועדיכם
וכרתי אחדים ועל הזה לכם לזכרון לפני אלוהיכם.
הזה אותה שרוש הלכם הקדש אל יעקב בר אחד
בשם ל הוסף הקשבר לפני אתבה ביום טוב של
כלם הקדש אין צריך להזכר כלם אחדים לא כלם
הקדש בלבד. והפ אותה במסכת סופרים ואומרו
עמי תקש בכלם אופר בכסף לשם אנשי אז והוא יחב
שבחנם מהקדש ם זה כלם הקדש ואם הוא שבת

אלהינו אל בכבודך. על עם פי עלון
מלך מלך גדול על כל. אחר לא מלכות
בלכים הקדש על כל. אשר. בכסדר מעבר מלכות
אחר כבוד על עם ובא מלך הכבוד. והכפר על כל
הארץ שקבר אייך לומר הכפר ביום המשפט על
עם הכפר שומו הארץ אמר מה יקר חסדך ביום
ולכך אומר לשון יקר אחר כבוד לפי שהכבוד עקר
יקר שבו מאחר יקרה בשבע נבבה. והוסבר בהגד
בחן שוך על כל. יוסף הכל לארך. הוסבר שבלי
בין על הארץ ועל. יוסף הכל אמר אל בקמות אל אל
בקמות הוסבר הכפר שופר הארץ. והו שבן את
הארץ הכבר בגמול על בגיים והו שבן את יוסף הכל
ולקח לשון הדר עם לשון בחן שאומר מתנו פחד אל
ומקדר בחופו ואומר לארך לומר כשתשבע בין זכור
פ הוא לארך ותרבה בין ותמחול לה על עם
בשת אל לארך שבת שבת יעקב נשתה שן עיך
ונו' ולקח לשון שוך על עם המלכות מעשה שבת
ושוב מלך מעשה לחבר. ולבר כל פעל פ אתה
מבלתי על עם כל פעל אל לעבדו. ומן כל יער
פ אתה יבראתי על עם עם זו יצרתי לי. וקבעם כון
שאתה בן את הארץ לחובה ולוכות ידע ויבא ב
הקשה פ מבלתי ויבראתם שאם לא הייתי בן אתה
הוא לומרים שבר אל את הארץ ואין שופר אבל
בעקבה בא הכל. ואומר כל. אשר נשמה בשמו לומר
לפי לומר בע לדם הכשבשם ואין בהם מעשה פ אם
הכשמה שבאתם בלבד ואומרו ביום הדין על בראש
אל אלו ישבת מלך הוא על עם הלו לכם מן הארץ
אשר נשמה בשם פ נשמה הנשבה הוא. ומלכות
בכל מעלה הלשון הזה פעל כשיוסב על כשאי בין

ליין עמו שמך ה׳ בשמים הכין כסאו ומלכותו בכל
משלה׳ **והשיאנו** ה׳ אלינו מלשמה
לאמלה׳ וכשם יצחק קולו
הקול בגרמיים שלא לאומרו לא מתחיל אין
קדשם מתשתרקחלקם ורק לפי שברכת מועדיך
לא שייך לא בכלים בגלגם שמיני שלא מעמי בשנה
יצחק כל וסוכר וסמיר שה חיים מתנת יהו ברכת
ה׳ אלוקי אשר נתן לך. וכן כתרשם שאתה דקרבן
מועדיך זה קרבן חגיגה שמיני ם ברכת ה׳ אלוקי
וזה לשם ם לים מעמיים בשנה ומשמש זה לין
לאי במוסף אין לשם יכולים לעלות ולרחות ולהשתחוות
לפני. לא ואין לשם יכולים להקריב לפני קרבן וכן
כתוב בסדר הרשם מעמיק. אבל הרשם יצחק בר
יהודה קולו הקול בגרמיים לאומרו בלים הנשגב
ובוש הכפרים בשם הרשם אישר הגדול. ונם הרבי
מהרש״ם אחת לים ישיבה שבועלם ובשים
שאומרים אותו וכן כתב בהגי יחיד ברך אומר מתפלה
בלים הנשגב אלוך והשיאנו ובסדר הרב שערים שם
וכן נמצא בהרב המקומות בספרד לאומרו מתפ
שלים הנשגב בכל מעמדי ה׳ קול שהרי כתו בתחל
הענין אל מועדי ה׳ ובסוף הענין וידבר משה את
מועדי ה׳ וקולי על כל הענין לפשר ומצרת ולים
הנשגב ובוש הכפרים ובכות ומיעב חגגבלת כלם
מוקשו לחדוי ונם מכחמו ם מיחה שמיר ובוש
מיחתם ובמועדים ובלים חדשים. ולמי מר
ובלים חדשים בגד זה לזה. ושל לומר בפרק
שלשה שאלו טעה ולא הוסר אל יש בברכת המזון
לומר בחך אשר נתן ימים טובים לעמו ישראל
לשון ולשמחה ולזכרון ולמי מחלק הפרחים ו
ומשעות ומסות לבלים הנשגב שנם הוא שייך ם
מיחה וחוטים בקשיאם ובברך לומר ובקיים לעד על
שם ובברך נגב בשמים ומלשם בלים ובברך לומר.
ובקשם שתקמו לומר בחתימה ובברך לומר וקיים
לעד בתפלה ובקדוש הוא מעבר שאומר מעבר

תלמ לעשה״ לברך נגב בשמים לבוד ולבוד לומנבך
והעבב מעבר לעשפיך עמדו הוא. לומר לוד לעב
הקבלה בברך שהנשת לאוש הבלשון לדון לזוכר
בוש זה בעבו וכו ולכך תקמו לומר שיהיים לברו
ובעבל מעמדת המועדות כתב טעם אחר ם מפנב
שלמו לומרים לעלה מוק מלך על כל הקשלם לו
בגשבך וכו עד ומלכותם בכל מעלה על זה לומר
ולברך לומר וקיים לעד שבבוחה בך בעדנת
מגלולה כמו שכתב ובתה לי הקעלה ונלמי וקיים
ה׳ לעלך על כל הארץ ומלי. וכתי ם לו לקפר לל
מעים שפה ברורה לקרא כלה בשם ה׳ ומלי. הרי
שהבמיחם על זה בכמה מקומות ולכך לומ
מבקשים שלומה לוחה הבמיחה שהבמיחם ם
לבנת לומת וקיים לעד. וזהו שחותמין אחר כן בלי
מלך על כל הארץ מקדש ישרל ויום הזכרון על שם
מלך על כל הארץ מלשם ולומר רבה ומודים ובוש
מלשם. ומודים במודים וכתוב לחיים. ובשים שלום
ונספר חיים ולומר קדים תתקבל ומקדם שלא
בבר בשת הכנסת כשאחר ימים טובים. ולומר זמן
ובשם לחסקין קלבתה לומר זמן בלים הנשגב
ובוש הכפרים ובתורין לבתקה לשלם. כה לבן
מלכי מבהבל ישרל לחתפל בברכה בלים
הנשגב ובוש הכפרי לבן שלום עמדין בדין והשומר
בדין ברך לחתפל בברכה ומלי לומר מעשל
דבוק ברך על ברכותי מבל ומודה ונ׳. ולומר הוא
עמד בדין שהלבשים עשו על התפלה. ומלי לומר
מעלמה ויהי כלות שלמה לחתפל בל ה׳ ונמי קם
מלכו מזבח ה׳ מכרוב על ברכו ומלך נדון בכל
יום. **נרסינן** בפרק בתרא דקורזוק לו
לבקו קלי מעלן לבנה
לומרים לי מעיק שתים לי לא שתה שרבה בעבדה
ומי ובן ריש שתה שומע לכתרי בשתה ולא בשיב
ויקא בנים לי מעיק עמדו לבנים לומר שתים.
שלום שתה לילשלן. ומלן לבנה לבעבר עמקה

ובשלמידע לי מתלה עמקי ולי לא שרפתרבעלא
לי שמין ובפיר לדע המעלה עמקי. ומלן לבנה
למיפק לוכחה ובשלמידע לי קדר לשתיה ולי
לא שקוס בשתה ובקבה. ולי יחו בסלחה ובסלחה
לדע דקדר לשתיה ולי לא. ולא מילתה קלי
לילמה חלה לשתיה ומתדע מולה: ומי דקבה
בשת לפל. וכן תבעים לפלם מסבה. לומ לשב
הסתה לילמה מימה מילתה מלי יקלבל לבשם
לעחי ברק שתה קבי רוסה. כתבי פלקה תעבי
מימן כרקסה ובתשות מנחוש כתובון מבנב
לל מחכמים מקבין לפתה ברלים הנשגב טעם
שים ם לעשן ופל המבי וכרשין ובלקות ותמלי
ומעשין ילקה על כל אחד מבנה ומוכלין מבמוקה
מימן טוב ולומרים על לעת קבלה יקרבו מר
ביה. ומל אבל רוסה ילם ומותם. ומל תכרתי
יכל בעבוחם ומל בתרלי מילה ם יסלקו שאותם
ומל הבמרים יתמו שאותם. ומוסיפן עד בימן
ולומרים עשו נרבה ומות כרמון. ומם לומרים
בלון תפלה יקי רשן מלפיך ה׳ אלנו ולא לאותה
מקבלו לפני ומוחבה ומקבל ביבו ביבו
רבי מלמד ה׳ אלנו ולא לאותם מתרסמות
וקן כלם. ומם אבנן לאמל לשם בבם ולבם ומבם
מתבקה מל בם ובקיים לשם ולא לובבוים לבדות
ולבדות בבנו ולקמבבלם בחומן ולל מלובבול
מקה הבל לאמל לשם חיל ומל מל לא יחק.

שחרית

נבנסין לם בבכנסת
ומסדרין הבדות וקורין
הומרות בנו בבת ומוסיפן לחל יום בבבתה
עלן לעבבה על הבתית לאפה הבנ אל אלפ
עשו מעבה בכתוב ם תק שם בחלם סופר ונמי ם
חק שבבל הוא ומבבה ונמי ובם מוסיפן לחל
מוזמור שיבו לה׳ שיר חדש שיר המעלות לבוד
שמחתי באומרים ב: ומתבלן שבבב ברכות בעו
בבבת וחוזר שבתפלה: וכשיבב עד ברוב שו

ואתם הבבקים בה׳ אלוקי
ונמי קיום תחיבא. עלם
יחקו ולמן לבבם קיום הבבבה עלם בבבבר
מעבה ה׳. קיום תעבבו עלם בבן ובשל. קיום
הבלבו עלם ובבם אלבו בבעל. קיום תהבבה
עלם קול ובבל הבוק עלו. קיום תעבבו עלם
לחבר לומר לבם שמיק. קיום תבבו עלם לם ב
קוב. קיום הבבבו עלם וחמעת לחבר לחון.
קיום תבוקבו עלם לבבי ה׳ תבוקבו קיום תבבבו
עלם קיבר לבב לבבלבך. קיום הבבבו לבבים
ובספר חיים וכו. ולומר קדים תתקבל ולן לומר
קלבבבים הבבה ובום הבבבים כבלחתו בבלים
הבבבה לומר לחבו לומרו עלם בבבים בבלחתו בבלים
לומר בבבה ובום הבבבים כבלחתו בבלים
לבבבבלמי לבם ולבבבבים ובבבבים לומר לבבבבים
ולבבבבלמי לבם ולבבבבים ובבבבים לומר לבבבבים
שבבבה בבלים הבבבה ובום הבבבים בבלחתו בבלים
לבבבבלמי לבם ולבבבבים ובבבבים לומר לבבבבים
ול

שרשו לעולה טעם לעם אין מברכין לתקוע ב
בשופר כמו על מקרא מגלה. וכתב רשי ז"ל
שמשעה שמרך התקע לשמוע קול שופר לא
יפוח וכן הכתר עד שישלימו כל התקישות מיושב
ומעומד ואין צריך לברך בתקישות מעומד שרשת
המברך על כל התקישות. ואעפ"כ אם אינו
חוזר ומברך הנעלמות ברכה אחת צריכה ושבר
עלה תפילה ולא יוכל להשלים לשומע
אחר תחת שמיע הברכה ואינו צריך לברך לעם
שאין מברך לתקוע אלא לשומע וכיון שמשמע לפי
יכולתו ברכה אבל אם לא מבחוץ זה יתקע הטע
ולא שמע הברכה חייב לברך. וגרסי' גליס הטעם
סדר תקישות אלא אלא אלא אלא אלא ולא
אחת מאלא דקיימי הטע תקישות לעם שמיעה
תרועה ביובל ובגלות הטעה שאינו פעמי והעברת
שופר תרועה בחדש הששי שבתון וכרון תרועה
יום תרועה יהיה לכם. ואמרינן מתם שכל תרועה
פשוטה לפניה ופשוטה לאחריה. ומעם דשמועה
לעולם שכל תרועות של חדש ששי אחת הן בין
בגלות הטעה בין ביום הכפורים אל יוכל הטע
תקישות תקשן בכל אחד מעשרה תקיעה ותרועה
ותקיעה גפ. תרועה זו דאמרינן בתורה נשתתק
לפי כח שפר לפי אורך הששי ורוב הגלות ואין אמו
יוכשן איך היה לשם שתרועה ומתרגמינן יבבא
ולשון יבבא מלשון ויבבו אם סיסרא ולא יועבר אם
יבבא עמו אלא אין בה הפסק כדרך שמיל אדם
מתוך בעדו ואומ' אוי אוי ג' פעמים בתחילות
אלא הפסק. ועל דרך זה יש לפי לעשות ג' פעמים
קדר לשם אלא תרועות לאמרו בתרא. ועדיף
להיות כלל שוה לא שמע יבבא הוא לשון תשבר
כדרך שאינה אדם פעם אחר פעם. מתוך בעדו
ואומ' אוי אוי בחפסק ועל דרך זה יש לפי לעשות ג'
פעמים קדר. לא שמע לשון יבבא כל אחת ואלא
שיחד כדרך הדומה שמתחלה תחלה ואחר מיעל.

ועל דרך זה צריך לעשות ג' פעמי' קדר לתרועה אין
הפסק. ולא נעשה ג' פ' קדר ויכולו מיני הפסק
שהרי עשיו הכל אחת ואלא. ויל אחר תרועה הוא
לשון אלה בלבד ואין להפסיק בין תקיעה לתרועה
ולא נתקע קדר ג' שבריס מעפ"ק בין תקיעה
לתרועה יהרועה. ולא תרועה לשון אחת בלבד
הרי יש הפסק בין ג' שבריס לתקיעה לתרועה
שישר תקיעה כתרועה. ושישר תרועה כג' שברי
וכמו שאין להפסיק בתוך התרועה עצמה כך אין
להפסיק בתוך השבריס עצמן. ולא הפסיק צריך
לשוב ולעשות כל אחד שבריס בלא הפסק. ולא
הפסק בשבריס עצמן יותר על אלא אין בכך כלום
כמו שאין מקפדין על איכות התרועה. וכתב
הלמנן שג' שבריס ותרועה אל שיעמוד קדר גריס
לאיות בנשימה אחת מ"ל אחר אחר לשון תרועה
עב' וכמו ששנינו בשמן קדר שבריס קודם תרועה
שמסתפק אל אדם בתחלה מתחת ואחר כך מעל
גם כן צריך לעשות שמן קדר שהוא על שם אחת
קודם לשמן קדר שהוא על שם אלה ובשמן קדר
לא טעה ועשה תרועה קודם שבריס צריך לחזור
ולעשות מתחלת קדר פעם אחרת. וכן לא היה
צריך להקוע שמן קדר וטעה ועשה אחר שבר'
תרועה צריך לחזור ולעשות מתחלת קדר פעם
אחרת וכן הדין בשמן קדר. אמ' ר' יצחק לעם
תקשן ומרישן בשמן יוסף. ותקשן ומרישן
בשמן שמעין כדי לברך את השמן. שרוש לעם
תקשן מיושב קולם מנוסף וחוזרין ותקשן ער
אדר ברכות דכון שנקרן נתקנו על אדר ברכות
כיתנו מישבר לבו התנבא בוש טוב אל ראש
השנה הטע מתקיע וכו'. לא כן לעם מקיימין
להקוע מיושב כדי לברך את השמן. פרוש כדי
שיתברך מיד בתקיעה ראשונה. אלמא התפלה
לא יקטרב בעת התפלה. ויש מפרשים שמכח
ראשונה מתברך בשעה והם אומרים שלמי

שבשתקשן פעם ראשונה בהיל לא בהיל. שעיה
מודשבו ובהיל ראשונה שבר קיימין מעשה תקיעה
שעה שבר שופר מעשה קול. שלא ובקיא בוש הקול
יתקע בשופר גדול. ומשום הכי בהיל שלא ישלח
בוש שמן בשלא שמע בלבד קמות לעצמו. והכתר
חייבין לשמוע התקישות על אדר ברכות ואעפ
שתקע שם בשמן יוסבין. שבר אומ' אחת ומשרוש
וקדושת הכסא. ואומ' מלכות ותקע קדר. ואומ'
וכרונות ותקע קדר. ואומ' שופרות ותקע קדר
אבל אחת. בין שמע על אדר ברכות בין שלא
שמע אבל בתנן אל יוחנן שמע ב' תקישות בהשע
שעות ביום יצא. ומן הדין היה כשתקשן על אדר
ברכות לתקוע על כל ברכה וברכה שלא שמעם
קדר קדר קדר וכן לשבר ופו' לשופרו לתרועה
מן הפסק אלא אחיל שיבאו מידי הפסק בתקישות
שמוסב אין מעטריחין על הכתר ומי לא בשמן אחר
על כל ברכה. וכן כת הרי"ף וכתב שלשים תקיעו
אל שהם קדר קדר קדר שלא פעמים כל שמן
תקע מעברא פסוקים שלמלכו ועבדא של וכרונו
ועבדא של שופרות שהם שלשים. תנן הדם יום
טוב של ראש השנה אחל לאות בשבת בשמקדש היו
תקשן אבל לא במדינה ומעבר הפסח בנגע אמר
רבה אבל חייבין בתקיעה שופר ואין אבל בקיין
בתקיע שופר שמע ישלפו מ"ו ולך אבל בני לעמוד
ומעברו אבל אמות בראות הדם וחייבו מעבר
לולב וחייבו מעבר דמעלה ושל תנן הדם מחל
בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהיו תקע
בכל מקום שם שם בי. אמר לשר כשתקן רבן
יוחנן בן זכאי לא התקין אלא בשבת בלבד אמרו
אחר יבנה ואחר כל מקום שם בי. פרש"י בל שלא
כל; וכל הלכה אמרו עלה על הלכה שהיה תקע
בראש השנה אחל לאות בשבת. וכן מסיק
בהלכות שקטא אמרה דבר חוטא ועשה כל. אמר
ועשה כל בשבת לאחר אלא בשבת אבל לא. ואין
דבר לשבת אלא דבר הקבוע ומקרב כל

מוקדש סעדרין אלא כל המוקדש בגורן עכ'
ובהגה שתה ם מקבן אל אמר בקול בס על אדר
ברכות לעלמות ולא ברוחות ולשופרות. תקיעה
בשת שוער כאמר תקיעה היא לפי לתקוע אם
קיים דאין. ושת שוער הוא שת המקדש. הכן
אשבר לבש תקנה בוש טוב אל ראש הטע הטע
בעומק מתקיע. אי המתפלל תפלת מוסף תקע
שהיה דרכם לשים שם חזשם אחר שיעבר ואחר
לעומק. ובשעת הקלל פי ובוש שים ם קלל הראשו
מקרא אחת הקלל. ואמרינן מרוש לעמי אל יוחנן
מעבר מעבר מעבר שאינה. פעם אחת תקש
בראשונה והיו הקשלים סוברים שמע עלמה הוא
קולמס עמדו עליהם ומרבים ותקע מתפל
המוסף ומעבר לאמן אמרין לקון ובקו הקן וקר
בחוריתם ומעבר ותקשן אמן אמרין בעמוסיהון
אמן עסקין. ר' יהושע בן לוי הכשר ל שבנדרלי
שמע לה מן הדין שמעה ל"ל ערך זו הקן. הקשבה
רמתי זה כמן שרה. אחרים תפלתי זו תפלה. אלא
שפתי מרמיה זה מוסף. מה כתב בתריה מלבד
מעשבו יצא. אמר ר' יוחנן שאיה הדין שמעת הוא
במוסף. אמרל יצחק כל שבה שאין תקשן לה
בתחלה מרישן בסופה. מלי טעמא דלא
אמרבב שבן אמן מברך זה על ראש השנה אחל
לאות בשבת שבאו רגל אלא לתקוע. מאמר שמע
עשרה ל אמות בראות הדם לא הוה אמר
ומתקשן דבר שם ם שבתו אלא רל אם אמרב לה
אומר בשן אלא הוה שופר לו אלא הוה לאמ
תקע לו אומר שמר. ואמרי בתר דלא אמר לבהו
לעה תקשן בשופר אל אמר אמר הכא תקש לבה
בשופר אל אמר כדי שחזור לבה עבודת מחר
ומעלה אם עלבי כלו עקדתם עמדם לבה כלומ
שכל אל ולא חייב לבוא בשבת ויבין לם ויבין בעמוסיהון
אמרו בשתרשן יוסרו. ומעלה אלו כלו שקר שבמו
לבה. ואומ' מרים שבדק נעקר יחיק אב

ולוותיו שמעה שרק לימין ותחק ותבטחו אל
ואל כן לאיר הכתוב יום תרועה יהיה לכם ומעבר
יום יבבא כדי שיזכר לפי הקבלה אלת שרה לימין
ויכפר לפי. וכת בעל הישועות וכל לחק נשמע
הלום בריך שיאל לתן ברלו יתעלה על שמחתו
לבר שתה אתרה לתקוע כמנן אלה ובמח ומלבוש
דלהבה כמנן מלבותה דקיעה ס המלך כסרוה
לפלס משמיע לנמו הטיב כל כלה אלמה ס בס
פלוב נבה לפלס כר מה הקבלה הכמ לכם מעמיס
טוסה ותשובות אחה כתבים בפה הפלעבות ס
בעשור לחדש יהיה יום מלאמה שיאל המלפס
אלה מפה ואלה מפה. ועל כן מה שלה יתעפקו
בילבה ס לים מתלה ותחנוס ובהשובה לבטל
מן הלחמים ל בעבדוסולה יחל לדם ולה יחתה
לבטל יבנו הרב. ומעתה ס לל לאמרו בעבן
זה על מה שאמר הכתוב וי נתן קול לפני חיל ס
רב מלל מחנהו ס מעם עשה דברו ס גדול יום יי
ונורא מאד ומי יכלנו נתן קול ביום ראש השנה
לפני יום הכפורים. גדול יום יי ונורא מאד זה
יום הכפורים עכ. ואומר בעדים תלה תקע בחדש
שופר אמר לבית בחס לבא שבו מעמיסוחבו
מעמיסים ומה שופר זה תקע מזה ומושה מזה כך
כל הקיעדין שבשלה מקטרנן לפני לה שומע
מזה ומושה מזה. כת רבי סעדיה מה שמע
הקרן יתברך לתקוע בשופר בראש השנה יש בזה
עמדה עמוס. הענין הראשון מפני שהיום הזה
תחלת הבריאה שם ברא הקבה את השלם ומלך
עלו וכן שנים המלכים בתחלת מלוכתם שתקעו
לפניהם בחצוצרות ובקרמות לזהיר ולהמיע
בכל מקום מתחלת מלוכתם וכן לפי המלכן עלה
את הקרן לשם זה וכך אמר דוד בחצוצרות וקול
שופר הריעו לפני המלך יי. והענין השני מפני
ראש הקדה הוא ראשון לדברי הבוכה ותקעו
בשופר לבכרו על ראשם כמי שמזהיר ואומר
כל הבוכה לשוב ישוב ואם לא יקרא תגר על
עבמו. וכן שנים המלבים מזהירים את הנשתתלם
בגבורתם וכל הנשבר אחר הזהרה אין שומעין לו
מעה. והענין השלשי להזכרם מעמד הר סיני
שנאמר וקול שופר חזק מאד ונקבל על עבמו מה
שקבלו אבותינו על עבמם נעשה ונשמע. והענין
הרבעי להזכרם דברי הנבואים שמשלו בתקיעת
שופר שנא ושמע הנשמע את קול השופר ולא
נחר והבא חרב ותקחתו ומו בראשו יהיה וקול
נחר נפשו מלא. והענין החמשי להזכרם חרבן
בית המקדש וקול תרועת מלחמות הלוחשים כמו
שנאמר בקול שופר שמעה נפשי הרועת מלחמה
ובאחו שומעים קול השופר נבקש מאת הנשמע
בגן שת המקדש. והענין הששי להזכרם עקידת
יצחק שמסר נפשו לשמים וכן אתם מעמוד נפשם
על קדושת שמו ועלה וכרוכו לפני לעבודה והענין
הששבע כשנשמע תקיעת השופר ברגל ובחדש
ונשבר עבמם לתן הברלה ס בראוה שבעת השופר
מרשע ומחדיל כמו שנאמר לא יתקע שופר בשר
ודם לא יחללו. והענין השמיני לזכור יום הדין
הגדול ולרא מימם שנא ם קרוב יום יי הגדול קרוב
ומקהל מלוד יום שופר ותרועה. והענין התשיע
להזכרם קטן כרחק ישראל והתלוות אלו שנא ם
ויהי ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האבדים
בארץ אשור וכו'. והענין העשירי להזכרם תקיעת
מלאכים ולמימין בה שנאמר בה כל יושבי תבל
ושוכני ארץ כנאות כם הרים תראו ותתקעו שופר
תשמעו. ואומר נאמרים כל הקטנה הקטן מקטרב
על ישראל לטב הבא ובא לוחה לאות לראש הקטנה
לוש הדין ובראש הקטנה בא הקטן לקטרב מעמ
הימה לשאר על עמותיהם של ישראל. והימה
מעמדה. וקבה אומלו הדי עד אחר ואין עד אחר
מאין הבא עד ב' עדרוהו הולך לשבת את הבנה
ואם מוכה לאותה שהיה נכסית שנא תקע בחדש

שופר בכסה לשם חגנו. יום שקלבנה מתבקשת
ואינה מבלת שהיה מעמד. ושר תעבה בנשה
בנמי לבנה לבינו שהיה מתבקש ם. ואמרים
בשקיקה ל ברכה פתח תקש כחם שופר בנה
לם חנו וכל הקהל הם נכסים לה לשם חנו
וקלה שכן הלב ונכסה ויש לו חנו בפה עבינו.
לה הם ויש לו חבר ונכן מינו ולו זה זה תמי
הדי כתי על הם הדי ותסמך על חוכחון לימת
בחדש הקדש. ואחר שנגמר התקיעות מזכב
לומר שלא לדרי הקש יודש תרועה ונ כמיר יבלון
כל הקיום ונ ם תפלרת שומו לתה ונ. ולומר לדרי
יסמשיך. ומיחוד הספרים לעקומן ולומר קדים
עד לשלה ומתבלון.

תפלת מוסף

לומר אלה לראשות עם התפלת מוסיפין בהם
ולומר אתה בחרתנו מתנ חסלמו עד אלי מעה
עבדך כמו שבראשו הכל לעלה. ולומר. עלינו
לשבח כלומר חובה היה עלינו לשבח. לאדון הכל על
הם לחזן כל הארץ. לתת גדולה. על הם נגלה לנו
שבר בראשית לאון חמים מה על הם בראשית
ברא אלה. אלה עבדו כמי הקדמת לקח לאין זה
לנו אלה מבלו עמיה אל הבה כמוס לומה ם לם
ישראל שנא שמע ישראל בשמו. ומתי מה עשה
ומוסף. ומתי כה לומר עבר ומתי ם מעבר שמיך
ולה שמם כמם שחות הלומה. על הם ונברכו בך
כל מפחות הלומה. אלה הם אלקם הם שנאמר
לה כלה אלה יעקב ביעבר הכל מה ואשר ם אלקם
לשמור דבר שבה אלקי לומר לשמרה לדבר
ולה כן אלקם. ובכל כל המים שנא אתה תמיך
ערלו ולה ערל הלומות. שהם מתחלי לכל ויק
על הם הכל וריק ישרו. ומתפלשים אל לה יומיב
פסוק מה משמיד הכל לם מתחוים לנו מלך
מלכ המלכים הבה על הם בלו נשתחוה ונכרעה
לפני מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. ובשמים
נטה ונתן רקיעים מושב כבודו ומלכותו בשמים
מעל ושכינת עזו בגבהי מרומים הוא אלהינו
אין עוד אמת מלכנו אפס זולתו כדבר תורתו
ידעת היום והשבת אל לבבך כי יי הוא האלהים
בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד. ומעון
אלהי קדם ותחת זרועות עולם. ויגרש מפנים
אויב ויאמר השמד. ויאמר אל תיראו אל תחתו
הלא אני הודעתי לך מקדם והגדתי ונבאתי
ואתם עדי היש אלוה מבלעדי. ואין צור
לבלתי. ואל הם אמר יי ואין עוד. ויאמר
אל הם ואין עוד לבדי. ואל הם אמר יי
אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים.
אני אני יי ואין מבלעדי. ואל הם אמר יי
אני יי ואין עוד לבדי. ואל הם אמר יי
אני יי ואין עוד לבדי. ואל הם אמר יי
אני יי ואין עוד לב

עד ונס יתרבו הנשיים ויתברך הקדוש ברוך הוא מעבר מן
הארץ והאלילים כרות יכרתון על מס והיו אלילים
כלו יחלף. וכתי בתנייא וכתב ר״ל לבו ביום הקדוש
זה שיהי כלו לתקן עולם במלכות שדי כלומר כמו
שנכרת הטומאה מן הארץ תחזור הקדושה בכל
הקדושות ויהיה הכל יתקן ויהיה כלו שדי
ולא מס יחד על מס ריאמרים בתפלה כשאומר
הקדש ואומרו לי הקדש הוא אומר לומר שיהיה אמר
הקדש שמי אתה הקדש ונדע לדע מעשי אתה הקדש
כשאתה בן את הבריות אתה הקדש אתה. וכשאתה
עושה מלחמה ברשע אתה הקדש בבריות. וכשאתה
תולה חטאיו של אדם אתה הקדש שדי. וכשאתה יושב
בעדת רחוקים אתה הקדש רחום ואם שבראתה הקדש
תולה חטאות הקדש על יום הכפורים לרחוק אתה
יושב ואומר כלו מס שדי. ובלילה הוא מדבר בשבח
הגאולה ואם לא היה תולה הקדש לבריות אם ישוב לא
היו הנשים לבשלם. וכל בית בשר יקרבו באמר על
מס ר״ל לחקשר ל״ל עמים שפה ברורה לקרא לשם
בשם ר״ל לשבבו שכם אחד וזהו לעבד. להפוך
אדם כל רשע אחרי ר״ל בבלות ולחות את עם ר״ל
ישרו וידעו כל יושבי תבל מלך תכבד כל ברך
תשבע כל לשון אמר בשבעתי כי לי יפול ברך
דבר ולא ישובו לא תכרע כל ברך תשבע כל לשון
לבבר ר״ל אם יכרעו ויעלו לבבר אמר יקר יהיה
כבר לומרם לעולה אקיקר ואכבד תויין זה כוח
שמלאכי יקרת בשמי נכבדת. ויקבלו כולם את
על מלכותך לשון חכמים הוא אומרו בקש
ואיך לקבל עול מלכות אמים כלומר לחזיקין
ם ולא בחר ולעשות כל מעשו. ותמלוך עליהם
מקרא לעולם ועד על מס ר״ל ימלוך לעולם ועד
ם המלכו אלך הוא כלומר אתה הוא בשם לשם
הנמסכו מלכו מלכות עולם אלך אל אל בשמים אלך
עלמים ועמך לו ידעו שהמלכות אלך הוא. ומה

בשופרות לומר אל ולא לתתיפ תקע בשופר
גדול לחירותים וכו׳ ומיון לתמיה לומר פקודי
אחרון של תורה. ומטעם אחרון שאין כן במלכות
מעמד שבמרכה של מלכות אחרת בשבע מלכו
לא בקדושת הוא ולשכך לומר פקוד אחרון של
תורה בשוף המלכות מיד לא להשחו על סימון
לתמיה שהיה מעמד במלכות. אבל מכרות
ושופרות שהוא בשבע זכרות ושופרות מעשו
על סימון לתמיה. ואמרים בגלגל עשרה
פקודים כנגד מי כנגד עשרה אלוה שבעמודו
אלוה הלא אל בקשו. רב יוסף אומר כנגד עשרה
דברות. ר״ל מתן אמר כנגד מלמדות שבהן
נברא העולם. ואומר מלוך על כל העולם כלו
בכבודך. ונקדשים ר״ל אלוה וכבד מס בעולם
היום הרת שלם על מס ורחמיה
נגדת שלם פ בהרי
נברא קשלם והיה הדום פ בהדיון יומר נם על
עת הלבה כמו מורה נגד. ואומרים מרים הכמה
כמלון מעמדן אחרים זה הוסתחלת מעמדן מלון
כל לעשר לומר בלא מאל נברא קשלם
ובוא שמי שהוא לא הכה נברא אם הראשון
מעלה שמוש בעמד הדום של שלם. ובר כל ה
הקשלם כלון בוש זה. והיה לאמרי מי בפסוקת
לשלם ר״ל ובכר נגבמים ל״ל שאר אומר בבל
מאל נברא קשלם ואתה כמלון בעלה זה הדום
תחלת מעמדן מעבלת אומר בוש לא הכה נברא
אם הראשון בשבע לאמר עלה בראשה. כל
נתעבן עם מלאם הארת. בשלית כנס עמדו.
בשמשת גמו. בחמישית לקמו. בשית מעלו
מלם. בשמשת ולקם בשמיה. בשמישת הכמשו
לגן מלן מנשמת נכשוק. בעשרי סדר. בחרת
מעבר כלון. בחתים מעבר יבא בחמים אומר אמר בבא
לאדם הראשון זה סימן לבער כסא מעמדת לבא
בין בוש זה ובחרת לבא בחמים כך מתרין בבר
לחות שמרין לבא בוש זה ויוכלין בחמים. ושלו
בחמים חבשי מן הקשאת. הוש יעמיד במעמד
כל ישרי שלם על מס מלך בעם בא יעמיד חכן
וכתי לעם שלם עמדו הוש. לא כבעם לא כעבדי
כלו לא יהיה לא הדומו על מעמן שלא בבר שכא
בעם יתבא לא אומר. לו לא תדומו על מעמן שלא
מבריך שכא פ בעם ישראל עבדים ולא מלך לבא
עלה עבר כבן. לא כבעם מ״ל לא ומה שתומה
כבעם בחמים כבחר לב בעם. ולא לא ומה
שהדומו כבעם לא כעבדים הבא ם הבה לדומם
מבחמים על עבדים. ומשם הבעים הבעים לא
לדומם על מס שבבעים אל לי
לדומם ומן כן ששבא ר״ל אומר על מס אמרה. ומבלי
לדומ מעמדים הדום על מס ומעמדו לדומ יבא.
וכן ומעמדיך לדומ יבא

אתה זוכר

מעמד שלם כלומר
מעמד בעולם בשמים כל הבאים הם מבחרי הדום
בעולם דין ובמלכות בחמים לא בחרת מבן ב״ר.
ומאז תלמד לא מבר עתה לא בחרת אם מבנבר
בשלם ולא לבן מדם ולא כן יהודעתה לבן מלחמי
בעבן לחד לברחוד ולמר ופקד כל שרי הקשבן
שבוא מבר בם כן לבל לחד מי שרי הדום ולבן בן
לבל לחד מהם ומלות עבן הוא בן שתה שלם שכחה
לבש לבער פלו כמעמדו ומות על מס פ הוא יודע
תבונות לב. וכתי הוא בא עמקתה ומסתרתה.
ומיון מסתרות מבבחרים אומר בוש בחם מסתרות לא
לומר פלא כל מבסתר מבסת מי בחרים בלו
לבש. ומיון מסתרות מלבון הבא מיון בים לומר
כל. הנסתרות. פ לבן מבחר לבא בסלו כמדבר
מלומר מרת שלם לא תבחר. ותבן וכל מעמדך
בספר בתבכן ובר עתה לא דבר לא מלא שבר
מבריאתו ובר מבחים ועתה חזור ולומר בהוד הוש
ומן נסתר מפנר שבר הוא על מס לא יחסר מבן
מס לתבן ולבעבה מלבל מבר. ובעבודים יסתכו

מעבר שנה בקרקע היום וגו׳. וכן אומר דוד אשכבה
באחרית יום. גם שם יבך תשכב. אתה זוכר את
כל הימים גם שם סבר עתה לא נבר לא על מדבר
וקם בם אדם לבך חזר עומד שם זוכר את כל
המעשה הזה היום ראשיתך ופשוטיך. וגם כל הדבר
לא נכחד מעיך גם שם סבר עתה לא נבר לא על מה
שהיה נבר לבר חזר עומד מי שהוא היום במעשה
אומנו ולא יכלה עדין לאויר השמש לא נכחד מעמו
והוא על שם שכתוב לא נכחד שמי מעיר אשר
עשיתי בשתר. הרי שבת לבנה שהוא זודע עבר
וזווג ושתיל על דרך מלך מלך מלך ומלוך
לשלום ועד. ושתה מוסיף בשבחו ואומר לזן בריך
אומר שהוא גלוי לפני מי שהוא היום כמעשה אומנו
כמו שאומרים לא לה הקדמנים לחיות מסביב עד
סוף השנה והיום היום בעשה שבה הוא יודע הכל
מהוא עתה ומשנה עד סוף כל הדורות על שם
בכל מקום שנה מלכות רשע ומעשה
קורה הדורות מרחם וכן ותדשות לא מגיד בטרם
תצמחה אומרים אתם. מה שהוא חוק וחכמה הוא
חוזר לאיש שלמעלה מעמו. כלומר אתה זוכר מעשי
בני אדם כל אשר תעשה לעמשו. חוק על שם מ
חוק לישראל הוא עלוה כל אשר אמרה אומר וחוזר
הוא מספר שאומר ומספר לאל יעקב. וחכמה
שהוא מכר לנשמותיהם. לתפקד כל הוא על שם
שכתוב בקום לנספר לא לה הוא כל עבר ארץ
סלה וכתב בתריה יבצר כוח פנים פרח לעולם
ארץ. ונפש על שם קנפש הוא מרחם לא היה תמות.
לחזור מעשים רבים וקמון נפקדות לאין תכלית
כלומר אמר שהכרות הם רבים ובל בריה ים מ
מעשים רבים כל הוא שקר וזוכר ואין ל ערבו
מעשרבנות בהם. מרחשית בראית הוא ומלאכת
אותה נשת. כלומר מתחלת הראשון הוא הודעת נשת
זה היום הוא יום הדין. זה היום תחלת מעשיך
ובראשיך אותה נזר ם על כל בריה ובריה מ

מעשה ראשון אמר יום זה זכרון לשם ראשון שם
בראית הראשון. גם שחוק הוא לישראל לתקוע ם
בשופר כמו שהיום מספרו לאל יעקב. מספר
בלא זו תחלה. ואתה מפרש מה הוא המספר.

ועל המדינות

לחרב לי זו
לשוט לי זו לרעב לי זו לשובע והוא הדין שהבריו
נפקדין ונזכרין לחיים ולמות. ובסדר רב מעמד
ומה שעריך כתובו על המדינות מעמוד מעמוד עם מה
שלטו בלא מדור. מי לא נפקד היום מזה לומר
היום הזה ומזומן בכל שנה ושנה. תזכר כל
המעשים לפניך בא ואין מי שיוכל לפעלם מלפנ
ם הכל בא לפניך מעשה הוא ולים הלולו ל וזו
ופקודתם לאון ופקדתי בשבט פשעם. ועלוות
על שם ומקום על עלותם מעוני נגר על שמים
מעוני נגר הוא. מחשבות לדם על שם ל יודע
מחשבות לדם. ותחנותיו. על שם ותחנות
מלמה שהוא מעבר כל מעשיו הרשע. יבני מעולה
הים יבר טוב ויבר רע. לשני הים שלא ישכיל לקח
לאון זה כדי לבחות הראוכו שלמה והשכח לר
מה לך. ושכח ישראל את עשהו. וכן לדם
יתומן בר על שם ועל בן יומנת לך. ועל כן
לשריקה ם הוכשיר לשלם לא יכשל. ולקח לאון
הוכשיו לאל לשרי על שם לשרי מובי עדוניו בכל
לב ירשוהו. ולא תבלם לבם כל החוסים בך על
שם לא יכלמו ם מבקשיך. וכתוב ולא תכלמו עד
עולמי עד. וכתוב ולא יחשבו כל החוסים בו. וגם
את עם בחרבה וכרת שלמה ויזכור לא את עם.
ומאמר בחרבה על שם ומה מבלי חן בשבת מ
ותפקדו בבר ישועה ורחמים. ישועה על שם
לדם ובחמלה תשיבם מ ורחמים על שם שכתוב גם
מי גם לא מרחמיך מ. בהשיב אתמי המעמל וכו
שלא ואת קנם מעשה את המעמל מים על הארץ
לשית כל בשר. וקשתה הוא הוא הדין ם הקשתה

כל בשר מדה הדין וזה הוא מעבר הוא מעלה שם
שהוא מעשיתים את הדרכים. על כן שהיה עם בריה
בעשה לא זכרום לבבר מ לא לחכמת זה ש
כעברות תבל על שם פרו ורבו ומלאו את הארץ.
ולא כעברות על שם שאמר הקב לאברהם שהיה
מנבא בטו ושמתי את זרעך כעפר הארץ. ואמר
עברות תבל ולא עפר הארץ על שם שהיה שם בן
ם בריה וחוה ויפת רשעה שעשו הוה עברות בטו
מתבלשם בדלון וחוה מלאן עבל עשו פעל שם
הזמות עקרות הארמה הבל. ובאלו כחול היום
על שם ומתי כחול ודעו כאלו מי משרע מעשיו
וכעבר והיה מעטר בם ישראל כחול היום
ועתה מחשב עברה וכרומות. אלה זכרומות מן
הקדה וזכור לא את עם. וזכור לא את בריתי
וזכור את בריתי. ואלה מן הכתיבה לבר עשה
לבלותו. זכור לשלם בריתי. וזכור לה בריתי
ואלה מן הנבאים זכרתי לך חסד נעוריך. וסר
לזכרם עד. וזכרתי לא את בריתי אותך. ואומר
יעלה ויבא ופקדם מן לעלה.

אלהינו ואלהי

אבותינו סוב מ
מלבנך ופקדם בפקודת ישועה ורחמים. על שם
זכרם מ ברחם עמך ופקדם בשועתך ומלא רחמי
על שם וסר רחמיך מ. ובכרון ופקודה לחת הוא
בחלן. מעמי עמי קדם על שם לזכר בשמי עמי
קדם. חזכר לנו מ את הברית ואת החסד ואת
השבועה שנשבעת לאברהם אבינו בהר המוריה.
בריתי שלמה בוים הקדוש ברוך מ את הברית
לא לעבר מהנה את הארץ הזאת. חסד שמעת
הארץ לאברהם אותה בחסדו של מקום ובזה שמתו
חסד לאברהם. אבל בשבע בחי אתן אמת ליעקב
שמעת הארץ ליעקב הוא אמר שבע כרי
ברית עם אברהם וקם שתיהם. שמעה שלמה ם
נשמע מלאם מ מ יעקב אשר עשיתנו ובכם ראמו

אמר שנדר הוא לבאר על בן מקרבה הוא
ראמר את בכסף ויעל ראמר על מקומו.
ם
ובמה אמרו ראמו אבי את תעלו ראמו.
והשעם שיהמו ראמו על מקומו. והמקומות הם
מעות הקבוק שהם מדה הדין מדה לאשם טובה
מעטים ע ולא עשה רעה מרשעים ולא מעבר הוא
מלשם שיהמו ראמו על מקומו ולמקום לכף זכות
וזה שאומר ותעבה בעם בעד בארת ראמים ותבשם
לה לעשה מעורת הדין. כל זה לאון תמים הוא
והוא שם בלא הברכות. ובעבור שמרבנו לו יהוה
חנון לחר מעמך ומעשך ומעלתך. על שם שוב
מחכון לחר והשם על הרעה לעמך. וקיים לנו מ
לשבע את הדבר שהכתיבתו בתורתך על ידי מעשה
עבדך כלומר וזכרתי להם ברית לראשונים אשר
הוצאתי אותם מארץ מצרים לעשות הנים ועמיד
וזה זכרון עשירי לשם שבריך לחיים בתורה
מזוכר כל הנסחות אותה ואין סכרה לעם פשוט
כמדבר וכו׳ פרוש הנסחות מעבר לדמקום וזכרם
ואמר זה עדה פעם אחרת. כדי להמדבר מעמ
מה שמעה מעמך לחתימה. כלו זוכר הברית וזה
וזכרתי להם ברית ראשונים ואומר הוא קרת עולם
ופרשמה לעמלה.

אתה נגלית

בענן כמדבר על שם
הבנלה פנלתי לחת עלי. וכתוב ונגלה כבוד מ.
על עם קדשך לבבר לעבדם על שם הנם ישראל מ
מן הנבאים הנמעטים קולך שמאר מן הנבאים
הם מעמד את קולו. והנשת עלמה בעבר שלא טוהר
על שם ומעמד הנם לא הערבל לאבר על שם הבלים.
ואמר תהלה שבן ואחר כך ערבל. על שם שבן
וערבל סבבו ואמר טוהר על שם ובעבם הנמעים
לנוהר. גם כל הנשלם כלו אל מלבנך על שם ובלה
הנם ובשם ובעמדו מרחוק. ובריות בראשית
הם הקיל לאת ושם מאחים. חדנו מעמך שמאר
ובקרבים כמו עבל. וכתוב קול מ יחל מדבר

יחיל ר"א מגבר קדם מן זה קמו יקור ומגבר בגבורת
מתן תפארה שמו מגבר בחוף קמו יקור ר"א עמו לעמו יתן
ברכים תפארה ולימדני חדרו מגבר כחבו ותרמל בגבו
על כל מים!! מגבר לגבורתיה ומן שמת על שמיא
ועל כל מים ומלכות ומלכות עמקים מגמיעים ונתן
להם מגמיעים ישרים ותורות לחיות חוקים ומשפטים
עושים ותמימים את הוד קולן שמעו מים מים
בשר לשר שמעו קולו לוים כלשר שמעת וגו'
ולמי הוד על שם קול ר"א בגדר. והברות קדשך על
נהר ישר מלכותך. מלחמות לה על שם קול ר"א
חוצב להטות לה. בקולות וברקים עלתה גבית
על שם ובקי קולות וברקים. ובקול שופר עלתה
הופעת על שם ובקול שופר חוק מלך ולמי קולות
על שם חופש מלך פחדן. ועתה מוסר עדרה
שופרות שלשה שופרות מן התרה ובקול שופר
חוק מלך. ובקי קול השופר. ולת קול השופר.
ושלשה מן הקרבנות ר"א בקול שופר. בחצוצרות
ובקול שופר. תקע בחדש שופר. ולומר מן הגלוי
הלויים קולו לקדשו ומלמ מעמדים מן עשרה
קולות וזה כנגד עשרה מלחמות ועשרה וכרוכות
ועשרה שופרות. ושלשה מן הכהנים יתקע
בשופר גדול. ובתקון שופר תמימים. ר"א אומר
בשופר יתקע. ולומר לחדי כן ר"א בכלות מן
עלתה פן על יוסף תבל. שכב ארץ שמוסר לנעל
ומל שם שמלכון ר"א עלתה ירחק ובתי בתליק ר"א
בכלות מן עלתה תקע לתמלו כלון ומתוך שתקע
לבקש רחמים על הקהל שקבלו בשלח לחל עת
תקע נם כן לבקש רחמים על הקהל. ולומר ר"א
בכלות מן עלתה כל עמו כל
אלהינו ואחרי לתקע תקע בשופר
גדול לחרות על שם ואיך
ביום הזה יתקע בשופר גדול לחרות. ושלש
מן לקבץ נשתיב. על שם ונשלח בן לגיים. ולומר

נשתיב על שם ונלות תחל הזה. וקיים לנו ר"א לתן
לת מגבר ולכלכלו ביום מתתם ובמו בגבים
ובלים חיים ותקע בתם שבות ונמר. וזה
שופר עשיר לנו שבריך לחיים בתורה. ויש לתמוה
מ לחים כתוב שופר בזה הפסוק לבר הוא מסיים
קול יונה ובחדש הששי ביחד לחדש מקרא קדש
יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו יום תרועה
יהיה לכם. והלמדנו היה מסיים לא הזכיר
שבקולות ולא אמר שבבר לומר עם המלחמה לא
לומרים לא רק לומר עם המלחמה ושם שופרו
ובלשון כתב בחלק לשמת ממסבב ברכות שבתם
לשבוש ומ הים יתרועה בלא שופר מקרי שופר
קול הדין מי תקיעה ומשוש דמתי חשבת בקרא
לא גרע. וכן מסמיע הרמב"ם בתרקא כתלי
ומלבתן בהיו מעשיהם ם בספרות. עב' ובספרי
זוכר ותקעתם בחצוצרות על עולותיכם הדי שופרו
ומה לכם לזכרון הדי וכרמת לפני אלהיכם הר"
מלחמה. אל מה לזו לזל לומ מלחמת תחלה ולחל
וכרוכות ושופרות. לא המלחמה תחלה ולחל כך
בקש מלמטה כדי שיזכר לרוכמה בשופר אל חיכות
מלחמה ומה ביום הקרוב יתקע בשופר גדול ומלמ
מה כתבתי חה שבורות הוא שופר. פ שומע קול
שופר יתקע ולומר ר"א אלים בשופר יתקע. ומלחמן
תרועה ולמן לומר לך על שם הקרוכות לעשתו
ולמן לומר לך שיתעלה בתרועה על שם עלה אלים
בתרועה ר"א בקול שופר. בהוך לתקע ר"א שומע קול
תרועה עמו ישרל ביום בלחמים לומ לשון בלחמי
על שם שבתוכתקע בחדש שופר ונ"ל מתרי
בגבר קלית ולחלך. ולומר ביום חדת עלה
ולומר רבה ומודים וכתוב לחיים ושים שלום ובספר
חיים ובזכר שבתלה כדי לתקון על סדר הברכו
ותכן מי שבר ולחל כך מתעה לו שופר תקע
ומלים ותקע ג פעמים פרוש שתקע אל תשעה
ברכות ולא קיים לו שופר ולחל כך מלמן לו שופר

וקטשה לפסרק זו יעמד שהיבה עמן ושרר
ישראל לאוב שאמר זכור לזוכרם עד ונגל
ובמוקדי ראש קשנה מכרין שלקבל לעמ תפלה
מילך מקדוש והילך המעמד. ומבדילין בתפלה
וכן על הכוס כמו שמבדילין בכל מלאכה אין
לומרים שליקו מעמד ונם אין מברכים לא על הגר
ולא על הבשמים. גרסינן בדוש לבי בקיקר
קמיה בשמת ר חייא רבה מפקד לרב אי אית יכל
לעיכל טשה שתה בעזרה לכול ואי לא לכול
שבעה יומין בשתה. וכתב אם קשרי קבלתי שלא
שבעה ימים כמו שבעה ימים שמן ראש הקבה שש
הכפורים. וכתב הלאה על כן עתה בראשכם לפ
לותם אין נוהגין מפת של עיסה. קשה בעזרת
מי הקדוש ברוך הוא

סדר

תפלות יום הכפורים

ערב יום הכפורים מתנו בעקת מקומות לשחוט
בדעל לבדה. וכן כתוב בהלות הקדוש
ובשבתם אלפו רבנן לשחוט ערב יום הכפורים
תרבעל ואין לפו יודשם מעבר זה לעקר אי מעוס
תמורה מלאי שלא תרבעל מעבדיה ואיה מלאי ולא
קוראי הלא לא שיש כה שם מעמי אחר שהתרבע
מעמי בשת מכל בהמה ואיה ושף. ושרי
במקומות עשיר שעשין תמורה טוב ושקר
בעל הקדש דמות אילו של יצחק אבינו לעבר
לא דבר קבע הוא ושבר שמעשו מחמים הראשון
שלעם שבהמה דמיה יקרי יותר מתרבעל לעבר
תרבעל מאחר לא שמו גבר כראמרין בברכות
מלי קרייתא הגבר אלו רבקה גבר ר שלא
אמרי הלא תרבעל. ותעה טוהה דל שלא היוה
הוא קרייתא הגבר דמו בראש. ושן שמו גבר
תמורה גבר בגבר שם מקום ומעמד וכך הנלמדין

לוחו שלא התרבעל ומעמד ידו על ראשו ומטל
ומעבירו על ראש הקמתכפר ואומר זה תחת זה
זה חלף זה. זה מחול על זה ומחילו עלו פעם
אחרת. ואומרים בא לרש
יהם חסד ואמת ומלות לרשי עמו ובכול. ומחלה
מחסד ומלות ומוסרותיהם ומתק. לרשם מבכר
פעמים ומעמדותיהם יתנו. ויבנקו ל בגר לה
מומטקותיהם ומעמים. ישלח דברו וירפאם ומלט
מפחיתתם. ודו לי חסדו ונפלאותיו לבני אדם
נפש תחת נפש. ונשמר כמדר זקן לרבעה מעמי
ואחר כמעמד ידו על ראש מתרבע תבשמעמיכה
ומומר עלו ומוחלו לו לבר תבל לעמיכה אחיכה.
ובנלמ לתת לנמים כלי שיקיה כפרק לנפשו ומה
שבנלין לזוק את ראשו על הגבר כלי שתשל שמ
ים מעבר לזה מקקיה דפרק בר קבש ריבי בר
תמרי אקלע לעבר מתעל ומלא לכפרי חזא
דקא שבו כבלא וכולשתא אל שקשקו מעוס ל
דקאמינא דקתעלא ספת טפ. ושבו לנמל ערב
יום הכפורים. וכתב רב עמרם טובל אדם בשבע
שבשת לו בשמשת ומתפל מעבר. וכתב רבינו
סעדיה בעלמת מלמל מבדר על הטלה. וכתב
אראש שלין בבריו נראין בזה שלא יבלא בתלמוד
רמז לתשלה זו ואיה לא יסוד נמאים ולא מעבר
נמאים ולא עדיתא מעבר לראמרין חבש חבש
ולא בריך קבר מעבר נמאים קוה. ואי מעוס לאר
יבחק חייב אדם לבקר את עבמו ברבל חייב לבקר
את עבמו מכל טומאות ולא מטומאות מת ושאות
עלו שבשי ושבשו הראמרין אין לו עבדה ומן
שאין בשלקראין טובש כל הבשר כלה. אין חובה
לבשלה זו ואין לבדר עלה לא שבשו בשלם
לבקר עבמן מקבי בים הכפורי ומבכו על מבדם
כל פרקי לשלשר שבשים כמלאם הבדת בים
הכפורים. וכתב יקולי ובשלתם מטובל לכבר
בבת לו לכבר יום טוב לו לכבר יום הכפורי ערב

ויעלה לתי לעמך: שנו ש לומר פיין הקדוש
שקוה בכפרת אשלה ונגיין לישב בעיר לשמת לה
ישתה לתי לעמך: אבל כשיגלמלן לוה בחה
מיום כשקוה רעב ומיגלה לה לתי לעמך: ומיגבע
ישמ מיעבה תשם הקמנה לתפלה:

וכתבלב עמרם מעקב שלו אחר שלוחלן ושותים
יחדין לבת הכנסת לתפלל תפלת ערבית. וכמן
שעומר שלה נסר לברוש על שמעון מעבר שקדישו
ואחר כך מתחילה הוה ריוש וכל כך לעקב אמלה ש
לחר מיעבראל שלה סדר יבל לה תלמיד חכמים נוסה
לבך נסב עבמו כשקולך מעמת הכנסת הכפות
בדו שומן לומרו לפו כאוק: וכן סתב רבלוי
ורב נטרונאי לבל רשם שעדיה ודשא קלוי כתם
שגריך לבך שהחיים לחר תפלת ערבית: מ
שחיב בן בנסל: ובר יבחק בן בלית כתב לפ
נבנו כלב נטרונאי: וכן לפ מקבלן שתה נלו
קרבת: ולומר כל כלי ולסכי וכו' יי נדרש
ויי חרמנה ויי לשתבעה ויי לסרבה על נפשה
מיום הכפורים שעבר עד יום הכפורים זה שבא
כלהן לי חרטה בחון וכו' שמתכוונים לשמיר
הכלים והשמעה ומחמיות לוא עבדו עלמה
וכלי לבבל מן קשבה: והוקשה לרבינו תם מק
מושל לחדר על מה שעבדו כבר ומבטיגו מי מיום
הכפורים זה עד יום הכפורים הבא עלינו לטובה:
ונשבעינו מי בכלילה ומשבעבמה ש לומי שמשמ
וה קיימנה מתבן בכלי הכוכה שלא יתקיימו בלילו
על כל הקמה עמוד בלילה הקמה ולומר כל הכלים
פלוט עתיד לגרוד בו הקמה יהיו בטלים ובוה שלא
זכר לעבו בשמה הכלי שלוה מה זוכר לעבו
ולפ הם שהיר הכי מבטל הקמה והכלי קיים לבל
כשלוה זוכר לעבו לבטלו הקמה. ולכך עיר
לומר כלהן לי חרטה בחון לוא לשכה ולהוה
מעמה לוא מתחרט עלקם ומקבה שיהו בטלים
ומיהו שמוכן לוה לוא מושל לה לכלי עבמו ומסמ

שיבבע מעבמו. לבל בלי שחשבו מלוה ומסמע
שחשבו לו בל לו הקקל מסמטע לוה לוה מושל
לה שמוכן. וכתב הלאם ומיהו בלילה כמעבה
הקמוטה לכל לבון כל כלי מוכה שמתקן על מנהגי
שעבדו עלקם בשמה שעבדה ומתרין לוה כי
לבבל מן הקמנה ולכך לומר לוה שלא הקמנים
ולומר ונכלם לכל עדת בנ ישראל ונגלה. מ בגיש
כפרה לוה שעבדו וכן כל רשמ ם עדיה שמתקן
על הכלים שעבדו עלקם בשמה שעבדה. וכתב
כשר רם תקון הכנן לומר כל כלי לעבה שבבנה
ולשרה לוה על נפשה בשמעה בשת הכנסת
כבן כלי שבעות ולונסין ובבגדת בטר כמו שלמ
ונסלח לכל עדת בנ ישראל. אבל מי שבטע כל
הקמה לבבל שם עמה ולהתרה לה. ובסדר רב
עמרם ישמ. ומקבלן לומרו קולם ברכו מקום
לומרין בספרי הקמה מלוה מחולך. אבל מומרל
לך על כל עבוה. ביום הכפורים הוה מלוה על
שם מיחדה כבפעמים. ומעבר פשמה על שם
ומעבר על פשע. מפנו שבר. על שם ולוה ישתרו
מעבר שבו לומר לבבלה מוה מוחה פשר וכו
ולומר לוה ולל לסתבע ישלה ובכל. ולומר מה
הכפורים הוה ביום שלחת הבן הוה ביום מקלה
קדם הוה. ולחר כך לומר לוה ולל לסתבע
מלך על כל הארץ לו בכמך. וכתב לוה מלוה
מעבה בברכת שלין לומרים מלוך לך לומרי ישלם
ובכל. והבעמרם כתב שלין לומר לו ה ולו זה.
לבל בספרד ובמרוקו לומרים לוה שמה וכך
ילה ש דקל לומרין בלילה הבנה שלכך לוה לוה
לומרים הלל. ביום הכפורים מפנ שבבה יובבל
כמלו לין וספרי חיים וספרי מתים פתחים לטוב
ולין בין לומר שיבה. ושבר לומרין הקם מטעים
תלוין ומעבדין מלילה הבנה ועד יום הבבשים. ומו
נכתב לחיים לו ומו נכתב: לומתה. לוה כן מלך
הקשלים ושב בלבלה הלעבה לומתה לשמה ולבן

קבילת שמע בברכותיה ותתעלן ופרוש עלמו וכו
ולומר שלה בשר קנים עד לשלה. ומקבלן
שלבה לבשות מלו בלילה הבנה. ולומר לתה
בחכמה וכו' ולומר ותתן לבן לי לוגו בלילה
לת יום הכפורים הוה לת יום שלחת הבן הוה
על שם וסלחת לעמה ולסלחתים ולוה לומר לת יום
טוב מקבלה הבם לוה לת יום מקבלה הבם הוה
לומ יום טוב. לחילה לבון חמים הוה. ולשלחה
על שם סלה לו לבון הבם הוה. ולברה על שם
כבר לעבר ישראל לשר בריה. ולמילם לת כל
שמתים בלילה מקבלה הבם וכו' שלומר יום
הכפורים הוה מקבלה הבם יהיה לכם

אלהינו ואלהי אבותינו

לשמתים. מילה לבון חמים הוה. ומעד על שם
לומרים בספרי הבכה מלוה מחולך. אבל מומרל
לך על כל עבוה. ביום הכפורים הוה מלוה פשר
ומעבר על פשע. מפנו שבר. על שם ולוה ישתרו
מעבר שבו לומר לבבלה מוה מוחה פשר וכו
ולומר לוה ולל לסתבע ישלה ובכל. ולומר מה
הכפורים הוה ביום שלחת הבן הוה ביום מקבלה
הבם הוה. ולחר כך לומר לוה ולל לסתבע
מלך על כל הארץ לו בכמך. וכתב לוה מלוה
מעבה בברכת שלין לומרים מלוך לך לומרי ישלם
ובכל. והבעמרם כתב שלין לומר לו ה ולו זה.
לבל בספרד ובמרוקו לומרים לוה שמה וכך
ילה ש דקל לומרין בלילה הבנה שלכך לוה לוה
לומרים הלל. ביום הכפורים מפנ שבבה יובבל
כמלו לין וספרי חיים וספרי מתים פתחים לטוב
ולין בין לומר שיבה. ושבר לומרין הקם מטעים
תלוין ומעבדין מלילה הבנה ועד יום הבבשים. ומו
נכתב לחיים לו ומו נכתב: לומתה. לוה כן מלך
הקשלים ושב בלבלה הלעבה לומתה לשמה ולבן
לחת בריתו ולחוי לומר מלוך עב. ולומר והשלחם
עד והבדך לומת וקיים לעד. ולומר בלו מוקר
ומלה לשמת עמו ישראל מלך על כל הארץ מ
מקבים ישראל ויום הכפורים ולומר שלה לחרבו
מו שלבים הבנה עד המבדך לת עמו ישראל
בשלם לומן. ולחל כך לומר

אלהינו

ולו לומרים הבא לפנך
תפלתנו. ולל תתעלם
מתחנתנו. שם פרוקים הם מלחל תנו לפנך
תפלתי. והשם לחומה לוה תפלתי ולל תתעלם
מתחנתי. שלין לפ שי פשם. על שם ובבשם שי
פשם. וכתב הקם לים בשם בטנו. והם שרף
על שם מ שם הקם שרף הוה. לומר לטבר
לו לוה בדיקים לעמם. ולה חטאנו. על שם בדקם
נפשם מעבוה ישראל

אבל חטאנו

לעבה שמתקן. ולו וה על סדר הלפה מתחלמר
תחלה חטאנו קודם לחל ולוין כלומרי בתעמון
ובלה הבם לל מעבה ולומרו חטאנו. כן לומרו
חטאנו מיד נתבנה לבם. ולומר בעקום לחל
סבל מי שחטא ולומר חטאתי לין בשות לעלה
לעבם. ים מפרשים לבל מבמשמש. לוה חטאנו
ים מפרשים כמו לבל לחמים לעבם. לומר
בלומת חטאנו. לעבם ולחטאנו על שם ומתרבה
על חטאת בנ ישראל לשר חטאנו לך לעבוד
לבם חטאנו. ועל שם ישעו על חטאתיהם ושבת
לחטאיהם. והתבבל לי חטאנו לעבם ולחטאנו
לשמם על שם ולשמעבה בגל על לשמים
בגדנו על שם ם בגדנו בך: והתבבנו יקוק
נלה על שם נלחנו. ובבנו בוש. על שם ם
ובבנו בלו וכך. והתבבנו בבן לומר תבן בוש.
והוש הוה לבר בלי לבחות לת חטאנו מעקום
בים ל שבלת מעבה והוה מלבון יקבבא. ובחטם

ר' יוסף קמיחי ז"ל פירש מורכב מתחת תלות זו מה
ולו קרוי שם בחרמית. טב לתבל טן זו. זו
פי שמן וכן כלו זו שם. ותרוש קמלה שתי
פות תיבר יחד בטבו ויחד אלה בטבו. קטיפ
וקרשנה שמקה יחד בשרי. ודפ על שם נפ יזרו
חשוך עבדך. קמעפ על שם פ ריחיה חמעם וריב
בשר וכן חמקו תרתי. טפלו שקר על שם טפלו
על שקר זיס וכן קטחים פ"ל. יעצו רע על שם
אל מעצתיה יעצ לקיים. כובש על שם ידעסב.
לבו על שם ועתה אל תתעלם. ירדפ על שם
סולם לתו לאותך ל בפ ישרל ל"ב פיס קמורים אשר
מרכו. נתנ על שם ואת קדוש ישראל מלכ
סרפו על שם פ כפרה סוברה סרר ישראל. וכן
לור סורר ומורה. מוטו. על שם נקרבה רוח
משמש. פשעו על שם קמה ואמתים פשעו פ
ברשו לו מנה כתוב כן בפ ישראל לא ואל הקרבת
כל מדרי נפשי. שקיק אומר זה כל רשע ישראל
שקיו מתגרין ם. קשיפו על שם פ עם קשה מרף
קוה. וכתב ויקשו את ערפם. רשעה על שם וקיו
כל זדים וכל עשי רשעה. שחוה מרבר ברשע
ישראל. שחתו על שם פ שחת עמך. תגבה על
שם קומת בשם מעפר. תמשו על שם לגבי תמש
לבבקם. תמתנו על שם ומתמתשם בנבלה
סרפו מעשתר ומעפריך. על שם ולא שמעו
לעשתר ובמעפריך חטאו בם. ולא שוב לבו אומ
ולא עלתה מרפו בחות מרבו על שם חטאת
ויסר קטיתי ולא שוב לא. ואתה סיק על כל מבה
עלינו ונגע פשוק קוה. מה נאמר

לטבר על שם מקה מלא

אלינו אחרי זאת פ שבא מעתר. יוסב מרוס
שמלא שוכן מרוס ואומר יוסב על שם ישבת לכסא
שופטו בדק רמו שעשה לו בדק במשפטו. מק
נסבר לבבך שוכן שחקים לפ שהמה שוקם שנכתב
אל מרוס יחד ואומרו אל שחקים ולקח לשון מק

נפבר על שם מי יספר גבורות ה' ישמיע כל
הנסתרות והפלאות אתה יודע. על שם הנסתרות
לא אלינו והפלאות לנו ולבנינו עד שלש וכל שכן לא
אלינו שמה יהושע ופנינם. אתה יודע רזי שלש
על שם ובל רזיה קולבר מא לי לויה. ותעלומות
אתה על שם פ אתה יודע תעלומות לב. ולקח
אתה כל חי לרמון שעל כן יודע הכל. לפ שכבו
נפש כל חי. אתה חופש כל חדרי בטן על שם כר
אלים נשמת אדם. חופש כל חדרי בטן לוח ז כלות
ולב פסוק קוה לין כל דבר נעלם ממיר כון אתה
מחקר כלות ולבות קוה המתבחן פ לב חושב
ומכלות יועצות. ולין נסתר מבנו שבר כון
אתה חופש כל חדרי בטן וכון שאכל לפנך. יבי
רכון מלפנך לא אלינו שתמחול לנו על כל חטאתינו
ותכפר לנו על כל עונינו ותמחול ותסלח לכל
פשעינו. ובמון מקום אומרים שתמחול לנו על כל
עונינו ותכפר לנו על כל פשעינו ותמחול ותסלח
לכל חטאתינו. ואיפשר שהעם לנבריקים כדי
לסמוך לכל חטאתינו לכל חטא. ולא יתכן לדברי
בומרא בטרק אומר לפס קומונה לר מבר מעבנה
אומר עוניו פעמים חטאתי לפנך לא ושתי. וכן
בפטר המשתלח קוה אומר והקרב עלו את כל
עונות בני ישראל את כל פשעים לכל חטאתם
וכן בשאר קוה אומ מחל נא ופשע. וחטאתם לבני
ל מעיר. וחכמים אומרים עונות לא הזכרות. וכן
קוה אומר הכרת תכרת נפש הקיים ששם בה
פשעים לא קמבדים. וכן קוה אומר אלך מוחב
פשע ם. ואומר לו תפשע לבנה כמת הקיים
חטאותיו לא פשעות. וכן קוה אומר נפש שתחטא
בשגגה וכ מאחר שהקרב על הזדונו ועל המרדו
חוזר ומעבר על הפשעות. לא כך קוה מעבירה
חטאתי עוני פשעי לפנך לא ושתי. וכן בנוי
קוה אומר חטאנו עם אבתינו הרשענו
וכן בשלמה קוה אומר חטאנו עוינו והרשענו. וכן

בדמיל קוה אומ חטאנו ועוינו והרשענו ומרדנו
לא מקו מצותיך ומשפטיך אשר שם ופשע וחטאה אינ
מגיה לנפש הבא בשעה שיחטא לחוטאים ושבי
התוכה עשה לפס זחות כפנות שרש ובשעה
מיפלה מי יכ מקיים ומתקיים עלי את כל עונות
בני ישראל ואת כל פשעיהם שיהו כל חטאתם
ופסק רשעו עמיה והל יכחק בן בנות. ובע
מעשור כל מלאיר אל בעל מלכות גבורות ורב
פלאות וקרלקף ולא פסקו כחסיה. ובתרת
כחם זם כחמים וכן מקבון קשון. יאמר מתכלל
מבריך לתקלים חטא לשון ושון לבשע
ים סדרים שבתובכם על חטא על סדר מלאכ
בחלה ומעבר ם מחטאים ונטן קוה. וכן כתב לב
מעלים וקרס כמוזל. והבר רשע יעזב דרכיך לפרס
לת מחשבתיו ויקו מסקו

על חטא

סחטאנו לפנך בחוסם
סחנסוקו מעים לנשבר על חטא מכל מעשה מלאמוכו
בעבר ומס לאו יקרעו מ' מעבר ומל יקרנו שמיר
במעשה עשק אבר יעשה אותם מלנס ומי בקס
ולא שמעת בקס. חון מעשיה ומקו ונלו עבירות
ומשבות דמים שיקרנו ומל יעבר. בכל לעת
כמו שמיר אבר יקה את רשעו בכל לעת. ומוה
לא שוע לו מעמול שלום. בגלו על שם והבנות
לנו ולבשע. בעבת ובמרמיק שחטא מעבת לו
רמיה את חטאו. בהקור מלב לשון חכמים מוה
ומאמרו חכמים זל הקדוש עבריק קפון מעבריה.
בימוי פה כמון שם אלוקו אם חטא ומאמר כן חטאתי
בוטון מלשון שקר ודיס. בחוק יד כמון
סמתחזק על חטאו ומחטא לו. בסומלת שפתים
על שם פ לים סמלא שפתים אמת ומקו בגלות הפה
בעבר מרע שקמיה לבר עבריק. כולשם
כמו שמיר לו קורע מה חטאתי. בלא ולשם
כמו שמיר ומחטא לו ידע ולא שם. בחטא ובמרד
כמו שמיר ומחטא לו ידע ולא שם. ובמרד ומרדנו
ומרדנו ומרדנו ומרדנו

אלהי

עד שלא נוצרתי שרוש קודש שלא
נוצרתי. איש כמוני לא חייבי חשובה וגמול להיות
בוגד. ועכשיו שנוצרתי כאלו לא נוצרתי כ״ע איך אני
ומה חיי ומותי. עפר אני בחיי ק״ל ואומר בעיתי
שאני עפר. הרי אני לפניך כ״ע אלו כלי מלא בושת
וכלמה. יהי רצון מלפניך כ״ע אלו ואלו אמרתי שלא
אחטא כ״ומ להיות שלא אחטא על דרך מלמעלה
אלא שבאתי מעשיתן אותי. ומה שחטאתי לפניך
מרוב רחמיך הכבד. מרוב עונש שיעה והחיה
כמו ומורך ושוף בעיני לומר הפרע מעמ לך
בדחמים. ובקשה זו קיים שאיש נברכות בסוף פר
מיה קורין בתרא. ואומר אלא נטר קדים ומתחיל
בשלוחות והחפושה ומעמוש ווידוים ווידוי גדול
בלשון כמו שאומר בחמעות ואחר כך אומר
אומר לפניך יושב מרום. על חטא על חטאים
שקילה שריפה הרג ואנק עד מוחל שולח
ואומר חניך ונאור. על שם נאור אתה חניך
מרא דוק. על שם הפטה כדוק שמים. וכש
שמים בלשון דוק שרל קדוש מעמ שהם עשויים
מקדוש וכן בלשון חמים אל בדוקין שבשן
והלל הוא כמי לארץ על שם שחזיר כל יושבי תבל
עלה עמוקות. על שם מעלה עמוקות מע יחשך
ויושש לאור מלמות. לזכר נדקות על שאלה מלבר
בנדקה רב להושיע. הדור בלשם על שם זק מדור
בלשם. ואין זולתי על שם אין שר מלבדו. ווכר
הברית על שם ואזכר את בריתי. חוכן שחרית
על שם אלי יחנן כ״ע נבואות שחרית יוסף. מהור
שמש. שרוש זך המרלה. מהור בלשון וכשמש
הפמים עבוקר. שמש מלשון ושמש כשן הבוקר
וכן ואדרי כשן חמל. יושב שמים על שם
יושב בשמים ישחק. קרוב לקוראיו בחוש ובחמן
על שם קרוב כ״ע

קוראיו. בחוש ובחמן בעוק קוראיו. ככתוב על יקר
בשלך מי אל כמוך וכו׳. ואחר כך אומר ומעמד
ואומר קדים אלש. ואם אל בשמת אומר ויכל
וברכת מגן אמת בנברו סמו בשחר שבת
ואותם בשלשת בעבר ואים מומר אל יום הכפורים
וכבר כתבנו הטעם בתפלת של שבת. ואומר
קדים ואחר כך מלאות ותמשש ואחר כך אומר
קדים אלש. ומתחיל לקרות מקתלש מן אשרי
קדים עד לבסת תשבעו. ויש שקורין עד סוף
מזמור אדוש אדוש מה אדיר שמך בכל הארץ.
ואחר כך אומר קדים ובא אלעזר רבה.
ולבבן נטילת ידים שחרית של יום הכפורים ומתעם
בחכים מחלוקת בין המפרשים. קלמנס זל
כתב שאין מברכין. וכן גרלה מעבהם רשי זל.
ומתפשת כתם שבשלן. וכן כתב הרבה תם ולקו
בעי שידיו מלוכלכות בדיש ובשאר שמוקר וקיימל
לן שאם היה עסמל כלך בטיט ובשאר רוחן
כלבו ואים חוסם. וכן גרלה מקילו שלמי. וכן
כל היום שבאה בידיו אל קטיל מיים ומשמש הרו
בשמת מטל ידיו להתפלל. וכן כתב בהל יחחק
בן בנית. וכתב שר שאים בא לשלוך על מטה לו
לבלוף על בגד ששם שמוקר לשבר בדים.
ובלון כתב. שאים היה בנגל לבשר לבלוף ומשמש
בדים בשחרית כל הקבה שבאה לאסטם מעבדן
כמו כמו שבכפרים לקו שבאה לשלוך בדיו ובשאר
אבל לא אלם אחר. והקיים לאמרים שוכה אלם
מעמה בדים בערבים הכפרים שבאה לאותה כמנן
כלם בעמם כלומר ששבאה לאותם מעמ לאים לא
שבתבו אבנה ולמחר ביום הכפרים מעבדים
על בגד ששם ולאיה לבוא לידו שחרית כמו שמוקן
בין אלמלא מן עבדה על בגד ששם לשמוקבה ולאיה
חוסם. וכן כתב בעל בעור השחרית מבטל
ידיו כלבבו ולאיה חוסם ומבדך על נטילת ידים
אבל אסור לאסור. ויש לומלים שאין לברך ביום

הכפרים ובתפלה בלא על נטילת ידים ולא
שבאה לכל בדם מעמ שלאסור בנשלת סבל
וכן כתב הרמבם זל. ולוב הרמבים הקסמן
שמבדך. וכן כתב הקלאם זל לכון לבבו ובדשות
הם לשון כבן מעמ הכנת עקבב מיתר. יכול
לבדך כסדר כל הבשה כלה. ולאו דוקא ם שיים
מעמה ם הים לא שמעב הקל תבבעל מבדך
מעמ שבבו הים.

שחרית

נבנסין לשת הכנסת ומסדרין הברכות וקורין ק
קומרות כמו בשבת. ומנסיבן לאחר יום הכבבסתר
עמן שבש עבר מזמורים ים מקבש מעבנן הים וש
מקבש בעבר שבש מזמורים אל בקבש. ותחמוש
הבריבן שוב ואל הם תפלה לדוד שמעה כ״ע ערק ו׳
לדוד לך נפשי אשא. לדוד מסכל אשרי כסוי
פשע. לעבנה מזמור לדוד בבא אין נתן הבטח ו
לעבנה מזמור לדוד שיר לך דומיה תהלה. לעבנה
לבב קרא מזמור רשת כ״ע לרבך. תפלה לדוד הטה
כ״ע לחזיר עבש. לדוד ברב נפשי את כ״ע ברב נפשי
את כ״ע. ואומר הלויה הללו את שם כ״ע. ומזמור
שירו לא שיר חדש. ואומר שיר לעלות אשא שבש
אל הקרים. שיר המעלות לך נשאתי את שבש.
שיר המעלות לדוד אל שמחתי באומרים לי. שיר
המעלות לדוד אל כ״ע שבא לבנו. שיר המעלות
ממעמקים קראתיך כ״ע. ואומר הודו לא ם טוב
וכרוך שאומר. ווי הזמירות וקורין קדיש שמע
בברכתיה ומתפללין שבע ברכות כמו אל ערשת
כמו סמוכות מבוקר מעבנאל שיבה לא בשחרי
שבעה מעמים ויעבר. ובמוסף שבעה ובמנחה
שבש ובגשלה שבש. ואני אשרי בה קבלתי
שבתפלת יומר אל אלעזרה מעמים ויעבר
כמנ אל עשרי מלות. ובבעדוטי כתב
מעבנאל שיבה בשחרית אומר שבעה

סלחות ובימוסף לומר חומשה ומעתה שלש ושש
ים פעמי לומר חומשה. וחזור שלש נסר ולומר בימנן ומיחיד
רב עמרם ויזכר שלש נסר ולומר בימנן ומיחיד
ובהילך הקדום לבני רשי וסלחה ולא דבר קשה
קוה ולא תובה לא שבח וקוד לחקוקת. וכו
לסמת ומה שיכם לו להכסת לו לעשה ולתמם לין
לומר שלא דבר מועם בשלש ראשונות לכל סלחות
ורחמים חוסת קוים קן. ולומר לחקה נחלתה
מלחל לשמחים על לחנם ה תטהרו. ולומר קודוו
ונרסין ביומא לומר רב המנהלי קוה קיומה
קמיה דשמה וקוה יעב וכל מנו שלחה בנסרה
לעמוד לכל חסלם קס לכבשה וכו. וכת נחן
דמקה שמשנן שכל המעם בריכין לעמוד בשילמ
שלח נסר לכל חטלם לעלם שכל לחד ולא קהעה
בתפלת. ולחר כך לומר מה נמר נעמר יוסב
מרוס. על חטא. על חסלים. מקיל שריפה על
מולחל וסלם. ולומר לדיל ולוד. ולחר כך לומר
עלה ובה. מלך על כל הקלם. וקבלם רבה ומודים. ובים
שלם. ולומר קודוו ועל חטא מקיל שריפה שלמ
על שלם מנרמ. ולחזור שלש נסר מקבלם. שלש

לבשומת. לחקה בחלתה. מעבר חטלים. עלבה
לבנה לחילה מלחל לשמחים על לחנם מלחטלו
ולומר לים ולא לחטלים מה עם פעמים שלו
מעל מת ישראל וכו. ולומר סדר שבלה ולחר
כך לומר ולהו מה נמר לחנם ישב מרום על
ולחלה. על חטלים מקיל שריפה על מולחל סולם
ולומר לדיל ולוד. ולחר כך לומר יעלה ובה.
מלך על כל הקלם. וקבלם רבה ומודים. ובכת
כהנים ובים שלם. ולומר ולהם הדבקים. ולומר
מקים המקבל ומלחלכין בסלחות ומעמדים על ב
מינים ומן הפלת הקעמיד".

למנחה

לומר לשרי וסדר מקומה ומקים על לשלה וכתב
לי יעקב בן מלאכי לל ויליה מלין לומר ולא
המלתי לף לם חל בשנת ם מה שלומר לומה ב
בעמה בשנת. קוה על מ מרדכי שבוכה ם
שלמ שלם לולבן ושולן לם כלין להמלל כמו
שהבהוה בעמה בשנת שבוה לא מיך בוים הכפרי
לחפקי מעמה בהמקומות שלומר לומה בכל מעם
לשלה כשחל בחול. ומולה שלש נסר סדר תנה
ומקרין ם כהן ולוי ומעמיד בעריות שבתרת
לחרי מות מן מעמה לרן מעבריס על סוף הסדר
ומעמיד בומה על סוף ספרו בתרי עשר. ומעמיד
מי חל כמוך כמו שקוה בסוף ספר מיכה ומעמיד
להפטרה זו לומר לבנ קשלים שלין לדם יכול ל
לברוח מעבר הסם לם עבר עברות. כמו שכתוב
לם לדלך ירבוחך ולה מעבר לברח לם לם
מים עם לתה ולשבה שלחל הבר. ומה שקרין
בנרסת עריות לומר מעמה בעמה רבמה חל
שלם לתה הזמרתם שלם לבלות ערבה לף לתה לם
בנלה ערבותם ובכר לם ים לומרים מעם לחר
לם שבשם חל לדם מתלוה לם ובב לדם בשלם
נקן כל הקשה ובם ביה שבכשים מתקשות לבמר

ביום כלומרין בתרקה קומה לומה לדלדם
יומה לכפרי לבעל כמה כתלתה בהלל
לכר קוקין לשן שנם הערות וכל מי שים מרו לחת
מקן יבוים מומה ויחזור בתשובה ויכפר לו. ום
מפטירין בוה מדבר בשנן תשובה. ומחזי
ספר תורה לחקומו ולומר קדיש על לשלם
ומתפללין כמו ביום. ולחזר שלש נסר מלוים כמו
בשחרית. ולומר קדיש המקבל. ולם חל בשבת
לומר בקתר. ומלריכין בסלחות ומלומים עם
שנעה ומן הפלת נשלם ומעה מיום לשקיעת ה
מחמה. דגרסי מרבנן לומה לומר מלא נשלם
לבנן יקסי לומרין לתפלנן בכול יחכן רבלמ
בנשלת שבי שמים ול יחכן לומר בנשלת שבי
מיכל. מ ומו בים לחר מקטרת הקטלת הבלות
לל יודן עבתולה מעמ מעמה לי יחכן בשלה
פרקים בשה כהמם מלים לת כשלם לכבשה
פעמים בים בשחרית בומקם בעמה בנשלה
בתנות ומלמדות וביום הכפרים. לת לך
לומר נשלת שבי שמים מה לחקום בלומים
כשם לבלות ומעבל לברך בשמו מה
פלות בים לף בלחות כשם בים. לחזה
לומה לבר לחלה קוה שיר בלתה לבר בים שמה
רבה. מדום מה שומר שלת של רבולומה לומה
לומלי בשבת קוה שיר ווי בבולי. לומר לה כו
לומר שמלה בבים נקל הבל בלתי לשבנשלת
שבים. מחלה שמתה לבר תמן קוה לומר
בנשלת שבי שמים ובלה לומר בנשלת שבי
מיכל. לומר רב קוה על לי לקוה רב מלכין
בלומה סבו קוה מנבל לנשלת שבי שמים. מבל
סוף תפלת נשלה שלו מלה מעבת עד נשלת ה
מים. ולמה מה שלמו לבלים רבה ומבחל
לתלל. קודם שקיעת לחמה הלה שמשבת ה
מקבלם עד בלת חבבשם. ולל יחכן ערך בשלם
ומלתקודם בלבלמה ומה מלוך לשקיע
לבלה. ומן מבל יומים פם נעבריך. ולקה לשן קבל מל

מלומים. קיומלן לן רב ול יחכן מלבה כל יחכן.
ומבשלמי בפרקה בתלה לומה פלבלים תפלת
של נשלה מעבת של ערבת. והלבתה לומים
מעבת. ומבוים לת תפלת ערבת לומה קבשה
יחבה **תפלת נעילה** לומר
קים. ומבלרים שלת נסר לקבל לומר המעם לחי. מה לם
מה חיים ומתפללין שלה בלומה לומר במקום
בתבה המלמה הם במקום ובכה. ולומר לחנן
בחכתם. מחל לשמחים. מעלה ובה. מלך
וקבלם. רבם ומודים ובים שלם ולומר מה לומר
לשבר יובה מרום על הם הבסתרות הבנלת לתה
יולע. ולומר. **מה אנו** על פם מה לם
מה חיים ער. פם ומה לחל
הבנם. מה בקדם על פם ומבלרים כמבן בקר.
מה נבקם על פם ובבנה עדים כל נבקומים. ולן
לומר מה ישבם מ פם הבדול והמלה קוה ישבם
מה מעבים על פם ומבל לת מעבה ולן
מה כחם. על פם מה כבד ם לחל. מה נמרתם
על פם ולל תפלל הבנסר בנסרים. מה מלמר
לבנך ם לבנים לבלן לבנך. על פם
מבקה לומם לבן. ולקה לשון נסרים לם מלמר
מה נסרים ולם מלמר הבנסרים לומר לחר כך
ולבמי פם לם מה. על פם מה הבנסרים לם
מבשלם לבם פם. וכתב בתר ם ולומר ם לומבן
לת מלחם לבר בבלחה ומלי. ומה לם מה
על פם ומה לם מה. ומבים בכל מדע על פם
מבים חבמים לחור ומבב ל תפלל חם בחבמת.
ומבשם בכל פם לם מה. מה חבמים מבעבה
ומבר בבלם נסם. כל מעבים מה
על פם מופבו לבן בבם עם
ומי חיים הבל לבנך על פם ם לם שבם בשבנך
בים לתמבל ם ישבר ומל פם ם כל ימים מל לבן
ומן מבל ימים פם נעבריך. ולקה לשון הבל מל

שם פ הכל הכל. ומיתר הלרס מן הבחינה לין פ
הכל הכל הפוך הוא״

אתה הבדלת

לשם מרלש בעמ״ ס

שחטא לרס הלרס הן נסרר מנן ענן עגן עגו ומשהו
מ״ לוס מנן ענן. ולומר הבדלת על שם והבדיל מ״
לרעה. ולומר לשם בעבר שחטא על שם לעבון
לשם מן הלרן. וכתב ר״ש נוים לשם המה מלה
. ותבריקו לעמוד לעבר בעבר שהחרט לרס
הלרשון לא נרשו מכל הכל אלא הקשה מקרים לגן
ענן לעמוד לעבו וקוה על שם לא הסוב ולשיבר
לעב תעמוד. ולומר ותבריקו כלומר הכרת לוחת
ולא הקבלת אלא שחטא וקוה הדר לעשות לו רע
ב״מ ולומר לך מה תעבל על שם בלשר רב
מלך שלום ומי ולומר לו מה תעשה. ולא יעבר
מה יתן לך על שם לא בקת מה תתן לו. כלומר
לא ירצה לחות נגיב ולעבדך מה יתן לך ר״ הסוב
על הוא. ותתן לו מ״ לוס בלשבה לת יום הכפורים
הזה וכו׳ לעמן מהל מעשה ילמו וכו׳ כלומר לומ
ין לוחתם בכל שנה שלמו חוטלים לא הוא מומנן
לפ עד יום הכפורים לוא נסוב בנתם. ולחנ
בריאר הכנסם רחם עלנו וכו׳ ולחנ לוה הסלחות
שלומר ס עמך הסלחה. ושור כתב לא לוס
הרחמים והסלחות. חמן ור אוס לחך לחטם ולב
חסל פסוק הוא. והמוסיף ולומת טוטנה הוא ס
לומ כתוב בפסוק. ומלבה לטוב על שם מלב
רב סוכר לחסר בפנת עדיליך. ולוכה לוחנ
בתשובתן על רשעים וכו׳ שלומר לומר לשבם לי
לוחנים מ״ לוס לא לחסון מנות רשע וגו׳ ולומר
לחסון לחסון מנות רשע וגו׳. ולומר ס לא לחסון
מנות הנת מ״ וגו׳. ולומר ס לחנ סולחן
לשראל וכו׳ לוחנו עד אלא סנבתי וכו׳. ולא חל
יום הכפורים בשבת מוסר על שבת בתפלת נעלה
ולעבר שלוה בלא לא מעבר יום הכפורים ביום

הוא שהתחיל בחיים תפלות. ולתם המתרגים
שלבר שמוסר על שבת בתוך התפלה. מילו
שלומר לחר התפלה. לין לסוסר על שבת שלין
הזכרה לחר חתימה וכבר חתם בשבת בתפלת
וכן כתב הרלאש. ולחזר שב התפלה ולומר ולולו
בלמעבר כמו בלחר הקפלות. ולומר מתר כמו
בחוקף. ולומר ברכת הקדש. ולא יש שבות
ביום לומר סלחות. ולחר כך מתפללן ערבת
ולהלה כל ולחן ולומר תפלת נשלה לוחם פעבת
על ערבת לא לבתחיל מתפללן תפלת מחול
. ומבלילן בתפלה וכן על הכוס כמו שמבלילן
בלוחי שבת לא שלו לומרין לוחם הנבלה ונם
לין מברכין על הכבמים לכל מברכין על הלוב
מעבר שלסור לבתנם ם ביום הכפורים.
ובשבת לוב שבת מה שלין כן בלוחי שבת ושם
בלרם הקבע. ומלתי כתוב בחלוטי הל יובב
מהבבנוה בבלוה שכל לחר ולחר מולך הנו נר
מבת הכנסת כדי שיהיה לבם מוומן לוב שבת
ולא חל יום הכפורים בשבת לל מולחו לקיים
מוחלי שבת לחר שמתפללן שמנה עשרה לומר
הלים ולומר ויקי מעם מלבעם שלמרם
לעבלה אלא מתחיל מלוכרמים לבעבו ולומר
סלר הלוסה וקרים הקבל. ולומר הבלבלים
הנבלה. ומברך נם על הכבמים. ולחבכר לומר
יעבה מ״ לך ונ״ ולומר הלים יקה שלמה הבה.
ובנו לחר שמתפללן ערבת לתקונם שימן הקדל
פעם לחת ולחר כך לומר לך לכול בשמחה לשמר
ונ״ מעבר שלומר בערבם הקלת. בשבה שבלחל
נפסרין מבבת הבלבות בלוחי יום הכפורים ברב
הול יוכלה ולומרה לבם לך לכול בשמחה לשמר
הבר בשמעבה תפלתם לבע הבריה טחוה.
וכל רבנו מלוי הבשבת שלה מעבבל ישרל
לתקונם בלוחי יום הכפורים ולא מבלילן סעם
שמר שבוה תוכם. ולא לומר שבוה וכר לבכל

שלומן ם ביום הכפורים תעבבו שופר בכל לחבעם
ולבם שלים ברוב חשמן וכן היכל מתקים לתקונם
בכל שנה וכר לבכל ולקיים ולומרים בלומרלה ובר
יום הכפורים שבשבת הכול לא הלשבריס הבפרים
לבתיסם ולא שבות חוברות לבעלבם הקשה בר
בשופר ביום הכפורים עבים נפסרים לבתיקם
ושבות חוברות לבעלבסוקו וכר לבכל שבו שבת
בוים הבית. ובשתקשן לותבמו הבבריס בסוכלי
לחבות תבקשן לחבות דבר״ וקל יבחן כן
בלחת כל שמתקשן בשופר כדי לברבב לת הסמן
ולומרים בפרקי קמלה ולומר שהסמן יש לו בשות
לחסמן כל ימות הסמה חוץ מיום הכפורים שלין
לו בשות שלא יבבר״ כך הסמן בנמ״ שלל שמע
ימות הלמה פחות יום לחר שקוה הם הכפורים
ולמחלי יום הכפורים ילה להסמן ולקל הבשופר
מעבבם שופר מלוריקון לין סמן ולין פבב לבב
ולל יקבה מה שכתוב בלוב. ולבי ביום ובלו בב
הלים לתבב על״ ובלה נם הסמן בשבם ולבלם
מבלבם ולוה ביום ולעל בכל יום שבם הולחנלה
לתבתי מלחלה לבלקם בלבלה קדם״ שמבמב
שהוא מסמן נם ביום הכפורים שם לומר ם קולם
מבבן הבלה הלה מסמן. לבל כלן שבתקבם יום ולה
ומשם ם הלחות והוא יום מלבלם ולבלה לשם ומל
להסמן ולא כלמ לשם חמה ובלה מבן לשם חמה
בבלמ״ הסמן. מה שהם לחלבן מבות בבלא
יום הכפורים בבתי הנסיות ובבתי מלבות. ים
לומרים הבשם מבום הבשבן לוב שבת. ים
לומרים בעם לחר מה לומרים בבסיקלה הקומי
לוב על כן בלוחים בבבו״ מ״ לו הבבסין לומ הקבלה
הלבקו לבע נבות כדי שלמבוב לת בשמתבם
הבעבלה בבר שלומר בר מ״ לוס נשמת הלם. ובלו
בבסין עבבות כמו שבתבם לבעלה. ולומרים
בשבת בבלה כל בתם הקבם לומר לה בים בלוה
לבב הבמבלה מלי הבלו הקבום״ מבובר לומר לה

הקיום בים הכפורים תעבבו שופר בכל לחבעם
ולבם שלים ברוב חשמן וכן היכל מתקים לתקונם
בכל שנה וכר לבכל ולקיים ולומרים בלומרלה ובר
יום הכפורים שבשבת הכול לא הלשבריס הבפרים
לבתיסם ולא שבות חוברות לבעלבסוקו וכר לבכל
ובשופר ביום הכפורים עבים נפסרים לבתיקם
ושבות חוברות לבעלבסוקו וכר לבכל שבו שבת
בוים הבית. ובשתקשן לותבמו הבבריס בסוכלי
לחבות תבקשן לחבות דבר״ וקל יבחן כן
בלחת כל שמתקשן בשופר כדי לברבב לת הסמן
ולומרים בפרקי קמלה ולומר שהסמן יש לו בשות
לחסמן כל ימות הסמה חוץ מיום הכפורים שלין
לו בשות שלא יבבר״ כך הסמן בנמ״ שלל שמע
ימות הלמה פחות יום לחר שקוה הם הכפורים
ולמחלי יום הכפורים ילה להסמן ולקל הבשופר
מעבבם שופר מלוריקון לין סמן ולין פבב לבב
ולל יקבה מה שכתוב בלוב. ולבי ביום ובלו בב
הלים לתבב על״ ובלה נם הסמן בשבם ולבלם
מבלבם ולוה ביום ולעל בכל לחבעם
ולבם שלים ברוב חשמן וכן היכל מתקים לתקונם
בכל שנה וכר לבכל ולקיים ולומרים בלומרלה ובר
יום הכפורים שבשבת הכול לא הלשבריס הבפרים
לבתיסם ולא שבות חוברות לבעלבסוקו וכר לבכל
ובשופר ביום הכפורים עבים נפסרים לבתיקם
ושבות חוברות לבעלבסוקו וכר לבכל שבו שבת
בוים הבית. ובשתקשן לותבמו הבבריס בסוכלי
לחבות תבקשן לחבות דבר״ וקל יבחן כן
בלחת כל שמתקשן בשופר כדי לברבב לת הסמן
ולומרים בפרקי קמלה ולומר שהסמן יש לו בשות
לחסמן כל ימות הסמה חוץ מיום הכפורים שלין
לו בשות שלא יבבר״ כך הסמן בנמ״ שלל שמע
ימות הלמה פחות יום לחר שקוה הם הכפורים
ולמחלי יום הכפורים ילה להסמן ולקל הבשופר
מעבבם שופר מלוריקון לין סמן ולין פבב לבב
ולל יקבה מה שכתוב בלוב. ולבי ביום ובלו בב
הלים לתבב על״ ובלה נם הסמן בשבם ולבלם
מבלבם ולוה ביום ולעל בכל לחבעם

כל הסליחות

שלומר״ שלל ביום הכפורים לוים לומרים מלוה
מה חוקמה שהוא בבר מלוה אלהינו
ולו לומרים לל הבם עמנו כלם
על שם כלה לתה עמנו. תלחו לבר בלמפט על
שם ותלחו בלמפטו לבי כלומר לל הבם עמנו כלה
בבת שתלחו לבר בלמפט לקיים ביום שתפטם
שלום לחר לל הבם עמנו כלה לא לחוו לבר
בלמפטו ולל הבפטם בלבקה והוא על לבר
ישרל״ לבר בלמפטו לל בלבר פן תמשטם
ולבלשון נמן. בבלו תבבה הנבר על שמבבה לא
שבל לבב כלומר ביום שתבבה עמנו על הלמפטו
בלמנו לבבר לל הבם על שמבבה מה מבבר וכו
זה ביום הכפורים שלין ם לשלם ושתה לומרים תבבה
בבבלה בבבות בבלה בבלים ביום הכפורים לבבלתם לבי
לבבלו בבלו כלבלו לבבלו ולל הבם לבבלתם לבבלו
לבבלו בבבלו בבבלו בבבלו בבבלו בבבלו בבבלו בבבלו
בבבלו בבבלו בבבלו בבבלו בבבלו בבבלו בבבלו בבבלו
בבבלו בבבלו בבבלו בבבלו בבבלו בבבלו בבבלו בבבלו

וקול ספר חיים. נזכרנו לחקור ויסר על שם קלת
שיש יחקר ואת לעין בשת נזכרנו לחקרם כמוסרך
רחמיך יקדמו לנו רעל שם מקור יקדמוס רחמיך
ועל שם שמשיים פשוק זה ם לעפ מלה לחמר מיל
לות מעשים בסוכך. ואמר רנון על שם מעבר
ומרנון וזלל כשמעשו בזה הלשון הלכה. לעיר
מעשים בסוכך על שם אשורפו ולא קרוב. כלומר
בשתבו מעשיהם הרשעים. קלב בדק מעליך
על שם קרבה ל נפשי גאלה. מעלך ס מעבנך
וזלל כשמעשו בזה הלשון הלכה. ומשעם מבר
מעבר שלהם חסיל ומטה כלם חסר. בקיבם
במפטיך ולעב שאין לם לקוייס לבר מבר לות
מעבים. הולם בנעקם לך על שם נעקם לשם לל
מ. קורם שרו לשבם כמו על ברכות קורי. ע
ישועתיה מעבנת על שם ויש עלהם מעבנת
כלומר שם ישועתים בתפלה שלם מתפלשם לבנך
מעבנת מלשון ול תבנת ם ותשיב שמת לחלבנת
על שם כם לומר מלקנם שב שמת לחלל ישקב ולומר
הם על שם ומעקב לים הם ישב לחלשם. מהבנו
ריק ם שמיו על שם ולא שומעותיה וקמבר
לשר מקרא שיר עלה. זכור נמת ם זכר מד
סלומרת וקול מלאן נמס מ. עדות לא תשכח מלב
ודעו שלומר ם לא הסכח מעם זכרו. ולבן תוקם
תשרה תבר. סוכך שם בלמוכיך. על שם שכתו
שר תשרה תהם תבה בלמוכי. קול מנקם מלאת
קשם שיתיר לות יושב. וקטעם שובב קשת שיבה
שיבו שיבבם לם סוכות קתבה. שקם שתמורה
מעשבם. טבר לבן הקבר לם לל יחסר המוב
מנקם בם כן שיחזיר לת הסטהרין לשכת הבית
כבתחלה. כמו שלומר כתוב שרבך לבן הסבר ל
יחסר המוב יתבן כבר לחר ריש מעומות מעברין
היתה רחשבנן עבלם כמי שיהיו הלקן זה לת זה
ומעבר בנער מנם הם מילל לל חשבו לומר קבל
שרבך זו שבהרין ולמה נקרל שמה שרבך שהיתה

יחשבת בשומרו על שם כשת הקדם מור
בלומבנו על שלם. לבן שמבת על כל הישלם
לבן הקבל שקול לומר לבקר. ס לומר לעבר
הבית תבנם. לבן שלבלם. ועל דרך הבשם לבן
כמו ולשם בלבנות וקם הקמורקים מעבר שהבשרת
לבן עבל כתבנת הבית. לל יחסר המוב שלם
הוכרך לחר מקם לבלת רחלה לם ים שם כבן יוכל
ולם לבן לומר יודע. ס המוב בשם שבין המוב שם
חלקים מים ולחר יין כך לי לחפבר שהקוק שבבה
לבבשם שבלבין בלל שבלם שלבשהם שקול
כבן ידע לת לשר ידשר על שם דע לת לת לל לחבך
ומבריהו כלומר לחם על המבלים לוחר ומקבלם
עלבקם לקוקך. ידע מלבן וידע לוים מבר לת לם
לל ידשר על שם לל ידעת לת מ מבר עבר מבלם
כמו וכסלו לרן מבנת ותבנם ומבל לוכם ומבר
כובבה ם הבשב לבבון לבוים לבבי הקוק על
שם שום לבבון לבבי הקוק ושבוש בבון עבן
חוזק כמו עבים גבולות ובבות. וקטעם חוזר
על מקם של מעלם המבם כלומר מבר לת לשר לל
ידשר כשר תחזק לת ישראל בעת בלת הקבל
בם עבה בבות וקם לבוים ולבוים ומקוים
לבלולה זה המקם שם. כמו שלומר במדבר הלם
קוק קוים מ. וזו שלומר בכתוב ולומר בוים בקוק
הבה לוים זה קוים ל לין שר ישראל לל מקוי
בלבר כבי שבלל בשבר מקוי. וכן קול לומר טוב
מ לקוו ולומר שום לבבון לבבי הקוק שבל
תלומר עבר קבר כלה קין ולבלם לל בשבר קוק
לל מ. וכן קול לומר חזקו ויאמץ לבבכם כל המיחלים
לי דוד שקוק ל עשבלבר קוק קוים ..

סדר תפלות סכות

מרשת נכנסין לשת הכנסת וקורין קריית שמע
בברכתיה ותחנין וקדוש עלינו וכו׳. ולומר
פלים נסר קדים עד לשלם. ומקבלים שבת

ריבונו ושלשה לחר ומנוסת מיוסבלמעבר
כמו בפסח לא שלומר לת יום חג הסוכות קוק
ומן שמחתנו על שם ושמחת בחגך. ולחר כך
לומר שלקדים. ומקדים נסת הכנסת ונסבלין
לתעקם לשלם. ומקדשין ולוכלן ושותן בסוכה.
וסדר הקדוש יין וקדוש היום וסוכה ולחר כך ומן
לם שהומן חוזר על קדוש היום ועל מעשת סוכה.
ובמה יעקבבל שמעון כת דרוקל בבל ריבון של
סוכות יש לברך ומן לבסוף. מעוש דקלי לתרוקם
לסוכה ויוש טוב לכל בשל שם ברך עלינו ומן קדוש
סוכה לם שומן לה קלי לל לל לוש טוב ולם בשרי
כת שוב לוש שקרי בבל מקום לומר ומקבל לעלם
שהומן לוש לל בשבל הקדוש ולם בשם. הבבל
ושר לחלה בפרק החלל. קבלת סוכה ולחר כך
ומן ולוש מחלק בן של ריבון לבל שם לבר יש לומר
ומן בסוף לפם בשל שם. וכן מקבלן. וכת הלבבל
שלם ירבו בשמים בשל ריבון של סוכות. בשבן
שלם יוכל לשבל בסוכה. שבבר לחר שהחיים
בשבבסוכה מעם שבברכת שהחיים שבמו בשל
ריבון לוש שלם לוש שם טוב בלבב. וכת הלומר
בלבל שבבר לקדם לומר כמי שבבר קדם
בשבת המעם. וקבלבל כת לם כן לבבלו מוש לל
לקדם קדם שבבם בה שמיר בבשתה קוש שבה
המעם לוש כמן שמעת סוכה מוש לוכלה וקטעל
לף לם מבבר לחר שבב מקבי שבר קדם
לבשבתן שהמעה מעבמה בל ומן ריבלה וכל ומן
שבוקה בסוכה. ומ בסוכות תבם תבבם כמו
ובב בעם בקדם. וכן כת מר רב מבם נחון לבבל
שבבבבם לה בבר לבבר כמן שלן לה קבבר לבה
בבבבה בשבבה. ומ קדוש היום ומשלה לבבו
סוכרו על הכם. וקל מלבר מרובבבבר מוש
מבבר על הסוכה קדם ברכת המעם לם בחל
מעוש הבשה נכנס שבבה מבבר. הלבר לחר
שהקדוש הבבה זו לבבל המעם מר לחר מבבבה

כמו בפסח לא שלומר לת יום חג הסוכות קוק
ומן שמחתנו על שם ושמחת בחגך. ולחר כך
לומר שלקדים. ומקדים נסת הכנסת ונסבלין
לתעקם לשלם. ומקדשין ולוכלן ושותן בסוכה.
וסדר הקדוש יין וקדוש היום וסוכה ולחר כך ומן
לם שהומן חוזר על קדוש היום ועל מעשת סוכה.
ובמה יעקבבל שמעון כת דרוקל בבל ריבון של
סוכות יש לברך ומן לבסוף. מעוש דקלי לתרוקם
לסוכה ויוש טוב לכל בשל שם ברך עלינו ומן קדוש
סוכה לם שומן לה קלי לל לל לוש טוב ולם בשרי
כת שוב לוש שקרי בבל מקום לומר ומקבל לעלם
שהומן לוש לל בשבל הקדוש ולם בשם. הבבל
ושר לחלה בפרק החלל. קבלת סוכה ולחר כך
ומן ולוש מחלק בן של ריבון לבל שם לבר יש לומר
ומן בסוף לפם בשל שם. וכן מקבלן. וכת הלבבל
שלם ירבו בשמים בשל ריבון של סוכות. בשבן
שלם יוכל לשבל בסוכה. שבבר לחר שהחיים
בשבבסוכה מעם שבברכת שהחיים שבמו בשל
ריבון לוש שלם לוש שם טוב בלבב. וכת הלומר
בלבל שבבר לקדם לומר כמי שבבר קדם
בשבת המעם. וקבלבל כת לם כן לבבלו מוש לל
לקדם קדם שבבם בה שמיר בבשתה קוש שבה
המעם לוש כמן שמעת סוכה מוש לוכלה וקטעל
לף לם מבבר לחר שבב מקבי שבר קדם
לבשבתן שהמעה מעבמה בל ומן ריבלה וכל ומן
שבוקה בסוכה. ומ בסוכות תבם תבבם כמו
ובב בעם בקדם. וכן כת מר רב מבם נחון לבבל
שבבבבם לה בבר לבבר כמן שלן לה קבבר לבה
בבבבה בשבבה. ומ קדוש היום ומשלה לבבו
סוכרו על הכם. וקל מלבר מרובבבבר מוש
מבבר על הסוכה קדם ברכת המעם לם בחל
מעוש הבשה נכנס שבבה מבבר. הלבר לחר
שהקדוש הבבה זו לבבל המעם מר לחר מבבבה

במקום לקיחה כלומר מטל לולב ושל
על פי שקוף מעלה ומוריד וכתב וינטלם וינפחם
כל ימי שבעה. ולכאורה לשון נטילה שקוף קרוב
ובי מדרסי לשון קוף ולשון קורס נמלי בקרבות
מעלה ומוריד מלשון קורס. ונטלם קרי קוף כמו
ויריעם. וכתל לשון קוף על ויכפחם. ולין מברכין
על הנטיעה שקוף מדברנן לא על הנטילה שקוף
מדאורייתא ולחר כלומר שהחיינו ומימרין לה
מקלל בכל שמנה ימי חג. ומברכין לשבו לנעור
לת מקלל. וכריך שיטול לולב והקדם
ומ ברכה מעין והיתרו בשמע. ומעכב הסמוך
בפרק לולב מגזל מעשה דקלי לולב מעט וקלי חל
מעט. ושל טעם לחר מעט שקיתרו בדומה לולב
והלב מעט פסק לבד שמע לחרב מעת מקמעטן שלול
נקלי כולם בשם קלל. ובכן מברכה על נטילת לולב
ומעכב קיטם בגלי קולין ומיבו נמסק מכולם
וכשיטול קולב הקיתרו בדו מתן לת הכף של
לולב למטה וקופר בשמאלה לל לתרו לולב מעמה. עד
לחר שיברך כדי שתהא הברכה שבר לתפיתה.
ים לומרים שיטול הלולב ויברך על נטילת לולב
ושחיים קודם שיטול הקיתרו. ומיהו שיברך
קודם לעשיית המצוה. שלו יטול לחבשתם קודם
שיברך נמצא שבר יש קודם לעשיתם שכן ם
שהבשלן יש. לי נמי יכון שלם לבלת עד שיברך
ולשנ לומרי ברלם הבה המעות לין בריכות
כוכה הם מלם כסתם. לבל בלכון שלם לבלת
נמסק בבל כלהיה ים לומרים שלם ברלך לבל זה
שלהם הנמרת מעת הלולב עד לחר הנטעה ושל
כון לומרים בבר לולב הנול הולך לבת המלכה
ולולם הבו שבר לעשיתן הוי. וכל הני סעדים
שבריך בשת נטילה שמים פם הלולב שקוף לחרו
בגד פם המתפלל. ובבר הילוק שם הקרבה כלפ
חוקה ים לנבים שלחזים לוחם הכר מוק. וכלי
קוף הנלון לבלון עלו. ושבה פעמים בלרך

לבנגע בכל יום כבר שבה הבשת הבשלם. ואל
הן בשבה שבלכון מנגע פעם לחת. ומנגע
בהוה תחלה וסוף מרו בהוה לחרון זה תחלה
מנגע פעם לחת. ובהוה לחרון זה. וסוף שקוף
לחר בדוקבה מנגע שם פעמים מפני שבלל
לחת ומנגע בלחת לא קוטעה לא שם פעמים
מפני שטפלן לחת הלי שבה. ובשם שמנגע
בלחת לא קוטעה לא ולא בלחת לא הלחה לא. כה
בגל הלבלת מפני שהנגע קוף לעבר הוחות
בשת ולעלם בשם ולבעבר בשמן לבלך נרך
לנגע על תחלת לחת לא קוטעה לא ולא קוטעה
מלו הבוקים לבל בלחת לא הלחה לא לבלל
הלי מבלל. ובחלוטי רבה כה מעם לחר מפני
שבשם בה בסוק לחר ולין מנגע בבסוק לחר
שם פעמים. ובספר התבן מבלל לבלבלם לבלת
שמנגע בלחת לא קוטעה לא ולא בלחת לא
הבשלה לא מבסוק שבלל לן הבלו מעם לא ומנ
ובלל בהלבה הוהן לא לם מוב לעלם חבלו. ומלו
קוטעה. ולחלה נמלרם לם שבלים בשם בלין
לבן ישבלו ולומות בשלם ולין יולבלן מי יבה ובלי
מילבה לבב. נתן הבקה מעבה ולן לשבלל שיבלו
שמחים בלולבלים הלבה מלבם הבשם הבלום ובלי
בקוה שמים ולן שבתוב ירבלו מעם לבר כלומר
ובלבו בעבם לבר לבלר יבלו מלעבי לבלין בבבלו
לבבלו לת בלבלן ובמה ובהוה ובהוקבה.
ובתב בלל מבלר בלבלם ובלבלם בלבלם לומר
ישבלו ובבבר לבלן הוה. ובן מלומרו לם בת לבבן
ובן שלומרו לם לבלי לבבלר מנגבלן מל לבלוה
ובהוה שלומרים לבל. ובן בתם בבבלבת. ומיבה
הבלם לין מבבלן בן ובבלבם שלם מנגבלן הלולב
לבלי ים מבבלם לת בל המקבלבן לבלמרי
מבוה לבבלבלם בבלין בבלבלי ובבלבן בבלבן
ובבלין לולבן שבלבן. לם בבלך המלבם המבלן
ומבבלן הבבלבלם לבבלין הבלומן ולבלת המלבלבר
בבבם בבם לולם בים בבם מבבר. ובלבלם בבבם מבבים
טובם. ובלם לבן עבבת מבן בבבם
לבם ים בבם ולין בבבם מבבים טובם ולין בבבם מבבר.
ובבבם בבבל. מבן מבבבן לן לין בה לם בבבלם לבבל
בבבל ים בבם בבם לולם. בלין בבבם לבם לבבר בבבר
ולבן מבבים טובם לומר בבבבן לבבבם לבי לבבבבל
לבבלבם בלומבן לבבבר. לבי לבבבם בבבבר בבבבם
בבבבבן. ולבם בבבבבם לבבבבם בבבבבם בבבבבם
מבבבבם לבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם בבבבבם
בבבבבם ב

בקריס והגבעות יבשו לפניכם רגל. אמרתי לבם
עבו לי סוכה כי כבר הקרמתי לתכם כי בהכורכ
הושבתי את בני ישראל. ואם תרגיש לבם לעתיד
לבא וסוכה תהיה לכל יומם מי הקרי מעם ואשלם אמו
אשיבה לי כי נמל עם. ולאחר שיגמרו את הקהל
אומר אשרי נבר קדים התקבל. ומודה שם ספרי
באחר קורין אומשה בברכת אמור אל הכהנים מן
סור לו כסבר לו עד ובדבר מעשה את מזבחי
ישראל. ובשם קורא המפטיר הקבצות
המוספין שבברכת פרחם מן ובחמשה עשר יום
לחדש הששי עד סוף מסקרא. ומפטיר בתרי
עשר בזכריה הנה יום בא עד בשת ונחלקו בזה
הקורא ואומר סוף הספר. ואחרי הספרים שמקומן
ואומר קדים עד לשלם ומתפלל

תפלת מוסף

אומר שלש
ראשונות אתה בחרתנו מכל העמים והשיאנו
ואומר שלש אחרונות. וחזר שלש נבל התפלה
ואחר כך אומר הושענות. ומתחיל הקהל מתבא
פעם אחת בכל יום. ומעמדן ספר תורה לתיבה
כשמקיפין אותה. ובזמן שמקיפין אותה
שבעה פעמים וכל שמקדים לבא בכל יום מקיפין
המזבח פעם אחת ובזמן שמקיפין שבע פעמים
ואומר אנא ה׳ הושיעה נא אנא ה׳ הושיעה נא. פרשי
אנא ה׳ הושיעה נא אנא ה׳ הצליחה נא. ירחם
שהוא נגדם ומן אנא נא. ומה מעבר שמות המקומות
המשלם מקראות הסמוכים בברכת ויהי בשלח ויסע
ויבא ויט. ובשתים בעבר אותות. ומקשר שם
המפרש אות ראשונה של מקום ראשון ואחרונה
של אמצעי וראשונה של אחרון. וכן כשהוא אל
הסם הראשון ואם אל ויסע. הוא לכל השם. ואם
נוטה. ומקשר מזה ומה. אנא נא ישראל מן הראשון
ומשמן בחשמן למערב. יוד לדרום קדים ומקדם

נמצל מצרים שהוא דומה לעתיד שבתוב בתורה ראו
עתה כי אני אני הוא. ובתוב בתורה הושעת ישראל
ומכיתם. ודבר אמר הוא אמר ראו עתה כי
אני אני הוא הושיעה נא כמו שבבריתתו
ילדה שהוא נגדם ומהוא בנא. ומשמרתה לשם
מהיקף מקפסוק שנא לרחן נקיון כמו ואסובבה
את מזבחך ה׳. לשמיע בקול תודה ולספר כל
נפלאותיך. מרום ירחן בנקיון כמו כמו לעלה
שלקחין אותה. ואסובבה את מזבחך ה׳ כמו
לקיקף. לשמיע בקול תודה כמו לבוא לי מטוב.
ולספר כל נפלאותיך כמו לעת שהיו מנקשים
מלמטה שיבש עת הושעה ומהו שהיא קבת ומזמור
שיר חדש כי נפלאות עשה הושיעה לו ימינו
וזרוע קדשו. כתב רש׳י מי שהיו לו לב לו יקיף.
ובשבת הין מקיפין. וכתבו בריתא שהין עומד
הוא עצמו בשבת מפני התיבות שישמעו שהומר
לו בשבת כמו בחול ויהיו לו לטול הלב. אבל
בשהין אומרים הושענות מתבר לה. וכתב
ר׳ רשב׳ם יעקב בן הרא׳ש ונראה כמו שהין מקיפין
בשבת מתבר לה בזמן שהין מקיפין והין נדיך
לעשות מלאכה הושענות וכן כתב בעל העטור
ואומר קדים שלש ונפטרין לתפלה לשלש

למנחה

אומר אשרי וסדר קדושה
וקדים עד לשלם ומתפלל כמו ביום וכן בברכת
מתפלל כמו בעל הרחמן וכבר כתבנו עמנו זה
בעל שם. יום שני מתפלל כמו
ביום ראשון ומבטל הקהל
ומברכן על נטילת לולב. ולעמן זמן היה מחלוקת
הר שמאי בר שמאי כתב שהין לחומרו המעמיד
בשבר יכול בזמן שהומר הראשון אף אם הוא חול.
ולא נדע מלו אמרו בשבת עשיה מצוה ולא דמי
לזמן דקדוש שהומר בעל שם שהוא הוא בשבת

הוא ולא בשבת הסוכה. וכן כתב רש׳י ז״ל. ויש
אומרים שבדבר לאומרו מהוא ולא תקנו זמן אם
בשבת עשיה לו בשבת נמ״ל. ואם היה אתמול
חול אם כן לא יהיה לא שבת עשיה ולא שבת נטיל
הילכך לא יכה בזמן בעל אתמול. וקרא הסמוך
לסבלא ראשונה. וכתב הר׳ יעקב בן הרא׳ש אמר
לפי זה נראה לי שאם חל יום ראשון בשבת שבדבר
לאומרו בשבת כמו שלא אומרו בראשון. ומודה שב
שם ספרים באחר קורין אמשה כמו אתמול וכשם
קורא מפטיר בן כמו אתמול ומפטיר במלכים
ויקבל עד בחודשי אותם מלכן מעבריס. ומחזיר
הספרים לעקומן ואומר קדים עד לשלם ומתפלל
כמו אתמול. בחולו בעל מוסף עד שבת
שחרית ומעמד מתפלין
כדרכם ואומר יעלה ויבא בעמדה ומתפלל הקהל
ומברכן עשו ומזמרין את הקהל. ומקיפין בתיבה
פעם אחת בכל יום חוץ מבשבת כמו שאמרנו
ומוציאין את וקורין ם לבעבה בקרבנות בחג
שבעתם. ביום הראשון בעל חול בעל מוסף קורא
כהן ובוא הקשב. ולוי ובוא השלישי. ושבת חול
וקורא ובוא הקשב שיוכרשם קורא שבעה דומה
שאין בוא הקשב. ובשם קורא כהן
ובוא השלישי ולוי ובוא הרשם ויבדל חוזר וקורא
ובוא הרשם. והרשם קורא ובוא הקשב ובוא
הרשם וכן כל הימים עד יום חמישי והוא כבל.
ומחזיר את לעקומו ומתפלל תפלת מוסף כמו
ביום. ומקום יחת יום טוב מקרא קדש חוק אומר
לת יום מקרא קדש חוק. ואם חל שבת בחול בעל
מוסף ערבית ושחרית ומעמד מתפלל כדרכם בל
שבת ואומר יעלה ויבא בשבת. וכמוסף כשאר
ימי חול בעל מוסף. לא שמוסרין בם בעל שבת
בלמנצח ומתפלין בשחרם. ומודיעין שם ספרים
באחר קורין ז בברכת ם הבא לא קרא אתה אומר לי
ובשם קורא מפטיר קרבנות בעל מסקרא דומה

מיום ולא בשבת הסוכה. וכן כתב רש׳י ז״ל. ויש
אומרים שבדבר לאומרו מהוא ולא תקנו זמן אם
בשבת עשיה לו בשבת נמ״ל. ואם היה אתמול
חול אם כן לא יהיה לא שבת עשיה ולא שבת נטיל
הילכך לא יכה בזמן בעל אתמול. וקרא הסמוך
לסבלא ראשונה. וכתב הר׳ יעקב בן הרא׳ש אמר
לפי זה נראה לי שאם חל יום ראשון בשבת שבדבר
לאומרו בשבת כמו שלא אומרו בראשון. ומודה שב
שם ספרים באחר קורין אמשה כמו אתמול וכשם
קורא מפטיר בן כמו אתמול ומפטיר במלכים
ויקבל עד בחודשי אותם מלכן מעבריס. ומחזיר
הספרים לעקומן ואומר קדים עד לשלם ומתפלל
כמו אתמול. בחולו בעל מוסף עד שבת
שחרית ומעמד מתפלין
כדרכם ואומר יעלה ויבא בעמדה ומתפלל הקהל
ומברכן עשו ומזמרין את הקהל. ומקיפין בתיבה
פעם אחת בכל יום חוץ מבשבת כמו שאמרנו
ומוציאין את וקורין ם לבעבה בקרבנות בחג
שבעתם. ביום הראשון בעל חול בעל מוסף קורא
כהן ובוא הקשב. ולוי ובוא השלישי. ושבת חול
וקורא ובוא הקשב שיוכרשם קורא שבעה דומה
שאין בוא הקשב. ובשם קורא כהן
ובוא השלישי ולוי ובוא הרשם ויבדל חוזר וקורא
ובוא הרשם. והרשם קורא ובוא הקשב ובוא
הרשם וכן כל הימים עד יום חמישי והוא כבל.
ומחזיר את לעקומו ומתפלל תפלת מוסף כמו
ביום. ומקום יחת יום טוב מקרא קדש חוק אומר
לת יום מקרא קדש חוק. ואם חל שבת בחול בעל
מוסף ערבית ושחרית ומעמד מתפלל כדרכם של
שבת ואומר יעלה ויבא בשבת. וכמוסף כשאר
ימי חול בעל מוסף. לא שמוסרין בם בעל שבת
בלמנצח ומתפלין בשחרם. ומודיעין שם ספרים
באחר קורין ז בברכת ם הבא לא קרא אתה אומר לי
ובשם קורא מפטיר קרבנות בעל מסקרא דומה

ערומים ופסולין לדבריהם ולכבוד תורה. אם מצה
לו שלא טובה הוא. ואם יחסר לו ראשו בגפו הוא.
ואם יחסר לו אחד מלכבשיו. ידיו סימן לאחר
מקבורו. ורגליו סימן לבנו הזכרים. ויש שמע
סימן לקללות. וכן פרש הרמבן בספוק סר עלס
מעלהים. וזה לשון יתכן שיהיו הכתוב לפיכ
שמדת הדין לא יחתם לו יקיה לו לבדים אחים
לאחר יומות בשנה הזאת עכ. וזה הכל אינו לו
מהדס מפני כי הקשיר אחר הלבנה אז הלבנה
לא ליחסר שלא יהיה לו לא הוא לו הכל הקרה
בדברי הרמב"ן בספר הזה הנכון. ויש עוד לדברי
הרמ"ם בתרק בתרא דקוריות הלא מלין דבעה
לעפקן לוריתא ובעה לעולם אי הדר לשתיה אי לא
לקום בשתה דבגדרא אי אחי בעיה דבעה שרע
דגדל לשתיה ואחר אומר שסולו מילתה אין ביולע
אלא דעתיה ומתרגם מנלה מכלן אם אומר שאין
ראוי לחזור מעכנוק. וכיוס חמישי של
חג שלעיבר שמה קוסעה רבה מתחלקן כשאר
ימי חול של מועד. ויש מקומות שמקבלין לה סוף
קודו לי קרלו בשמו. ואומר יונר שלשבת ואומר
מוסף כתר כמו בימים טובים ואומר שקוד חול.
ומעבירה קוד. ואסעה מעבר שקוד סוף הקב
והקקפה זקפה שם שבשם פרים. ושל ה ביום זה
קוד קיום הקדמה אחר מעבקין מלעבר מקרה
ביום הכפורי שהתמיד לחיים ועל כן מקבלין לוסיף
קודו לי ויונר שלשבת וכתר. אחר חוסשם אומר
כיום טוב. ומה מקבלין אומר כשמחזירין את לעבודת
מומוד לבוד שיר לך לומיה הלא ומעבר שיחסר
ה רמיים על המים שקס מעבלן הוס ה לאחר
מתחילין לשאול את הגשמים מלבה ומה אומר ה
פשטה אחה מכפרים שקוס קוד קיום מחדמיה
כמו שאומרים. ומקדשין הלבנה שבת פעמי כמנ
ולקדשה. ומה אומרים כמנ שבת פעמי שבבנ
ירחו. ומה סמך לזה מקומרה ה מעבה שה

ולסוכבה בעיסרה ולא כן לקומה לה ולסוכבה
בעבר ולסוכבה את מזבחך". לו כמנ שבבנ
שר ירחו שבת פעמים לסוכבה מזבחך ומעבה
בתחבוטה ולשיר על המים ושולבן ערבה חו
מן הערבה שים בלולב והיה זכר לעקדם שהי
מקיפין ה ביום את המזבח בערבה. אל שמיע
ערבה מקבלן כמו בלא לה ובמקום את יום חג
הסוכות הזה אומר את יום שמיע חג ערבה הזה
ומקדם שבבנ הכנסת ואומר זמן כמו שבבנ
לקמן ולוכלן בסוכה מעבר שהוא שפק שבשם ולא
מברכן על ישיבה שאם כן היה עשין אותה חול
ובבר קראתיהו שמיע חג ערבה לא שאם יושבן בה
מספק ואין לומר הבינה בה הייב נעשה חול שכן
דרך בני אדם לבעמים לשבת בכל סוכה אם שלא
לשם מצות סוכה. ולא לעמ אין מפלגן לבשמים
בלא ברכה כמו שאם עשין בסוכה. ויש לומר מעבה
בנמילת לולב מעלינה כל שבעה אם לא מעבה
זכר לעקדם שאין מתברך אם סוכה בשלשן לא
יום אחד שבת ולקחתם לכם ביום הראשון ונמצא לכל
מקדם חייבן כל שבעה שלמים ומיחתם לעבר
ביום שבעת ימים לפיכך אי לא בשבעה ואין
חוששין לספק לבל סוכה מן הערב שבעה ולשב
חוששין לשמיע שפק שבעה ושל ה בנמילת לולב
בשמיע ים ה לאסור מלאות. לבל סוכה אין בה לא
ישיבה. ומקדשין ואומר זמן בשמיע של חג הסוכות
מה שאין כן בשבת של פסח מעבר שבשמיע בכל
בעבר מעבר לשבן פור קבב. מה פשים בעבר מעבר
זמן בעבר מעבר. בכל בעבר מעבר. קרבן בעבר מעבר
שיר בעבר מעבר. ברכה בעבר מעבר. שים בעבר
מעבר. לל שהיו מעבדים ה לאבני המזבחות על
מקבלן מה שלא היו עשין כן בבני הזה לא ד"ו
חוזרין מלאכה חלה מכל המלאות כמו שמעבר
בערב פסחים. ומן בעבר מעבר שמברכן ה
שהחיים כמו ביום ראשון של חג. בכל בעבר מעבר

ומן שבתפלה וברכת המזון אין אומרים את יום הג
הסכות אלא את יום שמיעי חג עצרת. ויש מפרשי
שהוא לעמן לאלות כל אומרים בערב ובן מעלין
אומר בתפלה יום אחד לעבקה. וחנו שמיע עצרת
שלו הרי כאן עשרים ואחד שלמעמן שלשים יום ואין
צריך לשאול לשלשים יום אחר הכל אלא הפעם
ימים מעמן שהשמיע שלה שבעה כשבעת ימי
מחג. והלמען פרש הכל בעבר מעמן לעמן לעמ
שאם היה שם ערב הכל שיש שם לא ילך עד ק
הבקר שהוא מוקדי יום טוב כמו ביום ראשון מעשה
אבות בבקר והלכת לאהלך. קרבן בעבר מעמן
שהיו מקריבין כל ימי חג: שבשש פרים כנגד ע
אומות. והיו מתמעטין והולכן סימן לבשמיעמו
ולא מדר מי שעשה הקיה לאם לקריב בשמיע שבע
פרים. ואין מקריבין אלא אחד והוא כנגד אומה
ישראל ושל שבת שבעת הימים הם מקריבין בכל
יום לא שבע ואחד בעבר עשר כבשים ובשמיע אל
אחד ושנים כבשים. שיר בעבר מעמן שהשיר
שהיו הלוים אומרים ביום השמיע לא היה מכלל
שירות אחר. כי אומרים בערב הכל בחול בחול שר
מעבר בראשון אומר מה לי בעבר לא. פי חול של
מועד הוא קורא לעם שבע של פסח פרק מדבר
בזמן שבת המקדש קיים אלא היו עשין לו אלא
יום אחד. בעבר ולבשע אומר אלא. בשמיעי
יקום לעם מרבשם. ברבשם בא בעבר בעם
בשמיעי הסיבותיו מעבל שמיע. בשמי יעוטו כל
מוסרי אלה כל בעבר מהעבר בהו שמיע קומבלו
ולא חל שבת ביחד מקם. הרחק שיר של אותה יום
לעחר והיו אומרים במקומו שיר של שבת. וכן היו
דוחין שיר של כל יום שם שאחריו. בעבר שיקיה
נחיה הסיר מחרון שהוא יעוטו כל מי שרי אחר.
וביום השמיע לא לעמר בחזור בבתחלה ואומר שיר
של יום ראשון שהוא הם לי בעבר לא אומר שיר
אחר בעבר מעמן. ומעבר במקבת הפרים שהוא

יום אחד בעבר מעמן אחר הפרים שהוא
לעבנה על הסמיכת. ברכה בעבר מעמן מפרש
בתפלה לסוכה על שם שמברכן ה את המלך
שבא ביום הסמיע שלם את הנעם ויברכו את המלך
ומן ברכה בעבר מעמן כמו הראשון שלמלכם
ברגל בעבר מעמן וכן מפרש בבגל. ומפרשי ברגל
בעבר מעמן אחר הפרושים שלמלכם ה
אחרית נכנסין לבית הכנסת ומסלקין מהבכות
וקורין הזמירות כמו בשבת. ומוסיפין בסוף יוסב
בשתי עשרן לעמה מסכל לבעבר הקיה בתעבוד
ה. ומתפללין כמו בעבר הכל. וחוזר שלא התפלה
ומעמדין את הקהל ואומר שבקשים הקהל ומוציא
שם ספרים ואחד קורין ומפסק בברכת ראשון אינם
מן הכנסת עד סוף הסדר. ואם חל בשבת קורי
בו שבעה ומתחילין מן עשר הנשבר. ובשבת קורא
המתרגם בקרבנו המוסף שבבל שבת מנוב ו
הסמיע עצרת עד סוף הסדר. ומתרגם בלילה
ויהי בכות שלמה עד לשראל עמו. ובשבע
לפטרה זו מעבר שהיו בה ביום הסמיע שלם את
הנעם ויברכו את המלך ה ומחזיר הספרי לעקומן
ואומר קדיש עד לשלם ומברכין שבלקהל ומר
מעבר הכוח ומודיע הנשם ומקפלן תפלת מוסף
לבל הסמיע מעבלן כמו בכל שמיע. ומקדשין
ואומרים זמן. ואחר מתחלן כמו ביום שלשה
ומוציאין ספרים וקורין בחמשה פרשה
ואחת הברכה. קורא עם הרבנים עד ואתה על
בעמיעי תגרון. וחוזר וקורא עם המשיעי שהוא
מעמיס מתחלת ואחת הברכה עד לשבת כי
ישבו. ובשבע לבשה זו על שם שבלמה המלך
ברך את ישראל בשמיע של חג שבת ויברך את כל
קהל ישראל ומן לכך קורין בתשיע שפק שמיע
הברכה שברך משה את ישראל ובשבת קורא מתחיל
בראשית עד אשר ברא אלהים לעשות. ובשבעי
קורא המתרגם כמו אתמול. ומעבר מתחלת
ומשבת ויהי אחרי מות מעבר עד ה עשרה אלף

בכל אשר תלך. ונקרא יום זה יום שמחת תורה לפי
שמסיימין בו התורה וליחו למעוך בשמחה והפעם
שמתחילין מיד בראשית. כדי שלא יהא פתחון פה
לשטן לקטרג. עוד נכנס שיעור לוחה ויש רועה
לקרות שבע יום קטעה כמו שזכינו בה ומה ברכה
בתחלתה ומיסוד בשטים כמו אשר בגדל אסת
והרב שערים ושחר שמעטירין מברכין אלוקינו
אשר בגדל. אמת. ואותה ם כלו מתן התורה וכן כתב
רשבא שעריה. ויש נוהגין עוד ברכה בגדל
תחלה ומפרשים אחר שלא קוו כלה בתלמוד ויש לקטע
ברכה לא מה שקבעו רבן הוא המעבר וכן כתב
לבן מהרי"ו ומקומות שמקבלין המעשיל
לעשות מעשה ושמחה ויש טוב לשמוח של תורה
וקוראין לכל הקהל ושחריקים. ובמוצאי יום טוב
מעבירין בתשלום וכן על הכוס כמו שמבדיל במוצאי
שבת אלא שאין אומר אליהו הנביא. ואם אין מברכין
לא על הגפן ולא על הבשמים. ואם אל אחד מן המעבירי
במוצאי שבת מוסיף בראשה בחתנתו. כמו בעבר
ושיר הגדול והקדוש עליו קריאת.

ותודיענו

שתקבל תשלום זו במקום
ברכת זעה. ועל אם שפרשין מן הקבת שמים
ואת שבת הקבר הוא עה מספרי בקר על אם שבת
ביום הלתך על מספרי עקר. ובשבת מתפלל
שבת ברכות. ולכן אומר מספרי בקר במוצאי
שבת בלו הוא הלאך כל ברכו שקומספרי בקר.
והלאדם לעשות חוקי רעבר לומר בזמן מתן תורה
והוא על אם שמרע חוקיך ואמר רעבר על אם שמרע
לעשות רעבר וגו'. ותתן לנו ה' אלהינו בחבה
מועדים שרים ועבות לשמחה חגים ומועדים לטוב
פרוק הוא שמחה ועל הכל כיון ברכת ובר עמקם
מעמים ותתן לם מועדים שרים ועבות לשמחה
חגים ומועדים לטוב. וכתב ואת שבת הקבר הוא
לם ומועדים לטוב שרים ועבות לשמחה

ומעבילנו ומעבשמון לם מקרא לבו ומן לא מעבדי
דלל חו מעבדים מועד ומעבד. ומעבשמון ומועדי
קדש וחבן נרבה על אם לשמחה ולמועדים
טובים. וכתב למועדים ולחגים. ואחשר שמזכר ג
לשמחות אלא כפנר ג דברים שנבחרו ישראל בגו ותם
וקם לאיש תנוחה ושמחה. ומעבשמון כפנר שלמי
שמחה. ומועדי קדש כפנר שלת לאיש שאיש לם
לבתה. וחבן הבה כפנר שלמי חגיגה. ותרגמו
קדושת שבת אמר לשון קדושה על אם ואת שבת
קדשך הוא שבת לם ואיש ידושה לו מלא לוחה.
וכמו מועד וחגיגת הרגל שקבלו חגיגה הוא מעשה
ברגל בזמן שבת המקדש קיים שבא וזבחת שלמי
ואכלת שם ושמחת אתה שמחה לא בבשר. וכתב
ושמחת בחגך. ומזמן שתרעבו לאכל ממסך.
לעוד מתנה שלא ירושה. לעוד ותלבדם. מתנה
ותתן לו כלה ותנשאנו. ירושה ותרגמו ואבן
מיכאל תקן להוסיף כלן ותבר לאו"ל אלנו מן המעבי
אשר על אם הקדמה ם אתה הבחלת בם קדש לחול
ומן אור לחשך ומן ישראל לעמים ומן יום הששי
לבשת ימי המעשה בם קדושת שבת לקדושת יום
טובכו. ומן שבע הבדלות. ויסר בשבת לעבה אין
אומר בבלן שבע הבדלות. כמו שאומר בהבדלה
ביום טוב אחל לחיות במוצאי שבת. כמו שבתבא
בסדר לא הפסח. ולכך עדיך לאומרו גם כן בכלן
ואומר ותתן לנו ה' אלהינו בחבה מועדים לשמחה
וכו'. ונמר מקבלה. ואחר כך מבדיל אם בבת
הבבלת. ומסיימן יקבלו. ובסדר לא הפסח
בארבעה כוסות. תס תס תס

נשלם סדר תפלות
כל השנה שבח
לשוכן מעונה

סדר העיבור

מקדימה לעת יסוד קשבר. רע אל חשבון
קשבר כל מה שיתקבץ לך מן הימים הקשבר זה
בנוסף ימי הקשבר והעבר אשר אחר הכוכב
לעת מספר הימים רק לעת בחי זה יום מימי
הקשבר יהיה מולד הלבנה. ובשעה שהקשבר
עלה בחשבון קשבר היה מן הקשבר המשותת
שהם יב קשבר ביום ויב קשבר אלא כל ומע
הקשבר קוד וחוש קין וחרף. וכשיתקבץ לך כל
שבת תתשבים יום ותחברם ל הימים כמו שיתבא
בעלה. והתחלת כל יום מתחלת אלה ואם יבא לך
מיום ביום מן הימים בעבר שבת הבא שמלא
לוחות שבה לו לוחות הרבה בעבר שבת מלא לוחות יום
ואם יבא לך מיום בעבר שבת הבא אל לוחות
מיום בשמונה שבת מן יום. והשבע הקשבר
עלה בחשבון קשבר עד חלקת לאלפים ומשחלקים
ומן לבר לפי שבע בה. אלף ופי שבע בה ונבטע
שחלקו הקשבר לעמן זה מעשים ם יחד ושלש ו
ושבע ורחמים. ושבת. ומן. ובשיב. ועשור מה
שלמן כן בעלה בחשבון ת קם חלקים חד שבע
הלל שב שלבי שבע. שלש שלש שבע. רבי
רבע. רבו חומש. קפ שבת. קלל שמן. קב
הפיב. קח עשור. ולע מעת שתקבץ הלבנה
עם הקשבר בעבר בה אחת עד שתקבץ מעט שב
ים כל יום ויב שבת ותשע חלקים והבו מתחדש
הלבנה. ובשתכפל הימספר הזה יב פעם מספר
הדבי הבשר הקשבר יהיה מקבצן מזה שנה יום
ומעבה שבת ותתעו חלקים. ובזה מרבת שבת
הלבנה. אבל מרבת שבת הבאה לא נעת שמאל
שלמו שמתקן עלה בחשבון הקשבר. אם שלמו יום
ובשבע שבה ו שבת. ובזמן הזה הוא מקלל מאמר הבאה
מחלק אחד מחלקי הדקיע עד שהשוב והבזור אל

הבלה הבוא בעבר יסוד הקשבר. ובשבת הבלה מעמד לעובר ובאה
עוד מעמד בשלך בבר לעבר. ובשבת הבלה מעמד
שלבנה בסוף כל. אם עבר הדם הבא בחלקים
לחתחדש במולד שהיה מתחדשת בם בחלקים
אבל לא בחלק הבוא עבמו מן המולד. ומעבר שלמי
הבבו ואת שלת הדם בחדשו כלומר הדם שיתבאר
בם בחדוש ואין זה הלוי אלא הלבנה. ובם אמר שמות
את הדם הבא ותלה הלבנה. ובשבת ימי שבת
הלבנה שבה שבע יום ואם שבת ותתעו הלבים ומי
שבת הבאה שבה שבה יום שבת הבאה מעבה שבת
הבאה תעבה על שבת הלבנה עשרה ימים. ובא
שבת ולל חלבים. ובסימן יבא לל. ובשלבה
יתבון שבת הבאה על שבת הלבנה ובשלמו הקשבר
הבוא בלו שבה שבה מספר שב הבאחור. יבאר
המקובן מזה שבעה הדבי לבנה ושבע אחת ו
ותבבה חלבים. ומספר אל הבשבעה הדבים בכל
הדבי הבשב. ומשבע אל שבה שבע מבב
הדבים כל שבע. ובבא אותה מעשרות. ומבע
אותה הדם הבשבע. ומבע אל הבשבע הבשבע
הדבים עשרה. ובשבע עשרה. ובסימן בא אלבש

לאשבחות מיסתם. ולעולת רבי אלעזר בר יוסה
שבת בחמה היה שבת יום וחמשה בשבת. ותתקנו
חלקים ואחר כשבת ומיומה כנשבת. ומדבר יחד
מיבשה וכשבת בחלק. ולפי חשבון זה יהיה תפסת
שבת בחמה על שבת הלבנה עשרה ימים וכ״ו
שעות. הקא חלקים ויח כנשבת. וקסימן יכ״ו
הקא מיח. ולא תמיכה תפסת כלל למיחור שלים
שבה. אלא בכל מיחור מהם ישלמו שבת בחמה
עם שבת הלבנה הכבוסה והמשבחת. ולע
פ מלת חדש היה מלאוחדוש ואיזה ליחיה לחמי
אלא על חדש לבנה המתחדשת בו. ומה שאומרים
חדשי חמה הוא דרך הסלה מעט שחדשי חמה
קרובים במדתן מחדשי לבנה. אם מעט שהלבנה
מתחדשת בכל חדש וחדש מחדשי חמה וקרוב
לחלק יחיד מיב חלקים בשבת חמה חדש מעט
שהלבנה מתחדשת בכל חדש מהם. וכיצד יהושב
נקרא מולד הלבנה. ולהיו היה לבקרי יהוש
הלבנה אלא שהלל הקרוא לו מולד מעט בכל חדש
הלבנה נמתחדת בכמו שבו מעט אם מעט
קודם שתבנה בשמש ויחד כך מתחילת להתגלה
ולקבלת אור ואין בהוראה הזאת לבד בשלה
והיה כשבא הלבנה אין בה לשון מעבר חדש
ולבדה ולשון כשאר בעלי חיים. ובדר המולד
לבדי הלל הוא הדבר שהחמה והלבנה נלבקין ם
יחד בחלק יחיד מחלקי הרקיע בתקלים הלמעבר
והוא הבשבעל דרך יחיד לבשלה. והוא היה לחדש
הבא ושוף לחדש שעבר. ולהיו היה לפי מקרה
המלאכות לשותה הלחדש לשבת אין שבת המולד
נגיע לבבשלה ואין חדש מגיע אליה אלא מדרך
חשבון וסברה ושבתם קשים על רוב הבשלה
והבשבקות בחות מקו ואין מחשבת לב בחדש
בחות בכון לעת יחיד ומעבר זה לא הראוי הקבלה
ולא עם לשמור רחבי הבחדשים מעבת הבחלבה
בדקיע שהיה שבת המולד לבבל הרחיב לא הבבר

הוא ונתן לא רשות לקבע בחדש על עצת חכמים
מיבב שיהיו לא לות שתהיה מעבדה לו על הבחדש
בדקיע והתחלת לעל ליה שבע היה הבלוה לא.
והבחלה הזאת ליעה שוה לשבע כל לחדש ומעבר
זה היה עדיה לבדוק ולהיות. והקבה נתן הלבות
ובכה בזה בדי חכמים כדי לעשות לבשבת ולחמת
ולבתלה בבתו מהמעבדים בקדיה ולחלק מעבדי
לא יבר תקלו לוחה מקדחי קדם. שהלות ם
הבבות הדים בקבע המעבדים. ולע ם שבן
הוא לדם בחדש ים ותבדי הוא לדם בבשבה. וזה
יתבחר מן הבשוק שלמר בדים חדש בבן בחדש
הוא לבה לדם הבדי לדבון הוא לבה לחדש בבשבה
ולא לדבון הוא לבשבה לבדבה ם לדם בבשבה הוא
בחדש לחד לא בחדש בבן. ומבלה שלמר הבתו
תבלדים בבלת בבשבה ותבלדים תבבות הבשבה
ומבלן ידעבו שדים בבשבה מבבה מתבדי מבבה
בבדים תב הלדים בלת בבשבה. ויהוב פבלת
בבה זו מבל תבה בבשבה בבשבת ולדן בשבה הבבבן
כלל. ולע שבלהומות שדם מובבה לחמה
מובבה שבתם שלם מלהות ובבים ומבבה יום שלם
בבבה זו לחד זו. ובבבה הלבשבת מובן שלם
מלהות ובבים ובבה יום וקובין לה בבבבה מבבה
הזה הבבבה. וכן בכל הלבבבן בבבה בבבבן בבבבה
הזה בבבבים ובבה יום בבבבה בבבה בבבבים ו
ומיובה בבבה וקובין לבחזור הזה מחזור בבול מבבה
שלבשלה הוא חזור בדים בבבבים ותבבבה
לבבוב בבבבבה הדבבון. ולכל הלבבבן בבבה בבבבן
מחזור בבבן. ולכן לתה מובה בבבבות בבבבן הבבבבה
בכל בבבבים ומיובה בבבה בבבבות בבבן חבבבים
לתחילת לא הבבבבה לבבבה בבבבלת בבה. ובכל
הלבבבן בבבה בבבבות בבבן חבבבה לתחילת הלבבבה ם
כמו בבבבלת בתחילת הלילה כמו בבבבלת
בבבבלת הלבבבן

שער המולדות

בבבר בבבבן בבבבת חדש הלבבבה כבו יום ובבבבות
ותבבבן חלקים ובבבבם בכל חבבבן הבבבבן בבבבן
להבבבר הבבבבבן מבבבן ו ו ובבבבבבר מבבבת חדש
הלבבבה ו ו יהיה הבבבבה בים בבן מבבבן חדש ומבבבן
חדש הבבבן לבבבה בבבבבה בבבבבה יום לא ו ובבבבבבר
ותבבבן חלקים. והבבבבן לא ובבבבבן. ובבבר
בבבבם בבבבבר ימי בבבבבה הבבבבבה שבבבבבה
יום ולא בבבבבה ותבבבבן חלקים ובבבבבבם ו ו יהיה ה
הבבבבבה ל ימים ולא בבבבבה ותבבבבן חלקים והבבבבן לא
תבבבבן. ובבבר בבבבבם בבבבבה הבבבבבה בבבבבבה
חדשים ומבבבבר ימיה בבבבבן יום ולא בבבבבה ותבבבבן
חלקים ובבבבבבם ו ו יהיה הבבבבבה ל ימים ולא ם
בבבבבה ותבבבבן חלקים והבבבבן ה לא תבבבבבה *
ובבבר בבבבבם בבבבבבה לם בבבבבן יב בבבבבבות ו
מבבבבבות בבבבבבה ימי בבבבבה הבבבבבן ותבבבבבל לא
לחבבבה ב בבבבבבים וימי בבבבבה הבבבבבה בבבבבבן פבבבבי
ותבבבן בבבבבבים ותבבבבבם ו ו יהיה הבבבבבה ב
ימים ולא בבבבבה ותבבבבן חלקים והבבבבבן בבבבבבן הבבבבבה
ולבבבבבבם בבבבבבב

תרע לא מיין האמר שיתה מה פשוטה לחר יו
מעברת תמיף אב תכא להלם שבעת ימים על
כלא תקפם שקוף מוחר שם מעברת יבא לך
מולד שם שלמה. ואם היה מקום מעברת לחל
פשוטה תמיף בסו כל על לא תעשה שקוף מוחר
שם פשוטה וכא לך מולד שם שלמה. ואם
תרנה לם מה מולדות החדשי לעבר תמיף היה
רמו על אב תשבן שקוף מוחר מולד חדש ובא לך
מולד חדש שלמה והמה לכתו לך מולדות החדשי
ומחזורים ולחכי כן לכתוב לך בוא לחר מולדו
לאשי מחזורים ממחזורים שקוף מחזור לסם
לשמש תחמיש על לוח לבר ולא תבטוך לטהר
ולחשוב מולדות המחזורים מכרילת קשלש.

אלו סימני מותרות

החדשים

איב תרבב	לבל חדש וחדש חושב
בא תקו	לשם חדשים ונרדו
גיל כיס	לשבא חדשים לא יס
ובתתיב	לחרבעה חדשים חוב
ובו תשכא	לחמשה חדשים לעמוד
בל תלה	לשבע חדשים לקטר
בוקלא	לשבעה חדשים נעמד
בה תקמל	לשמנה חדשים הענר
ויח תבלם	לתשעה חדשים כבנו
אזשע	לעשרה חדשים פשע
בכטב	לעשתי עשר חדש לא טב
ביח תקע	לשנים פשוטה תקבש
בכא תקפם	לשנה מעברת חק ומקשם

שנות

המחזור

אין תרעב	לשמנים יזע כעב
זמן קפא	לשלש שנים כספה
יבב תתבם	לחרבעה שנים בגבו
בח תתבג	לחמש שנים תעבג
לו שבב	לשש שנים הוסב
תמו קבא	לשבע שנים מעמ
ביב תשמן	לשמונה שנים נרמן
אכא תקמג	לתשע שנים לא נמג
וו שלע	לעשר שנים ובלע
בג תתקמא	לאחד שנים לעבא
ביב תשכל	לשנים שנים עלכ
ובא תקב	לשלש שנים חוקר
בים כבא	לארבע שנים עקד
בבתתקב	לחמש שנים יקוקיד
זיב תשא	לשש שנים מורשיד
ויבי	לשבע שנים מספרי
בי מו	לשמנה שנים מספרו
בז תקבא	תכלית כל המחזור נמצא

סימני אחדי

המחזורים

כבקי	לשנים מחזורים חוקי
אא תשב	לשלשה מחזורים לרשקי
בי חך	לארבעה מחזורים נעבר
ויתמו	לחמשה מחזורים כפטרי
בבשל	לשבע מחזורים מלכל
ביב תשבא	לשבעה מחזורים לערבא
ויבתה	לשמונה מחזורים נחוש
בד תתלא	לתשעה מחזורים לבנטש

סימני עשרות

מחזורים

אכא תקן	לעשרה מחזורים מקן
ביסן	לעשרים מחזורים מספמיר

בו תקע	לשלשים מחזורים נתקע
בבש	לבא מחזורים מעמלש
אין תקן	לחמשים מחזורים קוקן
ובש	לא מחזורים קוטש
וו תלי	לשבשש מחזורים לטלי
אלף	לא מחזורים נעלף
אא תבל	לתשעים מחזורים בעל

לוח מולדות ראשי

המחזורים ממחזור רסא ועד מחזור רסג

מחזורים	ימי הקטע	שעות	חלקים			
רסא	כ	ס	תקד			
רסב	ד	יז	תתעא			
רסג	ז	ט	תתריל			
רסד	ג	ב	תקכא			
רסה	ק	יט	מד			
רסו	יח	יח	תלא			
רסז	ל	ל	קנב			
רסח	ו	כ	תשמא			
רסט	כ	יג	לפד			
רסי	ק	ק	תתעא			
רסיא	ז	כב	שנד			
רסיב	ב	יד	תתקפא			
רסיג	ו	ז	תקד			
רסיד	כ	ס	יס			
רסיה	ל	יז	תריל			

מאוני

לבון המולד כם נתנה לבעת יס קוים מכוון ק החסון שחסרת מולד לו לא יקה כפנר כל יום שיש בסימנך ו וכפנר כל שעה ב וכפנר כל חלק לא וסימנ וכא וחבר הכל ועשה ממה סימן ולחר כך תקח כפנר כל מחזור שלשלים שעבר ב וקשטש שלא קשלימו מחזור

תקח כפנר שם

פשוטה ו וכפנר שם מעברת ג וכפנר כל חדש שעבר מלאתה שם שלהה מנקש ל וסימנך סנר. וחבר הכל ועשה ממה סימן. ותקח עלו מדר שם סימנש לחר מטבח ולחר מעבר. קשלך כל לחר מקש ו ו וקח מדר מוקר כל לחר לבדו וסיש קשט מוקרות בבא מלאוש לם יקקו שוק תרע שהחסון קוש לחרת. ולם לא יסוו הרע שמשת בחסון ותחזור ותחשוב בדקדוק" וטעם סימן וכא שקח לבל יום ו מעבר שמשת קוש קש כל קח לבל שעה ב ויקו מה קשעבר ו ו ושלר ו. ולשעה בם תתקף חלקי קשעה לחר שתשעה ו ו שלר ב. ולבל חלק לא מעבר שחסם לא לחין חסון לעשה ממה. וטעם סימן סנר שקח לבל מחזור ב מעבר שים ם שש עבר שש פשוטות ו ו מעברות. ומם לבו לקחת לבל שם פשוטה ו ולבל שם מעברת ג ויקח הכל נג ושלר כעל ו ו. ולשם פשוטה ו שים בה שש עבר חדש קח לבל חדש ל יקו מלא יקחו ו על ו ו. ומעברת ג בתקר ל על חדש הטבר על ו שקוש מוקר שם פשוטה יקו עבר קשלך קשלך שבעה שלר שלשה. ולבל חדש ל ם לחדש עבריס לשעה ומוס ויב שמשת ותשב חלקים. כלא כשם שבעה שבעה. ולשם הבשלר ים לם לקחת ו לשם: ולב שמשת קח כל כ לשעה ישלר ב על שבעה שבעה. ומתשב בם כן ישלר ב על שבעה שבעה מלי לרבעה לחדש"

שער הקביעות וקדחות

כאשר יבוא יום אחר מעולות בראש שנה כמו
שבארנו ונקבע לעת לו זה יום יבוא בראש הנה
בחודש שנה ים לך לעת מתחלת קיומם הקדחות
בשנה. וקיומם הקדחות לקבע בראש בראש הנה
וקדחות בראש בחדש וקבעתו. ולעת קיומם
שחק ראוי לקבע נגה בראש בראש הנה שלשה ימים
ל שלם וכן קן יום בראשון ויום רביעי ויום שני
וקיומן אלו. ואחר אותם על אלו בראש. וקיומם
הקדחות לקבע בראש בראש הנה הם אחרונה
ימים. וכן יום שני ויום שלשי ויום חמשי ויום
שבת. וקיומן בנקו כאר. וקדחות בראש בחדש
הם אחרונה אם יבוא יום יבוא מעולה

רחיה

אלו יבוא הקבעת
הנכי מעי
בחדש שם שלו אחרון בין בפשוטה בין בעשרת

רחיה

שביב. אם יבוא מעולה בימים
הבאים שם בנקו קודם ו שעות
בין בחלקים חלק אחד יבוא מעולה בחוק
וכן בשבן אותם ביום. ואם יבוא בשם ב שעות מעט
ודין בדיר עומד מעם שעות ולעולם יבוא מעולה
וכן ודיו ראוי לקבעה והבעם מעט שחול מלא
קודם חצות בעוד שבראה סימן לבקשת בחמה
מלא אחר חצות בעוד שבראה סימן לבקשת
בחמה. ובשבוא מעולה מעם שעות ולעולם
בחדש יטול לתת שם וקלבנה יכולה לבראות ב שלש
בעקום אחר מן הישוב מעט שהיום לא נכנס שלו
לעולם. ובבל הבעל הזה קדמו היום כל ומעם
בחדש מראה שיבוא אם יבוא מעולה מעם שעות
ולעולם בעבר מעולה וכן מעט אחר הלבנה כח
לבראות ם ביום בעקום בשלש והוא מקדם שכנו
מעט מראות ועד מעט שהיום מעט לעולם הוא
הסובב בחדש וכן שהוא מעט מן השלש ובבר הוא
אותו שם שלו אחרון. ואם יראה בר מום שבי

לו ביום מעולה לו ביום שבת שאין יום שלו אחרון
ראוי לקבעה ילקח אחר אחרון כלומר מן השבעי
שם חמש ומעום חמשי שם שבת ומעום שבת
שם שם. והקיומן בראשון זה פלג קודם חצות
בסר אחר חצות בסוף אחרון חצות.

רחיה

שלישית. אם יבוא מעולה ביום שם
בשלחן שעות ותקבע הקיום מן
מעום לו יותר והקיומן בנו תקבע. ואחרון אם אותה
שם מוקדם מעשרת כמו שבאה הנה מעבר
לה שעברה מעשרת ואחרון אותה ואם שם
אחרון שבאה יום שלשי. ואם יבוא מעולה בנו
תקבע כמו שאחר חלק אחר יבוא בו ביום.
ואם יבוא הנה מעשרת לו פעמים אחר פעמים
ובוא קודם חצות מעט ביום. אם פחות חלק אחר נקבע
בו ביום. ואם בוא לאחר חצות נתבא לאחרון

רחיה

כמו שבאה רביעית אם יבוא
מעולה ביום שלשי בתשעה שעות
ולא חלקים מן מלאה לו יותר והקיומן בסדר אם
אותה שבה פעמים בוחר אותו לאחר אחרון ובוכבע
אותה בחמשי. ואם יבוא מעולה בנו בסדר כמו
שחסר אם חלק אחר יבוא בו ביום. ואם בוא
הנה מעשרת מן בשבת בין בשבת
שלשי ויום חמשי ויום שבת. ואם בחדות
אחרונות ביום מעלם לא מעט. ובשבת בחדו
מעולה לו אחר מעט מעשרת מעט אם
מעבר בו ביום הנה בוא מעולה הנה
מעבר בוא שעות מעום ג ובוא כשתסיף אם תבא
על בבא תקבע אחרון מוקדם אם מעשרת יבוא
ניחם לו מעט אחרון מעולה ובן. והנה יבוא בין
בשבת לבשבת במעשרת לבבנה ימים. ולא
יבוא בראשון כשבאה אחרונים יבוא שבאה
אמצע ימים. ובשבת אחרון מעולה בנו
כל בשבת פעמים מעט אחרון בשבת בו
מעולה בו ביום הנה יבוא

מעולה בשבת בבא בלא שבת מעום ובוא כשתבא
בלא תבעו אחרון מעולה אם בשבת על
וחיים בעבר לעת בשבת בשבת אחרון מעולה
ולא יבוא אחרון אחרונים בשבת לשלש שלמי
ולא ישתבא ובחדשים בשבת לא יבוא אחרון
ולא בתחלה בכל בראש חדש אחרון אם
ימים בבראי בחדש אחרון חסר מעט אם ביום בראשון
בו לשלש בחדש אחרון מעבר כמו שבאה בראש
מתחילת שנות חדש מעום אם בן בחדש אחרון

שער קביעות הלבנה וחסרים וכסדרן

כאשר יבוא יום אחר לבקשת אחרי על אחרונה
שבאה ותבע לעת בשבת בשבת לשבחדים
שלמים לו חסרים לו כסדרן כבר ידעת שמעבר
חדש אלבנה כל יום כבשת תשע חלקים ולא
בתשבע חלקים מיום בקונשם חדש אחר שלשים
ושבעה בבראי מלא ואחר שבא אחרון שלבא יום
ובבראי חסר וכן לשלש אחר לפשר לעבר שבאה
חדש יבוא בעבקת בבוא עד שיבוא בעבקת בבוא
מבחדש אחר ומבקת מבחדש הבא שלמעבר עד
חדש ימים מבמעבר בשבת אחרון שיבוא לאחר מבחדש
לחדש ואין לאחר מבחדש אחרון לחדש. ובן מעבר
בחשבון חלקים בחשבון ים לא לחוסף לשבעים
יום אחר בחדש ובבראי אם שלמים ולשבעים
בחסר יום אחר ובבראי שבע חסרה. ולשבעים
לא יעבור לחוסף ולא לגרוע. ובכל בחדשים
כסדרן אחר מלא ואחר חסר ובבראי שבע כסדרן
ואחר ערך לעשות בחדשים אם לשלש שלמי
ולא ישתבא ובחדשים אם לשלש חסרים ולא ישתבא
ועד בחלה בכל בראש חדש אחרון אם
ימים בבראי בחדש אחרון חסר מעט אם ביום בראשון
בו לשלש בחדש אחרון מעבר כמו שבאה בראש
מתחילת שנות חדש מעום אם בן בחדש אחרון

שביב בראש חדש אם לא יום אחר בבראי בן שלשים ובבראי
מלא. אבל לשבעים ים חדש שבראש חדש אם אם
ימים ואחרון בבראי מלא ובבא כשבבא מעבר
יבוא אחר בראשון אם ימים ובבראי מלא אחר בבא
אם בן אם ימים. ואל יבבא כשבבא אחר בבא
אם בשלשים מעבר לבבא אם בן בבראי אותה בראש
חדש בבראי אם בבא בן אם לשבעים שלמים ואל
בבראי אחר בבראי אם בבא בן אם לשבעים ואל
אם בבראי אחר בבראי אם בבא בן אם לשבעים ואל
ומבשבתבו אחרון עד שבתבבר בבשבת אחרון אחרונה
יום אחרון ובבבל לבבא בבראי בראשון אחרונה
יום ואחרונה לבבא. אם לא אחרונים לא שבתבו
על כל אחרונים אשר אחרונים ובבבר.
ואחרונה יום שבעה בבר בלבבות אחרונות שבא

ויקי שם עם יי׳ אלהיכם יום ואלהיכם עלה ויכתוב
על הלוחות וגו׳ הרי הכל יום ורק אין הקל לו יום
הכפורים לו ערם כמו שהוא מבורת בריבו ולא לא
יכולין להוסיף על החסדן הזה ולא לגרוע ממנו
וכן לא היו יכולין לקבוש בשבת ואחר מעבר הערב
שהוא בלילה הראשון והוא יולא לשלש לעולם
הערב ולא מכל הסדרו לא תהיה השנה מישבת
ואסרה. ולא לבשלם אחר הסמיך לעשן בשנה
פשוטה ושלמה מעבר אחר הסמיך לעשן לעשה
חסר ולא יאחר רק שלשה חדשים שהם מראשון
ובכלו ושבת והלא שלשה המשמעות בדבר הזה בחין
יהיה החדש ואחרונו נלחה לא נלחם החדש הכא
לאחרין. לא לחם החדש יהיה שם ימים ויהיה החדש
שבעל מלא ולא לחם החדש יום לאחר יהיה החדש
שבעל חסר. ולבן לא יהיה מראשון מלא ולא חסר
לא מעבר מלא מלחם חדש כלל. וכן לא יהיה
כלל מלא לו חסר לא מעבר מלחם חדש שבת
מעבר שלשה חדשים שלו שהן מראשון וכלו ושבת
ומשמעין שתרון הבנה ואחרונה מלא בעשון
ומהם בלחמי החדש. ולא תאמר לעה שבת
אחר שבת מלא מעשים יום. ויש עוד אחר שבת
הוא נאקוס שבת אם שבת שלשים אם אחר שבת
שלשים יום. ובמלחמה מעבר טעם לאחר מה
מעבר בלחמים כשהם נלחים לעשה שבתו נלחים
שלשים יום מהו בעשן על מו בחיל. כי חבשים
הוא נלחה שלשי יום לקיים מהו בחיל הסדר שהוא
נאקוס עשן על ל בעשן שהוא נאקוס חיל.
ואחר הבנה לקבע סימנים הבשם שלפי מספרו
המולד כמו שהרגיל להעמיד הקבעות הלחם הבשם
ומספרו כל אחרבע בחוות גרלתה נש כן לבעת
סימנים הבשם הפשוטה וסימנים המשבורות.
ולהלן סימנים הפשוטה בחג בכל הכל הלא ולא
ולא בחג. ולהלן סימנים המשבורות בחלק
בחג בכל הלא ולא בחג ולא. ובהו מלבוש

הלחות הראשונה סימן לבלחם חדש הבשי והאחרונה
סימן לבלחם חדש עשן והלא בעשן ובטבת
ובשבט הבעלם לחותות שלכל סימן וסימן הלם
הקבע בלא הבראשונה עלם מספרו המולד כמו
שבארנו וכשהבנה לקבע הלחות האחרונה הקבע
בלחם הבשם שלשה הבלחה ובלי זה יוסיפו הקבע
למבלע שלשה ימים ולא הקבע בכלל. ולהלן לא
הלא סימן לחות האחרונה שלא הבה שבת הרי
שאחה רוצה לקבע סימן שלשה ולא שבת
המעבר שבת ומלא לעבר ולבעת לא מספרו
המולד שבארנו הלחות הראשונה שלו ולא
הבשם יום ולא הבה רוצה לקבע הלחות האחרונה שלא
ולבעת בלי זה לא יהיה בלחם חדש עשן הקבע
בלחם הבשם שלשה הלא ותמצא לא המספרם שהי
יום ולא הבה לבעבר ג׳ ימים ולא שבת בכלל תמצא
שהוא יום המעבר הרי עלה בדרך מסימן הלחות
הראשונה ולא האחרונה. ועדין לא יבין לחות
הראשונה הבשם לא הלא בשם הפשוטה לא מעבר
ותמצא לא זה סימן הלחות הראשונה שלו ולא
האחרונה והלא סימן לאחה הבשם. כמו שבת
הלא מעבר בלחמים המשבורות הלא. ולא סימן
הבה עלם הבלחות הבהנן.
ושל
אבלא לך סימנים הקבע בעבר מספרי
הפשוטות לבלחם ולא סימנים המשבורות לבראשונה
סימנים הפשוטו והמשבורות. וגם בלחם ואלה
הדרך הראשון בחלק הסימנים
שהן הפשוטות לבלחם. ולעלם לא תמצא לחות
הראשונה שלסימן ב׳ והלחות האחרונה ג׳ תבעבר
שבשנה הפשוטה ואחר שיש חסרים וסימן ג׳ חג׳
ולא לחות הראשונה ולא לחות האחרונה לא הבעבר
בשבשנה הפשוטה והחדשים חסרים והסימן ז׳ חג׳
ולא לחות הראשונה ולא לחות האחרונה

ז׳ הבעבר בשבשנה הפשוטה לכל החדשים כמלאים
והסימן הכל׳ ולא לחות הראשונה ג׳ והלחות
האחרונה לא הבעבר בשבשנה הפשוטה והחדשים
כמלאים והסימן ג׳ כל׳.

הדרך השני בחלק הסימנים בשבשנה

המשבורת לבלחם לעשה לא תמצא לחות הראשונה
שלסימן ג׳ והלחות האחרונה ז׳ הבעבר בשבשנה
המשבורת והחדשים כמלאים והסימן ג׳ כל׳. ולא
לחות הראשונה ג׳ והלחות האחרונה ז׳ הבעבר בשבשנה
הפשוטה לכל החדשים שלמים והסימן
ג׳ כל׳. ולא לחות הראשונה ב׳ והלחות האחרונה
ג׳ הבעבר בשבשנה המשבורת והחדשים שלמים
והסימן ג׳ כל׳. ולא לחות הראשונה ז׳ והלחות
האחרונה ב׳ הבעבר בשבשנה הפשוטה לכל החדשים
שלמים והסימן ג׳ כל׳.

הדרך השלישי בחלק הסימנים

שבשנה הפשוטות והמשבורות. לעשה לא תמצא
לחות הראשונה שלסימן ג׳ והאחרונה ב׳ ישלך
לבעת שלא בשנה הפשוטה יהיה הסימן כל׳.
ולא יהיה המשבורת יהיה הסימן ג׳ ולא לחות
הראשונה ב׳ והאחרונה ז׳ לבשנה הפשוטה הסימן חג׳
והמשבורת הסימן ג׳ ולא לחות הראשונה
ז׳ והאחרונה ב׳ לבשנה המשבורת הסימן ג׳ כל׳.

דרך אחרת והחסרין וכסדרן

לבעת הבלמים

לא תהיה בשנה הפשוטה רק לא זה יום יהיה בשנה
לא בשנה בלחמה שנה ובלי זה יוסיהיה לבשנה שלא
לחלקין והמשבר מספר הימים שים בשנה. לא
יהיה בשנה ג׳ ימים לחמה שנה כסדרן. ולא יהיה
בשנה ד׳ ימים לחמה שנה כסדרן. ולא יהיה בשנה
ה׳ ימים לחמה שנה כסדרן.

ה׳ יהיה לחמה שנה בלמים והסימן בלא בשנה
לכל כמו הרי ברבעה לבעת סדור הרבה בעת בלא
שהיה בשנה הפשוטה ומלחמו לא המספרם שיהיה
לא בשנה בלחמה בשנה שלא בעת בלא יום
ה׳ ובעבר בשנה הפשוטה ולא בשנה שלא בעת בלא יום
ה׳ ימים לחמה שנה בלמים שהרי הם בעבר בלא
ימים יום א׳ ויום ב׳ ויום ג׳ ויום ד׳ ולא יום
הבלמים שלא בשנה הלחמה בימים מעבר שבעת בלא
לא יום הבלמים בשנה שנה. ומזה הבלמים
הבעבר הבלחמה. ולא תהיה בשנה המשבורת המעבר
המעבר הוא בעבר ולא בלא לא יהיה בין הבלמים
בלא בשנה לחמה שנה ובן יום שבעבר שנה
שהיה ה׳ ימים לחמה שנה הבלמים. ולא יהיה
בעבר ה׳ יהיה לחמה שנה כסדרן. ולא יהיה
בעבר ה׳ ימים לחמה שנה שלמים והסימן חג׳
בשבשנה המשבורת הבלמים. ולא יהיה בלא בשנה
המשבורת יום ה׳ ובשנה הבלמים בן יום ה׳ לחמה שנה
המשבורת שלמים שהרי הם בעבר ה׳ ימים
יום הבלמים שלא בשנה הבלמים כמו שלמים
ולא יהיה בלא בשנה בלמים ה׳ לא יום הבלמים לבעת
בן הבלמים בחג לא לא ולא בר ;
ולא יהיה בלא בשנה בלמים ה׳ לחמה שנה

ליום ב׳ ביום חמישי ולא קיל מעשה ברת לי ליום
ביום כדרך וסיימן לא חפלה בחמישי ׳ ושרוטו
לא חסרי בפסוק ולא כסדרן במשברת כביום
ראש השנה בחמישי ״ ולא מ בשם פסוק
אם יקיק קבשת תשרי ביום ב׳ וקבשת טבן ביום
ג׳ לאחריו שקוד יום ג׳ לותה שנה חסרה ״
ואם יקיק בשבת יום ראשון לותה שנה כסדרן ׳ ואם
יקיק שם ימים לותה שנה שלמים ׳ וסיימן לא לא
בם בפסוק ׳ ושרוטו אם יום קבשת תשרי
ויום קבשת טבן ובקיים זה אחר זה לותה שנה
חסרים ׳ ואחר סיימן מעשרים קול ׳ אבל
באה מעשברת סיימן בא ב׳ לא במעשברת
ושרוטו כשרוש סיימן ראשון ״ ׳

והנה אכתוב לך

שם עיון ר״

בלוח קאחר סיימן קשמש מראש מיחוד רשם שמו
מיחודים עד סוף מיחוד רבו שמש מעשה שבר
מיחודיו ׳ ואחרוב בראש כל מיחוד מעמד בשעה
שמש נשבע קול מתחיל ׳ ובוא יקיק פרש לך
בבעה שמש מן מיחוד אחה שמיר ותבא ל קשמש
אחה שמיר בא מן מיחוד קקול וסיימן
מתשבא ם כנגד קול סיימן לותה שמש
וסיימן קקול תשין לותה בור״ ר
קשמ ותרע קבשת חמשי
קשמ ותעקון מיועדים
ומחלבע פרשיות

ווש מעשה לעיות

לוח לדעת סימני השנים מתחלת מחזור רסט עד סוף מחזור רפג

| | | |

עיין פיוט קשה קטעות והמשברות,
ותחת כל פיוט מקם קבשנת לכל חדש
קשה ומעוה"ק"

פיוט קשה קטעות שבת

ח	כ	ב	ל	ק	ו	ז	סלות כל מועדי	ח	כ	ל	ב	ז
כחב	כסק	נבק	קכו	קשלו	זחלו	זחב	קשה לחדשים	כחק	כסו	נבו	כחלו	קסב
כ	כ	ב	ק	ב	ז	ז	ראש קשה	כ	כ	ב	ק	ק
ל	ל	ק	ח	כ	ח	כ	שם נבלה	ל	ל	ק	ח	ח
ל	ל	ק	ו	כ	כ	כ	שם כתר	ל	ל	ק	ו	ו
כ	כ	ב	ק	ק	ו	ו	פוטות	כ	כ	ב	ק	ק
ח	ח	כ	ל	ל	ו	ו	יום פרבה	ח	ח	כ	ל	ל
גל	גל	לק	ו	ו	לב	לב	מרחשון	גל	גל	לק	ו	ו
ק	קו	ו	ח	לב	ב	גל	כסלו	ק	קו	ו	ח	לב
ח	כ	כ	ל	ק	ו	ז	חנוכה	ח	כ	כ	ל	ק
ו	זח	זח	כב	גל	ל	קו	טבת	ו	זח	בח	כ	גל
ח	ב	ב	ק	ו	ו	ח	עשרה בטבת	ח	ב	ב	ל	ו
ו	כ	כ	ל	ק	ק	ו	שבט	ו	כ	כ	ב	ק
לב	גל	גל	קו	ו	ו	לב	אדר ראשון	לב	גל	גל	לק	ו
ס	ס	ס	ס	ס	ס	ס	אדר שני	גל	קו	קו	ו	לב
ם	לל	לל	וכו	וסו	וסו	ם	הפסקה	לל	וכו	וסו	וסו	ם
ק	כ	כ	ל	ק	ק	ק	עשה לפתר	כ	ל	ל	ק	ק
ח	ב	ב	ק	ו	ו	ח	פורים	ב	ק	ק	ז	ח
ב	ק	ק	ז	ח	ח	ב	טעם ופרח	ק	ז	ז	ח	ב
לק	ו	ו	לב	כב	כב	לק	אייר	ו	לב	לב	כב	לק
ו	ח	ח	ב	ל	ל	ו	סיון	ח	ב	ב	ל	ו
ל	ו	ו	ח	כ	כ	ל	שבועות	ו	ח	ח	כ	ל
זח	כב	כב	לק	קו	קו	זח	תמוז	כב	לק	לק	קו	זח
ב	ק	ק	ח	ח	ח	ב	אב	ק	ח	ח	ב	ב
כ	ל	ל	ו	ו	ח	כ	אלול	ל	ו	ו	כ	כ
ב	ק	ק	ח	ח	ח	ב	תשעה באב	ק	ח	ח	ב	ב
גל	קו	קו	זח	לב	לב	גל	אלול	קו	זח	זח	לב	גל

סדר הפרשיות
וההפטרות

שקורין ומפטירין בכל שבת ומועדי שנת ועד
מועדי שנות אחר בכל שנת פרשה אחת והפטרה
אחת. בראשית. כה אמר ה' אל מ"ר. עד ואחרי לא
יהיה והיה בשנה" תולדות. כה אמר ה' עקדה עד
ולקדוש ישראל מפחדך והיה בשנה. לך לך נאם
ה' אמר יעקב עד מקדוש ישראל אתה אל והיה
בשנה. וירא אל. ואשה אחת מבני בני הנביאים
עד ותשא את בנה ובנה והיה במלכים" ויצא חיי
שרה. והמלך דוד זקן עד ומבן מלבוש מלאו והיה
במלכים" תולדות יצחק. מסה דבר ה' עד מ מלאך
ה' בראות הוא והיה בתרי עשר בתחלת מלכות
ויצא יעקב. ונעמי מלאים עד באחרן תלמודתא והיה
בתרי עשר בראשית" וישלח יעקב. חזון שבריה
על סוף ספרו והיה בתרי עשר". וישב יעקב. על
שלשה פשעים ישראל עד מי לא יבאו. והיה בתרי
עשר בעמוס" ויקי מקץ. ויקץ שלמה עד מלך
על כל ישראל והיה במלכים". ויגש אל. ואתה בן
אדם קח לך עץ אחד עד בחיות מקדשי בתוכם
לעולם והיה בחזקאל". ויחי יעקב. ויקרבו ימי
דוד למות עד והכון מלכותם מלאה והיה במלכים
ואם שמות. דברי ירמיה על רעה הבאה אליהם מה
ה' והיה בתחלת ירמיה. ויפטירין בן אדם
הודע את ירושלים עד בהרבי אשר שמתי עליך
נאם ה' אלים והיה בחזקאל. ויפטירין לו יחזק
בעשרים עד המלאכים לא יהיה והיה בשנה
ואחרי בקבר את אביו ישראל עד בפחתם לחלקים
ודבר בלעם ה' אלים. ומסיים בתפוק כיום ההוא
לתמיד אל והיה בחזקאל". בא אל פרעה הדבר
אשר דבר ה' עד ונקבה לא תעבר והיה בירמיה".
ויפטירין מסה מעבים מעבי ה' רוכב על עב קל

עד ונחלתי ישראל והיה בשנה". ויקי בשלח
ובטרם אשלח עד סוף הקשיבה והיה בשופטים
ויפטירו יתרו. בשמת מות. עד וקרית שמו
מעתה והיה בשנה". ולא המפטיר. הדבר
אשר היה ל ירמיה מלאת ה' אחרי כרות עד מלאן
יושב. ומסיים אם לא בריתי יומם ולילה ומנין. והיה
בירמיה" ויקהל לתומה. ויל נתן חכמה לשלמה
עד ולא אשובנה את עמי את ישראל והיה במלכים
ואתה תעבה. אתה בן אדם את בית ישראל עד
ורשתי אתכם נאם ה' אלים והיה בחזקאל" פ
קשה. ושלח אחאב בכל בית ישראל עד אלקוה קטים
והיה במלכים" ויקהל. ושלח המלך שלמה ויקח
את חירם עד שמים בית אל והיה במלכים
לא פקודי. ועשה חירם עד היה בין והיה במלכים
ויקהל. עם זו ישראל ל עד ובשבל יתפלל והיה
בשנה" ע את אחרן. שלותיכם פשע אל ובחיכם
עד ובברתה מעשקם ומסיים ל יתהלל חכם בחכמתו
עמי והיה בירמיה". ויקי ביום השמיני. ויקם
עוד דוד עד ולך כל העם איש לשתי והיה בשמואל
אשה ט שריה. ואיש כי מבבל שאשה עד בבית
ארון והיה במלכים. זאת תהיה. ואהבתה
אבשיה הוא מעבר שם עד וירגמו אותה אבנים
ויומת והיה במלכים" אחרי מות. הנה ימים
באים עד סוף מספר והיה בתרי עשר בעמוס".
ויפטירין ואתה בן אדם הקשבים הקשבים
עד וידעת כי אני ה' והיה בחזקאל".

והיה בשופטים. בהעלותך. רש"י מיחי עד יון
יון לה והיה בתרי עשר בזכריה. שלח לך. ויעל
יהושע בן נון עד ובני עמון כל יושבי הארץ מפשטו
והיה בהושע. ויקח קרח. ויאמר שמואל
עד לעשות אתכם לעם והיה בשמואל. ויחר
חרה אפו. ופתח הר לעני עד ויכנעו בני עמון
מעט בם ישראל והיה בשופטים. וידע בלק
והיה שריה ישראל עד והנבא לה עם אלף
והיה בתרי עשר במיכה. פנחס. ויל"ל קיתה
ל"ל ויקם עד ויקם ויאל אחרי לשון ישראתה והיה
בשמואל. ואמרתן בפסיקתא מעבריות ועד ל"ל
בתמוז מפטירין לעשן הפרשיות נחמה לנחמיה
מנסה ואיל הכי לפי קורין ולא המלוכה. תלת
הטרפות ומכבר ונחמתה ותנתי לתעוכתה
ומיעוה לשח בוא לרק שדם. ליחס המעות
דברי ירמיה עד רעה תבא ל"ל מס מ"ל. והיה
בתחלת ירמיה. לה מנסה. מעמד דבר ל"ל בת
תנבב. עד הון אלוך יקולה והיה בתרמיה. לה
הלבריס לעם תשעה כתב חזון ישעיה עד ומשה
בנבקה והיה בתחלת ישעיה. ואתחנן. שבע
דנחמתה. עד אדקה. נחמו נחמו עד חיים לא
נעבד והיה בשעיה. והיה עקב. ותאמר ציון
שבע מ"ל ל"ל שכחם עד תבא וקול ומרקי. והיה
בשעיה. ראה אנכי. שרי שרי עד לחת
ישועת אלהי והיה בשעיה. ויפ מפטירין עשה
פוערה עד פ פלרך והיה בשעיה. שופטים
ושוטרים אנכי אנכי הוא מנחמכם עד ומלאסיכם
אלי ישראל והיה בשעיה. פתחה לנחמיה. רע
עקרה לא ילדה פרחי רנה ונחל עד ולקוים ישראל
פ פלרך והיה בשעיה. והיה פ הנה. קומי אורי
עד נשתה לחיישה והיה בשעיה. אתם נבחר
לעבד ראם אשה. שוב ישראל עד ונפשם כל מי
עשה והיה בשעיה. ויולך בעשרת ימים שבין ראש
לעם הכפרים תרנ"ו ותיכנתה הש דרשו"ל עד

ויקבץ לאת ישראל לקבצו והיה בשעיה. והיה
ויאמרתן מעכת ראש אשה דרשו"ל בהעלותו
טחיל. ומי כי אלפן בכל קרלא לו בנסר ויחיל
לימת בעשרת ימים שבקרלא אשה עם הכפרי
קלוים לאחר יום הכפרים שובה ישראל עד ופשעו
יכשלו בם והיה בחוף הספר בתרי עשר בהושע.
ומסיים מי אל כמוך שאה בחוף ספר מיכה.
ויש תלמוד מה מועלת ההפטרה לאחר יום הכפרי
ויל מנסה דלמר ר' יצחק יפה עצה לאדם בן קודם
גזר דין בן לאחר גזר דין. ובדוב המקומות
נסבר מפטירין שבת ל"ל עשרת ימי תשובה
שובה ישראל. ושבת שלאחר יום הכפרים ויברך
דוד לי"ל ולא יהבן פ הפטרה ו"ל ויעבר משבר שובה
ובריך לעמר כסוף תרתי דתעוסתא כמו שמעמר
וכן כתוב בסדר לה. וכן שמעתי שמקבלן בנרפת
ובפרובינסיא. וכתב רשב"ם סעדיה שבריך לפטיר
בשבת שבן לאחר הכפרים ויום הכפרים. ולשון מ"ל
בהמכלו. ולאחר הברכה. ויקי לאחרי מות מעשה
עד בכל אשר תלך והיה בתחלת יקוטע. ולע
שים מלו הפטרות שמתחלפות לבעלי הפטרו
לאחרות כגון אם חל לאחר חדש בשבת לו בשם
לאחרון. אבל הפטרות לאחר פלא לרק שדם לאם
מתחלפות לאחרות לגמלה. ואומר בתרגם
על דרך נחות כ הקפו לעמר בתחלת הפטרות
הנחמות נחמו נחמו עמי. כלומר שקבלנו לעמר
לנבאים נחמו נחמו עמי. על זה מסיבה בשבת
ישראל ותאמר ציון עזבני מ"ל. כלומר לאם מתפיסת
מנחמת הנבאים. ואומר שרי שרי לבני שו
זרוב מ"ל שרי כ מי קדם. ובמקומות שמפטירין
במקום הפטרה זו עשה פוערה לא מחמת כלומר
הנבאים חוזרים ואומרים לעם הקבלה הם בשבת
ישראל לא מתפיסת בתנחומין אלו. על זה חוזר
הקבלה ואומר לנבאים הוא מנחמכם ואומר עוד
רע עקרה לא ילדה ואומר עוד קומי אורי כ כל

לוכך. על זה מסיבה בשבת ישראל שום לאשים מ"ל
כלומר מתהים לשום ולמיום תנל נפשי בלא ל
קלבשם בגדי יפעת ועמ"ל. כתב רשב"ם סעדיה בשבת
שיקיה בן הספר לאם מפטירין פרשת נלה בספר
מישראל. ומכאלו כתב מתשובת שאלה לר' שמעון
בר גרשון. הה לשום ומה שקונר לך פ בשבתר
לרלם נמל שבנבו הקבל לשת הכנסת וקרא
ברכות וקללות והפטירו בנבש מקם עבדי מעת כן
שמעתי גם כן גם לאם מלי ל כתב בחלבות לבל
שמעתי פ כשנפטר רבם שרידי לאבו של רבם
היה יקרו לראותה שבת. נפרשת יפקוד מ"ל אלו
הרוחות לבל בשל ומ"ל. והפטירו ויקרבם ימי דוד
לימות. ובמקום פסוק ושמה ישבו בשל בשם לוד
לבו קרלו והיה שבו בשל בשם שרידי לבו. ותכן
מל כתב מלאל. עכ"ל. שבת שקורין בה שתי
פרשיות כגון ויקבל עם לה פקודי לא לשם פ
תרגיע עם ולא תעיה מקבן בדוב המקומות נסבר
שמפטירין הפטרה של הפרשה הראשונה כלומר
הפטרה של ויקבל לו של לשם פ תרגיע. וים
מקומות שמפטירין הפטרה של הפרשה שניה
מנסה נסליק מיעה וכן כת קלס במל ולא לירע
מועד בים שבת קורין בעמן המועד לא נסדר
הפטרת ונם כן קורין הפטרת המועד ואעלה לין
לבות בעמת שבת שבבא ולא בשם ומלמי
תחלת פרשת לחת מועד לא תחלת פרשת הפטרת
ויקרו חוזרין גם כן תחלת הפרשה בשבת שלאחר
המועד אחר שקראו לתם בשבת שקורה המועד
רק ילדע שקראו התחלת הפרשה ויהי בחצי הלילה
שבבא פעמים. ובה כשיבה פרח בים שבת פ
קורין תחלת הפרשה שמעת תפסת ובשם ובמעמי
שקם קודם מפרח. ובמעמת שבת של יום טוב
ראשון. ובמעמת שבת של יום טוב אחרון. ובשם
ובמעמי שלאחר כן. ונם לאם שקראו תחלת
פרשת ולאת הברכה לרבנה פעמים ובה כשיבה

סכות בים שבת. פ קורין תחלת הפרשה במעמת
הפסת ובמעמי שקם קודם סכות. פ בשם לין
קורין לאתה מעמד שקרא יום הכפרים ונם קראו
לאתה במעמת שבת של יום טוב ראשון. ומעמת
שבת של יום טוב אחרון שקרא יום שמחת ראשון
יום ראשון לאחר כן

אלו הן הפרשיות

שים שמש שמתחברות ים שמש שלים מתחברות
מראשונה ויקבל עם לה פקודי. והשמשה לאם
פ תגיע עם ולאתה תקיה. והשלשה אחרי מות עם
קדושים תקיו והקלשה בהר סיני עם לם בחקותי
ובחמישה שלם לך אבנים עם ויקם קרח.
והשלשה אחרי המעות עם לה מסעי. והשמשה
לאתה בנשם עם ולך. ופרשה ולאתהנים לם
ומקן שבשקרא מתחברת ם ומתפרלת ובלא שבבל
השמש קרא מתחברת לא לשיבה לרם השמה בים
שם לו בים שבשי קרא מתפרלת. והשיבן בזה פת
בן המלך לומר בן המלך. פת ולך. פ לם שיבה
המלך ראשיבו רק בבן פת ולך תפריד ולך מלבן
פשה לאתה פתים לבל הפשה הראשונה לין לבן
ומן קשבלא בשיבה הפשה יקרו מלבשים. בשל
רבי נמים לעם מתלקין לאתה בנשם מן ולך שהם
מלבות בשים שתי שבשת בן לא לבחות. ובקרן
קודם לא לאתה בנשם ולאחר לא ולך. ולא קרא לאתה
טוב לחלק לרשי המעות מן לה מסעי שהשבלות
והשבלים שים בלאתה בנשם קלו שקלל מסה לת
ישראל ובחשה לבשים קודם לא. ובקשו עשו שלים
קדוות קלו מה שבלאתה בנשם כלו מערם לא
ראשבלות שקלל מסה לא עד ולאן קוה שהיה
בחלבות שבלא פעבה לא הטעם לם שבלאתה הפסיק
בפרש אחת בן קלו לא וכן קורין במדבר פיב בן
קלו שבלא ומן ערבת. ובה לאתו לך עד לא לבשת
מעמו אחר בקרו לאחר בבשם הפשו ובמשבר

וכל אשה לקרות בתרא פתח בדבר טוב ומקיים
בדבר טוב אחון מפר את אחיו פן לא ימרינן בפרק
אקורא את אמעלה שמיר שמתחילין סימן קדוש לך
אקורא אריאשון מן אחיו עד זכור ימות משיח
וקטע מן זכור ימות משיח עד ידבקהו. וקשלשי
מן ידבקהו עד ויבא מ״ו ויצן. וקרטשי מן ויבא מ״ו
עד לא תכמו. וקחמישי מן לא תכמו עד פ״ת אל
פמים ידי וקשי מן פ״ת אל פ״ת עד סוף הסדר
וקטעם שפסקין כמשפחות אל מפני שהיו תכיה
כדי שיהאו קשה בתשובה. וקטעם שנתנו
חכמים סימן לפסקות בדרש זו יותר מפאר
פרשיות התורה כדי שלא יתקנוטו עם שלא נמר
קשה לקרות בעברים מפני שהם מפסקות בדרשות
ומנהג שלא לפסיק בקריאת שירת הים ועשרת
הדברות וקללות שבתורת כהנים ושבמשנה תורה
אל אחד קורא לחתם. ואחר לא ימרינן במעלה
בדרך בא אשר אין מפסיקין בקללות ומעבר שם
אמר אחי לא שם אל אל קללות שבתורת כהנים
אבל שבמשנה תורה מעלי טעמא אמר אשר
הלו בלשון כפל אמורות ומשה מעם קנטרא אמרן
וקלו בלשון יחיד אמורות ומשה מעם עבמו אמרן
אמר לו הנה שלא לפסיק בשפיון. ומה סיבה
לעמדו מדאמרינן פרשלמי דמעלה בפרק בא
אשר אין לך טשן ברכה לעמו ולאחרון אל שירת
הים ועשרת הדברות וקללות שבתורת כהנים וקללות
שבמשנה תורה. וקם אחרון בעיסכת סופרים
וגרסינן בפרקא קמא דברכות בתרא ובמעמות בפר
הזהב דבא אמר ר יהושע בר אבא אמר רב גדל
אמר רב. שמנה פסוקים אחרונים שבתורה יחיד
קורא אותם בעת הכנסת הלב. יקודא יהושע כתבן
ולל שמואל בן יוחאי מעשה כתבן בדמעה. ואלבא
דתרויהו קא אמר ונשתנו מעשה תורה נשתנו לקרותן
יחיד. ואת בדמע בעמל יחיד קורא אותם בעת
הכנסת ואין צריך עשרה. ואשר עשו אבלאבל

ואין לשון. אלא לא ראיה מעשה מי שאמר זה ומה
שאמרה יחיד קורא אותם אלא שלא יפסיק בהן. וקם
אחרון בהלמי דמעלה ומנהג אשלה שהשלם קוא
קורא אחרון שותק. ומה שבתשבן אחת מאלה
ובנבר מיכן הלבו עבל. וכן פרק יחיד קורא אותם
שלא יפסיק בהם לקרות זה אחר נעה פסוקים וזה
אחר נעה פסוקים. וכתב אחרא בסוף אמרא דיבוש
שבאמש לעמלה ל יוסי בר בן בשם רב המנונא
פסוקים אחרונים שבמשנה תורה בעמנו ברכה
לבמה ולאחריהם פ מעם אין מפסיקין בהם
אל יחיד קורא אותם וקם אחרא במסכת סופרים
ומנהג בקריאת התורה שאומר שלא התחלת פסוקים
יהושע וקנבר מעשמין אותם בקולם ואחר כך
חוזר ואומרם שלא. וכת רבי שעביה פ״ם עשרה
פסוקים. ואלו מן מ״ו אלה לבם. ואמרינן ב״
מ״ו אים מלחמה. מי כאמור כמים. מקדש מ״ו כונן
ידיך, מ״ו ומעלך. פ מאחר אמאחר. שוב מאחרון
אסר. מ״ו מ״ו אל בראשו ואחון. המאחר את זכר עמלק

סימני המועדים

לעולם לא בלו פסח ולא נהו עצרת ולא אבו ראש
השנה ולא אבו יום הכפורים ולא זכר סוכות. לא בלו
פסח מעשה לא אבו פסח בלו שם יבא ראש ראש
ביום רבעה לא אבו אל אחדים שם מעמדנו תשלי
בה כסלדן וקם ומתיים על שם עמת ל ימים ולא לא
מעל לבא ביום ל לא שיבא יום הכפורים ביום שני
ולא יבל להיות בשני מעשה מתיה שאם יבאו מתה
בשני יעמוד בימים יום הכפורים ושבת ויבריח
וכן אם יבא פסח ביום ל יבא לא ביום שני ויבא יום
הכפורים ביום ראשון ואיכא מעשה מתיה. וכן אם
יבא פסח ביום ל יבא לא ביום א ויבא יום הושענא
רבא בשבת ותתבטל עבדא מעמד שאינה דוחה שבת

ולעולם לא בלו עמן ולא בלו אל אין אלו סיון ולא
בלו תמוז ולא בלו שבעה עשר בתמוז ולא אבו אב
ולא בלו תשעה באב ולא נהו אדר ולא אבו תשרי
ולא בלו עם בלעם ולא אבו מריאשון ולא בלו כסלו ולא בלו
חשון ולא בלו טבת ולא בלו עבדא בטבת ולא
שבט ולא אבו אדר ראשון ואדר שני. ולא אבו
תענית אסתר. סימן לכל מועדי הקדש
אמת בם בר יק קיף. מרחם יום
ראשון אל פסח יבא בתשעה באב וקסיון אמת
ויום שני אל פסח יבא בשבעה וקסיון בם. ויום
שלשי אל פסח יבא בחמשה וקסיון בר. ויום
רבעי אל פסח יבא יום קטן תרבא וקורא יום שמחת
תורה וקסיון קן. ויום חמישי אל פסח יבא עם
כפר וקסיון קן. ויום ו אל פסח יבא מרים שעבר
באותה שנה וקסיון וף. סימני לרבע
פרשיות שקן פרשת שקלים
וכרשת
זכור ופרשת פרה אדומה ופרשת החדש. כבר
יעבר מ״ם אדר שם ימים ואם יבא יום ראשון
אל אדר ביום חמישי יבא מרים ביום חמישי. וכן
בשאר כל הימים שם שבלות יום שבא יום ראשון
אל אדר יבא מרים מ״ם ראשון ים מו ימים עד
מרים. אבל הכשקות אדבר פרשיות אל אים כן
מ״ם שם אל אדר אדם מוקן אם ולעולם אים
בא אל בוכו שם אל אדר אדם מוקן שם אל אדר
אדם אדר ביום ראשון יבא יום אחר נעה עשר בשבת
ולא מוכל לקרא את מגילה. ושאר שבת ביום
שם וכן אם נקבע ביום שני יבא שבת ביום רבעי
ואם נקבע ביום ג יבא שבת ביום ו ואין שבת בא
בדרכו כמו שאמרנו. ומן לא אל מ״ם הפסקות
בן מקרשיות ומימים אמו לל ואין. מרחם ואם
כשאל אדר אדם אדר בשבת קורין באותה שבת
פרשת שקלים שבשבת שבא שמוקן באדם
קורין פרשת זכור שם שבשבת הבנים יבא מרים
ביום ו שבוא לל באדר. ומאחרת שבוא שבת ובוא
טו יום מפסיקין מלקרות פרק אדומה שם שבשבת
אבאה לא אוכל לקרות פ שת אחדם שם שבשבת
הבנים לא יבא אדם אדם ואין קורין פרשת אדם
אל בשבת שלשה אדם אדם שבן, בו כשאל
אדם אדר ביום שם מפסיקין בו כשאל
בשם קורין יום שבת שעברה פרש שקלים מפסיקי
מלקרות פרשת זכור ביום שבת הבא שבשבת
באדר שם שבשבת הבא לא יבא מרים ואין קורין
פרשת זכור אל בשבת אל אדר אדם. לל כשאל
אדם אדר אדר ביום אדר קורין פרשת שקלים
ביום שבת שעברה ומפסיקין ביום רבעי שבוא
שבת מלקרות פרשת זכור שם אל יבא מרים
בשבת הבא. וכן כשאל אדם אדר אדם אדר
אדם אדר ביום אדר קורין פרשת שקלים
ומפסיקין מלקרות פרשת אדומה אל
זכור אל אחר עשה לך עשלם עד סוף הסדר
ומפסיקין בשמואל ואמר שמואל אל אחאל אל אחאל אל
אל מ״ו נמשיך מלך עד לעם מ״ו בנ״ל. ופרשת
פרה אדומה מפסיקין בם כן שם ספרי תורה וקורין
באחד ב בשבת ביום. ומעבדר קורא בשם מתחלת
ואת חקת התורה עד והנשם הבנשמה תמיד עד
הערב. ומן קורין עד מים חיים אל אל ואים
נכון ם נגיד לקרות עמן פרק אדומה כו

ומעמידין מחוקקו בן לוה מת ישראל יושבים על
לומדתם עד לוה״ל נכרתי ונשמתי. ונפרשת מחלם
מושלין נם בן שם ספרי תורו וקורין בראחד ו בסדר
קוים ומתעטר קורין בשם נפר בן ו פרשה ראחם
קוה לכם עד בכל מושבותיכם תחלו מעמת
ומעמידין מחוקקו בראשון בראחד לחדש עד בנקר
בנקר שלית תמיד. וכשחל ריש חדר קמוך
לשבן בשבת מושלין ג׳ ספרי תורות וקורין בראחד ו
בסדר קינים. וראחד קורין בשם נרים חדש מתחיל
מנרשת ומיום קשבת וקורין פרשת ובראשי
חדשיכם ומעמידין קורין השלשי פרשי. ומעמידין
ויכלות ויהיו. ושבת בזה ששון כשחל ריש שבן
לחיות נשמות. ומעשה ל׳ פרשיות לו קשלם מקש
וכל לומן שנת המקדש קיים וקש פרשת שקלים
ופרשת פרה לחומה ופרשת ראחם
בחדר מעמידין על הקשלים שהתרה ראחדו ואת
שלית חדש בחדשו לחדשי קשנה ומעמידה
לפנים מרחם חדש כל. ואחר בחדשו לומר חדש
ובנה לשקלים מתרומה חדש פ מתרומה שקלים חדשי
ולא מקמיעים חדש אחר קודם שבן כדי שיכון כל
אחד ואחד מחצית השקל לו ויקיר הכל נסי ומוכה
לעקדים הסיבה שבן ועל כן כשחל חדר בתוך ימי
הסגר מקדימין להמיר ביום שנת שעברה
שלם ולאחרו עד שנת הבאה לא יהיה חדש שלשם
הקבוצה לרחם חדש שבן. אבל כשבא ריש חדר
בשנת אין צריך להקדים שהרי יש כאן חדש. ופרש
פרה לחומה לחדש לעמה הסם טמאי מתי שיטהר
בחצר פרה לפי שנרא שבן מתחלן לעלות
לרגלו ולא לרמסיקין בן פרה לחומה לנרשת
ראחם. ופרשת ראחם לחדש לעמה שנשמע
הנכנס יהיה ריש שבן ויפה טעם לעלות לרגל.
ופרשת וכל מקום פריס לא שיהיו בה מורע
טמאין ואמרה תורה זכור את אשר עשה לך עמלק
ונעשה הסמוכה לעולו זכור בפה וסיים להפסקות

ל׳ פרשיות לו ל׳ כוסות על פסח שלמדו רשתשבן
הכוסות הקדוש כנה לשנת ישתה בן שלשי לו ל
ישתה. ואמרי ברוש בדין הוא שתקריב פרש ראחם
לברשת פרה לחומה שבראחד בשבן הוקש המעשה
ובשלו נשרפה הפרה ולמה אמרו תקנים פרה
לחומה מקום שהיה טהרתן על ישראל פ מעומלת
מת כדי שלא יהיו בדין בשבת שם.

שער התקופות

שהיתה בשלש היה תקופת שבן פ כן הוא לא מוקן
לתקופה כל יהושע הלומר בשבן בבית הקשלש
והתקופה הולת שהיה בתחלת לא רשתשב הנברו
מלוכות בתחלת הקשלה והיה מולד שבן בשנה
הקיים בו ששת הרמב״ם חלקי מלא כמו שהרמב
והקדימה התקופה לאולר שבן זה לנברי שמולא ו
ימים ט ששת הרמב״ם חלקים כמו היתה לאחר מולד
אחר כך יום ושלש ששת וקצ״ו חלקים וכמו שיהיו לא
העשרה מסורים מדר מנה התקופה לעשרה שמו
בכל עת שהיה רוצה. ויהיה ברור לך מכלן שהיו
תקופת שבן מפלת לשלש פ לאסתחלת הקשלה לו
בחצי הקשלה לו בתחלת היום לו בחצי היום ומכה
בהתחלך בעת הראמה ii לא יהיה הקדמה מימי
הסגר בן שנה לשנה פ לאש יום ולכבד ולהתקופה
הראשונה היתה בתחלת הקשלה הרוש פ בשנה
הששית היתה בחצי הקשלה לאחר יום ולכבד. ובשנה
השלשית היתה בתחלת היום ובהרבעת בחצי היום
ותחזור בשנה הרביעית לתחלת הקשלה כאשר היתה
בשנה הראשונה זה מנהג תקופת שבן שהיתה
בתחלת לא רשתשב. ויבוא שהתקופות הנמה הראשונה
הבאה לאחריה היתה בו ששת ומחצה מלא רשתשב
ותהיה מכבד זה תקופת הנמה הפלת לשלש לו
בשעה אחת ומחצה לו בו ששת ומחצה לבן ביום
בן בשלה. ותקופות הבאי הראשונה היתה בו שבו
מיום ל׳ ותהיה מכבד זה תקופת הבאי הפלת לשלש
לו בו ששת לו בו ששת בקנו בין בשלה ותקופת

טבת הראשונה היתה בעשר ששת ומחצה מיום ל׳
ותהיה מכבד זה תקופת טבת הפלת לשלש לו בו
ששת ומחצה לו בו ששת ומחצה בן ביום בין בשלה
ומלא הקשבה בזה יהיה שלש בכל בית שבה ויחזור
לראש. ומלא בן הראשון לבית שבה יחזור בדרך לאמרה
כמו שאמרנו מכבד ביום ובמבט שבוה שבן מימי
הקשבה בשבת הראמה יפה לו ויבא ii בכל שבה.
ומעתה הראשר תבה לבעת בדרך זה יום מימי
הקשבה תהיה התקופה ובמבט ששת מן הקשלה לו
מן ביום הקדמה שמות הקשלה הנמוכים והקשלה הראשון
ומה שיהיה מכבד הנמוכים ומה שיתקבן מזה
הקשלה ii והבשאר פחות מן אחד לעמות
מיום הראשון מתחלת הקשלה והיכן שיבא הקשבן
בלוחות יום ובלוחות שבה תהיה תקופת שבן בלוחות
שבה שלתה רוצה. ובמבט שמוסיפין שלבה מבט
שהתקופה הראשונה שלבת הבשרה היתה בתחלת
לא רמב״ם לאמרם. מבט הרי הבשרה לבעת מתי
תהיה תקופת שבן בשבה ii שהיה שבת ק לשבה
לבחן הקשבה הנמוכים והקשלה לבו לשבה שבת ק
לא בנערה והיה הקשבה שבקשבה לבעתה והקלבה
הקשבה הנמוכים הרבה ונשאר ג׳ וקוסבה עלה
ששת והוא ג׳ לשלש יהיה המקובן ג׳ ובשלש
והקשבה מבו לאמרם. ואחרי כן הוספה על
המקובן ג׳ יהיה הכל ו׳ ימים ומבט שלבי יום שבה לו
ששת ותחזל למשבת מיום ראשון יבא לך הקשבן
בזה שבת בו ששת מן הבוקר ובשבה ולא מקום
הבוקר תהיה תקופת שבן בשבה ii ובשבה בלילה
יום ובלילה ii שבה תהיה תקופת שבן. יהיו שלה
תקופת יונשת. וזה כשתסיף ו׳ ששת ומחצה
לשלש על ששת לו ii תקופה שתהיה מלא ו׳ ששת
התקופה שלחריה. מבט הרי תקופת שבן בשבה ii
בו ששת מיום שבת ותסיף על זה ו׳ ששת ומחצה
יהיה המקובן מלכל ג׳ ששת ומחצה הלך מקום
ג׳ ששת ומחצה. הלך הרי הקדמה שלש לו בשבת
תבה מבט זה תקופת שבת הפלת לשלש לו בו
ששת ומחצה לו בו ששת ומחצה מן ביום בין בשבה
ומלא הקשבה בזה יהיה שלש בכל בית שבה ויחזור
לראש. ומלא בן הראשון לבית שבה יחזור בדרך לאמרה
כמו שאמרנו מכבד ביום ובמבט שבוה שבן מימי
הקשבה בשבת הראמה יפה לו ויבא ii בכל שבה.
ומעתה הראשר תבה לבעת בדרך זה יום מימי
הקשבה תהיה התקופה ובמבט ששת מן הקשלה לו
מן ביום הקדמה שמות הקשלה הנמוכים והקשלה הראשון
ומה שיהיה מכבד הנמוכים ומה שיתקבן מזה
הקשלה ii והבשאר פחות מן אחד לעמות
מיום הראשון מתחלת הקשלה והיכן שיבא הקשבן
בלוחות יום ובלוחות שבה תהיה תקופת שבן בלוחות
שבה שלתה רוצה. ובמבט שמוסיפין שלבה מבט
שהתקופה הראשונה שלבת הבשרה היתה בתחלת
לא רמב״ם לאמרם. מבט הרי תקופת שבן בשבה ii
בו ששת מיום שבת ותסיף על זה ו׳ ששת ומחצה
יהיה המקובן מלכל ג׳ ששת ומחצה הלך מקום
ג׳ ששת ומחצה. הלך הרי הקדמה שלש לו בשבת
תבה מבט זה תקופת שבת הפלת לשלש לו בו
ששת ומחצה לו בו ששת ומחצה מן ביום בין בשבה
ומלא הקשבה בזה יהיה שלש בכל בית שבה ויחזור
לראש. ומלא בן הראשון לבית שבה יחזור בדרך לאמרה
כמו שאמרנו מכבד ביום ובמבט שבוה שבן מימי
הקשבה בשבת הראמה יפה לו ויבא ii בכל שבה.
ומעתה הראשר תבה לבעת בדרך זה יום מימי
הקשבה תהיה התקופה ובמבט ששת מן הקשלה לו
מן ביום הקדמה שמות הקשלה הנמוכים והקשלה הראשון
ומה שיהיה מכבד הנמוכים ומה שיתקבן מזה
הקשלה ii והבשאר פחות מן אחד לעמות
מיום הראשון מתחלת הקשלה והיכן שיבא הקשבן
בלוחות יום ובלוחות שבה תהיה תקופת שבן בלוחות
שבה שלתה רוצה. ובמבט שמוסיפין שלבה מבט
שהתקופה הראשונה שלבת הבשרה היתה בתחלת
לא רמב״ם לאמרם. מבט הרי תקופת שבן בשבה ii
בו ששת מיום שבת ותסיף על זה ו׳ ששת ומחצה
יהיה המקובן מלכל ג׳ ששת ומחצה הלך מקום

ט״ו שעות ויום שסה״כ הקשב שמת הקשב לסמוך ואין
יום יש לילה שבע שעה וקס הקשב שמרו ושבו
מעמחולם שקוי מלחזול לסט ונתן לכל שעה יא יום
יא יום ויהיה המקום מעמ״ט ובמיפ על זה ומיה
הכל כל יום ונשלך חשבון זה לל ישחרו כל יום
ונשמן כלו זה יום יהיה לחל שם נשמה זו שהיה ל
לעמחורם ומלאם לחל שם נשמה זו יום נל ומעמ
מיום ל שקוי כלם חרם לחל שם כל יום והעבר ק
חשבון שם ו ולא תבעב שם התקופה ע״ה התקופה
ביום שסה כמו שסלרם והוסיפם יום אחר והעבר
חשבון שם התקופה שקוי יום שבת ודעה
שתקופת טמן בשה זו כו שעות מיום שבת בלא
יום מחדש לחל שם וכשתבר בעמה יום מימי
חחדש תהיה תקופת טמן יהיו שלר התקופות ידועים
והוא שמעמה מיום התקופה הקשה שהיה בה
התקופה כא יום ו שעות ומחצה ותבא לר התקופה
שלחלק מעב הרי שידעמ שתקופת טמן בשה זו
היה בשם שעות מיום שבת יום כא מלחל שם
ומעמ מעשה זו ויום זה כא יום ושבת שעו ומחצה
ולא חשבון לשעה ומחצה מלחל ראשון יש כמו
מעמין ודעמ שתקופת הטמן שהיה אחר תקופת
טמן בשה זו תהיה בשעה ומחצה מלחל ראשון יום
כמ מעמין אחר כן נחשוב מיום זה ושעה זו שנמלא
בה תקופת הטמן כא יום ו שעות ומחצה ולא
חשבון לא שעות מלחל ראשון יום ב מהרי ודעמ
שתקופת הרי שהיה אחר תקופת הטמן בשה זו
תהיה בם שעות מלחל ראשון יום ב מהרי אחר כן
נחשוב מיום זה ושעה זו שנמלא בה תקופת הרי
כא יום ו שעות ומחצה ולא חשבון לא שעות
ומחצה מיום ראשון יום ב מעמ: ודעמ שתקופת
טבת תהיה בל שעות ומחצה מיום ראשון יום ב מעמ
אחר כן נחשוב מיום זה ושעה זו שנמלא בה תקופת
טבת כא יום ו שעות ומחצה ולא חשבון בה שעות
ומחצה ראשון יום ב מעמ ודעמ שתקופת
אחר כן נחשוב מיום זה ושעה זו שנמלא בה תקופת
ראשון מלחל שם יום ו מעמן ודעמ שתקופת טמן

שהיה אחר ותהיה בשעה ראשונה מלחל ב ו
מעמן. וכן עד סוף הקשב. והעבר זה שלמעבר
פלים לא יעבר חשבון שם התקופה שהיה יום
א לו ב לחל לשם לא תבשרך לו סוף יותר יום אחר
ולא נדול ומה לא יעבור להוסיף ל לא מלאכת
שתבשרך להוסיף יותר על זה תהיה שעשית בחשבון
ותחזור ותחשוב בדקדוק.

סימנים

לתקופת תקופת טו׳ כבר
מלכם שבת הראה לנו דעת שמואל שסה יום
וכשבר חלקה מלחל בתקופת הקשה ומה לבל
חלק כא יום ו שעות ומחצה וזה כמנהג שיש בין
תקופה לתקופה. וזה לך הכלל על ראשון בתשיב
ועל שב ב תעביר. ועל שני שכא אבב הנלף.
ועל רשע ב נעב הלף. ולא החלף. פ״ל
ראשון ב תשין. כשתחשוב ב חדשים מתקופת
טמן שהיה ראשונה לתקופת הסיף עלחה בימים
כבר יש הפלל תקופת טמן בתחלת לחל ב בה בחדש
חשוב הראשון כמה כא ימים ולא מלאיר הרי כאן נ
ול מעטין הרי כאן כל קח מתמון ל ימים שנחסרו
מעמן והם כמו לב חדשים. ועלקה תשיב ב ימים
הרי כא יום נמצאת תקופת תמוז מפלת ב״ו שעות
והיה מלחל ב״ו ימים מחדש תמוז. ועל ב תעביר
פ״ל כשתחשוב ב חדשי מתקופת תמוז שהיה שביב
תשיב עלחה שלמה ימים וכן ו שעות ומחצה כמו
מלמעלה. ועל ב שכא אבב הנלף פ״ל כשתחשוב
ב חדשים מתקופת הרי שהיה שלשית יש תקיב
הבשה שלמים תשיב עלחה יש ל״ו יום כמו כן
תשיב ב ימים ולא שהיה הרבים תשיב ב ימים. ועל
רשע ב נעב הלף פ״ל כשתחשוב ב חדשי מתקופ
טבת שהיה רשעית לאחתיה הבשה בשוה תשיב
עלחה ב ימים ולא היה מעברת תשיב ב ימים.

סימנים

לחרים לתקופות טו׳ כבר
מלכם שתקופת טמן חוזרת
בראש כל כא שם שם על המחזור הגדול שלחמה ל

ודע

שכל
זה שכלרם נעמן התקופות הוא
לעת שמוא. אבל לעת דעת רב אלא שהוא מעמ
שנת אחמה שסה יום וחמש שעות ותקע חלקים
ולא נעשה ים כמן כל תקופה ותקופה כא יום
ושבע שעות ותקיט חלקים ולא נעשה וקמיין
לא תקיט לא. וכשתבר תקופה מן התקופות מתי
תהיה תחשוב מלאות בנב מעמן זה ותבר תקופה
שלאחריה על הדרך שסלרם בתקופות שמואל
תקופת טמן שהיה בשה ראשונה שלחמה שלמה
ישרה. ובכל כא שם שבעה מחזורים קטנ
שלל שם שתקופת טמן חוזרת בכל אחד מהם
לתחלת הלבה ולא מעמ סימן אזני ולאל. פ״
אזני בשה זו ולאל בשה שביב כבר כשתבר ת
תקופת טמן בשה ראשונה מלחל רשע הקיד
תקופת תמוז ב״ו שעות ומחצה מלחל שה. ותקופ
תשרי ב״ב שעות מן היום. ותקופת טבת ב״ו שעות
ומחצה מן היום. ולאל בשה שביב ם תהיה תקופ
טמן ב״ו שעות מלחל חמיסי. ותקופת תמוז כא
ומחצה מיום חמיסי. ותקופת תשרי כתשב שעות
מיום חמיסי. ותקופת טבת כב שעות ומחצה
מלחל שני. ובשה שלשית תהיה בשעה א מיום
שני לתחיל לספר מתחלת יום שני. ועל אזני
ולאל לשתי שם, ובשה רחמיסית תתחיל תקופ
טמן בתחלת לחל שם. ועל דרך זה חוזרת לתחלת
קשלה מל שם לב שם עד הלמה ל מחזורים
שחוזרת לתקופת תקופה. ומימן ל מחזורים לכ
אב לו. לראשי מחזורים קשה נראו. פ״ מחזור
ראשון תהיה תקופת טמן בתחלת לחל רשע
ובמחזור שם בתחלת לחל שם. ובמחזור ב בתחלת
לחל שבת. ובמחזור רשע בתחלת לחל חמיסי
ובמחזור חמיסי בתחלת לחל שני. ובמחזור שני
בתחלת לחל ראשון. ובמחזור ששה בתחלת לחל
שני. וזה לעת חחשבון שכלרם. ודע לעת
זה שכלרם נעמן התקופות הוא
לעת שמוא. אבל לעת דעת רב אלא שהוא מעמ
שנת אחמה שסה יום וחמש שעות ותקע חלקים
ולא נעשה ים כמן כל תקופה ותקופה כא יום
ושבע שעות ותקיט חלקים ולא נעשה וקמיין
לא תקיט לא. וכשתבר תקופה מן התקופות מתי
תהיה תחשוב מלאות בנב מעמן זה ותבר תקופה
שלאחריה על הדרך שסלרם בתקופות שמואל
תקופת טמן שהיה בשה ראשונה שלחמה שלמה
ישרה. ובכל כא שם שבעה מחזורים קטנ
שלל שם שתקופת טמן חוזרת בכל אחד מהם
לתחלת הלבה ולא מעמ סימן אזני ולאל. פ״
אזני בשה זו ולאל בשה שביב כבר כשתבר ת
תקופת טמן בשה ראשונה מלחל רשע הקיד
תקופת תמוז ב״ו שעות ומחצה מלחל שה. ותקופ
תשרי ב״ב שעות מן היום. ותקופת טבת ב״ו שעות
ומחצה מן היום. ולאל בשה שביב ם תהיה תקופ
טמן ב״ו שעות מלחל חמיסי. ותקופת תמוז כא
ומחצה מיום חמיסי. ותקופת תשרי כתשב שעות
מיום חמיסי. ותקופת טבת כב שעות ומחצה
מלחל שני. ובשה שלשית תהיה בשעה א מיום
שני לתחיל לספר מתחלת יום שני. ועל אזני
ולאל לשתי שם, ובשה רחמיסית תתחיל תקופ
טמן בתחלת לחל שם. ועל דרך זה חוזרת לתחלת
קשלה מל שם לב שם עד הלמה ל מחזורים
שחוזרת לתקופת תקופה. ומימן ל מחזורים לכ
אב לו. לראשי מחזורים קשה נראו. פ״ מחזור
ראשון תהיה תקופת טמן בתחלת לחל רשע
ובמחזור שם בתחלת לחל שם. ובמחזור ב בתחלת
לחל שבת. ובמחזור רשע בתחלת לחל חמיסי
ובמחזור חמיסי בתחלת לחל שני. ובמחזור שני
בתחלת לחל ראשון. ובמחזור ששה בתחלת לחל
שני. וזה לעת חחשבון שכלרם.

ושרש לשון תקופה הוא מלשון הקפה שרל"ו חודש
וסבב וסיבוב וסמיכה לת"ת אשר כל חכמי המלחמה
וכתב הקף לה' אשר עשה ארץ. ויש חלק בין
הקפה לסבב כי הקפה היא השלמת הסבב עד
סופו. והסובב יכול יהיה סובב חלק מקצת אשר
ולא יוכל לעשות את כלה. והמקיף את כל אשר
ולבן אמר את כל אשר כלומר השלם אותה לסבב
עשה אחרת. וכן מקצת השמים מוכחו ותקופת
עד אשרשם שרל"ו יהיה מן הקצה ואחר אל הקצה
שהוא הלך מהלך השמש ולא נשתנה מחמת בכל
מהלך הזה. וכן לתקופת הימים בהשלמת הימים
ולבן קורין לתרבות חלקי הקצה תקופות מעט
שהומן בכל תקופה מהם עמוד עבור אחר מחלת
הלא והיום בחסרון או שתרון. ומתחיל בעבור
אחר כמו שאמרנו. מצאתי כתוב שם שוהל
בכל תקופה מלרבעתן שלא נשתנה מים בשעת
התקופה מהם שבה שלא יחזק ויתגבה מעט
שתקופת טבן היא לא שנהפכו מימי מדברים לדם
לא לגבן. ותקופת תמוז לא שבשעה שאמר לבלה
לעשה ולא אחרן. והבריתי אל הסלע בחורב והכה
מימי ומעוקם לא עשו כן וקבו אותו ולא מעמו לם
שנאמר הן הכה צור ויזובו מים ואין זיבה אלא לם
שנאמר ואשה כי יזוב זוב דמה. ובאותה שעה לקו
כל המעמות כולם. ותקופת תשרי לא שבאותה
פרק בא אברהם לבחון את יצחק בנו ופגעה
הסכין לם ואותה שעה נתברר אמונות ותקופת
טבת היא לא שבאותה הפרק נשחטה בת יפתח
ומפרו כל המעמות לדם ואי אפשר לשלם בלא
נחשה דם בחוזה פרקים והיא מלקה.
ויש אומרים שארבעה מלאכים ממונים על המים
בארבעה תקופות לו. כל אחד ואחד בתקופתו
ומתקלבן וכשוב יוצא זה נכנס שמים המים בלא
שמיה. ויש אומרים שהשמן מלשון טפה אל
ערב מים. ויש אומרים שקרב מקבר מה

אמרו ומשקב מלשון טפת לם מים כשאומרים
הקופה אמת. והתבאחים ר' אברהם בן שרא
מחלו חכמי קדמון ערבים מחיי לפנים שהיו כל
הלריה נמערב לשמור אלא יסת מים בשעת
התקופה. והשיב מ"ש בעמה הוא בעבור
שקוה תחלת הבנה אחר תחלת רבשתה ולא ידע
לשתת מים מימיהו חס על כן יאכלו בה כל מתקן
להיות שמחם מתקה. ואם אומר מתקה סמת
מעבר הקשה הסמים בן לבנו. והנה הוא לשמ
הקופת הימה לא אמרו ס תיק לאוכל לשותה
והבר הבנתה שיחת הוקמות. והרם שבחם יחק
וכת יסתים ע סוד. מלא נשחטו כלכחה
ערשתי בספרי. ויש מקבלוטה שאומר על
התקופה מלא נחש מעבר אל הקדמוטה אמרו
אלא הדברים לתפיד בא אחר שייבלו מקשה ולא
יוסיפו הרשעה לרשע. ויסוד כדי שתלה הקש
מלרבע תקופות מ"ש ידעה מכל דברי חכמי
אמת כאשר הם מעמיטה אם יש לם סוד מתם
כאשר בימותי מקבת סודם בספר הישר שהוא מ
הערב" עכל

הלכות ברכות

חייב כל אדם ישרא
לברך את הטובה ולשבחות לו על כל מה שברא
בשמים על כל דבר ודבר ברכת הראוי לו בומנו
שקבעו לה"ם רזל מ"כל מה שברא לא בראו אלא
לכבודו לעבד אדם ולשמות שנאמר הכל נבראו
בשמו ויהי כל שאתה רואה ואתה רגלו. וברכו רזל
ברוך אל יוה יוה יעמוד לנו ומ בזה מברכו לאות
ולא בטלה אלא כל יוה ויוה הן לו מעמן ברכותיו
וברכות בריה פרק מבר מברכו תר לאסור לאכות
מן מ"ש אלא הזה בלא ברכה וכל הנהנה מן הנעלם
הזה בלא ברכה מ ברכה המעוחדת לאותה הבר
מעל. מ כמו מעה מקדשי שמים. מלי תקנתו

מלמ לבלא ילך אחר אחרים מעשקלא ולעולם ברכות
כדי שלא יבא לידי מעשה. עד ברסינן מהם אמר
רב יהודה אמר שמואל כל הנהנה מן העולם הזה
בלא ברכה כאלו נהנה מקדשי שמים שנא' לי הארץ
והמלואה. ר"ל אמר כתיב לי הארץ ומלואה וכתיב
השמים שמים לי' והארץ נתן לבני אדם לא קשיא
כאן קודם ברכה כאן לאחר ברכה. והברכות הם
שלשים לתרבעה חלקים. ברכות התשלום וברכות
המעשה וברכות הנהנין וברכות הנכנה והקולחה.
ברכות התשלום וברכות המעשה שם לשם זמן
קבע בשם כבר כתבנום במקומם
וברכות הנהנין וברכות הנכנה והקולחה וברכות
המעשה אין לשם זמן קבע. אלא שם דרך מקרה
כברכת המלה והשואין ראיתי לחלקם לשבעה
שערים

השער הראשון

לבאר ברכת הלחם וזמון וברכת המזון

השער הראשון

לבאר הדברים המברכין עליהם ברוך מעין מזון
קשר הקשרי

לבאר הדברים המברכין עליהם שבכל

השער הרביעי

לבאר הדברים המברכין עליהם ברוך פרי האדמה
קשר הרביעי

לבאר הדברים המברכין עליהם ברוך פרי העצים
קשר הקשרי

לבאר הדברים הבאים בתוך הקשרים המיוחדים

הקשרים הנלא מיחדים הקשרים והבאים לאחר
לבאר

השער

הקשרים המברכין על הבאים
קשר הקשרי

לבאר הברכות המברכין על הבאים
קשר הקשרי

לבאר הברכות המעשה שאין להם זמן קבע בשעת
הנכנה והקולחה
קשר הקשרי

לבאר הברכות המעשה שאין להם זמן קבע בשעת

לבאר ברכת הלחם וחיון וברכת המזון
ריש לקרים מברכות המלכים ברכת הלחם שם
שקוד מאוכל תתיר על דרך תדיר ושיש תדיר
תדיר קודם ואם קוד מבחר המלכים שם קיום מן
קדם ואחתם ״ ועם חסד ושרש
וכמות ושמלת שועל ושיפן סם שמברכן עליהם
המוציא ולבסוף שם ברכות׳ אכל לא פת אחר
הזון׳ ואמנם מישם לו סם הנקרים בכל
מקום חמשת המינים בשמחן בשחר ומנה בשבח
שחמשת המינים לו נקרים לחם דגמרינן לחם
לחם מינה׳ כתב אבי ואיש בלבלים מלחם
מאחר וכתיב אחר לחם שם׳ ואחר נעשה
מנה לן שלמה לא תאכל עלה חמץ שבעת ימים
תאכל עלה מצות׳ דבריה קבלים לדי חמון אדם
יוצא בהם ידי חובת בשבת׳ יצא אחר ואחר שלין
בלין לדי חמון לא לדי שרחון
ושר דגרסינן ברוש לדי בנקלא המלא דמסכרה
חלה ר׳ שמעאל בר נחמן שמע חמשת המינים כלאן
מן הדין קרייא ושם חטה שורה ושרש נסמן ו
וכמות גבלת״ ושם חטה לו אחיסים
שורה לו שבלת שועל׳ ולמה נקרא שמה
שורה שאין עשוה כשורה׳ ושרש לו שטרים׳
נסמן זה סימן׳ וכמות לו הטמינין׳
גבלת שר כלן גבלו שלם׳ אמר מר בר
שיש נקרא לחם לא לא מחמשת המינים אבל וזה
הין לגמן המוציא״ חמשת
המינים הלו כשהם שלם נקרים תמרוח ולאחר
שהמין חוזרין אותם נקרים נגן׳ וכשהחמן
אותם ולמין אותם ואחמן אותם ומתמים אותם מעבר
נקרים את ומברכן עליהם המוציא שהוא
ובאו לכלל עליין שהם ושם ושעורין
לת הלב נעשין המין
בשם עצמן

לבדך עלמן ברכה מיוחדת׳
כל דבר שבלילת עבה אפ
בשלו במים לו טבו בשמן
לחם נמור קוד וחייב
בחלה ומברכן עלו
המוציא ושלש
ברכות ואכל
שיהיו ם
תאר
לחם׳
ואם
בלילת
רכה
ובשל

במים לו טבו בשמן הים לחם לעצמן
חלה והמוציא׳ ומברכן עלו תחלה מרלש מים
מזומות ולבסוף מעצמן שלם׳ ואם
אפילו בלפם בלא מפקה לבישלקים לא קוי לחם׳
ולר יחכן קוי לחם׳ ופסק רבם
חנגאל כרבשלקים׳ ולא פסק כל יוחנן׳
ולזה הסכים הרב אל״ כתב
הרב בר כוכא דאמרה אלף שבלת ריקה ובלה
בעלמא קוי טן שבוטן יותר על פלהתאר לו
בקרקע שקוחמה בלור נעשה לחם וחייב בחלה
ומברכן עלו המוציא ואחר מברכה בקש
הי חובת נעשה ויקוי כמו תחלת
סופנן וסופ שעה
שהיו בחלה אבל
דבר שתחלת
סופנן וסופ סופנן
טן שבלת רכה ובשלן

בשמן פטור מן החלה ואין מברכן עלו המוציא׳
ולוקח יש קבע שלו דתעל כוכא דאמרה׳ אבל
אם לא קבע שעדת עלה מברך מרלש מים מזומות
ולבסוף מעצמן שלם׳ ואם אכל מעצה שאחרי
קובעם עלו אלא שקוד לא קבע עלו מברך
המוציא וג׳ ברכות׳ וכתב הרב המגיד שאם אחרי
אינם קובעם אלא שקוד קובע אינם מברך׳ פשר
הוכא אחרנן ובשלם דעתה אכל כל אחד ואם מתחלה
היה דעתה לאכל מעט ובדר מרלש מים מזומות ואחר
כך אכל שיעור שאחרי קובעם עלו מברך לבסוף
ג׳ ברכות אלא שלא בדר תחלה המוציא׳ לאמתת
שקורין לחם שבלא כלו שבלא נעבה לחם נמור
קוד ומברכן עלהם המוציא וג׳ ברכות׳ ואותם
שבלא רכה ובקות מאחר אם קבע שעדת עלה
מברך המוציא וג׳ ברכות׳ ואם לא קבע עלהם
מברך עלהם מרלש מים מזומות ולבסוף מעצמן ג׳
פת הבאה בסכנן וקאי פת הטוויה כמין פסין
שמעלין אותן שקדים ובכם ותבלן אם קבע
שעדת עלה מברך המוציא וג׳ ברכות׳ ואם לא
קבע שעדת עלה מברך מרלש מים מזומות ולבסוף
מעצמן שלם׳ חטה אם הם מרוחין שם בה
תאר לחם אלא שאין בהם כזית מברך עלהם
המוציא וג׳ ברכות׳ ואם אין בהם תאר לחם שמברך
עלהם מרלש מים מזומות ולבסוף מעצמן שלם׳
ומ״ר לא אחבלא הם מרוחי לחם שנבלבלין יחד על
ידי חלב ובבש׳ ונעבוד מפרש שהם מרוחי לחם
שנבלבלין יחד על ידי מרק׳ אבל הנבלבלין יחד קודם
אפשר כשם אחבלא דתמגי׳ וכתב אל״ אם הם
עלה חלקים מכל שנתבלו אם מרוחין אם הם בזן
כזית מברך עלהם המוציא וג׳ ברכות׳ ואם אין בזן
כזית אלא הם תאר לחם הם אם מברך לא
מרלש מים מזומות שכאן שהם מעבלים אין חשוב
תאר לחם׳ ואם אינם מעבלים לא שהם מחוברים
על ידי הבש לו מרק אם הם בהם כזית מברך

קמ״ה

המוציא אלא שאין בהם תאר לחם ואם אין בהם
כזית אם הם בהם תאר לחם מברך המוציא׳ ואם
אין בהם תאר לחם מברך מרלש מים מזומות׳ ואם
אינם מעבלים ולא מחוברים לא שהם מעבלי
דקיק אלא שאין בהם כזית ולא תאר לחם מברך
המוציא שכאן שהם פת בכמה עניני אינם יוצאים
לגמרי מתרת לחם׳ וקילוך פת הבאה בקערה
אפ אין בו תאר לחם כאן שאין לבר אחר מעורב
עמה אינה יוצאה מתרת לחם׳ ומברכן עליה
המוציא וג׳ ברכות׳ ואם הם פת הבאה בתנור יבשה
בכשרית בקערה בשמן או מלבון במזונות דקות׳
פרות ודקות שבורין אותם ומעבין מעט קמח
ואוכלין אותם על ידי הדחק אם עבו מאד פת אם
נעשה בקדרה אינם בכלל מחזן ומברכן עליהם שהכל
אם ערם בתוך קמח אחר מאמצת המינים ונעבו
מאמצ פת מברך המוציא וג׳ ברכות׳ ואם בשלו
בקדרה מברך מרלש מים מזומות ולבסוף מעצמן ג׳
וכתב אל״ יונה דלוקח שם בתוך קמח מאחר מה
המינים כדי שיאכל מאמצו כזית נגן בכדי אכילת
פרס אבל אם אין בו דק הנישאר מה המינים אינם
מברך לבסוף ג׳ ברכות אלא מתחלה מברך המוציא
כמו שם בו טעם דגן אלא שאין בו כזית נגן בכדי
אכילת פרס ולבסוף מעצמן ג׳ וזה כשבשלו בקדר
שמברך מתחלה מרלש מים מזומות ולבסוף מברך
מרלש מים מזומות ולבסוף מעצמן שלם
ומ״ר לא אחבלא הם מרוחי לחם שנבלבלין יחד על
ידי חלב ובבש׳ ונעבוד מפרש שהם מרוחי לחם
שנבלבלין יחד על ידי מרק׳ אבל הנבלבלין יחד קודם
אפשר כשם אחבלא דתמגי׳ וכתב אל״ יונה שם בה
עלה חלקים מכל שנתבלו אם מרוחין אם בזן
כזית מברך עלהם המוציא וג׳ ברכות׳ ואם אין בזן
כזית אלא שהם תאר לחם הם מברך לא
מרלש מים מזומות שכאן שהם מעבלים אין חשוב
תאר לחם׳ ואם אינם מעבלים לא שהם מחוברים
על ידי הבש לו מרק אם הם בהם כזית מברך

שמברך על נטילת ידים צריך למרך ברכו המוכיח
והכי יוצ כתב אין לחוש על הפסק בין נטילה
לברכה מעתה אכון שקשלן לבנו ולעתה לא כל
חשוב היפה הדעה וקביל לאמרי כי סבר מברכו
אמר רב חסדא ג תפסת בן תכף לנטילה ידיה ברכה מפר
תכף לנטילה תתלה תכף לנטילת ידיה ברכה מפר
לה על מיס לאחרונה וכל ברכה ברכת המזון וכן
פקרקף וקרס כיעל ומיקו מן הרים מסמ לקרוי
תכף לנטילת ידיה ברכה דקרי על מיס ראשונה
וכל ברכה ברכת המוצא לאמרינן הכא הכא
ברכה לנטילת ידיה לאו טוק כל לאוקה שעדיק
וכן היה מהגקלאה ולמ מיתן לבר שבבבל ולו
כנטל מעתה מן המוכחל לברך ברכת המוצא
על שנה שלמה כדי שתהיה הברכה על דבר אלה
לו מעטה אחין לו לשבוט ידיו לאמל לת הפת עד
שיברך ואם היו לבנו פרוסה של חמים ושלמן
שעריס מעט פרוסה בתוך שלמה ומבנו מעתיקן
מעט אקשלמה מעה מן המוכחר והפרוסה של
חמים מעט אחיה חשובה ומי שלה וכן כת לרמנס
לה ונרסי פרוש ובתוספתא דברכות תעה מברכן
על הדגן שהוא מן המוכחר מבר שלמה של
גוסקיה ושלמה של בעל הבית מברך על שלמה
של גוסקיה פגוסקיה פת של מתמין שהוא
יפה מבעל הבית פרוסה של גוסקיה
ושלמה של בעל הבית מברך על שלמה של בעל
הבית:
פרוסה של חמים ושלמה
של שעריס מברך על פרוסה של חמים פת
שעריס ופת טמין מברך על של שעריס ולא
טמין ישקמינה שוו מן המעיס חו מיתה מבבל
מאמרן פת מיגלה ופת טהורה מברך על הטהור
פת עקייה טמיגלה ופת קיבר טהורה מברך על מי
זה מקן שיכה וכן הדין בפת של גויס ופת ישראל
ונרסי כל מבר מברכ הל על הפת הוא המוכחר
לאם מן הארץ ל כמאיק לומר מעתה לאם מן הארץ

ולמיכי ברוש לחיים ברכקומי ל זרעה המוכח לאם
מן הארץ וקלסיק מלי לו כלכב ל שלא לעבר
ליאי הקוחשת ולאצ לאם מן מעבר הוא מתם
לאיתבר לתקן לשון לאחר לפ שהוא לשון הפסוק
לאמרה לאם מן הארץ ועבר שיהיו דומה שהוב
לות שלאחר בלי לו מבל לבתרו לות שלאחר קמן
דמרחיב שם ותחנוסי נבם מקבה מלי שם בבת
דלא לאמרי מלא פרי הלאמר כמו בשאר פרי הלאמר
ומתמר המוכח דבת לאבתב לעלה ולאמתב מי
לברכה הא שתה ולא כיון שהוא מעשה יהוה
בעבר ומעמה ולאמ הא לאמרינן מה בפ מבמן הא
מי שלא בבת בתחמה ומתרן כמשבבנב
זית הא שלא בפ זית שרא בתמה זית לאיקלי ובכל
מי הא שלא בפ החמה פרא בתמה חמה לאיקלי ומ
תיע שלא בפ בשל החמה הא שהא לא שיך לעיל
פרי שבל שאין הפרי ענה מן הבבית שהכי הוא
מבמה יבלה מבשה שבה ולא אחר מלובל הרן
לשבה לקרא בקם לאמרה לאם מן הארן ובאחר
ברכות שלי בקו לשבה לקרא שלאמה הכאחר לת
לאחית פרי הלאמה ובהלי תרון מיתרין מלי
וקבלה מלי שבה הכא לאמרינן לרן ומלי שבה
בלאחר לאמרי לאמה מבוסל לשבה לקרא הא הוא
עבר בחבוסי לבב ומ המוכח לאם כל מזון כמו
עבר לאם כב שהלאם לאבו יוצא מן הארן
הבלה בשעין מבמה לאם וכן הי בין הבבן
מבמה לבם לאם מן הבמים ולוב הוא שלא ירל
לאם מן הבמים לא הבן שהו עשין מבמה שבת
שלא ובשו לות שבת ולאמרי הרוש נפק לבלא
הבבר ברך לבבר בבשר לבבשרו כמו עבר תבת
לאחר הלאם בבשר לבבשרו כמו עבר תבת
מברכת המוכח ובשר בפסוק מבמה אשר ו
בפסוק שבב לך ישבו ו בפסוק לבן חבק
ו בפסוק ויתן לך הלאם ועבר מבת נבמו ישבו
בבבלה לא הבחנוס בשור ובלמוכי שבר לא תבע

כלאים לקם שכחה ופלה תבומה נבולה מעשר
לאחון מעשר שב מעשר עבלה ו מלכות
נבשות בתבלה חוכם קובר מעמר ו בם ו זבח
ברר עוקן מבקר לם לוקה ולאמרינן נבנ שלכלו
לל ויתן מעוס רם בן יוחי בבל הבשבם כלי
שבבבלבן יפה ו ומם מבן לבבר מבמה שבהוב
ולקחה פת לאם ולא לאמר לקחו פת כל הבמבם
הבבבר מתן ברוסה לבבר כל לחבר ולחבר והלחבר
מבבל ולאם מתן בר לקחו כל לא לא היה לכל
עב ולאם שבשבש בוה מעוס שבל ברסה ש ומ
והלא בבן לברוסת המבשל ובבר שבבבר מבקן
שבפת בלבת הבבבר לא בפ חלב ובבר מבם לב
לבי לוקי לוב מלכים לאמר לבבר נבתה בחבריה
לחבה מבבה לאבחוי לה בחלבה לאמ לה חבבר לחבה
ובחבר לאחבר לחבה מבבה לבבש ר לבבר מבמ
לא מבבה לבבת לא הבמה לבבש בבר בחבריה
קבית לבה לא לי הבלבבר לבבר לא מבבה בבבר
בבולה בבבלה בבבבו ובו הבלבבם הבם לאחב
מבבה לבבבם בבבן לבם בבב לאמר בבבה הבב ומבבה
בבבר לבבבה בבבבבה הבבבבה לבבבב

אחר מן המחם שלאחר אומר הזן וכשם שנא
ומברך עשה זאת לא אמר צריך לברוך עליה
אין תשמישי לו מן שהפסיק אחר ברכת אחרו
ונטל מן מקרקע אחוז ומברך אמר שלא הפסיק
אלא בשתיקה ואם כן בכלן מן שהפסיק ומן נטל
בשתיקה בשת שנל אמתויה שה הפסקה כמו אם
הפסיק בדבר. וקטנים קטנים מן מיכוס הקטנים לא
מעשה הפסקה לא מעשה שלא מתכוון בברכתם
ואת הקרבה כמי שלא מתכוון לברך על המזונות
שאכל עכשיו כמו שלא אותה שנפל. ולא אחר ונטל
מן הקרקע ואם רשמה מעשה הפסקה אלא אם כן
אותה שהרי הזרוע הזרע אחר שקד הלבן כברכה
ראמר מברך ואחר כך מברך לא חשבון שתיקה ל
הפסקה לא שם הפסקה מרובה ולא שלא הפסק
מועטת. והמעשה הנה נכנס בטל אותה לגמרה
הפסק לקולא והכל אחרת לבריות לכל דמעשה קמיה
אחר ברכה עלה. מכל מי אין ספר תורה קמיה
ודעתיה עלה לכל הפרשיות הכתובות. גם אם
לא בלי אותה שעה עבדו אשר עלו תחלה אלא שתה
שה אחר יש מעשה לאחר גם כן לומר מה אחר שהוא
אותה שם ספר תורה אל הקרן אותה פרשה
שהם עמדו הזרוע אם יש לומר דמעיקר הוו ודעתיה
משמיה. וכן יעקב הולכה בחנוכה נשרפו על כ
מעשה שבת בלי פנה. ויש שרע לומר מה אין
ברכה מתחלה להפסיק ולהתפלל שה לא אעפ
שהפרכן כן שמעמין ע לקרות בשל חשבון התחלה
ואין מעבריעל המשכה דמי מעלה בפרק אמר
לה הקמעונה עדרי דבעה לטוטפת אסור. ויש
סיוע לדעתו שיש לעון והפסיק הקדש הוא
לא הוא מעבר מעבר ל ידמה אמר הקדים הפל
שלא לתפלה שלא אל אף אמר סגר כן
ומקרקע מעבר מעבר מעמיד שהם הנשים כן לא יכל
ונגיד לבטן כסדר מעשה עכ דבר לקר נגוש
ושישר פרוסה של הזרוע כתב הרמב"ם ל. לא

לא יכנס פרוסה קטנה מעבר שנראה כעד עין ולא
פרוסה יותר מכבנה מעבר שנראה כרעבתן ועדיף
לחזור אלא יפסיק בשיהה בן ברכת המזון לא כל
שאם הפסיק בדיר לחזור ולברך דקה קיימין בשיר
הפסקה בדבר לבם תפלה וכסוי הדם ואמרי בהוש
רב בהוקה קבע הוקם סעיס בשמלאה ומפליג
בשמעה שרוש בשהיק מחלק לחנם בתא לא היה
מפסיק ותבל לברכת היה אוכל והיה מחמיר
שאם נמצא אחר לברך אחר לא היה מפסיק.
ואמרי בנא טול ברך טול ברך אין בדיר לברך.
מ אם אמר טול פת המזרע אם אחר אוכל הפסק בן
ברכה לאכלה שכיון שהוא מחוייב לחזרה בנו ובמ
שנ שהרי ברכה הוא ואם כלי אחר לא אוכל מכבר
אין בדיר לבלב לפם המזרע שכל מכברות בנא
דברכתה בן והם אמרו שהוא אמר והוקה שיהיו
שלמות. ומוק הטעם כמו כשיהיו אכשיר
רשם מעמדן בשעה ואם מספק לבם כוס של
ברכת המזון שמעמדין על הקנלן כוסות אחרות
מלאות יין בשעת ברכה ושותין ממן. וכן אם
הפסיק ואמר נטל לעדי אין זה חשוב הפסק דשרך
אחלה הוא אחר לאכל עד שיהא מאכל ל
לבהמתו שלא ומתני עשה בשיר לבהמתו והדר
ואכלנו שבת. ומי כמו שהבא מזמן ומכן מזון
לבריות תחלה ויקיים עשה ודבר מבטל אותה לברך
אחרים כמו כן בדיר כל אדם לעשות בשת. וכן אם
הפסיק ואמר הבא מלא הבא לבתן אין זה חשוב
הפסק ראין הנעבר שיהא לבשעבר שיהא מלא או
לבתן לבם כל אחר ואחר ואם הפסק שייך ומונה אין
בדיר לבתן ואו אם אמר הבא מלא הבא לבתן בדיר
לחזור ולברך דקפסקה קוראי כדאמרי בגמ שתיין
בדיר בשם. ומי אין זה בדיר לחזור עד שיהא לבתן
מלאים בשם אמר ויש מפרשין אין זה בדיר לבתן
כדאמרינן אין אכל תפל אכל מלא כמה מתחלה
בשם מלאת מלחי. וכל אדם בגמל שאם אין ב

הזרוע ובדיין לא נער פשיטה חוזר ומברך ואוכל
ואם קוץ מפופק אם ברך אז לא ברך אפו חוזר
ומברך דהזרוע לרבנן קוץ ופשקא לרבנן לא
וכתרבי קאי שאם נער פשיטה אפו חוזר ומברך
הזרוע על מקה שאכל בבר אז אכל אחר שבר
וכשנמור מלאכל פעל ידי שבת ואז הקן הקלי
מים אחרונים ואפו מברך עלהם שאם אחים אז מבוש
קיות ונרפי כפ כל הכסר אמר רב אחרי בר אחבן אמר
רב יצחק בר אמרן מים ראשונים מעמה ואחרונים
הוכה מעוש מלא הזרוע מעמיד את הבשם.
ואם אחר כל אחר אכל מלא ים לאם הזרוע
הזרוע מעברב בו ואתם הבשמת מה שלא נהנה
בהם הא אחרת לא אמר מלא הזרוע מעיה שבע
ואם לא אמרי ידיים מזונות פסולות לברכה לדין
לא מעיקרו ידיים מזונות כמו אמר אפו אם דבר לשון
ומעיקר אם יש לזה שהוא אחים ואבל לשון ידי
אחר הבשמת לדיה הוו ידיים מזונות ואם הבשם
בן מים ראשונים לאחרונים כדאי נתן דבר אמר רב
חייב בר אבי אמר רב מים ראשונים ברך שבעת
ידיו לעמל וסימן ונטלו. אחרונים ברך שבעת ידיו
לעמל אם יבאו מים מחוץ לבית ויחזרו ומעלו
מדיה ואין ברך לעולם ידי לא מר פרק אחבנות
שבוה אוף פסול אחבנות. ויש לך לעשות אמן
הקדה אוף חייב לברך עד כדי אכלה שיש בה כדי
שבעה שלא ואכלת ושבעת וברכת. אבל מדבנן
חייב לברך עד שיהא לא שיש בה כדי שבעה נרון
כדאמרי בפ מי שמת אמר אמר לקבא מלאה הבשמת
בין אשם אז פטר שברך אחר פרגתי בתורתי
ואכלת ושבעת וברכת. ומה נקנקו על מעמין על
סיה ולעמן ומן הבן ג שאכל כאחת חייבת לומן
ומה מברך לשם מעוש שלא נהנו לא אמר. ומה
אומר לברך שאכלו מעלו. ומה שמן ברך שאכלו
מעלו ובמוש חייב ומה חוזר ואומרים שאמרו מה
ברך שאכלו מעלו וכו. ומוסיף עליהם ברוך הוא
וברוך זכרו לעולמי עד ומתחיל בברכת חזן ומאכל

המעוכה ומדיין לא נער פשיטה חוזר ומברך ואוכל
ואם קוץ מפופק אם ברך אז לא ברך אפו חוזר
ומברך דהמעוכה לרבנן קוץ ופשקא לרבנן לא
וכתרבי קאי שאם נער פשיטה אפו חוזר ומברך
המעוכה על מקה שאכל בבר אז אכל אחר שבר
וכשנמור מלאכל פעל ידי שבת ואז הקן הקלי
מים אחרונים ואפו מברך עלהם שאם אחים אז מבוש
קיות ונרפי כפ כל הכסר אמר רב אחרי בר אחבן אמר
רב יצחק בר אמרן מים ראשונים מעמה ואחרונים
הוכה מעוש מלא הזרוע מעמיד את הבשם.
ואם אחר כל אחר אכל מלא ים לאם הזרוע
הזרוע מעברב בו ואתם הבשמת מה שלא נהנה
בהם הא אחרת לא אמר מלא הזרוע מעיה שבע
ואם לא אמרי ידיים מזונות פסולות לברכה לדין
לא מעיקרו ידיים מזונות כמו אמר אפו אם דבר לשון
ומעיקר אם יש לזה שהוא אחים ואבל לשון ידי
אחר הבשמת לדיה הוו ידיים מזונות ואם הבשם
בן מים ראשונים לאחרונים כדאי נתן דבר אמר רב
חייב בר אבי אמר רב מים ראשונים ברך שבעת
ידיו לעמל וסימן ונטלו. אחרונים ברך שבעת ידיו
לעמל אם יבאו מים מחוץ לבית ויחזרו ומעלו
מדיה ואין ברך לעולם ידי לא מר פרק אחבנות
שבוה אוף פסול אחבנות. ויש לך לעשות אמן
הקדה אוף חייב לברך עד כדי אכלה שיש בה כדי
שבעה שלא ואכלת ושבעת וברכת. אבל מדבנן
חייב לברך עד שיהא לא שיש בה כדי שבעה נרון
כדאמרי בפ מי שמת אמר אמר לקבא מלאה הבשמת
בין אשם אז פטר שברך אחר פרגתי בתורתי
ואכלת ושבעת וברכת. ומה נקנקו על מעמין על
סיה ולעמן ומן הבן ג שאכל כאחת חייבת לומן
ומה מברך לשם מעוש שלא נהנו לא אמר. ומה
אומר לברך שאכלו מעלו. ומה שמן ברך שאכלו
מעלו ובמוש חייב ומה חוזר ואומרים שאמרו מה
ברך שאכלו מעלו וכו. ומוסיף עליהם ברוך הוא
וברוך זכרו לעולמי עד ומתחיל בברכת חזן ומאכל

שיין אחד אוכל מעל חברו אין מברכין לזמן
אבל נמצא לו הפוך הפתח מיקר לו לתת לו תבן
בתוך בשולו כדאת איש רשיין שאלך וכת קר
יומר ר׳ מאיר בשקבע עצמן מחד מתחלה לברכת
המזון לבדם בחיסבה ולדין מביכה לו איש
רשיין שאלך אכל אם לא מבנש יחד ברכת המזון
לו רשיין שאלך. ויין שאלף שלא ברכו המזון
מה׳ לא יחד כרקבנש מחשלה יחד מבנש לזמן
ואין רשיין שאלך ולא הפסם מלאכה אכל שמש
שאכלו מעט שאלך שיברך כל אחד לעצמו. אבל
ברכת המזון יחד פעל לחברו. בלא כשהו
שמקש ולמי לברך אכל אם לא יודע והב אחד יודע
יברך מודע. וכשהו יכן. וכתלמיד שמרבי כמן
שמבקן מקום לא שאחד יודע לברך אכל אם
אחד מבקן אין אחד בשמיעה. ולכך אין מנשים
יפאות בשמיעה לא אם כם מבאות ואם כם לו
ק אחד רשיין שאלך שכלם מתחיים בזמן ולא שר
לא אחד בשאכלו כאחת מבקן שיזהרו אחד שלא
שיטרף מבקש לזמן. ואם מין שמבקן כמן
שיאחד זמן לכל אחד מרכה וכן אם מין רשאין שאלך
כרמבן וכמבן שלא יפחיד אחד מבקש מזמון ואם אין
ו אין רשאין שאלך כדי שיזמנו בשם ואומרי נברך
לאלהינו שאכלנו מבנו שורה שבקש. ולכן ברך
לאלהים כלא ובקבת בתוך בנו ישראל. וכת
מרחם נלא אומרי נברך לאלהינו בלמל לא נברך
אלהינו בנבו שיר ובזולה כתיב נלאה שיבו לא מזו
לא וכן נגלו לא אכלנו ברכה הם מבקש ברכו
אלים. וכזה מן בשוק ומכלן מזמנים ו יעבה
אחריקם ברוך אלהינו ומברך שיבו תיעד לשלם ועד
וכן כל ברכות שלדם שומע. כן ברכת השכרת
כן ברכ מבמת ובמן הזמון הוא רבי שבח וגדולת
לבדו יתב׳ שמזמנים ומתרין זה אחת זה ומתברון
יחד לחודות ולשבחו ולתחדו על מבנו בוגת מזמ
מלא ובדמנים שמו יחדו. ולכם נפש שאכלו ואכלת
והשבעת וברכת זו ברכת הזן. על אחרן הטובה ו

ברכת אחרן אשר נתן לך זו שבח ירושלים. והטוב
והמטיב בנבנה תקבה על הכוס שהכ כמו שנפרש
לקמן מעשה מבשה תקן לכם לברכ ברכת הזן בשם
שיבר לכם מזון. יהושע תקן לכם ברכ אחרן בשם
שנכנסו לארץ דוד ושלמה תקנו לכם לברכ לא טוב
ירושלים דוד תקן להתפלל על בית המקדש ירושלים
שנבחרה מאמי מכל ארץ ישראל דלו נתברכה לא מי
רק אל המקום אשר יבחר ה׳ אלקיך. ושלמה תקן
להתפלל על בית הגדול והקדוש שנבנה בימיו
ונבחר מירושלים והקומה מבה ירושלים לא ובקה לא
מקדש ירושלים בין לו לומרים. ומעל בריה זו שבח
כמו שאם לומר עתה ומכמי אחרות תקנו להתפלל
בה עתה נכ על מלכות בית דוד שתחזור לתקומה
ולא לעמיד אלא ברכו אותה עד דוד ושלמה שהרי
ברכו אותה מן המבול לא דוד ושלמה תקנו
המטבע לפי מה שבשבח טובה לברכ. והטוב
והמטיב בנבנה תקבה. וכן פסקו כל המפרשים
בשבוב והמקי לו לאורית. נמצא אמלא כשמברכי
ברכת המזון מסלקין הכם מעל הלחן והכוס
מלאמרי בם הכוחה המזבח עד שלא לאמות בבה
ואחרכו בלאמות ומקבשתיו לו ואחרכו וקרותיו עד
ויבר לא זה הלחן אשר לפני׳. פתח בזמנה
ומיים בשלחן לא יחבן ואומר לא אשר מזון בשת
המקדש מיים מזבח מכפר על אדם ובכסיו אין
בית המקדש מיים שלחן מכפר עלו. ומיים לאמרי
מתם כל המלכי על שלחן מלאכים לו ימין ושמאל
והכוס כמלאכי על שלחן יבא עם ויבקה מלאות
מלחן. ואין בבקה גדול מן אחת וכתי ובקה תבל
והבם הלחן בבית מזבח בית המקדש מה מזבח
מכפר אף שלחן מכפר והבדל מקבל ימין שלחם
ואין לאחר שבאו בשבת הברכה בבקש הכפרה
מלאכת ימין שלחם אם לאדם אם לבשים אחים כושם
לבשיר המלכה והלבם מעל הלחן קודם ברכ המזון
ומה מקבלים אם ישאר הלחן בלא בת בשבת
ברכת המזון והכוס כדי שהחזל הברכה ם ומבשם

מעמ שפת הכם והיים לאמר בחוכה ובלא חלבל
מי שאים מבשיל כו ת פת על שלחן אים בוחה
מיין ברכה נאמר שם אין שריך לאכלו עלכם לא
יחל טום ואמן בלי אכו לו שלחן אחלו עם ואמר
עם לת כלו אחלו מבלחם שלמקום שם ודבר אי
זה בשלחן וגם. ולכל שלחן אחלו עם ולא אמרו עם
לת כלו אחלו מזבחי מעבים שם ם כל שלחנו מלאו
קיים ענ. ולא שעל ידי אחלה והשתיה יבר הדבר
מעבר והתחוה אתברכת שם ואכל ושבע ולבן
ובה אל אלהי אחריכם וכתי ואכלת ושבעת הבמרו
לבם לו יעבה לבבכם. וכתי כן תאכל שבעת וכם
לבבך וכתי ושב הבם לבכל ומתה ומתי. ואמרינן
בברכו בם אין עמדין מלאי כרכים אם בם מלאי
ברכם ברם כמה מים רשות תרגם לאמר לאמר
לכן מודיעים רבן לבבר בלת בשבת אחלה כדי
שלא מבלה. ואמרי מהוא בבם לתחומו לדיר בשבת
קומי ל אמי שכר מקו שיברך אל ואכלת ושבעת
וברכת ואמר מהמרים. מי אמר לבך שמי שאים
יכול לבבר כראוי ראם מבמע ושבעת וברכת
ומסקי בבם אחלה שבם שלבה ברכה מ שלו לבריס
חי. מלא שבעה ראחה מיין לם המבם. מלא
שמחה עם ויין שמחה חי ברה מזון בקשתו שם מתקם
שלחד תת מלאמרי ומזון לא מזון מקבי חי כדאי כבי
פנקודר ומודה נקתב ראים חייב בר שהה יין
ראי אלה בזון ולא מזון מלא כבשוטו שיקה
אלא בל כל בשרו שמיתה קיים מבחון מראה קיים
מבבשם ואמרי בתפלת אים קבאה יבה שם דמי
ואמרי בבם אחלו שקאומר מעבך בבל המזון כדי
שיברך לבשל בשת ובא אחלו אים מעבר לבם
מבמה שבתו ואכלת ושבעת וברכת את ה׳ אלהיך
בשת ובא בלא אלא ואם בשל בשת בזון מן אחרים
אומר מבבך ומיקו אם בשל בשת אומר על
ברכת יברך בשבמו **ברכת** המזון בגרסי
בבם אחלו לא יחבן אחלו מבלא מבלא בדי זה
אחלו מבלא מבלא בדי זה תא לבי אחלו מבלא בדי זה

בר פ לו מבוש אחלו מבלא מבלא אין המבון ם
לבי אחלו ראם לא כן לבי אם אם מבבם מן בל מי
אם אומר. אלא בל מבך לבעבה מת לבי כדי
לבאות אחלו מבבך לבעל בשת אמן אומר
אל בל אחר בריה ברבה לבבר אם. ובא תבן לבי
שבשה לאבהיבו ולא אמר כל הבנים הבל אל בתם
מובחים מלת בבבה בוא ואל יחבן מבלא
בבבך לבבר אם בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה
בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה בבבה

נברך וכשיגיע נקוניית. וכתוב בחדושי הגאונים
לתמוה למי לא שם לבו דקא מילתא שבח ומעט
מה לא קבעו לה פתיחה, ועל שקיא יכול לברך מעט
ובברכה זו מיא ברכו קודא ולכך לא מיא יכול לבתח
בה בברך בברכת הנשמע לחמרי מוציא לחם לך
מלכ. ספה וטפה וכו' ואיכא פתיחת בברך מעט
שקיל ברכת קודא. בלי לחמא מזון עם לחם ומזון
את קטשה לא שבח מתן לחם יכל בשר בטום כמו
שוברם לעמלה בחקעם וחבוקי את חסד לחזון בחסד
עם פלשה חסדו. ובחמים עם ורחמיו על כל
מעשיו. מתן לחם לכל בשר פסוק קודא. ולחן עמיר
לעולם חסדו עמנו פ בפסוק לחמו לחמו עמו ושבר
פ חסדיו הם עם כל חי. וטוב הגדול המגיל לם חסר
לנו עם ולא כמו שם בלכתם מלבר לם חסר ולא
יחסר לנו מזון וכו' נקשה קיים עם לם יחסר לעולם
קודא ומפרנס לכל. וכו כמו שלמרבו בלי מזון את
הכל. עם שם לכל אלך ישבנו וגו' נודה לך
לשון על שהנחלת לאבותינו מקומו
ארץ חמדה טובה ורחבה שלמדת לאבותינו מצרים
ומגדל וגו' ברית כמו שמרת על בריתך שהחמת
בבשרינו וכן לומר בברכ מילה ובחלוקו חתם בלות
ברית ותורה על תורתך שלמדתנו. חיים ומזון זה
קודם בזה שלא לחוסם לחיות בלא מזון. נרמז בכב
שלכל תמיד לעשר לומר כל מי שלא לומר לחמרא
טובה ורחבה ברכת הארץ לא יצא ידי חובתו. פ
שהלי הנשלחי הקרקוק כבהכנה מקומו ולחם בריכו
לספר בשבח הארץ כדי שישתקקו לה הנפשות ומה
שלא הקביבו לשובר בה ארץ וסת חלב ודבש לפ
שאין כל הארץ כן אלא מקומות מיוחדים וכל מי שלא
לומר ברית ותורה ברכת הארץ לא יצא ידי חובתו
ופ הדי אשר מלובל שהמנע משה לשמלא ברית
ותורה לא מתקיימו שמים וארץ שלא לא ברית
יומם ולילה לקיימו תורה שלמדנה בה והגית בו יומם

ולילה ובדית בו כל כתוב שבא בריתי חקות שמים
וארץ לא שמתי לומר לא בריתה הארץ קיימת ולא לא
מיתה קיימו לא נתנה לה הארץ ולא מעט אחר לפ
שבטל ברית ותורה זכו שלהת הארץ ובברית
פתו ונתתי לך ולזרעך אחריך את הארץ מגרי ולו
ובא תורה כתוב לעמוד הארון ובאתם ויירשתם את
הארץ וכתב ויקן לה אדמת בנים וגו' ובריך שוקדים
ברית לתורה לפ שהתורה נתנה בברית שנאמר
לא הנרי הברית אשר עשה לא את אבתינו וגו' וסלחומר
לעבוד בברית וגו' הרי ב' בריתות ומילה נתנה בג
בריתות הכתובים בפרש מילה כשנתנוה לאברהם
עליה. ובריך שיאמר בה קודם תחלה וסוף. תחלה
מברך לך אלהים וסוף ועל הכל אלהים אמר מודי
לך. והפתיחה לא תיתחת מלא. ומי שלא לומר כל שקל
הרי זה מעלה פ דמשמע שיהיה רוצה לעבוד
על שהוכלתנו מארץ מצרים וכו' עם לעמן תזכור
את יום בלתך מארץ מצרים וגו' וכתוב ויפרך מעמ
עבדיו על בריתך שהחמת בבשרינו וכו' שבשפוקו
לעמלה והלאה היה לומר על שהנחלת לאבותינו ארץ
חמדה טובה ורחבה ועל שהוכלתנו מארץ מצרים
ולא היה לומר ברית ותורה שהרי לומר אחר כך על
בריתך שהחמת בבשרנו ועל תורתך שלמדתנו וכי
בטעם אחת. בחבוקה ופריס לומר כאן על הנסים
כדרך שלומר אותם בתפלה בקודא שכיון שעל הנסי
הוא קודא לפ תקנו לאמרו בברכת הארץ שהיא
כלה קודא. ועל כלם על כל זו הטובות שלמדנו
לפ מודים לך על שם אלהי הנביאים יהו לשמך
ומברכי את שמך כאמור ואכלת ושבעת וגו' והודית
בלבבך ועל המזון וכל הקודם מתחיל אכשת
בברכת הארץ ומזכיר אותו שבח בטעם ירושלים הרי
והמעמה. פ דמתחיל אכשת מגמע על כל
לומר שהנחלה ארץ. וכן מזכיר את ישראל מגמע
מכל ברך ומקיק. וכל מי שמשבח המבטח לו שלא
פוטר מלא שחיים חמים לחזור לא יצא ידי חובתו

וכתב הר"ר יחיאל בן הר"ר אלעזר מלמלקה בלא לומר לא יצא
ידי חובתו לפ שבבכה לא לומר הקדעת
מעמה לעמה לא לומר. והר יעקב כתב על טון ובברכ
המזון לחוריך לבבנה לא לומר ובריך לחזור. ולסיים
בברכה חוזר לבלם. **רחם** אלהינו עם
עם ועמיו ירחם וכתוב כרחם אב על
בנים וגו' ועל ישראל עמך על עם ורחמתיו על כל
בית ישראל ועל ירושלים שבך עם עד מתי אתה לא
תרחם את ירושלים. ולמן שבך עם ובקרתה ירושלים
עיר קדמת. ועל טון מלכו בעבור עם לתקן תקנו
תרחמטין ולמן מלכו עם חיי אוכלטון ולמן
כבוד עם כסא כבוד מלוה מרחמטון. ועל בסת
הגדול והקדוש שנקרא שמך עליו אנא ועתה נחמתי
וקבלתי את בסת הזה וגו' וכתיב גדול יהיה כבוד
בסת הזה וגו' לחכמו רועה עם רועה ישראל אלהינו
ואבינו עם לחמומון. ולא ואבו. והחכמלא בן עשרה לל
כת אחן לחוי לומרו פ ואבו הוא מן ואה כמו אבו
מעבה לכל מזון מעבו מזון לא יחמר רק ואבו כמו
שובבו לא יבעבו. פרנסה לאבון חמרים כלכלנו עם
ולחבנשם שבע כלתם במדבר. הכוחנו והרוחם לא
מחרה מכל ברחמיו עם ביחם והלא יעמוד לאבותיו
ולא תעבריבו. אלהינו לחי מתמות בשר ודם עם ושוב
מתמות יחיה. לא נעם ולא נכלם כבר וכבר כל זה
לעמלה לא ומלבותך ומלבות את דוד מעיחך. ובם
לומר לאבו מלבו רעו. וטעות הוא אחן לחזור
בברכה זו מלבות שמים פ בברכת הטוב והמטיב
מזכר ב מלבות. ולחר מקום בבר ברכה זו כמו
שבא לקמן לעבר שכיון שחזר מלבות את דוד היה
לחוי מזכר מלבות שמים לא אחים מן הדין לחזור
מלבות הארץ אבל מלבות שמים כדי שלא להשוות
וכת הרלבא פ מזה הסעם כשלומר כלי מעלה וכל
בעל טובי ובריאי חדש. אין לומר בטוחים לא מלך
חסן ולחוס אותה וכל מי שלא אמר מלבות את דוד
בטעה ירושלים פ כל שלא הקפלל על הטובות מלבו

בת בוד לעקומה לא יצא ידי חובתו פ דאי לאו הכי
מלי לחמר לחס על ירום בעמקר. ובעי לתרוץ
שר הקדש עם ירום שר הקדש בלי בעי ירום בל
בעי ירושלים מלבו בעמקה ולו הקדש בחיל
בעמקה ומסיים בעמקה ולו הקדש בחיל בעמ
וכת הריף מתחיל בעמקה שלומר בעמקה לים
בטון שבך ומסיים בחמקה שלומר ובל לפו בעמקת
שלם אתה הוא בעל הרחמות בלי מעבים עמנו ושר
בבטן ירושלים. ומלבותם מעבים עמנו ישראל ובעי ירום
מוגעה הוא דקוים אתמקה בשתים וקיימת לן לחין
חומתין בשתים אבל מעבים עמנו ישראל בבטן ירום
חלא הוא שעבים עמנו עי הבטן. ויש חומתין מעבים
בין בבטן ירושלים. כלו מעבים הר הבית בבטן בשר
ותנו עמי הוא ולשי הלא שלחין לבמות כלים בבתיחת
ברכה זו בדחים עמי הוא מחמקה. ובקר ובסבת לחיבו
ברך להתחיל ולסיים בבל שבת לא מתחיל ומסיי
בעמקה בתקון הברכה בבטן ירום קרוי בחמקה
בין שיתחי בחסבין בחמקה ובקרה הרמלי בחלל בדחים
ובחמקה אחד הוא ומי בבטן הבשלים כרוך. ובחלוקי
לבם מקשה וכ בשבת מפרק הוא לו אבל שבתך
בחמקה יותר מבלתי ימים. ומתבר מפרק בשבת ויש
הם מי שמפן ובחמקה הקם לחזור בבם בחמקה וכל
לחבנן הבית והבנן ירושלים מבוס שלמלך הבנק
לשוב לחם הם לא חזרתם הם לא לעלה את ירום
על לבם שמתי. ובוקר בדמון לבר מעבר עמות
בבם ובקרלבר כת שמעבר שבה שלבנה הוא בחמקה
לשרבו ובומה לבשת לשבך מזכר בו בחמקה. ולא
שבחמקה בתקון עתיד להיות בשבת לא מזכר בו בחמקה
נחמנו אלהינו בטון שבך. עם פ בחמקה אלהינו
עמנו וכתיב פ בחמקה אלהינו בטון. ומחמקה
בבטן את בחיתך על בם בחרתי ובקרתי את
בשת הזה. ויש לומרים ומחמקה מלבו ובעבו
הוא אחן לחזור בברכה זו מלבותם שלמרבו
בשת הבנן ולבקרום לבו עד בחמקה הרחמנה ובכל

כרסם לעולם, ואומרי ברוך שאכלנו משלו חיינו. ר' ישמעאל
אומר לא יאמר לא יברך אדם מימי נעורו ועד זקנותו
שלא יברך ברכה אחת. ר' אומר כשם שמברכין
ברכת הטוב וברכת הרע. וקיים כל אומר אבל לא קרא אותה
ברכה וקרא אותה ברכה ולא אמרה אמרה ולא אמרה
אמרה ולא אמרה אמרה אומר לשון זה בשבח הגשמים ואמר
שאל לשון בן יעקב בשון בזה יעשה ביום
שאתה שליח יביא יין יפה. שלח ואמר נמלא
ישראל נמצא חסיד. חיין תלוש תעבדו. יפה
ומעולה ישלח הקב"ה ביקרא לנו. והמקום
שעל הי זכות הקשת שיסמוכו ישראל כראוי יהיו
פלקנמיסין מן הגלו ויעלו לארץ מן מזרחי
בחלון שבחות. ואל כן אם אל אי לא בשבת אין
לברכה ואחשבה ולהזכר שבת שלום ויבא מעמד
ברכה ואחשבה אין בקש הגאולה כמו הקשבת
שאומרים אל כל אמתי תפלות תשבת כל ואל
תפלות יעיר טוב ומזמרים בקש הקשבת שבת
אחר. עם שאם שכח ולא אמר רצה ואחשבה אחר
שפתח בחתום ואמרו ברך לחזור לראש לברכת הזן
ומעמיד אם שכח ולא ויבא יום חזור אמרו פתח
בחתום ואמרו. כמו ברא ולבן אין לבטל לברך
ואחשבה שאין עקר מעמד ולא ויבא שאין עקר
ברא ואמר שבשלם ויבא אל אם ברך לחזור לראש
אין לברכה ואחשבה אינה מעמד אמר אל אל אל אל
ויבא. אם יום זה גדול וקדוש אין מלבד. גדול עם
מה גדלו מעשיך ה' וקדוש עם ויקדש אותה לשבת
ם עם שבת שבתון ושמח ם עם לעמן ישמח כמעשת
עם כאשר עד שבתו בשבת. ואמר כשבר עם רוצה
ה' אתה גדלתו וכתו לאור פנך ברשות ה' תבאי ערב
ובגן וכו' לדך בקשה כלומר אחר ברשות שאינה לו
יום זה יום מבחר לו תבא עלינו היום לעבה שנבא
עלי חלל שבת ומאים מושבותיו אל מעונה ובא
אומר כאן יעלה ויבא. ואם אל אי לא בשבת אומר
ותעלה רצה ואחשבה ואחר יעלה ויבא ואחר ויעלה ואחר

תביר תביר קודש. ולא שבת זו שמחת בשבת
אין לעבוד עמה כמו שאומרים לשבר תקע לחזר
בת אל שמחים. ואמרו בשמחת שון שבת פנים
ה' שון. ם אתה הוא בעל מחמאות שבת אנפ אנפ
אין מעשיכם. ואותם מעמו ישראל בעבן ירוש
כמו שכתבו לעולם. וכבר כתבו בקדמון בקשר
הזה שבריך אומר אמן בין ברכת הבה ירושלים לבין
הטוב והמטיב כדי להבדיל בין ברכות שאין מן התר
לברכה שתקבע אחרים. ואומרי בפנ שאכלו שבר
הטוב והמטיב שבשה תקבה ם כל אל בגן בעלמא
חזקן שבשה תקבה על הרוב בתר שאתה שר
גדולה לאלים וקיון בא אמש ורבות מישראל כמו
שאומרים בסדר תפלות בתשעה אחר ברך מלכו
דומי עליקם ולבדם ובהם לב ואו נגדה לעמי
קבן ישראל ובשלה נגלה מלכי לעמקי מיסמין
רב וקיתה חרפה גדולה שראל בדבר עד שיבם לב
ותביים כמה יומים בשמחה ושבו אוגרות לאמתו
עד שיעמד לבם רשות לקברים ואין תקן ברכת הטוב
והמטיב על רוב הטובה הזאת. ותקבה בשעה לא
שבאה מקום שאחר. ולא תקבה בא על שמי בין
ועל שמו שתבטום תוכל הגשמים ושרוש נקמה
אחר לשמי מילים אזכלו הלוכי שלותיה וכראיה
בדמי הקרבנו ונרבו בסכרמיקסל תקבה על
שמי בין ועל בם של ברכת המזון וכשמי יקראמי
וזקו הטוב והמטיב הטוב שלא הסכיחו כל לאותה זמן
שבשאר אל בם בלומה. והמטיב שהיא לקבר
ומקיים טובה עלמה ואומרי שרוש בשמחה בתר
ברכה בן ישראל בעבן ירוש. ואין שעיה בן
לוד ולכן סמוכה לבעבן ירושלים. ומעמד שתקבה
לאין הטוב והמטיב לבדו בתר בבריתו שאומרים
לא פותחים בברוך ולא מקרי סמוכה לברכה מידי
דהוה לקדוש והבדלה שאינם מקרי סמוכות לבפה
מאשר לבעמים מעמדן כמו שבשמו בם. ואינם
חוזרים בברוך מעמד שאין אשונה כמו הטוב. קבר
שבתלם לא תקבה אלא הטוב

והמטיב בלבד ולבסוף הוסיפו בה כל אותן הדברי
ואמרי נפנ שאכלו ברכת הטוב והמטיב ברכה ג
מלבות לבד מדינה. חלה דקה ותרתי כפנ בעה
ירושלים וברכת הארץ ואין מעמד מה הבריכו בברכ
ו לשלום מלבו לברכו הסמוכות מה שלא הבריכו
בברכות אחרות כגון בשבע ברכות של חופה ואל
שמון שבריך עומד בה מלבות שלבעה ירושלים
מקבשה שאומרים אומר בכ מלבו שלברכת הארץ
כדי להשוות שתי הברכו שלא תהיה אל על הברכה
והלאה הרץ מעמד שהיא הפסבולה ויש מתרצ
שבשתקבה מעמד ויהוסט. ולוז. ושלמה כל אחד ואין
ברכה אחת בשתיה ואחתיה תקבה ומעמד שהרבו
אותה אחר כן זו אחר זו. הוו שם כברכה הסמוכה
לברכה. ואחרו מן הבריסה אחר ומות שתיהן ועל
כן מודרכו להשמן. אומר במודים שבמי ראחבשה
מלאו ישראל בן לבריס בלבות שמים ובמלבות
בית דוד ובבית המקדש שבא אין לו אלן בדוד ולא
עלה בבן יסי כמשמעו. לאוהלך ישראל ד' ותקרי
לאוהלך אל לאהיך עתה. ראה עתה דוד זה בית
המקדש. ואין מבלשן עד שיבקשו אלהיהן שמאיר
אחר ישוב בת ישראל ובקשו את ה' אלהיהם וזה מלבו
שמים ואתה דוד מלבם כמשמעו ואחרו אל ד' ואל טוב
באחרית הימים זה בית המקדש כלה מקר הטוב
הזה ובלבמן ועל זה תקבה לאחר אלהיהן ברכת
המזון. על הבית הגדול והקדוש ומלבות בית דוד
מעייר הרי שתים ברכה בעה ירושלים. וברכת
הטוב והמטיב מזמר מלבו שמי. כלומר לא מלבו
בשלמה ונתחרטם בקש בלא אמרה לעבר ואין עמי
תתנבר ראה אמר ברוך. ועשיתן עמי הא ראה אמרו
אומר וכן כל בר מעמיד בברכה אחר המלך
אחם בבא ם אתה ה' אחם. מלבם עם ה' מלבו
אדונים על אם מה אדיר שמיר בכל הארץ מרים
על אם כה אמר ה' מלך ישקבנו אם על אם עמו
ה' בגאות שמיר קדוש ישקב בבא קדוש ישקב
מושיעך כוחנו רוצה ישראל על אם רוצה ישראל
והמטיב הבדל ולבסוף הוסיפו בה כל אותן הדברי
ואמרי נפנ שאכלו ברכת הטוב והמטיב ברכה ג
מלבות לבד מדינה. חלה דקה ותרתי כפנ בעה
ירושלים וברכת הארץ ואין מעמד מה הבריכו בברכ
ו לשלום מלבו לברכו הסמוכות מה שלא הבריכו
בברכות אחרות כגון בשבע ברכות של חופה ואל
שמון שבריך עומד בה מלבות שלבעה ירושלים
מקבשה שאומרים אומר בכ מלבו שלברכת הארץ
כדי להשוות שתי הברכו שלא תהיה אל על הברכה
והלאה הרץ מעמד שהיא הפסבולה ויש מתרצ
שבשתקבה מעמד ויהוסט. ולוז. ושלמה כל אחד ואין
ברכה אחת בשתיה ואחתיה תקבה ומעמד שהרבו
אותה אחר כן זו אחר זו. הוו שם כברכה הסמוכה
לברכה. ואחרו מן הבריסה אחר ומות שתיהן ועל
כן מודרכו להשמן. אומר במודים שבמי ראחבשה
מלאו ישראל בן לבריס בלבות שמים ובמלבות
בית דוד ובבית המקדש שבא אין לו אלן בדוד ולא
עלה בבן יסי כמשמעו. לאוהלך ישראל ד' ותקרי
לאוהלך אל לאהיך עתה. ראה עתה דוד זה בית
המקדש. ואין מבלשן עד שיבקשו אלהיהן שמאיר
אחר ישוב בת ישראל ובקשו את ה' אלהיהם וזה מלבו
שמים ואתה דוד מלבם כמשמעו ואחרו אל ד' ואל טוב
באחרית הימים זה בית המקדש כלה מקר הטוב
הזה ובלבמן ועל זה תקבה לאחר אלהיהן ברכת
המזון. על הבית הגדול והקדוש ומלבות בית דוד
מעייר הרי שתים ברכה בעה ירושלים. וברכת
הטוב והמטיב מזמר מלבו שמי. כלומר לא מלבו
בשלמה ונתחרטם בקש בלא אמרה לעבר ואין עמי
תתנבר ראה אמר ברוך. ועשיתן עמי הא ראה אמרו
אומר וכן כל בר מעמיד בברכה אחר המלך
אחם בבא ם אתה ה' אחם. מלבם עם ה' מלבו
אדונים על אם מה אדיר שמיר בכל הארץ מרים
על אם כה אמר ה' מלך ישקבנו אם על אם עמו
ה' בגאות שמיר קדוש ישקב בבא קדוש ישקב
מושיעך כוחנו רוצה ישראל על אם רוצה ישראל

קוף מלך גדול כמנהג הקהל. ומנהגו קוף מלך גדול
והולך בו קוף מלך גדול. ומנהגו קוף חסר יוד
והכא לא יהא קוף מלך קטן. ושל מנהגו קוף
בתנאים ועדין לא קיבל דוד מלך. ומנהגו קוף בנבחי
וכבר קיבל מלך עליו שבא אלוה במרומיו ומנהגו
שיקיחותיה כל התפלות לא אלוה כמו שהמנהג בס
הקדים. ואומר פסוק כפרים כשו ורעב ומנ ואומר
קולו לא ומנ קולו לא הקמי ומנ אלוה מרומים לא עד
שקריבה לפי הקמו ואומר ברוך הבא לשון יבוא
ביי ומנ ואומר אלוה עמנו יהנו ומנ. ויש סימן לנפק
כים ישועות לא לא וכסף לי אקרא לעמוד לפשוטה
שעשה הבא לעתה לבא לנביקים ודוד ברך ואומר
כים ישועות לא לא ומנ כל אלוה בם ערב בפסחי ומנבל
נפק בפוף הברכה שהוי אלוה לא לעתה מלך שמחות כמו
שאומר אבלין ובברך ואין לברך בפה בתחלת הברכה
כדרך שמברכין בקדוש והבדלה בתחלה לא מברך
המזון קוף אלוה והפה הדעת לעה שלבו הלבב
לא הוא מברך בפה תחלה הוי ברכת המזון הפתוח
בן נברכה לשתייה. וכל הלא במקל לברכה אינה
ישנה כמו ומי לאמר אלוה יחיה לחזר אחר הכו
כמו הכו והבלה לבל לעתה מן המונחה מעשה
כמו. מעה ולא הוסר של שבת ברכת המזון ואומר
גאו אמר אשר נתן שבתות לעמוה ישראל
בלבבה לאות ולבריתו ימים טובים לשמוח
ולכמון בגאו מקדש הבבת ישראל והזמנים
שבת ורגל. וכל הרגלים אבל אבל סמוכה לחברת
פתח בה בברוך כמן שהוא מדברנן מיני לקויד
לקבוב והמטיב ושל שאינה לא לקרוא בשמיו כן
כתם הוא ישעה והרי ולא הרגלנו שכל שאינה
לא אם לא מעבו והוא נסנו בהוא ברכ הוא לא פתח
בהבו והמטיב אבל אתה חוזר לראש פרנים ברכת
המזון כדאמר נבוא שאינה אתה חוזר לראש
וכלן אין עקיבת רבנן אחר לא לעוק סדר הברכות
לאוריה לקוי כמו הבא קפקה נמוכה. וכן כתב הרלבנם
שאם טכר אחר שהתחיל בברכת הטוב והמטיב
שפסק וחזר לראש שהוא ברכת הזן. ואחר כל
הטובנשו וזה שאומר אלוה טעם בזה לא נגרם ברכת
הטוב והמטיב ממי שרבנן אומרתחבוב אחר הכלת
שאם טעם לא הוסר של רא בשמרה אמר אלבך
שאם שלא חוזר לברכה ואינו חוזר לראש
הבא ומי פסק וחוזר לתחלה מנה ראשה מלב
ואראה כתלא מסתבר הוא טעמא דשאר הכא דלא
ברכות אחרונות חשובות בברכה א. שהרי אם
טעה ולא הוסר בשאם שלא ונסתר חייב כי אמר שבן
ראשה הקטנה לא וכן וכתוב לחייב בעודים לברר לי
סנה שמחזירין אותו אינו חוזר לאותה ברכה שלא
בה לא חוזר לתחלה רק לא שהוא ברכת חשובה
כברכה אחת לגמרן לא וכן ג ראשונות וכן ברכת
המזון מני חשובין כולן כברכה אחת ומגיד לחזור
לראש עב. וזה שאמרו שאם פתח בהבו והמטיב
שחוזר לראש לאמר בשבת ויש לא מנו לא אבל אחר
בראש אינו חוזר לראש. ולאמרינן בפ שלא אחרא
אמרה בחמן אמר שמעו טעה ולא הוסר של רא
בתפלה מחזירין אותו בברכת המזון אין מחזירין
אותו. מלא טעמה בתפלה לא מעבר פטר נפשיה
מחזירין אותו ברכת המזון אמר פטר נפשיה לא
נש אכל ואי לא בתפלה אכל מי דבר שבריך ברכת

המזון שאיפשר שיאכל מרות לו ירקות רק שלא
יתענה שאסור להתענות בלא לא מקדרינלה ומאי
אם לא טתם בהבו והמטיב אומר ברוך אשר נתן
וכו שוב אינה חוזרת לא קוברה ובכתה קרי לקף וקרס
גאון. וכתב הר יוסף טוב עלם שאם נזכר קודם
שפתח בהבו והמטיב אומר ברוך אשר נתן לחפ
בנפש ואינו רגיל תפלה אין מחזירין על שכחת
אחרת בלבה אמר לחזור. אבל הוסיף ברכה אחת
בלבה עני. ואם אכל לא כשבת והוסר של שבת ולא
הוסר של רא אם אתה בהבו והמטיב חוזר לראש
כדאמר נבוא אחל לחזות בחמשה מוסר של חמש
בעוקפן דיוס הוא שבתחיי בכל תפלות הכא נמי
כמן נסוף סוף לא אינו ולא אכל מעשה שבת
ברך לחזור. וכתב הרלב גאון אם אמר חמשה
ושלים ליש כלא ואינו חוזר. וכתב אי יחיד לבן הרלב
ברך שון בשעה שאינה אם מחזירין אותו לרא
שכתב שיהא בעינא אמר בלא פת. ולאי אין
מחזירין אותו אפי אכל פת דמי לא. ולאי שכתב
שברך פת מחזירין אותו יש שאין אם יכול לחזור
מעט הכבד לו מעט הוא הוא הברכה לברכה המזון
מקטרקי דקא לו לאין כתבה שאינה לפסיק
כלל. וכתב גרשום בר שלא דמסתבר לדיש
כתבה ובאם שאינו כשלי לתפלל פ אם בעמידה
בעקום אחר ולא בהשבה. אך ברכת המזון אינו
כשלי לברך לא מיושב בעקום אחר ולא מקל
ועל כן קשה לפסיק בה מה שאין כן בקש שיכול
לומרה אפי מהלך מעל לבבר ואילך עב. ואיכולכל
בן יוסב שמהלך לבית יוסב ומברך ואמרי ברוש
אכל. בשאין מהלך שמע ומברך אכל שמע יוסב
ומברך. אכל יוסב מיסב ומברך. אכל מיסב
מתעטף ומברך. וכתב בגאון שברכה מעשה ג
ברך לשומרה גב מיושב. ואעפ שאכל משרות
בשאין מהלך לו שמע. מי שאכל ושכח ולא ברך
יברך בעקום שנכר. ודוקא בשוכח אכל בעוד

יחזור לעקומו ויברך ואם ברך בעקום שנכר יצא
וכן אם ברך בשאין שמע לו בשאין מהלך יצא.
וכן כתב הרב גאון. ועד מתי יברך עד כדי
שיתאכל המזון במעשה ומעה שישר אינו אכל. ומן
שאינו רעב מחמת אותה אכלה ובאכלה מן עצמת
לא מילין. וכתב בעל המאור אם שתה לו אכל מרות
ושכח ברכה אחרונה חוזר ומברך כל זמן שאינו
נמלא בלוי דומיא דכל. ומן שאינו רעב בעת אכלה.
ואם קוף מסופק אם ברך ברכת המזון אם לא
חוזר ומברך הברכת המזון לאוריתא

השער

קשה לבאר הברכים שמברכ
עליהם בגמ. ראיתי לכתוב
ברכה ו סמוכה לברכת הלחם שאינה דומה לה מ
הברכים שאחר כאן אם ומן שמעתין אתה אינו כמו
הלחם נקוט אלו שאמר בדרכל שמברכין עליו בול
מלא לבשוף אין מברכין אלא בריא נפשות רבות.
קמח אל אחר מחמשת המינים שבשלו בקדרה
וכן חטים שבתבשן במכתש יפה לו שאלה אחשבה לא
לו לא לו לו לא וכוונה בהם אם לא מעשה קדרה
שמברכין עליהם בגמ ולבשוף מעין שלו. וכן כל
תבשיל שעשאו מלא המינין אם רוב המינין
מברכין עליו בגמ ולבשוף מעין ג. וכל תבשיל
שמתבשל מ קמח כדי לשקשת המאכל ולבנקו אינו
נחשב עיקר ומברך על התבשיל ברכה אחרונה
ל. ולקיימלן כל שקוף עיקר ועמו טפלה מברך על
העיקר ופטר את הטפלה. קמח אל אחר מלא
המינים שעדם בגמים לו בשאר מינים מסקין אם
אינה עבה כדי שיהיה לאוי לטפלה ולא לעמו מברך
בגמ ולבשוף מעין ג ואם אינה רך כדי שיהיה לאוי
לשתיה מברך שהכל ולבשוף מרים נפשות רבות.
אורז ודוחן שמחבן ובלין בקדרה לו שאפלקושעשה
מהם פת מברך תחלה בגמ אעפ שאינם משבעת
המינים כמן שקו וכי ומשבשבא ומעדנין את הלב
בקרלין מזון אכל לבשוף מברך מרים נפשות כמו

שיאמרם. שריתה ליראה יברכן עשה בינינו
ובנינו מפי תורת בנו לשופרות. איכה ליאמרי מרתה
נשל. תרגי שמתנן קמיה ומיס בבל ליחד. ובוחסין
אותם נבלה ושובכן אותם בחלל. הטרה כשקיה נסוקה
יפה. ואיכה ליאמרי לחמיה דקנוקה. תרגי בנן
גלוי בשער ושמן אותם תמיד בשמן לו בשמן ואיכ
ליאמרי לפס הקשרו לבותה לפס עשיו כעכון פ עבוכה
ושיה כשן גלוסקה חיינת בחלה. ויברכן עשה
בימיה. וכבר ליאמרו בחלל הימוה דכוכה ליחמ
ושת הכיה כשכנן היכה לפ קבע שמונת עשה
ויברך נינו לבשוף ישמן שלם. הסטנן הקרליי
בעיה לחפנג והיסקליסין הקרליי בעיה ודשה
ויברכן עשה בינו ישמן שבלבן הכה. ושר
שמתנן בשם שמן הרבה כשיעבנן לחוש ולבוף
ויברך ישמן שלם. ווקו מפה הברכה. ברוך
אתה יי אלהינו מלך העולם ועל הכלכלה ועל המזונות
הבקה ועל הארץ ועל הפרי ועל הגפן ועל פרי הגפן
לא נברכת הקשרות שהיה על הגפן ועל פרי הגפן
לא נברכת הין בלבד שהיה על הגפן ועל פרי

הגפן שהטוב והמיטיב על הין נתקן מתחלת כמה
שחתוב לקמן. ואין לומר בן היכה ליאכה כוס
לאיכה לשה כוס לא ישיבו כבר נתנו לאומרו בכל
ברכה ישמנו מעט שהיה ברכת משרה ואין לשמת
אין המעבר. וכה מרי שאין עומ ועל תמוסת הבדה
ובברכת הקשרות ובברכת הין שאין לשון זה פעל
לא בימים נתן שמו ואיכל תהומות שרי וכה כעל פס
הימות שעריך לומר ליחד כי טוב ומיטיב לתבר
ומזיק לך על הארץ ועל הפרי ועל הכלכלה ועל
הקשרות על הארץ ועל הקשרות. ובעל הין על
הארץ ועל פרי הגפן כמי שיהיה ישמן הרימתה
פיון לתרימה. וכה שר שאין עומ לאכול מעריב
ולעשב ישובה מעט שאין לחיות לת הארץ
בעבר עריה ושובה לא לקיים מעת הקדוות כה.
אבל בהנה כה ובגנו לאומרו. ובשום ברכות כ אין
מוציאין אומ שעריך לחזור ברכה זו ישמנו מלוכה
בפסחת ומיעים טוסה ובלה. דברים הם מקו
לחזור בה ישמן המלוכה אומר אחרי בר ומעיה ל
ושרה קוה מחזר בה ישמן המלוכה. אל יכמיה
מכון לל ושרה קוה מחזר בה ישמן. המלוכה
בריכן לפ לעיחם. וקודם שיאמר כי טוב ומיטיב
אתה אומר בפסת ובמיפו ביוס הקמת הזה
ובוס טוב אומר ובמיפו ביוס הב פלוס הזה
ובלה אומ ומחרמו לבוכה ביוס לשם הקדם הזה.

השער

הקשבי לבאר הברי שמברכן
עליהם שהכל. ראיתי לקדים
ברכה זו לשאר ברכות שמברכין על האוכלין ועל
המשקין מלחר שכתבנו ברכת הלחם וברכת מיני
מזונו שהם ומעט שברכת שהכל היה חשוב לפי
שהיה כולל בכ טוב מברכין כל יחכן שאמר
שיהיה על הפת שהוא מבחר המאכלים לפ מעט
לו שכח ומברך עליו שהכל יהיה. ואם אומר בריך
רחמנא מלכא דעלמא מארי דכולי עלמא. ודוק
בדאמרב לחבל לא לתחלה. עקוב אחי כלום שהיה

כל שתחלת שהכל הוא בריה נפשות רבות כל דבר
שאין גדול מן הארץ. כמו בשר בחמה וחיה ושרץ
והדשוחלב וחמלאה ובשבה ושבט ומלה ודבש דבורי
וכן יין שהחמין וחומץ. ופת שעשה. ותבשיל
שעבדה עדשה ומבלות שהם פגם. ואדבה טוהר
וחומית שהיה שלמוריה כלשם. ומעיין ובריות
ובבם תמרים ובבם תאנים שהם זיעה נעלמ מבר
עליהם תחלה שהכל. והקשה הר אחר מלמעל למה
בבל הברכו מברכין בדה וכו וקיה יאמרנה כן בו
שהכל בדה. ותרי כין שתקנו מעבר ברכה ו ועל
דבר שאין גדול מן הארץ כמו בעל חיי וחיות מקו
אין עומ בהם בדה שאקר בריאתה לא לבד הייתה
ולאיה לבבר אדם הראשון שלא הוה לא בזר בחמל
ושר כין שתקנו מעבר זה על יין שהחמין וחומץ
ופת שעשה ותבשיל שעבדה עדשה ומבלות שכל
לו איקתקון הבריאה לא הסחתה והפרדת הבריאה
אין עומ בהם בדה ולשבר יתקנו עומ מקיה ולא תקנו
עומ קיה ומעבל יכן עכ. ולבסוף מברך בדה
נפשות רבות וחסרונן על כל מה שברה לחיות
בהם נפש כל חי. כלומ בדה נפשות וכל מה שהם
חסרות על כל שאר הדברים שברה בשלשלה הין
נפשות חסרות מהם כל כך אם לא בראה שאינם
לא להתעבר בהם נפש כל חי. ובתלמודה הידעתם
מזכר בה אחרי. אבל הבהמה אי יוחתה בה בחי חי
מטלמים. וכן חותם בה בעיר רבא מעריב. וכן
קיה מקבל קרלא. יין תמרים ויין דמוסה ויין תרגים
ושכר שעורים ושכר תמרים ומרי יין אמר יין הם
טעם יין מברכין עליהם שהכל. והקה אם נתן על
הסעודה ג מדות אבל מים וקודם אחות מלי. אבל
אם קודם לו אחי זה יין מזון מברכין עליו בפה
הסוחה מים לבולו מברך שהכל. ואם שתה לא
שרך כמו לחתקנה לומרה לאיכו מברך כלום מעט
שאים הבה מהתקה כוחה. הסוכר כתב בגמ בפ
הנן. והרמב ז"ל כתב הקשה המתקים שמחטין
לחתם ומבשלן מימיהם עד שיקפו וידמון לעלה
כתם הנחושה שמברך עליהם בפ הקדמה ויש בפ
הנן. וכן לומ שהמוכן לחתם הקשה מברך בפ
הקדמה. ואם לומ שהמוכן לחתם הקשה מברך בפ
הנן. תרגי שמתנן קמיה ומיס בבל ליחד. ובוחסין
לחתם נבלה ושובכן לחתם נבלה הטרה כשקיה נסוקה
יפה. ואיכה ליאמרי לחמיה דקנוקה. תרגי בנן
גלוי בשער ושמן לחתם תמיד בשמן לו בשמן ואיכ
ליאמרי לפס הקשרו לבותה לפס עשיו כעכון פ עבוכה
ושיה כשן גלוסקה חיינת בחלה. ויברכן עשה
בימיה. וכבר ליאמרו בחלל הימוה דכוכה ליחמ
ושת הכיה כשכנן היכה לפ קבע שמונת עשה
ויברך נינו לבשוף ישמן שלם. הסטנן הקרליי
בעיה לחפנג והיסקליסין הקרליי בעיה ודשה
ויברכן עשה בינו ישמן שבלבן הכה. ושר
שמתנן בשם שמן הרבה כשיעבנן לחוש ולבוף
ויברך ישמן שלם. ווקו מפה הברכה. ברוך
אתה יי אלהינו מלך העולם ועל הכלכלה ועל המזונות
הבקה ועל הארץ ועל הפרי ועל הגפן ועל פרי הגפן
לא נברכת הקשרות שהיה על הגפן ועל פרי הגפן
לא נברכת הין בלבד שהיה על הגפן ועל פרי

מברך עליהם שהכל שהרי אינם פרי ולא נטעו לזו
לדעתו ואינו אוכל להתקשות. שקדים המרים
שאינן ראויים לאכלם בעולם אינם מברך עליהם
כלום. אבל בקונם שאוכלם לעתם הם אומרים
שמברך עליהם בפה קטן. ואם שהכל שאין מוסיפין
אילן על דעת לא כולל הקלתה בקונם לא עו
דעת הקדמים לבטלה. וכתב הרלאש שאם מתנ
אותם בעולם על ידי מעם לו דברים אחרים מברך
עליהם בפה קטן כמו שם הין מתקי מתחלת בריאתן
. כל אילנ סרק שמוציאין פרי כגון ברושב הקדם
הנקרא בשת אסת אסת מעשנים ובלין
כמו שרות אינן חשובין פרי ומברכין עליהם שהכל
ומי סרק אילן שאינו עשה פרי אינשים רק שמרגל
בגרין סליקין. הקשה שמוציאים אותם אחרן
מעבמה הם ולעיה מברכין שהכל ומין דלא ולעי
לה אינשי לא חשיב פרי. וכל דבר שנשתנה ברכת
מברך עליו שהכל ודאי אי אחות.

השער הרמב"ם לבאר הדברי שמברכ
עליהם בפה אדמה. ראיתי
לרבינו ברכה זו שמוכה לברכת שהכל שאינ דומה
לה וכמו שברכת שהכל כלולת בה ברכת בפה אדמ
כלולת שרות הארץ ושרות אילן כדתנן שרך על
פרות אילן בפה אדמה ודא ועל שרות אדמה
בפה הנה לא ידע. ומזה הטעם אינו ברכת בפה
אדמה חשובה מברכת בפה הנה ובלו אחי כלה
שרך כל שהתחלת בפה אדמה אופו שרש נפשות
רבות אינן לדעת לי וכן פרי אדמה לו פרי הנה
אינו בעל אכלה לאי שלקת לשרש אינה לא יעלה
בפה הנה. וכאלה לאי שלקת לשרש אינה לא יעלה
בגן הנה ואחר מינ ורשם ואלקות בפה אדמה.
ועוד אומר אינן אחר בתפלתנו כל שמוחה עש
מעבמו אילן הוא ומברכין על שרותיו בפה הנה.
וכל שמוציא עלו מעשקו עשבו הוא ומברכין על
שרותיו בפה אדמה. אינן אחר כל אילן שעשה

שרות ואחה לעשה מקרא פרי הנה. אבל כל דבר
שאין שרשיו נאחזין בארץ ובריכן לרשו בכל שנה
נקרא פרי אדמה. מכאן כתב רי אשרים הגדולים
נאמנה וכיוצא בזה. ומברכין עליהם בפה הנה אמנן
אילן הם. וכל יוסף מובעלם כת שמברכן עליהם
שרש פרי אדמה. לפי שמנה הקבוצת הנאחזים
כל אילן ביבשן מרפשה בארצה. ולא לגמרי בזויה
ומרפשה וחדר פלחי מסרשין הלא מברכן עלם
שרש פרי אדמה וקרלאש סיק מקבלי. הנסר
כל אינן שאינו כפל הלבן אינו חשובים פרי ומברכן
עלו שרש פרי אדמה ומשיקיק כפל הלבן ואילך
מברכן עלו שרש פרי הנה. ואם הוא מעופף אם
הוא כפל הלבן אינו לא מברך עליהם בפה אדמה
ונתנו ברך על שרות אילן שרש פרי אדמה ינה
ואחרונים מברכן עליהם שרש פרי הנה מנה מסרשו
מ מסרלאש בהן כמו שרשות אל אחרונים. ואולם
לבן שרש פרי אדמה. ואחרים מברכן עליהם
בפה הנה מסרשמ מ מסרשיק בגל הנה שבשם ואולם
לבן בפה אדמה. ואחר כל הלאלות מסרשמו פרי
חשובין לברך עליהם בפה הנה. וכבר אמרנו בכל
שהכל שבל הלאלות ומינה בהן שמתבשלו ואחתם
לגלויה מברכן עליהם בפה אדמה. ומי הלאלות
אינו הלאלות עבמם ומברכן עלו בפה אדמה.
ואעפ שאין הם שלא טעם אילקות. ואינו אומר לפי
שרות דאמרינן אינה בשלמה הוא לפי שהמשקה
אין לו טעם הפרי כמו שם לעולם טעם הפרי. וכת
הרלאש ודאי הבשלם הלא בשר אבל אבשלטעם
בשר טעם הבשר שבמרק חשוב שקר ומברכין
עליו שהכל. הומלתה דאחרי מעם הנהוחה ומברכין
עליו בפה אדמה. פרלי הומלתה שבוחרין בלשם
ואינו מרקחת בשמים. הגלף והוא הנקרא נערם
כבאר על הלבנון ועל שרות שהן הלבנון אשר
שסופם להתקשות ואינם שקר הפרי הוא ונטעם
לזו לדעתו ודאי אינו מברך שהכל כמו בעולם

נטעם ואינו בהם לא שרש פרי אדמה. ועל
הקפרס והוא הפרח הנאחז ועל הלאלות שהם
גם הפרי והם כשבן ואינם מברך שרש פרי הנה.
הנמן מברכן עליו שרש פרי אדמה ולעולם שבוש
לתקשות לדעתו לדאם נטעם לא. הכוסס את
הלאלות בן שכוסס אותן חיים בן שעשה מקקשות
בן שבשלם בקדרה כשהם שלמים הוא לא כלו
לכל עליון לעשות מהם פת. לו מעשה קדרה
מברכן עליהם שרש פרי אדמה. ובברכה
לאחרונה כת נהגו שרש נפשות רבות וכן כת לשבם
והתפשות נסתפקו בה אם הוא שרש נפשות רבות
לו משמן שלם על כן כתבו שם שהר שלם לכל
חיים חיים לו שלקות בשביל לא בתוך הפשר
שהם לרם מסתתק בברכה הראשונה. יכול לברך
שהכל כדתנן ועל כלם אם אמר שהכל יצא.
אבל
ברכה לאחרונה אין לו לברך לא ברכה המקבה.
הכוסס את הלאלות לו אחר הקדוחן מברך שרש פרי
אדמה. והכוסס אותם שרים אינם מברך עליהם
כלום מפני שהם מאכל בהמה. ולכן הלאלות אחרים
ביום הכפורים פרוב. ומי כוסס שאוכלם חיים שלא
כדרך בני אדם. הסומא מברכן עליהם שרש
פרי אדמה. ואחרן מברכן עליהם שהכל.
שמנן ופסולת שלהם מברכן שרש פרי אדמה.
הזונב פלגן כשהם רטובים מברכן עליהם שרש פרי
אדמה. וכשהם יבשים לא כלום מפני שהם הבלן
ואינם אוכל שאין דרך אשה לאוכלם אינם
לערבם עם שאר הדברים והלא בדומה הקנה שקולי
לו קטלה בלשון בן רטוב בן יבש מברכן עליו שרש
פרי אדמה שאינם שקר הפרי אלא לשבת בן
ומאכל הם.

השער הקדמונים
לבאר הדברים שמברכ
עליהם שרש פרי הנה. כבר אמרנו ברכת בפה
אדמה הוא יותר כללית מברכת שרש פרי הנה.
ולפיכך כתבו הקדמונים לה. הוא מאכלם שרך

לו מעורב יין לו מים עשה שהרבה מים שקר
לים ומים לשנים הקטנים ברבים שמברכין עליהן
בפה אחד יפסוק ויקחם קטנים אלו ומים קטנים ו
לים ומים מרקחת בשמים
שמברכין עליה ברי מרקחת ומפסיק לשתות
עליה ושתמיד לא בטל. כל מה שיין נבר אחר
קודם ונשתמש עמו לא בטל. אבל אם אחרי
שמחל ונקרב שקר מברך על המשקה ופטור את
המפלג. וכשנמצא שריפה מאמצע ברכה
הומי הא שאכל. כך היה סברתו לא אחרי חולקין
עליו ומודים שהרבה היה טפל אחיו לא לבנו
הרבה המפלגים ולא בריאים יש לברך על המפלגים
ודריש בפה מרקחת מעט אחיו פרי אילן שקרבים
לשלה ומעט מבגדל ומעט מעט ומעט מעט ולדברי
הכל. מורכה אל אחרונה ו אחרונה
חתיכות גדולות ומעט לא אחרונה בהם מברך עליו
בפה אחד מעט אחרונות הרבה קיימות; וכבר
אמרנו בכלל בפה מרקחת שעל הסרה והרבה
אל לא מברכין בפה אחד ברשות כל הסרות כהדי
מברך עליהם בפה אחד לבנו אחד פרי בטבע
מעט לעצם עלה וכלבר אחרי לחוי לא שלה ואם
מתקנים הקור. ואם לא כתאין לברך עליהם בפה
אחד לא בפה מרקחת ולא חסינפרי לעצם
עד לא ומברכה להו מיחת פרי אחר אחר
ואם לא כתב כלי ולא מעלמו מכלו אחין מברכי
עליהם בפה אחד לא מבות ואילו ברק ומסר
בשקוד פחות מפל לבן מאו שהבא בשער
שבכל. ובשער בפה מרקחת. ובכל דבר שנפתק ו
אם קוד אילן לו ירק מוטב שיברך על בפה מרקחת
מבפה אחד. ואם תבן ברך על שרות אחרון בלא
פרי מרקחת כלי ועל שרות אחרון בפה אחד לא יכל
מקוכל פחות מעטית מברך תחלה ברכה הראויה
לו כלי אל יהא לא ברכה אבל ברכה אחרונה מברך
אם על מעט מעטים הרבה אל אם לא יין
ברך לברך בקטנה ומעטים ופלגים ואם אחד
עבר ולא אל ראשון לבר שקוד בברייתא לעלם אין
בו כזית לא שמברך לבפוף כלו יש בו כזית. אבל
לעצם זית בברשתם שמתו לתרפו אל לעלם
שמאלר בברשתן מברך עליו לבפוף. אבל לעצם
זית בלא ברשתם לא קוד זית נגדול אבל לא ברשתם
יש בו כזית מעטים מברך עליו לבפוף. ואם לא יש
מברך לבפוף. ולא נפרדים אל עבר לו אל ראשון
שאינו מברך לבפוף עד שיאכל כזית. והתפשטה
נפתקו בזה ונפתקו על ברכה בגל אם בריה
שישר אם לא ונפתקו בברכה אחרונה אל
קיים אם מברכין אותה על כזית לו ובקה ברשתם
וקרם כראל כה לאכל פחות מכזית בן מעט בן
מעלה אוכלין ובאותה פחות מרשתם בן מיין בן
מעלה מעקין מברך תחלה ברכה הראויה לאותה
הקיון לאחרון אינו מברך כלל ומי טוב לאדם אל
לאכול בריה אחין בלבית לבדה ואל לאחת לא
לו פחות מכזית אינו רשתם מעט הפסק. ודע כ
כמו שבאו לו הפה מימין בפה הראוי מעט שנתקה
לאוויר ם בן קיים הראשון שבאו אין ובאו לא הלב
ויחזרו ברכת המזונות וברכת הארץ. כך
אותו קיים מימין ברא פרי הארץ מעט שנתקה
לאוויר שמעמיד אלים ואנשים ובא בא לו ובאו
כמו הפה ונעשה כמין בפה עצמו לברך אל ברכ
מיוחדת בתחלה בפה ולבפוף ברכה ישמן אל
שבא על הגפן ועל פרי הגפן וכו. ואם הברכה
נחלקו בחתימתה לא אחותם על הארץ ועל הפרי
לא אחותם על הארץ ועל פרי הגפן וכן בשאר הכל
ויש מפרשים אחותמין על הגפן ועל פרי הגפן
ובשאר בא ם בכלל מוטב הארץ וכן בזה ושמן
לבר והארץ לשלם שמעת. וכל הל יחיד בשם
אבי הלאם אים ברך על הענבים בפה הגפן יכל
שבא הענבים הם פרי הגפן מעלי לבא אים ברך
על פרי הבן בפה הארמה שבא. ועל שפי הין
ברך לברך הטוב והמטיב ולא לשנים ובא שבא

שבשם מבוכה מן הראשון והתפשטה הראשון אחר
שתמלא אחיו ובא בא אם בא לאו יש ל
לברך אבל אם בא בא בשם גדול ל ובא אם
יש לחד שותה עמו אבל אם בא בא בשם
אחיו ברך על הראשון אין ברך
לברך כראי בפרק הרואה הטוב לבריה והמטיב
שהביא. ולא שמברך הטוב והמטיב אם כשבא
לבו ובא לראי הטוב לבריה והמטיב שהביא
אינם כל שמבטל אחרים ברכתו אל הראשון ואחרי
שותן ונשמן בכל מלאתם יין הביא הטוב לבריה
והמטיב שהביא כראי הטוב לבריה אם הראשון אינו
לבריה אשתו ובכל אם לא אם אינו
בשר אחיו בשם. כל הלא בשם הרשות יין אל ב
הביאה ובכל מקום אחר אם בתוך אחרשם יפ
לברשת שמוקו בשם כשם מברכין על הטוב
והמטיב ואם שאחר אחרשם יש אם אלקוקו אין מברכין
על הטוב והמטיב הראשון ובכל בא מגפן אחר
בשם בשם יצחק אלי אמר מברכין על שמי יין הטוב
והמטיב ועל שמי פרי הגפן ובכל אין מברכין
אמר אם ליין אחר הבא אחרי מעמיד ומוגר ושבר אל
אם אחרון שבא אל אל הייכמו שהתבא בפי הגפן
ושבר טן שבא אם בא בא בברכה לבנו ראוי
לברך אלו הטוב והמטיב אל אם בא הטוב
ומקומה לבם ואם לא בא בא אחרון לאחרון אחר אם
טן שברכת הין הטוב הקומה בן בברכ ראוי
בן בברכה אחרונה בשמל ברכת הין אם בא ברכת
הארמה ברך לאחר תחלה על הגפן ואחר כך על
הבן כמו שנפרש לקמן ומי מעשה הבא מחמ
ושעורים הקומין אין לפי שברכתן ארץ מעשה מ
אבל הם בן חבוב שמברכת ובא הקומין בפסוק
ואחר הקומה לוית ואלעם אל אחר ראשון לארץ
מעט שהחטה נכתבה בפסוק תחלה ומזה הטעם
בא כן שברכת הקומה לפרש. כל בזה אם בא
ושברכת הקומין בזה בשבשה מאם תבאל אם פת
אבל בשם אחר שברכת בפה הארמה אינה הקומה

אל אחר תחלה. ובסף הקומה הקטן בשאין
ברכותיהן שוות ברך לקדים אחרונה. וקראם כת
כתבנו ראשונה והלכה כל יבוא הילך אם הטוב
לטב שם מעטן שאין בהם ממין ו ובכל יקן שוות
בגן אחרונים ותפחים מברך על אחרונה תחלה
ואם יש בהן ממין ו בגן הלשם ותפחים מין שבפה
ברך ומברך על אחר אחרונה שם יותר
ואם הטוב לטב לבר שברכת ארץ פרי הגפן לבר
שברכת שהבל בפה הגפן הקומה שהיה אחרונה
מעטה שהיה מעברת יותר מברכת שהבל שהיה
מעטה הבל לא כולה לבר. וכן בפה הארמה
ושהבל בפה הארמה הקומה. ובפה הגפן ובפה הארמה
כת בהן בפה הגפן הקומה אבל הראשון כת שהן שוות
ועל אי זה מהם שיברכה יברך תחלה אפי יש בהם
מן הקומה ואחר אחרונה: עלה יכולה: קיים הבן הקומה
לבל הקומה בפסוק זהו מוקדם ברכה ארץ אחר
ושברכה ובן ותאנה ורימון ארץ זית שמן ודבש.
וזית ותמרים אלף שהם כתובים בסוף הפסוק כמו
שהם מעומדים לארץ אבל ארץ זית שמן ודבש הם
הקומין לבן ותאנה ורימון: ובה הלכה הוא אם
אוכל מעשה שברכתן בפה הגפן אבל אם עשה מהם
יין שברכתן בפה הגפן שן שמתבא בה הגפן חשובה
הקומה לבם ואם לזית שהוא לראשון לארץ שם
טן שברכת הין חשובה הקומה בן בברכ ראשון
בן בברכה אחרונה בשמל ברכת הין שם ברכת
הארמה ברך לאחר תחלה על הגפן ואחר כך על
הבן כמו שנפרש לקמן ומי מעשה הבא מחמ
ושעורים הקומין אין לפי שברכתן ארץ מעשה מ
שהיה בן חבוב שמברכת ובא הקומין בפסוק
ואחר הקומה לוית ואלעם אל אחר ראשון לארץ
מעט שהחטה נכתבה בפסוק תחלה ומזה הטעם
בא כן שברכת הקומה לפרש. כל בזה אם בא
ושברכת הקומין בזה בשבשה מאם תבאל אם פת
אבל בשם אחר שברכת בפה הארמה אינה הקומה

לנפש בעצמן כמו לא אלא אוכל מינים מזונות ושתה יין
ואוכל פירות מן המינין צריך שיאכל לחותם שחל
בברכה מעין שלש ויחזור על המחיה ועל אכילת
ועל הגפן ועל פרי הגפן ועל פרי העץ ועל תאוכת
הארץ וכו׳ וחותם על הארץ ועל המחיה ועל הגפן
ועל הפירות. ואם יש כאן מעוט חתימה בחתים
ולא יזכר שם חותמין על הארץ ועל הפירות ומברכי
הארץ דעבדת פירות הכא נמי ארץ דעבדת מחיה
יין ופירות. ואם אכל פירות מן המינין והפרחים
אין צריך לברך על התפוחים בגר מפני שגם הם
פרי עץ הם. אבל אם שתה יין ואכל תפוחים צריך
לברך על התפוחים בלא נפשות מפני שהתפוחים
אינם דומות לשם ולא אם אכל בשר או מפרי האדמה
ושתה יין או אכל מן המינין שצריך לברך על כל א
ו׳ וכל אחד יחיד בפני עצמו אם אמר שתה יין ומי
שאין לו לברך על המינים בגל ד׳ ברכות הן שמברך
אלא אינו מעשן ברכתן מידי דבוא אברך ראשון
דקיימי לן יין פירות כל מינים מקיים מעוט חתימה
אלא אינו בכלל נפקא לה בברכה אחרונה׳.

השער בתוך אם שברך המחיה בלא ת צריך
לברך עליהם. יין שבתוך המזון מברכין עליו בפ
הגפן ולוקח שלא שתה לפני המזון אבל אם שתה
לפני המזון אין צריך לברך בתוך המזון ריין שלפני
המזון פטרו הלל שתה פטר שהות. וכן יין של
קידוש פטר יין שבתוך המזון. וכן המבדיל על
הכוס פטר יין שבתוך המזון. ויין שלפני המזון
פטר גם יין שלאחר המזון כלומר מי שברכו לקבש
על היין לאחר נטל ידיו שלפני ברכת המזון יין ש
שלפני המזון פטרו ואמרי עלה בגמרא מר
בר חנה לא שם אלא בשבתות ויו״ט קודם ואחר
הבדלה שלתפילת היין הילכ כשברך לפני המזון
מה דעתנו שלאחר המזון אבל בשאר ימי ראשון
ברך על היין שלפני המזון לא פטר את היין שלאח
המזון. וכל הלכות הוקל במקום שאין מצוי לקח כגון מקומו הלו

לאחר הם שברכו ובריש שהוכרח למעלה בן
בבאים מחמת הקשרה בן אלא מחמת הקשר
אם הקדים לאחר הקשרה קודם ברכת המזון הם
לבלתי שמיקה לפני הקבלה בנגד הקשרה קודם
ברכת המזון והקבשן עצמן לאכול תרו ותרפלו
ולשתות יין ואינם אוכלין עת ואוכל מיקה מעשים
בן לבריש הבאים מחמת הקשרה בן אלא מחמת
הקשרה בשבת ברכה בן לפנים בן לאחריהם
שמזונות וברכת המזון אינן פטרין אלא מעשה אוכל
בתוך שקר הקשרה. אבל בזמנו שאינו אם רבנו
למשך ימים מן הפת עד ברכ המזון הוא שו בתוך
הקשרה אלא מחמת הקשרה. הא הלכה ים
לשתתף בני אדם שבתבשם שבתת על הפרות אם אכל
מהם תחלה בלא פת אם ים לברך עליהם ובריא
הוא אלא יברך עליהם לבדיהם הוא הקדמה מחמת
הקשרה ולא אמרי בשלה דעתה אכל לחם הלב
הוא שם שבתת עליהם את פטרתן אם אכל מהם
בלא פת אבל אם אינו קובע שבתת עליהם אם אכל
אכלם בפת אם אכל מהם תחלה בלא פת צריך
לברך עליהם. יין שבתוך המזון מברכין עליו בפ
הגפן ולוקח אלא שתה לפני המזון אבל אם
לפני המזון אין צריך לברך בתוך המזון ריין שלפני
המזון פטרו הלל שתה פטר שהות. וכן יין של
קידוש פטר יין שבתוך המזון. וכן המבדיל על
הכוס פטר יין שבתוך המזון. ויין שלפני המזון
פטר גם יין שלאחר המזון כלומר מי שברכו לקבש
על היין לאחר נטל ידיו שלפני ברכת המזון יין ש
שלפני המזון פטרו ואמרי עלה בגמרא מר
בר חנה לא שם אלא בשבתות ויו״ט קודם ואחר
הבדלה שלתפילת היין הילכ כשברך לפני המזון
מה דעתנו שלאחר המזון אבל בשאר ימי ראשון
ברך על היין שלפני המזון לא פטר את היין שלאח
המזון. וכל הלכות הוקל במקום שאין מצוי לקח כגון מקומו הלו

אין אלא כגון שבתות ויו״ט אמרי אחרון אמרו פטור.
והוקם יין שבתוך קודם ברכת המזון אחר נטל
הקשרה הוא פטר. אבל אחר ברכת המזון יין
שלאחר המזון צריך לברך אחרון ואינו נפטר
בברכה שברך על היין שלפני המזון לא שם חול
ולא שם שבתות ויו״ט לא היה לו יין לפני המזון
וברך על היין שבתוך המזון הוא פטר אחרון יין
שלפני ברכת המזון לאחר נטל הקשרה לשבתות
הוא פטר לשבתות ואל מה שבתוך בתוך הקשרה
הוא בברכה אחת ואמר בתוך אבל אם כשברך לא
היה דעתו לשבתות רק לותם הכוס ומלך לשתות אחר
אם בתוך הקשרה צריך לברך עליו. והוקם לפני
היין צריך לברך בתוך הקשרה אבל לאחרים אין
צריך לברך בפנים ברכת המזון ואל אחר משקי
הבאים בתוך הקשרה אין משנה ברכה לפנים
ולא לאחריהם רחשים הבאים מחמת הקשרה לפני
אחרים אם כבר נטל אלא שהיה ובא היין לא היה
צריך לברך עליו לא מתוך שהוא חשוב ונתבטל
לעצמו צריך לברך לבדו. ונכנסים לברך על
הפירות שבתוך הקשרה. והלאה הקפה לסברא
ראשונה ואם אמר לן ובצריך אחיתסר לה לפתחי
אמר מר שיברך לפני. ואמר שיברך ברכת המזון
וכת הלאה לא הבינה דקפה הדעת אינו מזקיק
ברכה אחרונה על מה אבל אם שתה לא אחיתסר לפ
לפתחי מר שיברך עליו תחלה. שכן שאמר הבלן
ובצריך הפרח דעת מלאכול מלשתות ואין הברכה
שבתך תחלה פטרת. מה שהוצה לאכול לשתות
עוד ולכך צריך לברך עליו. ומי שסומך על שלחן
אחרים אם אמר הבלן ובצריך אינו הקפה הדעת
מי שאינו נטל הקשרה ואם נטל ידיו
מים אחרונים הוי הקפה הדעת כמו הבלן ובצריך.
ויין שבתוך המזון אל אחד ואחד מברך לעצמו לפ
שאין את הבלעה פמי. ומפרש הרוש לפ שאינו
אכלו לשתות אמן לאין מסתמין בקשרה אמנ

יקדים הקפה לוקם ואחר שני הכנה. אל מעלה הדין
אמרה הדין בעטים בן מילה אסור לאמר לה אסו
בבן הכנתה ואם אסומעה כשהה ויוצא בלא עשי
אמן חייבי אמרי יעבה אמן ויבא שני הכנה. ויש
סיבה לה לאמרים אין מבאחין בקשרה מעמ
הכנו הוא שמעה עליהם תחת הדין ואכלו ובתב
הדיה ואמרו אין אחיה הדה אשתך לאמו שלאחר
שאכלו ובנו. **השער** הקשה לבאר
הברכות שמברכין על
הדיה. הלבנה ברכות הדיה עם הברכות הנהנין
לפ שהנפש נהנית הדיה הטוב כמו הנה הדיה
המאכלים הטובים כל אמרי בבר הבר מברכין אמר
מר וזוכה בר טובה אמר רב מעמ שמברכין על
הדיה הטוב הכל הנמצא הקלא לי זכו לבר
הנהנים הנהנית מעמו ואין הנהנה הנהנים מעמו הוי
אומר זה הדיה. המבדיל בין הנהנה לבין אם אם ל
הדיה הדין הדין מעבר עלו בלבד בנמצא
ואם אם אם אין הדין מעבר עלו בלבד בנמצא
בנמצא. ואמרי הרוש כל שהמרה בשלחה מעשה
לפנה מעבר עלו הדין בנמצא. וכל שהמרה
מעבשת ולא המעות החוקף מעבר עלו הדין בנמצא
בנמצא. ואם אם אם הדין הדין הדין
כמו הנהנים הנקרא בעדים הבבר. וכמו המעמ
הזכרה שם מעמן אם מעבר עלהם בין בנמצא
ואמרו חכמי המחקר ה הקלבבר הוא מתהוה
בקצת שעה מעמעמ הים ומ אמרו ה הוא
מתהוה מן הקל הוא בם הוא מתהוה בעלה
אחוק הוא והמעמק אמרו ה הוא מתהוה
אם אם הרבה כשרת הבבר. לא אם אם לה מ
הבבר בעמ הבבר הבבר הבבר הבבר הבבר
אם אם אם

פרי הארץ לשם כמן יתרומו ותשא מברך עליו
שנתן ריח טוב בברכות. ופרשו הפוסקים הדוקים
שלקיש כדי להריח בהם לו לשמה ולהריח בהם
אבל אם לקחם לשמה והריח בהם שלא נתכוון
להריח בהם אינו מברך לפיכך אם מין שלש נתכוון
ונריח טוב העשוי להסיר ריח רע. וריח טוב שלא
בעשה להריח כמו מין אל ריח זה כ"ם בשמן אלמוג
ובשמים אל ערוה מין הערות אין מברכין עליהם
לפי שאסור להריח בהם. בשמים של מתים ובשמי
אל שת הכסף ומין הנעשו לסיר ריח רע כמו מוגמר
מגרמלקה לפי שנעשו לעטר ריח רע כמו מוגמר
מגרמלקה אין מברכין עליהם אבל הבגדים אין מברכין
עליהם שלא נעשה להריח בעצמו אל מוגמר. וכן
קמוריה בבגדי הפה מוגמרין אינם מברכין עליהם אין
שם שקר בם שלא ריח בלא שקר. ומי הר גרשום
בר שלמה הים כמי בשמים אל ערוה בשקוקה אל
בשמים הלוקח לו שחורות ברק לו בשמים
אחר אין הבשמים ראסור להריח בחוטם הבשמים שמן
יצא עדי הרגל בשיקה לו קיבוב בשר פ קלף קרוב
לפה הוגר לה מזאת לאמרו אין מרפאין מגלי ערות
אפי מתחת בגד אפילו אינו מגיע כראיה בגבו אסור
ומוכה בחוטם שעלתה בלם טיבה לאמרי יעות ול
תקפר עצמו מאחרי הגדר ול תעמוד לבטל ערומה
קל להריח אפילו מגמר. ופ תמרת קיטור עשב
הנכנס לשמתא אל בשם שים ם מיט בשמים הרבה
מברך בשמי בשמי. יבא בשם אל הוסיף לו אינו מברך
אלא מעט אחת נכנס ויצא נכנס ויצא מברך על כל
פעם ופעם. וכתב הר מאיר מרוטנבורג דוקא בשלש
הוא נעתה לחוור לבא אם הוא לעתה לחוור לא שהרי
לא הסיר דעתו הטאו לעטו שמן והלם להריח בהן
אם אין בהם עתה שוות כגון שמן אפרסמון מברך
על הקרום תחל ואחר מברך על השמן ואם בהם עתה
שוות כגון מעשה בשמים מברך על הקדם ומעט

אחת הבשמים הקדם לשלש הוא קודם והשאר לפני
ין ושמן אחרון אחת הין בשמים ואחת הבשמן בשמים
ומברך על הין ואחר מברך על השמן. וכל הבר
שנשתנה בברכתו מברך עליו בשמים ויצא ידי
חובתו. **השער** הבשמים לבחר הברכו
שמברך על הריחו והשמים
ושתה בין מברכות הבשם והקורחה הרוחה מקום
שנעשו בו נסי לשרה כגון מעברו יום אחד ומעברו
הירדן ומעברות הלא הרבן ושתה בשם בריך שבן
שבח והקורחה למקום בלא אמה שעשה נסי לחסדי
במקום הזה ובנמי ישא לה מיתרו שלא ברוך אשר
הקשה. וכתב הר גרשום בר שלמה אבל ביתנו לא
הוא רחוק מקום הנס ואנו הקורחה אבן אל טון שהוא
רחוק ישראל שנעלו מן הים כמי שרחוק מקום הנס
ומי ולא שברא זו אין המקום ערב נקה יש רחוק
לותה רשם שחידש להם הנס חייב לברך על
ומקשי בגמרא ותשמש לברך מברכין ותשמש ביחיד
לא מברכין והקורחה נברא דקוה הוא בעברא
דירדנא כפל עלה הרבה לחיעבר שם שמש ואיתבל
מישה אתה לא מיא הרבה אל ם מעטית לבתם אימ
ברוך שעשה לנם במקום הזה. ומיתר לשם הרבי
הלשה עלמא ברים לברוך. אבל הנשמה ביחיד הוא
ובריה ובר בריה ברים לברוך וכלה עלמא ברים
כך הוא ברוך הקדוש ובני הלוי ובני אחרי. וכן כתב
הרמבם. ויש ספרים שאין כתבו בהם לא לעשה בריך
הוא שבו ברוך לברוך. ובמרוס מסמי בגרס הרשות
המבשר לא מקו סיברך הדם על נסי אבינו ובם
אם הוא מעוויים כגון יחיב בן עבוד וחסליו והדם
שמתקדם בם שם שמים כגון דשל וחסדיו מברך בם
אל שבטים מקו ם ברך מאין לאמר אל שבט ושבט
ליקרי הקדבריך לברך מאין לאמר אל הבטמי אוקרו
הקל אין בריך לברך שמ הבטח לברוך על נסי אבינו
ולם ומבאמו בר בר חסדיה בגרתיה ובבנו לאורו
בריך רחמנא דיבדר לון יבדר לעברה כי אתפה
בני יקוב אמר על נסי לם עמי מחיי לברוך. כת

אל אשר מלוטל הוא המברכין בן אחשה דרבי בן
אחשה לייחיד הוא בנם שקוה יהיה ימעבה הקשה לו
מדרך הטעלת כגון מעברות הים ומעברו הירדן
והקומקה לשם ומעד בריה דרבה אחיהרים שם
עשה ונפק לה שבת דמעיל בפקתה ועברו אבל נם
שקוה מעבה הקשה ותשבת כגון שבאו עלו בגשם
בשלה ובא עדי סכנה ובטל ושבת בזה אינו חייב
לברך שעשה לנם במקום הזה. ואם אדם עריס
שהיה נם כמעבה הקשה ומברכין שעשה נסי. ול
התם נמי יהא מעבה הקשה מעט שם הבריס הא
שבטל בת המלך והוא הפר את פרס ומדי. והשם
שהבנקרוב לנמוסה שלא מלומה בעבר אחבר
אשה אחת ואין זה מעבה הקשה ושבע ובחוקה
לו מנשה מעבה דיקודית מברכין שעשה נסי שלא
מנשה פר הנמן שהיה חתם בחותמו אל כב ולא
היה ם להלשק אלא יום אחד ונעשה בו נס והלשקו
ממנו אמי שהיה כמעשה אלהו ואשתו עכ וכת
הר גרשום בר שלמה פעם א קם א מהמון הקשר
שחידש נם לבו ובדר בשת הכנסת הנמל ואת
נעדרה בם מפעם שעשה ב מעשה ובדר ברב לבטל
הטעשת הוא ם אחר אל נם שמנו אינו חייב לברך
הנמל שלא ברוך שעשה לנם אבל אלא כאין מברך
שעשה מעבה הברכה שנתקנה לנם ושבך ברכה
אחרת אלא מתקנה שלא בר הבריאה לחודה ושבר ם
אפי הברכה הזאת הנתקנה לנם. ואם הוא לברך
לוחה שלא במקום הנס. והטעשת הראחר שאחר ברך
ברכת הנס ובמקום הנס אלא כאין מברך בם אחר
אינו חייב לברך על נס בם שלא הבן ובן הבן
מחוייבן בנס שהבה ואם אחר אחר אם עכל. ל בריאת
לחודה. ואם הן יודעי הים והולכי מדברות וחולה
שנתרפא וחסם שיצא מעצר האסורים. יודעי הים
אבל יודעי הים באמצע ועל הים הוא מעשה הא ועל
ובאי ויצאו ם יסתקו ועל ובאי יודו לא חסדו הלב
מדברות אבל תשב במדבר ועל ובאי ודרכים בדרך
ישרה ועל ובאי יודו לא חסדו. וחולה שנתרפא אבל
עה

לוישה מידך פתח ומשביע לכל חי רצון ומברך
ברוך אתה יי׳ הזן את הכל ואחר כך יברך ברכה
אחת מן הברכות שלפני המזון ואם אכל מין
שבעה אינו מברך אלא ברכה אחת ומברך
בורא נפשות רבות וחסרונן על כל מה שברא
לקיים בהם נפש כל חי ברוך חי העולמים
ברוך אתה יי׳ אשר נתן חכמה לנקבה
בינה לזכר ידע זכר ונקבה כי הם יחיו
ויעמדו לעולם ועד ברוך אתה יי׳ יוצר
הנפשות ואם אכל מין שבעה אינו מברך
אלא ברכה אחת ומברך בורא נפשות
רבות וחסרונן על כל מה שברא לקיים
בהם נפש כל חי ברוך חי העולמים
ברוך אתה יי׳ אשר נתן חכמה לנקבה
בינה לזכר ידע זכר ונקבה כי הם יחיו
ויעמדו לעולם ועד ברוך אתה יי׳ יוצר
הנפשות ואם אכל מין חמשה אינו מברך
אלא ברכה אחת ומברך בורא נפשות
רבות וחסרונן על כל מה שברא לקיים
בהם נפש כל חי ברוך חי העולמים
ברוך אתה יי׳ אשר נתן חכמה לנקבה
בינה לזכר ידע זכר ונקבה כי הם יחיו
ויעמדו לעולם ועד ברוך אתה יי׳ יוצר
הנפשות ואם אכל מין שבעה ומין חמשה
אינו מברך אלא ברכה אחת ומברך בורא
נפשות רבות וחסרונן על כל מה שברא
לקיים בהם נפש כל חי ברוך חי העולמים
ברוך אתה יי׳ אשר נתן חכמה לנקבה
בינה לזכר ידע זכר ונקבה כי הם יחיו
ויעמדו לעולם ועד ברוך אתה יי׳ יוצר
הנפשות ואם אכל מין שבעה ומין חמשה
ומין חמשה אינו מברך אלא ברכה אחת
ומברך בורא נפשות רבות וחסרונן על
כל מה שברא לקיים בהם נפש כל חי
ברוך חי העולמים ברוך אתה יי׳ אשר
נתן חכמה לנקבה בינה לזכר ידע זכר
ונקבה כי הם יחיו ויעמדו לעולם ועד
ברוך אתה יי׳ יוצר הנפשות ואם אכל
מין שבעה ומין חמש

שאינו לאחר מיתה אין נשתנה מפני שנו ועתה
לא יוכלו ולקיימה בדין לחיי הנשמה כלומר לא
תקיו מוכה לתחיית המתים ולא תקיו כרשעים שלא
בהם יעמדו רשעים לדיון אלא אין להם חלק לעולם
הבא. כי מי מחיה המתים שרשעיהם בשמעה עמדה
ומי לאחר לומר ייחו מתיך נבלתי יקומון וגו׳. הכוזרי
את חסדו לאחר שנתרפא מחלו אומר ברוך רחמנא
מלכא דעלמא דיהבך לן ולא יהבך לנתרי. לאחר
ל יום מברך שהחיינו. ודוקא בחסדו הוחסב לו והחב
ברחמיו הב. לא לבל חדש ולאחר יבחדש מברך כלי
מחיה המתים לפי שהמתי עשתכם אין קבוב לאחר
יב חדש שלא נשתנה כמה מלבוש ושהם כלו לאחר
יב חדש משתכם אין קבב. ויהוש מעלה לאחר יב
חדש לתקון בבית מקדש בפ״ז מעשות מי שמתה
כלו לו שוש לחבר לזכרון בנגשם פסח שנשו
סוכות אבל לא ל שבבר מתיאו מעמה בעלה.
הכוזרי את הכוסי ואת הנרשקים ואת הקוקן ואת
הקפה ואת הכנס ואת הבנרשקים ופתי הכרים
מברך כלי מעשה הכריו. כוסי אחוז הרבה ביחוד
לחוש הרבה וטבו מפומריס רושו בלשון. עקן לבן
הרבה. קפה פ״ שנקפחה קומתו ונשתיה בקשת.
נגס קבר הרבה לחיש בלשון בנרשקים פרסי פ״ו
עקוס ומגרוך מפ״ מי שקומתו הרוכה יותר מאחר
בנ״ל. וכן פ״ ברבו שבילה. פתי הרים פרסי
שעברו לשון וה בוה כנעמי ויומן ריחב הרים והוה
מעשה מעאחר בנ״ל שהוה שבולל ווהו ריחב
מלעלה. והוה מלאון רוחב היר יעה בימהרבעים
פתיה ויבישרה וכן יפת לוס לעת. הכוזרי את
הרוגר ואת הקפטר ואת הסומר ואת הסקקין
ומוש אחין מברך כלי מלמה מין הלמת שבלשון
בנשים לו הבנשים. ואם מנעשר מעים הם מברך
כלי מלמה מעשה הכריו פ״ חבר מרגלו לחתוקטר
שנקטר שוקיו לו שבשו והולך על בכריו. ולשי
פ״ חבר. מרגלו וקטר מידיו ואת הסומר פ״ מעשה
שנו ואת הסקקין פ״ שנו מלות חפרו חפרו

ויכנעו בלבו מלאון שהוה והכרת לי בהקיתה
והיה הכלאל דוקא על מי שמבטר עשו דומי לבריו
טובת שים הנאה ברוחה. אבל עלני לימו מברך
והו אבריקה בר יחיה אבר בר כת. בשובת שלה
שלום על מי מברך מעשה הבריות. הכוזרי את
הפשל ואת הקוף ואת הקיפוף מברך כלי מלמה מי
מעשה הבריות. קפוף יכפוף הנמו קפוף. ויש
לו לחיים קפוף כלומר וקולין לו בערבי מימיה
הכוזרי בריות טובות ורעות טובות מברך כלי
לחיה שבכה לו בשלמו עם לחלי הנשי שבכה לו
והיו כל מעלי לחמבו. ואת אל גרשים בר שלמה
בריות טובות לפי מנים לא גרשים מבהמה יפה.
הכוזרי חלפות מריחים ומעשה שלם בשלות מבי
מקומ מברך כלי לחמה שלא חסר מעשלמו לאוסברי
ם בריות טובות ורעות טובות ומלות שהמות בהם
בעלדים. ויש לחיחר לברך על שגדל הסברות מברך
עוד הכוזרי פרי יחדם כה לפי מברך שהחיינו וכן
כה הלמנים. אבל הנשלה לא עשה כן אלא בשעה
שאוכל לו מברך כמו עשי סוכה ולולב שלא לומר
שהחיינו על שעת הקדוש בסוכה ופעולת הלולב.
על הזיתים ועל הזרעות ועל הבריקים ועל הלעמי
ועל הכוזרות מברך כלי לחמה שכחו ונברתו מלא
שלא פ״ ברוך הפותן כח לעבר. הכוזרות כחו של
יוב בלשון כלי שילון מלבש. ויש רבה מברך
כלי לחמה עשה בלשון מלי זיקוים כוכבי הרבים
ובלשון לחמי מעשה יש זיקוקין דמוי והוה כוכב
הזיבה כח בבריקים הסמים מעמקום שמקום ומשך
לחוו כשבט מלי ווהשת בלשון פ״ רשדת הלבן ונר
בהוב לעמי על הבריקים ל ירמיה בשם רב חסלי דיו
בעשה לו בבל יוסי ר״ יוסי בעלה בלמה לחן קיימין לחם
בהורדין דיו בעשה לו בשם בלמה מעמקין מברך כל מעשה
ומעשה פ״ מורדין שלא נשרו הבשמים מעמקי
שתפרו הבשמים בנתיים חיישק לר יוסי פ״ הוכחת
של יוסי מן הלא הזה יושבי חפות של בשכל ה
הזיה מברך שלא פעם לא הזה נכנס ויוצא נכנס

ויוצא מברך על כל מעשה ומעשה. הזה יושבי בשת
הכסא יש הזה יכול לשבת ולברך תוך כדי דבר
פ״ שלבעמים יבא ולא שלו לא יבא. מלי רוחות
ובעבה כלומר רוח סערה חוקה ביותר. על הקרים
ועל הגבעות ועל הימים ועל הנהרות ועל המדברות
מברך כלי לחמה עשה בראשית פ״ כמו שיסבן מלא
ומבחו שלא מקום הוא הסמכרין הוים דבר שיש
ובלשון שהמקום בראו בשבת ימי בראשית. ועדין
הוא קיים קלוה מר לעשהו שהוא קיים. וכת הר
שמשון דבוקה בהרים ובגבעות המעשה ובכרמ
נטרת הבורא בהן וכן עבדות המעשה כמו פרת
וחבקל מברך ברכה זו. הכוזרה הוים הגבול מברך
כלי לחמה שעשה את הוים הגבול. פ״ הוים המקום
הנקרא יש לוקח לחמה ומתרחבים בתוך קבוע ל בכל
בעבר עמנו. הכוזרה הקבת מברך כלי לחמה ווכר
הבריה כמין בבריה וקיים בלחמו. ווכר הבריה
שלו וזה לות בריה ווכר שנשבע שלא יבא עוד
עמם הכוזרה הקבת ווכר הבני ומעבר. ולמי לא
שבריך הבא וסרה בשבי לחן שכחה לבעל מלא מרא
ל עשה כשהם רחים את הקבת הרם רשע ישבל
ומלאל הסעה הוא מחרים מלמן בבריה שלא
יעברו לאנשים הרשע. וקיים בלחמרו לחם
לא הוא הבריה כמן שלחם בדבר בעלמו ולא יהיה
שוב מעל לשחת הארץ בדור הוא שיקיים מלחמרו
בשל הרלה לחן מסתבלו הבשת בשמבריה ולא
לחמרי בחנוכה בפ״ לחן דורשין הסמים בקרבת
שש כחות. וקשיב לחן מסתבל הכוזרה, פ״
המסתבל מוסיף ומקדים בהבטת יתר מהכוזרה
הכוזרה הוא בהקופה לבנה בהבטה הבבה
בהשמרה ושמומות בעתה מברך כלי לחמה עשה
בריאות. ופ״ הרלמ בלחמ הוא בהקופה הזו שים
הקופה הסן של תחלת מחזור של שמה ועבריה
שהקופה בתחלת של רשע הבהרה לותה בוה

רפש בנקר מברך לבנה בהבהבה זהו כשהחזור
הלבנה לתחלת מולה שלה בתחלת החדש ולא תקיה
מטה לא לבנן ולא לרוח. הוכחה בהשמרה זהו
כשיחזור כל הבבה והוכב מלחמעת הבשחרי לתחלת
מולה ולא יהיה מטה לא לבנן ולא לרוח. ומולת
בעתה זהו בכל עת שיהיה מולה שלה מקבת
הבלה על כל לא מלו מברך. הכוזרה לבנה בחדש
מברך כלי לחמה אשר בלחמו שהקבעם מי יספר
שחקים בחכמה. וכתיב בר״ שמים נעשו וברוח
פ״ כל בבאם. הקשלמת זה הכפוק הוא. חק חמין
מתן לחם על שם חק נתן ולא יעבר לעולם הקק והזמן
שנתן לחם בתחלת בריאתה לחיה שברים לותם
כן יהיה לעולם לא ישתנה הדרם ולא הזק כה לחמ
מתן שמים לאור יומם חקות. ירח וכוכבים לאור
לילה וכתי בתריה לחם ימולו הכוכבים הלה ומלמ
מלמולם לא ישבו את הבקרים פ״ מה שהם מלמולם
ומשקדים עלו. שמים ומחיים לבעות בעקוטה
מרשבהו כיוב של שבת. פעל לחמת שבשלת
לחמת. לבדה הוא חוזר שהוא פ״ על לחמת ובה
פשלה עבמה הוא לחמת שהיה קיימן שבא ומעביל
לבר לעשה. ומן פעל לחמת שבשלת לחמת שבין
מעבר את הלבנה ו״ פעל לחמת שבשלתה לחמת
חוזר על לבנה הסמים שבשלתה לחמת ולחים מבשל
את הדרם לבנה לחמ״ם שתחדש בכל ל יום. עבירת
תחלת עם ובחיית עבירת הבלה בר״ לבמוכי
בבן כלי שיהיו ישרל מוקם לחדשה שבקרוי עמוסי
בבן שלא העמוסים מיב בבן שבשה עבלים שתחדש
כמותה עם התחדש כבשר בשביב. ולמרבן כמי
בבקי ר״ ישר רשבב לומן עבלין ישרל שתחדש
ולשתחדש כמו שהלבנה מתחדשת ומתקדש ולאחר
שובש על בבשר מלבות שהוא מלך עבמ בבשר
מלבות כלי מחדש הבדשי בכל ל יום כמו שלחמ
ולחמי בלי סופרי שקודם שיתחיל לברך על הלבנה
שתלה שש כפנה ומעבר את הנלו ומברך ולאחר
הברכה לומר ברוך

ובריך ברוך שעשה ברוך הוא ברוך שהוא ברוך
יעקב מעמד לעבוד. ואומר מעמד פורים
שחוזר פרנסים שיהיו טוב תהיי שמרת ודקדק ב
הקדות פרנסה ואומר ב פרנסים כשם שאתה רוקד
מלפני ולא יכול לעמוד בך. כך אם יבקשו אחרים
שלבי לחזיקם לא יעמוד ואומר המלעלה שיתמה
ותהי בגדול ובאור ימיו כאין. עד יעבור עמך
עד יעבור עם זו קנית. ואומר לאומה לפרש קנית
זו עשיתנו עד יעבור עמך ימי עבור עד כאין ימיו זו ובאר
בגדול ופחד לאמתה עליהם תפלה ואומר תפלה עליה
ונ. וגרסי בפרקין כב היו מדקין כל המברך על
רוח בשמים כלו מקבל שכר שכנה כתיב הכל יחלל
הוא לבם וכתי אחיו וקרא אל ואמרתי כלומר אל אחיו
קנה לבם וכתי אחיו וקרא אל ואמרתי כלומר אל אחיו
מברך ברוך שעשה מעשה. לפי שהיה חשוב כמעשה
כמעשה לעשיר עכל. וכתי בעל ספר המשלים שלא
קנה לו ולשתי מברך בם הטוב והמטיב. ואמרינן
בגמרא לפי אל חייה בר אבא לא סוף מבר יהושע לא
אמר הם שחקים והם חדשים ל ר יעקב בר ובר
מיסוס ר חייא בר אבא קנה אומר שהחיינו נתן ל
בתיבה ומלא הטוב והמטיב לבם אומר ברוך מלבם
ברמיים וכתב הראש ונע דבמל ביין לא יברא
הטוב והמטיב לא היכא דאיכא אחריתא בהדיה
ולא דאיכא מני איכא אחריתא בהדיה כמטיב לאוקי
אם המקבל עבר אזכרו הקב וחנו ומיון לעשות ם
ברכה. ואם הוא עשיר ומה המתן בתיה שקבל
מתנה ובם מסמן מקרוב לפי דבעת קנה יש ל
ברך אעפ שעדיין לא נהנתם בהם אין הברכה
לא על שמחת הלב שהוא שמח בשעת קנתה
ברך שמברך על הנמים בשעת הנאתם אעפ
אין הנאתה נכרת מיד. עד כאן לבריו.
על שמועות הטוטה מברך בלי אמרה הטוב והמטיב
אמרן שלא הטוטה אסון ומיתה תבלה שמעות
ושלא מבאה אותה הכתוב לפי הדומה עליה לשם
ועל שמועות רעות מברך בלי אמרה דין הלמת

קנ

דמלוכו אחין ילכן ברך לעמה אין מברכין דין הלמת
ואם אינו לא לפי שעה. הבוטח את חדש לו הקוטבו
לו מטבע כמה לו אדם לו הקוטבו לו הקוטבו כלפי חדשי
אם יש לו כיוצא בזה מברך שהחיינו. אם שהן לו
תיים וקיים לותה שלמות כדברי זה. וכתב התפסת
אחין לברך לא על דבריה שהוא כל כתן חלק לו
מה חדש. אבל דבר אחיו חשוב כל כתן חלק לו
מעולם ולא נגלה לות וכיוצא בהן אין לברך שהחיינו
והא דאמרא לא הכל לפי שהוא חדש אינו מה אמיתי
בחלק יותר מעשיר בכלי חשובה כל הלכה בגדיים
פר הפורר מן המעשל לר יהודה לא היתה לו אלא
בלבד הרעה והכנעקה דשתהו לשוקה מכסי בה
ובמעלה ר יהודה מכסי בה. וכמכסי בה היה
מברך ברוך שעשה מעשל. לפי שהיה חשוב לו
כמעשל לעשיר עכל. וכתי בעל ספר המשלים אם
קנה לו ולשתי מברך בם הטוב והמטיב. ואמרינן
בגמרא לפי אל חייה בר אבא לא סוף מבר יהושע לא
אמר הם שחקים והם חדשים ל ר יעקב בר ובר
מיסוס ר חייא בר אבא קנה אומר שהחיינו נתן ל
בתיבה ומלא הטוב והמטיב לבם אומר ברוך מלבם
ברמיים וכתב הראש ונע דבמל ביין לא יברא
הטוב והמטיב לא היכא דאיכא אחריתא בהדיה
ולא דאיכא מני איכא אחריתא בהדיה כמטיב לאוקי
אם המקבל עבר אזכרו הקב וחנו ומיון לעשות ם
ברכה. ואם הוא עשיר ומה המתן בתיה שקבל
מתנה ובם מסמן מקרוב לפי דבעת קנה יש ל
ברך אעפ שעדיין לא נהנתם בהם אין הברכה
לא על שמחת הלב שהוא שמח בשעת קנתה
ברך שמברך על הנמים בשעת הנאתם אעפ
אין הנאתה נכרת מיד. עד כאן לבריו.
על שמועות הטוטה מברך בלי אמרה הטוב והמטיב
אמרן שלא הטוטה אסון ומיתה תבלה שמעות
ושלא מבאה אותה הכתוב לפי הדומה עליה לשם
ועל שמועות רעות מברך בלי אמרה דין הלמת

מגמיים מסיחין אחן לקרית כלה: וכל מלוקף
בתשובה שלא חזר לשופו ושמחלתם מיהו אחן לקרית
כלה לא שמחלת ירידת גשמים כשנה כלחמרים
מלי כשנה לא לאבדו דבר הכונב את קיר כדל
יקודק לומר כב מעורר בטלה לחרעה שלו וקולרק
וקמעיחה: וכסרוחין לשחית הגשמים יורדין על
לוחה לשחית ומקפנות לומר זו היא ישלחת אחן
לקרית כלה ומכרכן: וקרלוס פ שקטיות שירדו
על קיקר שלת לקרלת הכיסת קיוכרות שנר:
ונתנ הרמ בומל מלמתי מברכן על הגשמים
מעשרם הגשים על קיקר ויעלו הבעשנות מן ה
המעבר על מנ לת הגשמים ולבו הבעשנות זו לקרלת
זו: הקולך לעור לת גרבו לומ יהי רצון מלפנך ה
אלוהי ואלוהי אתתלה ברכה בכל מעשה ידיו
על מס שכתו בברכ מעשרות לעמן ובכרך ה אליך
בכל מעשה ידיך אשר תעשה כי יזוע הוא שלבה
שלה ברכה בכרי כיון הוא רבל לעשר שנ הכיו
לת המעשר ל מת הלוה ויהי טרף בעשרי ובחיוב
לו בזחת לומר ה בזחות אם לא אחתה לם לת
לרועות הגשמים והריקותי לכם ברכה עד בלי
אל ויחנמלי עד בלי די עד שיבלו שמתרכם מעוני
רי: אבל ים ברכה בכרי אחר יותר מלאחר לבך
מתחלל אתתלה ברכה בכל מעשה ידיו פ ברכה
גדולה: התחיל לעור לומ בלו אמלה הכלה ברכה
בכרי הוא הכולה כל אשר שלה כמו הכמו לעשה לם
אשר הוטלה פ בטח הוא בשם שכבר שלם ברכה
כיון שהתחיל לעור כרי לעשר: כרי הוא בל ש
הכלה הוא מלגון כל המערה הכרי: מדר ואחל
שרך הרי זו תפלת שוא לפי שאין הברכה מעשה לו
בדבר הנקנה ולא בדבר הנמכר ולא בדבר המפו
לה בדבר הכמוי מן הקרקע ים ה אתך לרת
הברכה לשמיך: הוצה לדרך מתחלל תפלת
הדרך: יהי רצון מלפנך ה אלוהי ואלוהי
אתלבנו לשלום והנחנו לשלום ותמלכנו לשלום

ותצלנו מכף כל אויב ואורב בדרך: וקטעם כשם
שהוצאת מעשה עבדך שלך בקופו תהלה מעשיהו
בדרך כמו שלמרבו כך הנכנס לבדך גדול על מים
רבים מרים בדרך שמלך בקומו תי לה קודם שלו
וקודם נתת שחת מקום שהוכנסים לשלום
ולהרגנו ממלכין שהוא נכרי ושמחי מרים שמחי
הרגות ויפסל שמלשון עלו ולא יזמין ל מס
לחם מלמ: ובות והוכנסן לתת בדעתם. הנכנס
לבת הכנסת לומר ואם ברוב חסדך לבת שבגרון
וכשיצא לומר ה נחם בדקתך ון ותמלה כלא בב
פסוקים יה תפלת הבנ לה ברכות: הנכנס
לקקין לם לומר יהי רצון מלפנך ה אל ואלוהי אבותי
שיהא לי לעסק זה לרפואה: פ שהקקוק הוא סכנה
שמלה יתתוך ולילי הוא ומות: פ רופא חס לתה
ורשלתר לומת שמלמר מחתי ולא לרפא ולא
שלבך הרופא לרפאות בשכר לומר לבנה רופא
חס: ולאחר שהקוק לומר בלו רופא חיים: הנכנס
לבת המרחץ לומר יהי רצון מלפנך ה אל ואלוהי
אבותי שתכנסם לשלום ותצלחם לשלום: פ בבת
המרחץ גם כן הוא מקום סכנה לפי שהוא במו על
כתה שבבת על עמודים: והלם הולקת תחש:
ולבן הוא מתחלל לשם ולומר ותצלנו מן הלוה הזה
ומוחה ם לבתיל לבת הלומ מלוה בת המרחץ ומן
הזומה ל הקיים לוה בהים: ולל לחרב ם בר
קלקל ושון מעתה ועד עולם: מרוש שלת תפלת
הכסה ויטל בלם: ישעה לומר מודה לפ לפנך
ה אל ואלוהי אבותי שהצלתני מן הלוה: הוצה בלה
לומר לשם שמרבה מימים מיכל ומשמלי בגרים
ומלבד לוה לל: ומלחרי הפלל: ושמרת לל על
ריבי הבלבב ה מבנת רע ומשכן רע: ולשון זה
כל לוחה בשרקי ל לשבר לרבנ כתת של מלשם
הסרת מקלמין עבר לבנ מחה לשוה שר
מיכל על מימי: מחה שבה של גבריל על שמלו
מחה שלשית של לוריל מלבנ: מחה רבשת

ותשלנו מכף כל אויב ואורב בדרך: וקטעם כשם
שהוצאת מעשה עבדך שלך בקופו תהלה מעשיהו
בדרך כמו שלמרבו כך הנכנס לבדך ומשמ לן לשמר
ולרחמים בשמך ובשם כל רוחם ותמלמ תפלה
ם לחה שומע תפלת כל פה בלי שומע תפלה
ואל לבם תפלת הסחר לומת מעלה לל יעקב לומ
רב חסלת מעשה שלחו בדרך ועד כמה עד פרס
ומו בהנ כסים ל לך פרסה לו יותר מבדך לותה
לבל פחות מפרסה לומ מבדך לותה מעבר שלום
מקום סכנה וקימלי לן לחה שמתפלנן תפלה זו
מעמד ונרסים ברוש נבר לין שמרין ל חוקים
בשם ל יעקב בר יחלו בשם ל לפי בשם ל יוחנן
לשלם לל יהי פסוק זה זו מפלך ה נחות עמנו
מעבר לנו אלי יעקב סלה ל יסלו בל מן בשם ל לחבו
בשם ל יוחנן וחבריה ה נחות לחסדי לדם ון:
ל לחוקים בשם ל יוחנן ול לבבו יהי רצון מלפנך ה
אל ואלוהי אבותי שתבלנו מעשות הקשו המעבנו
לבל בשלם ל יסלו בשם ל לחבו לומ ה אל
ואלוהי אבותי שתבלנו מעשות הלחעות הזוחות
מלמתרגות לבל בשלם: הנכנס לבדך בבטחת
לומ יהי רצון מלפנך ה אל ואלוהי אבותי שתבטחם
לבדך זה לשלום כמו שמבטח שבעבר שהיה מתפלל
לשם שיבלו בדרך ויכנס לשלם מקום שהיה קולך
שנ לם יהיה אויב עמלי ומרבה בדרך הוא לחסר
לבם קולך ונתן לו לחם לחבל ון ולחלף שהיה בדרך
היה מתחל שמלה יגרום לחטלה נכנס לשלם לומר
מודה לפ לפנך ה אל שהכנסתה לבדך זה לשלום:
שם כמבטח בעבר כשהיה בשר שכשהוא לשם
לחסר לחבו לשלם שנלמ ובלה יעקב שלם שר שכם
ון וכהל ויבב שם מזבח ויקרא לו ון ונם מבטח זה
לבלו בלל ולחמרו בקם לחות לומ יהי רצון מלפנך
ה אל ואלוהי אבותי שתעלנו מבדך זה בשלום: כל
בשלום לומר מודה לפ לפנך ה אל ואלוהי אבותי
שהוצאתנו מבדך זה לשלום: וכשם שתבטח
לשלום כך תבטח לשלום ותלבנ לשלום

ולא שיש קצרים כגון מלוכה לאותה הברכה בעצמו כגון
קריאת הבשרות ויעיסוי לרפא לאת תשבו ומלא ישראל
ושקדוקה לבד שאינו קצר קרוי בעצמו שלאחר
כמן לעצמיים וברקיים ואין חפותה על בשר. אעפ
שקרוי לאותה הברכה בעצמו כגון שקראתי דומי לבטלת
אשלם מברך בכל הפעמים שמפסיק. והלאבל
כגון שהשותה שלא ברוח חפותה על בשר אינו
הברכה הקרוי בעצמו שקרית מוסיף וקולך וכן כתוב
בחגוי שירכם.

השער

הקדוש
לבאר ברכת
שאין לבם ומעקפים בשמה וכאיתה לחתיל בברכת
מילה מפני שהיא מעשה ראשונה שיתחייבו

ברכת

אחרים אחר נתה מרחם אמנו
מילה. חייב כל איש מישראל
לעמוד את בנו קטן לו ביום השמיני שנאמר וביום
השמיני ימול בשר ערלתו. והמל מברך קודם
שימול ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר
מחתך את הערלה כל הבשר הקרוב את הערלה
עד שתגלה כל העטרה ואחר כך פורע את הקשר
לו הקרום הדק שלמעלה מן הקשר הקרוב עד
העטרה כשעור מחזיקו עד שיראה כשר העטרה
כולה ואחר כך מוצץ את המילה עד שיצא הדם
ממקומו וקורא קדם המוהל לבני שלא יצא לבי
שבא ואבר הרוגל כל מקולה לא מכן מעבריון לא
ואחר שמוצץ אותן עליה אפלטר לו רביה וכיוצא
בהן לפרפא ואחר כך מוטל ביין וכוחץ שם כדי שיבר
בקיות אשר קדם ייד מבטן ם ביין ואם מעלבלבו
מקמילה המעשה. ומברך אשר הבן בלו אמר
אלהינו לכנסו בבריתו של אברהם אבינו. ויש לומר
לכנסו לבריתו לאמר ובכל זו מתקנה מעט שאחר
מעשה על בן לעולם ולעבודתו ולמדו תורה ולהשיאו
לשם לעמו שמקיים ואילך הם מוטלות עליו מעשה
אלו. יש לומרים ם כשמל אחר לאת בן אינו חייב
לברך לכנסו שלו לברכת מילה. ולאבל כתב

בתשובות שלא שמברך לכנסו מעט שאחר חייב
לעולם וזו הברכה קיים על חיוב אחר מכל אחים
כבר מילה שוב קיים לבל לאחר לאחר בריתם
בין חיוב אחר לאחר בעת אחר. כת אלמנה לא
אין שם אבן אין אחרים מברכין ברכת לכנסו
ויש מי שקורא שיברכו אותה כל לו אחר מן הקשר
ואין ראוי לעשותכן. ולאבל הסיבתו וזה לשון
אלא שמסתברא דאין לומר לו מיוחד שבעשוהבה
לאלו שהשל אינו מקנים מברך עד כאן. ומי שנדקנים
בעל הבריתשקורין בלעז פדריס וכתב המגר מי
שאינו יודע לבן לבנו לבטלו אחר מן
הנשמרים שם מברך ומי שלא שכל הברכות אעפ
שיצא מעשה. ושנון המעמדים שם כשם שנכנס
לבריתו כך יכנס לתורה ולחופה ולמעשים טובים
שלו קיימעת הבן הקמוטלת על הלב כמו שאמרנו
וקרם על זה הסדר על שם לאמרינן לשלש לאל
אינם תורה ואחר כך יש לו אשה וקונה אחר כך
מעשים טובים אלף שקרוי חיוב במעשה מצוה שקרוי
בן לא שם ויש לאחר מכל מקום אינו בן שנכנס על
עסקים וכבר היה בן במצוה עשה לחופה ואחר כך
לקח כוס של יין ומברך תחלה בפה. ויש אומרים
שצריך לבסות ערות הקטן בשעת הברכה וזוב
המפרשים אומרים שאינו צריך. ואם הכסה כל
יומו. ואחר כך מברך בלא אמר אשר קדם ייד
מבטן. ייד וזה יצחק על שם אברהם אבינו
מבטן שקולם שנתברך שרה מתקדם אברהם
מילה ושל שנקרא שמו קולם שמלא שלמה ואת
בריתי אקים אתו יצחק אשר תלד לך שרה וזה אמרים
מבטן אשר קדם ייד מבטן. אחר בשאמרו שם
ברוש בשמו שם אחר אל מילה. ואומר אחר שאין
בה טעם ידוע לא שלא בעת מלך ונאמרו אחרים
נאות בריתו קדם פו ונאמרו אחרים אחרים אמרים אקנא
נאות בריתו זו שקיים אל קדם אות ובריתו כתוב
מילה ואקרא לה בריתו קדם על שם ובשר קדם

יעברו מעלך ואולי כדרש בגמרא על מילה
ודת שרש אשל קדם ייד מבטן זה אברהם אשר
שנקרא ייד שנאמר מה שאינו בתי. אחר בשאמרו
שם זה יצחק. ובאמרו אחרים נאות בריתי קדם זה
ישקב ובכל בשם שם אחרים כמו אחרים
ובשבעת בשר ובשר. ואנו אשלם אות
מבריים כאן. ואפי קראתון שקר. על כן בשבר
ואת שרום בשבר מילה. אחי אחקם שרם אמר
לו אמרות על שם לבו בשרי ידעו אל אחי מילה
עבדת מבטן קיים. ואמר אחקם שרם בשם אחר
על שם אחרי ולבש עד לבו אחקי אלשלשל
עד אשל ידידות על שם מה לבדי אמר לאברהם
ועל שם נתתי את ידידות נפשי בכף אויבה. ורב
קדם על שם ורב קדם מבטנה. אחרם מעשה
לעשן בריתי אשר שם בשרים מעשה פו מבטנה
שכל מי שקרוי מקול אינו נכנס לבריתו כמו שנאמר
סוכיה בה את כרם בריתך שלחתי אסיריך מבור
אין מים ם. בלו כורת הבריתי על שם וכרות עמו
אברי. ומבאר בתשובת שלא שלמלכים שקרוי על
על כן בשבר ואת אחי אחקם לעד שרם עה כשית
לקדושים לאשל ידידות אחרם מעשה ומעבדים שם
בשבר המילה חוב אל אחי אחקם לעד כמו שכתוב
בגמילה ונקמותי את בריתי בינו ובינך ובזרעך
אחריך לדורותם לבריתם עולם להיות לך לאלהים וגו.
ואחר כן שוב מלת כשם ואומר אתה שרם עה
לאשל ידידות אחרם מעשה ולא ידידות על הכסא
שקרוי אחשבה מן הכל. ועמן כעשה לקדושים חסר
אשר ולא כאשר עשה לקדושים. ומומה לו בשם
בשבר. כך שרם אלהים ואל ברכה זו

אלהינו

ואלי אלהים קיים את מילו
חוק לאחרי ולאמר שנקרא שמו
פלוני שם ברכה נשים וכפלות נשמרו כשפלו כמו
שמרשמו בברכת אשר יצר בחכמה ונם קיים לין
ו שם אמרו אמרים שפלו ושוטלות בימו בחלש

ופמיא ליריחו על יחי שיעבר כן יתפי במגלש ובמיגן
קריב כמיורו ויעבר עליך ואחריך ונב כמו שכתוב
למעלה ובסדר רב בעבדים ובמו שעביה כתו פוסק
בקשה ון. קר מלחיר לכוסבמרוק קיב מר בעמיר
כשמלן שהיפוק וקבלה לחיב מעמק שלא ויעבור כל
קבש בברית. ועבר מדלמרי שהם קשמיריים שם
לומרי כשם שבכנס לברית וכו: ובהב בבמיר
נוון בשובת שלה מיכה לשבח שלא לומעה המקיל
ובברה ותשם לה לשמקה מעבר על המילה ולקיבה
ולשבר בשבת עבר: ולקיבה לא לשבר מעבר
בשחות מעבה. ומקבון לשתכל בשת לשם מקבן
ביום המילה. ולשבשלה מקבון לחוסיף לבשר
לשם מבן מוכו לא קרבו בשמו ולשון מפלעל מעבה
גם לשון לומריים יעבר ה ביום ברב מעבר שחוא יום
שמיחה לשם מבן ולא יום ברב. וכן מוא לומר שם
לנבם על לומרבר. ובמקום תפלה לדוד לומרי שיר
המעלות לשבי כל ילה ה שמבבר מעבן הבשם:
ובמלשבלה לין מעבה שום דבר מבסל מיום שלא
לחר תפלה לדוד לומרי שיר המעלות לשבי כל ילה
ה בלבד ולקמן בברכת שבולין לחבלר פ מוא יוחב
טוב מעבה לשם שלא: ובשם כשמבשבין מילב לעקב
הוועד לעולם לומר המוקל בקולבם ברוך מבלה
ומבעם שבן בשם ה. ומבעם ברוך מבשלו
לשמעה ימים כמעבן מבלה בת רבשמון נלון ימקלה
לשלשלה ומוי בר מלה לו ל יומין מבבר מל לם שלה
נפשיה ומקבלן לה על מבריה ולא מברבן על
המילה ומבסקין לה שמלה ד כל מרלשלון לה מן שמלה
ומוי תמיית המלה מוי לשלה שמקלה ומבלון לה
לבשם: וכתבלון ימקלה לומה ולא מוי מבר המעלה
לומן בבנו בבן לומקלה לבבשת מקבר ולא המעלה
ערלתיה שמיה. ובלו מלחר עת מבקן בבשים לבתיך
ערלת בקבה חלם. מוקל שים ל לומל שבם לו ב
המקלה שחר לשם מבין לבבך על כל לא ולם כמו
לי שבשלן מעבה לחת לחר מעבר לבלם כך לחר

שבשבה מעבה לחת כמלה מבעים. לשם מעבר לא
מבם לחת שלן בם בבשים הבעת מלחר שבתלב
מיה בבעת לבשותה שבם לו ב מבעים. ולשם מבוי
מבשבן ומבשה בברבת לבר מבן לשם מעבר
לחר כל מילב. שבלי בלבבה בברבת לשבן מבשבן
בן בב מבבן ובן בשבה. אבל לם לא מיה בבעת
מבבלה לבולם לחר לא שבבלו ל לחר שבר
על המילה לבולם מבר לחוזר ומעבר על בשבה. ובן
לם בם מיחת חולן בן לחבוב לבעיב חוזר ומעבר
על בשבה לבולם בבבלה מיה בבעת לבולם בשבה
אבל לם בם בבבר מבבר לבילב כבן מבלו מבר
לבולם בבבלה מיה בבעת לבולם בשבה ולם
מבבלה לבולם בבבלה מיה בבעת לבולם בשבה

קרקע׳ ׳ ואם קרקעות נתן לאיש חייבת
מעשר כפי כחם היטב׳ גרסינן בברק
מתחלת הא כגון חבמן ישראל שחבגן קנה בימות
הגשמים גלרשיקס תפלגן בזרועותיקן׳ וכשת
בגדיקס ומזוזה בפתחיקן׳ ועלבסס אמר לוה סבגן
ביום הלתוך ועמר׳ וכשעה שבכגס הוה לבת
קמכחן ולקח לת עמגו ערוס אמר לוי לשלם
ערוס בלא קמעת׳ וכגן שבגכר לעילה שבגשבו
מעשבה לעת׳ לאחר שיבא אמר עלה שיבא שלא
לעבח על הקמעת על מילה שמתה בשמיעה׳
ומי הל מעשה כהן מעה קמעת אחר שבע מעות
שבגבוו בבגה׳ אם מעשה קמעת לאחר שבע מעות
הגעבלות תמיר לכל אחר מישראל׳ וקם אחרבעה
כגעות בגת׳ ואתי קעשת הקמשלן על הזרוע
והלולים והמזוזה עכ׳ כתב הרלקח קמל לת הבריס
מעבר בלי אמלה לקם לעול לת הבריס׳ ולבטיח
מעקס לס ברית שלמלה לס ברית לא נתקיימו שמ
ולחרן שבמל אס לא ברית יומס ולילה חקות שמים
ולחרן לא שמתי ברוך אתה יי כורת הברית׳
מעל לת הבריס מעבר בלי אמלה לקם לעול
לת הבריס ולבטיח מעקס לס ברית שבמל מעול
מעול ולא בתר ומקמת כסבר ומאתה ברית בבשר
לברית שלה שבמלה לס ברית וכו׳ נראה מה ברי
בלין לברך בשבקס ברכת על המילה׳ וכן כתב
הרמבם׳ ולקטנה מעבר שברכה זו במקום על
המילה היא׳ אבל בהגהות עמרם כתב המל לת
הבריס ולת הבריס מעבר בלי אמלה לקם
על המילה׳ ואחר המילה יבר ברכה אחרת לעול
לת הבריס ולעול לת הבריס׳ וכן היא בעת
הרחב׳ ובשאל בגל הלכות גדולות המל לת
הבריס אחר מעבר לו שתים׳ והשיב המל מעבר
על המילה׳ ומה לעול לת הבריס׳ כולל המקום
לבטנו בברית׳ על אברהם אבינו׳ ולא היה הגר
לו בעבר גדול בשעת המילה׳ צריך לבשות ערות
בשעת הברכה׳ אלא ם בכל זו לא יהיה עריה כלום׳ ואלא ם
בשעה כלום וקולו הנכון׳ וכשיבא הגר לשתביר
מולכן אבל שלשה תלמידי חכמים ומודיעין לות
הבת מעת הלת וחמורות ושעם המעת ולאחר
שיגיעו ויקבלם עלו מעלה הות ולאחר שיתרפא
מן המילה תוזרין ומודיעין הות כמו שעשו הקדם
המילה לא הקל יוכלין עמו לבת הטבלה ובוכל
ומעבר בלי אמלה לקם על הטבלה׳ גר שבתגיר
מקבל הקמן שלא מקבל עריך לבטיף המילה
גריה׳ וכת רבי מאיר אין עריך לברך על המילה
לא לא כן נראית לתבוק שהיה ערלה כבשה׳

פדיון בכור

לבות לת בא שקוה
בכור מלמן מקבלן מבן לל יום ומעלה שיבא מכל
נפל שבא ופרוה מבן חדש תפדה ונרסי בלקבשין
בל מעשרות לא בבשמה כשיש שחייב לבות
לת כלם שבא כל בטר בגיך תבדה׳ בשיבא בטר
בחשבה רחמנא מקודש מלא בטר בבור מבחל
מבא לבלן בלשית לומן לקבלן בחסי לומן ובם בטר
בחס קמל ללא ובריך שבא לבבן לא בלעבד והבלעב
תולד לבבן והלבבן לא מעבן שבן לא בגוה והגרה חבר
ברשמבל בחוקיה של קומרים והגרה היא מעבל
לא שבדה׳ ולחס מת בבן לחר לל יום חייב בלבה שבן
לבבן בלעבד לבדיה אבל לחס מת קודם לל יום
לבה מבא לל כלום ובבן בחס בבדל בבלוחס לבדל מבבה
בבדיון ובברבה כך שיבא לותה לבבן בבבן
ומודיעה שבא בבור תבל בחס ובחס לותה בבבן לא
לא תבבה יותר בגר בבורך לא לא בלבי בבבן לבבה
לבחות ובבבה לותה לבבן בבבי לבבה לבבה יותר
ולא לל בלבבי בבבבה׳ ובשיבא לותה לל בבבי יבבך
בבבה בבבה על פדיון הבן שבבחיים׳ ולחר מובבן
לבבן בבא שלין ולבבה ומבבך בפ בבבן ובבבה בבמי
ולחבבן לומר בלי אמלה לחבר בבה שבבר בבמבה לחבה
בלבבבבה יבא חלב לת לבבבי לבמה לבבבים ולחבר
בבחה בם בבמי בבבה ליחה בחפבי בבבבב

מחרין עכ"ל. ובזו היה מנהג לשיש חתיכת
הערלה בסיל כתם הקיטר. גרסינן בפרק
הקמה"ת דבון חבמים ישראל שהבנן הבא בעיטה
תשלין כל שיקה תשלין בזרוע שתיקן. ונשמת
בנגריקה ומזוזה בפתחיהן. ועשה אמר דוד שבע
ביום הללתיך ועיין. וכשעה שבנגע דוד לעמת
המלכין ולקח את עמנו ערוס אמר לו לשיש
ערוס בלא המעשה. וכן שנזכר לעילה שבבשרו
נתעשבה לעתה. לאחר שיבא אמר עליה שיבא שלא
לעמוד על המעשה על מילה שמתה בשמיעה.
ומי הל מעשה בהן מעה שמעשה לאחר שבע מעשה
שנעשו בטעמי. לו מעה שמעשה לאחר שנע מעשה
הקשבאות תעיר לכל לאחר מישראל. ומה לרבעה
כנשת בשת. ומתי קשעת התשלין של הזכרים
והקרים והקחוזה עכ"ל. כתב הרמב"ם המל את הגרים
מעבדים בלא אמר אמר אמר לעזל את הגרים. ולטיף
מקום לם ברית שלמלה לם ברית לא נתקיימו שמי
ואחרי שנאמר אם לא ברית יומם ולילה חקות שמים
ואחרי לא שמתי בריתי אתה ח"ל כורת הברית.
המל את הערלים מעבדים בלא אמר אמר לעזל
את הערלים ולטיף מקום לם ברית שלמלה המל
יעזל ישר בתנן המקנת כספך ובתה בריתי בבשרכם
לברית עולם שלמלה לם ברית וכו'. בלתי מעבדים
שהין לבדם בשמה ברכת על המילה. וכן כתב
הרמבנם ז"ל. והמעשה שברכה זו בעמדה על
המילה היא. אבל בהן ורב עמרם כתבו המל את
הגרים ואת הערלים מעבדים תחלה בלא אמר אמר
על המילה. ואחר המילה יברך ברכה אחרת לעזל
את הגרים ולעזל את הערלים. וכן היה דעת
הרשב"ם. ונראה בעל הלכות גדולות המל את
הערלים אחר מעבדים לו שתים. והשיב המל מעבדים
על המילה. ושם לעזל את הערלים. כל המקום
לבשבו בברית שלמלה מעבדים אותם. ואם מיד הגר
אוה עבד גדול בשעת המילה בדיל לבשות ערות
בשעת הברכה. אלא ם בדל זו אינה עליה כום. ואלא ם
ם בשעה כום ובזה הבנן. וכשיבא הגר לשעבד
הולכן אבא שלא הלעיל חבמים ומולישבן אותם
קטנה מעשת קלות ואמירות ושבח המעשה ולאחר
שיורי שבו ויקבלם עשו מלא אותם ולאחר שיתרפא
מן המילה אזרין ומולישבן אותם כמו שעשו קודם
המילה אם קבל יורדין עמו לבית הטבלה ובוכל
ומעבדין בלא אמר אמר אמר על הטבלה. גר שנתגייר
מעבדלוקמן שפולר מקבל בדיך לשטף מעמו לם
ברית. וכת רבו בלאית לתפוק שהיה ערלה כמשמע
לא אם כן בדלאית לתפוק שהיה ערלה כמשמע.

פדיון בכור

חייב כל איש ישראל לפדות את בנו שהוא
בכור מראמו מן הכהן מבן יום ומעלה שיהא מבלי
כסף שלה ופדוי מבן חדש הפדיה וגרסי בפרקין
הר מבן שלים הוא לא בשמאה כשים שחייב לפדות
את בנו שהוא בכור בכור בכור תמיד. פשיטא בשבר
בחשבון בראמנה מקבלתיה שלא בבור בכור מתחל
מה לדון בראשית אומר אם כן בראי הבכור אומר ואם בשבר
בראי המל בראשית אומר אם כן בראי הבכור אומר
ואחרי שנאמר אם לא ברית יומם ולילה חקות שמים
ואחרי לא שמתי בריתי אתה ח"ל כורת הברית.
המל את הערלים מעבדים בלא אמר אמר לעזל
את הערלים ולטיף מקום לם ברית שלמלה המל
יעזל ישר בתנן המקנת כספך ובתה בריתי בבשרכם
לברית עולם שלמלה לם ברית וכו'. בלתי מעבדים
שהין לבדם בשמה ברכת על המילה. וכן כתב
הרמבנם ז"ל. והמעשה שברכה זו בעמדה על
המילה היא. אבל בהן ורב עמרם כתבו המל את
הגרים ואת הערלים מעבדים תחלה בלא אמר אמר
על המילה. ואחר המילה יברך ברכה אחרת לעזל
את הגרים ולעזל את הערלים. וכן היה דעת
הרשב"ם. ונראה בעל הלכות גדולות המל את
הערלים אחר מעבדים לו שתים. והשיב המל מעבדים
על המילה. ושם לעזל את הערלים. כל המקום
לבשבו בברית שלמלה מעבדים אותם. ואם מיד הגר
אוה עבד גדול בשעת המילה בדיל לבשות ערות
בשעת הברכה. אלא ם בדל זו אינה עליה כום. ואלא ם

ומעה לא מאכל. ומעשה רבו וחלב לבתעבב ם ומין
לא שם מלאם הבשרת לבמרו במעשה אמר אחיה
ואחר עבדת עבדת לא אבו אומר זה בם בכורי ואמרו אומר
זה בם בכורי שבו פתח הבה לעת בשבת. ה' אלשם
מתחיבו שתן לכהן בפדיון שבא ופדוין מבן חדש
הפדיה בברכה ה' אלהינו וגו'. ומאמר לפדות תפדה
את בכור אדם כסף שוקלה בכור יתברך
יוכהו הכסף לעבדה ולהופה ומעשים טובים כאלו
מקדים בכורי ישראל. ואומר הכהן זה תחת זה זה
מחול על זה. אמר לו הכהן ובכנס הבן הזה לחיים
לעבדה ולדעת אדם ומתן יהו הכהן על ראש הבן
ומברכו הבן יברכך ה' ויסמרך ויאמר. פ אחרך יאמר
ושמרת חיים ואמר ואמר בכסף ראש הזה עמנו
מבדך אלהינו על פדיון בכור ולא יברך אחריו.
וכתב הרא"ש והנה לברך ברכה זו בשבר אבל
בלא שבבו ובברכ ל נתנו לבדו ולא מצאו אמרו
שום זבר אלא הזה בלשנה לו נתפסת לו בנאל
פ אחרי סדור רבו אבי ורבנו לא מצאו שתחיה
ברכה ושבר לעבה יברך הכהן ואמר שעשה שום
מעשה לא מלאכל מתפות כהנה ובא לאחר הברכה
אינו מבן אחר קדם שבר בעשה אמרו אם קדושת
בכור קאמר בפדיון ראש תלה ראמנה אלא בכור
בהמה שהוא קרב על המזבח אמרו קדוש עד שיצא
לאויר העולם עכל ובסדר רבי סעדיה מעלתה כתב
בשלקאחר קדם שבר אחר יבר שבר והאי מסת
לא קשיא ולא מילי אינה שבת אם אחר אמר בברכת
זה מכהן אמר יכול לברך שום ברכה בעת הפדיון
כתבו אם אם מת הבן לאחר ל' יום מברך על פדיון
הבן ובתפלה בברכת שהחיינו אם מברך אותה
בן שמונה בבר לו שמא מברך אמר בן שומר
לקיים המצה. פדיון כבר. הפשט
כבר בשבת הל
הנחושה שבדיך שיקח מל פלות הכבר ל' אשכלות
ואשכול לא מראמנה ולקח הה אשכלות הבו ואחר

ומעה לא מאכל. ומעשה רבו וחלב לבתעבב ם ומין
לא שם מלאם הבשרת לבמרו במעשה אמר אחיה
ואחר עבדת עבדת לא אבו אומר זה בם בכורי ואמרו אומר
זה בם בכורי שבו פתח הבה לעת בשבת. ה' אלשם
מתחיבו שתן לכהן בפדיון שבא ופדוין מבן חדש
הפדיה בברכה ה' אלהינו וגו'. ומאמר לפדות תפדה
את בכור אדם כסף שוקלה בכור יתברך
יוכהו הכסף לעבדה ולהופה ומעשים טובים כאלו
מקדים בכורי ישראל. ואומר הכהן זה תחת זה זה
מחול על זה. אמר לו הכהן ובכנס הבן הזה לחיים
לעבדה ולדעת אדם ומתן יהו הכהן על ראש הבן
ומברכו הבן יברכך ה' ויסמרך ויאמר. פ אחרך יאמר
ושמרת חיים ואמר ואמר בכסף ראש הזה עמנו
מבדך אלהינו על פדיון בכור ולא יברך אחריו.
וכתב הרא"ש והנה לברך ברכה זו בשבר אבל
בלא שבבו ובברכ ל נתנו לבדו ולא מצאו אמרו
שום זבר אלא הזה בלשנה לו נתפסת לו בנאל
פ אחרי סדור רבו אבי ורבנו לא מצאו שתחיה
ברכה ושבר לעבה יברך הכהן ואמר שעשה שום
מעשה לא מלאכל מתפות כהנה ובא לאחר הברכה
אינו מבן אחר קדם שבר בעשה אמרו אם קדושת
בכור קאמר בפדיון ראש תלה ראמנה אלא בכור
בהמה שהוא קרב על המזבח אמרו קדוש עד שיצא
לאויר העולם עכל ובסדר רבי סעדיה מעלתה כתב
בשלקאחר קדם שבר אחר יבר שבר והאי מסת
לא קשיא ולא מילי אינה שבת אם אחר אמר בברכת
זה מכהן אמר יכול לברך שום ברכה בעת הפדיון
כתבו אם אם מת הבן לאחר ל' יום מברך על פדיון
הבן ובתפלה בברכת שהחיינו אם מברך אותה
בן שמונה בבר לו שמא מברך אמר בן שומר
לקיים המצה. פדיון כבר. הפשט
כבר בשבת הל
הנחושה שבדיך שיקח מל פלות הכבר ל' אשכלות
ואשכול לא מראמנה ולקח הה אשכלות הבו ואחר
כך לקח מעט כסף שיקיק ם שוק פרוטה ומברך
אקבו על פדיון כבר רשב. אם אמר אמר מעקנם
קיים מי מעלן כל תבו כבר רבשב לקדש ובכשו
אלין בת המקדם קיים יקין מעשת בו קדם. בלא
מקדם ישראל במעת. ולא אלין לתתם בברכה זו
מעבר אלא קוראכה בשום מקום מקהלאות. כעמן
אמת הלא בברכת פדיון בכור אמתבו לעמלה
ואחר כך לקח הה אשכלות וקוחטן מהו ומלאכן
כדי אלא יקבה מקם שום לדם. ולקח הכסף
ומוחקו ומטלו פם ומשמיט פרות הכבר כל אוהב
אמה לכל שבר ומבה ולא יאסוף אותם לוכבם בגת
אבל אוכל מקם כאלו כל לדם ומולה מקם לוכן
לכל מי שיבה ובאמה הה אוכל מה עבנים ולוכבם
ומשמה מקם יין ומעבדו ומשמה ם כרשמו ולא
הכהן אלא אמר אמר יקיק לבם ולא ובאמה הה תאכל את
פדיון לבוסף לבם תמיד. וכל הלבנה בתפלות
אמה תעלה בם מבר מעבדכן ל חייב בר שמעון בל
חד תלה נטע רבשב ואחד תלה כבר רבשב. וקיימ
לן כמאן דתלה נטע רבשב בלאר דקלבתה כדבר
המחמיר בארץ ובחוצה לארץ קיימלן כמאן דתלה
כבר רבשב. והילכך כבר שים ם כמנר ב ואחת
יוצה ובמוקבם כבר ואחר לאכל שבורתו בלא
פדיון אבל בבן יחידית אמר מבנ בה ואינם עליכה
פדיון וכן כתב בשלתה דרב אחאי וכן דעת רבתי
בעלי התפסת ולא זכרה הלו. ואלא כבר הלם
בגמ"ל אמתבר שאמר מבנ בבר רבשב בחוצה לארץ
אל מבר. ברכת נפש. וכתב רבינו
מעבדיך שמברך ג' מרי עבד בשמים וכן כתב הלם
בגמ"ל שים מקומות שמקבלן כן. ולא מסתבר
קמעבר ואחר כך אומר בלא אמר אקבו על הערלות
ואחר לו את הלבנות. והתר לו את הבשלות
עי' חופה וקדושין בלא מקדם אמר ישראל הערלו
שלמר והתקדשתם והייתם קדושים קדם מעבדיך

באותה לך ולא בעריות. ואמרי בריש אל יקונה
בן שי לעזה סמך הכתוב פרשת עריות לברש קדושי
תהיו לאמרך אל מי שקוה פרוש מן הערוה נקרא
קדוש שכן הקומית אמרה לאשה הקדש ידעתי
פ׳ אלהיכם וגו׳ ושמו על הערוות כל עמו על
קרחקת הערות לו עמו לברוש מן הערות ולומר
לו ועשיתם לכם פסל המות כל אשר שר׳ אלי־
כיון ברך ולא לעבות. ומנחתו בתשובת שאלה
לחרמכם שקוה ברש והכרילו מן הערות. ואסר
לו את קרוסות. פרשי מלכבן קוה שנרו על
ייחוד פסוק ואף אלרוסה לא הקרבו עד שתכנס לחופ
ובברכה כרחמרי כלה בלא ברכה אסורה לבעלה
כמה עב ואלף שאיסור זה הוא מלכבן ברך
לברך עשה כמו שמברכין על בר חמוכה ומקר־
מנלה שקה מלבנן. והרא בל יעקב לא בר שרש
ואסר לו קרוסות מרבי יהודה בחוכי מלברשי
פ׳ יקיה מברה בתלה מלוסה ולא בשולה. ואמרי
מלי בשולה אמרת אמרת קיים בתלה ולא
בשלה. לא בשולה אלא נכנסה לחופה ולא נכנלה
אמר לחרוסה אכתי מלחסרה מעסיקה לחופה. ושן
לבשבן מעסיקה לחופה אמר לה קרא לה לבמרי
מילך הוא לה כלרוסה אחר לנשה ואסיקה לה
כרין אסת אים. ואתר לו את הבשוה וכל כשותיפ
הבשולות לו. על ידי חופה וקדושין פ׳ ש׳ ברכה
חופה שאין נמרת את הקדושין ואלף שהחופה
הוא בחלוה הקדי לחוסרה לפ שנה הוא שתרת
ושלה לא סומכן. אבל בשל הטעות הלך כתם
סגל עי חופה בקדושין שהשלם הוא שטה עמר
על ידי חופה וקדושין מעטה שבל כפה הסמוך־
לחוא לשלם כפה ובכלן סמוכה הוא ז׳ שלוקדושי
לא של חופה ואמרינן בפק דקדושין אמר בחוש
חופה קודם מקו ומקה כסף שאינם נמר אחר כסף
קודם חופה שהיא נמר אחר כסף אינם דין שהקנה
שמאינם קנמור עד שתכנס לחופה. וחופה הוא

שהן כמי ובקרלת בן עלמס שה פה אתה בשלת
כדאמרי בפק דקדושין לא יאכל לאכרה וגו׳ ושן
שפרים מלית עמה לשם עשוהן שובאים לשמי
לאכרה ובן סתי ובראת כנשר על אמתך וגו׳. וכן
אמר הנשה וחפרום כנשר עשר ואחשה עד ותך ובתי
ואת שתך לא וגו׳ ובעל הטעות פ׳ חופה הוא שמוסל
הוא ומנשה לשת בעלה נשת שים ם חרום שנן
לו הקדישן שקדין קודשים שטות הכתשם
ים שנשין אוכה הרל והדם כפ המבנומתיהו
בה שבה. והאומר חופה הוא הקודר שחוסן ם
הוא שיהם בשעת הברכה לו מילה הוא מר אמרי
בעסוכה ושלו בסוכה ושהו בסוכ׳ אין שמאה לא
לחופה ואמרי הרוש לעשה הוא ברשות הוא בעד
שתכנס לחופה לא סוף הבר לחופה לא לשת שים
ם חופה. שמ מקום מיוחד הוא כשן לה שוסבן
שטאה עם הקדושין והקה הבשולין עבר והלמבן
פ׳ בהשבת שלה מלן שבן לה בלא ברכה אסור לעשה
ברכה ולל ושלא בשבן הקדם לחוש לשיער בה דעת
על דרך אמת לא כשלא ומתן. הבוכה לא ידעת
בעמה יהתקן בה דורי מוקרת הוא שן שייחדה
לבעלו אלא לאסרה אסה בזמות שלא אמר לה מבדרשו
שלר לשאר בן יעקב עמרה לה מסה לחותה ולהב
מסה בתוכה לא בלא מלעה הוא אחרן ומה. אבל
כשנכנסה לשתה הוא מיוחדת ומוכנה לו בשה
נקלין על שמו ומוקרת. שהרי דור כשה לחתן ולא
הוזכר נבתו ולא בנעל בזה הכרם בן מלך לחיוב
ומאמרו לא שרשל מסלין לחתן שלא ושמה פלגש
לבלבלה. ובדשן הופה ישראל שבר ם הסס
כתוב ם ופלגש לאשר בשמש לבלה. ואם תאמר
שהופה כמלך מעט שמתן שרה על הנשים־
ופלגש יהוה נמת בדרך לשיערין לתרבה
לבעלה הסס. ופלגש בנבעה לו הוא חסרה עשה
לא לאמר הכתו ויקם איש ויקח ילך לחרוב ומה ואמר
אם הנבעה ל אתה ובא הוא הוא מעטים כמעת

לא שהיה מדבר מותר ומעבה בשבילל. והוא לאמר
ואחרו בפלגש ואתחה פ עשו ומקה ובלה פשרל
מכלל שהוא לא היה עשה לא ומקה ולא בבלה. שמעה
תלמי מן הקדרה היה מותרת. ומדברייקה לאסרה
וכ כלי זה מקלסוכרה נדרה זו הלמוד ואי זה כל
מעמו עשה ובלי זה ומן נשתמשה זו. ומקה שאמרו
לא בלא ברכה לאסרה לבעלה בכרה אים לא עמ
שהן שבכנסה לחופה נתחייב לברך ואסור לבעלה
מעמה בלא ברכה. וכעין זה היה שמיי שאקומיה
בעלה. וכך אמרו כל. אסרחת לבעלה ממאתים
ולא לעמה ממנה כלי זה בשלה בשלה זמן והמעם
לכלן מעמ שהקדושין והחופה מעמת עשה ולבלה
לשה לאסה שתהיה לאסרה לכל אדם וקפיה לא
שרשה ושמעה לא אמרה שרה יקדם ויכנס לחופ
ויברך ברכת הנשים בעשרה: ואם הקדים ובא על
לה שתכנסת חמיו עקה מכת מרדות. ואם שאר
שהכנסה בשת הקדים ובא עשה הקדם ברכה־
לאסרה לו כנדה. וכן כל. אלא כה לה מאתים סעדה
היה כן שהיה פה בעמי כאשה שעו נתן בדרושי
והוא עה גרשת הלבה לו ורה שתקיה לו פלגש
אלא תקיה קפיה לו ולא אסרה על אחרי ולא קדם
כל הרשות מרו וכן כתי הלמדים אין לאסור פלגש
לדיוט ולהתרה שלא לך אמר כל הסמל אסה
לבם זמת בלא קדושין עקה מן הקדה מעט שבל
קדשה לבם ומת בלא סעדה בה ובעלה ולא יחדה
לעבמו לבם פלגשות דקיים קדשה. ולא אמר הרב
כל הסמל בלא קדושין עקה. וכן בחלמות מלכים
כשמוסר פלגש במלך לא הוסר כל. שהוא הקדר
מיוחד ם ואתה בעקומר תמרים מן הפלגש שלא
ידעו יזה ויפרוש ויכו אלקן בנותן עכל הלמבן
ואתם בלו מקדם ישראל עי חופה וקדושין וכן הוא
בסדר רבעמרים. ואם שאין שמלכין עי חופה
וקדושין לא מקדם ישראל בלבד מאו בזמן שאומ
בלו מקדם ישראל בלבד וכן הוא בסדר רבי סעדיה

קדה

ברכת הקדוש עליו הלל׳ ומקדש לחתן
בשבעת ימים בה לחנן לו בטבולה לו בשוק מלוא
ולומלם בטבעניים כמלי תקיל ל מקדשת בטבע
ול כל מתקו לנוס לחרים מזומנת ומוכנת על יד
שבעת לו ולוה מלאן וקדשתם קדוש . כלת מקדש
ומברך לומר הא קומן שתקי מזומנת ל יקיים כלת
מקדש ולוה בזמן שקדשה מחוכה ולא בזמן שקדשה
בנה . ומברך על וכלת שקדשים בשות שבלל שחש
בלות טפת לם כחבל ומסמת עלו ל מיים נקיים .
ובעל הבשר ש כלת מקדש ומברך לומר שמקדש
קדשנו בעל לו לשלוח הבעל . ולא כשבבר ובבעל
ולא כלת מקדש ומברך קודם לחלקים בלים לחלקים כסקים קטנים
ולוחמים לחבורים לחלו לחים וחטפה מיטה .
ובבלוש ובבחנטל הלמידי ובבה הוה מחים ולא
לחבוק בטלה מבתלה ומפל מעמל קוה מקדש מלא
מה בלוחפק שבה לקדשים מיטה כל מקדש לחלמה
ובבבן מקדש וקטנים שלחן מקדשין בשבעת ימים
בה לחבן מיטה שלחבר שמחכה ושתה על לחם
שקשוק יוקר מקדים סמרק וקוה לבו קדושין בטבע
ולחם מקודש ומקדש בעל לו לחן חמשין קדושין
ולחם שמקדש מודים . שבעת שלוש מקדש בה לת
לחם לחיב מקדשת שקרים ע לבחורה ובקיים
לן מחמה מלי לחחיר קוה בכל . בבר חוק מלחמה
לם שלחן לחם נקטת בחשבן . ולא שלחם לם
תחזיר לשלם ותהיה מקדשת ם . אלבוי בעל
כשולם יד בפקדון ומשה שלו גדלן ובקיים לן קדשת
בעל קודם לחוש לם מוו קדושין . מי חם לחמר לחבר
בשלחלם שבעת ו שלחקים בה לחם ובמלחיר
קודם בכך הוו קדושין על מנת כן בשלחלם מקדש
ם ומברע ו לחר כך מי קטנות כלחמר בחמר
קטן לחומר לבחר בשלחלם תלוקר לבקר לת לחם
ומלו שמת קוד ש ומשלם ע מי קורש מכה מי
לם שם ולחמר בתק לחמנה מבטלין תלעוד תרת

נשבת לחמת ולשבנם לבלוים פיר לבר שרבה
מקבלת מת לבת מת לחמת ומקם בלמל ומעבה
מת שבר ומת רקוד לם לחר לומר בעת בבר
ובחיים בחבלת המת ומת רקוד לבחיים כשמר מקל
לבת חבלה מבטלת לחמר מם שחבר מבטבם לחל
לבלוש ומשלת על ברכת לחלמים לם מברכם לחתם
בשבעת טבלחים ומקדשים כבר קומו לו לם הבוכה
לחן לחלו לבשבת כן כל שקר מבטבם שבלחם כלן
מבבר מלבן שבר לבשבת . הילך מבבר ולחבר
חתן מקדשים וכן כת מלמבם . ולא שבבר לקדם
קדם ברכת לחלמים מבלן תחזר בה לחבם ומלא
ברכה לבלה . ושר שבכל המבשת לם שמוסרין
בשבת המבבה מבבם שבר לבשבת לבל בכלן
לחן מבבם לחמה לקבו לקדם לת לחבם . הילך
לחן בבר לבבר שבר לבשבת . ומבלו בבם מלבלה
כבבלמלוים . לבבטרולי מבשלתם מקדשים
ומבבתם מחבן ולבה בשבת הבבשת בלה בשבת לו
לם הבוכה לם בבבלם שבם ו יבה לבלקדם בשבת
ולבבר על מבבלות מובבר לבם לקדם בשבת
ולם קדם מבבשר יום מבבר שבת ומבבר לבם
לבבטם בלה לחובה בשבת ולבבשל כבר לחמר ל
מובר לבשל לבתחלה בשבת . ולם לבבר ו ברכות
הובבר לבם מבבר לבם לבבר ו ברכו בשבת ובחתן
בשבת מבבם ותבלה ותבלן ומבל המבבת בקבלים ל
בשבבם בבבבה בבבור מן המבבה . ובוק שלם מבבם
מבבבה . לבבי בלבלים מי שלומר לחסר לבבות
לחלמים ומבלחים בתוך ובחלם בל לחבו ובל לחמו
מבבי לחסר לבבם לם בבבבלה הבבבבם בם חבוק
לשבם לם מלבלה שבבבבה בולת חמובה מלבבם
לבבת המבבתה ובבי לחבה מובה לם מת לחבו בל
חתן לו לחמה בל בלה שבבבבבת מי המבבתה
ולחבר כך מבבו ומי לבלות ולם שבר שם שבלם יכל
לבבת בבבלחים ולם מבבה מבבתה מבבבם ולבבב
לבבם בבבבבלים לבל לבבת לחבלם בבלם מלבלה

ל״ף ומסלת בל מבה שלמ״ל מבבלים ומבבבת בבבבת
לבם ערך ו ברכות שם ברכת לחבלים לם מומבן
בל לבבר זה לו לם . תשובה לם יודע לי זה בלון
לם לבבר זה שם ערך בלם לברכת לחבלים ערך
בלם לברכת מבלים ולם לבם ערך לברכ מבלים
לבבה בלם ערך לברכת לחבלים ולבבר זה לבם נכון
מבבן שבבבלים בלחבבם מבלבים לבבלי בלו שם
מבלים בבבלי מבלים נבלבים כלבבלי בלם וערך
לחבלים ומבלים . וכל לחבן לבבלה ברכת לחבלים
ומבלים לם לומבם בל לם לחד מבלבי בשתי
מבלבים מתבלו לבבלם מבבבן ברכת לחבלים בבי
בלחבלים ובברכת לחבלים בשת לחבבם . ל יבולה לם
לם בשת בלחבלים מבבבן ברכת לחבבם ומבלבלה
מם כבי מבלבה לם בם בם לחבל בשלל מבלבלות
בשת לחבבם מבבבן לבבם ומבן מבלבם בם מבלבו
לם לבבבם בבם לחד . ומבר מבם מבבר בבבבר
מבבבר לבבבן מבלבים לם לבל לם בבבבים
ובברכת לחבלים בלם לחבלים ובבלם בבלם בבבם
ובברכת לחבבבלים בבבלם ובחבלם בבלם בבבם ומבר
לחבבי בבבבלחבלים מבבבים לם לבבבם בבבבבם לם
ומבבבים בבבבבב

כך מתחלין לומר לעולם כל זמן שיהיו מקיימים
אין מילך פטר מלאכות כלומר מחמיר כך מחתן
פטר מלאכות בלומר מחמיר שלא יהיה מחתן ולא
ובשלמה לימים מעטים שהם דברי מסרה מיום שלא
לחר תפלה לבוד לומרי לעצמה על שמעם לבר
ואתה מוצא בזמן מעבר לישראל וכן כל כל נטרוטי
מצלת לחטם על מעטים כשהיה קיים ומפלגן בשת
פלבל ולין מפלגן בשת בחתן וכל מזמור יעבר בו
ברך ותפלה לבוד שהם כשהיה ולולי שלא לומרים
ומקבלן ברוב המקומות בספרד לשים ברים מחוץ
ומרגל בשעת ברכת עשרים שבקרוגים עשויות
מעבר זית מחוסרת בעלה כסף וחוטי מסי וקפל
שעשין לוהם מעבר זית שהם מרים מעשה לכל
כדי לזכר לת יהושע שעמד לם לאסרך יהושע
תפלה מעבר" ברכת עשרין מברך
תחלה.
מכום נפלא ולחר
מברך ו ברכות בלו לומר שאכל ברים לבשו עם
מעשה שלם ומרים לת הכל פרשי ברכה ו מתקנה
לשמיעת הקשר הנשמעים שם לבעל חסד לבעה
מעקן ומר לשמיו שהבעלים לבם הבלשון שנעשה
לשמעם ומעשה בם ומעשה לשמיעה בלשון
לברך ברכה ו לא מעמן שים שם ברכה על הכוס
תקנה לשלבה עלה כמו ברכת בשמים וברכה על
לחור במוקדי שבת כלומר ברוש ובברכו לל מיה
מעשן וחוזר וכולל על הכוס ול חייב מיה מכנסן
על הכוס מוחל לים שם כוס. ולא לעה לא תקנו
לברכה לא בשת מלמדים מנהגם שם לשפשם הקשר
ולל שלמן מברכלותה לא על לשמיעת מעחה ועדין
לקשה מעחה עד שעת הקשרין. ומלמלה ברכ
שמקנה ברל ומכ שלמר מעת הזמן שהוא שקר
ישרת הקשר מתחתן שלא נגרע לא לבריה ובשם
שלא לא תהו ברלה לשבת ערה ומה כשהו על מקו
שלין בנר הסרלה מולע לא עי ברלותו שלא כל

מקבלה בשמי ולכבדי ולא כשנר שהכל ברלה לבשו
ישרתנו כשנר יוצר הלדם. לא עשיתנו כשנר לאל
עבר לת הלדם. ברוך אתה לא יוצר הלדם ברכה ו
מקנה כשנר ישרת הלדם הלשון על שלא עשלה
מעמה הכלב. ולחר כך מברך לאל יוצר לת הלדם
בלמו כשנר ישרת הלדם וחוק שלא עשה הלדם
לא בעבדה לא לחר שבעבדה ישרת חוק שהבי
כשלקחה מעמה הכלב כשתשת ברלות מעמה
שמתה קולם לכן ולפי ברכו ו שתשת בברון ולחשה
מקרלת מעמה לחשרתה לא שמעמה מתחיל
לבר כמנן ו ונשקולת מקר ברכות לו. וכן מוכה
ברום שלשלם לין ברכ שתשת בברון לא כשהיה
הנחלת מבר כמו שמרשם לעלה בנחלה של
עמה ונם ברכה ו כמן שהיה הנחלת הבר לשיה
מוכן לשה מקרלת מעמה ולשבר שתשת בברון
ו ברכו לשהו קשמבע קבולם שתחו בברון
לין חותמות בברון כמו ברכת הטרו ומרי המינו
לחר יבר לת הלדם בלמו שלא כעשה לת הלדם
בלמו. וכתיב בלשה לוים עשה לת הלדם ולל
על מרת הנפש שמעלת מכסל הסלה. ומוסיף
עד ומ כלם ומות הבשת שב ל הלדם ולל ומות
מבשת שהוא מרת נעם יבר לות בלמו שהוא מרת
הנפש וכל זה לו ליחות הכשרה הרעה שהשם בה
ומה שלמרו שלל תלה הבשת הלדם לא שבר
בלמו כמו שלל זה הקשקר מלם הנחלת מורה
הנבמה. והתקין לו מעמ. מעמ מבלמה הקשר
עשה לו הבה שלא לם טוב היות הלדם לבדו לעשה
לו עזר כנגדו. בשן שלמר ובן לא לשם לת
מעבר. עדי עד כלמ בשן מהבלמות. והמשם
שלא שהשה מתקיים מין הלדם. שום הנים ברכה
ו מתקנה כנגד שמחת ישרשם המעשה שמשלה
לחוב מחק וכל כמו שלמר ומשום חתן על כל
ימים עלך לעלך. והמשם שהקמימו ברכה

ו לקרוס ברכת ו ונחמתה מלשם שלמר תלבר
לשום לחם לם לא לחזרם לם לא לעשה לת.
ירושלם על לבם שמחתי ובם שקר ברכה ו מלשם
פסוק זה מתקנה. ותבל עקרה על שם הרשעקה.
בקשן בשה לתכה על שם פרשבל מחוד שלא
יבעלך בעך וכתי פרשם בם שומקה ולא בקשן
בשה על שם שכתב ברם עקרה ובחמים בלמשם
לקבר בשמחה עם פרשי כה ובלא בלו מעמד
שן בבשה שרשקו ברכת הקפרה. שמה
הקמים לשם לקרוס לו מחתן ובכלם שהם רשם
לקרוס זה על. וה כשמיה ישרך כלשר שמחת
ישר שלך. וחזו לדם מלחון. בשן עבן מקלסוים
שם לת הלדם בלו מעמה חתן וכלם לקמן לפרשי
בלו לומה לשר ברם בשון ומחה מלשם לשיכה
ברלה בחתן וכלם לומ לשון ברלה בשון ומחה
וברכה ו קיה שתחת בברון. מעמ שקיה לעמיה
יחידה בדוב ימי המשתה כשלם שם בעם הלשה
ולשבר לשה מקרלת מעמה. ומברכה לשתה
בברון מקרה לא לום ומעמ בערי יהודה ובחוצות
ירושלם קול ששון וקול שמחה ונפסוק הוא ומעקו
קול אומרים הודו לת לא בבלות. לומ קול מעקלות
חוטת חתנם מעמתה על שם לומרים לין חופה
בלם שבלה. ונערים מפנותם ולשם לומ ובחורים
כמו שהוא לשון הפסוק לם שמפנות הנערים
לם יכה לשון הפסד והקלה לא מפנות הבחורים
בלא חוכה לשלם שלמ וקשה מעשר שבת מלא
בעם מלשם הבחורים מפנותם לומ מבלשם לת
פרשם כפרשת. ומרים נפלא הברכות. לא הלם
לומ לב הוא כל הקשה מלשר חתן ולשם מעמה
שבר בה קולות הלמרות כלן פ הרי זה מבלה
חמשה קולות שמבשרו בשן ישרל. ולא מעמה
מה שכרו לא יקשה בן לו ובכה לתרה שהתה
בלמשה קולות שלמ ומי קולות וברקים ועבר

ו לקרוס ברכת ו ונחמתה מלשם שלמר תלבר
לשום לחם לם לא לחזרם לם לא לעשה לת.
ירושלם על לבם שמחתי ובם שקר ברכה ו מלשם
פסוק זה מתקנה. ותבל עקרה על שם הרשעקה.
בקשן בשה לתכה על שם פרשבל מחוד שלא
יבעלך בעך וכתי פרשם בם שומקה ולא בקשן
בשה על שם שכתב ברם עקרה ובחמים בלמשם
לקבר בשמחה עם פרשי כה ובלא בלו מעמד
שן בבשה שרשקו ברכת הקפרה. שמה
הקמים לשם לקרוס לו מחתן ובכלם שהם רשם
לקרוס זה על. וה כשמיה ישרך כלשר שמחת
ישר שלך. וחזו לדם מלחון. בשן עבן מקלסוים
שם לת הלדם בלו מעמה חתן וכלם לקמן לפרשי
בלו לומה לשר ברם בשון ומחה מלשם לשיכה
ברלה בחתן וכלם לומ לשון ברלה בשון ומחה
וברכה ו קיה שתחת בברון. מעמ שקיה לעמיה
יחידה בדוב ימי המשתה כשלם שם בעם הלשה
ולשבר לשה מקרלת מעמה. ומברכה לשתה
בברון מקרה לא לום ומעמ בערי יהודה ובחוצות
ירושלם קול ששון וקול שמחה ונפסוק הוא ומעקו
קול אומרים הודו לת לא בבלות. לומ קול מעקלות
חוטת חתנם מעמתה על שם לומרים לין חופה
בלם שבלה. ונערים מפנותם ולשם לומ ובחורים
כמו שהוא לשון הפסד והקלה לא מפנות הבחורים
לם יכה לשון הפסד והקלה לא מפנות הבחורים
בלא חוכה לשלם שלמ וקשה מעשר שבת מלא
בעם מלשם הבחורים מפנותם לומ מבלשם לת
פרשם כפרשת. ומרים נפלא הברכות. לא הלם
לומ לב הוא כל הקשה מלשר חתן ולשם מעמה
שבר בה קולות הלמרות כלן פ הרי זה מבלה
חמשה קולות שמבשרו בשן ישרל. ולא מעמה
מה שכרו לא יקשה בן לו ובכה לתרה שהתה
בלמשה קולות שלמ ומי קולות וברקים ועבר

על הקהל ובקול שופר חזק מלא וכתיב ומי קול
השופר הולך וחזק מלא מאד מאד ובגדולים מעבר
בקול ומקשי ובקו כתיב וכל העם רואים לת הקול
שלמ הוא ומתן מתן בכך קולות ומשקלים. הוא פ
שמעמדים הקדם מתן תורה ובקטעם הם הבמחזק
יד בחתן ומשמיעו שעשק בגעת בגיבה ובשה
מעמה ילמו מקיימי הקדה. ווה קיה כוונת הנבואה
לחזר בעם ולבלה הלמוד תורה. ומלכן יש
בנבואים המעשה קולות כנגד הקולות שנתנה בסן
הקדה ווכה לתרה מלה כנגד מלה ובה ברכת
מעמה הקמים היה בכך בקשה לבקש ריחמים על
חתן וכלה לשמחם בזווגם והתלה מעמה ייחים
כמעמה זיווגם לחם הכלשון בנגע וברכה ו קיה בכך
סבה ובולחה לעקום על ישרת הקמחה ובזווג
בשלה לשבר ובשעה לעתה לבה על. מעמה
ירושלם ומי חוטה בחוטה ברכה לחשוה מעמה
חתן וכלה מעמ שקיה בכך בקשה ובלה
ריחמים על. ועם קיה חוטה מעמה הקדם
עם הכלה לא הקה בעמעמ שמחה לא לחתן בלבד
ם שמח בכלה לא הכל לומ מעמה לשמח הכלה עם
הקדם. הכל ברכה ו שקיה בכך סבה ובולחה על
שמחת הזווג חוטה מעמה חתן וכלה. שמשמעמ
הקדם לבדו שמעמה על עמקי הכלה. שם כתיב
ומשוש חתן על כלה. ושר מעמ שהתלה יש לה
עבר בתלה. ולחיה בהדרם ובין לבשר לחד לבשר
בבו מעמדים לם בתלבם מלמד שלשלם לא יהיו לבשר
לחד לא בחוד ובתלה. ובה שמעה לל לין הקשה
כוחתה ברית לא בתי שבשלה כל.
ברכין בפרקה קיה הכסות הכ לחי לחקלה
לברכה ומה ומלה קיה ברך טלה מכלן ולחלך
לי לחלה פעם חדשות
מברך כולה. ולחי
לא לחשבי שמחה

בעלמא הוא מברך שהכל נהיה בדברו ואחר ברא
ונתלקו הכל מעצמו אם כן מה טעם אחרות. אלא שלא היו
שם מתחלה אבל אם היו שם כבר אינו אוכל
אלא הכל מברך שלא אכלו בחופה עד עתה אם היו
שם בשעת ברכת נשואין אם בשעת חופה
וקדושין אינו הלכה לברכו וכן הוא דעת רש"י ור"ף
ורא"ש. וכתב שר הלכות ונראה לי מיקרו טעם
אחרות שלא לברך שהכל שמברכים בשעת חופה יותר
ואומרי הטוב אלא שאין שם טעם אחרות בשבת
מברך ברכת אחרות שבת עצמה היא כמו
אחרות הלא מברך ברכת וכל אלו ביום הכפורים אלא
לבד שלא ואומרו שיהא טעם אחרות בלו לבדו וזה
מוזכר סיר שם הבשמים. ואם אנו אומרים טעם
אחרות ומברך שם ברכת אחרות. וכתב הראש הא
דאמרינן אמרו מברכו לבדו. אלא שמדת הדיינים
כדי בפחות ואמרו אמרו לא הלשון הלא הדיינים
שמדת הדיינים אלו אינו אוכל עד שלא מברך
מעשה לא בגדר מעטים אחרות כדי לאכל
בעת חופה. ובשבת נראה דמברכין אף בשחרית
אחרית אעפ"י שברך בשל שבת לבדו שבת עדיף
ואין כמו אחרות אחרות על כן. ויש מקשין על
הא דאמרינן מברך שהכל נהיה בדברו דמשמע דאי
ברכה בעי עצמה מדלא אמר מברך שהכל
בדברו. ותרוצא כתב הלחם לאמרינן מברך לא
ברכה בעי עצמה אלא שאם אכל מברך שלא
שהכל נהיה בדברו אלא אם אכל אינו מברך
אלא ברכה אחרת אם אכל אינו מברך אלא
אם אכל אינו מברך אלא אם אכל אינו מברך
אלא אם אכל אינו מברך אלא אם אכל אינו מברך
אלא אם אכל אינו מברך אלא אם אכל אינו מברך
אלא

מעברין על הרבה מין על הסותה כלל ברך ומבן
אומרת ובכל מ"ל אקרי. בדבר פרשת על הסוקרת
לך בדבר פרק קוה יבוא הפרכה הזאת מעשה עם
אשר פרק אפר כשרה ומעל הראל לחיים ולשמש
וקוה יעשה חן חסד ורחמים וכל טובות הברכה
והגה בתחין לעלקה נשות במעשה. ומה כה
עמרם והריקה מרמבמ"ל לא כתבה מעשה ראמרי
בשבת בה בתה בהיו יוכלה דים מתה כלל חטא
ים לי יסורין בלא שון. והה הרלאם מי נרלה שחיב
לעיחקו בכך וכן עשה בכר. ונשבת אין לעמר אל
אומת דיין אומת. לא אמרך הכי הסובה מעמיה
נלבר מעבר שחיק לעיבדוק הדין על אמת בשבת וכן
כה רבו סעדיה. ומהבון לאחר שקוברין את המת
שמתקבצים הכל ריחוק מעבת הקברות ואומר מה
פסוק הוה ריחוס וכו' ואחר כך אומר קדיש בקוה
פתיר לחתה עלמה וכו' ובה רבו הלוי מתבנו עמ
קדיש על המת בלא שם ואומר תתבל חדבה. והרין
ביאה בה ואם נבנו מעמות ובקשה הרבה שבלה
לעמר עדוק הדין לחבי המת נרחם חדם ובמוסר
ובחמלה ובדרים. ולא מדיק עדוק הדין בהדיוט
מעדוק הדין על מסה רבים עלה המשלחי שה
בשבת שחל להיות באמצע. ואם בדה ובחמלה
שחל להיות בשבת בלבד ימי שמחה שבו שמרמ
ובוים שמחתם ובמעבדים ובדרשי חדשים ובכל
לא אומרים הלל וזה הוא פלה ובמחה ם. לעבר
מהשלם בדוק הדין. ותלמידי רבי הרם בשמו
שאומר עדוק הדין בחול על מעבר שהין זה הספר
ואחל לא חדלה הקבלה בין שמים ובין הארמ
לא שחל בחול על מעבר עדוק הדין ובדבנן.
ובן בים שה אחל בלא בחשון בין שהין מתעסקין
בחת הין אומרים ם כלום. ומהבון לחתחל בשבת
אחל בלא ימי הלבלת מעבר שהיה יחלה מעבה
בעבל. ובלא שלא הין אומרים בסדר קדוש
ואם זאת בריתי אותם ולא יעבר מ"ל בדוק בה מה
בה לא בחה בסה בחבלת ובלא בחבלת מעבר
בה בחבלת ובלא בחבלת מעבר בחבלת ובלא
בחבלת מעבר בחבלת ובלא בחבלת מעבר בחבלת

לחד ולא יעשו סוס גבוה שיראה מלא מעות כ
אם זרוק הכשלון שלריאם שיעבוד על מעות תשלם
• ובשעה בשרוב מעט שיהיו יכול לערב תמרין
לא לגבר מעשה תקפ עומן כאילו שרובן תשלם
שלריאם יעבר שכבר ערב על שלא לשה תשלם
קודם לשות בתשלם שלריאם ועוד על מעות לא
שקבוב קיב שעטר בברכה ריאשונה ואומר לחד כר
בהיי שרובה לשתרי לן לתפוי ולאשקי ולאשלם
ולבלבוש מעשה ז מת יומעת לבלה ומרידה מת
ומעשה לתחשה ומתחתה לעלה לכל בגד חבר זה
זה משרוב לין עשין לותה לא יפה שלמה בגד
ולא שיקה פרוסה לין מעבבין בה • ומעבבה לותה
בגד לוכה לו בגד עבים • לכל לא בגד לוחן •

שתופי

מעלות • מעלות • מעלות בגדים ב שבעה
ראיין לחוטה מן החבורה לעמי ולא מן המעמי
שבחת עד שיעבר מעבר בגד • קלבר בגדים מכל
חבר בת לו יין לו סמן לו סוכה בהם מן הלוכלס
ומקשרים ומישרו לא הם עד לא בעלו בעים ולא
בכל שישרו הבורגת לבל לא ולא ולא הם לו ומלו
ומעלה לפעמר מעה שישרה מזון כ שעבוד שהם
לא גרוגרו ומשרילות בבלו בשגלותבא מעבדי
ומעי לא בעמי מעמו • וכל זמן שזה השרוב ומעי
מוחר לבלבל בכל הימעי ומכוכי ם כמו בשרוב
חשרוב מעבר על מעשה שרוב ולומר בהא שרובה
לשתרי לן לתפוי ולבלבל מדרת לעלה ומעם לזה
לרת לבל בגד מעמי זה לו מעיה זו לא ירבה לערב
בגד כל בגד מרבה וזה השרוב מעבר לות בכל
מלוכלה הון מכמקין ומעלה מלוכלה חשוב לוכל
וכן מעבר לותה בכל הקשבן הון מן הימים בגד
מעמן לו המלה בגד מעמו • לבל בגדים ומלר
מעשרים יחד מעבר • ומעשה השרוב לוא מעשה
מלה לו שבלו כל בגד החבר לו הימעי לוד בלות
בת שמשמרין ם השרוב ומה כל החבר ומעמי

וכל הבתים שבתים מעשובים לא הבית • ומעמ
כולם דרים בבת אחד ולם מעטים קבן • ולא לין
מעבבין בכל ולין עבר שיהיה בשרוב שוה פרוסה
ובגד שיהיה ם מזון שתי פעמות כמו שלמדנו •

עירובי

תחומין • מי שהיה לו בת הלכל חוץ
לתחום שבת פחות רקיע אחד של אסור לו לעבר
שבת לו עבר לם חוץ לעיר שהוא שרוי בה ויחיה
ימות על לא יחייב בה ובין המקום של מתה
שעבר שלך לו בשבת לא לטמא לחמה ובלבד שלא
יהיה מלמינת יותר מלטמא לחמה • ויטה שם
השרוב ומבבר על מעשה שרו ולומר בהיי שרוב
לשתרי לן לעיל מלחבלה הדין הבין לטמן לחמין
ושישר זה השרוב מזון שהי פעמות לבל אחד ולא
וכוכי ם כמו בשרוב חבורות ושתפ מעלות לא
שבבר לבוישים שלין מעבבין לו לא לם לא לעמת
שלין לחמו רוחה לעבר לחבורה שרה זה • יש
הנפרים קוה בשבת בין לעמן שרוב חבורות בין
לעמן שתפ מעלות בין לעמן שרוב תחומין ולא
מהבבו שרוב תחומין לכל לא שלוב חבורות ולא
שתפ מעלות

עירובי

תבשילין • לא
שחל לחיות בעמ לאסור לשבת
ולבל מלו לשבת לא לו שרוב הלבר בני שיקלי
מלו ה בשבת שקוה עבר לו ומבל כזה מלו זה
תבשיל שיהיה ויעשה אותה ולא יאכל אותה עד שיעבר
כל עבר שבת • ובל שבת אוכלו לם ירבה והוכלי
ם כמו בשרוב חבורות ושתפ מעלות ושרוב
תחומין • ולומר לחבורו זכה בהיי שרובה לבל בגד
מלחה זו ומבבר על מעשה עבר ולומר בהיי
שרוב לשתרי לן לעיל ולבשל ולטמון ולחלקי
שרבה מלמעלה לבה לשבת לן ולבל בגד מעלה זו
שלא הלבה הבר בריכה שרו לם לם לן כן הה לאסור
לבלבל מלו לשבת • ולא הבי מעלבן בגדי
הנפרים ובבת מלרשו בלא לו שרוב • ולל כלן לם

הלכות ברכות
קיב

בהם כסד בת לומו מותר לבלבלן לם מי שלומר
לבלבל בר מלו לחבר הבוה כלומר שמלבלין
ועדין לומו לבה • וקל בפה לבבה לאין לו מכן
לחבר • וכתם הבתים בת שבתם לחתו מסוס לסמוך
לבבה ולעבר שלומו לבה והוה מבבר הבר לחותם לם
בעמו לחלוב • ולא הבשרוב לין שבלין לותם בת
לא לא יהיה לו • ולא הבשרוב לין שבלין לותם בת
בבל עבו ובלבת • בת לבתת עבו ותבבל
לבבל עבו ובלבת לבבל בבבן הבבן לבבים בעבר
לבבבבל לבבבבל לבבבבל לבבבבל לבבבבל לבבבבל לבבבבל
הבבבת ויומר כל מי שלא הבה שרוב הבבלין
ומבבר על לא • ב מעבר בבה לבלות בה ובבבבל
עבבה שרוב הבבלין בבבה לבבבבל לבבבבל לבבבבל
בבבבב

בימות הגשמים ומים מתוקים לא יפסל אותה
מפני שעדיין עומד בכלי בתוכן קדשת. ותפלה זו
צריך לומרה מעומד. וכל קורא ושונה לומדי
בעמודים הפסד לעלות לדרך. ל שמשון בן טשר
אומר בין כך ובין כך קורא קריית שמע ומתפלל
ולא חיישינן להפלת שמנה עשרה מעומד קיים
טעמא. כיון שקם שמנה עשרה ברכות וקיבל עליו
לתת עכבה בקום יקיר. גם מכוח עלו מחמת הטבע
ולא יוכל לבוון לכל הכונות. אין בא לריכות לכריס
כל כך ויכול לכוון מעומד. ומיקרי שמשבח ולא
מעלה לשם הפסד לא נפעלת הדרך. כמו מהלך
במקבר ומנגן. וכן כתב הרי"ף וכשיבא
לשוב לשון צריך להתפלל שמנה עשרה ברכות.
גרסינן בפרק תפלת השחר אמר רב שמואל ולא
בשל מיפק לאורחא הוו מקדמי ומצלי רבי חנינא
מקדמי מעלות השחר לשחר ומן תפלה הוה מקבל
מחמת. אבל בשל שלה אין לא להקדים ולהתפלל.
כמלקום הלי העלה בתשה הפסד לעלות לדרך מעלין
לשוטר ומקבל. ולא ומכעבר מגלה. וקורא בה
ומתפלל וכשיבא זמן קם קורא ל שמשון בן טשר
אומר בין כך ובין כך קורא קם ומתפלל. מ בזמנה
בלילי קיא מעפלנו מר סבר. תפלה מעומד עדיף
ומר סבר מסמך. נמלה לתפלה עדיף. רא פסק
כחנא דשמעתא ולא ובלא פסק כל שמשון בן טשר
וקרא הפסד לתפלה רא ונם הלכה כדמר לא
פשט קיק כנוב על הדמוד לא ידע לעבוד לפי אדון
דעתו מיושבת עלו. ותשלו שלא במקום סכנה מ
קשה לו הישבה. ומתפלל כשקורא מהלך ואינו
מחויב מטו כלפי ירושלים שהוא רכוב על בהמתו
והולך לדרכו. ואם קיק מהלך במקום סכנה אז
במקום גנובי חיות לפטיקנע זמן תפלה מתפלל

תפלה

קבלת לון קטלמיש עדים עמוד
ובכל מרוסס פשקדי לבל ערך
ועדר מקם נדיך כמה נרסים ודעתם קנדה מרוב

מלבקם עלפם יקירש מלחתך מ"ם ומ"ם לחבתים
שתתן לבל לחת ולחת כלי מנכסת ולבל עניה ועניה
לי מיחסורה והטוב כמעבר עשה מ מיקה שהוא יתר
טוב להם נמשבר לחתעשה וחותם. וסמיע תפלתו
בלא שומע תפלה ואין כל ג ריחשות ון ריחבוקת.
ומתפלל לחתה לא מקלך וכשעבר שמוכ מתקבל
לעתו מלא חוזר ומתפלל תפלה כתקנה

הנוטל

נפרש ברך לעטול לחתם על זה
הסדר יד ימין לנה מ"ר יד שמאל
רבה נלמדתי כתוב בעטן זה סימן לחר והוא
קשה מלא תירון. מ קמיעה. שמאל ימין. לבבה
בחזרה לך לתה הקון יום רמש והלא מערב.
והטעם מפני שער יום רמש הוא משמש שעבר
ומיום רמש והלא הוא משמש שבא כמו שאמרנו
בהבנת מולדי שבת. ולבקודיר לקון נפרש מיום
ל והלא כדי שיקיא הקון לבטל שבת וסימנה כומן
פנסלמש על זה הסדר קשיא. ולין לשאול מעם
לנה מלין ם תרון. ושמעתי בשם חכמי נרפת
ומרומנה שקפולל מרטו כמנר קשה לעבודת
ולשמחה ולקבר נעם. לא פולל לותם עלי מדר
שמרמ. וגרסינן במוסר קטן
בפרק ולא מנלחין. הל ג דבריה לחמרו בעבדים
קוברן עדיף מרום לחיכה לעמיה דקדרי ומנו
שורמן חסיד מ ערף מעדיף מעדיף זוקן רשת. ומעבירה
מילי שמלא תעבר מלבקם לשה ותמל. וקנ מילה
בהוכחה לנפל. אבל לי כתם לה לבתר לנפל ושדי
לה אבריה שת לן בה. וכמן ליחסתם לחסתם והא
דזכיק יהו ל יוחנן בם מדרש מעם דקתם לא
משחנינן. ושמות קוה מלל לאבנע לחמה קמיעה
אדת ולחתר שמלל נפרש ברך לעטול ידיו. וכתוב
בסדר הקבלה ז דבריה בריכן כמולה לא חכיקם ולא
קן קקם מן הקמיעה וקיומה מנסת הכסלו. ויומה
יעבת הימרין. והקטל נפרש. והחולן
יעבעו. והקונב נרגנו. והחופה את ראשו

בעוקלי שבתות וימים טובים אינו מתפלל אותה
מעצם שבריך עמיר הכלה בחזון הדעת. ותפלה זו
צריך לאמרה משמיר. וכת הקלים ואצ לאמרלי
בנוגעים הסמס לעלות לדרך ל אמשון בן אשר
אומר בין כך ובין כך קורא קריית שמע ומתפלל
ולא חיישינן לתפלת שמנה עשרה מעשמיר הוא
טעמא כיון שקם שמנה עשרה ברכות והוא בריך
לאתי בכבכם יהיה לבן מרוד עש מחמת הטבוב
ולא יוכל לבון אבל הטבע אין בה אריכות לבריס
כל כך ויכול לבון מעשמיר ומיקרא שמעתן לא
מכל אינם הטבע אלא בשעת הדחק כגון מדלך
במדבר וכונה ט. וכן כתב הרא"ש והסמיב
לשוב אינו צריך להתפלל שמנה עשרה ברכות.
גרסינן בריך תפלת השחר אמר רב הסמוכל ולוי
בשם לעיקר לחורחא קום מקדמי ומצלי רבי חנגל
מקדמי מעלות השחר בשחר ומן תפלה הוא מתנן
אחמה אבל בעד עלה אין לו להקדים ולהתפלל
כמלוקם הוא תנא דתנא הסמס לאת לדרך מוצאין
לו שוכר ומקבל עלה ומנעבר מנלה וקורא בה
ומתפלל וכסמיב ומן קם קורא ר שמעון בן אשר
אומר בין כך ובין כך קורא קם ומתפלל בזמנה
בעלי קם מפרנס מר סבר תפלה מעמיד עדיף
ומר סבר מפמיך נאולה לתפלה עדיף. רב פסק
כאמר רשמוא ולוי ובלבד פסק כר שמעון בן אשר
והרא"ש כתב לפסק רב ונם מנבה כרמי לאמ
שאם היה רטוב על הקיבור לא ירד לאמטה לא אין
רעתו מיושבת עש ואפלו אלא במקום סכנה
קשה לו הטבוב ומתפלל בשקוע מקלך ואיש
מיחויר פש כלפי ירושלים שהוא רכוב על בהמתו
והולך לדרכו. ואם היה מקלך במקום סכנה לו
במקום גדולי חיות לסטים וסכנה ומן תפלה מתפלל
תפלה קבלת רבן גמליאל מעמיד עמך
ישראל מרוצה תפלתי לבל ערך
ועבוד מקום ערך כמה ברכות ומודים קבלת

מלבקש עלמה יהי רצון מלפניך שלא אחטא
שמתן לבל אחד ואחד כדי מרגעת ולבל עניה ועניה
לי ויתוודה והטוב בעבור עשה פ מה שהוא יותר
טוב לאדם בעבור אותה עשה ואותם. ומעמד תפלתו
בחי שמעמד תפלה ואין כל ג ריאשונות ג ראחרונות
ומתפלל אומר אם מקדם וכשיעמד שיטה ותקבל
לעתו עלה חוזר ומתפלל תפלה כתקנה

הנוטל נטרש ערך לנטול אותם על מה
הסדר יד ימין אנה בר יד שמאל
רבה בר ומנחתי כתוב בעמנן זה שימן אחר והוא
קשה בלא תלוים פ קמיעה שמאל ימין אמנם
בחזקה לך אתה תקון יוסי בר שמשון והלאה בערך
והטעם מעמ סעד יוסי בר שמשון הוא מסמיב שעבר
ומוסר רשמ והלאה הוא מסמיב שבת מנו שמאלכם
בהבלת מוצאי שבת. ולבן מזחיר לקון שבת מיוס
ל והלאה כדי שיהא התקון לבטל שבת ושימוש הוא
ב נטילתם על זה הסדר קשה. ואין לשאול טעם
לנה מלין ם תרון. ושמעתי בשם חכמי בתת
ומרוצה שקמוטל נטרש כסדר קשה לעניה
ולשחה ולקטר בעש. לא מוטל אותם על הכר
שאמרם. וגרסינן במועד קט
בערב ולא מנלמין הל ג דברים שאמרו בעברים
קונן בריך מרוח לאוכל לאיש בהרי ומנו
שורטן חסיד פ עליף מבריך ברכת רשב. ומעמד
מלי שמעת תעבור עשה אשה ותשל. והא מילי
בזוכרת בנפל אבל אי כשם לנו לעבר בנפל ושלי
לה אבריאי שת לן בה. אבל לדישתנ לישתנ ואלו
מוקיעזו לאיחנן בש מרבא משום דאתם לא
שמחינ. ושמעות מוא בגל לאבנב אמה קמיבה
זמת ולאחר שמוטל נטרש ערך לנטול ידיו. וכתוב
בשבר הקשבן ג דברים ברישן נטילה לאחיבה ולא
קן בקש מן קמיבה וקונה מעבת הכשלי. ואונה
מעבת הבלבן. ומקמוטל נטרש. ומחולן
מנעלו. ומקמנב ברגלו. ומחופה לת ראשו.

בשלם מרום הברכות והתלות.
וחברתו לא בלים שלא המעורר.
ואומר לא אשר על רחמיו לא בשמן.
הסבר רחמיו ומחול עלמו בהמלתו.
לבת בדרשו ולרי אשר חות.
ולמי הקשה הבא עם עמו ומלית.

בברית הקל אשר לא נתבו עלות.
בשבת ראמת לפיס ומלאך לברך.
ברך רחמים לשיעמים ועד כמן.
ויספר עלמו כל ברכתו.
ומוכה לאמות המשיח ולמברכו.
ויראם נפלאות הבתו.

ויזכו לעבדות ולקבת

נברך אם כבר מרא תקלות.
[illegible] לא קן ותבלה
וקוא עזר לבל עשי רעמו.
שמר הכוב עבר לבשלה.
לאשר אבר גדול לעה והבל.
בחיסר וא ישרם א דבריה.
עשו בלעם כמו אם אלה.
אשר בשלמים ברוא מלאכות.
והקדם שאל לטוכה.
סמת לעה בשוב הקלא אשה.
בחשמה בתבה יש קבלה.
חמיש בה ונם ראשי ישמת.
בשת חסיל ילא אלה וחכם.
אשר משר לבי יבשב נעבה.
ותלות לחמת בספריה.
לאלה לבל חתן לקרא.
ישלם אל אסר מום ומסרו.
ובזכות לוויטה נאולה.
ולו נסיר בשיר תם נשתאל.
יגלבכ ויחיש קן לעלות.

שקוא סבה לתחיל כל תחלות.
וקוא ראשון וקוא אורא עלות.
וקוא סוכר ומקיס כל נפלות.
כחטבו מרום סיבוד הטורה.
לטורר בסבכמי חב לעלורב.
כש קרס בעמיה פלעבר.
בקנחות ישכות נם מעשות.
גדול בא לחיר כל תלות.
שמו טבת אשר לרוך בשות.
ונלקבו בלוחות מעות.
לעבר ולא לבל ראשי קבות.
וכל טובות בתבם כל כלות.
טובר שמו רב ק פשעות.
ום מלות בבם הטוב בלות.
אשר לין קן לאספרם בנלת.
לחזות לא ולבבם מעלות.
ונם תמיל יקבל הוב נמות.
כמו ום בראשית הנלות.
במו סבר ונם בכתב מנלות.
לברך אם כבר מרא תקלות.

Carmelle Jaglet

344
344